

ΝΙΚ. Σ. ΑΣΩΤΙΤΗ - ΒΑΣ. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Λ Ε Ξ Ι Κ Ο

Τ Ω Ν

ΒΑΣΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΟΜΑΛΩΝ

ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ε Ι

ΑΡΧΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ - ΚΛΙΣΕΙΣ ΚΑΙ
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ - ΟΜΟΗΧΑ -
ΠΑΡΑΓΩΓΑ - ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ -
ΣΥΝΘΕΤΑ - ΣΥΝΩΝΥΜΑ ΑΝΤΙΘΕΤΑ
ΣΥΝΤΑΞΙΝ - ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΚΑΙ
ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
- ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

«Ε. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ»

Εκδόσεις: ΧΡΥΣΑΦΗ ΠΑΝΕΖΗ

Ακαδημίας 76, Αθήνα

Τηλ. 36.32.894, 36.43.016

ΒΑΣ. Δ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ - ΝΙΚ. Σ. ΑΣΩΝΙΤΗ
Καθηγητῶν φιλολογίας

ΛΕΞΙΚΟ
ΤΩΝ
ΒΑΣΙΚΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΟΜΑΛΩΝ
ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ε Ι

ΑΡΧΙΚΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ — ΚΛΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΟΜΟΗΧΑ — ΠΑΡΑΓΩΓΑ — ΣΥΝΘΕΤΑ — ΣΥΝΩΝΥΜΑ
ΑΝΤΙΘΕΤΑ — ΣΥΝΤΑΞΗ — ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΚΑΙ
ΣΥΝΤΑΞΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Ν. ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Ε. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 76 - ΤΗΛ. 3632.894
ΑΘΗΝΑΙ

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὰς ὑπογραφὰς τῶν συγγραφέων καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ ἐκδότη.

E. Christopoulos

Copyright by E. Christopoulos, Athens 1963

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἢ ἡ ἀνατύπωσις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τοῦ περιεχομένου τοῦ παρόντος βιβλίου ἀνευ τῆς προγενεστέραις ἐγκρίσεως τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Ε. Δ. Χριστοπούλου.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

ένεστ. = ένεστώς
 πρτ. = παρατατικός
 μέλλ. = μέλλων
 άόρ. = άόριστος
 πρκ. = παρακείμενος
 ύπερσ. = ύπερσυντέλικος
 τ. μέλλ. = τετελεσμένος μέλλων

ΠΑΡΑΓ. = παράγωγα
 ΕΤΥΜ. = έτυμολογία
 ΣΥΝΘ. = σύνθετα
 ΣΥΝΩΝ. = συνώνυμα
 ΑΝΤΙΘ. = αντίθετα
 ΣΥΝΤΑΞ = σύνταξις
 Ν. ΕΛΛ. = νέα έλληνική

άμτβ = αμετάβατον
 αναδ = αναδιπλασιασμός
 άντικ = άντικείμενον
 άπαρ = άπαρέμφατον
 άποθ = άποθετικόν
 άπροσ. = άπρόσωπον
 άττ = άττικός -οι
 βλ = βλέπε
 διάθ = διάθισις
 έγκλ = έγκλισις
 έλλειπτ = έλλειπτιζόν
 έμπρόθ = έμπρόθετος
 έν = ενικός
 ένεργ = ένεργητικόν
 εύκτ = εύκτιμη
 θ = θεμα
 κατάλ = κατάληξις
 κατηγ = κατηγορούμενον
 μέσ = μεσος, η, ον

υτβ = μεταβατικόν
 μγν = μεταγενέστε-
 ρος, α, ον
 μγ = μετοχή
 όριστ. = όριστική
 παθ. = παθητικός, ή, όν
 παραγ κατ = παραγωγική
 κατάληξις
 πες = πεζογράφος, οι
 περιφρ. = περιφραστικός,
 περιφρασις
 πληθ = πληθυντικός
 ποιητ = ποιητικός
 πρόθ. = πρόθεσις
 προσ = πρόσσωπον
 προσδ = προσδιορισμός
 προστ = προστακτική
 πρόσφ = πρόσφημα
 ρ = ρήμα

ρηματ = ρηματικός
 σημασ = σημασία
 σημ = σημείωσις
 συστ = σύστοιχον
 ύποτ = ύποτακτ

* με άστερίσκον σημειώ-
 νονται τά κυριώτερα
 και εύχρηστώτερα ρη-
 ματα.

|| μέσα εις τας αγύλας
 εύρίσκονται οί ποιητι-
 κοί και μεταγενέστεροι
 τύποι τών ρημάτων. τά
 μεταγενέστερα και νε-
 ώτερα παράγωγα, κα-
 θώς και αί λέξεις αί
 παραγόμεναι έκ τών
 παραγώγων τούτων

A

ἀβρύνω=1) κάνω κάποιον μαλθακόν, 2) στολίζω, άόρ. *ήβρυνα*.

• **Μέσ.** *ἀβρύνομαι*=καμαρώνω, καυχῶμαι. *πρτ.* *ήβρυνόμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀβρυντής (=ό θηλυπρεπής).

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθ. *ἀβρός* (=τρυφερός, κομψός) και την κατάλ. -ύνω, κατ' αναλογίαν τῶν εις -ύνω ρημ. (βαρύς—βαρύνω). Τό υ μακρόν άπό άναπληρ. έκτασιν (άβρύν-ιω—άβρύνω).

ΣΥΝΘ. [έναβρύνομαι=ύπερηφανεύομαι].

ΣΥΝΩΝ. κοσμῶ, λαμπρύνω, λαμπρύνομαι, σεμνύνομαι, θρύπτομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό ενεργ. *μέ αιτιατ.* : μη άβρυνέ με.

2) τό μέσ. *μέ δοτικήν* : ήβρυνετο τῷ διαπραττειν βραδέως.

Ν. ΕΛΛ. *έναβρύνομαι*=ύπερηφανεύομαι, καμαρώνω· «έναβρύνεται επί πλούτῳ».

ἀγάλλω=1) καλλωπίζω, 2) λαμπρύνω, 3) στολίζω. *Εις* τούς άττ. *πεξ.* *μόνον* ό ενεστ. [*πρτ.* *ήγαλλον*, *μέλλ.* *άγαλῶ*, *άόρ.* *ήγηλα*].

• **Μέσ.** *ἀγάλλομαι* = χαίρω, καμαρώνω, καυχῶμαι. [*παθ.* *άόρ.* *ήγάλθην*].

ΠΑΡΑΓ. άγαλμα (=ό,τιδήποτε διά τό όποίον χαίρει, καμαρώνει κανείς, τιμή, άνδριάς).

ΕΤΥΜ. πιθανώς άπό τό *άγλαός*, θ. *άγαλ-* και τό πρόσφ. *j αγαλ-j* *άγάλ-λ-ω*.

ΣΥΝΘ. έπαγάλλομαι.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ενεργ. : κοσμῶ, τιμῶ, καλλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω, σεμνύνω. τοῦ μέσ. : εὐφραίνομαι, ήδομαι, χαίρω, τέρομαι.

ΑΝΤΙΘ. αίσχύνω, άτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό ενεργ. : *μέ αιτιατ.* άγαλλε Φοίβον.

2) τό μέσ. : *μέ δοτ.* ῶπερ άπαντες άγάλλεσθε.

ή *εμπρόθ. προσδ.* επί τοίς έμοίς καλοίς άγάλλεται

ή *κατηγ. μτχ.* πατριδα έχων άγάλλεται.

Ν. ΕΛΛ. *άγάλλομαι*, *άναγαλλιάζω*· «άναγάλλιασε ή ψυχή μου ποῦ τόν ειδα».

* **άγαμαι**· άποθ.=1) θαυμάζω, 2) έκτιμῶ. *πρτ.* *ήγάμην* [*μέσ.* *μέλλ.* *άγάσομαι*, *παθ.* *μέλλ.* *άγασθήσομαι*], *μέσ.* *άόρ.* *ήγασάμην* *παθ.* *άόρ.* *ήγασθην* (=έθαύμασα).

Τό ρ. κλίνεται ὄπως τό *ίσταμαι* δέν έχει ὄμως ὕποτ. και *προστ.*

Ἐντικατάστασις ἐνεστώτος

Ὅριστική	Ἵποτ.	Εὐχτική	Προστ.	Ἀπαρέμφ.	Μετοχή
ἄγαμαι, σαι, ται	—	ἀγαίμην	—	ἄγασθαι	ἀγάμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄγασμα (=ό,τιδήποτε θαυμάζει ἢ λατρεύει κανείς), ἀγαστός (=ό ἀξιοθαύμαστος) [ἀξιάγαστος], ἀγαμένως (ἀπό τὴν μετοχὴν ἀγάμενος)=εὐσεβάστως, μὲ σεβασμό.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **γα** (λατ. gaudeo=χαίρω) προέρχονται τὰ θ. **αγα-** (ἄγαμαι) **αγασ-** (ἠγάσθην).

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, ἐκπλήττομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ, βδελύσσομαι.

ΣΥΝΤ. 1) μὲ αἰτιατ.: Κῦρος ἠγάσθη αὐτόν.

2) μὲ γεν' (προστ.): καὶ μτχ. ἄγαμαι αὐτοῦ εἰπόντος.

3) μὲ δοτ. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τῶν στρατιωτῶν.

ἀγανακτῶ (έω)=δργίζομαι, θυμώνω, πρτ. **ἠγανάκτουν**, μέλλ. **ἀγανακτήσω**, ἄορ. **ἠγανάκτησα**, πρκ. **ἠγανάκτηκα**, ὑπερσ. **ἠγανακτήκειν**.

- Ὁ μέσ. ἄορ. **ἠγανακτησάμην** καὶ ὁ παρακ. **ἠγανάκτημαι** ἔχουν ἐνεργ. σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. ἀγανακτῆσις, ἀγανακτητός, [ἀγανακτικός, ἀγανακτητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἄγαν** καὶ **ακτος** (ἄγω), θ. **ἀγανακτέ-ω**.

ΣΥΝΘ ὑπεραγανακτῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἄχθομαι, ὄργίζομαι, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. ἐζημίωσε ἢ πόλις ἀγανακτήρασα τούτοις

2) μὲ τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ δοτ., περὶ καὶ γεν., πρὸς καὶ αἰτ.

3) μὲ μετοχ. ἀγανακτῶ ἐνθυμούμενος.

4) μὲ αἰτιολ. πρότ. χαλεπὸν ἂν εἶη ἀγανακτεῖν. εἰ δεῖ ἤδη τελευτᾶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀγανακτῶ, ἀγαναχτῶ, ἀγαναχτίζω «ἀγανάχτησα ὅσο νὰ σὲ βρῶ».

ἀγαπῶ (άω)=1) ἀγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι. πρτ. **ἠγάπων**, μέλλ. **ἀγαπήσω**, ἄορ. **ἠγάπησα**, πρκ. **ἠγάπηκα**, ὑπερσ. **ἠγαπήκειν**.

- Παθ. **ἀγαπῶμαι**, πρτ. **ἠγαπῶμην** [μέλλ. ἀγαπηθῆσομαι] ἄορ. **ἠγαπήθην**, πρκ. **ἠγάπημαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἀγαπητός, ἀγαπητῶς (=προσθῶμος, ἐτοίμως) ἀγαπητέος, [ἀγάπη, ἀγάπης, ἀγαπησμός ἀγαπητικός].

ΕΤΥΜ. πιθανῶς ἀπὸ τὸ ἐπιρρ. **ἄγαν** καὶ τὴν ρίζαν **πα** (πάομαι=ἀποκτῶ). θέμ. **ἀγαπα-ζω** ἀγαπάω· ἀγαπῶ.

ΣΥΝΘ. ὑπεραγαπῶ.

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ (έω).

ΑΝΤΙΘ. μισῶ (έω) ἐχθαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. πανταχοῦ ἀγαπήσουσί σε.

2) με δοτ. (= ἄρκοῦμαι) ἀγαπῶ τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς.

3) με ἀπαρ. (= συνηθίζω) ἠγάπα τήν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττειν.

4) με μετοχ. ἀγαπῶ τιμώμενος.

5) με ἔξηρτ. πρότ. οἶομαι ἀγαπᾶν αὐτούς ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐπ' ἐκεῖνους ἐρχόμεθα.

Ν. ΕΛΛ. ἀγαπῶ. «ἀγαπῶ τήν μουσικήν».

* **ἀγγέλλω**=1) ἀναγγέλλω, 2) καθιστῶ γνωστόν, 3) μηνύω, πρτ. *ἤγγελλον*, μέλλ. *ἀγγελῶ*, ἀόρ. *ἤγγειλα*, [ἀόρ. β' ἤγγελον], πρκ. *ἤγγελκα*, ὑπερσ. *ἤγγέλκειν*.

• Μέσ. καί παθ. *ἀγγέλλομαι*, πρτ. *ἠγγελλόμην* [μέσ. μέλλ. ἀγγελοῦμαι], παθ. μέλλ. *ἀγγελθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἠγγειλάμην*, παθ. ἀόρ. *ἠγγέλθην*, [ἀόρ. β' ἠγγέλην], πρκ. *ἠγγελμαι*, ὑπερσ. *ἠγγέλημην*.

Ἐντικατάστασις δυσκόλων χρόνων

	ὀριστ.	ὑποτ	εὐκτική	προστ.	ἀπαρ.	μετοχή
ένεστ.	ἀγγέλλω	ἀγγέλλω	ἀγγέλλοιμι	ἄγγελλε	ἀγγέλλειν	ἀγγέλλων
μέλλ.	ἀγγελῶ (-εῖς, -εῖ)	—	ἀγγελοῖμι	—	ἀγγελεῖν	ἀγγελῶν
ἀόρ.	ἠγγειλα	ἀγγείλω	ἀγγείλοιμι	ἄγγειλον	ἀγγείλαι	ἀγγείλας
ἀόρ. μ.	ἠγγειλά- μην	ἀγγείλω- μαι	ἀγγειλαί- μην	ἄγγειλαι	ἀγγείλα- σθαι	ἀγγειλά- μενος
παθ ἀόρ.	ἠγγέλθην	ἀγγελθῶ	ἀγγελ- θείην	ἀγγέλθητι	ἀγγελθῆ- ναι	ἀγγελθεις

ΠΑΡΑΓ. ἄγγελμα, ἐπάγγελμα, ἀγγελτήρ [αὐτεπάγγελτος, εἰσαγγελεύς, διάγγελμα, ἀγγελτικός]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖς. ἄγγελος θέμα ἀγγελ καί τὸ πρόσφ. j ἀγγέλ-j-ω ἀγγέλ-λω.

ΣΥΝΘ. με πολλάς προθ.: ἀνά, κατά διά, παρά, εἰς, πρό, ἐπί, κλπ.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, σημαίνω, μηνύω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις,

2) με αίτιατ. καί δοτ. ταῦτα ἡμῖν ἠγγελέ τις.

3) με αίτιατ. καί κατηγ. μετ. Κῦρον ἠγγειλεν ἐπιστρατεύοντα:

4) με ἀπαρ. ἠγγελλται ἡ μάχη ἰσχυρὰ γεγονέναι.

5) με εἰδ πρότ. οὐ γάρ ἠγγέλθη αὐτοῖς ὅτι τεθνηκότες εἶεν.

ἐπαγγέλλομαι : 1) μὲ δοτικὴ (=ὕπόσχομαι)· ἐπαγγελλόμεθα Ἄρριαιφ.
 2) μὲ αἰτιατ. (=ἔχω ὡς ἐπάγγελμα)· τοῦτο ἐστὶ τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι.

Ν. ΕΛΛ. Εἰς τὰ Ν. Ἑλλ. τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἀναγγέλλω, καταγγέλλω, παραγγέλλω, ἐπαγγέλλομαι=1) ὑπόσχομαι : «ἡ Κυβέρνησις ἐπαγγέλλεται, ὅτι θὰ ὑποτιμῆσῃ τὸν ἄρτον», 2) ἐξασκῶ ἐπάγγελμα : «ἐπαγγέλλομαι τὸν Ιατρὸν», 3) προσποιῶμαι : «ἐπαγγέλλεται τὸν τίμιον».

ἀγείρω=1) συναθροίζω, 2) συλλέγω. πρτ. *ἡγειρον* [μέλλ. ἀγερῶ], ἄορ. *ἡγειρα*, πρκ. *ἀγήγερα* (ἄττ. ἀναδ.) [ὑπερσ. *ἡγηγέρευν*].
 ● Μέσ. πάντοτε σύνθ. *συναγείρομαι*. [πρτ. ἡγειρόμην, μέλλ. ἀγεροῦμαι, ἄορ. ἡγειράμην, πρκ. ἀγήγερα, ὑπερσ. ἡγηγέριμην].

Ἐντικατάστασις ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου

	Ὅριστικὴ	Ἑποτακτ.	Εὐκτικὴ	Προστακτ.	Ἀπαρέμ.	Μετοχὴ
ἐνεστ.	ἀγείρω	ἀγείρω	ἀγείρομι	ἄγειρε	ἀγείρειν	ἀγείρων
ἀόριστος	ἡγειρά	ἀγείρω	ἀγείραιμι	ἄγειρον	ἀγείραι	ἀγείρας

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡγειρα = ἀόριστος τοῦ ἀγείρω
 ἡγειρα = ἀόριστος τοῦ ἐγείρω

ΠΑΡΑΓ. ἀγορά, [ἄγυρις], ὁμήγυρις, πανήγυρις, ἀγύρτης, ἀγερμός, συναγερμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ θέμ. γερ + ἄθροιστ. α, αγερ καὶ μὲ τὸ πρόσφ j, α-γερ-j-ω—ἀγέρρω—ἀγείρω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. σὺν καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. συνάγω, ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ διασπείρω, διαχέω, σκεδάννυμι.

ΣΥΝΤ. μὲ αἰτιατ. ἀγείρας τὴν στρατιάν.

Ν. ΕΛΛ. συναγείρω=1) καλῶ, 2) καλῶ αἰφνιδίως εἰς σύναξιν. «συναγείρει τὰ πλήθη».

ἀγνοῶ (έω)=δὲν γνωρίζω, πρτ. *ἡγνόουν*, μέλλ. *ἀγνοήσω*, ἄορ. *ἡγνόησα*, πρκ. *ἡγνόηκα*, ὑπερσ. *ἡγνοήκειν*.

● Παθ. *ἀγνοοῦμαι*, πρτ. *ἡγνοούμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. διάθ. *ἀγνοήσομαι* (=θὰ ἀγνοηθῶ) [παθ. μέλλ. ἀγνοηθήσομαι], παθ. ἄορ. *ἡγνοήθην*, πρκ. *ἡγνόημαι*, ὑπερσ. *ἡγνοήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀγνοῖα [ἀγνοητέον, ἀγνοητικός, ἀγνόημα]

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα *ἄγνο* (α στερητ. καὶ ρίζα *γνο*, γινώσκω) μὲ τὸ προσφ. *ε*, *ἄγνοέ-ω*.

ΣΥΝΩΝ. μόνον αἱ περιφράσεις. ἄγνοϊαν ἔχω, οὐκ οἶδα, ἄγνώως εἰμι τινός=ἄγνοῶ κάτι ἢ κάποιον, ἄγνώως εἰμί τιτι = ἄγνοοῦμαι ἀπὸ κάποιον.

ΑΝΤΙΘ. ἐπίσταμαι, οἶδα, γινώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. οἱ πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἄγνοοῦσι.

2) μὲ εἰδ. πρῶτ. οὐδεὶς ἄγνοεῖ, ὅτι τοῦτο τάνάλωμα πλέον ἐστί.

3) μὲ κατηγ. μετοχ. τίς ἄγνοεῖ τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἤξοντα;

Ν. ΕΛΛ. *ἄγνοῶ* (=δὲν γνωρίζω)· «ἄγνοῶ ποῦ κατοικεῖ».

* *ἄγνυμι καὶ ἄγνύω*. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται εἰς τοὺς ἀπτ. λεξ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὴν πρῶθ. κατά, *κατάγνυμι* = 1) συντρίβω, 2) θραύω. [μέλλ. *κατάξω*], ἄορ. *κατέαξα*.

● Παθ. *κατάγνυμαι* [παθ. ἄορ. α' *κατεάχθην*], παθ. ἄορ. β' *κατεάγην*, πρκ. *κατέαγμα*, πρκ. β' *κατέαγα*, ὑπερσ. *κατεάγμην*.

Ἐντικατάσεις ἀορίστου

	Ὅριστικὴ	Ἐποτακ.	Εὐκτικὴ	Προστακ.	Ἀπαρέμ.	Μετοχὴ
ἄορ. ἐνεργ.	κατέαξα	κατάξω	—	κάταξον	κατᾶξι	κατάξας
παθ. ἄορ.	κατεάγην	καταγῶ	καταγείην	—	καταγῆναι	καταγείς

ΠΑΡΑΓ. ἀγμός, κάταγμα, ναυαγός, ἀγή (=σύντριμμα) ἴσως καὶ ἀκτῆ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *φαγ-* μὲ τὸ προσφ. *νυ* καὶ τὴν κατάλ. *-μι*, *φαγ-νυ-μι* — *ἄγνυμι* ἄορ. *η-φαγ-σα* — ἔαξα,

ΣΥΝΩΝ. θραύω, ρήγνυμι, συντρίβω, θρύπτω, θλάω, κλπ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. τὰς ψυχὰς καταγνούσι.

ἀγοράζω ἀμτβ.=1) περνῶ τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν ἀγοράν, 2) μτβ. ἀγοράζω κάτι. πρτ. *ἡγόραζον*, [μέλλ. *ἀγοράσω*], ἄορ. *ἡγόρασα*, πρκ. *ἡγόρακα*, ὑπερσ. *ἡγοράκειν*.

● Μέσ. *ἀγοράζομαι* = ἀγοράζω κάτι δι' ἐμέ, πρτ. *ἡγοραζόμην*, [μέλλ. *ἀγοράσομαι*], ἄορ. *ἡγορασάμην*.

● Παθ. *ἀγοράζομαι* = ἀγοράζομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. *ἡγοραζόμην* [μέλλ. *ἀγορασθήσομαι*], ἄορ. *ἡγορασθῆν*, πρκ. *ἡγόρασμαι*, ὑπερσ. *ἡγοράσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀγοραστής, ἀγόρασμα, ἀγόρασις, ἀγορασία, ἀγοραστός.

ΕΤΥΜ. από τὸ ἀγορά (ἀγείρω) θέμα ἀγοράδ- και τὸ πρόσφ. j. —ἀγοράδ-j-ω — ἀγοράζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀντί και κατά· ἀνταγοράζω=ἀγοράζω με χρήματα, τὰ ὅποια ἔλαβον ἀπὸ τὴν πώλησιν κάποιου ἄλλου πράγματος, καταγοράζω = ἀγοράζω κάτι χονδρικῶς.

ΣΥΝΩΝ. ὠνοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πωλῶ, ἀποδίδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ὅταν εἶναι μτβ. με αἰτιατ. : οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐπιτήδεια.

Ν. ΕΛΛ. ἀγοράζω (=ψωνίζω)· «ἀγόρασα οἰκόπεδο».

* ἀγορεύω=1) ὁμιλῶ εἰς συγκέντρωσιν, 2) δημηγορῶ, πρτ. ἠγόρευον, μέλλ. ἀγορεύσω και ἐρῶ, ἄορ. ἠγόρευσα και β' εἶπον, πρκ. ἠγόρευκα και εἴρηκα, ὑπερσ. ἠγορεύκειν και εἰρήκειν.

● Παθ. ἀγορεύομαι, πρτ. ἠγορευόμην μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἀγορεύσομαι, παθ. μέλλ. ρηθῆσομαι, παθ. ἄορ. ἠγορεύθην και ἐρρήθην, πρκ. εἴρημαι και ἠγόρευμαι, ὑπερσ. εἰρήμην.

ΠΑΡΑΓ ἀγόρευσις, ἀγορητής (=ρήτωρ), ρητός, ἀπόρρητος, ἄρρητος, συνηγόρος, κατήγορος, ἀνάρρησις, πρόσρησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀγορά (ἀγείρω) θέμα ἀγορευ- κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς —εύω, ὅπως βασιλεὺς—βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατά, πρὸς, οὖν.

ἀναγορεύω = ἀνακηρύσσω.

ἀπαγορεύω 1) μτβ. = δὲν ἐπιτρέπω. ἐμποδίζω.

2) ἀμβ. = κουράζομαι, ἄορ. ἀπείπον, παρακ. ἀπείρηκα. καταγορεύω = κατηγορῶ, συναγορεύω = συνηγορῶ, προαγορεύω = διακηρύσσω, προσαγορεύω = χαιρετίζω.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἀγορεύω τὰ : λέγω, δημηγορῶ, φημί, φράζω.

2) τοῦ μτβ. ἀπαγορεύω τὰ : κωλύω, εἴργω.

3) τοῦ ἀμβ. ἀπαγορεύω τὰ : κάμνω, ἀπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται συνήθως ἀμβτ. και διὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἀντικ. Τὰ σύνθετα ὅμως ἔχουν διαφόρους συντάξεις.

Ν. ΕΛΛ. ἀγορεύω = ὁμιλῶ δημοσίᾳ, βγάζω λόγον. «ἀγορεύω σιὸ δικαστήριον». σύνθετον : ἀπαγορεύω, προσαγορεύω, ἀναγορεύω.

ἄγχω = 1) πνίγω, 2) ἀπαγχονίζω, πρτ. ἠγχον, μέλλ. ἀγξω, ἄορ. ἠγξα.

● Μέσ. και Παθ. συνήθως σύνθετον ἀπάγχομαι = ἀπαγχονίζομαι, πρτ. ἀπηγχόμην, [μέσ. μέλλ. ἀπάγξομαι], μέσ. ἄορ. ἀπηγξάμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀ, χόνη, συνάγχη, κυνάγχη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ἄγχ (ἐπιρρ. ἄγχι = πλησίον) ἄγχω. Λατ. angō = πνίγω. Γερμ. Angst (=στενοχώρια)

ΣΥΝΘ. ἀπάγχω = ἀπαγχονίζω.

ΣΥΝΩΝ. άγχονάω, κρεμάννυμι, πνίγω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. τούς πατέρας ήγchon νύκτωρ.

- *άγω = μτβ. 1) όδηγώ (κυρίως έμψυχα), 2) κατευθύνω, 3) φέρω
 άμτβ. = πορεύομαι, πρτ. ήγον μλέλ. άξω [άόρ. ά' ήξα], άορ, β' ήγα-
 γον, πρκ. ήχα [πρκ. β' άγήοχα], ύπερσ. ήχειν [ύπερσ. β' ήγηόχειν].
 • Μέσ. και Παθ. άγομαι. πρτ. ήγόμεν, μέσ. μέλλ. και με παθ.
 σημασ. άξομαι, παθ. μέλλ. άχθήσομαι, μέσ. άόρ. β' ήγαγόμεν,
 παθ. άόρ. ήχθην, πρκ. ήγμαι, ύπερσ. ήγγην.

Άντικατάστασις ένεστώτος και άορίστου

	όριστική	ύποτακ.	εόκτική	προστ.	άπαρέμ.	μετοχή
ένεστ.	άγω	άγω	άγοιμι	άγε	άγειν	άγων
άόρ. β'	ήγαγον	άγάγω	άγάγοιμι	άγαγε	άγαγειν	άγαγών
ένεστ.	άγομαι	άγομαι	άγοίμην	άγου	άγεσθαι	άγόμενος
άόρ. β'	ήγαγόμεν	άγάγομαι	άγαγοίμην	άγαγοϋ	άγαγέσθαι	άγαγόμενος

Πρόσεχε τά όμόηχα

μέλλ. άξω = τοϋ άγνυμι και άξω = τοϋ άγω

ΠΑΡΑΓ. άγωγή, άγωγός, άγωγέυς, άγών, άξων, άξιός, άγυιά, λοχαγός, ξεν-αγός, στρατ-ηγός, πλοηγός, έπακτός, παρείσακτος, έπίσακτος, [άγώγιον, άγώγι, άγώι, άγωγιμότηρ, άγώγιμος, άγωγεύς].

ΕΤΥΜ. άπό τό θέμα άγ- άπό τό ίδιον θέμα παράγονται αι λέξεις: άγός, ήγοϋμαι, ήγεμών, άγρα, άγρεύω, άγών και πιθανόν τό άγαν.

ΣΥΝΘ. άνάγω = ανεβάζω, προσάγω = όδηγώ προς τινα.

κατάγω = 1) έπαναφέρω κάποιον έκ της έξορίας εις τήν πατρίδα.

2) όδηγώ πλοία εις τήν ξηράν διά φορολογίαν ή ληστείαν,

διάγω = 1) διέρχομαι, περνώ τήν ζωήν μου, ζω.

παράγω = 1) παρατάσσω (τούς άνδρας), 2) παρουσιάζω.

ύπάγω = 1) ύποτάσσω, 2) όδηγώ βραδέως.

3) έναγω κάποιον (εις τό δικαστήριον)

ανάγομαι = έκπλέω, κατάγομαι = καταπλέω

ΣΥΝΩΝ. φέρω, κομίζω, όδηγώ, ήγοϋμαι με δοτικήν.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. άγω στράτευμα, άγω και φέρω τήν χώραν = λεηλατώ τήν χώραν, άγω γυναίκα = νυμφεύομαι, ήσυχίαν άγω = ήσυχάζω, ζω με ήσυχίαν, άγε = έλα, έμπρός, άς.

Ν. ΕΛΛ. άγω έορτήν = πανηγυρίζω, άγω τό τεσσαρακοστόν = διανύω τήν ηλικίαν τών 40 έτών.

σύνθετον με πολλάς προθέσεις: άπάγω, έναγω (= κάμνω άγωγήν), διάγω, συνάζω, συνάγω = συμπεραίνω, παράγω.

- * **ἀγωνίζομαι** ἀποθ. με ἐνεργ. σημασ. = 1) μάχομαι, 2) ἀγωνίζομαι περὶ βραβείου, 3) κοπιᾶζω, πρτ. *ἡγωνιζόμεν*, μέσ. μέλλ. *ἀγωνισθ-μαι*, [παθ. μέλλ. *ἀγωνισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἡγωνισάμην*, [παθ. ἄορ. *ἡγωνίσθην*], πρκ. *ἡγώνισμαι*, ὑπερσ. *ἡγωνίσμην*.

Κλίσις μέλλοντος

ὀριστική	εὐκτική	ἀπαρέμφατον	μετοχή
ἀγωνιοῦμαι	ἀγωνιοίμην	ἀγωνιεῖσθαι	ἀγωνιούμενος
ἀγωνιεῖ	ἀγωνιοῖτο		
ἀγωνιεῖται	ἀγωνιοῖτο		

ΠΑΡΑΓ. ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀγωνισμός, [ἀκαταγώνιστος, ἀσυναγώνιστος, διαγωνισμός, συναγώνισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ριζ. *ἀγ-* προέρχεται τὸ οὐσιαστ. *ἀγών* θ. *ἀγωνίδ-* καὶ τὸ προσφ. *-j- ἀγωνιδ-j-ομαι ἀγωνίζομαι* κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, παλαίω, μάχομαι, μοχθῶ, πολεμῶ, ἀθλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. ἀγωνίζομαι τῷ πράγματι = παλεύω με τὴν ὑπόθεσιν.

2) με ἐμπρ. προσδ., πρὸς τινὰ ἢ περὶ τινος· ἀγωνίζομαι περὶ τῆς ἐλευθερίας.

3) με σύστοιχ. ἀντ. ἀγωνίζομαι ἀγῶνα, ἀγωνίζομαι στάδιον, ἀγωνίζομαι πάλιν.

4) με ἀπαρ. ἡγωνίζετο προστάτης γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. ἀγωνίζομαι = κοπιᾶζω, ἀγωνιδ· «ἀγωνίζομαι νὰ βγάλω τὰ ἔξοδά μου». σύνθ. συναγώνίζομαι, διαγώνίζομαι.

ἀδικῶ (έω) = 1) πρᾶττω ἀδικίαν, 2) εἶμαι ἀδικος, 3) βλάπτω κάποιον, πρτ. *ἡδίκουν*, μέλλ. *ἀδικήσω*, ἄορ. *ἡδίκησα*, πρκ. *ἡδίκηκα*, ὑπερσ. *ἡδίκηκειν*.

• Μέσ. *ἀδικοῦμαι* = βλάπτω τὸν ἑαυτὸν μου.

• Παθ. *ἀδικοῦμαι* = βλάπτομαι ἀπὸ κάποιον, πρτ. *ἡδικοῦμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ἀδικήσομαι* (= θὰ ἀδικηθῶ), ἄορ. *ἡδίκηθην*, πρκ. *ἡδίκημαι*, ὑπερσ. *ἡδίκημην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀδικημα, ἀδικητής, ἀδικητέον [ἀδικησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ στερητ. *α* καὶ *δίκη* προέρχεται τὸ ἐπίθ. *ἀδικος*, θ. *ἀδικέ-ω* *ἀδικῶ* παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀνταδικῶ = ἀνταποδίδω τὴν ἀδικία, συναδικῶ = ἀδικῶ μαζὺ με κάποιον.

ΣΥΝΘΗ. βλάβη, κακῶ, κακουργῶ, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. 1) με αιτιατ. ἡδίκηει ἡμᾶς ἢ πόλις.

2) με δύο αιτιατ. & πολλοὺς ἡμῶν ἡδίκηκεν.

3) με κατηγ. μετοχ. Σωκράτης ἀδικεῖ τὸν ἡττονα λόγον κρείττω ποιῶν.

N. ΕΛΛ. ἀδικῶ «ἀδίκησε τὸν ἀδελφὸ του στὴ μοιρασιά.»

ἀδοξῶ (έω) 1) ἀμτβ. = δὲν ἔχω καλὴν φήμην, 2) μτβ. = περιφρονῶ κάποιον, πρτ. *ἡδόξουν*, [μέλλ. ἀδοξήσω, ἀόρ. ἡδόξησα, πρκ. ἡδόξηκα].

● Παθ. *ἀδοξοῦμαι* = περιφρονοῦμαι.

ΠΑΡΑΓ. [ἀδόξημα].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *ἀδοξος* (α στερ + δόξα), θ. *ἀδοξέ-ω* παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εὐδοκίμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οἱ μὴ εἰδότες ὅ,τι ποιοῦσι ἀδοξοῦσι διὰ ταῦτα.

* **ἔδω** = 1) ψάλλω, 2) τραγουδῶ, 3) ἐπαινῶ, 4) διηγοῦμαι, πρτ. *ἤδον*, [μέλλ. ἔσω], μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *ἔσομαι*, ἀόρ. *ἤσα*.

Παθ. *ἔδομαι*, ἀόρ. *ἤσθην* πρκ. *ἤσμαι*. Ὁ ἐνεστ. *ἔδομαι* χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' πρόσωπον (ὡς ἀπρόσωπον)·

ἔδεται = φημολογεῖται.

Πρόσεχε τὰ ὁμοῦχα

ἡδόμην = πρτ. τοῦ ἔδομαι, ἡδόμην = πρτ. τοῦ ἤδομαι· ἤσθην = ἀόρ. τοῦ ἔδομαι, ἤσθην = ἀόρ. τοῦ ἤδομαι.
--

Ἀντικατάστασις τῶν ὁμοῦχων ἀορίστων ·

ὀριστ.	ὑποτακτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἤσθην	ἔσθῳ	ἔσθειην	ἔσθητι	ἔσθηνοι	ἔσθεις
ἤσθην	ἤσθῳ	ἤσθειην	ἤσθητι	ἤσθηνοι	ἤσθεις

ΠΑΡΑΓ. 1) ἀπὸ τὸ *ἔδω* τά: ἔσμα, ἀηδῶν, ἔστέον.

2) ἀπὸ τὸ *ἀείδω* τά: ἀοιδός, ἀοιδή, ἀοιδίμος (= ὁ φημισμένος).

3) ἀπὸ τὸ *ἀοιδῆ* προῆλθε τό: φδῆ ἀπὸ δε τὸ φδῆ προῆλθον τά: ἐπωδῆ (= μαγεία, ξόρκια) καὶ φδεῖον

4) ἀπὸ τὸ *ἀοιδός* προῆλθε τὸ φδός (= ὁ τραγουδιστής) καὶ με αὐτὸ ὡς δεύτερον συνθετικὸν σχηματίζονται τά: κωμωδός καὶ ἀπ' αὐτὸ κωμωδία, μελωδός καὶ ἀπ' αὐτὸ με-

λωδία, ραψωδός και ἀπ' αὐτό ραψωδία, τραγωδός και ἀπ' αὐτό τραγωδία, χρησιμωδός.

ΣΥΝΩΝ. ψάλλω, ὕμνω, ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ μτβ. μὲ αἰτιατ. προσ. ἢ πραγμ. ποιητοῦ τὸ κάλλιστον μέλλος ἦσεν.

2) τὸ ἀπροσ. ᾄδεται (=λέγεται, φημολογεῖται) συντάσσ. μὲ εἰδικὴν πρότασιν, εἰδικὸν ἀπαρεμφ. και κατηγορ. μετοχ.

N. ΕΛΛ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον, ἀπάδω = δὲν ἀρμόζω· «ἡ συμπεριφορά του ἀπάδει πρὸς τὴν ἠθικὴν», συνάδω = συμφωνῶ, ἀρμόζω· «ἡ διαγωγή του δὲν συνάδει πρὸς τὸ ἀξίωμα του».

ἀθλῶ (έω) ἀμτβ. = 1) ἀγωνίζομαι διὰ βραβεῖον, 2) εἶμαι ἀθλητῆς, 3) ὑποφέρω, ἀόρ. *ἤθλησα*.

ΠΑΡΑΓ. ἀθλημα, ἀθλητῆς [ἀθλήτρια, ἀθλητικός, ἀθλησις, πρωτάθλημα, πρωταθλητής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἄθλος** (α**Feθλος**—αεθλος) = ὁ ἀγὼν και ἄθλον = τὸ βραβεῖον. θ. **ἀθλέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἀσκῶ, μοχθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. τοῦ συστ. ἀντικ. ἀθλῶ ἀθλους, ἤθλησα κινδυνεύματα = ἔλαβον μέρος εἰς ἐπικινδύνους ἀγῶνας.

N. ΕΛΛ. ἀθλοῦμαι· ἡ ἀθλουμένη νεολογία.

* **ἀθροίζω** ἢ **ἀθροίζω** = 1) συναθροίζω, 2) συλλέγω, 3) στρατολογῶ, πρτ. *ἤθροισον*, μέλλ. *ἀθροίσω*, ἀόρ. *ἤθροισα*, πρκ. *ἤθροικα* ὑπερσ. *ἤθροικειν*.

• Μέσ. και Παθ. *ἀθροίζομαι*, πρτ. *ἤθροισόμην*,^α παθ. μέλλ. μὲ σημασίαν μέσ. *ἀθροισθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἤθροισάμην*, παθ. ἀόρ. και ὤς μέσ. *ἤθροίσθην*, πρκ. *ἤθροισμαι*, ὑπερσ. *ἤθροίσμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἀθροίσω = μέλλ. τοῦ ἀθροίζω	ἤθροισα = ἀόρ. τοῦ ἀθροίζω
ἀθρήσω = μέλλ. τοῦ ἀθρῶ	ἤθρησα = ἀόρ. τοῦ ἀθρῶ

ΠΑΡΑΓ. ἄθροισις, [συνάθροισις, ἀθροιστής, ἀθροισμός, ἀθροιστικός], ἄθροισμα, ἀθροιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἄθρος** και τὴν κατάληξιν **-ίζω**, ὅπως τὰ : ἐλπίς—ἐλπίζω, ἔρις—ἐρίζω.

ΣΥΝΘ. συναθροίζω.

ΣΥΝΩΝ. ἀγείρω, συνάγω, συλλέγω.

ΑΝΤΙΘ. διαλύω, σκεδάννυμι (= διασκορπίζω).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἤθροισαν δὲ και ἄλλας ναῦς.

N. ΕΛΛ. ἀθροίζω 1) μαζεύω, 2) προσθέτω «ἄθροισε τὰ ποσά», σύνθ. συναθροίζω.

ἄθρῶ (έω) = 1) παρατηρῶ κάτι με προσοχήν, 2) ἐξετάζω, 3) σκέπτομαι, [πρτ. ἤθρουν, μέλλ. ἀθρήσω], ἄθρ. ἤθρησα.

• Παθ. **ἀθροῦμαι**, [μέσ. ἄθρ. = ἤθρησάμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀθρητέον (= πρέπει νά σκεφθῆ τις), ἀθρητικός (= ὁ δυνάμενος νά βλέπη).

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **θερ-** καί τό προθεματικόν **α**, **α-θερ** καί μέ μετάθεσιν **ἀθρε-** (ἀπό τήν ἰδίαν ρίζαν καί τό ἀθρός) **ἀθρέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. ἀναθροῦμαι = συγκρίνομαι, ἀναθρέω = βλέπω πρός τά πάνω.

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, σκοπῶ, ἐξετάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αιτιατ. : καί ταῦτα ἄθρησον εἰ = θεώρησε καί αὐτά ἄν. εὐρίσκεται εἰς τήν προτακτ. ἐνεστ. ἄθρει = βλέπε καί ἄθρ. ἄθρησον = σκέψου, κύτταξε.

ἄθυμῶ (έω) = 1) κατέχομαι ἀπό ἀθυμίαν, 2) ἀποκαρδιώνομαι, 3) χάνω τό θάρρος μου, 4) λυποῦμαι, πρτ **ἠθύμουν** [μέλλ. ἀθυμήσω], ἄθρ. ἠθύμησα.

ΠΑΡΑΓ. ἀθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τό **ἄθυμος** (ἀ στερητ + θυμός) θ. **ἀθυμέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταθυμῶ = χάνω ἐντελῶς τό θάρρος μου.

ΣΥΝΩΝ. ἀνιῶμαι, ἀχθομαι, ἀλγῶ, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εὐθυμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ. : τί δ' ἀθυμεῖς τῷ νῦν λόγῳ ;

2) μέ πρῶθ. ἐπί τι, εἷς τι, πρός τι

Ν ΕΛΛ. ἀθυμῶ = εἶμαι ἄκεφος.

* **αἰδοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. Εἰς τήν δικαστικὴν γλῶσσαν = 1) συγχωρῶ, 2) συμφιλιώνομαι μέ κάποιον, πρτ. **ἠδοῦμην**, μέσ. μέλλ. **αἰδέσομαι**, [παθ. μέλλ. αἰδεσθήσομαι], μέσ. ἄθρ. **ἠδεσάμην**, παθ. ἄθρ. μέ ἐνεργ. σημασ. **ἠδέσθην**, πρκ. **ἠδεσμαι**, ὑπερσ. **ἠδέσμην**.

ΠΑΡΑΓ. αἰδεις = σεβασμός, αἰδέσιμος = ὁ σεβάσιμος, αἰδειςμιώτατος, αἰδεστός = ὁ σεβαστός, αἰδεστέον, αἰδήμων = ὁ ντροπαλός, ὁ κόσμιος, αἰσχος = ἡ ντροπή, αἰδῶς = ντροπή, ἀναιδής, αἰσχροός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τό θέμα **αἰδес-ομαι**, **αἰδέομαι**, **αἰδοῦμαι**· τό θέμα **αἰδес**. ἴσως ἀπό τό **ἄζομαι** = σέβομαι, τιμῶ.

ΣΥΝΘ. καταιδοῦμαι = ντρέπομαι πολύ, ἀνταιδοῦμαι = ἀνταποδίδω τόν σεβασμόν.

ΣΥΝΩΝ. σέβομαι, αἰσχύνομαι, εὐλαβοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθαδίζομαι, ἀναισχυντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αιτιατ. : ἀλλήλους αἰδεῖσθε.

2) σπανίως μέ κατηγ μετοχ : αἰδοῦμαι πατέρα προλείπων.

Ν ΕΛΛ. αἰδοῦμαι = ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι· «αἰδοῦμαι τόν Θεόν».

αἶθω = 1) ἀνάπτω, καίω, 2) λάμπω, φωτίζω. Ἔχει μόνον ἐνεστ. **αἶθω** καὶ πρτ. **ἤθον**.

● Παθ. **αἶθομαι** = καίομαι, φλέγομαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀπὸ τὸ ἴδιον θέμα προέρχονται τὰ : αἶθων, αἶθοψ = ἡλιοκαῆς, αἶθλοψ = στιλπνός, ὁ μαῦρος, αἶθουσα = λάμπουσα, αἶθήρ, αἶθρια [αἶθάλη], αἶθρα, ὁ αἶθος = ὁ καύσων, καταίθω = κατακαίω.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αἶθ-** (ἐκ τῆς ἰδίας ρίζης τὰ Λατ. *aestas* = θέρος, *aedes* = αἶθουσα).

ΣΥΝΘ. συγκαταίθω = κατακαίω μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πίμπρημι, λάμπω, φλέγω, περπολῶ.

ΑΝΤΙΘ. σβέννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ μὲ αἵτιατ. αἶθω πῦρ.

2) ἀμτβ. λαμπτήρες οὐκέτ' ἤθον.

αἰκίζω = 1) μεταχειρίζομαι κακῶς κάποιον, 2) βλάπτω κάποιον. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ ἐνεστώς. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον ὡς ἀποθ. : **αἰκίζομαι** = **κακοποιῶ πρτ. ἡκισόμην**, μέλλ. **αἰκίσσομαι** καὶ **αἰκισθῶμαι**, μέσ. ἄορ. **ἡκισάμην**, παθ. ἄορ. **ἡκίσθην**, πρκ. **ἡκισμαι**, ὑπερ. **ἡκισμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡκίσθην = ἄορ. τοῦ αἰκίζομαι, ᾠκίσθην = ἄορ. τοῦ οἰκίζομαι
--

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡκίσθην	αἰκισθῶ	αἰκισθεῖ- ην	αἰκίσθητι	αἰκισθη- ναι	αἰκισθεῖς
ᾠκίσθην	οἰκισθῶ	οἰκισθεῖ- ην	οἰκίσθητι	οἰκισθη- ναι	οἰκισθεῖς

ΠΑΡΑΓ. αἰκισμός (= κάκωσις), αἰκισμα (= κάκωσις, βασάνισμα), αἰκίσματα (= ἀκρωτηριασμένα πτώματα), αἰκιστικός (= ὁ ἔχων ροπήν εἰς τὸ βασανίζειν).

ΕΤΥΜ. τὸ ρ εἶναι παρασύνθετον ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **αἰκῆς** (αἰκῆς ἀπὸ τὸ ἀεικῆς, α-στερητ. κτὶ ρ. ἔοικα), ρηματ. θ **αἰκίδ-ιω** - **αἰκίζω** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. κακῶς ποιῶ τινα, βλάπτω, παίω, τύπτω.

ΑΝΤΙΘ. βοηθῶ, ὠφελῶ, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἵτιατ : καὶ τὰ χωρία αἰκίζεται.

2) μὲ δύο αἵτιατ : (προσ. καὶ πράγμ) αἰκίζομαι τινα τὰ ἔσχατα (= σύστ. ἀντικ.).

αἰνίσσομαι ἢ **αἰνιττομαι** ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθεσιν = 1) ὁμιλῶ αἰνιγματωδῶς, 2) ὑπονοῶ, πρτ. **ἡνισσόμην** καὶ **ἡνιττόμην**, μέλλ.

[αἰνίζομαι], μέσ. ἄορ. *ἦνιξάμην*, παθ. ἄορ. *ἦνιχθην*, πρκ. *ἦνιγμαί*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἦνιττόμην = πρτ. τοῦ αἰνίττομαι, ἦνυτόμην = πρτ. τοῦ ἀνύτομαι

ΠΑΡΑΓ. αἰνιγμα (=λόγος ἀσαφής), αἰνικτός (=αἰνιγματώδης ὑπ-αἰνιγμός).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ αἶνος (=διήγημα, μῦθος, λόγος), θ. αἰνίγ- *αἰνίγ-ομαι* - αἰνίττομαι ἢ αἰνίσσομαι, ὅπως τὸ ταγ- *γω* τάττω.

ΣΥΝΘ. ὑπαινίττομαι = ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ.

ΣΥΝΩΝ. ὑπονοῶ, ὑποδηλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἶτιατ. τί ὁ θεὸς αἰνίττεται.

2) μὲ τὴν κρόθ. εἰς· εἰς Κλέωνα τοῦτο αἰνίττεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθετον ὑπαινίσσομαι = ὑποδηλώνω κάτι συγκεκριμένα· «ὑπαινίσσεται τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας σοῦ παρέσχε».

- * αἰνώ(έω) = 1) ἐπαινῶ, 2) ἐπιδοκιμάζω, 3) ἐγκωμιάζω. Εἰς τοὺς ἄττ. πεζ. συνήθως σύνθετον· ἐπαινῶ, πρκ. ἐπήνουν, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. ἐπαιπέσομαι (= θὰ ἐπαιπέσω) καὶ σπαν. ἐπαιπέσω, ἄορ. ἐπήνεσα, πρκ. ἐπήνεκα, ὑπερσ. ἐπήνεκιν.
- Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρκ. ἐπηνούμην, μέλλ. ἐπαινεθήσομαι, ἄορ. ἐπηνέθην, πρκ. ἐπήνημαι, ὑπερσ. ἐπηνημένος ἦν.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἐπήνουν = πρτ. τοῦ ἐπαινῶ

ἐπεινῶν = πρτ. τοῦ πεινῶ

ἐπινον = πρτ. τοῦ πίνω

ΠΑΡΑΓ. αἰνεσις (= ἡ ὕμνησις, ὁ ἔπαινος), ἐπαίνεσις ἐπαιπέτης, ἐπαιπετός, ἐπαιπετέον, αἰπέτης, αἰπετός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ αἶνος μὲ θ. αἰνέ- *γω* — αἰνέω- *ῶ*. Τὸ ρ. δὲν μετατρέπει τὸν χαρακτ. εἰς ἠ παρὰ μόνον εἰς τὸν παθ. πρκ., οὕτω· ἐπαιπέσω ἀντὶ ἐπαιπέσω, ἐπήνεσα ἀντὶ ἐπήνεσα, ἐπηνέθην ἀντὶ ἐπηνήθην.

ΣΥΝΘ. παραινῶ (= συμβουλεύω, προτρέπω), συναινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), καταινῶ (= ἐπιδοκιμάζω, συμφωνῶ), συνεπαινῶ (= ἐπιδοκιμάζω μαζὺ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ.

ΑΝΤΙΘ. μέμφομαι, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, ψέγω.

ΣΥΝΤ. 1) μὲ αἶτιατ. καὶ ἐγὼ ὑμᾶς ἐπαινῶ.

2) με αίτιατ. τοῦ συστοίχ. ἀντικ. ἐπαινῶ ἔπαινον.

3) με ἐξηρητῆμ. πρότασιν· καὶ κατ' ἀρχὰς ἔγωγέ σε ἐπήνεσα ὅτι μοι δοκεῖς εὖ πεπαιδευθεῖν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπαινῶ «ἐπήνεσε τὸν μαθητὴν διὰ τὴν ἐπίδοσίν του», παινεύω, παινῶ, παινεύομαι, παινιοῦμαι.

• **αἰρῶ** (έω) 1) (ἐπὶ ἐμψύχων) = λαμβάνω, συλλαμβάνω, λαμβάνω διὰ τῆς χειρὸς, 2) (ἐπὶ ἀψύχων) = κυριεύω. πρτ. *ἦρουν*, μέλλ. *αἰρήσω*, ἀόρ. β' *εἶλον*, πρκ. *ἦρηκα*, ὑπερσ. *ἦρήκειν*.

• Παθ. βλέπε *ἀλλισκομαι*.

• Μέσ. *αἰροῦμαι* = 1) ἐκλέγω, 2) προτιμῶ. πρτ. *ἦρούμην*, μέλλ. *αἰρήσομαι*, ἀόρ. β' *εἰλόμην*, πρκ. *ἦρημαι*, ὑπερσ. *ἦρήμην*.

• Παθ. τοῦ μέσ. *αἰροῦμαι*: *αἰροῦμαι* (=ἐκλέγομαι). πρτ. *ἦρούμην*, μέλλ. *αἰρεθήσομαι*, ἀόρ. *ἦρεθήην*, πρκ. *ἦρημαι*, ὑπερσ. *ἦρήμην*.

Ἀντικατάστασις ἀορίστων

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
εἶλον	ἔλω	ἔλοιμι	ἔλε	ἔλειν	ἔλών
εἰλόμην	ἔλωμαι	ἐλοίμην	έλοῦ	ἔλεσθαι	ἐλόμενος

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

ἦρηκα, ἦρημαι = πρκ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 εἶρηκα, εἶρημαι = πρκ. τοῦ λέγω - λέγομαι
 ἦρήκειν, ἦρήμην = ὑπερσ. τοῦ αἰρῶ - αἰροῦμαι
 εἶρήκειν, εἶρήμην = » » λέγω - λέγομαι

ἀντικατάστασις: αἰροῦμαι, αἴρομαι καὶ ἦρόμην (=ἀόρ. β' τοῦ ἐρωτῶ).

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
αἰροῦμαι	αἰρῶμαι	αἰροίμην	αἰροῦ	αἰρεῖσθαι	αἰρούμενος
αἴρομαι	αἴρωμαι	αἰροίμην	αἴρου	αἴρεσθαι	αἰρόμενος
ἦρόμην	ἔρωμαι	ἐροίμην	ἐροῦ	ἐρέσθαι	ἐρόμενος

ΠΑΡΑΓ. αἴρεις=1) ἡ κατάληψις, 2) ἡ ἐκλογή καὶ σύνθετος με τὰς προθέσεις: ἀνά, κατά, διά, ἀπό, ἐξ, πρό, σύν, ὑπό.

αίρετός = 1) ὁ δυνάμενος νά καταληφθῆ.

2) ὁ δυνάμενος νά ἐκλεγῆ.

ἀναίρεσις = 1) τὸ σήκωμα τῶν νεκρῶν, ὁ ἐνταφιασμός,

2) ἡ καταστροφή, 3) ἄριστος νόμου,

4) θανάτωσις, 5) ἀνασκευὴ ἐπιχειρημάτων.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ὀπὸ δύο ρίζας 1) ρίζα *Φαρ*—θ. —*Φαρ* j-

μὲ ἐπένθεσιν *Φαίρ*—· προστίθεται τὸ πρόσφ. *ε*, *Φαίρ-ε*—*αἰρέ-ω-αἰρῶ*.

2) ριζ. *Φελ*-, ἄορ. *εΦελον*—*εελον*, *εἶλον*.

ΣΥΝΘ. ἀναιρῶ = 1) σηκώνω κάτι ἐπάνω, 2) φονεύω, 3) χρησιμοδοτῶ
4) ἀνασκευάζω.

ἀναιροῦμαι = 1) σηκώνω νεκρὸν διὰ ἐνταφιασμόν, 2) διαγράφω, ἀπο-
σύρω, 3) ἀναδέχομαι τέκνα νεογέννητα.

καθαιρῶ = 1) καταβιβάζω βιαίως, 2) κατεδαφίζω, 3) ὑποτάσσω, 4)
καταδικάζω.

δαιρῶ = διαχωρίζω.

ἄφαιρῶ = ἀποστερῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

ἐξαιρῶ = 1) λαμβάνω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἐξάγω, 3) ἐκλέγω, 4) κα-
ταστρέφω

ὑφαιρῶ = ἀφαιρῶ κρυφίως.

παραιρῶ = ἀποσπῶ κάτι ἀπὸ κάποιον.

συναιρῶ = περιορίζω, συστέλλω.

προαιροῦμαι = προτιμῶ.

ὑπεξαιρῶ = ἀφαιρῶ κάτι κρυφίως.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αἰρῶ εἶναι τά: λαμβάνω, κυριεύω, καταστρέφομαι, χει-
ροῦμαι, παρίσταμαι· τοῦ αἰροῦμαι (μέσ.) τά: ἐκλέγω, προτιμῶ, δια-
λέγω καὶ: περὶ πλείονος ποιοῦμαι.

ΣΥΝΤΛΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. εἶλον τὴν πόλιν.

τὸ μέσον 1) μὲ αἰτιατ.: τὴν ἐλευθερίαν ἐλοίμην ἂν

2) μὲ δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία εἶναι κατηγο-
ρούμενον τῆς ἄλλης: καὶ Ἴφικράτην στρατηγὸν εἶλοντο

3) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μετχ.: εἶλεν αὐτὸν κλέπτοντα.

4) μὲ τελ. ἄπαρ. . εἶλοντο μᾶλλον ἀποθανεῖν.

τὸ παθ. αἰροῦμαι, ἐπειδὴ εἶναι συνδετικὸν ρῆμα, λαμβάνει κατη-
γορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του· Θηραμένης ἠρέθη πρεσβευτῆς αὐτο-
κράτωρ.

Ν. ΕΛΛ. ἀναιρῶ = ἀνακαλῶ, ἀνασκευάζω, ἀθετῶ· «ἀνήρесе τὴν ὑπό-
σχουσιν», καθαιρῶ = κατεδαφίζω, ἀφαιρῶ τὸ ἀξίωμα· «ὁ στρατηγὸς
καθηρέθη», δαιρῶ, ἐξαιρῶ = ἀποσπῶ κάτι, διαστέλλω, ἀπαλλάσσω,
ὑπεξαιρῶ = οἰκειοποιοῦμαι κάτι ποῦ μοῦ ἐμπιστεύτηκαν κλπ.

* αἰρῶ = 1) σηκώνω, ὑψώνω, ἐγείρω, 2) μεταφέρω. πρτ. ἦρον, μέλλ.
ἄρω, ἄορ. ἦρα, πρκ. ἦρα, ὑπερσ. ἦρακεν.

• Μέσ. και Παθ. *αἴρωμαι*, πρτ. *ἤρόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀροῦμαι*, [παθ. μέλλ. *ἀρθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἤράμην*, παθ. ἀόρ. *ἤρθην*, πρκ. *ἤρμαι*. ὑπερσ. *ἤρμην*.

Ἀντικατάστασις ἀορίστων

	ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεργ. ἀόρ.	ἦρα	ἄρω	ἄραιμι	ἄρον	ἄραι	ἄρας
μέσ. ἀόρ.	ἤράμην	ἄρωμαι	ἀραίμην	ἄραι	ἄρασθαι	ἀράμενος
παθ. ἀόρ.	ἤρθην	ἀρθῶ	ἀρθείην	ἄρθητι	ἀρθῆναι	ἀρθείς

Πρόσεχε τὰ ὁμώχηα

ἦρον (πρτ.), ἦρα (ἀόρ.), ἦρκα (πρκ.), ἦρμαι (πρκ.), τοῦ αἴρω
 εἶρον (πρτ.), εἶρα (ἀόρ.), εἶρκα (πρκ.), εἶρμαι (παθ. πρκ) τοῦ εἶρω.
 ἤρόμην = πρτ. τοῦ αἴρωμαι, ἤρόμην = ἀόρ. β' τοῦ ἐρωτῶ
 αἰρόμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ αἴρωμαι (= σηκώνομαι).
 ἐρόμενος = μτχ. ἀορ. β' τοῦ ἐρωτῶ.
 ἐρώμενος = μτχ. ἐνεστ. τοῦ ἐρώμαι (= ἀγαπῶμαι).
 ἐρρωμένος = μτχ. πρκ. τοῦ ρώννυμαι (= ἐνισχύομαι).

Ἀντικατάστασις τῶν: αἴρωμαι, αἰροῦμαι, ἤρόμην.

	ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	αἴρωμαι	αἴρωμαι	αἰροίμην	αἴρου	αἴρεσθαι	αἰρόμενος
ἐνεστ.	αἰροῦμαι	αἰρώμαι	αἰροίμην	αἰροῦ	αἰρεῖσθαι	αἰρού- μενος
ἀόρ. β'	ἤρόμην	ἔρωμαι	ἐροίμην	ἐροῦ	ἐρέσθαι	ἐρόμενος

ΠΑΡΑΓ. ἄροις (= σήκωμα), ἔπαροις (= ὑπερηφάνεια, ὕψωσις), ἔξαρροις (= ὕψωσις), ἄρμα (= ὁ, τιδὴποτε σηκώνει κανεῖς), ἄρδην (= ἐξ ὀλοκλήρου) ἄρτηρία, μετέωρος, συνωρίς (= ζευγος ἵππων), ἔρανος, μετάρσιος, ἀορτήρ (= ζώνη τοῦ ξίφους), μίσθαρνος (= ὁ ἐργαζόμενος χάριν μισθοῦ), [ἀνταρσία, ἀντάρτης], ἀρτός (= ὁ σηκωτός)

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θέμα αρ + j ω ἄρ-j-ω -αἴρω.

ΣΥΝΘ. ἀνταἴρω (= ἀνθίσταμαι), ἀπαἴρω (= ἀποπλέω), καταἴρω (= καταπλέω), ἐπαἴρω (= ὕψων), ἐπαίρωμαι (= ὑπερηφανεύομαι), ἐξάιρω (= ἐξεγείρω, ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω) κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἐγείρω, ἀνυψῶ, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνέχω, ἀνατείνω.

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἐλαττῶ, καταβάλλω, χαλαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. άράτω τις τήν χείρα.

2) τὸ παθ. δέχεται προληπτ. κατηγορ., Φίλιππος ήρθη μέγας.

Ν. ΕΛΛ. αἴρω = σηκώνω, άπομακρύνω, καταργῶ· «αἴρομεν τὰ έμπόδια», «ήρθη ή άπαγόρευσις».

- * αἰσθάνομαι μέσ. άποθ. με ενεργ. σημασ. = 1) άντιλαμβάνομαι κάτι διά τῶν αἰσθήσεων, 2) έννοῶ. πρτ. *ήσθανόμην*, μέλλ. *αἰσθήσομαι*, άόρ. β' *ήσθόμην*, πρκ. *ήσθημαι*, ύπερσ. *ήσθήμην*.

Άντικατ. Άορ. β' και Παρακ.

όριστ.	ύποτακτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μετχ.
ήσθόμην	αἰσθῶμαι	αἰ σ θ ο ἰ [μην]	αἰσθοῦ	α ἰ σ θ έ- [σθαι]	αἰσθόμε- [νος]
ήσθημαι	ήσθημέ [νος ὦ]	ήσθημέ- [νος εἶην]	ήσθησο	ήσθησθαι	ήσθημέ- [νος]

ΠΑΡΑΓ. αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητής, αἰσθητός, άναίσθητος, ευαίσθητος, αἰσθητήριον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θέμα *αἰσθ*—σχηματ. ὁ άόρ. β' ήσθόμην, άπό τὸ θέμα *αἰσθ-αν*—σχηματ. ὁ ένεστ. και παρατ., άπό τὸ θέμα *αἰσθε*. ὁ μέλλ., ὁ παρακ. και ύπερσ. και ὅλα τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. προαισθάνομαι (=προβλέπω), συναισθάνομαι (=άντιλαμβάνομαι συγχρόνως διά τῶν αἰσθητηρίων), έπαισθάνομαι (= λαμβάνω αἰσθησιν κάποιου πράγματος) κλπ.

ΣΥΝΩΜ. γιγνώσκω, μανθάνω, έννοῶ, καταλαμβάνω, συνίημι, έπατώ, καταμανθάνω.

ΑΝΤΙΘ. άγνοῶ, άναισθητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ὡς ήσθοντο τὸ γεγενημένον.

2) με γεν., ήσθετο τῶν κακῶν.

3) με δοτ. (όργαν) αἰσθάνομαι τή άκοή.

4) με δοτ. (αἰτίας)· αἰσθάνομαι τή ήλικία.

5) με κατηγορ. μετχ. τοῦ ύποκ. αἰσθάνομαι κάμνων.

6) με κατηγ. μετχ. τοῦ άντικ., ήσθοντο τήν πόλιν κατειλημμένην.

7) με ειδικήν πρότασιν. ήσθετο τὸ στράτευμα ὅτι ήν...

Ν. ΕΛΛ. αἰσθάνομαι=άντιλαμβάνομαι, συναισθάνομαι, συγκινοῦμαι· «αἰσθάνομαι ψύχος, χαράν, τήν θέσιν μου».

προαισθάνομαι = προβλέπω, συναισθάνομαι = άναγνωρίζω διά τής φωνής τής συνειδήσεως.

- * αἰσχύνω = 1) άσχημίζω, 2) παραμορφώνω, 3) άτιμάζω, ντροπιάζω, 4) καταφρονῶ. πρτ. *ήσχυνον*, μέλλ. *αἰσχυνῶ*, άόρ. *ήσχυνα*, [πρκ. *ήσχυγκα* και *ήσχυκα*, ύπερσ. *ήσχύκειν*].

- Μέσ. *αισχύνομαι* = 1) ἐντρέπομαι, 2) σέβομαι. πρτ. *ἡσχυνόμην*, μέλλ. *αἰσχυνοῦμαι* καὶ παθ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *αἰσχυνθήσομαι*, παθ. ἄορ. μὲ σημασ. μέσ. *ἡσχύνθη* [πρκ. *ἡσχυμμαι* ὑπερσ. *ἡσχύμμην*].

Ἀντικατάστασις Ἐνεστ., Μέλλ. καὶ Ἄορ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
Ἐνεστ. αἰσχύνω	αἰσχύνω	αἰσχύνοίμι	αἴσχυνε	αἰσχύνειν	αἰσχύνων
Μέλλ. αἰσχυνώ	—	αἰσχυνοίμι	—	αἰσχυνεῖν	αἰσχυνῶν
Ἄορ. ἡσχυνα	αἰσχύνω	αἰσχύναιμι	αἴσχυνον	αἰσχύναι	αἰσχύνας

Εὐκτ. μέσ. ἐνεστ. : αἰσχυνοίμην, αἰσχύνοιο. αἰσχύνοίτο κλπ.

Εὐκτ. μέσ. μέλλ. : αἰσχυνοίμην, αἰσχυνοῖο, αἰσχυνοίτο κλπ.

Κλίσις παρακ.

ὄριστ. : ἡσχυμμαι, -νοσαι, -νται, ἡσχύμμεθα, -νθε, ἡσχυμμένοι εἰσί.

προστ. : ἡσχυνοσ, ἡσχύνθω, ἡσχυνθε, ἡσχύνθων.

ἄπαρ. : ἡσχύνθαι, **μτχ.** : ἡσχυμμένος.

ΠΑΡΑΓ. αἰσχυνηλός (= ντροπαλός), ἀναίσχυντος (= ἀδιάντροπος), αἰσχυντός, αἰσχυντήρ (= ὁ ἀτιμάζων)

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσ. **αἰσχος**, **αἰδ-χος** (αἰδοῦμαι) καὶ τὴν κατάλ. **-ύνω-αἰσχύνω**, (ὄπως ὀξύς, ὀξύνω, βαρύς, βαρύνω) **αἰσχ-υν-ι ω-αἰσχύνω**, Τὸ υ τῆς παραληγ. εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστωτά., πρτ., ἀπαρέμ (ἐνεργ), βραχὺ δὲ εἰς ἄλλους τοὺς ἄλλους τύπους.

ΣΥΝΘ. καταισχύνω (= ἀτιμάζω), ἐπαισχύνομαι (= ντρέπομαι), ὑπερ-αἰσχύνομαι (= αἰσχύνομαι πολὺ) κ.τ.λ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ αἰσχύνομαι : αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, σέβομαι

Τοῦ αἰσχύνω τά : εἰς αἰσχύνην καθίστημί τινα, κλπ

ΑΝΤΙΘ. τοῦ αἰσχύνω : τιμῶ, ἐπαινῶ. τοῦ αἰσχύνομαι : ἀναισχυντῶ, αὐθαδίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. : μὲ αἰτιατ. αἰσχύνω τοὺς πατέρας

τὸ μέσον : 1) μὲ αἰτιατ. : αἰσχύνομαί σε, ὦ γέρον.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. (αἰτίας). ἐν κακοῖς τοῖς σοῖς οὐκ αἰσχύνομαι.

3) μὲ ἀπαρέμφ. (τελικόν) : αἰσχύνονται γράφειν λόγους

4) μὲ κατηγορ. μετοχ. : αἰσχύνομαι ποιῶν ταῦτα.

5) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρέμφ. : ἡσχύνθημεν καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους προδοῦναι αὐτὸν

Ν. ΕΛΛ. αἰσχύνομαι = ντροπιάζω, ἀτιμάζω, ὑβρίζω, ντρέπομαι· «αἰσχύνομαι νὰ ἀλλάξω ἰδέας», «δὲν αἰσχύνεσαι διὰ τὴν ἀμέλειάν σου;» οὐνθ. ἐπαισχύνομαι = ντρέπομαι διὰ κάτι, καταισχύνω = καταντροπιάζω, ρεζιλεύω κάποιον

- * **αἰτιῶμαι** (ἀομαι)· ἀποθ. μὲ ἐνεργ. σημασ. καὶ σπανίως παθ. = 1) κατακρίνω, ψέγω, 2) κατηγορῶ. πρτ. *ἤτιώμην*, μέλλ. *αἰτιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *αἰτιαθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤτιασάμην*, παθ. ἄορ. *ἤτιάθην*, πρκ. *ἤτιμαι*, ὑπερσ. *ἤτιάμην*.

ΠΑΡΑΓ. αἰτίαμα (= κατηγορία), αἰτίαισις (= παράπονον, κατηγορία), αἰτιατέον, αἰτιατόν (= τὸ ἀποτέλεσμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *αἰτία*. Ὁ χαρακτήρ *α* εἶναι μακρὸς εἰς ὄλους τοὺς χρόνους ἐκτὸς τοῦ ἐνεστώτος καὶ τοῦ παρατατικοῦ.

ΣΥΝΘ. ἐπαιτιῶμι = κατηγορῶ κάποιον, καταιτιῶμαι = κατηγορῶ.

ΣΥΝΩΝ. διαβάλλω, ἐγκαλῶ, κατηγορῶ, μέμφομαι, ὄνειδίζω, ψέγω, συνώνυμα τοῦ παθητικοῦ αἰτιῶμαι εἶναι τὰ : αἰτιάζομαι, κατηγοροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. προσώπου ἢ πράγματος.

2) μὲ διπλὴν αἰτιατ. τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα.

3) μὲ αἰτιατ. (προσ.) καὶ γενικὴν (αἰτίας), ἔφη οὐκ ἑαυτὸν αἰτιάσθαι τῶν κακῶν.

4) μὲ ἀπαρ. σὲ δὲ τίς αἰτιάται πόλις σφᾶς ὠφελῆκεναι ;

5) ἔξηρτ. πρὸτ. Σωκράτης ἤτιάτο αὐτὸν ὅτι οὐκ ἠρώτα.

6) μὲ ἐμπερόθ. προσδ. αἰτιῶμαί τινα περὶ τινος, κατὰ τινος, ὑπὲρ τινος.

N. ΕΛΛ. αἰτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον ὡς ὑπεύθυνον. «αἰτιῶμαι τὴν κατάστασιν διὰ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν τροφίμων», ἐπαιτιῶμαι = κατηγορῶ κάποιον διὰ κάτι.

- * **αἰτῶ** (έω) = 1) ζητῶ νὰ πάρω κάτι, 2) ἀπαιτῶ. πρτ. *ἤτουν*, μέλλ. *αἰτήσω*, ἄορ. *ἤτησα*, [πρκ. *ἤτηχα* ὑπερσ. *ἤτήκειν*].
- Μέσ. καὶ Παθ. *αἰτοῦμαι* = ζητῶ κάτι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου. πρτ. *ἤτούμην*, μέσ. μέλλ. *αἰτήσομαι*, [παθ. μέλλ. *αἰτηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤτησάμην*, παθ. ἄορ. *ἤτήθην*, πρκ. *ἤτημαι*, ὑπερσ. *ἤτημην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤτήθην (ἀορ.), ἤτημαι (πρκ.), ἤτήμην (ὑπερσ.) τοῦ αἰτέω-ῶ. ἤτιήθην (ἀορ.), ἤτιημαι (πρκ.), ἤτιήμην (ὑπερσ.) τοῦ ἠτιῶμαι
--

ΠΑΡΑΓ. αἰτησις, αἰτημα, αἰτητέον, αἰτητός, διαιτητής, παραίτησις [ἀπαιτητής, ἀπαιτητικός, ἐπαίτης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ *αἶτε-*, *αἰτέ-* j ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀπαιτῶ = ζητῶ ὀπίσω κάτι, ἔξαιτῶ = ζητῶ κάτι ἀπὸ ἄλλον μὲ παρακλήσεις, ἔξαιτοῦμαι = ζητῶ τὴν ὠτηρίαν κάποιου μὲ παρακλήσεις, ἐπαιτῶ : 1) ζητῶ κάτι ἐπὶ πλέον, 2) ζητιανεύω. παραιτοῦμαι = 1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι ἀπὸ κάποιον, 2) ἐγκαταλείπω, 3) χωρίζομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ζητῶ, ἐξετάζω.

ΑΝΤΙΘ. παρέχω, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : αἰτῶ σίτον.

2) με δύο αίτιατ. : αἰτεῖ αὐτόν μισθόν τριῶν μηνῶν.

Ν. ΕΛΛ. αἰτῶ, αἰτοῦμαι· «αἰτῶ χάριν» καὶ «αἰτοῦμαι χάριν». ἀπαιτῶ, ἀνταπαιτῶ = ζητῶ ἀντάλλαγμα, διεκδικῶ, ἐξαιτοῦμαι = ἐπικαλοῦμαι, παραιτῶ = ἀφήνω, παραιτοῦμαι = ἐγκαταλείπω· «παρητήθη τῆς πρᾶσπαθείας»:

ἀκμάζω = 1) εὐρίσκομαι εἰς ἀκμὴν, 2) εἶμαι ἀνθηρὸς, ἀκμαῖος. πρτ. *ἤκμαζον*, μέλλ. *ἀκμάσω*, ἀόρ. *ἤκμασα*, πρκ. *παρήκμακα*.

ΠΑΡΑΓ. [ἀκμαστῆς (= ἀκμαῖος), ἀκμαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *ἄκμη* = τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κατάλληλος ἐποχή, θέμα *ακμαδ-* καὶ τὸ *j*, *ἀκμαδ-j-ω* **ἀκμάζω**, κατὰ τὰ εἰς -αζω ὀδον-τικὸλήκτα.

ΣΥΝΘ. παρακμάζω = χάνω τὴν ἀκμὴν μου.

ΣΥΝΩΝ. ἀνθῶ, θάλλω, βλαστάνω, ἀνδροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μαραίνομαι, φθίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἐπὶ προσώπων: ἀκμάζω σώματι = εἶμαι ἀκμαῖος ὡς πρὸς τὸ σῶμα.

2) ἐπὶ πραγμάτων: ἀκμάζει νόσος = ἡ νόσος εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑψίστην ὄρμην.

3) με ἀπαρέμφ. : ἀκμάζω ἐρύκειν = εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ ἐμποδίζω.

Ν. ΕΛΛ. **ἀκμάζω** = 1) τὰς ἰδίας σημασίας με τὰ ἀρχαῖα, «δὲν ἀκμάζει παρ' ἡμῖν ἡ βιομηχανία». 2) ζῶ,

ἀκολουθῶ (έω) = βαδίζω κατόπιν τινός, συμβαδίζω, ἔπομαι, συμφωνῶ. πρτ. *ἠκολούθουν*, μέλλ. *ἀκολουθήσω*, ἀόρ. *ἠκολούθησα*, πρκ. *ἠκολούθηκα*.

ΠΑΡΑΓ. ἀκολούθησις, ἀκολουθητέον, [ἀκολουθητικός, ἐπακολούθημα (= ἡ συνέπεια, ἐξακολούθησις)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *ἀκόλουθος*, θέμα *ἀκολουθέ-ω-ῶ* παρασύνθετον· τὸ δὲ ἀκόλουθος ἀπὸ τὸ ἀθροιστικὸν α καὶ κέλευθος (= ὁδός) καὶ σημαίνει συνοδοιπόρος.

ΣΥΝΘ. παρακολουθῶ = προσέχω, ἐπακολουθῶ (= 1. ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, 2. καταδιώκω, 3. κατανοῶ, 4. ὑπακούω), συνακολουθῶ (= συνοδεύω), συνεπακολουθῶ (= ἀκολουθῶ ἀπὸ κοντά), συμπαρακολουθῶ (= βαδίζω μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. ἔπομαι, ἔχομαι τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . ἠκολούθουν αὐτῷ πολλοί.

2) ἀπολύτως: ἀκολουθεῖ = ἔπεται.

Ν. ΕΛΛ. **ἀκολουθῶ** = 1) ὅ,τι εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) συμμορφοῦμαι, «ἀκολουθεῖ τὰς ἀρχάς μου», «ἀκολουθῶ τὰς συστάσεις· ἀκολουθῶ, ἀκολουθάω, ἐπακολουθῶ, παρακολουθῶ, ἐξακολουθῶ.

ἀκοντίζω = 1) ρίπτω ἀκόντιον, 2) κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου. πρτ. ἤ-
κόντιζον, μέλλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἠκόντισα, [πρκ. ἠκόντικα].

● Μέσ. ἀκοντίζομαι = ἀποστράπτω.

● Παθ. ἀκοντίζομαι = πληγώνομαι. πρτ. ἠκοντιζόμεν, παθ. μέλλ. ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠκοντίσθην, [πρκ. ἠκόντισμαι, ὑπερσ. ἠκοντίσμεν].

ΠΑΡΑΓ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής, ἀκοντιστικός [ἀκοντιστήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀκόντιον θ. ἀκοντιδ- καὶ τὸ προσφ. j ἀκοντιδ-j-ω ἀκοντίζω κατὰ τὰ εἰς -ιζω ὀδοντικὸληπτα.

ΣΥΝΘ. διακοντίζομαι = μετέχω εἰς ἀγῶνα ἀκοντίου, εἰσακοντίζω = ρίπτω ἐναντίον κάποιου τὸ ἀκόντιον, ἐξακοντίζω = ἐσκοφενδονίζω τὸ ἀκόντιον.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) αἰτιατ. ἀκοντίζει τις (αὐτόν) ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν.

Ν. ΕΛΛ. ἀκοντίζω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, ἐξακοντίζω = ἐκτινάσσω, ὑπερακοντίζω = ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ· «ὑπερηκόντισε τοὺς πάντας εἰς προσπάθειαν».

ἀκοῦμαι (έομαι) = 1) θεραπεύω, 2) ἐπισκευάζω. μέλλ. ἀκοῦμαι, [ἢ ἀκέσομαι], ἀόρ. ἠκεσάμην, [παθ. ἀόρ. ἠκέσθην].

ΠΑΡΑΓ. ἀκεστής (= ὁ διορθωτὴς σχισμένων ἱματίων), ἀκεστός (= ὁ θεραπεύσιμος), ἀνήκεστος (= ἀθεράπευτος), ἀκέστρα (= ἡ σακκορράφα), ἀκέστρια (= ἡ ράπτρια), ἀκεστρον (= φάρμακον), ἀκέστωρ ἢ ἀκεστήρ (= 1 ὁ θεραπευτὴς, 2, ὁ ἐπιδιορθωτὴς), ἀκεσμα (= φάρμακον), πανάκεια (= φάρμακον ποῦ θεραπεύει τὰ πάντα). Ἄκουμενος = ἱατρός ἐν Ἀθήναις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄκος (= θεραπεία), θ. ἀκεσ- ἀκέσ-ομαι ἀκέομαι-ἀκοῦμαι.

ΣΥΝΘ. ἐξακοῦμαι = θεραπεύω τελείως.

ΣΥΝΩΝ. ἰῶμαι, θεραπεύω, ἱατρέω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἀκοῦμαι ἕλκος = θεραπεύω τὴν πληγὴν.

* **ἀκούω** = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) προσέχω, 4) ὀνομάζομαι. πρτ. ἠκουον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. ἀκούσσομαι (= θὰ ἀκούσω), ἀόρ. ἠκουσα, πρκ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἠκηκόειν.

● Παθ. ἀκούομαι, πρτ. ἠκουόμην, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠκούσθην, πρκ. ἠκουσμαι, ὑπερσ. ἠκούσμεν.

ΠΑΡΑΓ. ἀκοή, ἀκουσμα, ὑπήκοος, κατήκοος (= ὁ ἀκροατής), εὐήκοος (= ὁ ἀκούων καλῶς), ἀνήκουστος (= ὁ πρωτάκουστος, ὁ τρομερός), ὠτακουστής (= ὁ κρυφακούων, ὁ κατάσκοπος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ακ- (ἀκμή) καὶ τὸ οῦς με τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος j, ακ-ουσ-ω = ἀκούω.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον, μὲ τὰς προθέσεις: διὰ, εἰς, ἐπί, κατὰ, παρὰ, ὑπό· διακούω, εισακούω, (= προσέχω), ἐπακούω (= μὲ προσοχὴν ἀκούω), κατακούω (= ὑποτάσσομαι), ὑπακούω (= ἀκούω μὲ προσοχὴν, ἀνοίγω).

ΣΥΝΩΝ. ἀκροῶμαι, αἰσθάνομαι, πυνθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνηκουστῶ = παρακούω, δὲν θέλω νὰ ἀκούσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (προσώπου) καὶ αἰτιατ. (πράγματος) ἐπὶ ἀμέσου ἀντιλήψεως· «ὕμεις ἐμοῦ ἀκούσεσθε τὴν ἀλήθειαν».

2) μὲ γεν.· ἀκούω πατρός.

3) μὲ αἰτιατ.· ταῦτα μὲν ὁ Κύριος ἠκηκόει.

4) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μτχ.· ἀκούω σοῦ ταῦτα λέγοντος.

5) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.· ἤκουε Κύριον ἐν Κιλικίᾳ θύνα.

6) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.· ἤκουε κώμας καλὰς ἐν Κιλικίᾳ εἶναι.

7) μὲ εἰδ. πρότ. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ.

8) τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς συνδεδεικτόν· ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἀκούσομαι κακός (= δὲν θὰ ὀνομασθῶ κακός)· αἱ περιφράσεις· εἶ ἀκούω = ἐπαινοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω = κακολογοῦμαι, χρησιμεύουν ὡς παθητ. τῶν εἶ λέγω = ἐπαινῶ καὶ κακῶς λέγω = κακολογῶ.

Νῦ ΕΛΛ. ἀκούω = 1) ἀκούω, 2) πληροφοροῦμαι, 3) ὑπακούω, 4) αἰσθάνομαι, εὐρίσκομαι εἰς καλὴν κατάστασιν, 6) φημιζομαι «ἀκούω τὴν ἀγόρευσιν τοῦ ρήτορος» «ἄκουσα πῶς θὰ ἔχουμε πόλεμο».

ἀκροῶμαι (ἀομαι) μέσ. ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀκροάζομαι, 2) ἀκούω προσεκτικὰ, 3) ὑπακούω, 4) ὑποτάσσομαι πρτ. **ἡκροῶμην**, μέσ. μέλλ. **ἀκροάσομαι**, ἀόρ. **ἡκροασάμην**, [παθ. ἀόρ. **ἡκροάθην**, πρκ. **ἡκρόαμαι**, ὑπερσ. **ἡκροάμην**].

ΠΑΡΑΓ. ἀκρόαμα, ἀκροατής, ἀκρόασις, [ἀκροατήριον], ἀκροατικός καὶ [ἀκροαματικός, ἀκροάμων].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν **ακρ-** (ἄκρος) καὶ **οῦς ἀκρ-ου-άσομαι** μετὰ ἐκπίπτει τὸ **σ** καὶ τὸ **υ** **-ἀκρο-ά-ομαι -ἀκροῶμαι**· τὸ **α** εἶναι μακρόν εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. συνακροῶμαι = ἀκροῶμαι μαζὺ μὲ κάποιον.

ΣΥΝΩΝ. ἀκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. συντάσσεται ὁπως τὸ ἀκούω

1) μὲ γεν. οὔτε ἡκροῶντο ἔτι τῶν ἀρχόντων

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. ἀλλὰ τί μὴν ἔστιν ἃ ἠδέως σοῦ ἀκροῶνται.

3) ἀπολύτως· καὶ ἄλλοι τινὲς κατὰ τὰς ἡπείρους ἐνδοιαστῶς ἀκροῶνται (= ὑποτάσσονται).

Ν. ΕΛΛ. ἀκροῶμαι = 1) ἀκούω, δέχομαι ἀκρόασιν, 2) ἐξετάζω ἀσθενῆ μὲ ἀκρόασιν· «ἡκροάσθη τὸν ἀσθενῆ», 3) παρακολουθῶ μαθήματα «ἡκροάσατο τῶν μαθημάτων»

ἀλαλάζω = 1) φωνάζω ἰσχυρῶς, 2) κραυγάζω. πρτ. *ἠλάλαζον*, [μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημασ. ἀλαλάξομαι]. ἄορ. *ἠλάλαξα*.
 ΠΑΡΑΓ. ἀλαλαγή [ἀλαλαγμός, ἀλάλαγμα]· ἀλαλητός (= ἰσχυρά κραυγή).
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πολεμικὴν κραυγὴν ἀλαλά, ἀλαλαδ-*ζ*-ω — ἀλαλάζω κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐρανικόληκτα ἀρπαγ-*ζ*-ω — ἀρπάζω.
 ΣΥΝΘ. ἀναλαλάζω (= βγάζω μεγάλην κραυγὴν ἰδίως πολεμικὴν), ἐπαλαλάζω (= σηκώνω πολεμικὸν ἀλαλαγμὸν).
 ΣΥΝΩΝ. ἐλελίζω, βοῶ, κραυγάζω, κράζω.
 ΣΥΝΤΑΞ. με σύστοιχον αἰτιατ.: ἀλαλάζω νίκην = σηκώνω κραυγὴν νίκης.
 Ν. ΕΛΛ. ἀλαλάζω = κραυγάζω· «τὰ πλήθη ἠλάλαζον».

ἀλγῶ (έω) = 1) αἰσθάνομαι πόνον (σωματικὸν ἢ ψυχικὸν), 2) ὑποφέρω, 3) πονῶ. πρτ. *ἤλγουν*, μέλλ. *ἀλγήσω*, ἄορ. *ἤλγησα*.
 ΠΑΡΑΓ. ἀλγηδών (= πόνος), [ἄλγημα, ἄλγησις], ἀναλγησία (= ἀδιαφορία, ἀναισθησία), ἀνάλγητος, [κεφαλαλαγία].
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀπό, περί, σύν, ὑπέρ, διά, ἐπί, κατά.
 ΣΥΝΩΝ. ἀλγύνομαι, πονῶ, πάσχω.
 ΑΝΤΙΘ. ἡδομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω.
 ΣΥΝΤ. 1) ἀμτβ. ἀκολουθεῖται συνήθως με αἰτιατ. τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς· ἀλγεῖ τὰ ὄμματα.
 2) ἀμτβ. με κατηγορ. μετοχὴν· ἀλγῶ κλύων (= νά ἀκούω).
 3) με ἐμπρόθ. προσδιορ. ἤλγει ἕκαστος περὶ τὰ οἰκεία.
 Ν.ΕΛΛ. ἀλγῶ = ὄ,τι εἰς τὰ ἀρχαῖα· «ἀλγῶ κατὰ τὴν ὀσφύν».

- * **ἀλείφω** = ἀλείφω. πρτ. *ἤλειφον*, μέλλ. *ἀλείψω*, ἄορ. *ἤλειψα*, πρκ *ἀλήλιφα*, [ὑπερσ. ἀληλίφειν].
- Μέσ. καὶ Παθ. *ἀλείφομαι*, πρτ. *ἤλειφόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀλείψομαι*, παθ. μέλλ. *ἀλειφθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤλειψάμην*, παθ. ἄορ. *ἤλειφθην*, πρκ. *ἀλήλιμμαι*, ὑπερσ. *ἀληλίμμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόχηα

ἤλειφε (ν) = γ' ἐν. πρτ. τοῦ ἀλείφω
 εἴληφε (ν) = γ' ἐν. πρκ. τοῦ λαμβάνω

Κλίσις μέσ. πρκ.

ἀλήλιμμαι, -ψαι, -πται, -μμεθα, -φθε, ἀληλιμμένοι εἰσί.

ΠΑΡΑΓ. ἀλειμμα (= ἀλοιφή), ἀλοιφή, ἀνεξάλειπτος, ἐξαλειπτέον, ἀλειψις.

ΕΤΥΜ. τὸ ρ ἔχει δύο θ: ἰσχυρὸν *λειπ.* — καὶ ἀσθενὲς *λιπ.* — καὶ μετὸ προθεματικὸν *α*, *αλειπ.* καὶ *αλιπ.* Τὸ π τρέπεται εἰς φ καὶ ἔχονεν: *ἀλειφ-* καὶ *ἀλιφ-*.

ΣΥΝΘ. ἀπαλείφω (= σβήνω), ἐξαλείφω (= ἀπαλείφω), ἐναλείφω, πε-

ριαλείφω (= αλείφω από παντού), προαλείφω, συναλείφω (= 1) αλείφω μαζί, 2) συγχωνεύω δύο συλλαβάς).

ΣΥΝΩΝ. χρίω (= αλείφω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. οί Λακεδαιμόνιοι πρώτοι λίπα μετά του γυμνάζεσθαι ήλειψαντο.

2) με αιτιατ. και δοτ. ὄργαν' εἴ τις σου τὰς τρίχας ψιμυθίω ἀλείψειεν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλείφω, «ἀλείφει τὸ πρόσωπόν της με γλυκερίνην», ἀλείβω, ἀλείφτω, ἀπαλείφω=οβήνω, ἀφαιρῶ, διαγράφω, ἐξαλείφω=1) οβήνω, 2) διαγράφω.

ἀλέξω = 1) ἀπομακρύνω, 2) ἀποκρούω, 3) ὑπερασπίζω, βοηθῶ. Ἔνεργ. φωνὴ μόνον ὁ ἔνεστὼς ἀλέξω.

• Μέση φωνὴ ἔνεστ. ἀλέξομαι (= ἀμύνομαι), μέλλ. ἀλέξομαι και ἀλεξήσομαι, ὄργ. μόνον τὸ ἀπαρ.: ἀλέξασθαι.

ΠΑΡΑΓ. ἀλέξιμα (= ἡ προστασία), ἀλεξήνωρ (= ὁ βοηθός), ἀλέξησις (= ἡ ἀπόκρουσις), ἀλεξητήρ (= ὁ ἀπομακρύνων), ἀλεξητήριος (= ὁ κατάλληλος νὰ ἀπομακρύνῃ κάτι), ἀλεξητήριον (= φάρμακον) ἔπαλις, ἀλεξικάκος, Ἀλέξανδρος (= ὁ προστατεύων ἄνδρας).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν αλεκ- (ἀλκή=ἰσχύς, εὐψυχία) καὶ τὸ πρόσφυμα σ αλεκ-σ- ἀλέκ-σ-ω- ἀλέξω.

ΣΥΝΘ. ἀπαλέξω (= ἀπωθῶ, ἀπομακρύνω), ἐπαλέξω (= βοηθῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ (τινι), παρίσταμαί τινι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. ἀλέξω τι = ἀποκρούω κάτι βιαίως.

2) με δοτ. ἀλέξω τινι = βοηθῶ κάποιον' τούτοις γὰρ φασιν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλέξειν.

3) με δοτ. ὄργαν. ὅ τις ἀλέξεται

* **ἀλίσκομαι** ἀποθ. παθ. διαθ. = 1) συλλαμβάνομαι, αιχμαλωτίζομαι (ἐπὶ ἐμψύχων), 2) κυριεύομαι (ἐπὶ ἀψύχων). Τὸ ρῆμα εἶναι παθ. τοῦ αἰρῶ. πρτ. ἡλίσκόμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἀλώσομαι. ὄργ. β' ἔνεργ. με παθ. σημασ. ἐάλων και ἦλων, πρκ. ἔνεργ. με παθ. σημασ. ἐάλωκα και ἦλωκα, ὑπερσ. ἔνεργ. με παθ. σημασ. ἐαλώκειν και ἦλώκειν.

Κλίσις ὄργ. β'

ὄριστ. : ἐάλων —ως—ω, —ωμεν—τε—ωσαν.

ὕποτ. : ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, ἀλῶμεν, ἀλῶτε, ἀλῶσιν.

εὐκτ. : ἀλοῖην, ἀλοῖης, ἀλοῖη, ἀλοῖημεν, ἀλοῖητε, ἀλοῖην.

προστ. : — ἀπαρ. ἀλῶναι μτχ. ἀλοῦς, ἀλοῦσα, ἀλόν.

ΠΑΡΑΓ. ἄλωσις, ἀλωτός, εὐάλωτος (= εὐκόλως κυριευόμενος), αἰχμάλωτος, δοριάλωτος, εἰλως.

ETYM. από τή ρίζαν **φαλ** - και τὸ πρόσφυμα **-ισκ** ένεστ. θέμα **άλ-ισκ**. Τὸ θέμα τῶν ἄλλων χρόνων σχηματίζεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν ρίζαν **φαλ** - και τὸ πρόσφυμα **-ο** - **φαλο**- τὸ πρόσφυμα **-ο-**, όταν ἀκολουθῆ σύμφωνον, ἐκτείνεται εἰς **-ω** - Τὸ ρῆμα παίρνει δασεῖαν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ αἰρῶ.

ΣΥΜΦΩΝ. ζυγοροῦμαι, λαμβάνομαι, κρατοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ρῆμα ὡς παθ. λαμβάνει ποιητικὸν αἷτιον.

2) μὲ γεν. τῆς αἰτίας ἢ τοῦ ἐγκλήματος (ὡς δικανικὸς ὄρος). ἀλίσκομαι ἀσεβείας.

3) μὲ δοτ. (ὡς δικανικὸς ὄρος). ἀλούς μὲ ψήφω. νόσω ἀλίσκεται.

4) μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ. ἐάλωκεν ἐπιβουλεύων ἐμοί.

* **ἀλλάττω ἢ ἀλλάσσω**= 1) μεταβάλλω, 2) ἀλλοιώνω, ἀλλάζω, πρτ. **ἤλλαττον** (σσον), μέλλ. **ἀλλάξω**, ὄρ. **ἤλλαξα**, πρκ. **ἤλλαχα**, [ὑπερσ. **ἤλλάχειν**].

- Μέσ. και Παθ. **ἀλλάττομαι** (σσομαι), πρτ. **ἤλλαττόμην** (σσύμην), μέσ. μέλλ. **ἀλλάξομαι**, παθ. μέλλ. **ἀ' ἀλλάχθήσομαι**, παθ. μέλλ. **β' (ὡς μέσος) ἀλλαγῆσομαι**, μέσ. ὄρ. **ἤλλαξάμην**, παθ. ὄρ. **ἀ' ἤλλάχθην**, παθ. ὄρ. **β' (ὡς μέσος) ἤλλαγην**. πρκ. **ἤλλαγμα**, ὑπερσ. **ἤλλάγμην**.

Ἀντικατάστασις παθ. ὄρ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἤλλάγην	ἀλλαγῶ	ἀλλαγεῖ- ην	ἀλλάγηθι	ἀλλαγι- ναι	ἀλλαγεῖς

Κλίσις πρκ. και ὑπερσ.

ὄριστ. ἤλλαγμα, — ξαι — κται — γμεθα — χθε, ἤλλαγμένοι εἰσιν

προστ. ἤλαξο — χθω — χθε — χθων **ἀπαρ.** ἤλλάχθαι.

ὑπερσ. ἤλλάγμην — ξο — κτο — γμεθα — χθε, ἤλλαγμένοι ἦσαν.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλαγῆ, [ἀλλαγμα, ἀλλακτέον, ἀλλακτικός, ἐναλλάξι, ἀλλαξις, ἀνταλλακτικός. συναλλαγῆ, ἀδιλλάκτος, ἀλλαξιὰ, ἀνταλλάξιμος]

ETYM. ἀπὸ τὸ θέμα **αλλ-** (ἄλλος) και τὸ θέμα **αγ-** (ἄγω), **αλλ-αγ-** και **j**, **αλλ-αγ-j-ω**— ἀλλάσ-σω. Τὸ **α** τῆς παραληγούσης εἶναι **βραχύ**.

ΣΥΝΘ. ἀνταλλάσσω (= δίδω ἢ παίρνω κάτι πρὸς ἀνταλλαγῆν), ἀπαλλάσσω (= ἐλευθερώνω, ἀπολυτρώνω, ἀπομακρύνω), διαλλάσσω (= 1. δίδω ἢ παίρνω εἰς ἀντάλλαγμα, 2. συμφιλιώνω), ἀπαλλάσσω (= ἀλλάζω θέσιν, διασταυρώνω), μεταλλάσσω (= 1. μεταβάλλω, 2. ἀλλάζω κατοικίαν, 3. ἀποθνήσκω (μεταλλάσσω βίον)), παραλλάσσω (= 1. μεταβάλλω 2. διαφεύγω), συναλλάσσω (= 1. ἀνταλλάσσω κάτι μὲ ἄλλο, 2. ἐμπορεῶμαι, 3. συμφιλιώνω).

ΣΥΝΩΝ. τρέπω, ἀμείβω, ἀλλοιῶ, μεθίστημι, μεταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : (= μεταβάλλω), ἀλλάσσω χροιάν.

2) μὲ αἰτιατ καὶ γεν. . (= ἀνταλλάσσω)· ἠλλάξατο πολλῆς εὐδαιμονίας πολλὴν κακοδαιμονίαν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλάσσω καὶ ἀλλάζω = 1) ἀντικαθιστῶ κάτι δι' ἄλλου «ἤλαξε τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου του», 2) ἀντικαθιστῶ «ἀλλάζω ρούχα», ἀμτβ. = μεταβάλλομαι, ἀντικαθίσταμαι· «ὁ καιρὸς ἄλλαξε».

* ἀλλοιῶ (ὄω) = 1) μεταβάλλω, 2) τροποποιῶ, 3) ἀλλοιώνω. πρτ. ἠλλοίουν, μέλλ. ἀλλοιῶσω, ἀόρ. ἠλλοιῶσα.

● Μέσ. καὶ παθ. ἀλλοιοῦμαι (= μεταβάλλομαι), πρτ. ἠλλοιούμην, μέσ. μέλλ. ἀλλοιῶσομαι, παθ. μέλλ. ἀλλοιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠλλοιώθην, πρτ. ἠλλοίωμαι, ὑπερσ. ἠλλοιώμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοιώσις, [ἀλλοίωμα, ἀλλοιωτός (= μεταβλητός)], ἀναλλοιώτος ἀλλοιωτικός (= ὁ κατάλληλος πρὸς ἀλλοίωσιν), ἀλλοιωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀλλοῖος, θ. ἀλλοιό-ω-ἀλλοιῶ, ὅπως βέβαιος, βεβαιό-ω-βεβαιῶ.

ΣΥΝΩΝ. μεταβάλλω, τρέπω, ἀμείβω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ψυχὴν δὲ ἤκιστ' ἂν τι ἔξωθεν πάθος ἀλλοιῶσειεν.

Ν. ΕΛΛ. ἀλλοιῶ καὶ ἀλλοιώνω = 1) μεταβάλλω τὴν φύσιν, τὰ γνωρίσματα ἢ τὴν ποιότητα κάποιου 2) νοθεύω παραποιῶ· «ἠλλοίωσαν τὰ ἀποτελέσματα», «ἀλλοιωμένα τρόφιμα».

ἀλλομαι ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθεσιν = πηδῶ. πρτ. ἠλλόμην, μέσ. μέλλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. α' ἠλάμην, καὶ [ἀόρ. β' ἠλόμην (σπάνιος εἰς ὀριστικὴν)].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πρτ.	ἠλλόμην τοῦ (ἀλλομαι)
ἀόρ. β'	ἠλόμην τοῦ (ἀλλομαι)
ἀόρ. β'	εἰλόμην τοῦ (αἰροῦμαι)
πρτ.	ἠλώμην τοῦ (ἀλώμαι = περιπλανῶμαι)

ΠΑΡΑΓ. ἄλμα, ἀλτικός, [ἄλοις, ἀλτήρ, ἄλτης, ἐφ-αλτήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σαλ-(λατιν. sal-io = πηδῶ) καὶ τὸ προσφ. j-σάλ-j-ομαι -ἀλλομαι.

ΣΥΝΘΕΤ. ἐνάλλομαι (= πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω), ἀφάλλομαι (= ἐκπηδῶ), εἰσάλλομαι (= εἰσορμῶ).

ΣΥΝΩΝ. πηδῶ, σκιριτῶ, κυβιστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι ἀμετάβ.

ἀλλοτριῶ (ὄω) = 1) ἀποξενώνω, 2) διαθέτω δυσμενῶς κάποιον ἀπέναντι ἄλλου. πρτ. **ἠλλοτριῶν**, μέλλ. **ἀλλοτριώσω**, ἄορ. **ἠλλοτριώσα**, πρκ. **ἠλλοτριώκα**.

- Μέσον καὶ Παθ. **ἀλλοτριῶμαι** (=ἀποξενώνομαι, γίνομαι ἐχθρός). πρτ. **ἠλλοτριούμην**, παθ. ἄορ. (μὲ μέσ. σημασ.) **ἠλλοτριώθην**, παθ. πρκ. **ἠλλοτριώμαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἀλλοτριώσις (= ἀποξένωσις) [ἀπαλλοτριώσις, ἀπαλλοτριωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀλλότριος** (=ξένος) μὲ τὴν κατάληξιν-**ὄω**, **ἀλλοτρι-ὄω**. ΣΥΝΘ **ἀπαλλοτριῶ** = ἀποξενῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀλλοτριάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκειῶ, οἰκειοῦμαι, σφετερίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γενικ. ἐβούλοντο . . . σωφρονισταὶ ὄντες τῆς γνώμης καὶ τῶν σωμάτων τὴν πόλιν οὐκ ἀλλοτριούντες, ἀλλ' οἰκειοῦντες.

2) μὲ δοτικὴν καὶ αἰτιατ. ταῦτα τοῖς πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν.

Ν. ΕΛΛ. **ἀπαλλοτριώνω**=1) κάνω κάτι ξένον, 2) μεταβιβάζω τὴν κυριότητα εἰς ἄλλον, πωλῶ· «ἡ κυβέρνησις θὰ ἀπαλλοτριώσῃ τὰς περιουσίας τῶν ξένων».

- * **ἀμαρτάνω** = 1) ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, 2) διαπράττω σφάλμα. πρτ. **ἠμάρτανον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **ἀμαρτήσομαι**, ἄορ. β' **ἠμαρτον**, πρκ. **ἠμάρτηκα**, ὑπερσ. **ἠμαρτήκειν**.

- Τὸ παθ. εὐρίσκεται μόνον εἰς γ' ἐνικὸν πρόσωπον ὡς ἀπρόσωπον. **ἀμαρτάνεται**=(διαπράττεται σφάλμα), πρτ. **ἠμαρτάνετο**, παθ. ἄορ. **ἠμαρτήθη**, πρκ. **ἠμάρτηται**, ὑπερσ. **ἠμάρτητο**.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἄορ. β'	ἠμαρτον	ἀμάρτω	ἀμάρτοι- μι	—	ἀμαρτεῖν	ἀμαρτών

ΠΑΡΑΓ. ἀμαρτία (= ἀποτυχία, σφάλμα), ἀμάρτημα (= ἀποτυχία, σφάλμα), [ἀμαρτωλός, ἀμάρτησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σμαρ** ἢ **μέρ** (μέρος) καὶ τὸ στερητ. **α**, **α-σμαρ** καὶ τὰ προσφύμ. **τ** καὶ **αν**, **α-σμαρ-τ-αν-** ἐσχηματίσθη τὸ θέμα τοῦ ἐνεστώτος ἀμαρναν-ἀμαρτάνω, οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα **ἀμαρτ-**.

ΣΥΝΘ. ἀφαμαρτάνω (= ἀστοχῶ. ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ), διαμαρτάνω (= ἀποτυγχάνω τελείως), ἐξαμαρτάνω (= πλανῶμαι, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀποτυγχάνω, σφάλλω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γενικὴν ἀμαρτάνω τοῦ σκοποῦ.

2) μὲ αἰτιατ. (σύστ.) πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἠμαρτήκασιν

Ν. ΕΛΛ. ἀμαρτάνω, ἀμαρταίνω = 1) κάνω σφάλμα, 2) κυρίως ἐπὶ ἠθικῆς ἢ θρησκευτικῆς ἐννοίας = παραβαίνω τὸν ἠθικὸν ἢ θεῖον νόμον.

* ἀμείβω = 1) ἀνταλλάσσω, 2) μεταβάλλω, 3) ἀνταμείβω. [πρτ. ἡμειβον, μέλλ. ἀμείψω], ἄορ. ἡμειψα.

● Μέσ. ἀμείβομαι, πρτ. ἡμειβόμεν, [μέσ. μέλλ. ἀμείψομαι παθ. μέλλ. ἀμειφθήσομαι] μέσ. ἄορ. ἡμειψάμεν, παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. ἡμειφθήν.

ΠΑΡΑΓ. ἀμοιβή, [ἀνταμοιβή, ἀμοιβαῖος (= ὁ γινόμενος ἐναλλάξ, ὁ ἀνταποδιδόμενος), [ἀμοιβός (= ἀντικαταστάτης διάδοχος), ἀμειψίς, ἀργυραμοιβός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μεF- καὶ το προθεματικὸν α- γίνεται α-μεF καὶ με τὸ πρόσφυμα j, α-μεF-j-ω. μετὰ γίνεται ἐπένθεσις τοῦ j, ἀ-μεj-Fω καὶ ἀντικατάστασις τοῦ F διὰ β = ἀμείβω.

ΣΥΝΘ. ἀνταμείβομαι (= ἀνταλλάσσω κάτι), διαμείβω (= ἀνταλλάσσω), παραμείβω καὶ παραμείβομαι (= προσπερνῶ), ἐπαμείβομαι (ποιητ.) (= ἀποκρίνομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἀμείβω τινὰ ἢ ἀμείβομαι τινὰ· ἀμείψεις ἀνθος χροιδας.

2) αἰτιατ. καὶ γεν. : ἀμείβω τί τινος ἢ ἀμείβω τινὰ τινος ἀμείβω τινὰ τῆς δικαιοσύνης. Συνήθως τὸ ρῆμα χρησιμοποιοῦται ἀπὸ ποιητῶν.

Ν. ΕΛΛ. ἀμείβω καὶ ἀνταμείβω = παρέχω, ἀμοιβήν, ἀνταλλάσσω· «θὰ σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὰς εὐεργεσίας σου».

* ἀμελῶ (έω) = 1) παραμελῶ, δὲν φροντίζω διὰ κάτι. πρτ. ἡμέλων, μέλλ. ἀμελήσω, ἄορ. ἡμέλησα, πρκ. ἡμέληκα.

● Παθ. ἀμελοῦμαι (= περιφρονοῦμαι, παραμελοῦμαι). πρτ. ἡμελούμεν, παθ. μέλλ. ἀμεληθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡμελήθην, πρκ. ἡμέλημαι. Ἡ προστακτ. ἐνεστ. ἀμέλει χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπίορ. καὶ σημαίνει : δὲν πειράζει, βεβαίως.

ΠΑΡΑΓ. [ἀμελητέον (= πρέπει νὰ παραμελῇ κάποιος), ἀμέλημα, ἀμελητής, ἀνάμελος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀμελής, θ. ἀμελεσ-ω, ἀμελέ-ω- ἀμελῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. καταμελῶ = ἀμελῶ ἐντελῶς, παραμελῶ.

ΣΥΝΩΝ. ὀλιγωρῶ, ραθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμελοῦμαι ἢ ἐπιμέλομαι, φροντίζω, κήδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. . οὐκ ἀμελήσω τοῦ δαιμονίου.

2) με ἀπαρέμφ. . ὁ δικάζων μὴ ἀμελείτω σκοπεῖν.

Ν. ΕΛΛ. ἀμελῶ καὶ ἀναμελῶ = εἶμαι ἀμελής, δὲν φροντίζω· «ἀμελῶ τὰ καθήκοντά μου».

ἀμιλλῶμαι (ἀομαι). ἀποθ. με ἐνεργ. διάθ. = 1) ἀνταγωνίζομαι πρὸς κάποιον, 2) διαγωνίζομαι, 3) φιλοτιμοῦμαι, 4) φιλονικῶ, 5) προσπαθῶ νὰ ὑπερβάλω κάποιον. πρτ. *ἡμιλλῶμην*, μέλλ. *ἀμιλλήσομαι*, παθ. ἄορ. με μέσ. και παθ. σημασ. *ἡμιλλήθην*, [πρκ. ἡμιλλημαι]. Τὸ ρῆμα εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καθὼς και τὰ παράγωγά του γράφονται με δύο λ.

Ἐντικατάστασις Παθ Ἄορ.

ὄριστ.	ὕποτ.	Εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἡμιλλήθην	ὄμιλληθῶ	ἀμιλληθείην	ἀμιλλήθητι	ἀμιλληθῆναι	ἀμιλληθείς

ΠΑΡΑΓ. ἀμιλλημα (= ὁ ἀγών), ἀμιλλητήρ (= ὁ ἀνταγωνιστής), ἀμιλλητικός, ἀμιλλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ἄμιλ-ja-* ἄμιλλα και τὴν κατάλληξιν -ομαι *ἀμιλλάομαι* -ἀμιλλῶμαι.

ΣΥΝΘ. ἀνθαμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι), διαμιλλῶμαι (= ἀγωνίζομαι με θέρμην), συναμιλλῶμαι (= συναγωνίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. διαγωνίζομαι, φιλονικῶ, φιλοτιμοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἀμιλλῶμενοι τοῖς ἵπποις.

2) με ἐξηρητημένην πρότασιν. και οἱ περὶ τὸν Θηβαῖον ἡμιλλῶντο ὅπως φθάσειαν βοηθήσαντες.

3) με ἐμπροθ. προσδ *ἀμιλλῶμαι* πρὸς τινα, *ἀμιλλῶμαι* περὶ τινοσ

N. ΕΛΛ. *ἀμιλλῶμαι* = 1) προσπαθῶ νὰ ὑπερτερῆσω κάποιον, 2) ἀνταγωνίζομαι «ἀμιλλῶμαι περὶ τῆσ νίκης», 3) εἶμαι ἰσάξιος. «τὰ Ἑλληνικά προϊόντα ἀμιλλῶνται τὰ Εὐρωπαϊκά».

* **ἀμύνω** = 1) ἀποκροῦω, ἀπωθῶ, 2) ὑπερασπίζω, βοηθῶ, 3) τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι. πρτ. *ἤμυνον*, μέλλ. *ἀμυνῶ*, ἄορ. *ἤμυνα*.

• Μέσ. *ἀμύνομαι* (= ὑπερασπίζω, ὑπερασπίζομαι, ἐκδικοῦμαι), πρτ. *ἤμυνόμην*, μέλλ. *ἀμυνοῦμαι*, ἄορ. *ἤμυνάμην*.

Ἐντικατάστασις χρόνων

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρμ.	μτχ.
ἐνεστ:	ἀμύνω	ἀμύνω	ἀμύνοιμι	ἄμυνε	ἀμύνειν	ἀμύνων
μέλλ.	ἀμυνῶ	—	ἀμυνοῖμι	—	ἀμυνεῖν	ἀμυνῶν οὔσα, οὔν
ἄορ	ἤμυνα	ἀμύνω	ἀμύναιμι	ἄμυνον	ἄμῦναι	ἀμύνας ἀμύνασα ἀμῦναν

ΠΑΡΑΓ' ἀμυντήρ (= ὁ ὑπερασπιστής), ἀμυντήριος, ἀμυντικός, ἀμυντέον, ἀμύντωρ [ἀμυνα]. * Ἀμύντας, [γλωσσασμύντωρ, ἀμυντής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν μυν- (μύνη = πρόφασις, δικαιολογία) καὶ τὸ προθεμ. α σχηματίζεται τὸ θέμα α-μυν- καὶ τὸ πρόσφυμα j. α-μύν-j-ω - ἀμύννω - ἀμύνω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστώτα καὶ ἀόριστον, βραχὺ δὲ εἰς τὸν μέλλοντα.

ΣΥΝΘ. ἀπαμύνω καὶ ἀπαμύνομαι (=ἀπωθῶ, ἀποκρούω), ἐπαμύνω (=σπεύδω πρὸς βοήθειαν, ἀνταμύνομαι (=ἀνθίσταμαι).

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ τινι, ἀρήγω, ἀλέξω, συναγωνίζομαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. · ἀμύνω τινά ἢ τι. τὸν ἐπιόντα πολέμιον βάρβαρον ἢ Ἑλληνα ἡμυνάμεθα.

2) μὲ δοτ. · ἀμύνω τινί = βοηθῶ· τῇ αὐτῇ ἀπουσίᾳ τοῖς μὲν οὐκ ἡμύνατε σωθῆναι, τοὺς δέ...

3) μὲ ἐμπροθ. προσδιορισμόν: κρατοῦμεν τοὺς ἀμυνομένους περὶ τῶν οἰκείων· «εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης».

4) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. (ὀργανικὴν): ἀμύνομαι τινὰ σιδηρῶ· καὶ ἕκαστον ἄστου μιᾶ γνώμη ἀμυνοῦμεθα αὐτούς.

Ν. ΕΛΛ. ἀμύνομαι = 1) ὑπερασπίζομαι κάτι· «ἀμύνομαι τῆς τιμῆς μου»· «ἡμύνημεν ὑπὲρ τῶν ἱερῶν»· 2) ἀμτβ.: εὐρίσκομαι ἐν ἀμύνη· «θὰ ἀμυνθῶμεν μέχρις ἐσχάτων».

ἀμφιγνοῶ (έω) = 1) δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, 2) δὲν ἐννοῶ, 3) ἀμφιβάλλω, πρτ. *ἡμφεγγνῶσυν*, [μέλλ. ἀμφιγνοήσω], ἄορ. *ἡμφεγγνόησα*.

● Παθ. διαθ. ἄορ. μόνον ἢ μετοχὴ *ἀμφιγνοθηεῖς* (= ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ἄγνωστος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄχρηστον ἐπίθ. ἀμφίγνοος-ους (= ἀμφί+γιγνώσκω), θ. ἀμφιγνοέ-ω ὦ· παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ὄκνω, διστάζω, ἐνδοιάζω, ἀμφιβάλλω, διχογνωμῶ.

ΑΝΤΙΘ. οἶδα, ἐπίσταμαι, γινώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ὁ ἡμφεγγνόησα.

2) μὲ ἐμπροθ. προσθ. ἀμφιγνοῶ περὶ τινος ἢ ἐπὶ τινος: ἀμφιγνοῶ μέντοι ἐφ' ἑκάστου ὧν λέγεις.

3) μὲ ἐξηρτ. πρῶτασ. καὶ ἡμφιγνόουν οἱ Ἑλληνες ὁ,τι ἐποιοῦν οἱ βάρβαροι.

* **ἀμφιέννυμι** = 1) ἐνδύω, 2) περιβάλλω. πρτ. *ἡμφιέννυν*, μέλλ. *ἀμφιῶ* [ἀμφιέσω], ἄορ. *ἡμφιέσα*.

● Μέσ. *ἀμφιέννυμαι*, [πρτ. ἡμφιεννύμην], μέλλ. *ἀμφιέσομαι*, [ἄορ. ἡμφιεσάμην], [παθ. ἄορ. ἡμφιέσθην], πρτ. *ἡμφιέσμαι*, [ὑπερσ. ἡμφιέσμη].

Ἐντικατάστασις ἐνεστώτος

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀμφιέν- νυμι	ἀμφιεν- νύω	ἀμφιεν- νύοιμι	ἀμφιέννυ	ἀμφιεν- νύναι	ἀμφιεν- νύς, -ύσα νύν.

Κλίσις μέλλοντος

ὄριστ. ἀμφιῶ, εἷς, εἶ, οὔμεν, εἶτε, οὔσιν (ν).

εὐκτ. ἀμφιοῖμι, οἷς, οἶ, οἶμεν, οἶτε, οἶεν.

ἀπαρ. ἀμφιεῖν, **μτχ.** ἀμφιδῶν, οὔσα, οὖν

ΠΑΡΑΓ. ἀμφίεσμα (= ἔνδυμα) [ἀμφίεις, ἄμφιον, ἀμφιεσμός, ἀμφιεστρίς (= μανδύας)]

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν πρόθεσιν **ἀμφι** καί τὸ ρῆμα **ἔννυμι** (ρίζα **Ἔεσ** — πρόσφυμι -**νυ**- κατάλ. -**μι**, **Ἔεσ-νυ-μι** — **ἔσνυμι** -**ἔννυμι**). Τὸ **υ** τῆς παραλλαγῆς εἶναι **μακρόν**.

ΣΥΝΘΕΤ. μετὰ τὰς προθέσεις. περί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. ἀμπέχω, ἀμπίσχω, ἐνδύω, περιτίθημι, περιβάλλω, στέλλω.

ΑΝΤΙΘ. ἐκδύω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ δύο αἰτιατ. ὁ παῖς ἠμφίεσε ἐκεῖνον τὸν ἑαυτοῦ χιτῶνα.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτικ. (σπανιώτερον) εὐμάρειαν ἐμχανᾶτο ἀμφιεννύς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξίν καὶ στερεοῖς δέρμασιν.

Ν **ΕΛΛ.** μεταμφιέζω = ἀλλάζω τὴν ἐμφάνισιν κάποιου.

* **ἀμφισβητῶ** (έω) = 1) φιλικῶ, 2) διαφωνῶ, δίσταμαι, 3) ἐγείρω ἀξιώσεις, 4) ἰσχυρίζομαι ὅτι. πρτ. **ἠμφεσβήτουν**, μέλλ. **ἀμφισβητήσω**, ἄορ. **ἠμφεσβήτησα**, πρκ. **ἠμφεσβήτηκα**, ὑπερσ. **ἠμφεσβητήκειν**.

• Παθ. **ἀμφισβητοῦμαι** (= εἶμαι ἀντικείμενον ἀμφισβητήσεως), [πρτ. ἠμφισβητούμην], μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. **ἀμφισβητήσομαι**, ἄορ. **ἠμφεσβητήθην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβήτησις, ἀμφισβητέον, ἀμφισβητικός, ἀμφισβητητός

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ποιητ. πρόθ. **ἀμφις** (= ἀμφι) καὶ τὸ ἰσχυρὸν θέμα **βη** τοῦ βαινω, **ἀμφισ-βη-τῶ**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει αὐξῆσιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς, ὅπως καὶ τὰ: ἀνέχομαι, ἀμφιγνώ, ἀμφιέννυμι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ, διαιτῶ

ΣΥΝΘ. διαμφισβητῶ = διαφωνῶ, διαφιλονεικῶ

ΣΥΝΩΝ. διαφωνῶ, ἐρίζω, φιλονεικῶ, ἀμφιλέγω.

ΑΝΤΙΘ. συμφωνῶ, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, σύμφημι, δέχομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. · εν μὲν τουτί ἀμφισβητοῦμεν.

2) με δοτ. (προσώπου): ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοϊαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις.

3) με γεν. (πράγμ.) καὶ δοτ. (προσ.). ἀμφισβητοῦσι τοῦ σίτου ἡμῖν.

4) με γεν. (πράγματος): τὰ ἄκρα ἀμφισβητεῖ τῆς μεσότητος.

5) με ἀπαρέμφ. (εἰδ.) ἢ με εἰδ. πρότασιν: ἡμφεσβήτει μὴ ἀλη· θῆ λέγειν ἐμέ. καὶ ἐάν ἀμφισβητῆ ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν;

Ν. ΕΛΛ. ἀμφισβητῶ = 1) φέρω ἀντιρρήσεις εἰς κάτι· «ἀμφισβητῶ τὰ λεγόμενά σου», 2) ἐγείρω ἀξιώσεις· «ἀμφισβητῶ τὴν κληρονομίαν»

* ἀναγκάζω = 1) ἐξαναγκάζω, 2) βιάζω, ὑποχρεώνω. πρτ. *ἠνάγκαζον*, μέλλ. *ἀναγκάσω*, ἄορ. *ἠνάγκασα*, πρκ. *ἠνάγκακα*, ὑπερσ. *ἠναγκάκειν*.

● Παθ. *ἀναγκάζομαι*, πρτ. *ἠναγκαζόμην*, μέλλ. *ἀναγκασθήσομαι*, ἄορ. *ἠναγκάσθην*, πρκ. *ἠνάγκασαι*, ὑπερσ. *ἠναγκάσμην*.

ΠΑΡΑΓ ἀναγκαστός [ἀναγκαστικός, ἀνάγκασμα ἀναγκασμός, ἀναγκαστέος, ἀναγκαστήρ].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὖσ. ἀνάγκη με τὴν κατάληξιν -αζω, ὅπως τὰ· δικάζω (δίκη), βιάζω (βία).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις διὰ, ἐπί, ἐξ, κατά, πρὸς, σὺν

ΣΥΝΩΝ. βιάζομαι, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἀναγκάζω τινὰ λέγειν.

2) με αίτιατ. καὶ ἔμπρ. ποσδ.: οἱ ξεναγοὶ ἠνάγκαζον (αὐτοῦς) ἐς τὸ ἔργον.

3) με ἐξηρητημένην πρότασιν: ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκάσειεν ἄν ὅτι ἀθάνατον ψυχὴ (ἔστιν).

Ν. ΕΛΛ. ἀναγκάζω = 1) ἐπιβάλλω κάτι με βίαν, ὑποχρεώνω· «με ἠνάγκασαν νὰ φύγω», «ἀναγκάστηκα νὰ φερθῶ ἄσχημα», 2) στενοχωρῶ, 3) παροτρύνω.

ἀναισχυντῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀναιδής, εἶμαι ἀναισχυντος, 2) συμπεριφέρομαι ἀναιδῶς. πρτ. *ἠναισχύντουν*, μέλλ. *ἀναισχυντήσω*, ἄορ. *ἠναισχύντησα*.

ΠΑΡΑΓ ἀναισχύντημα (= ἡ ἀναισχυντος πρᾶξις).

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀναισχυντος (α στερητ. καὶ αἰσχύνη). θ. ἀναισχυντέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπαναισχυντῶ = πράττω ἢ λέγω κάτι χωρὶς ἐντροπῆν.

ΣΥΝΩΝ. ὑβρίζω, ἀσεβῶ.

ΑΝΤΙΘ. αίσχύνομαι, αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἔμπροθ. προσδ. : ἀναισχυντῶ πρὸς τινα.

2) με κατηγ. μετοχ. . καὶ ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος.

Ν. ΕΛΛ. ἀναισχυντῶ = 1) εἶμαι ἀναισχυντος, 2) φέρομαι ἢ ὀμιλῶ ἄναιδῶς

* ἀναλίσκω ἢ ἀναλῶ (ὄω) = 1) καταναλίσκω, 2) ἐξοδεύω, δαπανῶ, 3) φονεύω. πρτ. ἀνήλισκον ἢ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, ἄορ. ἀνήλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν.

• Παθ. ἀναλίσκομαι καὶ ἀναλοῦμαι, πρτ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, μέλλ. ἀναλωθήσομαι, [μέσ. μέλλ. ἀναλώσομαι], ἄορ. ἀνηλώθην, πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτέος, ἀναλωτής [παρανάλωμα, κατανάλωσις, καταναλωτής, καταναλωτέος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. αναλ- καὶ τὸ πρόσφ. ισκ, ἀναλ-ισκ-ω ἢ με τὸ πρόσφ. ο, ἀναλ-ό-ω. Τὸ ι εἰς τὸ ἀναλίσκω εἶναι μακρόν. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀξηοῖν καὶ ἀναδιπλασιασμόν ἐσωτερικῶς· τὸ σύνθετον ὅμως καταναλίσκω λαμβάνει τὴν ἀξηοῖν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν μετὰ τὴν πρόθεσιν κατὰ : κατηνάλισκον.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα ἀναλίσκω εἶναι σύνθετον. συντίθεται ὅμως καὶ με ἄλλας προθέσεις καὶ γίνεται οὕτω δισύνθετον :

ἀπαναλίσκω=κατασπαταλῶ	προαναλίσκω=δαπανῶ πρότερον,
ἐπαναλίσκω=ἐξοδεύω ἐπὶ πλεόν	προσαναλίσκω=ἐξοδεύω ἐπὶ πλεόν.
καταναλίσκω=κατασπαταλῶ.	συναναλίσκω=ἐξοδεύω μζύ.
παραναλίσκω=σπαταλῶ,	ὕπαναλίσκω=ἐξοδεύω ὀλίγον κατ'ὀλίγον

ΣΥΝΩΝ. δαπανῶ.

ΑΝΤΙΘ. φείδομαι, φυλάττω, οἰκονομῶ, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καὶ ἄλλους τινὰς ἀνεπιτηδεῖους τῷ αὐτῷ τρόπῳ κρύφα ἀνήλωσαν (= ἐφόνευσαν). καὶ μείω χρήματα ἀναλώσει

Ν. ΕΛΛ. ἀναλίσκω καὶ συνηθέστερον καταναλίσκω = ἐξοδεύω, ἐξαντλῶ, «καταναλίσκω χρήματα, χρόνον κλπ.»

ἀνατέλλω = 1) μτβ. : κάμνω κάτι νὰ φυτρώσῃ, φέρω κάτι εἰς τὸ φῶς, 2) ἄμτβ. : ὑψώνομαι, γεννῶ κάτι, ἀνατέλλω. πρτ. ἀνέτελλον, [μέλλ. ἀνατελῶ], ἄορ. ἀνέτειλα, [πρκ. ἀνατέταλκα, ὑπερσ. ἀνετετάλκειν].

ΠΑΡΑΓ. ἀνατολή· ἡ λέξις λέγεται μόνον περὶ τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῶν ἑλλων ἀστέρων λέγεται ἢ λέξις ἐπιτολή : (περὶ Ἀρκτοῦρου ἐπιτολάς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν ἀνά καὶ τὸ ρῆμα τέλλω (τελ-ζω).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχω, ἀνίσχω, ἐπιφαίνομαι, ἀναφύω, ἐπιτέλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. δύνω, δύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μτβ. με αἰτιατ. : Διόνυσον ἀνέτειλας.

Ν. ΕΛΛ. ἀνατέλλω καὶ ἀνατέλλω = 1) ἀνυψώνομαι πάνω ἀπὸ τὸν

ὀρίζοντα, ἀναφαίνομαι· «ἀνατέλλει ὁ ἥλιος», 2) μτφ. = ἐπιφαίνομαι ὅπως ὁ ἥλιος· «θα ἀνατείλουν καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέραι εὐτυχίας».

- * **ἀνδραποδίζω** = 1) κάμνω κάποιον δοῦλον, ὑποδουλώνω, ἐξανδραποδίζω, 2) πωλῶ ἐλευθέρους πολίτας. [πρτ. ἠνδραποδίζον], μέλλ. **ἀνδραποδιῶ**, ἄορ. **ἠνδραπόδισα**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀνδραποδίζομαι**, [πρτ. ἠνδραποδιζόμεν], μέσ. μέλλ. **ἀνδραποδιοῦμαι**, παθ. μέλλ. **ἀνδραποδισθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἠνδραποδισάμην**, παθ. ἄορ. **ἠνδραποδίσθην**, πρκ. **ἠνδραπόδισμαι**, [ὑπερσ. ἠνδραποδίσμην].

ΠΑΡΑΓ. ἀνδραπόδησις (= ὑποδούλωσις), ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἀνδράποδον** (ἄνδρα + ἀποδίδομαι = πωλῶ) θ. **ἀνδραποδίδ-j-ω**, **ἀνδραποδίζω**, κατὰ τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικόλ. Παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἐξανδραποδίζω (= ὑποδουλώνω τελείως).

ΣΥΝΩΝ. ζωγρῶ, ὑποδουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: πρῶτον μὲν Ἴδιονα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι ἠνδραπόδισαν.

Ν. ΕΛΛ. **ἐξανδραποδίζω** = 1) ὑποδουλώνω, 2) μτφ. καθιστῶ κάποιον τελείως ὑποχείριον.

- * **ἀνέχομαι** = 1) ὑποφέρω, ὑπομένω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. **ἠνειχόμεν**, μέλλ. **ἀνέξομαι**, μέσ. ἄορ. β' **ἠνεσχόμεν** καὶ **ἀνεσχόμεν**.

Ἐντικατάσεις ἄορ. β'

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἠνεσχόμεν	ἀνάσχωμαι	ἀνασχοίμεν	ἀνάσχου	ἀνασχέσθαι	ἀνασχόμενος

ΠΑΡΑΓ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος (= ἀνυπόφορος), ἀνασχετός (= ἀνεκτός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθεσιν **ἀνά** καὶ τὸ **έχομαι**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν σῶξιν. Διὰ τὰς ἰδίας περιπτώσεις ἰδὲ τὸ **ἀμφισβητῶ**.

ΣΥΝΩΝ. ἀνατλάω, ὑπομένω, φέρω, καρτερῶ, ἀντέχω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: εἰκότως ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται.

2) μὲ κατηγ. μτχ.: καὶ τῶν μὲν ἀντιλεγόντων οὐκ ἠνείχοντο ἀκούοντες.

3) μὲ αἰτιατ.: ἵπποι οὐκ ἀνέχονται τὰς καμήλους.

Ν. ΕΛΛ. **ἀνέχομαι** = ὑπομένω, ὑποφέρω, παραβλέπω· «δὲν σὲ ἀνέμαι πλέον». «δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ περιπαίξῃς».

άνιῶ (άω) = 1) λυπῶ, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρεστῶ. πρτ. *ήνιων*, μέλλ. *άνιάσω*, άόρ. *ήνίασα*, [πρκ. *ήνίακα*].

- Μέσ. και παθ. *άνιῶμαι* = λυποῦμαι, στενοχωροῦμαι, θλίβομαι. πρτ. *ήνιῶμην*, μέλλ. *άνιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *άνιαθήσομαι*], παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. *ήνιάθην*, [πρκ. *ήνίαμαι*].

ETYM. από τὸ οὐσιαστ. **άνια** (= θλίψις, λύπη, πόνος), θ. *άνιά-ω-ῶ*. Τὸ **α** δὲν τρέπεται εἰς **η**, ὅταν ἀκολουθῆ κατάληξις ἢ ὁποῖα ἀρχίζει ἀπὸ σύμφωνον ἀλλὰ εἰς **α** μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ *άνιῶ* τά : ἐνοχλῶ, λυπῶ. 2) τοῦ *άνιῶμαι* τα : λυποῦμαι, ἀγανακτῶ, ἄχθομαι, ἀθυμῶ, θλίβομαι.

ANTIΘ. 1) τοῦ *άνιῶ* τό : τέρπω, 2) τοῦ *άνιῶμαι* τά : ἡδομαι, ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με *αἰτιατ.* : ὅταν παιδαρίου ἀκούσω... *άνιῶ* μου τὰ ὄτα:
2) με *κατηγορ.* *μτχ.* : *άνιῶμαι* ὑπομιμνήσκων.

Ν. ΕΛΛ. *άνιῶ* = 1) *μτβ.* *προξενῶ* *άνια*, *στενοχωρῶ*, 2) *ἀμτβ.* = *καταλαμβάνομαι* ὑπὸ *άνιας*, *ἀθυμῶ*.

- * *άνοιγω* και *άνοιγνυμι* (σπανιότερον) = *άνοιγω*. πρτ. *άνεῳγον* και *ήνοιγον* (σπανίως), μέλλ. *άνοιξω*, άόρ. *άνεῳξα* και *ήνοιξα* (σπανίως), πρκ. *άνεῳχα*, ὑπερσ. *άνεῳχειν*.

- Παθ. *άνοιγομαι* και *άνοιγνυμαι*, πρτ *άνεῳγόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *άνοιξομαι*, [παθ. μέλλ. *άνοιχθήσομαι*], άόρ. *άνεῳχθην*, πρκ. *άνεῳγμα*, ὑπερσ. *άνεῳγμην*, τετελ. μέλλ *άνεῳξομαι*.

Ἐντικατάστασις ὁριστιῶν

	ὁριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
άόρ α'	άνεῳξα	άνοιξω	άνοιξαιμι	ἄνοιξον	άνοιξαι	άνοιξας
άόρ. παθ	άνεῳχθην	άνοιχθῶ	άνοιχθει- ην	άνοιχθητι	άνοιχθη- ναι	άνοιχθεις

Κλίσις παρακ.

ὁριστ. *άνεῳγμα*, -ξαι, -κται, -γμεθα, -χθε, *άνεῳγμένοι* *ειοί*.

προστ. *άνεῳξο*, *χθω*, *χθε*, *χθων*.

ἀπαρ. *άνεῳχθαι*, **μτχ** : *άνεῳγμένος*, *η*, *ον*.

ΠΑΡΑΓ. *άνοιξις*, *άνοικτέον*, [*άνοικτός*, *άνοιγμα*, *άνοιγή*, *άνοιγεύς*]:
ETYM. σύνθετον ἀπὸ τὴν πρῶθ *άνά* και τὸ ρῆμα *οἶγω* (Fοίγω) λαμβάνει δὲ και συλλαβικὴν και χρονικὴν αὐξησιν λόγω τοῦ F.

ΣΥΝΘ. *διάνοιγω* (= *άνοιγω* ὀλιγον), *παρανόιγω* (= *άνοιγω* πλαγίως), *ὑπανόιγω* (= *άνοιγω* κρυφίως).

ΣΥΝΩΝ. *ἀναπετάννυμι*, *ἀναπτύσσω*, *ἐκτείνω*.

ANTIΘ. *κλήω* (*κλείω*).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με *αἰτιατ.* : *άνεῳξαν* τὰς πύλας *άνδρες* τῶν *Πλαταιῶν*

Ν. ΕΛΛ. *άνοίγω* = με ποικίλας σημασίας ιδίως μεταφορικάς· «άνοίγω κιβώτιον, τὰ μάτια μου, τὴν ὄρεξη, τὴν καρδιά μου κλπ.»

άντιδικῶ (έω) = 1) εἶμαι *άντιδικος*, 2) ἐγείρω *δίκην ἐναντίον κάποιου* 3) καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον, 4) *άντιλέγω*. πρτ. *ἤντεδίκουν*, μέλλ. *άντιδικήσω*, ἄορ. *ἤντεδίκησα*.

ΠΑΡΑΓ. [*άντιδίκησις* = *άντιδικία*, *φιλονικία*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *άντιδικος*, θ. *άντιδικέ-ω-ῶ*· παρασύνθετον. Τὸ ρῆμα λαμβάνει χρονικὴν καὶ συλλαβικὴν ἀξίησιν.

ΣΥΝΩΝ. *άντιλέγω*.

ΣΥΝΤΑΞ. *άντιδικῶ* πρὸς τι ἢ πρὸς τινὰ ἢ περὶ τίνος. παύσσονται οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων *άντιδικοῦντες*.

Ν. ΕΛΛ. *άντιδικῶ* = 1) εἶμαι *άντίπαλος* εἰς τὸ δικαστήριον, 2) ἔχω *δίκην ἐναντίον κάποιου*.

* **άντλῶ** (έω) = 1) ἐξάγω ὕδωρ, 2) ἐξαντλῶ, 3) ὑπομένω *μέχρι τέλους*. [πρτ. *ἤντλουν*] μέλλ. *άντλήσω*, ἄορ. *ἤντλησα*, [πρκ. *ἤντληκα*].

● Παθ. *άντελοῦμαι*, πρτ. *ἤντλούμην*, [παθ. μέλλ. *άντληθήσομαι*], ἄορ. *ἤντλήθην*, [πρκ. *ἤντλημαι*, ὑπερσ. *ἤντλήμην*].

ΠΑΡΑΓ. [*άντλημα* (= ὁ κουβάς), *άντλησις*, *άντλητήρ*, *άντλητής*, *άντλητήριος*, *άνεξάντλητος*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ: *άντλος* (= τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ εἰς τὸ κύτος τοῦ πλοίου)· θ. *άντλέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐξ (*ἐξαντλῶ*), ἐπί, κατά

ΣΥΝΩΝ. ἀρύττω, ἀρύω.

ΑΝΤ. πληρῶ, πίμπλημι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν *άντλήσω* τύχην.

Ν ΕΛΛ. *άντλῶ* = 1) *άνασύρω*, ἐξάγω ὕγρον: «*άντλῶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ φρέατος*», 2) *ἀναβιβάζω*, 3) μτφ. *πορίζομαι* «*άντλῶ πληροφορίας, δυνάμεις*», *ἐξαντλῶ* = *άντλῶ* *μέχρι τέλους*, *ἐκκενώνω*, *καταναλίσκω*, *ἐξασθενίζω*.

* **άνύτω** ἢ **άνύω** = 1) ἐκτελῶ, 2) ἀποπερατώνω, *τελειώνω*, 3) *κατορθώνω*. πρτ. *ἤνυτον*, καὶ *ἤνυον*, μέλλ. *άνύσω*, ἄορ. *ἤνυσα*, πρκ. *ἤνυκα*.

● Μέσ. καὶ Παθ. *άνύτομαι*, [πρτ. *ἤνυτόμην*], [μέσ. μέλλ. *άνυσομαι*, παθ. μέλλ. *άνυσθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤνυσάμην*, [παθ. ἄορ. *ἤνύσθην*], πρκ. *ἤνυσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. *άνυσιμος* (= *άνυστικός*), *άνυτικός* (= ὁ ἀποτελεσματικὸς), *άνυσις* (= ἡ ἀποπεράτωσις), *άνυσμα* (= ἀποτέλεσμα), *άνυστός* (= *κατορθωτός*).

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **άνυ-** (άνυμι = συμπληρώνω) καὶ τὸ πρόσφ. τ **άνυ-** τ-ω. Τὸ υ εἶναι παντοῦ **βραχύ.**

ΣΥΝΘ. διανύω καὶ διανύτω (= ἀποπερατώνω, φθάνω) καὶ μὲ τὰς προθέσεις: ἔξι, κατά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. τελῶ, τελειῶ, περαίνω, ἐξεργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν ἦνυεν ἢ τροφός.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: ἐκεῖνον ἦνυσε φονέα γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. διανύω = 1) φέρω κάτι εἰς πέρας, τελειώνω· «διήνυσε τὸν βίον του», 2) διατρέχω, διαπερῶ «διηνύσαμεν δέκα χιλιόμετρα πεζῆ».

* **ἄξιῶ** (όω) = 1) ἐκτιμῶ, 2) κρίνω κάποιον ἄξιον ἀμοιβῆς, 3) ἔχω τὴν ἀξίωσιν. πρτ. **ἡξιῶν**, μέλλ. **ἄξιῶσω**, ἄορ. **ἡξιῶσα**, πρκ. **ἡξιῶκα**, ὑπερσ. **ἡξιῶκειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **ἄξιούμαι**, πρτ. **ἡξιούμην**, [μέσ. μέλ. **ἄξιώσομαι**] παθ. μέλλ. **ἄξιωθήσομαι**, [μέσ. ἄορ. **ἡξιωσάμην**], παθ. ἄορ. **ἡξιώθη**, πρκ. **ἡξιῶμαι**, ὑπερσ. **ἡξιῶμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀξίωμα (= τιμὴ, ὑπόληψις, θέσις, ἀπόφασις, ἀπαίτησις, [ἀξιωματικός], ἀξίωσις (= ὑπόληψις, γνώμη, ἀπαίτησις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **ἄξιος**, θ. **ἄξιό-ω-ῶ**, παρασύνθετον, ὅπως τὸ βέβαιος-βεβαιῶ, ἐλεύθερος-ἐλευθερῶ

ΣΥΝΘ. καταξιῶ (= ἐκτιμῶ, τιμῶ), ἀπαξιῶ (= θεωρῶ κάποιον, ἢ κάτι ἀνάξιον) καὶ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, σύν, ἐπί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: οἱ βάβοραοι τὸν Θεμιστοκλέα τῶν μεγίστων τιμῶν ἡξίωσαν.

2) μὲ ἀπαρ.: Κύρος ἡξίου δοθῆναι αὐτῷ τὰς πόλεις ταύτας.

Ν. ΕΛΛ. **ἄξιῶνω** = καθιστῶ κάποιον ἄξιον διὰ κάποιο ἀγαθόν: «ὁ Θεὸς νὰ μὲ ἀξιῶσῃ νὰ σὲ δῶ μέγαλον καὶ τρανόν», **ἄξιῶνομαι** = 1) γίνομαι ἄξιος κάποιου ἀγαθοῦ, 2) κατορθώνω· «δὲν ἀξιῶθηκα νὰ τοῦ γράψω», **ἀπαξιῶ** καὶ **ἀπαξιῶνω** = 1) δὲν κρίνω ἄξιον, θεωρῶ ἀνάξιον, 2) περιφρονῶ κάτι· «ἀπαξιῶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω», «μὲ ἀπηξίωσεν ἀπαντήσεως», **καταξιῶ** = κρίνω κάποιον ἄξιον ἢ καθιστῶ κάποιον ἄξιον· «δὲν τὸν κατηξίωσα οὐδὲ χαιρετισμοῦ».

* **ἀπαγορεύω** = 1) δὲν ἐπιτρέπω, 2) παραιτοῦμαι, 3) κουράζομαι, βαρύνομαι. πρτ. **ἀπηγόρευον**, μέλλ. **ἀπερῶ** [καὶ ἀπαγορεύσω], [ἄορ. α' **ἀπηγόρευσα**], ἄορ. β' **ἀπειπον**, πρκ. **ἀπειρηκα** [καὶ ἀπηγόρευκα], ὑπερσ. **ἀπειρήκειν** [καὶ ἀπηγορεύκειν].

• Παθ. μέλλ. **ἀπορρηθήσομαι**, ἄορ. **ἀπερρήθην** [καὶ ἀπηγορεύθην], πρκ. **ἀπειρημαι** [καὶ ἀπηγόρευμαι], ὑπερσ. **ἀπειρήμην** [καὶ ἀπηγορεύμην].

ΠΑΡΑΓ. ἰδὲ ἀγορεύω.

ΕΤΥΜ. » »

ΣΥΝΩΝ. κάμνω, άπαυδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και ήπαρ. 'Αστυάγης άπηγόρευε μηδένα βάλ-
λειν

2) με δοτ. και άπαρ : Ξνδοθεν γάρ, ΐφη 'Αστυάγης, άπαγο-
ρεύω σοι μη κινείσθαι.

3) με κατηγ. μητ. : άπείρηκα ήδη συσκευαζόμενος και βαδί-
ζων και τρέχων.

Ν. ΕΛΛ. άπαγορεύω = 1) λέγω, παραγγέλλω ή διατάσσω να μη γίνη
κάτι, 2) έμποδίζω, δέν επιτρέπω κάτι· «ό νόμος άπαγορεύει τας δια-
δηλώσεις». «μου άπηγόρευσαν να εισέλθω».

* **άπαντῶ** (άω) = 1) συναντῶ κάποιον με φιλικήν ή έχθρικήν διάθε-
σιν, 2) αντιμετωπίζω, 3) συμβαίνω. πρτ. **άπήντων**, μεσ. μέλλ.
με ενεργ. σημασ. **άπαντήσομαι**, [και άπκντήσω], άόρ. **άπήντησα**
πρκ. **άπήντηκα**.

• [Μέσ. ενεστ. με ενεργ. σημασ. άπκντῶμαι, πρκ. άπήντημαι].

ΠΑΡΑΓ. άπαντητέον, [άπάντημα, άπάντησις].

ΕΤΥΜ. από την πρόθεσιν **άπό** και **άντάω ω**. Το άντῶ από το έπίρρ.
άντα (= άπέναντι).

ΣΥΝΘ. το άπλοῦν άντῶ εύρίσκεται άκόμη σύνθετον με τας προθ. :
σύν, υπό, κατά, πρό, υπό.

ΣΥΝΩΝ. άντιάζω, ύπαντιάζω, άποκρίνομαι, έντυγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : έπειδή 'Αθηναίοι ούκ άπήντησαν αύτῷ εις
'Ελευσίνα

2) έμπροθέως εις τι, πρός τι, επί τι· Φαρνάζος εις Ση-
στόν ειπεν άπαντάν.

Ν. ΕΛΛ. άπαντῶ = 1) συναντῶ. «στο δρόμο άπάντησα τόν φίλον μου»
2) άποκρίνομαι. «άπήντησε άμέσως εις το γράμμα μου».

άπατῶ (άω) = 1) έξαπατῶ, πλανῶ. πρτ. **ήπάτων**, μέλλ. **άπατήσω**,
άόρ. **ήπάτησα**, πρκ. **ήπάτηκα**, ύπερσ. **ήπατήκειν**.

• Παθ. **άπατῶμαι**, πρτ. **ήπατώμην**, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ.
άπατήσομαι, παθ. μέλλ. **άπατηθήσομαι**, παθ. άόρ. **ήπατήθην**,
πρκ. **ήπάτημαι**, ύπερσ. **ήπατήμην**.

ΠΑΡΑΓ. εύαπάτητος, εύεξαπάτητος, άπατητικός [έξαπατητικός]. έξα-
πατητέον, [έξαπάτησις].

ΕΤΥΜ. από το **άπάτη** θ. **άπατα-** και το πρόσφυμα j **άπατά-j-ω**
άπατάω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. : διά, έξ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πλανῶ, δελεάζω, φενακίζω, ψεύδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ : 'Αρίσταρχος άπατῆ τοὺς έν τῇ Οινόη.

N. ΕΛΛ. ἀπατῶ = 1) ἐξαπατῶ, 2) πλανῶ· «μας ἠπάτησαν οἱ φίλοι μας», ἐξαπατῶ = 1) ξεγελῶ κάποιον· «ἐξαπατᾶ τοὺς ἀφελεῖς».

ἀπειθῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀπειθής, ἀπειθαρχῶ, δὲν ὑπακούω. πρτ. *ἠπειθουν*, μέλλ. *ἀπειθήσω*, ἀόρ. *ἠπειθήσα*.

ETYM. ἀπὸ τὸ ἀπειθής, (α στερητ. καὶ πείθομαι), θ. ἀπειθέσ-ω, ἀπειθέ-ω-ῶ· παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀνηκουστῶ, ἀπιστῶ.

ΑΝΤΙΘ. πείθομαι, κατακούω.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς μτβ. συντάσσ. μὲ δοτ. : ἀπειθήσας τῷ ἐνὶ τούτῳ καὶ ἀτιμάσας αὐτοῦ τὴν γνώμην.

N. ΕΛΛ. ἀπειθῶ = 1) δὲν ὑπακούω, 2) παραβαίνω διαταγὰς· «ἐτιμωρήθη, διότι ἠπειθήσε πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του», «ἀπειθεῖ εἰς τὰς διαταγὰς»

ἀπειλῶ (έω) = φοβερίζω, ἀπειλῶ. πρτ. *ἠπειλουν*, μέλ. *ἀπειλήσω*, ἀόρ. *ἠπειλήσα*.

● Παθ. *ἀπειλοῦμαι* (= ἐκφοβίζομαι δι' ἀπειλῶν), [πρτ. *ἠπειλούμην*, παθ. μέλλ. *ἀπειληθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἠπειλήθη*.

● Ὡς μέσ. ἀποθ. χρησιμοποιεῖται τὸ *διαπειλοῦμαι* (= ἀπειλῶ κάποιον ἐντόνως). πρτ. *διηπειλούμην*, μέσ. ἀόρ. *διηπειλησάμην*· τοῦ παθ. παρακ. εὐρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ *ἀπειλημένος*.

ΠΑΡΑΓ. ἀπειλητῆρ, ἀπειλητήριος, ἀπειλητής, ἀπειλητικός [ἀπειλημα].

ETYM. ἀπὸ τὸ ἠπειλή· θ. ἀπειλέ-*j*-ω ἀπειλέ-ω -ἀπειλῶ (κατὰ τὰ εἰς -έω).

ΣΥΝΩ. διαπειλῶ, διαπειλοῦμαι, προσαπειλῶ, ἐπαπειλῶ (= ἐπισείω κάτι ὡς ὀπειλήν) καταπειλῶ, προαπειλῶ (= ἀπειλῶ ἐκ τῶν προτέρων), ὑπαπειλῶ (= ἀπειλῶ κάποιον κρυφίως).

ΣΥΝΩΝ. ἐκφοβῶ, ἐπηρεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ Ἀστούχος ἔπει ἐπὶ τῆς Μιλήτου πολλὰ ἀπειλήσας τοῖς Χίοις.

2) μὲ δοτ. : ἡ δὲ τοὺς μὲν ἐνουθέτει, τοῖς δὲ ἠπειλεῖ.

3) μὲ ἀπαρ (κυρίως μέλλοντος) : οἱ Βοιωτοὶ νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν.

4) μὲ ἐξηγτ. πρῶτ. (ὅτι, ὡς, εἰ μὴ). καὶ τῷ πεμπομένῳ ἠπειλεῖ, εἰ μὴ ἰσχυρῶς ταῦτα ἀπαγγέλλοι.

N. ΕΛΛ. ἀπειλῶ = 1) φοβερίζω· «ἀπειλεῖ θεοὺς καὶ δαίμονας». ἡ Κυβέρνησις ἀπειλεῖ ὅτι θὰ παραιτηθῆ, *ἐπαπειλῶ* = ἐπισείω ἀπειλήν, κίνδυνον, κακὸν ἐναντίον κάποιου· «ὁ ἐχθρὸς ἐπαπειλεῖ τὰ τμήματά μας», *ἐπαπειλοῦμαι* = ἐπικρέμαμαι, ἐπείκειμαι· «ἐπαπειλεῖται πόλεμος».

* *ἀπεχθάνομαι* ρημ. ἀποθ. μὲ παθ. διάθ. = μισοῦμαι, γίνομαι μι-

σητός. πρτ. *ἀπηχθάνομην*, μέλλ. *ἀπεχθήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ἀπηχθόμην*, πρκ. *ἀπήχθημαι*, ύπερσ. *ἀπηχθήμην*.

Ἐντικατάστασις άόρ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἀπηχθό- μην	ἀπέχθω- μαι	ἀπεχθοί- μην	—	ἀπεχθέ- σθαι	ἀπεχθό- μενος

ΠΑΡΑΓ. ἀπεχθής (= ό μισητός), φιλαπεχθήμων (= ό έριστικός), ἀπέ-
χθημα (= κάθε τι μισητόν).

ΕΤΥΜ 1) άπό την πρόθ. *ἀπό* + ρίζ. *έχθ-* (έχθος = έχθρα) και τό πρόσφ. *-αν-* σχηματίζεται τό θ. τοϋ ένεστ. και πρτ. *ἀπ εχθ-αν-*, 2) άπό τήν πρόθ. *ἀπό* και τήν ρίζ. *έχθ-* και τό πρόσφ. *-ε-* σχηματίζεται τό θ. τών άλλων χρόνων *ἀπ-εχθ-ε*, πλὴν τοϋ άόρ.β'. Τό πρόσφ. *ε* τρέπεται εις *η*. ΣΥΝΘ. μέ τήν πρόθ. πρό: προαπεχθάνομαι.

ΣΥΝΩΝ. μισούμαι.

ΑΝΤΙΘ. φιλοτιμούμαι, άγαπώμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ. . ούχ ἴν' ἀπέχθωμαι τισιν ύμωv.

2) μέ κατηγ. μτχ.: ἀπεχθάνομαι ποιών.

Ν. ΕΛΛ. *ἀπεχθάνομαι* = 1) μισώ, 2) αντιπαθώ, 3) συχαίνομαι κάποιον 'αυτόν τόν άνθρωπον τόν ἀπεχθάνομαι'.

άπιστώ (έω) = 1) δυσπιστώ, δέν πιστεύω, είμαι άπιστος, 2) άμφι-
βάλλω. πρτ. *ήπίστουν*, μέλλ. *άπιστήσω*, άόρ. *ήπίστησα*, πρκ. *ήπίστηκα*, ύπερσ. *ήπιστήκειν*.

- Παθ. *άπιστοῦμαι* (= δέν μέ πιστεύουν), πρτ. *ήπιστούμην*, μέσ. μέλλ. μέ παθ. σημασ. *άπιστήσομαι*, [παθ. μέλλ. *άπιστηθήσομαι*], παθ. άόρ. *ήπιστήθην*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ήπιστήθην = παθ. άόρ. τοϋ άπιστοῦμαι

ήπιστήθην = παθ. άόρ τοϋ έπίσταμαι

ΠΑΡΑΓ. [άπιστητέον].

ΕΤΥΜ. άπό τό *άπιστος* (α στερητ. και πιστός θέμα π(ε)ιθ, πιθ- τοϋ ρήματος πείθομαι)· θ. *ά-πιστε-ν-ω* — *άπειστέ-ω* — *άπιστώ* (κατά τὰ εις —έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μέ τήν πρόθ. διά: διαπιστώ

ΣΥΝΩΝ. άπειθώ, φοβούμαι, ύποπτεύω, ύποτοπώ.

ΑΝΤΙΘ. πιστεύω, πείθομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ. : μάλλον άπιστοῦσιν πάντες αὐτῶ.

2) μέ άπαρ. : άν τις άπιστοίη μή γενέσθαι τόν στόλον τοσοῦτον

3) μέ ένδοιαστ. πρτ. : πρὸς τί βλέπων άπιστείς μή ούκ έπί-
σθήι η ἦ ή άρετή;

Ν. ΕΛΛ. ἀπιστώ = 1) δέν πιστεύω, ἀμφιβάλλω, δυσπιστώ· «ἀπιστεῖ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις μας», 2) δέν τηρῶ τὰς ὑποχρεώσεις μου, 3) βολιεύομαι κάποιον.

ἀποδημῶ (έω) = εἶμαι μακρὰν τοῦ δήμου, τῆς πατρίδος, 2) ταξιδεύω, 3) ἀπουσιάζω. πρτ. *ἀπεδήμουν*, [μέλλ. *ἀποδημήσω*, ἀόρ. *ἀπεδήμησα*, πρκ. *ἀποδεδήμηκα*].

ΠΑΡΑΓ. ἀποδημητής (= ὁ ταξιδεύων), [ἀποδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀπόδημος (ἀπό καὶ δήμος)· θ. ἀπο-δημέ-j-ω ἀποδημέω-ῶ, (κατὰ τὰ εἰς -έω), παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδημῶ, ἀπέρχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιδημῶ, ἐνδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως. Μερικὰς φορές συντάσσεται καὶ μὲ γενικὴν ἢ ἐμπρόθετον προσδιορισμόν: Ἐκ τινος, παρά τινος, πρὸς τι, ἐπὶ τι, κατὰ τι. ἀλλ' ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας.

Ν. ΕΛΛ. ἀποδημῶ = ξενητεύομαι, ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου. «ἀπεδήμησεν εἰς Αὐστραλίαν», ἢ φράσις «ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον» = ἀπέθανεν.

* **ἀποδιδράσκω** = δραπετεύω, φεύγω κρυφά. πρτ. *ἀπεδίδρασκον*, μέσ. μέλλ. *ἀποδράσομαι*, ἀόρ β' *ἀπέδραν*, πρκ. *ἀποδέδρακα*, ὑπερσ' *ἀπεδεδράκειν*.

Κλίσις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέδραν	ἀποδρῶ	ἀποδραῖην	—	—	ἀποδρᾶς
ἀπέδρας	ἀποδρᾶς	ἀποδραῖης	ἀπόδραθι	ἀποδρᾶναι	ἀποδρᾶσα
ἀπέδρα	ἀποδρᾷ	ἀποδραῖη	ἀποδράτω		ἀποδρᾶν
ἀπέδραμεν	ἀποδρῶμεν	ἀποδραῖμεν	—		
ἀπέδρατε	ἀποδρᾶτε	ἀποδραῖτε	ἀπόδρατε		
ἀπέδρασαν	ἀποδρῶσι	ἀποδραῖεν	ἀποδρᾶντων		

ΠΑΡΑΓ. δρασμὸς (= ἡ ἀπόδρασις), [ἄδραστος (= ὁ μὴ ἀποδιδράσκων, ὁ ἀφευκτός), ἀναπόδραστος δραπέτης, δραπέτευσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δρα- μὲ ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασ. καὶ τὸ πρόσφ. σκ. δι-δρά-σκ-ω. Τὸ ρῆμα ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, ὑπεκφεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δέν λαμβάνει ἀντικ.: ὡς γελοῖως ἐκ τοῦ δεσμοτηρίου ἀπεδιδράσκες.

Ν. ΕΛΛ. ἀποδιδράσκω = δραπετεύω· «ἀπέδρασαν τρεῖς κατάδικοι ἐκ τῶν φυλακῶν».

* ἀποθνήσκω. Βλέπε θνήσκω.

* ἀποκρίνομαι μέσ. ἀποθ. = ἀπαντῶ, δίδω ἀπόκρισιν, δίδω ἀπάντησιν. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινοῦμαι, ἄορ. ἀπεκρινάμην, πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.

● Παθ. ἀποκρίνομαι = ἀποχωρίζομαι. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκριθήσομαι, ἄορ. ἀπεκρίθην, πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον, ἀναποκρίτως (= χωρίς ἀπάντησιν), [ἀπόκριμα].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθεσιν ἀπό καὶ τὸ θ. κρι- τὸ πρόσφ. ν καὶ τὸ j. ἀπο-κρι-ν-ι-ομαι — ἀποκρίνομαι-ἀποκρίνομαι. Τὸ ι εἶναι μακρόν εἰς τὸν ἔνεστ., πρτ., καὶ ἄορ. Εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους χρόνους καὶ εἰς τὰ παράγωγα εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαντῶ, ἀπαμείβομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αιτιατ. καὶ δοτ.: τί αὐτῷ ἀποκρινούμεθα;

2) μὲ σύστ. ἀντικ.: ἀποκρίνομαι τὴν ἄτοπον ταύτην ἀπόκρισιν.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οὐκ ἔχω ἀποκρίνασθαι πρὸς δ' ἐρωτᾶς.

4) μὲ ἐξηρτ. πρῶτ.: ἀπεκρίναντο αὐτῷ ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη.

Ν. ΕΛΛ. ἀποκρίνομαι = 1) ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν, 2) ἀπελογοῦμαι «δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε», ἀνταποκρίνομαι = 1) ἀποκρίνομαι, ἀνταπαντῶ, 2) ἀντιστοιχῶ, εὐρίσκομαι εἰς συμφωνίαν ἢ εἰς ἀναλογίαν πρὸς κάτι, «δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσπάθειάς μου», «τὰ ἀποτελέσματα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰς θυσίας μας».

* ἀποκτείνω: Βλέπε κτείνω.

* ἀπολαύω = 1) ἀπολαμβάνω κάτι, ἔχω τὴν ἀπόλαυσιν κάποιου πρῶ-γματος, καρποῦμαι κάτι, 2) μετέχω, 3) ὠφελοῦμαι. πρτ. ἀπέ-λαυον [καὶ ἀπήλαυον], μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημασ. ἀπολαύσομαι, [καὶ ἀπολαύσω], ἄορ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπε-λελεύκειν ἢ ἀπολελευκῶς ἦν.

Πρόσεχε τὰ δόμηχα

ἀπέλαυον = πρτ. τοῦ ἀπολαύω

ἀπέλαβον = ἄορ. β' τοῦ ἀπολαμβάνω

ΠΑΡΑΓ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα, [ἀπολαυστός, ἀπολαυστικός].

ΕΤΥΜ ἀπό τὴν πρόθ. ἀπό καὶ τὸ ρῆμα λαύω, τὸ ὁποῖον ὡς ἀπλοῦν εἶναι ἀχρηστον.

ΣΥΝΘ. συναπολαύω (= ἀπολαμβάνω μαζί με ἄλλον), ὑπεραπολαύω (= ἀπολαμβάνω ὑπερβολικά).

ΣΥΝΘ. νέμομαι, καρποῦμαι, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι.

ΑΝΤΙΘ. στεροῦμαι, ἀμοιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. (πράγμ.)· ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θηητός.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. : ἵνα καὶ τοῦτο σοῦ ἀπολαύσωσιν ;

3) με κατηγ. μτχ. : οἱ μὲν ἐγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττοντες ταῦτα.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολαύω = 1) ἔχω κάποιο ἀγαθόν· «ἀπολαύει ἐξαιρετικῆς τιμῆς», 2) ὠφελοῦμαι, κερδίζω. «δὲν ἀπόλαυσε τίποτα», 3) τέρπομαι, χαίρω· «θὰ ἀπολαύσουμε τὸ ἡλιοβασίλεμα».

• ἀπόλλυμι ἢ ἀπολλύω = 1) καταστρέφω, ἀφανίζω, 2) φρονεύω, 3) χάνω. πρτ. ἀπόλλυν ἢ ἀπόλλυον, μέλλ. ἀπολλῶ [καὶ ἀπολέσω], ἀόρ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν.

• Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπωλλύμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἀπολοῦμαι [καὶ παθ. ἀπολεσθήσομαι], μέσ. ἀόρ. β' με παθ. σημασ. ἀπωλόμην [καὶ παθ. ἀπωλέσθην], ἐνεργ. πρκ. β' με παθ. σημασ. ἀπόλωλα, ἐνεργ. ὑπερσ. με παθ. σημασ. ἀπωλώλειν.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἀπόλλυμι	ἀπολλύω	ἀπολλύοι- μι	ἀπόλλυ	ἀπολλύναι	ἀπολλύς ῦσα, ὕν.
μέλλ.	ἀπολλῶ, εἰς, εἰ.	—	ἀπολοῖμι	—	ἀπολεῖν	ἀπολῶν οὔσα, οὔν
ἀόρ. α'	ἀπόλεσα	ἀπολέσω	ἀπολέσαι- μι	ἀπόλεσον	ἀπολέσαι	ἀπολέσας
ἀόρ. β'	ἀπωλόμην	ἀπόλωμαι	ἀπολοίμην	ἀπολοῦ	ἀπολέσθαι	ἀπολόμε- νος

ΠΑΡΑΓ. δλεθρος, ὀλετήρ, ἀπώλεια, πανώλης, ἐξώλης (= ὁ τελείως χαμένος), προώλης (= αὐτὸς ποῦ ἀξίζει νὰ χαθῆ)

ΕΤΥΜ. ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θ. ολ- με τὸ πρόσφ. -νυ- καὶ τὴν κατάλ. -μι, ὀλ-νυ-μι· τὸ ν ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ λ- ὀλλ-νυ-μι. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ θέμα ολ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε, -όλε-. Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλ.

ΣΥΝΘ. ἀνταπόλλυμι, ἐναπολλυμαι (= χάνομαι εἰς κάποιαν χώραν),

προσαπόλλυμι τινα ἢ τι (= καταστρέφω προσέτι κάποιον ἢ κάτι)· συναπόλυμι, διόλλυμι (= τελείως καταστρέφω κάτι), ἐξόλλυμι (= ἐξολοθρεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, καταστρέφω, διαφθείρω, ἀναιρῶ, καθαιρῶ, καταλύω, ἐξολοθρεύω, λωβῶμαι, λυμαίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. σφάζω, κτῶμαι, κομίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. δι' ἐμέ τις εἰς ἀγῶνα καταστάς ἀπώλεσε τὴν οὐσίαν,

Ν. ΕΛΛ. ἀπόλλυμι καὶ ἀπολλύω εὐχρηστον κυρίως εἰς τοὺς ἀορίστους ἀπώλεσα καὶ ἀπωλέσθην· «ἀπώλεσα τὴν περιουσίαν», «τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη αὐτανδρον».

- * ἀπολογοῦμαι (έομαι) ἀποθ. = 1) ἀπολογοῦμαι, 2) ὑπερασπίζω τὸν ἑαυτὸν μου μὲ λόγους, 3) ἀπαντῶ εἰς κατηγορίαν. πρτ. ἀπελογοῦμαι, μέσ. μέλλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελογοσάμην, παθ. ἄορ. ἀπελογήθην (= ἠθωθήην), πρκ. ἀπολελόγημαι, [ὑπερσ. ἀπελογοήμην], τετελ. μέλλ. ἀπολελογημένος ἔσομαι

ΠΑΡΑΓ. ἀπολόγημα, ἀπολογητέον, [ἀπολογητής, ἀναπολόγητος (= ἀδικαιολόγητος), ἀπολογητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀπόλογος (= ἐκτεταμένη διήγησις, μῦθος, ἱστορία), θ. ἀπολογέ-γ-ομαι· ἀπολογοῦμαι· παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀναπολογοῦμαι, συναπολογοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. δικαιολογοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. κατηγορῶ, αἰτιῶμαι, μέφομαι, ψέγω.

ΣΥΜΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἠθλοῦσαν τὸ ἔγκλημα: ὅπως εὐπρεπέστατα (Τισσαφέρνης) τὰς διαβολὰς ἀπολογήσεται.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. . περί τινος, ὑπέρ τινος, πρὸς τι, πρὸς τινα. ἀπελογήσατο περί οὗ εἶπε.

3) μὲ ἐξηρτ. πρὸτ. ἀπολογοῦμαι ὅτι οὐδένα ἀδικῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἀπολογοῦμαι, ἀπολογιέμαι, ἀπολογοῦμαι = ἀποκρούω μὲ λόγους τὴν ἐναντίον μου κατηγορίαν· «οἱ συλληφθέντες δὲν ἀπελογήθησαν ἀκόμη».

- * ἀπορῶ (έω) = 1) εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, 2) εὐρίσκομαι εἰς ἔνδειαν, 3) ἀγνοῶ. πρτ. ἠπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἄορ. ἠπόρησα, πρκ. ἠπόρηκα, ὑπερσ. ἠπορήκειν.

- Μέσ. ἀποροῦμαι, πρτ. ἠποροῦμαι, [μέσ. μέλλ. ἀπορήσομαι, παθ. μέλλ. ἀπορηθήσομαι], παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. ἠπορήθην, πρκ. ἠπόρημαι, ὑπερσ. ἠπορήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἀπόρημα, ἀπόρησις. [ἀπορηματικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἄπορος (= ὁ μὴ εὐρίσκων πόρον, διεξοζοδὸν α στερ. καὶ πόρος). θ. ἀπορέ-γ-ω — ἀπορῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. διαπορῶ (=εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν), προαπορῶ (=προβάλλω ἀπορίας ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἀμηχανῶ, ἐνδέομαι, πένομαι, κακοπραγῶ, κακοδαιμονῶ, κακοπαθῶ, δυστυχῶ, στεροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. εὐπορῶ, εὐτυχῶ, πλουτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. (ὅταν ἔχη τὴν σημασ. τοῦ στεροῦμαι). ὅπως μὴ ἀσθενεῖς ἐσόμεθα συμμαχῶν ἀποροῦντες

2) μὲ πλαιῖαν ἐρώτησιν, (ὅταν ἔχη τὴν σημασ. τοῦ ἀμηχανῶ)
Ἡρακλῆς ἠπορεῖ ποτέραν ὁδὸν ἐπὶ τὸν βίον τράποιτο.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : περὶ τινος, διὰ τι, εἰς τι.

Ν. ΕΛΛ. ἀπορῶ=1) δὲν ἔχω πόρον, 2) μτφ. εὐρίσκομαι εἰς δύσκολον θέσιν. «ἀπορῶ περὶ τοῦ πρακτέου», 3) ἐκπλήσσομαι. «ἀπορῶ πῶς τὰ καταφέρνει τόσο καλά», 4) εἶμαι πτωχός, στεροῦμαι.

ἀποχρῶ (χρήω) = ἀρκῶ, ἐξαρκῶ. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. εἶναι ἀπρόσωπον. ἔνεστ. *ἀποχρῆῖ*, πρτ. *ἀπέχρηῖ*, μέλλ. *ἀποχρήσει*, [μέσ. μέλλ. ἀποχρήσομαι], ἄορ. *ἀπέχρησε*, [πρκ. ἀποκέχρημαι].

Ἀντικατάστασις ἔνεστῶτος

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀποχρῆῖ	—	—	—	ἀποχρῆῖν	ἀποχρῶν ῶσα, ὦν

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἐπίρρ. ἀποχρῶντως (=ἀρκετά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἀπό καὶ τὸ ρ. χρήω. Βλέπε : χρῶμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ.

ΑΝΤΙΘ. χρή, δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. (ὅπως τὰ ἄλλα ἀπρόσωπα). Τοῖς μὲν οὖν τότε ἀπέχρη δρυὸς καὶ πέτρας ἀκούειν

Ν. ΕΛΛ. ἀποχρῶ=ἐπαρκῶ, πείθω. Εἶναι εὐχρηστος μόνον ἢ μτχ. ἔνεστ. *ἀποχρῶν*, ῶσα, ὦν : «ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου=χωρὶς ἐπαρκῆ δικαιολογία».

* **ἄπτω** = 1) συνάπτω, 2) προσσαρμύζω, 3) προσδένω, 4) ἐγγίζω, 5) ἀνάπτω. πρτ. *ἤπττον*, μέλλ. *ἄψω*, ἄορ. *ἤψα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἄπτομαι*, (=προσκολλῶμαι, ἐπιχειρῶ). πρτ. *ἤπτόμην*, μέσ. μέλλ. *ἄψομαι*, [παθ. μέλλ. ἀφθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἤψάμην*, παθ. ἄορ. *ἤφθην*, πρκ. *ἤμμαι*, ὑπερσ. *ἤμμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤμμαι (πρκ), ἤμμην (ὕπερσ.) τοῦ ἄπτομαι εἶμαι (πρκ), εἶμην (ὕπερσ.) τοῦ ἵεμαι
--

Ἀντικατάστασις παθ ἁορ. καὶ πρκ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἁορ.	ἦφθην	ἄφθῶ	ἄφθειν	ἄφθητι	ἄφθῆναι	ἄφθεις
πρκ.	ἦμμαι	ἡμμένος ῶ,	ἡμμένος εἶην	ἦψο	ἦφθαι	ἡμμένος

ΠΑΡΑΓ. ἀφή (ἀλλά : ἐπαφή), ἀπτός, ἄμμα (=κόμβος, ἰμάς), ἀπτέον, ἄψις (=ἡ ψαυῖσις), ἀψίς, ἀψίκορος (=ὁ ταχέως χορταίνων, ὁ εὐμετάβλητος εἰς τὰς ὀρέξεις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. αφ -(ἀφή) καὶ τὸ πρόσφ. τ, αφ-τ. Τὸ φ πρὸ τοῦ τ τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχόν του ψιλὸν π καὶ ἔχομεν τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἄπτ- ἄπτω. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν θέμα αφ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἐν, ἐξ, ἐπί, κατά, περί, πρὸς, σὺν, ὑπό. ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἄπτω τὰ : καίω, φλέγω, τοῦ μεσ. ἄπτομαι τὰ. ἔχομαι, ψαύω, ἐπιλαμβάνομαι, θιγάνω.

ΑΝΤΙΘ. σβέννυμι καὶ σβεννώω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ζὺν θείω καπίσση ἦσαν τὴν ὕλην

2) τὸ μέσ. μὲ γεν. : οὐ ἄπτει τῆς ψυχῆς.

Ν. ΕΛΛ. ἄπτομαι = πιάνω, ἐγγίζω, ψηλαφῶ. «μόλις ἄπτεται τοῦ θέματος», ἀνάπτω, ἀνάβω, ἀνάφτω, ἐπισυνάπτω = προσθέτω, προσαρτῶ, ἐξάπτω = διεγείρω, ἐρεθίζω. ἐξάπτομαι = ἀφαρπάζομαι, ὀργίζομαι ἀπότομα. ἐφάπτομαι = ἀκουμπῶ εἰς κάτι, καθάπτομαι = θίγω προσβάλλω. «οἱ λόγοι τοῦ καθάπτονται τῆς τιμῆς μου», προσάπτω = 1) προσαρμῶζω, 2) ἀποδίδω μομφήν. «μᾶς προσάπτουν κατηγορίαν», συνάπτω = 1) συνδέω κάτι μὲ ἄλλο 2) συναρμῶζω, μτφ. συνάπτω μάχην = μάχομαι. Ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. συνημμένος, ἡ, ον = ὁ προσηρητημένος καὶ ἐπίρρ. συνημμένως = προσηρητημένως, μαζύ. «ὑποβάλλω συνημμένως τὰ δικαιολογητικά μου»

ἀράσσω (τιω) = 1) κτυπῶ ἰσχυρῶς, 2) ἐπιπίπτω, 3) συντριβῶ. ἁορ. ἤραξα (συνήθ. σύνθ. μὲ τὰς προθ. : ἐπί, κατά, ἀπό).

● Παθ. Ὁ ἁορ. ἤραχθην (σύνθ. μὲ τὴν : κατά).

ΠΑΡΑΓ. ἄραγμα, ἀραγμός (=ὁ κτύπος), [ἄραξις, προσάραξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα ραγ (ρηγ-νυ-μι), τὸ προθεματικὸν α, α-ραγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j- ἀ-ράγ-j-ω -ἀράττω—ἀράσσω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ, ἐπί, κατά, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΜ. κατάγνυμι, πλήττω, συντριβῶ, θραύω, κόπτω

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρῆμα εἶναι κυρίως ποιητικὸν εἰς τοὺς ἄττ. πεζογράφους εἶναι κυρίως σύνθετον 1) μὲ αἰτιατ. ἀράσσω θύρας (=κρούω τὰς θύρας),

2) με δοτ. τοῦ τρόπου ἢ ὀργάνου ἤρασσον πέτροις.

3) τὸ πύθητ. με ἐπρόθ. προσδ. . καὶ τὸ ἄλλο στράτευμα νικηθὲν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων κατηράχθη εἰς τὰ τεῖχιστατα.

N. ΕΛΛ. ἀράζω μτβ. «ποῦ ἀραξες τὴ βάρκα:» ἀμτβ. «ἀράξαμε στὰ ρηχα», προσεράσσω = προσκρούω βιαίως εἰς ἀβαθῆ βυθόν, «τὸ πλοῖον προσήραξε εἰς τοὺς ὕφαλους».

ἀργυρολογῶ (έω)=1) εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρήματα, 2) φορολογῶ. πρτ. *ἡργυρολόγου*, μέλλ. *ἀργυρολογήσω*, ἀόρ. *ἡργυρολόγησα*, πρκ. *ἡργυρολόγηκα*, ὑπερσ. *ἡργυρολογήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. [ἀργυρολόγητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀργυρολόγος (=ὁ συλλέγων χρήματα), θ. ἀργυρολογέ-
-ω — ἀργυρολογέω-ῶ, παρασύνθετον,

ΣΥΝΩΝ. δασμολογῶ, ἀργυρίζομαι,

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. ὁ Ἅγιος ἡργυρολόγησε τὰ τῶν συμμάχων.

N. ΕΛΛ. ἀργυρολογῶ = 1) συγκεντρῶνω χρήματα δι' εὐγενεῖς δῆθεν σκοπούς, στήν πραγματικότητα δὲ δι' ἰδιωτελεῖς σκοπούς, 2) συγκεντρῶνω χρήματα με φορτικότητα.

ἀρέσκω = ἀρέσω, 2) εὐχαριστῶ, 3) ἱκανοποιῶ. πρτ. *ἤρεσκον*, μέλλ. *ἀρέσω*, ἀόρ. *ἤρεσα*, [πρκ. *ἀρήκεκα*].

• Μέσ. *ἀρέσκομαι* (= εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι). πρτ. *ἤρε-
σκόμην*, [μέλλ. *ἀρέσομαι*], ἀόρ. *ἤρεσάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἤρέσθην*]

ΠΑΡΑΓ. ἀρεστός. [εὐἀρεστος, δυσἀρεστος].

ΕΤΥΜ ἀπό τὴν ρίζαν *αρ-* καὶ τὰ προσφύματα *-ε-* καὶ *-σκ-* ἔχομεν τὸ ἐνεστωτικὸν θέμα: *ἀρ-έ-σκ-* ἀρέσκω

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, ἐκ, οὖν

ΣΥΝΩΝ. χαίρω, ἀρκοῦμαι, στέργω.

ΑΝΤΙΘ. ἀπαρεσκω (=εἶμαι δυσἀρεστος).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : οὐκέτι αὐτῶ τὰ γινόμενα ἀρέσκει

2) με αἰτιατ. . εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει

N. ΕΛΛ. ἀρέσκω, ἀρέσω ἢ ἀρέζω = εἶμαι ἀρεστός, εὐχάριστος, εὐ-
πρόσδεκτος εἰς κάποιον, ἀρέσκομαι = αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν ἢ
πράττω ἢ νὰ λέγω κάτι. «ἀρεσκεται νὰ ἐπιδεικνύεται». ἀπαρέσκω =
δὲν ἀρέσω, δὲν εἶμαι εὐχάριστος εἰς κάποιον, ἀποδοκιμάζομαι «αἰ
ἐνέρ, εἰαί του ἀπήρεσαν εἰς τὸν Διευθυντήν». ἀπαρέσκομαι = δυσ-
ρεστοῦμαι.

ἀριθμῶ (έω) = 1) μετρῶ, 2) ὑπολογίζω, 3) ἀριθμῶ. πρτ. *ἡρίθμουν*,
μέλλ. *ἀριθμήσω*, ἀόρ. *ἡρίθμησα*, πρκ. *ἡρίθμηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἀριθμοῦμαι*, πρτ. *ἡριθμούμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *ἀριθμήσομαι*, [παθ. μέλλ. ἀριθμηθήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἡριθμησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἡριθμήθην*, πρκ. *ἡρίθμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀριθμητικός, εὐαρίθμητος, [ἀριθμητὸς ἀρίθμημα, ἀναρίθμητος, ἀρίθμησις, ἀριθμητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀριθμός, ἀριθμέ-*j* ω — ἀριθμέ-ω — ἀριθμῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, κατά, σύν, παρὰ, ἐπὶ πρὸς, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. μετρῶ, λογιζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : ἡριθμοῦντο δὲ πολλοὶ ἅμα τὰς ἐπιβολὰς

Ν. ΕΛΛ. ἀριθμῶ = 1) μετρῶ, λογαριάζω, 2) ὀρίζω, χαρακτηρίζω κατὰ μὲ ἕνα ἀριθμὸν, 3) ὑπολογίζω κατὰ προσέγγισιν. «ἀριθμῶ τὰ κέρδη, τὰς ζημίας, τὰς θέσεις κτλ.».

- ἀριστοποιοῦμαι** (έομαι) μέσ. ἀποθ. = προγευματίζω. πρτ. *ἡριστόποιούμην*, μέλλ. *ἀριστοποιήσομαι*, ἀόρ. *ἡριστοποιησάμην*, ὑπερσ. *ἡριστοποιήμην*.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀριστον (=γεῦμα) καὶ τὸ ποιῶμαι. θ. ἀριστοποιέομαι — οῦμαι, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀριῶτω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. ἡριστοποιοῦντο ἐπὶ τῇ Μαλέῃ ἄκρα.

- ἀριστῶ** (άω) = 1) γευματίζω, 2) λαμβάνω τὸ πρόγευμα. πρτ. *ἡρίστων*, μέλλ. *ἀριστήσω*, ἀόρ. *ἡρίστησα*, πρκ. *ἡρίστηκα*, ὑπερσ. *ἡρίστηκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ἀνάριστος (=ὁ νηστικός) ἀναρίστητος (=ἀπρογευματίστος), [ἀριστητής (=ὁ φαγάς), ἀριστητικός, ἀριστήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀριστον θ. ἀριστά-*j*-ω — ἀριστά-ω-ῶ, κατὰ τὰ εἰς -αω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διά, κατά, πρὸς

ΣΥΝΩΝ. ἀριστοποιοῦμαι, ἐσθίω, δειπνῶ, εὐωχοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. καὶ ἐργαζόμεναι μὲν ἡρίστων ἐργασάμεναι δὲ ἐδείπνου.

- ἀρκῶ** (έω) = 1) εἶμαι ἀρκετὸς, 2) εἶμαι ἰσχυρὸς, 3) ἐπαρκῶ, 4) ἀπυκρούω, 5) ὠφελῶ, 6) βοηθῶ. πρτ. *ἤρκουν*, μέλλ. *ἀρκέσω*, ἀόρ. *ἤρκεσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἀρκοῦμαι* (=εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶμαι ἱκανοποιημένος), πρτ. [ἤρκουμην, παθ. μέλλ. ἀρκεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρκεσθην, πρκ. ἤρκεσμαι].

ΠΑΡΑΓ. αὐτάρκης, ἀρκούντως, διαρκής, [ἐπαρκής, ἀρκετός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἄρκος (=βοήθεια) γεν. ἄρκεσ-ος, θ. ἀρκέσ-ω - ἀρκέ-ω - ἀρκῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, πρός.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἀμύνω, στέργω, ἀγαπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. . καὶ τάδε ἡμῖν ἀρκέσει.

2) ὡς ἀπρόσ. με δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. : ὅσοις ἤρκει σῶζεσθαι.

3) με ἐξηγτ. πρότ : ἀρκεῖ ἦν τοῖς μυριάρχοις παραγγεῖλη.

4) με κατηγ. μτχ : οὔτε γὰρ ἰατροὶ ἤρκουν τὸ πρῶτον θεραπεύοντες

Ν. ΕΛΛ. ἀρκῶ = 1) εἶμαι ἀρκετός. «δὲν ἀρκεῖ μόνον ἢ θέλησις», 2) ἀπρόσ. ἀρκεῖ = δὲν χρειάζεται περισσότερο. «θὰ πᾶμε ἐκδρομὴ ἀρκεῖ νὰ θέλῃς». ἀρκοῦμαι = δὲν ζητῶ περισσότερο. «δὲν ἀρκεῖται εἰς ὅσα ἔχει». σύνθ : **διαρκῶ, ἐπαρκῶ κλπ.**

ἀρμόττω (ποτὲ **ἀρμόσσω**) καὶ σπανίως **ἀρμόζω** = 1) ἐφαρμόζω, 2) συνενώνω, 3) δένω, 4) τακτοποιῶ. πρτ. **ἤρμοττον**, μέλλ. **ἀρμόσω**, ἀόρ. **ἤρμοσα**, [πρκ. **ἤρμοκα**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀρμόττομαι**, πρτ. **ἤρμοττόμην**, [μέσ. μέλλ. **ἀρμόσομαι**, παθ. μέλλ. **ἀρμοσθήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἤρμοσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἤρμοσθην**, πρκ. **ἤρμοσμαι**, ὑπερσ. **ἤρμόσμην**.

ΠΑΡΑΓ: ἀρμοστής ἢ ἀρμοστήρ (=ὁ διοικητής) ἀρμονία, ἀνάρμοστος, εὐἀρμοστος, [ἐφαρμοστής, ἐφαρμοστός, ἄρμοσις, ἀρμογή, ἀνεφάρμοστος].

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ἀρμός (ρίζα αρ) θ. ἀρμοδ- καὶ τὸ πρόσφ. j. ἀρμόδ-j-ω - ἀρμόττω ἢ ἀρμόζω

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπί, περί, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. συνάπτω, ἐνῶ, συζεύγνυμι, συνάδω. τοῦ ἀπροσώπου ἀρμόζει τὰ : πρέπει, προσήκει, ἔοικε.

ΑΝΤΙΘ. ἀναρμοστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με δοτ. ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἀρμόττειν.

2) ὡς ἀπρόσ. με ἀπαρ. . ἐμπέπτωκ' εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἴσως ἀρμόσει λέγειν.

3) με ἐμπρ προσδ. θώραξ μὲν γε περὶ τὰ στέρνα ἀρμόττων ἔσται,

Ν. ΕΛΛ. ἀρμόζω = 1) συνάπτω μεταξύ των δύο ἢ περισσότερα, 2) συμφωνῶ, ταιριάζω «τὸ πλαίσιον δὲν ἀρμόζει με τὸν πίνακα». ἀπρόσ. **ἀρμόζει** = εἶναι πρέπον, εἶναι κατάλληλον, εἶναι σωστό. «δὲν ἀρμόζει νὰ τοῦ φέρεσθε αὐστηρῶς», **ἐφαρμόζω** = 1) ταιριάζω κάτι, 2) μτφ. θέτω εἰς ἐνέργειαν, πραγματοποιῶ, **προσαρμόζω**, **προσαρμόζομαι**, «προσηρμόσθη πρὸς τὰς ὑποδείξεις μου», **συναρμόζω** = συνάπτω δύο πράγματα ἀκριβῶς.

ἀρνούμαι (έομαι). ἀποθ. μὲ ἐνεργ. διάθ. = ἀρνούμαι. πρτ. *ἤρνούμην*, μέσ. μέλλ. *ἀρνήσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἀρνηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤρνησάμην*, παθ. ἄορ. *ἤρνήθην*, πρκ. *ἤρνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀρνησις, ἀπαρνος (=ὁ τελείως ἀρνούμενος), ἔξαρνος (=ὁ ἔξαρνούμενος) [ἀρνητικός, ἀρνητέον, ἀπαρνητής].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *αρ-* (*αρ-ρω — αἶρω*) καὶ τὸ πρόσφ. *-νε-θ* *ἀρ-νέ-ομαι* = *ἀρνούμαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ ἔξ.

ΣΥΝΩΝ. ἀπόφημι, ἀποφάσκω.

ΑΝΤΙΘ. ὁμολογῶ, φημί, λέγω, δέχομαι, βούλομαι, δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀρνούμενων τῶν Χίων τὸ πιστον ναῦς οἰσίσι ξυμπέμπειν ἐκέλευον.

2) μὲ ἀπαρ ἢ ἔξηρτ. πρῶτ.: οἱ μὲν ἄλλοι ἤρνούοντο μὴ αὐτόχειρες γεγενῆσθαι. ἔξεστιν αὐτῶ ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ὅτι οὐ παρῆν.

Ν. ΕΛΛ. ἀρνούμαι, ἀρνιέμαι, ἀρνιοῦμαι = 1) ἀποκρούω, δὲν δέχομαι κάτι. «ἀρνούμαι τὴν βοήθειαν», 2) δὲν συγκατατίθεμαι νὰ πράξω κάτι «ἀρνούμαι νὰ συνεργασθῶ μαζί του», 3) δὲν ὁμολογῶ, 4) ἐγκαταλείπω, ἀπαρνούμαι, ἀπαρνιοῦμαι, ἀπαρνιέμαι = 1) ἀρνούμαι κάτι τὸ ὅποιον προηγούμενως ἐδεχόμην, 2) ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, 3) ἀποκηρύσσω «ἀπληρήθη τοὺς φίλους, τὴν πατρίδα, τὰς ἰδέας του».

ἀρπάζω = 1) ἀρπάζω, 2) κλέπτω, 3) ληστεύω, ληλατῶ, 4) καταβάλλω, 5) κυριεύω. πρτ. *ἤρπαζον*, μέλλ. *ἀρπάσω* καὶ συνήθ. μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἀρπάσομαι*, ἄορ. *ἤρπασα*, πρκ. *ἤρπακα*, ὑπερσ. *ἤρπάκειν*.

● Παθ. *ἀρπάζομαι*, πρτ. *ἤρπαζόμην*, μέλλ. α' *ἀρπασθήσομαι*, [μέλλ. β' *ἀρπαγήσομαι*], ἄορ. α' *ἤρπάσθην*, [ἄορ. β' *ἤρπάγην*], πρκ. *ἤρπασμαι*, [καὶ *ἤρπαγμα*], ὑπερσ. *ἤρπάσμη* καὶ *ἤρπασμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. ἄρπαξ, ἀρπαγή, ἀρπασμα ἀνάρπαστος, [ἀρπάνη (= γάντζος), ἀρπακτήρ, ἀρπαγμα, ἀρπαγμός ἢ ἀρπασμός, ἀρπακτος, τυχάρπαστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *σαρπ-* (λατινικὸν *sarpio* = κλοδεύω). Τὸ σ ἐτρέπη εἰς δασεῖαν. *ἀρπ-* ἀπὸ τὸ *ἀρπ* προῆλθε τὸ θ. *ἀρπαγ-* καὶ μὲ τὸ *ν*, *ἀρπάγ-ν* = *ἀρπάζω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἔξ, πρό, σὺν, ὑπ-

ΣΥΝΩΝ. δράττομαι, ἔχομαι, ληστεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἐάν τε ἤρπακως ἢ χρυσίον πολύ.

Ν. ΕΛΛ. ἀρπάζω, ἀρπάχνω, ἀρπῶ=1) ἀφαιρῶ κάτι καὶ τὸ παίρνω μα

κράν. «ὁ κλέπτης μοῦ ἄρπαξε τὰ ρούχα», 2) κλέπτω, ἀπάγω Σύνθ. **ἀναρπάζω** = ἀρπάζω κάτι αἰφνιδίως καὶ παρασύρω, **ἀφαρπάζομαι** = ὀργίζομαι εὐκόλως καὶ ἀποτόμως, **συναρπάζω** = 1) συμπαρασύρω, 2) συγκινῶ κάποιον, γοητεύω «συναρπάζει τὰ πλήθη μέ τὴν εὐγλωττίαν του», **ὕφαρπάζω** = 1) ἀρπάζω κάτι λαθραίως, 2) ἀποσπῶ κάτι ἐντέχνως.

ἀρτύω = 1) τακτοποιῶ, 2) παρασκευάζω, 3) εὐπρεπίζω, 4) καρυκεύω (φαγητόν). πρτ. **ἤρτυον**, [μέλλ. ἀρτύσω, ἀόρ. ἤρτυσα, πρκ. ἤρτυκα, ὑπερσ. ἤρτύκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀρτύομαι**, πρτ. **ἤρτυόμην**, μέλλ. **ἀρτύσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἤρτυσάμην**, παθ. ἀόρ. μόνον ἢ μτχ. **ἀρτυθεῖς**, πρκ. **ἤρτυμαι**, ὑπερσ. **ἤρτύμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀρτύνας (= ἄρχων εἰς Ἄργος καὶ Ἐπίδαυρον) [καὶ τὰ ποιητ. ἄρτυμα, κατάρτισις, ἐξάρτυσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. **ἀρτύς** (= φιλα), θ. **ἀρτύ-ω**. Τὸ **υ** εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἐξ καὶ κατὰ,

ΣΥΝΩΝ παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐπρεπίζω, ἐπισκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. (εἰς τοὺς πεζ. μόνον σύνθ.) με αἰτιατ.: οἱ Πλαταιῆς καὶ τάλλα ἐξήρτυον.

Ν. ΕΛΛ. ἀρτύω, ἀρτύνω, ἀρτύζω, ἀρταίνω, ἀρτένω, ἀρτίζω = 1) καρυκεύω, 2) καταλύω τὴν νηστείαν, **ἐξαρτύω** = ἐτοιμάζω ἐντελῶς κάτι, ἐφοδιάζω.

ἀρτύω (άω) = 1) κρεμῶ κάτι, 2) ἐξαρτῶ κάτι. [πρτ. ἤρτυον], μέλλ. **ἀρτήσω**, ἀόρ. **ἤρτησα**, [πρκ. ἤρτηκα, ὑπερσ. ἤρτήκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἀρτῶμαι** (= ἐξαρτῶμαι κρέμαμαι), μέσ. μέλλ. **ἀρτήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἤρτησάμην**, [παθ. ἤρτήθην], πρκ. **ἤρτημαι**, ὑπερσ. **ἤρτήμην**.

Πρόσθετε τὴν διαφορὰν τῆς ὀρθογραφίας, τῶν ρημάτων **ἀρτύω** - **ἀρτῶ** εἰς τὸν μέλλοντα, ἀόριστον καὶ παρακείμενον.

ΠΑΡΑΓ. ἀρτάνη (= αγχόνη), ὀρτέμων (= μικρὸν κατάρτι) [ἀρτημα, ἀρτηρις, ἀνεξάρτητος, ἀνεξαρτησία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα **αρτα** (ρίζα **αρ-** τοῦ αἶρω), **ἀρτά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐξ, ἐπί, κατὰ, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. αἶρω, κρεμαννυμι αἶρωῶ

ΑΝΤΙΘ. καθαιρῶ, ἀποσπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ.: οἱ Βοιωτοὶ ἐπ' ἄκραν λέβητά τε ἤρτησαν ἀλύσασιν.

Μ. ΕΛΛ. *ἀρτῶ* = κρεμῶ, *ἀναρτῶ* = κρεμῶ, *ἐξαρτῶ* = 1) κρεμῶ, 2) θέτω κάτι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου, *κάνω* κάτι νὰ εἶναι συνέπεια ἄλλου. «ἐξαρτῶ τὸ μέλλον μου ἐκ τῆς εὐνοίας του», *προσαρτῶ* = συνδέω, *συναρτῶ* = κρεμῶ δύο πράγματα μαζί, συνδέω.

ἀρύω καὶ **ἀρύτω** (ἀττ.) = ἀντλῶ. [πρκ. ἤρουον ἢ ἤρυτον, μέλλ. ἀρύσω], ἀόρ. *ἤρυσσα*.

- Μέσ. *ἀρύσομαι* καὶ *ἀρύτομαι*, (= ἀντλῶ διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀποκτῶ), [μέλλ. ἀρύσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἤρυσάμην*, [παθ. ἀόρ. ἤρύθην καὶ ἤρύσθην].

ΠΑΡΑΓ. ἀρυστήρ ἢ ἀρυτήρ (= μέτρον ὑγρῶν), ἀρύταινα (= ἐλαιοδοχείον), ἀρυτήσιμος (= ὁ πόσιμος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα *ἀρυ-* (ἢ ρίζα *αρ-* ἴσως ὑπάρχει εἰς τὸ ἄρδω = ποτίζω), καὶ τὸ πρόσφ. τ, *ἀρύ-τ-ω*. Τὸ υ εἶναι *βραχύ*.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἀρύτω: ἀντλῶ, ἐξάγω, ἀνασύρω. τοῦ ἀρύτομαι: κτῶμαι, πορίζομαι, κερδαίνω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ὡσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα.

Ν. ΕΛΛ. *ἀρύομαι* = 1) ἀντλῶ ὕδωρ, 2) μτφ. πορίζομαι κάτι. «ἔχω ἀρυσθῆ τὰς πληροφορίας μου ἐκ θετικῆς πηγῆς».

* **ἄρχω** = 1) ἀρχίζω, 2) κάνω ἀρχήν, 3) εἶμαι ἄρχων, 4) κυβερνῶ. πρκ. *ἤρχον*, μέλλ. *ἀρξω*, ἀόρ. *ἤρξα*, [πρκ. ἤρχα, ὑπερσ. ἤρχειν].

- Μέσ. *ἀρχομαι* (= ἀρχίζω).
- Παθ. *ἀρχομαι* (= κυβερνῶμαι, ἐξουσιάζομαι), πρκ. *ἤρχόμην*, μέσ. μέλλ. *ἀρξομαι*, [παθ. μέλλ. ἀρχθήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἤρξάμην*, παθ. ἀόρ. *ἤρχθην*, πρκ. *ἤρχμαι*, ὑπερσ. *ἤρχμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤρξα	ἀόρ: α' τοῦ ἄρχω.
εἶρξα	ἀόρ. α' τοῦ εἶργνυμι
ἤρχθην	(ἀόρ.), ἤργμαι (πρκ) τοῦ ἀρχομαι
εἶρχθην	(ἀόρ.), εἶργμαι (πρκ.) τοῦ εἶργνυμαι

Κλίσις παρακ.

ὄριστ.	ἤργμαι, ἤρξαι, ἤρκται, ἤργμεθα, ἤρχθε, ἤργμένοι εἶσι
προστ	ἤρξο, ἤρκτω, ἤρχθε, ἤρχθων
ἀπαρ.	ἤρχθαι μτχ. ἤργμένος, η, ον

ΠΑΡΑΓ. ἀρχή, ἀρχαῖος, ἀρχεῖον, ἔναρξις, ἀρχικός, ναύαρχος, ὑπαρχος, γυμνασίαρχος, ἄρχων, ἀρκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν ἄρχ-ω.

ΣΥΝΘ. κατάρχω (= κάνω ἀρχὴν κάποιου πράγματος), κατάρχομαι (= κάνω ἀρχὴν τῆς θουσίας), ἐξάρχω (= κάνω τὴν ἀρχὴν, ἀρχίζω) ἀπροσ. ὑπάρχει (ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν), ὑπάρχει μοι (= ἀνήκει κάτι εἰς ἐμέ). Ἐπίσης εὐρίσκεται σύνθετον καὶ με τὰς προθ. ἐπί, ἐν, ἀπό, πρός, προὔπ- σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, κρατῶ, βασιλεύω, δεσπόζω, δυναστεύω, τυραννῶ ἡγεμονεύω, ταγεύω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἄρχω (= κυβερνῶ) τό: ἰδιωτεύω, τοῦ ἄρχω (= κάμνω ἀρχὴν) τὰ: παύομαι, λήγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. με γεν.: Ἐπισηθῆνης ἦρχε τῶν πελταστῶν. ἦρξατο λόγου Φαρνάβαζος.

2) τὸ μέσ. ἄρχομαι καὶ με ἀπαρ. ἦρξαντο οἰκοδομεῖν.

3) τὸ μέσ. ἄρχομαι καὶ με κατηγ. μτχ. ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων.

Ν. ΕΛΛ. ἄρχω = 1) εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, 2) ὀδηγῶ, 3) ἐξουσιάζω. «ὁ ναύαρχος ἄρχει τοῦ στόλου». ἄρχομαι = ἀρχίζω. «ἄρχονται οἱ ἀγῶνες». ὑπάρχω = 1) ἔχω ὑπαρξιν, ζῶ. 2) εἶμαι.

ἀρῶμαι (ἀομαι) ἀποθ. = 1) εὐχομαι, προσεύχομαι, 2) καταρῶμαι. πρτ. ἠρώμην, μέλλ. ἀράσομαι, ἀόρ. ἠρασάμην, [παθ. ἀρό. ἠράσθη], πρκ. ἠραμαι, ὑπερσ. ἠράμην. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς ἀπαντᾷ σύνθετον με τὰς προθέσεις ἐπὶ καὶ κατὰ.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχη

ἠρώμην = πρτ. τοῦ ἀρῶμαι

ἠρόμην = ἀόρ β' τοῦ ἐρωτώ

ἠρόμην = παρατ. τοῦ αἴρομαι

ΠΑΡΑΓ. ἐπάρατος (= ὁ καταραμένος), ἀρατός, (= ὁ καταραμένος) κατάρατος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θέμα αρ- (αἴρω) προέρχεται ἡ λέξις ἀρὰ (= εὐχή, κατάρα), ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παράγεται τὸ ρῆμα ἀράσ-μαι - ἀρῶμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἐπί, κατὰ, καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ εὐχομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: ἀρᾶ (οὐ) γονεῦσιν;

2) με δοτ. καὶ αἰτιατ. . πολλὰ δ' ἦρᾶτο γεραιὸς Ἀπόλλωνι ἀνακτι.

Ν. ΕΛΛ. καταριέμαι καὶ καταριοῦμαι.

ἀσεβῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀσεβής, 2) φέρομαι με ἀσέβειαν, 3) ἀμαρτάνω. πρτ. *ἡσέβουν*, [μέλλ. ἀσεβήσω], ἀόρ. *ἡσέβησα*, πρκ. *ἡσέβηκα*, ὑπερσ. *ἡσεβήκειν*.

- Παθ. *ἀσεβοῦμαι* (= διαπράττομαι με ἀσέβειαν), ἀόρ. *ἡσεβήθην*, πρκ. γ' ἐν. *ἡσέβηται*.

ΠΑΡΑΓ. τὸ ἀσέβημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀσεβής, (θ ἀσεβεο) ἀσεβέσ-ω - ἀσεβέ-ω - ῶ, παρὰ σὺνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν προθ σὺν.

ΑΝΤΙΘ. εὐσεβῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ. ἀσεβῶ εἰς τινα ἢ τι ἀσεβῶ περὶ τινα ἢ τι, ἀσεβῶ πρὸς τι. ὡς ἡσεβηκότος ('Αλκιβιάδου) εἰς τὰ μυστήρια.

2) με σύστ. αἰτιατ.: ἐάν δὲ τις ἀσεβήσας ἀσέβημα φανερός γένηται.

Ν. ΕΛΛ. ἀσεβῶ = 1) εἶμαι ἀσεβής, 2) διαπράττω ἀσέβειαν.

ἀσθενῶ (έω) = 1) εἶμαι ἀσθενής, 2) ἀδυνατῶ. πρτ. *ἡσθένουν*, ἀόρ. *ἡσθένησα*.

ΠΑΡΑΓ. [ἀσθένημα, ἐξασθένεις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀσθενής (α-στερητ. καὶ σθένος = δύναμις), θ ἀσθενέσ-ω ἀσθενέ-ω-ῶ, παρὰ σὺνθ.

ΣΥΝΩΝ. νοσῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγιαίνω, ρώννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἐμτβ : ἐπει δὲ ἡσθένει Δαρείος.

2) με αἰτιατ. τοῦ κατὰ τι τι δ' εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀσθεοῖ :

Ν. ΕΛΛ. ἀσθενῶ = ἀρρωστῶ, νοσῶ.

* **ἀσκῶ** (έω) = 1) ἀσκῶ, 2) ἐκπαιδεύω, 3) γυμνάζω, 4) ἀσχολοῦμαι με κάτι, 5) προσπαθῶ, 6) στολιζώ. πρτ. *ἡσκουν*, μέλλ. *ἀσκήσω*, ἀόρ. *ἡσκησα*, πρκ. *ἡσκηκα*, ὑπερσ. *ἡσκήκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἀσκοῦμαι*, πρτ. *ἡσκούμην*, [παθ. μέλλ. ἀσκηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡσκησάμην], πρκ. *ἡσκημαι*, ὑπερσ. *ἡσκήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἄσκημα (= τὸ γύμνασμα), ἄσκησις, ἀσκητής, ἀσκητὸς, ἀσκητικὸς, ἀσκητέος, ἀνάσκητος.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. ἀσκε- (σκοτεινῆς προελευσεως) ἀσκέ - ω - ῶ.

ΣΥΝΘΕΤ. με τὰς προθ.: διὰ, ἐξ, ἐπί, πρό, σὺν, ἐν, καθὼς καὶ : σωμασκῶ, ξιφασκῶ.

ΣΥΝΩΝ παιδεύω, γυμνάζομαι, μελετῶ, ἐπιμελοῦμαι, μεριμνῶ, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. οὐτοῦ ἄνδρες τὸ πολεμικὰ ἀσκοῖεν.

2) με δύο αίτιατ. : προείπεν... άσκειν αυτόν τε και τούς συν αυτόν τὰ πολεμικά.

3) με άπαρ. : οΐμαι δε και οΐκοι ημάς τούτου ένεκεν άσκειν και γαστρος κρείττους εΐναι.

N. ΕΛΛ. άσκῶ = 1) γυμνάζω, εκπαιδεύω, έξασκῶ. «άσκῶ τούς μαθητάς εις τήν όρθογραφίαν», 2) επαγγέλλομαι κάτι «άσκῶ τήν Ιατρικήν», 3) εκτελῶ, εφαρμόζω, επιβάλλω «ΐσκῶ ένδικα μέσσα». **έξασκῶ** = ὅ,τι και τὸ άσκῶ.

άσπάζομαι: άποθ. με ένεργ. σημασ. = 1) ύποδέχομαι κάποιον φιλικώς, 2) χαιρετίζω, 3) φιλῶ, 4) επιδιώκω. πρτ. *ήσπαζόμεν*, μέσ. μέλλ. *άσπάσομαι*, [παθ. μέλλ. *άσπασθήσομαι*], μέσ. άόρ. *ήσπασάμεν*, [πρκ. *ήσπασμαι*].

ΠΑΡΑΓ. άσπασμός, άσπαστός, άσπαστέος, [άσπάσιος (=άγαπητός), άσπασμα].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ προθεματικόν **α** και τήν ρίζαν **σπα-** (σπάω) προέρχεται τὸ θέμα **α-σπαδ-**, τὸ όποϊον με τὸ πρόσφ. **ι** και τήν κατέλ. **-ομαι** δίδει τὸ **ά-σπάδ-ι-ομαι** — **άσπάζομαι**.

ΣΥΝΘ. με τὰς πρσθ. : αντί, ύπέρ

ΣΥΝΩΝ. φιλῶ, άγαπῶ, στέργω, προσαγορεύω, περιπτύσσομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαλεπαίνω, μισῶ, έχθραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. . ὁ Κῦρος οΐα δε ηαις φύσει φιλόστοργος ὦν ήσπάζετό τε αυτόν.

N. ΕΛΛ. άσπάζομαι = 1) φιλῶ, «ήσπάσθη τήν άγίαν εικόνα», 2) μτφ. δέχομαι, συμφωνῶ με κάτι «άσπάζομαι τήν γνώμην σου».

άτιμάζω = 1) δέν τιμῶ, 2) περιφρονῶ, 3) άφαιρῶ τὰ πολιτικά δικαιώματα κάποιου. πρτ. *ήτιμαζον*, μέλλ. *άτιμάσω*, άόρ. *ήτίμασα*, πρκ. *ήτίμακα*.

- **Παθ.** *άτιμάζομαι* (= περιφρονοῦμαι, ύφίσταμαι προσβολήν). [παθ. μέλλ. *άτιμασθήσομαι*], παθ. άόρ. *ήτιμάσθη*, πρκ. *ήτίμασμαι*, ύπερσ. *ήτιμάσμεν*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ήτιμαζον (πρτ), ήτιμασα (άόρ), ήτιμακα (πρκ), ήτιμάσθη (άόρ.), ήτιμασμαι (πρκ.), ήτιμάσμεν (ύπερο) του άτιμάζω, και ήτοιμαζον (πρτ.), ήτοιμασα (άόρ), ήτοιμακα (πρκ.), ήτοιμασμαι (πρκ.), ήτοιμάσμεν (ύπερο.) του έτοιμάζω.

ΠΑΡΑΓ άτιμαστήρ (=ό άτιμάζων), άτιμαστός, άτιμαστέος.

ETYM. ἀπό τὸ **ἄτιμος** (α στερ. καὶ τιμή). θ. **ἀτιμάδ-ι-ω** = **ἀτιμάζω** (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς —αζω), παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ὀνειδίζω, ὕβριζω, καταφρονῶ.

ANTIΘ. τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἀτιμάσας δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην.

2) μὲ ἀπαρ. . μὴ ἀτιμάσωμεν δὲ εἰπεῖν, ὅτι καὶ εὐσχημονέστερον χρῆ φαίνεσθαι τὸν ἄνδρα.

N. ΕΛΛ. **ἀτιμάζω** = 1) περιφρονῶ, ἐξευτελίζω, 2) προσάπτω εἰς κάποιον ἀτιμίαν, «ἠτίμασες τὸ ὄνομά μας μὲ τὰς πράξεις σου».

ἀτιμῶ (ὄω) = 1) ἀτιμάζω, 2) τιμωρῶ κάποιον μὲ στέρησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων. μέλλ. **ἀτιμῶσω**, ἄορ. **ἠτίμωσα**, πρκ. **ἠτίμωκα**.

- Παθ. **ἀτιμοῦμαι** (= ἀτιμάζομαι), μέλλ. **ἀτιμωθήσομαι**, ἄορ. **ἠτιμώθην**, πρκ. **ἠτίμωμαι**, ὑπερσ. **ἠτιμώμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἀτίμωσις, ἀτιμωτέον.

ETYM. ἀπό τὸ **ἄτιμος** θ, **ἀτιμό-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἔμπρ. προσδ. · «ἐφ' ἣ ἐκεῖνος ἠτίμωκεν ἑαυτόν».

ἀτυχῶ (έω) = 1) εἶμαι ἄτ υχος, 2) ἀποτυγχάνω. πρκ. **ἠτύχουν**, μέλλ. **ἀτυχήσω**, ἄορ. **ἠτύχησα**, πρκ. **ἠτύχηκα**.

- Ἀπὸ τὴν παθητικὴν διάθεσιν εὐρίσκεται μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. ἄορ. ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὴν φράσιν: δοκῶ... τῶν ἐν τοῖς ὄπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν **ἀτυχηθέντων** (= ἀποτυχιῶν) μόνος αἴτιος εἶναι. Καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. πρκ. **τὰ ἠτυχημένα**.

ΠΑΡΑΓ. ἀτύχημα.

ETYM. ἀπό τὸ **ἀτυχῆς** θ. **ἀτυχέω** — **ἀτυχέ-ω** — **ἀτυχῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, ἁμαρτάνω, ἠτῶμαι, κακοδαιμονῶ, σφάλλομαι, κακοπραγῶ, κακῶς πράττω, ἀποτυγχάνω.

ANTIΘ. εὐτυχῶ, εὖ πράττω, εὐπραγῶ; νικῶ, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: καὶ ὁ Δερκυλίδας ἔλεγε ὡς τῶν δικαίων οὐδενός ἀτυχήσοι (ὁ Μειδίας).

N. ΕΛΛ. **ἀτυχῶ** = 1) ὀφίσταμαι ἀτυχίας. 2) ἀποτυγχάνω εἰς τὰς ἐπιδιώσεις μου. «ἀτύχησε εἰς τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις»

αὐλίζομαι ἀποθ. μέσ. = 1) συχνάζω, 2) εἶμαι ἢ διαμένω εἰς τὴν αὐλήν, 3) διανυκτερεύω κάπου. πρκ. **ἠύλιζόμην**, [παθ. μέλλ. **αὐλισθήσομαι**], μέσ. ἄορ. **ἠύλισάμην**, παθ. ἄορ. μὲ σημασ. μέσ. **ἠύλισθην**, [πρκ. ἠύλισμαι, ὑπερσ. ἠύλισμην].

ΠΑΡΑΓ. [αύλισις, αύλιστέον, αύλιστήριον, καταυλισμός].

ΕΤΥΜ. από τὸ **αύλη** θ. **αύλιδ-** μετὰ τὸ προσφ. **j** **αύλιδ-j-ομαι** **αύλιζομαι** (κατὰ τὰ εἰς -ιζω ὀδοντικόληκτα).

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἐν, ἐξ, ἐπί, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. στρατοπεδεύω, συγκλείομαι, σηκάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. δέχεται μόνον ἔμπρ. προσθ. Τότε μὲν εἰς Πρωτὴν τὴν νῆσον ἐπλευσαν καὶ ἠύλισαντο.

N. ΕΛΛ. **αύλιζω** = φέρω, ἐγκλείω εἰς αὐλήν, **αύλιζομαι** = ἔχω τὴν αὐλήν καὶ τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας μου ἀπὸ κάποιο μέρος, «αύλιζομαι ἀπὸ δύο δρόμους».

αὐλῶ (έω) = παίζω τὸν αὐλόν. πρτ. **ἠύλουν**, [μέλλ. αὐλήσω], ἄορ. **ἠύλησα**.

- **Μέσ.** **αὐλοῦμαι** (= τέρομαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, ἀκούω μουσικὴν).
- **Παθ.** **αὐλοῦμαι** (= παίζομαι εἰς τὸν αὐλόν' τὸ γ' ἐν. **αὐλεῖται** = ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸν ἦχον αὐλοῦ). πρτ. **ἠελοῦμην**.

ΠΑΡΑΓ. αὐλησις, ὁ αὐλητής, ἡ αὐλητρίς, αὐλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **αὐλός**, θ. **αὐλέ-ω-ῶ** (κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς -έω).

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν προθ. κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. : οἱ δὲ Μῆδοι καὶ εὐωχοῦντο καὶ ἔπινον καὶ ἠύλουντο.

* **αὐξάνω** ἢ **αὐξω** = 1) καθιστῶ κάτι μέγα, μεγαλώνω, 2) ἐνισχύω, 3) ἐγκωμιάζω. πρτ. **ἠύξον**, μέλλ. **αὐξήσω**, ἄορ. **ἠύξησα**, πρκ. **ἠύξηκα**.

- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** **αὐξάνομαι** καὶ **αὐξομαι** (= αὐξάνομαι, μεγαλώνω), πρτ. **ἠύξανόμην** καὶ **ἠύξόμην**, μέσ. μέλλ. **αὐξήσομαι**, παθ. μέλλ. **αὐξηθήσομαι**, παθ. ἄορ. καὶ μετὰ μέσ. διάθ. **ἠύξήθη**, πρτ. **ἠύξημαι**, ὑπερσ. **ἠύξήμην**.

ΠΑΡΑΓ. αὐξησις, αὐξητής, αὐξητός, αὐξητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. **αὐγ-** (λατ. aug-*eo*) καὶ τὰ προσφ. **σ** καὶ **-αν-** ἔχομεν τὰ θέματα **αυγ-σ-** **αὐξ-** **αὐξω** καὶ **αυγ-σ-αν-** **αὐξ-αν-ω** **αὐξάνω**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. . ἐν, ἐπί, σὺν, πρὸς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. μεγαλώνω, αἴρω, μεγεθύνω,

ΑΝΤΙΘ. μειῶ, ἐλαττώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : καὶ πῶς τὸ μὲν ἔλαιον ὑγρὸν ὄν αὐξεῖ τὴν φλόγα.

2) τὸ παθ. λαμβάνει προληπτ. κατηγ. : Φίλιππος ἠύξθη μέγας.

N. ΕΛΛ. **αὐξάνω** = κάνω κάτι μεγαλύτερον, μεγαλώνω κάτι. «αὐξάνω τοὺς μισθοὺς τῶν ὑπαλλήλων».

αὐτομολῶ (έω) = λιποτακτῶ, δραπετεύω. πρτ. *ἠὺτομόλουν*, [μέλλ. αὐτομολήσω], ἄορ. *ἠὺτομόλησα*, [πρκ. ἠὺτομόληκα], ὕπερσ. *ἠὺτομολήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. [αὐτομόλησις, αὐτομολητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ αὐτόμολος (αὐτός καὶ τὸ θέμα τοῦ ἄορ. β' ἔ-μολ-ον τοῦ βλώσκω=ἔρχομαι). θ. αὐτομολέ-σ-ω—αὐτομολέω-ῶ παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μέ τὴν πρόθ. : ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. δραπετεύω, λείπω τὴν τάξιν.

ΑΝΤΙΘ. μένω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : δύο μὲν νῆες εὐθύς ἠὺτομόλησαν.

Ν. ΕΛΛ. αὐτομολῶ = ἐγκαταλείπω τὴν στρατιωτικὴν τάξιν καὶ καταφεύγω εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ.

* **ἀφαιρῶ** (έω). Βλέπε *αἰρῶ*.

* **ἀφανίζω** = 1) ἐξαφανίζω, 2) ἀποκρύπτω, 3) καταστρέφω, 4) κλέπτω. πρτ. *ἠφάνιζον*, μέλλ. *ἀφανιῶ*, ἄορ. *ἠφάνισα*, πρκ. *ἠφάνικα*, ὕπερσ. *ἠφανίκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἀφανίζομαι* (=ἐξαφανίζομαι) πρτ. *ἠφανιζόμεν* [παθ. μέλλ. ἀφανισθήσομαι], παθ. ἄορ. *ἠφανισθῆν*, πρκ. *ἠφάνισμαι*, ὕπερσ. *ἠφανίσμεν*.

Κλίσις μέλλοντος

<p>'Οριστ. ἀφανιῶ, εἰς, εἰ, οὖμεν, εἶτε, οὔσι Εὐκτ. ἀφανιοῖμι, οἷς, οἶ, οἶμεν, οἶτε, οἶεν Ἄπαρ. ἀφανιεῖν, μτχ ἀφανίων, οὔσα, οὖν</p>
--

ΠΑΡΑΓ. ἀφάνισις, ἀφανιστέος, [ἀφανισμός, ἀφανιστής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀφανής (α στερ. καὶ φαίνομαι). θ. ἀφανιδ- καὶ τὸ πρόσφυμα j, ἀφανιδ-j-ω—ἀφανίζω (κατὰ τὰ εἰς ἰζω ὀδοντικόληκτα) παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. : κατὰ, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. φθείρω, ἀπόλλυμι, ἀποβάλλω, ἀναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αἰτιατ. . οἱ δὲ οὐ πολλῶ ὕστερον ἠφάνισάν τε αὐτούς.

Ν. ΕΛΛ. ἀφανίζω=1) ἐξαφανίζω, 2) φθείρω, καταστρέφω «μέ ἀφάνισαν οἱ ἀρρώστειες». *ἐξαφανίζω*.

ἀφειδῶ (έω) = 1) ἀψηφῶ, 2) σπαταλῶ, 3) εἶμαι ἀφειδής. πρτ. *ἠφείδουν*, [μέλλ. ἀφειδήσω], ἄορ. *ἠφείδησα*.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀφειδής (α στερητ. καὶ φείδομαι). θ. ἀφειδέσ- ἀφειδέσ-ω ἀφειδέω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ.

ΑΝΤΙΘ. φείδομαι, κηδομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ γεν. : αἰσχύνη γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν.

* **ἀφίημι** Βλέπε *ΐημι*.

* **ἀφικνούμαι** (έομαι)· ἀποθ = φθάνω, έρχομαι. πρτ. **ἀφικνούμην**, μέσ. μέλλ. **ἀφίξομαι**, παθ. μέλλ. **ἀφικθήσομαι**, ἀδρ. β' **ἀφικόμην**, πρκ. **ἀφίγμαι**, ύπερσ. **ἀφίγμην**.

· Αντικατάστασις άδρ. β' και παρακ.

	δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	πρστ	άπαρ.	μτχ
άδρ. β'	άφικόμην	άφίκωμαι	άφικοίμην	άφικου	άφικέσθαι	άφικόμε- νος
παρακ.	άφίγμαι	άφιγμένος ώ	άφιγμένος είην	άφίξο	άφίχθαι	άφιγμένος

ΠΑΡΑΓ. άφεις, ίκτης, ίκανός, ίχνος, προίξ, έφικτός (= ό κατορθωτός. προσιτός), άνέφικτος (=ό άκατόρθωτος).

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν **σικ-** και τό προσφ. **-νε-** σχηματίζεται τό θέμα **σικ-νε** — **ικνε-** του ένεστ και πρτ. **ικνέ-ομαι** **ικνούμαι** Οί άλλοι χρόνοι σχηματίζονται άπό τό θ. **ικ-**. Τό ρήμα είναι πάντοτε σύνθετον εις τούς άττ. κεξ.

ΣΥΝΘ. τό άπλουν **ικνούμαι**, εύρίσκεται σύνθετον μέ τας προθ διά, έπί, έξ.

ΣΥΝΩΝ. έρχομαι, φθάνω, ήκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ έμπρόθ και έπιρρ. προσδ. και άφικνούνται έπί τόν Ζαπάταν ποταμόν. Τί τηνικάδε άφίξαι,

Ν. ΕΛΛ. **άφικνούμαι**=φθάνω, έρχομαι κάπου «άφίχθη φορτίον σίτου»

* **άφίστημι**. Βλέπε *ΐστημι*.

* **άχθομαι** = 1) φορτώνομαι, 2) λυπούμαι, στενοχωρούμαι, 3) άγανακτώ πρτ. **ήχθόμην**, μέσ. μέλλ. **άχθέσομαι**, παθ. μέλ. μέ σημασ. μέσ. **άχθεσθήσομαι**, παθ. άδρ. **ήχθέσθην** [πρκ. ήχθημαι, ύπερσ. ήχθήμην].

ΠΑΡΑΓ. άχθηδών (=βάρος. λύπη).

ΕΤΥΜ. άπό τό **άχθος** θ. **άχθ-ομαι**· ό μέλλ. άπό θ **άχθέσ-** και κατάλ. **-σομαι**, **άχθέσ-σομαι**, τά δύο **σ** άπλοποιούνται εις έν **άχθέσομαι**

ΣΥΝΘ. μέ την πρόθ.: σύν.

ΣΥΝΩΝ. άγανακτώ, βαρέως και χαλεπώς φέρω, λυπούμαι, θλίβομαι, άθυμώ, άνιώμαι, βάρύνομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαίρω, ήδομαι, άγάλλομαι, εύφραίνομαι, τέρπομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άπολύτως ήδη βιαίου δντος αύτου οί άλλοι *Ελληνες ήχθοντο.

2) μέ δοτ. καιτοι ίσως *Ανυτος έδε σοι άχθεται λέγοντι

3) μέ κατηγορ. μτχ. άχθομαι τρέφων ύμάς.

B

βαδίζω = 1) περιπατώ, 2) πορεύομαι, 3) υπάγω βραδέως. πρτ. *εβάδιζον*, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. *βαδιοῦμαι*, άόρ. *εβάδισα*, [πρκ. βεβάδικα, ύπερσ. έβεβαδίσκειν].

ΠΑΡΑΓ. βάδισμα, βαδισις, βαδιομός, [βαδιοτής, βαδιστέον].

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν **βα** (του βαίνω) προέρχεται τὸ **βάδος** (= περίπατος) τὸ θέμα **βαδ-** κατ' ἀναλογίαν άλλων ρημάτων εἰς ιζω γίνεται **βαδιδ-** εἰς αὐτὸ προστίθεται τὸ πρόσφ **ι**, **βαδιδ-ι-ω—βαδίζω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. από, διά, πρό, σύν. Τὸ διαβαδίζω (=πορεύομαι ἀπέναντι, βαδίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ).

ΣΥΝΩΝ. βαίνω, πορεύομαι, ὁδεύω, ἔρχομαι, ὁδοιπορῶ, βλώσσω.

ΑΝΤΙΘ. τρέχω, θέω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ἐρωτῶσιν ὅποι βαδίζοιμεν,

2) με σύστ. άντικ. : (βαδίζω ὁδόν). δοκεῖ μοι εἶναι τις μέση ὁδός, ἢν (ὁδόν) πειρῶμαι βαδίζειν.

N. ΕΛΛ. **βαδίζω** = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) μτφ. μιμοῦμαι κάποιον, προσπαθῶ νὰ ὁμοιάσω πρὸς κάποιον. «βαδίζει ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρός του». **συμβαδίζω** = 1) συμπορεύομαι 2) μτφ. εὐρίσκομαι εἰς τὸ ἴδιον ὕψος πρὸς κάποιον ἢ πρὸς κάτι, συνυπάρχω μαζί με κάποιον ἢ με κάτι. «ὁ πλοῦτος δέν συμβαδίζει πάντοτε με τὴν εὐγένειαν».

βαθύνω = 1) κάμνω κάτι βαθύ, 2) σκάπτω καὶ κάνω κάτι περισσότερον κοίλον, 3) συμπυκνώνω, δίδω βάθος. πρτ. *εβάθυνον*, μέλλ. *βαθυνῶ*, άόρ. *εβάθυνα*, [πρκ. βεβάθυγκα].

- Παθ. [βαθύνομαι, παθ. άόρ. εβαθύνην, πρκ. βεβάθυμμαι, ύπερσ. έβεβαθύμμην].

ΠΑΡΑΓ. [βάθυνσις, καὶ σύνθ. εκβάθυνσις, έμβάθυνσις].

ΕΤΥΜ. από τὸ **βαθύς**, θ. **βαθύν-** καὶ τὸ πρόσφ. **ι**, **βαθύν-ι-ω—βαθύνω**, **βαθύγω**. Τὸ **υ** εἶναι **μακρόν** εἰς τὸν ένεστ., πρτ., καὶ άόρ.

ΣΥΝΩΝ. κοιλαίνω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. · ἐξ ὧν ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, οἶομαι. . ποιήσειν.

Ν. ΕΛΛ. βαθύνω, βαθαίνω = 1) κάνω κάτι βαθύ, *ἐμβαθύνω* μτφ. = εισδύω βαθέως εἰς κάτι, κατανοῶ. «δὲν ἐμβαθύνει πολὺ εἰς τὰ πράγματα».

* **βαίνω** = βαδίζω, περιπατῶ, πορεύομαι, πηγαίνω. πρτ. *ἔβαινον*, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημασ. *βήσομαι*, ἄορ. β' *ἔβην*, πρκ. *βέβηκα*, ὑπερσ. *ἔβεβήκειν*.

● Παθ. (σπανίως) *βαίνομαι*, ἄορ. *ἐβάθην*, πρκ. *βέβαμαι*.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔβην	βῶ	βαίην	, βῆθι (ἀνάβηθι)	βῆναι	βάς, ἄσα άν

Ἐπισημασμένοι τύποι τοῦ παρακ. εὐρίσκονται καὶ συνηρημένοι. ὑποτ. : βεβῶσι, καὶ *μετοχῆ* βεβῶς, βεβῶσα.

ΠΑΡΑΓ. ἄβατος, βῆμα, βάσις, βαθμός, βατέος, βάκτρον, βακτηρία, βέβαιος (=σταθερός), βάδην, βέβηλος, διαβατήριον (=αἰ θυσίαι ποῦ ἐγίνοντο πρὸ τῆς διαβάσεως τῶν συνόρων διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς), βάθρον, βαθμῖς, βωμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *βα* ἢ *βαν* (λατ. ven-io). Καὶ ἀπὸ μὲν τὴν ρίζαν *βαν-* με τὴν προσθήκην τοῦ προσφύματος *j* προκύπτει τὸ θέμα τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. *βαν-j-ω*—*βαίνω*, ἀπὸ δὲ τὴν ρίζαν *βα*, ἡ ὁποία ἐκτείνεται εἰς *βη*, προκύπτουν τὰ θέματα τοῦ μέλλ., τοῦ ἄορ. καὶ τοῦ πρκ. Ἐπίσης κατὰ μετὰπτωσιν τοῦ *η* εἰς *ω* προκύπτει θέμα *βω*.

ΣΥΝΘ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται σύνθετον με ὄλας σχεδὸν τὰς προθέσεις. Ἐκ τῶν συνθέτων τὰ : ἀποβαίνω (=καταντῶ) καὶ ἐκβαίνω (=καταντῶ, φαίνομαι) εἶναι καὶ συνδετικά. μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε.

ὁ ἔμοδς ἀνὴρ ἐκβέβηκε κάκιστος.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, βλώσκω, πορεύομαι, ὀδεύω, ἔρχομαι, ὀδοιπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἀπλοῦν βαίνω εἶναι ἀμετάβατον.

2) τὸ σύνθ. συντάσσ. με αἰτιατ. καὶ τὸν ποταμὸν διαβάντες.

ἢ δοτ. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως σύνθετον, ἀνεβαίνω, κατεβαίνω, διαβαίνω, προβαίνω, συμβαίνω. καὶ μπαίνω (ἀπὸ τὸ ἐμβαίνω).

* **βάλλω** = 1) ῥίπτω, 2) κτυπῶ ἀπὸ μακρᾶν, 3) ἐξακοντιζῶ. πρτ. *ἔβαλλον*, μέλλ. *βαλῶ*, ἄορ. β' *ἔβαλον*, πρκ. *βέβληκα*, ὑπερσ. *ἔβεβλήκειν*.

● Μέσ. καὶ παθ. *βάλλομαι*, πρτ. *ἐβαλλόμην*, μέσ. μέλλ. *βαλοῦμαι*, παθ. μέλλ. *βληθήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *ἐβαλόμην*, παθ. ἄορ. *ἐβλήθην*, πρκ. *βέβλημαι*, ὑπερσ. *ἔβεβλήμην*, τετελ. μέλλ. *βεβλήσομαι*.

Πρόσχε τη... τις... αστάσιν καὶ τὴν ὀρθογραφίαν τῶν χρόνων

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	βάλλω	βάλλω	βάλλοιμι	βάλλε	βάλλειν	βάλλων, ουσα, ον
μέλλ.	βαλῶ	—	βαλοῖμι	—	βαλεῖν	βαλῶν, οὔσα, οὔν
ἀορ. β'	ἔβαλον	βάλω	βάλοιμι	βάλε	βαλεῖν	βαλῶν, οὔσα, ὄν
ἐνεστ	βάλλομαι	βάλλωμαι	βαλλοίμην	βάλλον	βάλλεσθαι	βαλλόμε- νος
μέλλ.	βαλοῦμαι	—	βαλοίμην	—	βαλεῖσθαι	βαλούμε- νος
ἀορ. β'	ἐβαλόμην	βάλωμαι	βαλοίμην	βαλοῦ	βαλέσθαι	βαλόμενος

ΠΑΡΑΓ. βλημα, βλητός, ἀπόβλητος, μεταβλητός κλπ., βλητέος, μεταβλητέος κλπ., βέλος, βελόνη, βολή, βόλος, βολίς, βολεύς, ἀναβολεύς κτλ. βλωμός (= ἡ μπουκιὰ).

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα ἔχει τρία θέματα : βάλ- βλη- βελέ ἢ βελ· ἀπὸ τὸ θ. βαλ- σχημ. ὁ ἀορ. β' καὶ ὁ μέλλ., ἀπὸ τὸ θ. βαλ- καὶ τὸ πρόσφ. σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ καὶ τοῦ πρτ, βάλ-γω — βάλλω, ἔβαλον. Ἀπὸ τὸ θ. βλη- σχηματ. ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ., παθ. μέλλ., ἀορ., παρακ. Ἀπὸ τὸ θ. βελ- τὰ : βέλος, καὶ μετὰπτωσιν βολή, βόλος κλπ.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με ὄλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΘΩΝ ρίπτω, ἴημι, παίω, πλήττω, τύπτω, πατάσσω.

ΣΥΝΓΓ 1) με αἰτιατ. : οἱ δ' ἄλλοι στρατιῶται παίουσι καὶ βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὀργάν. : καὶ ἔβαλλον αὐτοὺς λίθοις τε καὶ τοξεύμασι καὶ ἀκοντίοις.

3) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. :

Ν ΕΛΛ βάλλω- 1) ρίπτω, ἔξακοντιζω, πετῶ, 2) κτυπῶ, 3) μτφ. ἀπευθύνω κατὰ γινώσκον ἑναντίον κάποιου. «αὐτὸς βάλλει ἑναντίον μου». Σύνθετ. ν κατὰ τὸ Ν γλῶσσαν με ὄλας τὰς προθέσεις.

βάπτω = 1) βάπτω 2) βοιτῶ κατὰ εἰς τὸ ὕδωρ. [πρτ. ἔβαπτον, μέλλ. βάψω], αὐτὸ ἔβαψα

- Μέσ. καὶ Πρτ. **βάπτομαι**, [πρτ. ἐβαπτόμην, μέσ. μέλλ. βάψομαι, παθ. μέλλ. β' βαφήσομαι, μέσ. ἀορ. ἐβαψάμην, παθ. ἀορ. α' ἐβάφθην], παθ. ἀορ. β' **ἐβάφην**, [πρκ. βέβαμμαι].

Ἐντικατ. Παθ. Ἄορ.

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐβάφην	βαφῶ	βαφεῖην	βάφηθι	βαφήναι	βαφεῖς

ΠΑΡΑΓ. βαφή, βαφεύς, βάμμα, βαπτός, βαπτίζω.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θέμα βαφ- καὶ τὸ πρόσφωμα τ, βᾶφ-τω (τροπὴ τοῦ φ εἰς τὸ ἀντίστοιχον φιλόν π) βᾶπ-τω.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθεσιν ἐν: ἕμβάπτω.

ΣΥΝΩΝ. δύω, καταδύω, χρωματίζω, χρώνυμι, ὑπογράφω, μελαίνω.
ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ καὶ ἐμπερόθ. βᾶπτω τι εἰς τι. ἔβαψα φάσγανον (=ξίφος) εἴσω σαρκός.

Ν. ΕΛΛ. βᾶπτω καὶ βᾶφω = χρωματίζω κάτι εἴτε βυθίζων αὐτὸ εἰς ὑγρὸν εἴτε ἐπαλείφω μετὰ χρῶμα. «ἔβαψα τὸ ὕφασμα», «ἔβαψα τὰ ἔπιπλα».

βαρύνω = 1) κάνω κάτι βαρῦ, 2) καταπιέζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) δυσαρεστώ. πρτ. *ἐβάρυνον*, μέλλ. *βαρυνῶ*, ἄορ. *ἐβάρυνα*.

● Παθ. *βαρύνομαι*, πρτ. *ἐβαρυνόμην*, [μέλλ. βαρυνθήσομαι], ἄορ. μετὰ μέσ. σημασ. *ἐβαρύνθην*, πρκ. *βεβάρημαι*, [καὶ βεβάρυμαι].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον βαρῦς θέμα βαρυν- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. j, βαρύν- j-ω — βαρύν-νω βαρύνω. Τὸ υ εἰς τὸν ἔνεστ, πρτ. καὶ ἄορ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ.: τὰ ἀγαθὰ τοσοῦτω μᾶλλον ἐμὲ βαρύνει.

Ν. ΕΛΛ. βαρύνω = 1) πιέζω μετὰ τὸ βάρος μου, 2) κάνω κάτι βαρύτερον. 3) εἶμαι εἰς βάρος κάποιου, 4) μτφ ἔχω κύρος, σημασίαν, βαρῦτητα. «ἡ γνώμη του βαρύνει πολὺ». ἐπιβαρύνω = 1) βαρύνω κάποιον μετὰ πρόσθετον βάρος, 2) καταπιέζω περισσότερο, 3) ἐπιδεινώνω κάτι.

βασανίζω = 1) δοκιμάζω, 2) ἐξετάζω, ἐξελέγγω, 3) βασανίζω, στενοχωρῶ. πρτ. *ἐβασάνιζον*, μέλλ. *βασανιῶ*, ἄορ. *ἐβασάνισα*.

● Παθ. *βασανίζομαι*, πρτ. *ἐβασανιζόμην*, παθ. μέλλ. *βασανισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐβασανίσθην*, πρκ. *βεβασανίσμαι*, ὑπερσ. *ἐβεβασανίσμην*, τετελ. μέλλ. *βεβασανισμένος ἔσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. βασανιστής, ἀβασάνιστος, βασανιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βᾶσανος (=ἡ Λυδία λίθος ἐπὶ τῆς ὁποίας δοκιμάζεται ἢ γνησιότης τοῦ χρυσοῦ, ἔρευνα, ἐξέτασις), μετὰ θέμα βασανιδ- καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. j, βασανιδ-j-ω — βασανίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικώληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθεσιν: διὰ.

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, αἰκίζομαι, κακῶ, κατατρύχω, λυπῶ, ταλαιπωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : τὸ μὲν χρυσοῖον ἐν τῷ πυρὶ βασανίζομεν.

Ν. ΕΛΛ. βασανίζω = 1) μτφ. ἐλέγχω με προσοχὴν «ἐβασάνισα τὸ ζήτημα, 2) κακοποιῶ, τυραννῶ κάποιον. «βασανίζει τὰ ζῶα».

- * **βεβαιῶ** (ὄω) = 1) βεβαιώνω, ἐπιβεβαιώνω, καθιστῶ κάτι βέβαιον, 2) σταθεροποιῶ, 3) ἐξακριβώνω. πρτ. *ἐβεβαίουν*, μέλλ. *βεβαιώσω*, ἄορ. *ἐβεβαίωσα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *βεβαιούμαι*, [πρτ. *ἐβεβαιούμην*], μέσ. μέλλ. *βεβαιώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐβεβαιώσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβεβαιώθην*.

ΠΑΡΑΓ. βεβαιώσις [βεβαιώμα, βεβαιωτής, βεβαιωτέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βέβαιος [ρίζα βα (βαίνω) με ἀναδιπλ. βε-βα-ιος=βέβαιος]. θ. βεβαιό-ω —[βεβαιῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν διὰ διαβεβαιῶ (=δισχυρίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. κυρῶ, στερεῶ, ἐμπεδῶ, κρατώνω, πιστούμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν, ὥστε δοκεῖν... δικάσαι.

Ν. ΕΛΛ. βεβαιῶ καὶ βεβαιώνω = 1) καθιστῶ κάτι ἢ κάποιον βέβαιον, πείθω κάποιον. «σὲ βεβαιώνω πῶς δὲν ἔχεις δίκαιον», 2) ἐπικυρώνω κάτι. «βεβαιούται τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς» *διαβεβαιώνω*, *ἐπιβεβαιώνω*.

- βιάζομαι** ἄποθ. μέσ. καὶ παθ. διαθ. = 1) ἐξαναγκάζομαι, 2) πιέζομαι ἰσχυρῶς, 3) στενοχωροῦμαι, 4) ἐκβιάζομαι. πρτ. *ἐβιάζομην*, μέσ. μέλλ. *βιάσομαι*, [παθ. μέλλ. βιασθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐβιάσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐβιάσθην*, πρκ. *βεβιάσαι*, ὑπερσ. *ἐβεβιάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. βιαστικός (=ὁ βίαιος, ὁ ἐπειγόμενος), [βιασμός, βιαστής, βιαστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βία, θέμα βιαδ καὶ με τὸ πρόσφ. j, -βιάδ-j-ομαι-βιάζομαι, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικώληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, διὰ, εἰς, πρό, κατά, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπείγω, ἀναγκάζω, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. πείθω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς μέσ. με αἰτιατ. : οὐδὲν γὰρ πώποτε μὴ βουλομένους ὁμᾶς βεβιάσαι.

2) με ἄπαρ. : καὶ ἐβιάσαντο πρὸς τὸν λόφον ἐλθεῖν.

Ν. ΕΛΛ. βιάζω = 1) χρησιμοποιοῦμαι βίαν, ἐξαναγκάζω κάποιον. «οἱ κλέπτει βιάσαν τὴν θύραν» 2) ἐπισπεύδω. «δὲν σὲ βιάζει κανέναν» *βιάζομαι* = ἐπείγομαι, σπεύδω. «βιάζομαι νὰ φύγω». σύνθ. *ἐκβιάζω*, *παραβιάζω*.

- * **βιιάζω** = 1) ανεβιάζω, 2) φέρω, 3) ἐγείρω. Τὸ ρ. *χρησιμοποιεῖται*

πάντοτε σύνθετον. πρτ. **εβίβαζον**, μέλλ. (συνηρ.) **βιβῶ**, (ὡς σύνθ. βιβάσω), ἀόρ. **εβίβασα**.

- Μέσ. και Παθ. **βιβάζομαι**, [πρτ. **εβίβαζόμην**], μέσ. μέλλ. (συνηρ.) **βιβῶμαι** [και βιβάσομαι, παθ. μέλλ. βιβασθήσομαι], μέσ. ἀόρ. **εβίβασάμην**, [παθ. ἀόρ. **εβίβασθην**, πρκ. **βεβίβασμαι**, ὑπερσ. **έβεβιβάσμην**].

Κλίσις ενεργ. και μέσ. μέλλ.

ὄριστ.	εὐκτ.	ἀπαρ.	μτχ.
βιβῶ, ῶς, ῶ	βιβῶμι, ῶς, ῶ	βιβᾶν	βιβῶν, ὡσα ὦν
βιβῶμαι, ῶ, ᾶται	βιβῶμην, ῶο, ῶτο	βιβᾶσθαι	βιβῶμενος!

ΠΑΡΑΓ. ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος [βίβασις, βιβασμός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **βα** (βαίνω) και ἐνεστ. ἀναδιπλ. **βι-βά-ζω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικὸκληκτα εἰς **-αζω**.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με ὄλας τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὁ δὲ Τισσαφέρνης τὸ μεν πεζὸν ἅπαν διεβίβασεν ἐκεῖσε.

Ν ΕΛΛ. ἀναβιβάζω, ἀνεβάζω, καταβιβάζω, κατεβάζω, διαβιβάζω = 1) μεταφέρω, 2) μεταδίδω, στέλλω. «διαβιβάσατε τοὺς χαιρετισμοὺς μου εἰς τὸν ἀδελφὸν σας». μεταβιβάζω. συμβιβάζω = συμφιλιώνω. διαβάζω = 1) ἀναγινώσκω, 2) μελετῶ, 3) διαβάζω εὐχάς, 4) ἐπιπλήττω.

- βιβρώσκω** = τρώγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ἑλλειπτικόν, οἱ δὲ ἀττικοὶ συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν ἀντ' αὐτοῦ τὸ **έσθίω** εἰς τοὺς ἑλλείποντας χρόνους. Ἄττικοὶ τύποι ἐν χρήσει εἶναι ὁ ενεργ. παρακ. **βέβρωκα** και τὸ ἀπαρέμφατον και ἡ μετοχ. τοῦ παθ. πρκ. **βεβρωσθαι βεβρωμένος**. Τὸ ρῆμα συμπληρωμένον με μεταγενεστέρους τύπους ἔχει ὡς ἐξῆς : Ἐνεργ. ἐνεστ. **βιβρώσκω**, μέσ. μέλλ. με ενεργ. σημ. **βρώσομαι**, ἀόρ. **α' βρωσα** και **β' βρων**, πρκ. **βέβρωκα**,
- Παθ. ἐνεστ. **βιβρώσκομαι**, παθ. μέλλ. **βρωθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **εβρωθήην**. πρκ. **βέβρωμαι**, ὑπερσ. **έβεβρωμήην**.

ΠΑΡΑΓ. βρώσις (=τροφή), τὸ βρώμα (=τὸ φαγητόν), βρωτός (=φαγώσιμος), ἡμίβρωτος, βρώμη (=τροφή).

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **βρο-** (λατ. **vor-** =καταβροχθίζω), ἡ ὁποία κατὰ μεταθέσιν και μετάπτωσιν γίνεται **βρο- βρω-** και με ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν **βι- βρω-** και με τὸ πρόσφυμα **-σκ**, **βι-βρώ-σκ-ω**.

ΣΥΝΘ. σύνθετον με τὰς προθέσεις διά, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. έσθίω, τρώγω, γεύομαι, σιτοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : έσχάτας βέβρωκε σάρκας.

N. ΕΛΛ. διαβιβρώσκω=κατατρώγω κάτι, φθείρω, καταστρέφω. «τὸ ὕδωρ διαβιβρώσκει τὰ πετρώματα».

- * βιω̄ (ὄω) = ζῶ, περνῶ τὴν ζωὴν μου. πρτ. *ἐβιον*, μέσ. μέλλ. με̄ ἐνεργ. σημασ. *βιώσσομαι*, ἀόρ. β' *ἐβίων*, πρκ. *βεβίωκα*, ὑπερσ. *ἐβεβίωκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. [ἐνεστ. βιοῦμαι, παθ. μέλλ. βιωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβιωσάμην], πρκ. *βεβίωμαι*.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

πρτ. ὄριστ.	ἐβιον, ἐβίους, ἐβίου, ἐβιοῦμεν, ἐβιοῦτε ἐβιον.
ἀόρ. β' ὄριστ	ἐβίων, ἐβίως, ἐβίω, ἐβίωμεν, ἐβίωτε, ἐβίωσαν

Ἀντικατάστασις Ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	Εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐβίων	βιω̄	βιῶην	—	βιώναι	βιούς, οὔσα, ὄν

ΠΑΡΑΓ. βίωσις, βιώσιμος, βιωτός, ἀβίωτος, βιωτέον, βιοτή.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ κατάλ. ω, βιό-ω ὦ.

ΣΥΝΘ. με̄ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ζῶ, βιοτεύω, διαιτῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποθνήσκω

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. 1) βιώσει δὴ (σὺ) ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους.

2) με̄ σύστοιχ. ἀντικ.

N. ΕΛΛ. διαβιω̄=περνῶ τὴν ζωὴν μου, *συμβιω̄*=ζῶ μαζὺ με̄ κάποιον, συγκατοικῶ, *ἀναβιω̄*=1) ἀναζῶ, 2) ἀναλαμβάνω δυνάμεις.

βιώσκομαι=1) ζωντανεύω, 2) ἀναζωογονῶ. Τὸ ρῆμα εὐρίσκεται πάντοτε σύνθετον με̄ τὴν πρόθεσιν ἀνά: ἀναβιώσκομαι.

- Παθ. *ἀναβιώσκομαι* (=ἀναζωογονοῦμαι, ἀναζῶ), πρτ. *ἀνεβιωσκόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἀνεβιωσάμην*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ βίος θέμα βιο- καὶ με̄ μετάπτωσιν βιω καὶ τὸ πρόσφ. σκ. βιό-σκ-ομαι.

ΣΥΝΩΝ. ἀναζῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. οκέμματα ἢ τῶν ραδίως ἀποκτινύντων καὶ ἀναβιωσκομένων.

- * βλάπτω = 1) βλάπτω, 2) ἐμποδίζω, 3) φθείρω, καταστρέφω, πρτ. *ἐβλαπτον*, μέλλ. *βλάψω*, ἀόρ. *ἐβλαψα*, πρκ. *βέβλαψα*, ὑπερσ. *ἐβεβλάψειν*.

- Παθ. *βλάπτομαι*, πρτ. *έβλαπτόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *βλάνομαι*, παθ. μέλλ. β' *βλαθήσομαι*, παθ. άόρ. α' *έβλάφθην*, παθ. άόρ. β' *έβλάβην*, πρκ. *βέβλαμμαι*, ύπερσ. *έβεβλάμμην*.

Κλίσις παρακ.

'Οριστ. βέβλαμαι —ψαι —πται —μμεθα —φθε —μμένοι είσι

Προστ. βέβλαφο —φθω —φθε —φθων

'Απαρ. βεβλάφθαι, μτχ. βεβλαμμένοι, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. βλάβη, βλάβις, άβλαβής, βλάβος

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν *βλαβ-* και τὸ πρόσφυμα *τ, βλαβ-τ-ω*. Τὸ β μετατρέπεται εἰς τὸ αντίστοιχον ψιλὸν *π, βλάπ-τ-ω*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθέσεις, από, κατά.

ΣΥΝΩΝ. λυμαίνομαι, κακῶ, κακουργῶ, άδικῶ, δηῶ, λωβῶμαι, φθείρω, αἰκίζω.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : άλλον τούτο (τὸ Ιαμα) έβλαπτεν.

Ν. ΕΛΛ. βλάπτω ἢ βλάφτω=1) προξενῶ φθοράν, ζημίαν. «τὸ χαλάζι έβλαψε τὴν παραγωγήν», 2) μτφ. άδικῶ, 3) πειράζω *παραβλάπτω*=ζημιώνω.

βλαστάνω = 1) φυτρώνω, 2) βγάζω βλαστούς, 3) κάμνω κάτι νὰ φυτρῶση, γεννῶμαι. [πρτ. *έβλάστανον*, μέλλ. *βλαστήσομαι*, άόρ. α' *έβλάστησα*], άόρ. β' *έβλαστον*, πρκ. *βεβλάστηκα* και *έβλάστηκα*, ύπερσ. *έβεβλαστήκειν* και *έβλαστήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. βλάστημα, βλάστηρις.

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα *βλαστ-* και τὸ πρόσφυμα *αν*, προέρχεται τὸ θέμα τοῦ ένεστῶτος και τοῦ παρατ. *βλαστ-άνω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ανά, έκ, έπι, παρὰ.

ΣΥΝΩΝ. φύω, αναδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. άμιτβ έξ ἧς 'Ατρεὺς έβλαστεν (=έγεννήθη).

Ν. ΕΛΛ. βλαστάνω και βλαστιζω. σύνθ. *έκβλαστάνω*.

βλασφημῶ (έω) = 1) προφέρω άσεβείς ἢ περιφρονητικούς λόγους περὶ ιερῶν πραγμάτων, βλασφημῶ, κατηγορῶ. πρτ' *έβλασφήμουν*, [μέλλ. *βλασφημηῶ*], άόρ. *έβλασφήμησα*, πρκ. *βεβλασφήμηκα*. ΕΤΥΜ. από τὸ βλάσφημος (βλαβς και φήμη) θ. βλασφημέσ-ω βλασφημέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΑΝΤΙΘ. εύλογῶ, εύφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με έμπροθ. προσδ. : ἵνα μη άμα μέν εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν.

2) με αίτιατ. άπλήν ἢ τοῦ συστοιχ. άντικ. : περὶ μέν δὴ τῶν ίδίων ὄσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκεν περὶ έμοῦ.

Ν. ΕΛΛ. βλασφημῶ καὶ βλαστημῶ=1) ὑβρίζω τὰ θεῖα, 2) ὑβρίζω, καταρῶμαι. «βλαστημῶ τὴν ὥρα ποῦ τὸν γνῶρισα».

βλέπω = 1) στρέφω τὰ βλέμματά μου, 2) παρατηρῶ, κυττάζω. πρτ.

ἔβλεπον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *βλέψομαι* [καὶ βλέψω], ἄορ. *ἔβλεψα*, [πρκ. βέβλεφα].

- Μέσ. καὶ Παθ. [βλέπομαι, πρτ. ἐβλεπόμην, μέσ. ἄορ. ἐβλεψάμην, παθ. ἄορ. ἐβλέφθην, πρκ. βέβλεμμαι].

ΠΑΡΑΓ. βλέμμα, βλεφαρίς, βλέφαρον, βλεπτέος, περιβλεπτος (=ὁ ἀξιοθαύμαστος, ὁ σπουδαῖος) ἀποβλεπτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θέμα -βλεπ-, βλέπ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, ἀπό, περί, πρός, ἐν, ὑπό, ἐπί, εἰς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ θεῶμαι, θεωρῶ, ἄθρῶ (=βλέπω μετὰ προσοχῆς).

ΑΝΤΙΘ. τυφλώττω, ἀβλεπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδιορ. καὶ ἐπίρρ.· βλέψον ἀνά τὰ ὄρη καὶ ἰδέ.

- 2) με αἰτιατ. (σπανίως): καὐτὸς δὲ νόστιμον βλέπω φάως (φῶς).

Ν. ΕΛΛ βλέπω = 1) στρέφω τὰ βλέμματα, 2) παρατηρῶ, 3) θεωρῶ. Τὸ ρ ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας π.χ.: ἀντιλαμβάνομαι, ἐπισκέπτομαι, ἐξετάζω, ἐντείνω τὴν προσοχὴν, φυλάσσω, σκέπτομαι κλπ. ἀποβλέπω, διαβλέπω, παραβλέπω, ὑποβλέπω.

βλώσκω = 1) ἔρχομαι, 2) πορεύομαι, ὑπάγω. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικόν. [μέλλ. μολοῦμαι], ἄορ. β' *ἔμολον* [πρκ. μέμβλωκα].

ΠΑΡΑΓ. αὐτόμολος (=ὁ λιποτακτῶν πρὸς τὸν ἐχθρόν), [ἀντιμολία =ἀντιπαράστασις], δίκη κατ' ἀντιμολίαν (=καθ' ἣν παρίστανται πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὅλοι οἱ διάδικοι ἢ κατηγορούμενοι).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. μολ- με μετάθεσιν τοῦ λ, μλο καὶ με ἕκτασιν τοῦ
• εἰς ω, μλω. Μεταξὺ τοῦ μ καὶ λ ἀνεπτύχθη τὸ εὐφωνικόν β, μβλω- καὶ ἀπεβλήθη τὸ μ, βλω- με τὸ πρόσφ -σκ- βλώ-σκ-ω.

ΣΥΝΘ ἔρχομαι, βαδίζω, βαίνω, πορεύομαι, ὀδεύω, στείχω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ : ἔστε δ' ἂν μόλωσιν. εἰς ἀφθονίαν παρέξειν ἔφη καὶ σιτία καὶ ποτά.

βοηθῶ (έω) = 1) βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, 2) ὑποστηρίζω. πρτ.

ἐβοήθουν, μέλλ. *βοηθήσω*, ἄορ. *ἐβοήθησα*, πρκ. *βεβοήθηκα*, ὑπερσ. *ἐβεβοηθήκειν*.

- Παθ. [βοηθοῦμαι, πρτ. ἐβοηθούμην, μέσ. μέλλ. βοηθήσομαι, ἄορ. ἐβοηθήθην, πρκ. βεβοήθημαι, γ' ἐν. βεβοήθηται (ἀρκρσ.) = ἔχει δοθῆ βοήθεια].

ΠΑΡΑΓ. βοηθητέον, [βοήθημα, βοηθητικός, ἀβοήθητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ βοηθός (βοή και θέω) θ. βοηθέ-ω-ώ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, ἐκ, ἐπί, παρά, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀμύνω, τιμωρῶ, ἀρήγω, ἐπικουρῶ, ἀλέξω, λυσιτελῶ, παρίσταμαι, ὑπουργῶ, ὑπηρετῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.· τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις ἐβοήθουν.

Ν. ΕΛΛ. βοηθῶ και βοηθάω=1) παρέχω βοήθειαν, 2) συντρέχω.

- * **βουλεύω** = 1) σκέπτομαι, 2) εἶμαι βουλευτής, 3) κρίνω, 4) σχεδιάζω. πρτ. *ἐβούλευον*, μέλλ. *βουλεύσω*, ἀόρ. *ἐβούλευσα*, πρκ. *βεβούλευκα*, ὑπερσ. *ἐβεβουλεύκειν*.
- Μέσ. και Παθ. *βουλεύομαι* (= σκέπτομαι, ἀποφασίζω, κρίνω), πρτ. *ἐβουλεύομην*, μέσ. μέλλ. *βουλεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐβουλεύομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐβουλεύθην*, πρκ. *βεβούλευμαι*.

Προσεχε τὴν διαφορὰν

ἐβουλεύθην (παθ. ἀόρ.), βεβούλευμαι (παρακ.) = τοῦ βουλεύομαι
 ἐβουλήθην (παθ. ἀόρ.), βεβούλημαι (παρακ.) = τοῦ βούλομαι

ΠΑΡΑΓ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτέον, βουλευτής, βουλευτήριον, [βουλευτικός], ἀπροβούλευτος, προβούλευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **βολ-** (λατ. volo) παράγεται ἡ λέξις **βουλή** και ἀπό αὐτὴν με τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν **-εύω** τὸ **βουλεύω**.

ΣΥΝΘ. ἐπιβουλεύω με δοτ. = σκέπτομαι νὰ βλάψω κάποιον, ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω. συμβουλεύω = δίδῶ συμβουλήν εἰς κάποιον, προβουλεύω = ἐπινοῶ, σχεδιάζω ἐκ τῶν προτέρων.

ΣΥΝΩΝ. ἐννοῶ, παραινῶ, σκοπῶ, διδάσκω, ἐνθυμοῦμαι, εἰσηγοῦμαι, διαλογίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. (ἀπλῆν ἢ σύστοιχ.): οὐ γὰρ οἶόν τε (ἔστι) ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι.

2) με ἀπαρέμφ.· οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ, τί βουλεύεσθε ποιεῖν:

3) με ἐμπρόθ. προσδ.: και περί τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλεύετω βασιλεύς.

4) με πлаг. ἐρωτ. πρότας.: Κύρος βουλεύεται ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ.

Ν. ΕΛΛ. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθετον. **ἐπιβουλεύομαι** = 1) σκέπτομαι κάτι ἐναντίον ἄλλου, 2) ἐνεργῶ κατὰ τρόπον ὑποulun, ἐπιβουλεύεται τὴν θέσιν μου· **συμβουλεύω** = νουθετῶ, παρακινῶ. «τί με συμβουλεύεις νὰ κάνω;».

- * **βούλομαι**· ἀποθ. με ἐνεργ. σημασ. = 1) ἐπιθυμῶ, θέλω, 2) προτιμῶ, 3) ἔχω εἰς τὸν νοῦν. πρτ. *ἐβουλόμην* και *ἠβουλόμην*, μέσ. μέλλ.

βουλήσομαι, [παθ. μέλλ. βουληθήσομαι], παθ. άόρ. **έβουλήθη** και **ήβουλήθη**, πρκ. **βεβούλημαι**, ύπερσ. **έβεβουλήμην**.

ΠΑΡΑΓ. βούλημα, βούλησις, βουλητός, βουλητέον, άβούλητος.

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν βολ- (λατ *volō*) παραγ. 1) τó βολ-νομαι βόλλομαι και με άπλοποίησιν τών λλ- και άναπληρωματ. Έκτασιν τού ο εις ου βούλομαι. Άπό τó θέμα βουλ σχηματίζονται : 1) οί ένεστώς και πρτ., 2) άπό τó θ. βουλ- και τó πρόσφ. -ε γίνεται τó θ. βουλε-. άπό τó θ. αυτό παράγονται οί άλλοι χρόνοι και τά παράγωγα (π.χ. μέλλ. βουλ-έ-σ-ομαι —βουλήσομαι, παρακ. βεβούλ ε-μαι —βεβούλημαι). Τó ρήμα λαμβάνει κατ' άναλογίαν τού έθέλω και τήν χρονικήν αύξησιν η, όπως και τά : δύναμαι, μέλλω.

ΣΥΝΩΝ. έθέλω, έφίεμαι, έπιθυμώ, ποθώ, όρέγομαι, γλίχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με άπαρ. Δαρειός έβούλετο τώ παιδε άμφοτέρω παρειναι.

Ν. ΕΛΛ. βούλομαι και βουλιέμαι = θέλω νά πράξω κάτι. «και μήν τó βουληθής ποτέ νά τόν κακοκαρδισης».

βοώ (άω) = 1) φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, 2) διατάσσω μεγαλοφώνως. πρτ. **έβόων**, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. **βοήσομαι**, άόρ. **έβόησα**, βεβόηκα, ύπερσ. **έβεβοήκειν**].

- Μέσ. και ΙΙ. ... ήμαι, [πρτ. έβωώμην, μέσ άόρ. έβοησάμην, παθ. άόρ. έβοήθη], πρκ. **βεβόημαι**, [ύπερσ. έβεβοήμην].

ΠΑΡΑΓ. επιβόητος, περιβόητος, [διαβόητος, βόημα].

ΕΤΥΜ. άπό τó ούσιασot. βοή θ. βοά- κατάληξις ω, βοά ω-ω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. . άνά, διά, επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. κραυγάζω, κράζω, φωνώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. : ό δέ Κροϊσος κατακλεισάμενος έν τοίς βασιλείοις Κύρον έβόα.

2) με δοτ και άπαρ. . Κύρος τῷ Κλεάρχῳ έβόα άγειν τó στρατεύμα κατά μέσον τών πολεμίων.

3) με δοτ. και ειδ πρότ. . Πατηγύας πᾶσιν έβόα ότι βασιλεύς σύν στρατεύματι πολλῷ προσέρχεται.

Ν. ΕΛΛ. βοώ = 1) φωνάζω δυνατά, 2) μφ. είμαι όλοφανερως

βραδύνω = 1) επιβραδύνω, άργοπορῶ, 2) άναβάλλω. [πρτ. έβράδυνον, μέλλ. βραδυνῶ, άόρ. έβράδυνα]. Είς τήν άττικην μόνον ό ένεστ. χρησιμοποιειται.

ΕΤΥΜ. άπό τó επίθ. βραδύς θ. βραδύν- και τó πρόσφ. j, βραδύν-j ω βραδύννω, βραδύνω. Τό υ εις τόν ένεστ., πρτ. και άόρ. είναι μακρόν

ΑΝΤΙΘ. σπεύδω, έπέγω

ΣΥΝΩΝ. μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : καὶ μὴ βράδυνε τέκνον.

2) μὲ ἀπαρ. : σπεύδων γὰρ ταχὺ πάντα διεξελεθεῖν μάλλον βραδύνω (διεξελεθεῖν).

N. ΕΛΛ. βραδύνω = 1) ἐνεργῶ, κινουῦμαι ἢ γίνομαι βραδέως 2) ἀργῶ, ἀργοπορῶ· «ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ τὸ βαπόρι», ἐπιβραδύνω = 1) κάμνω κάτι νὰ κινῆται μὲ βραδύτερον ρυθμὸν, 2) κάνω κάτι νὰ ἀναβληθῇ ἐπ' ὄλιγον.

βρέχω = 1) ὑγραίνω, 2) βρέχω, ρίπτω βροχὴν. [πρτ. ἔβρεχον, μέλλ. βρέξω], ἀόρ. ἔβρεξα.

- Παθ. βρέχομαι, [πρτ. ἐβρεχόμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. βρέξομαι, παθ. μέλλ. α' βρεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' βραχθήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐβρέχθην, [παθ. ἀόρ. β' ἐβράχην, πρκ. βέβρεγμα, ὑπερσ. ἐβεβρέγμην].

ΠΑΡΑΓ. βρέξις, [βροχή, ἄβροχος, διάβροχος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. βρεχ, τὸ ὁποῖον κατὰ μετάπτωσιν γίνεται βραχ- καὶ βροχ. βρέχ-ω.

ΣΥΝΩΝ. ὕω, ὑγραίνω, τέγγω, ἄρδω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ὁ μὲν ὑπ' αἰσχύνῃς τε καὶ θάμβουσι ἰδρῶτι πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχὴν.

N. ΕΛΛ. βρέχω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔβρεξα τὰ ροῦχα μου». «βράχηκα ὡς τὸ κόκκαλο». διαβρέχω = βρέχω κάτι ἐξ ὀλοκλήρου, καταβρέχω = βρέχω κάτι καθ' ὅλην τὴν ἑκτασίον² του.

βρίθω = 1) εἶμαι γεμᾶτος, 2) εἶμαι βαρὺς, 3) εἶμαι φορτωμένος. [πρτ. ἔβριθον, μέλλ. βρίσω, ἀόρ. ἔβρισα. πρκ. βέβριθα, ὑπερσ. ἐβεβρίθειν]. Τὸ ρῆμα εἶναι ποιητικόν, εἰς τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σπανίως : βρίθει ὁ ἵππος = κλίνει ἵππος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν βρι-σχηματίζεται τὸ θ βριθ- βρίθ-ω.

ΣΥΝΘ. καταβρίθω (=καταβαρύνω).

ΣΥΝΩΝ. πλήθω, γέμω, πίμπλαμαι.

ΣΥΝΤΞ. μὲ γεν.· βεβρίθασιν αἱ τράπεζαι οἴτου καὶ κρειῶν

N. ΕΛΛ. βρίθω = εἶμαι βαρυφορτωμένος, γεμᾶτος ἀπὸ κάτι «Τὸ γραπτὸν του βρίθει λαθῶν».

Γ

γελῶ (άω) = 1) γελῶ, 2) περιπαίζω, 3) χλευάζω. πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γελάσομαι, ἀόρ. ἐγέλασα.

- Παθ. γελῶμαι, συνηθ. σύνθ. [παθ. μέλλ. γελασθήσομαι] παθ. ἀόρ. ἐγελάσθην, [πρκ. γεγέλασμαι]

ΠΑΡΑΓ. γέλασμα, γελαστής, γελαστός, γέλωσ και τὸ γελασεῖω (= ἐπιθυμῶ νά γελάσω).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γελασ- γελάσ-ω γελά-ω — γελῶ. Τὸ α τοῦ θέματος εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, κατά, διά, ἐκ, ἐπί, πρός, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σκώπτω, λοιδορῶ, χλευάζω.

ΑΝΤΙΘ. κλαίω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἢ τότε γελάτε.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσθ. ἐπί τινα : ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ οὐδὲν οἶδεν ἐφ' ᾧ γελᾷ.

Ν. ΕΛΛ. γελῶ και γελάω = 1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπατῶ, πλανῶ, ξεγελῶ. «ο' ἐγέλασαν στή μοιρασία», περιγελῶ = 1) γελῶ εἰρωνικῶς εἰς βάρους κάποιου, ἐμπαίζω, 2) ἀπατῶ μὲ ψευδεῖς ὑποσχέσεις.

γεμίζω=1) γεμίζω, 2) φορτώνω μὲ κάτι. [μέλλ. γεμιῶ], ἀόρ. ἐγέμισα.

• Μέσ. και Παθ. γεμίζομαι, [παθ. μέλλ. γεμισθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐγεμισθην, πρκ. γεγέμισμαι.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεμ- σχηματίζεται ᾠ. γεμίδ- και τὸ πρόσφ. j, γεμίδ-j-ω γεμίζω, ὅπως τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς —ίζω.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ και πῖμπλημι.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. και γεν. : ὀλκάδα παλαιάν κληματίδων και δαδός γεμίσαντες (οἱ Συρακόσιοι).

Ν. ΕΛΛ. γεμίζω ἢ γιομίζω 1) μτβ. «γεμίζω τὸ ποτήρι κρασί», «γεμίζω τὸ τσουβάλι μὲ ἀλεύρι». 2) ἀμτβ. : 1) γίνομαι κατάφορτος, πληροῦμαι. «ἐγέμισε τὸ πηγάδι», 2) ἀποκτῶ πάχος. ἀπογεμίζω και ἀπογιομίζω = ἀφαιρῶ τὸ γέμισμα, ἀδειάζω, 2) ὑπερπληρῶ. παραγεμίζω = γεμίζω ὑπερβολικά.

γέμω = εἶμαι γεμᾶτος, πρτ. ἔγεμον,

ΠΑΡΑΓ. γόμος (=φορτίον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. γέμ- γέμω.

ΣΥΝΩΝ. πληροῦμαι, ἐμπίπλαμαι, βρίθω.

ΑΤΙΘ. κενούμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. : ὁ λιμὴν ἔγεμε πλοίων.

Ν. ΕΛΛ. γέμω = εἶμαι γεμᾶτος. «ἢ χῶρα γέμει ἀγαθῶν».

* γεννῶ (άω) = 1) γεννῶ (ἐπὶ ἀνδρός), 2) παράγω, 3) δημιουργῶ. πρτ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα, πρκ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐγεγεννήκειν.

• Παθ. γεννώμαι, πρτ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ.

γεννήσομαι,]παθ. μέλλ. γεννηθήσομαι], μέσ. άόρ. *έγεννησάμην*, παθ. άόρ. *έγεννήθην*, πρκ. *γεγέννημαι*, ύπερσ. *έγεγεννήμην*.

Πρόσχε τα όμόηχα

έγεννώμην	(παρσ.),	γεννήσομαι	(μέλλ.),	γεγέννημαι	(παρσ.)
έγεγεννήμην	(ύπερσ.),	του γεννώμαι			
έγενόμην	(άόρ: β'),	γενήσομαι	(μέλλ.),	γεγένημαι	(παρσ.)
έγεγενήμην	(ύπερσ.),	του γίγνομαι			

ΠΑΡΑΓ. γέννημα, γεννήτης, γεννητός, γεννητής, γεννήτωρ, γεννήτειρα.
ΕΤΥΜ. άπό τό ποιητ. ούσιαστ. **γέννα** (=γεννεά). θ. **γεννα- γεννά-ω-ώ**.

ΣΥΝΩΝ. τίκτω (έπί γυναικός).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ.: άλλα πάρεισιν αύτούς και γεννήσουσι παιδάς ποτε ού δέον.

Ν. ΕΛΛ. **γεννώ** και **γεννάω** = 1) δ,τι και εις τα άρχαία, 2) μτφ. δημουργώ, ποιώ. «δέν γεννά τό μυαλό του».

γεραίρω = 1) βραβεύω, 2) τιμώ, 3) άνταμείβω κάποιον με δώρα, 4) δοξάζω. πρτ. *έγέραιρον*, μέλλ. *γεραρω*, [άόρ. *έγέραρα*, και *έγέρηρα*].

● Παθ. *γεραίρομαι*, [μέσ. άόρ. *έγερασάμην*].

ΠΑΡΑΓ. γεραρός (= σεβάσμιος, έπιβλητικός).

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσιαστ. **γέρας** (= βραβείον), θ' **γεραρ-** και με τό προσφ. **j,γεραρ-j-ω** και με έπένθεσιν του **j, γεραίρω**.

ΣΥΝΩΝ. τιμώ, βραβεύω.

ΑΤΙΘ. άτιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. και δοτ.: τούτους και δώροις και άρχαίς και έδραις και πάσαις τιμαίς έγέραιρεν.

γεύω = 1) δίδω εις κάποιον να γευθῆ κάτι, 2) παραθέτω γεύμα, 3) φιλεύω. [πρτ. *έγευον*, μέλλ. *γεύσω*, άόρ. *έγευσα*].

● Μέσ. και παθ. *γεύομαι* (= τρώγω, δοκιμάζω με την γεύσιν), [πρτ: *έγευόμην*], μέσ. μέλλ. *γεύσομαι*, [παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. *γευθήσομαι*], μέσ. άόρ. *έγευσάμην*,]παθ. άόρ. *έγεύθην*], πρκ. *γέγευμαι*, ύπερσ. *έγεγεύμην*.

ΠΑΡΑΓ. γεύμα, γεύσις, γευστέον, γευστός, άγευστος.

ΕΤΥΜ. άπό τό θέμα **γευ-ῆ γευσ. γεύ-ω**.

ΣΥΝΩΡ. του ένεργ. τά: έσθίω, εύωχάω, ξενίζω, του μέσ. τά: τρώγω, έσθίω, εύωχούμαι, δειπνώ, σιτούμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ μέσ. μὲ ἔγν.: ὀλίγοι ἐκείνης τῆς νυκτὸς σίτου ἐγεύσαντο.

Ν. ΕΛΛ. γεύομαι = 1) δοκιμάζω κάτι μὲ τὴν γεῦσιν, 2) μτφ. = λαμβάνω πείραν κάποιου πράγματος. «ἐγεύθη τῶν κακῶν τῆς ξενητείας».

γεωργῶ (έω)=1) καλλιεργῶ τὴν γῆν, 2) εἶμαι γεωργός. πρτ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα.

● **Παθ. γεωργοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ. γεώργημα [γεωργήσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ γεωργός (τὸ ὁποῖον γίνεται ἀπὸ τὸ γῆ καὶ ἔργω (= ἐργάζομαι), γηφοργός (= γεωργός), θ. γεωργεσ- γεωργέσ-ω- γεωργέ-ω-ῶ παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀρῶ (ὄω), γεωπονῶ, ἀροτριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰς δὲ ἄλλας (νήσους) ἐκ ταύτης ὀρμώμενοι (Λιπαραῖοι) γεωργοῦσιν.

γῆθω ἢ γηθέω = 1) χαίρω, 2) ἀγάλλομαι, 3) εὐφραίνομαι. [πρτ. ἐγήθουν, μέλλ. γηθήσω, ἀόρ. ἐγήθησα, πρκ. γέγηθα, ὑπερσ. ἐγεγήθειν]. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω χρόνων μόνον ὁ πρκ. γέγηθα χρησιμοποιοεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστώτος.

ΠΑΡΑΓ. γηθοσύνη (= ἡ χαρά), γηθόσυνος (= ὁ φαιδρός), γηθοσύνως (= φαιδρῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ ρίζαν γαF- (λατ. gaudeo (=χαίρω). γῆθω- ἢ γηθέω.

ΣΥΝΩΝ. ἡδομαι, χαίρω, εὐφραίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, ἀνιδῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. ἐπὶ τινι οὐκἔπι μὲν τοῖς ἐτέρων εὐτυχήμασι φαιδρός ἐγὼ καὶ γεγηθῶς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι.

γηράσκω καὶ σπαν. γηρῶ (άω)· ρῆμα ἐναρκτικὸν = 1) ἄμτβ. γίνομαι, γέρον, 2) μτβ. κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. [πρτ. ἐγήρασκον], μέλλ. γηράσω, καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. γηράσομαι, ἀόρ. α' ἐγήρασα, [καὶ β' ἐγήραν], πρκ. γεγήρακα.

ΠΑΡΑΓ. ἀγήρατος, γήρασις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γῆρας θέμα γηρα- μὲ τὸ πρόσφυμα σκ γηρά-σκ-ω ἢ χωρὶς τὸ πρόσφυμα σκ, γηρά-ω. Ὁ χαρακτήρ α δὲν μετατρέπεται εἰς η ἀλλὰ εἰς α μακρὸν ἐπειδὴ προηγεῖται ρ. (γηράσω).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. παρά, κατὰ, ἐν, σὺν, ἀπὸ.

ΣΥΝΤΑΞ. μτβ. οὐ γὰρ μ' ἔθρεψαν οὐδ' ἐγήρασαν τροφῆ.

Ν. ΕΛΛ. γηράσκω, γηράζω, ἢ γεράζω ἢ γερνῶ = 1) γίνομαι γέρον. «ἐγήρασε προώρως», 2) κάνω κάποιον νὰ γεράσῃ. «τὸν ἐγήρασαν τὰ βάσανα».

γηροτροφῶ (έω) = 1) τρέφω κάποιον εἰς τὸ γῆρας, γηροκομῶ. μέλλ. **γηροτροφήσω**.

- Παθ. **γηροτροφεύμαι**, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. **γηροτροφήσομαι**, παθ. ἄορ. **ἐγηροτροφήθην**.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ γηροτρόφος (γῆρας καὶ τρέφω), θ. γηροτροφέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. γηροβοσκῶ

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἐπιμελήσονται, τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως τοὺς δὲ γηροτροφοῦντες ἀξίως.

Ν. ΕΛΛ. ἀντὶ τοῦ γηροτροφῶ χρησιμοποιεῖται τὸ **γηροκομῶ** = περιθάλπω γέροντα καὶ μάλιστα γονέα. «δὲν ἔχει κανένα νὰ τὸν γηροκομήσῃ».

- * **γίγνομαι** ἀποθ. ἄλλοτε με οὐδ. καὶ ἄλλοτε με παθ. διάθ. = 1) γίνομαι, 2) λαμβάνω ὑπαρξιν, 3) γεννῶμαι, 4) παράγομαι, 5) συμβαίνω, 6) φθάνω. πρτ. **ἐγιγνόμην**, μέλλ. **γενήσομαι**, μεσ. ἄορ. β' **ἐγενόμην**, πρκ. β' **γέγονα** καὶ **γεγονῶς εἰμί**, μέσ. καὶ παθ. πρκ. **γεγέννημαι**, ὑπερσ. β' **ἐγεγόνειν** καὶ **γεγονῶς ἦν**, μέσ. καὶ παθ. ὑπερσ. **ἐγεγενήμην**, τετελ. μέλλ. **γεγονῶς ἔσομαι**, ἢ **γεγενημένος ἔσομαι**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

γενήσομαι (μέλλ.),	ἐγενόμην (ἄορ. β'),	γεγέννημαι (πρκ.)
ἐγεγενήμην (ὑπερσ.)	τοῦ γίγνομαι	
γεννήσομαι (μέλλ.),	ἐγεννώμην (πρτ),	γεγέννημαι (πρκ.)
ἐγεγεννήμην (ὑπερσ.)	τοῦ γεννῶμαι	

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

	ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἄορ. β'	ἐγενόμην	γένωμαι	γενοίμην	γενοῦ	γενέσθαι	γενόμενος

ΠΑΡΑΓ. γένος, γενεά, γένεσις, γενετή, γενέτης, γενετήρ, γενέθλιος, εὐγενής, γηγενής, πρωτογειής, μεταγενέστερος, γονή, γονεύς, γόνος. ΕΤΥΜ ἀπό τὸ θ. **γεν-** (λατ. *gigno genui*) με ἔνεστ. ἀναδιπλ. προκύπτει τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. **γι-γεν-** μετὰ δὲ τὴν συγκοπὴν τοῦ **ε**, **γιγν-γίγν-ομαι**. Ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. **γεν-** καὶ τὸ πρόσφυμα **ε**, προκύπτει τὸ θ. **γενε** — **γενη** — **γενή-σομαι** — **γε-γένη** **μαι**. Ἀπὸ τὸ θ **γενε-** ἐπίσης με μετάπτωσιν τοῦ **ε** εἰς **ο** προκύπτει τὸ θ. **γον** — **γέγονα**.

ΣΥΝΘ.

- παραγίνομαι (=εύρισκομαι πλησίον τινός),
 έπιγίνομαι (=έρχομαι κατόπιν),
 οί έπιγιγνώμενοι (=οί άπόγονοί),
 περιγίνομαι (=ύπερτερῶ, νικῶ κάποιον),
 άπογίνομαι (=άπουσιάζω, είμαι μακράν, άποθνήσκω),
 οί άπογενόμενοι (=οί άποθανόντες),
 έγγίνομαι (=είμαι έμφυτος),
 έγγιγνεται (=είναι δυνατόν),
 προσγίνομαι (=προστίθεται),
 συγγίνομαι (=σχετίζομαι, συναναστρέφομαι, συνευρίσκομαι).

ΣΥΝΩΝ. ειμί

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς συνδετικόν λαμβάνει κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου του : ὀκνῶ μὴ μάταιος ἢ στρατεία γένηται ἢ ἀκολουθεῖται ἀπὸ γεν· κατηγορηματικῆν. (Βλέπε λεπτομερῶς συντάξεις εἰς Συντακτικόν τῶν ἰδίων συγγραφέων Μαθ. 10ο).

2) ὡς παθ. λαμβάνει ἄντικ. εἰς πῶσιν γεν. : Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίνονται παῖδες δύο.

Ν. ΕΛΛ. γίνομαι = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «αὐτὴ θὰ γίνῃ μεγάλη καλλιτέχνης», 2) πραγματοποιοῦμαι, ἐκτελοῦμαι. «γίνονται διαπραγματεύσεις», ἀπογίνομαι = 1) ἐκλείπω, 2) καταντῶ, ἀποβαίνω «τί ἀπογίνηκε τὸ ζήτημά σου ;», 3) χειροτερεύω. «ὁ ἄρρωστος ἀπόγινε», 4) ἀποπερατώνομαι παραγίνομαι = 1) γίνομαι κάτι εἰς ὑπέριμετρον βαθμόν, ὑπερβαίνω κάθε μέτρον. «παράγινε ἐνοχλητικός», 2) ὠριμάζω πάρα πολὺ. «τὸ σῦκο παράγινε».

* γινώσκω = 1) γνωρίζω, 2) φρονῶ, 3) κρίνω, 4) αποφασίζω. πρτ. *έγιγνωσκον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *γνώσομαι*, ἀόρ. β' *έγνων*, πρκ. *έγνωκα*, ὑπερσ. *έγνώκειν*.

• Παθ. *γιννώσκομαι*, πρτ. *έγιγνωσκόμην*, μέλλ. *γνωσθήσομαι*, ἀόρ. *έγνώσθην*, πρκ. *έγνωσμαι*, ὑπερσ. *έγνώσμην*.

Ἄντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
έγνων	γνῶ, γνῶς ῶ	γνοίην	γνῶθι	γνώναι	γνοῦς, οὔσα, γνόν

Ἄο ἀόρ. β' κλίνεται κατὰ τὰ εἰς - μι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνώσις, γνωστός, γνώμων, άγνώς (-ῶτος) (= άγνωστος), γνωστέος.

ΕΤΥΜ. Ριζαί γνο (λάτιν. *co gno sco* = γνωρίζω) καί νο (λάτιν. *nosco* = γνωρίζω) ἀπό τήν ρίζαν γνο με ἐνεστ. αναδιπλ. καί έκτασιν τοῦ ο εἰς ω προκύπει τὸ θέμα τοῦ ἐνεστ. καί παρατ. *γι-γνώ-* καί τὸ προσφ. *σκ, γι-γνώ-σκ-ω* ἀπό τὸ θέμα γνω σχηματίζονται ὄλοι οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΠΑΡΑΓ. γνώμη, γνώσις, γνωστός, γνώμων, άγνώς -ότος (= άγνωστος), γνωστέος:

ΣΥΝΘΕΤ.

καταγιγνώσκω τινός τι (=κατηγορώ κάποιον διά κάτι, καταδικάζω)	άπογιγνώσκω (=άπελπίζομαι, άπορρίπτω),
διαγιγνώσκω (=διακρίνω),	συγγιγνώσκω (=συγχωρώ),
μεταγιγνώσκω (=μετανοώ),	έγγιγνώσκω (=άναγνωρίζω),
παραγιγνώσκω (=παρανοώ),	άναγιγνώσκω (=γνωρίζω καλώς, άναγιγνώσκω),
έπιγιγνώσκω (=άποφασίζω, έπιδοκιμάζω),	προκαταγιγνώσκω (=προκαταδικάζω).

ΣΥΝΩΝ. γνωρίζω, αισθάνομαι, έπίσταμαι, οίθα, καταμανθάνω, έπαίω δοξάζω, φρονώ.

ΑΝΤΙΘ. άγνοώ:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : περί μέν τής βοηθείας ταύτα γινώσκω.

2) με είδικ. πρót. : μηδέ γνωσόμεθα διτ χείροσι νόμοις άκινήτοις χρωμένη πόλις κρείσσων έστίν.

3) με είδ. άπαρ. : έγνω δείν τήν γυναίκα σατραπεδείν.

4) με τελικ. άπαρ. : (=κρίνω, άποφασίζω) ίνα γνφ τρέφειν τήν γλώσσαν ήσυχαιτέραν.

5) με κατηγ. μετοχ. : άλλοτε τοϋ ύποκειμένου και άλλοτε τοϋ άντικειμένου τοϋ ρήματος : οι δ' ώς έγνωσαν έξηκατημένοι. ώς δ' έγνω ό Γύλιππος αύτούς οϋ προσιόντας.

Ν. ΕΛΛ. γινώσκω = γνωρίζω. «έγνώσθησαν αι λεπτομέρειαι τής διασκέψεως» έγνωσμένος = ό γνωστός, ό άναμφισβήτητος. «έγνωσμένης άξίας έπιστήμων» άναγινώσκω = διαβάζω.

γλύφω = 1) σκαλίζω, 2) χαράσσω, 3) κοσμώ. Οι άλλοι χρόνοι τοϋ ρήματος είναι μεταγενέστεροι. [πρτ. έγλυφον, μέλλ. γλύψω, άόρ. έγλυψα].

• Μέσ. και Παθ. γλύφομαι, πρτ. έγλυφόμην, μέσ. μέλλ. γλύψομαι, μέσ. άόρ. έγλυψάμην, παθ. άόρ. α' έγλύφθη, παθ. άόρ. β' έγλύφην, πρκ. γέγλυμμαι ή έγλυμμαι, ύπερσ. έτεγλύμμην ή έγλύμμην.

ΠΑΡΑΓ. [γλύπτης, γλυπτός, γλυφή, γλυπήρ, γλύφανον (=τό έργαλειον τοϋ γλόπτου)].

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. γλύφ- γλύφω (λατ. glubo = γλύφω).

ΣΥΝΩΝ. ξέω, έγχαράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : πρώτον μέν δακτύλιον... ώς έπιστάμενος δακτύλιους γλύφειν.

Ν. ΕΛΛ. γλύφω = 1) λαξεύω ξύλον ή λίθον, χαράσσω.

γνωρίζω = 1) άμτβ = γνωρίζω, λαμβάνω γνώσιν, 2) μτβ = γνωστο-

ποιῶ κάτι. πρτ. *ἐγνώριζον*, μέλλ. *γνωριῶ*. ἄορ. *ἐγνώρισα*, πρκ. *ἐγνώρικα*.

- Παθ. *γνωρίζομαι*, πρτ. *ἐγνωρίζομην*, μέλλ. *γνωρισθήσομαι*, ἄορ. *ἐγνωρίσθην*, πρκ. *ἐγνώρισμαι*, ὑπερσ. *ἐγνωρίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. γνώρισις (=ή γνωριμία), γνώρισμα, γνωριστής

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *γνω* καὶ μὲ μεταπτώσιν *γνω* προκύπτει τὸ θ. *γνωρίδ* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *γ γνωρίδ-γ-ω = γνωρίζω*, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντοκόληκτα εἰς —ίζω). Τὸ *ι* τῆς παραληγούσης εἶναι πάντοτε *βραχύ*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. : ἀνά, παρά, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ γινωσκω, οἶδα, ἐπίσταμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνωῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. . μὴ ἄλλως ποίει, ἀλλὰ γνώριζε καὶ ἡμᾶς καὶ τούσδε τοὺς νεωτέρους.

2) με αἰτιατ. καὶ κατηγορ μετοχ : εἰ ὡς οὐ γνωριοῖμι τότε τὸ ἔργον δόλω προσέρπον.

Ν. ΕΛΛ. *γνωρίζω* = 1) κάνω κάτι γνωστόν, γνωστοποιῶ «γνωρίζομεν εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἐνεκρίθη ἡ αἴτησίς σας», 2) ἔχω γνώσιν, 3) ἔχω σχέσεις, γνωριμίας μὲ κάποιον. «γνωρίζω τὸν ἀδελφόν του», 4) ἀναγνωρίζω. «σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη» *ἀναγνωρίζω*, *παραγνωρίζω* = 1) κρίνω σφαλέρως, δὲν ἀποδίδω τὴν δέουσαν ἐκτίμησιν. «παραγνωρίζει τὴν ἀξίαν του» 2) κάνω λάθος εἰς τὴν ἀναγνώρισιν κάποιου». «παραγνώρισες, δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς ποὺ ζητᾶς» 3) ὑπερβάλλω εἰς οἰκειότητα. «μοῦ φαίνεται πὼς παραγνωριστήκαμε».

γοητεύω = 1) μαγεύω, 2) κολακεύω, 3) ἔξαπατῶ, 4) ἐπαγγέλλομαι τὸν μάγον. ἄορ. *ἐγοήτευσα*.

- Παθ. *γοητεύομαι*, ἄορ. *ἐγοητεύθην*, πρκ. *γεγοήτευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. γοητεία (=μαγεία, ἀπάτη), γοήτευμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *γῆης* (=ὁ μάγος, ὁ ἀπατεῶν) θ. *γοητ-* κα. μὴ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν *-εῦω = γοητ-εῦω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἕκ καὶ κατά: καταγοητεύω, ἐκγοητεύω.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, πλανῶ, φενακίζω, παρακρούομαι, κολακεύω, θέλωγ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. καταδουλούμεθα γοητεύοντες τοὺς βελτίστους.

Ν. ΕΛΛ. *γοητεύω* = 1) μαγεύω 2) πλανῶ, ἀπατῶ, δελεάζω 3) θέλωγ, σασηνεύω. «μᾶς ἐγοήτευσε μὲ τὴν εὐγένειάν του», *ἀπογοητεύω* = 1) ἀποθαρρύνω, ἀπελπίζω κάποιον. «ἡ στάσις του μὲ ἀπεγοήτευσε».

* **γράφω** = 1) χαράσσω σημεῖα, 2) ζωγραφίζω, 3) γράφω, 4) προτείνω, 5) καταγγέλλω (δικαστ. ἔννοια). πρτ. *ἔγραψον*, μέλλ. *γράψω*, ἄορ. *ἔγραψα*, πρκ. *γέγραφα*, ὑπερσ. *ἔγεγράφειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *γράφομαι*, πρτ. *ἐγραφομην*, μέσ. μέλλ. *γράψο-*

μαι, παθ. μέλλ. β' γραφήσομαι, μέσ. ἄορ. *ἐγραψάμην*, παθ. ἄορ. β' *ἐγράφην*, πρκ. *γέγραμμαι*, ὑπερσ. *ἐγεγράμμην*, τετελ. μέλλ. *γεγράσομαι ἢ γεγραμμένος ἔσομαι*

Ἄντικατάστασι — 3 — 4

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐγράφην	γραφοῦ	γραφεῖην	γράφηθι	γραφήναι	γραφείς εἶσα, ἐν

Κλίσις παρακ.

Ὅριστ. γέγραμμαι — ψαι — πται — μμεθα — φθε — γεγραμμένοι εἰσίν.

Προστ. γέγραφο, γεγράφω, γέγραφε, γεγράφω

Ἄπαρ. γεγράφθαι. **Μετοχ.** γεγραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. γραφή, γραφίς, γραφεύς, γραπτός, γραπτέος, γραμμή, γράμμα, γραμματεὺς, γραμματεῖον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *γραφ* (ἀπὸ τὸ γρ - γρ τὸ ὁποῖον ἀκούεται, δταν χαράσση κάποιος κάτι ἐπὶ στερεοῦ ἀντικειμένου. Λατ. *scribo*, γερμ. *graben* = σκάπτω), *γράφ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς πλείστας τῶν προθι. · Ἐκ τοῦ γράφω προέρχονται ἐπίσης καὶ τὰ παρασύνθετα ρήματα ὀρθογραφῶ, καλλιγραφῶ, ἰχνογραφῶ.

ΣΥΝΩΝ. ζωγραφῶ, χαράσσω, ξέω. Ὅταν ἔχη δικαστικὴν ἔννοιαν, ὡς συνώνυμα ἔχει τὰ: κατηγορῶ, ἐγκαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ. : ἔγραψα δὲ αὐτά.

2) με αἰτιατ. καὶ ἄπαρ. . σὺ γράφεις ταῦτα εἶναι στρατιωτικὰ

3) με δοτ. καὶ εἰδ. πρῶτ. : ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω, ὅτι οὐδ' ὀπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν.

τὸ μέσον 1) με αἰτιατ. : ἐγραψάμην ὑπομνήματα. 2) με αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας ἢ ἐγκλήματος) : γράψομαι σε δειλίας.

N. ΕΛΛ. γράφω = 1) γράφω 2) ζωγραφίζω, 3) στέλλω ἐπιστολὴν, 4) συγγραφῶ, 5) καταχωρίζω εἰς λογαριασμόν, 6) ὀρθογραφῶ, 7) κληροδοτῶ. «τοῦ ἔγραψε τὸ σπίτι». Εὐρίσκεται σύνθετον, με πολλὰς προθέσεις : ἀναγράφω, διαγράφω, ἐγγράφω, καταγράφω, παραγράφω, συγγράφω, περιγράφω, ἀπογράφω.

γυμνάζω = 1) γυμνάζω, 2) ἀσκῶ, συνηθίζω κάποιον νὰ πράττει κάτι. πρκ. *ἐγύμναζον*, [μέλλ. γυμνάσω], ἄορ. *ἐγύμνασα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *γυμνάσομαι*, πρκ. *ἐγυμναζόμεν*, μέσ. μέλλ. *γυμνάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐγυμνασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐγυμνάσθην*, πρκ. *γεγύμνασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. γυμνασία (=ἀσκησις), γυμνάσιον (=γυμναστήριον), γυμναστής, γυμναστέον, γυμναστός, ἀγύμναστος.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθι. · ἐν, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : ἀσκῶ, παιδεύω. τοῦ μέσ. : ἀσκοῦμαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ἢ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τὸ μὲν σῶμα τοῖς κυνοῖς ἐγύμναζε.

2) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : ταῦτα δὲ διδάσκοντα ἀνάγκη καὶ γυμνάζειν ἦν πρὸς ἀλλήλους τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν.

N. ΕΛΛ. γυμνάζω = 1) ἀσκῶ κάποιον, διδάσκω διαφόρους σωματικὰς ἀσκήσεις 2) ἐξασκῶ κάποιον σωματικῶς ἢ πνευματικῶς. «γυμνάζω τὸν μαθητὴν εἰς τὴν ὀρθογραφίαν» ἐκγυμνάζω = 1) γυμνάζω τελείως κάποιον.

γυμνασιάρχῳ (έω) = 1) εἶμαι γυμνασιάρχης δηλ. διευθύνω γυμναστήριον. πρτ. *ἐγυμνασιάρχουν*, ἀόρ. *ἐγυμνασιάρχησα*, πρκ. *γεγυμνασιάρχηκα*.

● Παθ. *γυμνασιαρχοῦμαι*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. γυμνασιάρχος (γυμνάσιον καὶ ἀρχω) θ. γυμνασιάρχέ-ω-ῶ. παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμετ. : εὐθὺς ἐγυμνασιάρχουν εἰς Προμήθεια.

N. ΕΛΛ. γυμνασιάρχῳ = διευθύνω γυμνάσιον, εἶμαι γυμνασιάρχης.

γυμνῶ (όω) = 1) ἀπογυμνώνω, 2) γυμνώνω. μέλλ. *γυμνώσω*, ἀόρ. *ἐγύμνωσα*.

● Παθ. *γυμνοῦμαι* (= ἀπαγυμνοῦμαι), παθ. ἀόρ. *ἐγυμνώθην*.

ΠΑΡΑΓ. γύμνωσις, γυμνωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. γυμνός θ. γυμνο- καὶ με τὸ πρόσφ. j γυμνό-jω — γυμνό-ω-ῶ, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα εἰς -όω συνηρημένα).

ΣΥΝΘ. ἀπογυμνοῦμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐκδύω, ἀποδύω, ψιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : μυδῶν σῶμα γυμνώσαντες εἶ, καθήμεθα...

N. ΕΛΛ. γυμνώνω = 1) ἐκδύω, 2) ἀφαιρῶ, ἀπογυμνώνω. «οἱ κλέφτες ἐγύμνωσαν τὸ σπίτι», ἀπογυμνώνω = 1) ἐκδύω ἐντελῶς, 2) κλέπτω, 3) ἀποκαλύπτω τοὺς σκοτεινοὺς σκοποὺς κάποιου, ξεγυμνώνω = 1) ἀπογυμνώνω 2) ληστεύω 3) ἀποκαλύπτω τὴν κακίαν ἢ τὴν αἰσχρὰν πράξιν κάποιου.

Δ

*δάκνω = 1) δαγκώνω, 2) κεντῶ, 3) πικραίνω. πρτ. *ἔδακνον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *δήξομαι*, [ἀόρ. α' *ἐδηξα*], ἀόρ. β' *ἔδακον*, [πρκ. *δεδηχα*, ὑπερσ. *ἐδεδήχειν*].

● Παθ. *δάκνομαι*, [πρτ. *ἔδακνόμην*, παθ. μέλλ. *δηχθήσομα*], παθ

ἀόρ. α' ἐδήχθη, [παθ. ἀόρ. β' ἐδάκην], πρκ. δέδηγμαι, [ὑπερσ. ἐδεδήγημην]. Δι' ὁμόηχα βλέπε δεικνυμι.

*Αντικατάστασις ἑνεργ. ἀορ. β'

ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδακον	δάκω	δάκοιμι	δάκε	δακεῖν	δακῶν

ΠΑΡΑΓ. δῆγμα (=δάγκωμα), δῆξις, δηγμός (=δάγκωμα), δήκτης (=ὁ δαγκώνων), δάκος (=ζῶον βλαβερόν).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. δακ (ἀόρ. β' ἔ-δακ-ον) καὶ τὸ πρόσφ. -ν- προκύπτει τὸ θ. τοῦ ἑνεστ. δάκ-ν-ω καὶ πρτ. ἔ-δακ-ν-ον. Ἀπὸ τὸ θ. δακ μὲ ἔκτασιν τοῦ α εἰς η προκύπτουν τὰ θ. τοῦ μέλλ., ἀορ. παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, σύν, ἐν.

ΣΥΝΩΝ. λυπῶ, κεντῶ, νύττω (σσω), ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω, μέμφομαι, ψέγω, ἀνιῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : πάντες δάκνουσί τε καὶ κινουσι αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. δαγκάνω, δαγκώνω = 1) συλλαμβάνω καὶ πληγώνω διὰ τῶν ὀδόντων 2) πληγώνω μὲ θικτικὸς λόγους.

δακρῶν = δακρύζω, κλαίω. πρτ. ἐδάκρυσον, μέλλ. δακρῶσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα, πρκ. [δεδάκρυκα].

• Παθ. ὑπάρχει μόνον ἢ μετοχή τοῦ πρκ. δεδακρυμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀδάκρυτος, δάκρυμα (=τὸ ἀντικείμενον δακρῶν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δάκρυ (λατ. lacrima) ρίζα δακ (=δάκνω) καὶ τὸ πρόσφ. j, δακρῦ-j-ω, δακρῶν. Τὸ υ εἶναι μακρὸν παντοῦ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις. ἀπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετ. : καὶ πρῶτον μὲν ἐδάκρυσεν πολὺν χρόνον ἑστῶς.

Ν. ΕΛΛ. δακρῶν καὶ δακρύζω = 1) χύνω δάκρυα. «ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι ἐδάκρυσα κι' ἐγώ».

δαμάζω ἢ δάμνημι ἢ δαμνάω = 1) καταβάλλω, 2) κατανικῶ, 3) ἡμερώνω. πρτ. ἐδάμαζον, μέλλ. δαμάσω, ἀόρ. ἐδάμασα, πρκ. δεδάμακα καὶ δέδημακα.

• Παθ. δαμάζομαι, πρτ. ἐδαμαζόμην, μέλλ. δαμασθήσομαι, ἀόρ. α' ἐδαμασθήην καὶ ἐδμήθηην καὶ β' ἐδάμην, πρκ. δέδημαι, [καὶ δεδάμασαι], ὑπερσ. ἐδεδημήμην [καὶ ἐδεδαμάσμηην].

ΠΑΡΑΓ. δάμασις, ἀδάμαστος, δαμασμός, δαμαστής, δάμαλις, δάμαρ (=ἡ σύζυγος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δαμ- (damno=καταγιγνώσκω) καὶ τὴν παραγωγ.

κατάληξιν -άζω, **δαμ-άζω**· από τὸ θ. **δαμ** μὲ μετάθεσιν τοῦ **μ** καὶ ἔκτασιν τοῦ **α** εἰς **η** θ. **δη**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν : κατά.

ΣΥΝΩΝ. τιθασεύω, ἡμερῶ, νικῶ, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγριῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.· πάντες δὲ τιθασεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα τῶν ζῶων εἰς τε πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ συνεργοῖς χρῶνται.

N. ΕΛΛ. **δαμάζω** = 1) τιθασεύω, ὑποτάσσω, ἐξημερώνω, 2) ἐκριζώνω τὰς κακάς ἔξεις κάποιου, 3) καταστέλλω τὰ πάθη

δανείζω = 1) δανείζω, 2) δίδω χρήματα ἢ μὲ τόκον ἢ μὲ ἐπιστροφὴν. [πρτ. **ἐδάνειζον**], μέλλ. **δανείσω**, ἄορ. **ἐδάνεισα**, πρκ. **δεδάνεικα**, ὑπερσ. **ἐδεδανείκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **δανείζομαι** (= παίρνω χρήματα ἐπ' ἐπιστροφῇ), πρτ. **ἐδανείζομην**, μέσ. μέλλ. **δανείσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐδανείσομαι**, παθ. ἄορ. **ἐδανείσθην**, πρκ. **δεδάνεισμαι**, ὑπερσ. **ἐδεδανείσμεν** ἢ **δεδανεισμένος ἦν**.

ΠΑΡΑΓ' δάνεισμα, δανεισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζην **δα** (λατ. **do**=δίδω) προέρχεται τὸ οὐσιαστ. τὸ **δάνος**=τὸ δῶρον. Ἀπὸ τὸ θ. **δανεισ-** καὶ τὴν κατάληξιν **-ίζω** προέρχεται τὸ **δανείζω**· αἰ μετα τὴν ἀποβολὴν τοῦ **σ**, **δανείζω**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρόθ. ἐπί, πρό, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. κίχρημι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ ἰστυατ. καὶ δοτ.· ἑκατὸν τάλαντα ἐδανείσατο. Μοιριάση γενικοσσίας δραχμάς ἐδάνεισεν.

N. ΕΛΛ. **δανείζω** = 1) δανείζω, κατὰ ἐπι ἐπιστροφῇ 2) δίδω χρήματα μὲ τόκον· «μοῦ ἐδανείσει χίλια δραχμάς».

* **δαπανῶ** (άω) = 1) ἐξοδεύω, καταναλίσκω χρήματα, 2) φθειρῶ. πρτ. **ἐδαπάνων**, μέλλ. **δαπανήσω**, ἄορ. **ἐδαπάνησα**, πρκ. **δεδαπάνηκα**, ὑπερσ. **ἐδεδαπανήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **δαπανῶμαι**, πρτ. **ἐδαπανώμην**, [παθ. μέλλ. **δαπανηθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐδαπανησάμην**], παθ. ἄορ. **ἐδαπανήθην**, πρκ. **δεδαπάνημαι**, ὑπερσ. **ἐδεδαπανήμην**.

ΠΑΡΑΓ'. δαπάνημα, [δαπάνησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζην **δαπ-** (δάπτω=οχιζω) παράγεται τὸ οὐσιαστ. **δαπάνη**, ἀπ' αὐτὸ δὲ τὸ θ. **δαπανά-ω-ῶ**, (κατὰ τὰ εἰς **-άω** συνηρημένα).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἐπί, πρὸς καὶ κατῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἀναλίσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίπαι. ἢ με αίπαι. καί ἐμπρ. προσδ. δαπανησομεν χρήματα ἐπί τῷ μὴ κακῶς πάσχειν ὑπ' ἐκείνων

N. ΕΛΛ. δαπανῶ = 1) ἐξοδεύω χρήματα ἢ ἐν γένει κάποιο χρήσιμο πᾶγμα. «ἐδαπάνησα πολλά χρήματα εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδι» «μὴ δαπα-
ς τὸν καιρὸν σου ἀσκοπως».

δαρθάνω = κοιμῶμαι. Τὸ ρῆμα εἰς τοὺς πεζ. συγγραφεῖς εὐρίσκεται πάντοτε σύνθ. ἐνεστ. **καταδαρθάνω**, ἀόρ. β' **κατέδαρθον**, πρκ. **καταδεδάρθηκα**.

* Αντικατάστασις ἀορ. β'

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
κατέδαρθον	καταδάρθω	καταδάρθοιμι	—	καταδαρθεῖν	καταδαρθῶν, οὔσα ὄν

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **δαρ-** (λατ *dogtio*) προκύπτει τὸ θ. **δαρθ-** ἀπὸ τὸ θ. **δαρθ-** καὶ τὰ προσφ. **αν-** καὶ **-ε-** (**η**) προκύπτουν τὰ θ 1) τοῦ ἐνεστ. **δαρθ** ἄν-ω καὶ 2) τοῦ πρκ. **δε-δάρθ-η-κα**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. κατά, σὺν καὶ ἐπικατα-

ΣΥΝΘΝ. κοιμῶμαι, καθεύδω, ὑπνώτω

ΑΝΤΙΘ. ἀγρυπνῶ, ἐγρήγορα.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμετ : καὶ μίαν νύκτα κατέδαρθον ἐν Θησεῖω.

* **δέδοικα** ἢ **δέδια** = φοβοῦμαι. Τὸ ρ. εἶναι πρκ τοῦ ἀχρήστου εἰς τοὺς ἀττ. πεζ. ρήματος **δεῖδω** καὶ ἔχει σημασ. ἐνεστ. Πρκ. με σημασ. ἐνεστ. **δέδοικα** ἢ **δέδια** (= φοβοῦμαι), ὑπερσ. με σημασ. πρκ. **έδεδοίκεν**, ἢ **έδεδοίκε** ἢ **έδεδείειν** (= ἐφοβοῦμένην), μέσ. μέλλ. **δεῖσομαι** [καὶ δεῖσω], ἀόρ. **έδεισα**.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχα

έδεισα (ἀόρ.), δέδοικα (πρκ.), έδεδοίκειν (ὑπερσ)

δεῖσομαι (μέλλ) τοῦ δέδοικα

έδησα (ἀόρ.), δήσομαι (μέλλ.), τοῦ δέω (= δένω)

έδυσα (ἀόρ), δέδουκα (πρκ), έδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύνω

Κλίσις παρακ. καὶ ὑπερσ

***Οριστ.** δέδοικα, δεδοικας, δέδοικε, δεδοίκαμεν, δεδοίκατε, ξεδοίκασι, ἢ δέδια, δέδιας, δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδισαι

***Υποτ.** δεδίω, ης, η κ.τ.λ. **Προστ.** δέδιθι.

***Απαρ.** δεδοικέναι ἢ δεδιέναι. **Μετ.** δεδοικώς, υῖα, ὅς ἢ δεδιώς.

***Υπερσ.** έδεδοίκειν, εις, ει, εμεν, ετε, εσαν,

ἢ έδεδείειν, εις, ει. έδέδιμεν, έδέδιτε, έδέδισαν καὶ έδεδίεσαν.

ΠΑΡΑΓ. δέος, ἀδεῶς, ἄδεια, δειλός, δεινός, δεῖμα, δειλία.

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν **δει-** προκύπτουν δύο θ. : 1) τὸ ἰσχυρόν **δει-** καὶ 2) τὸ ἀσθενές **δει-**. Ἀπὸ τὸ ἰσχυρόν θ. **δει-** σχηματίζονται ὁ μέλλ. **δει-σομαι**, ἄορ. **ἔ-δει-σα** καὶ μὲ ἀναδιπλασ. καὶ ἑτεροίωσιν **ει=οι** ὁ πρκ. **δέ-δοι-κα** καὶ ὁ ὑπερσ. **ἔ-δε-δοί-κειν**.

ΣΥΝΘ με τήν πρόθ. κατά.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, ὀκνῶ, ὀρρωδῶ, δειμαίνω, πτήσω.

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ, ἐλπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἔμπροθ. προσθ. : ἐπειδὴ ἐδεῖσθε ὑπὲρ ὧμων.

2) με αἰιατ. : οὐ μὴ δεισης τὸν πολέμιον.

3) με ἀπαρ. . δεισας θανεῖν σε ἐκ βουλευμάτων μητρός.

4) με ἐνδοιαστ. πρότας. : ἔδεισαν οἱ Ἕλληνες, μὴ προσάγοιεν πρὸς τὸ κέρας.

- * **δει** = 1) πρέπει, 2) εἶναι ἀνάγκη, 3) ἐπιβάλλεται. Τὸ ρ. αὐτὸ εἶναι γ' ἐν. πρόσ. ὀριστ. ἐνεστ. τοῦ **δέω** καὶ χρησιμοποιεῖται ἀπροσ. πρτ. **ἔδει**, μέλλ. **δεήσει**, ἄορ. **ἐδέησε**, πρκ. **δεδέηκε**, ὑπερσ. **ἔδε-δεήκει**.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἄορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ'	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
δει	δέη	δέοι	—	δειν	δέον
ἐδέησε	δεήση	δεήσαι	—	δεῆσαι	δεῆσαν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

δει = πρέπει, **δει** = δένει, **δη** = βεβαίως

ΕΤΥΜ., ΠΑΡΑΓ., ΣΥΝΘ., βλέπε **δέω**.

ΣΥΝΩΝ. χρέη, προσήκει, πρέπει, χρεῶν ἐστί, δέον ἐστί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. : **δει** δὴ χρημάτων.

2) με ἀπαρ. . τί **δει** περὶ τῶν φαύλων ὁμοίως τούτῳ σπουδάξουσιν;

3) με δοτ. προσωπ. καὶ γεν. : οὐκ ἂν ἐτέρων **ἔδει** σοι μαρτύρων.

- * **δεικνυμι** καὶ **δεικνύω** = 1) **δεικνύω**, **δειχνῶ**, 2) φανερώνω. πρτ. **ἔδεικνυν** καὶ **ἔδεικνυον**, μέλλ. **δειξω**, ἄορ. **ἔδειξα**, πρκ. **δαδειχα**, [ὑπερσ. **ἔδεδειχεν**].
- Μέσ. καὶ Παθ. **δεικνυμαι**, πρτ. **ἔδεικνύμην**, μέσ. μέλλ. **δειξομαι**, παθ. μέλλ. **δειχθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **ἔδειξάμην**, παθ. ἄορ. **ἔδειχθην**, πρκ. **δέδειγμαι**, ὑπερσ. **ἔδεδειγμην**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἔδειξα (ἀόρ.), δέδειχα (πρκ.), ἐδεδείχην (ὑπερσ.) τοῦ δείνυμι
 ἔδηξα (ἀόρ.), δέδηχα (πρκ.), ἐδεδήχην (ὑπερσ.), τοῦ δάνω
 δεῖσθαι (μέλλ.), δεῖσθῆσομαι (μέλλ.), ἐδείχθην (ἀόρ.)
 δέδειγμα (πρκ.), ἐδεδείγμην (ὑπερσ.), τοῦ δείνυμι
 δῆξομαι (μέλλ.), δηθήσομαι (μέλλ.), ἐδήχθην (ἀόρ.)
 δέδηγμα (πρκ.), ἐδεδήγμην (ὑπερσ.) τοῦ δάνω

ΠΑΡΑΓ: δείγμα, δείξιν, δεικτέος, ἀναπόδεικτος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *δεικ-* καὶ μὲ μεταπτωτικὴν μορφήν *δικ-* ἐξ οὗ δίκη (λατ. *dicō*=λέγω *in-dicō*=δείχνω) καὶ τὸ πρόσφ. *νυ* σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. καὶ πρτ. *δείκ-νυ-μι, ἐ-δείκ-νυ-ν.*

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, κατά, διὰ, ἐπί, παρά, ἀπό, ἐν, πρό, ἐκ, ἀντί, πρὸς. Τὸ ρῆμα ἀποδείκνυμαι εἶναι συνθετικόν. ἅμα μὲν ὅτι στρατηγὸς ἀπεδέδεικτο Τισσαφέρνης.

ΣΥΝΩΝ. δηλῶ, σημαίνω, μηνύω, φαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : αὐτὰ τὰ ἔργα (ὑποκ.) δεικνύει τὸ κράτιστον.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. · Ὀδυσσεὺς ἔδειξεν αὐτὸν Ἀχαιοῖς.

3) μὲ κατηγ. μετοχ. ἢ τοῦ ὑποκ. ἢ τοῦ ἀντικ. : ἐπειδὴ ἔδειξαν ἔτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι.

4) μὲ ἀξηρτ. πρῶτ. : δειξόμεν τοῖς βαρβάροις, ὅτι δυνάμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι.

Ν. ΕΛΛ. δεικνύω καὶ δείχνω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) σημαίνω χρόνον, βαθμόν, ἔντασιν κλπ. «τὸ θερμόμετρον δεικνύει 30 βαθμοὺς θερμοκρασίαν», 3) ἀποδεικνύω, φανερώνω. «ἔως τώρα δείχνει καλὴν διαγωγὴν», 4) καθοδηγῶ, διδάσκω. «τοῦ ἔδειξα πῶς νὰ γράφῃ», 5) ἐμφανίζω σημεῖα. «ὁ καιρὸς δείχνει βροχερός». Σύνθ. ἀναδεικνύω, ἐπιδεικνύω, ἀποδεικνύω, καταδεικνύω, ἐνδείκνυμαι = ἐπιβάλλομαι ὡς ἀναγκαῖος. «ἐνδείκνυται ὁ ἐμβολιασμός τῶν βρεφῶν».

δειλιῶ (ἀω) = 1) δειλιάζω, 2) εἶμαι δειλός, 3) φοβοῦμαι. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σύνθ. μὲ τὴν πρῶθ. : ἀπό. ἐνεστ. ἀποδειλιῶ, μέλλ. ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀπεδειλίασα, πρκ. ἀποδειλίασα.

ΠΑΡΑΓ ἀποδειλιατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. δειλία (τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὸ δειλός) θ. δειλιά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. τὸ ρῆμα εὑρίσκεται σύνθετον καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν κατά. καταδειλιῶ = δεικνύω δειλίαν.

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, ὀκνῶ, δειμαίνω

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμβ. : μάλλον ἀποδειλιῶσι ψυχαὶ ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν.

Ν. ΕΛΛ. δειλιῶ καὶ δειλιάζω = δὲν τολμῶ νὰ πράξω κατὶ, φοβοῦμαι. «ἐδείλιασε νὰ παραβγῆ μαζὺ μου».

δειπνῶ (έω) = 1) τρώγω, 2) τρώγω τὸ κύριον φαγητὸν τῆς ἡμέρας, 3) τρώγω τὸ φαγητὸν τῆς ἑσπέρας. πρτ. *ἐδείπνουν*, μέλλ. *δειπνήσω*, ἄορ. *ἐδείπνησα*, πρκ *δεδείπνηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδειπνήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. δειπνήστος ἢ δειπνηστος (= ἡ ὥρα τοῦ δεῖπνου).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **δείπνον**, τὸ ὅποιον πιθανῶς παράγεται ἀπὸ τὴν ρίζαν **δαπ- δει-** τοῦ ρήματος **δάπνω** = κατατρώγω (λατ *daps-ripis*) θ. **δειπνέω-ῶ**, κατὰ τὰ συνηρημένα εἰς —έω.

ΣΥΝΘ με τὴν προθεσιν σύν, *συνδειπνῶ*

ΣΥΝΩΝ. δειπνοποιῶμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἄμβ. : ἐγὼ ἐτοιμὸς εἰμι, ἐπειδὴν δειπνήσω μιν, ἵεναι κατὰληψόμενος τὸ ὄρος

2) μβτ με αἰματ. ἄγετε, ὦ ἄνδρες, δειπνήσατε μιν ὡς περ καὶ ὡς ἐμέλλετε,

Ν. ΕΛΛ. **δειπνῶ** καὶ **δειπνάω** = τρώγω τὸ βραδυνόν φαγητὸν **ἀποδειπνῶ** = τελειῶν τὸ δεῖπνον

δειπνίζω = 1) φιλοξενῶ κάποιον, 2) φιλεῦω κάποιον εἰς δεῖπνον. πρτ. *ἐδείπνιζον*, [μέλλ. *δειπνῶ*], ἄορ. *ἐδείπνησα*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστικόν **δείπνον** θ **δειπν-** με τὴν παραγωγ. καταλ. **-ίζω, δειπν-ίζω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ εἰς **-ίζω** ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ἐστιῶ, εὐωχῶ, σιτίζω

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰματ. : ὁ μὲν Κύρος δειπνίσας τοὺς Πέρσας διέπεμψε...

Ν. ΕΛΛ. **δειπνίζω** = παρέχω εἰς κάποιον δεῖπνον

δειπνοποιῶ (έω) = 1) παρέχω δεῖπνον. πρτ. *ἐδειπνοποιοῦν*,

- Μίσ. **δειπνοποιεῖσθαι** (=δειπνῶ), πρτ. *ἐδειπνοποιούμην*, μέσ. ἄορ. *ἐδειπνοποιήσάμην*.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ **δειπνοποιός** (=ὁ παρέχων δεῖπνον) θ. **δειπνοποιέω** **δειπνοποιῶ** παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ 1) τοῦ ἐνεργητ. τά: ξενίζω, ἐστιῶ, εὐωχῶ, δειπνίζω, 2) τοῦ μέσου τό: δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ ἄμβ. : Καλλικρατίδας ἐδειπνοποιεῖτο ἐπὶ τῆ Μαλέα Ἄκρᾱ.

δεκάζω = διαφθείρω κάποιον με δῶρα. [μέλλ. *δεκάσω*], ἄορ. *ἐδέκασα*.

- Παθ. **δεκάζομαι** (= δέχομαι δῶρα, διαφθείρομαι), πρτ. *ἑδεκαζόμενῃ*, [μέλλ. δεκασθήσομαι, ἄορ. ἐδεκασθῆν], πρκ. *δεδέκε* .αι.

ΠΑΡΑΓ. [δεκασμός, ἀδέκαστος].

ΕΤΥΜ. ἡ ἔτυμολογία τοῦ ρήματος εἶναι ἀβεβαία παράγεται εἴτε ἀπὸ τὸ δέχομαι-δέκομαι εἴτε ἀπὸ τὸ δέκα. θ. δεκάδ-*j*-ω-δεκάζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ. : ἐν, σύν. ἐνδεκάζω (= ἐορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν), συνδεκάζω (= διαφθείρω ὄλους τοὺς δικαστάς).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἦν τις ἀλῶ δεκάζων (τοὺς δικαστάς).

Ν. ΕΛΛ. δεκάζω = 1) διαφθείρω κάποιον διὰ χρημάτων ἰδίως δικαστὴν ἢ μάρτυρα, 2) δωροδοκῶ.

δεκατεύω = παίρνω ὡς φόρον τὴν δεκάτην. μέλλ. *δεκατεύσω*, ἄορ. *ἐδεκάτευσα*.

- Παθ. ἄορ. *ἐδεκατεύθην*.

ΠΑΡΑΓ. δεκατευτήριον (= τὸ τελωνεῖον).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστικὸν *δεκάτη* (= τὸ δέκατον τῶν εἰσοδημάτων)

θ· *δεκατ.* καὶ μὲ τὴν παραγωγικὴν κατάληξιν *-εύω δεκατ-εύω*

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : θυσίαν ἐποίει τῇ θεῷ δεκατεύων τὰ ἐκ τοῦ ἀγροῦ ὠραία.

Ν. ΕΛΛ. δεκατεύω ἢ δεκατίζω = 1) λαμβάνω τὸ δέκατον κάποιου πράγματος, 2) φονεύω ἕνα εἰς τοὺς δέκα ἀνθρώπους, (καταστρέφω ἕνα πρᾶγμα εἰς τὰ δέκα, 3) προξενῶ μεγάλην φθορὰν εἰς ἀνθρώπους ἢ πράγματα. «οἱ ἀκρίδες ἐδεκάτισαν τὴν παραγωγὴν», συνήθως *ἀπο δεκατίζω*.

δεξιόμαι (όομαι) ἀποθ. = 1) χαιρετίζω μὲ τὴν δεξιάν, 2) ὑποδέχομαι φιλικῶς. πρτ. *ἐδεξιούμην*, μέσ. μέλλ. *δεξιώσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐδεξιωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδεξιώθην*.

ΠΑΡΑΓ. [δεξιωμα, δεξιωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ δεξιός θ. δεξιό-ομαι -οῦμαι

ΣΥΝΘ. ἀντιδεξιόμαι (= ἀνταποδιδῶ δεξιῶσιν).

ΣΥΝΩΝ ὑποδέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ. : πολλάκις μὲν ἐδεξιώσαντο ἀλλήλους

Ν. ΕΛΛ. δεξιόμαι καὶ δεξιῶνομαι = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μὲς ἐδεξιώθησαν λαμπροτάτα»

δέρω = 1) γδέρνω, 2) δέρνω, μαστιγώνω. [πρτ. *ἔδερων*, μέλλ. *δερῶ*], ἄορ. *ἔδειρα*.

- Παθ. [ἐνεστ. δέρομαι, πρτ. *ἐδερόμην*, παθ. μέλλ. β' *δαρήσομαι*], παθ. ἄορ β' *ἐδάρην*, [πρκ. *δέδαρμαι*].

ΠΑΡΑΓ. δέρρις (= ἀκατέργαστον δέρμα) δέρμα, δορά.

ΕΤΥΜ. από τὸ θέμα *δερ-* ἢ *δαρ* καὶ τὴν κατάληξιν *-ω* χωρὶς πρόσφ. *δέρ-ω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἔκ, ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ *δέρω* (=κτυπῶ) τὰ : *μαστιγῶ*, *τύπτω*, *παίω*, *πληττώ*, *ραπίζω*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ ἐὰν βούλωνται *δέρειν* (με) ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν *δέρουσιν* (τὰ ζῶα).

Ν. ΕΛΛ. *δέρω*, *δέρνω* = 1) *ξυλοκοπῶ*, 2) *προσβάλλω*, *ταλαιπωρῶ*. «μὲ *δέρνει* ὁ *ἀνεμος*». σύνθ. *γδέρνω* = 1) *ἀφαιρῶ* τὸ *δέρμα*, 2) *μτφ.* *έξαντλῶ* *τελείως* *οἰκονομικῶς* *κάποιον*. «*αὐτός* μὲ *έγδειρε*».

- * **δέχομαι** μέσ. ἀποθ. = 1) *δέχομαι*, 2) *ὑποδέχομαι*, 3) *λαμβάνω* *κάτι*, 4) *ὑπομένω* τὴν *προσβολὴν* *κάποιου*. πρτ. *έδεχόμην*, μέλλ. *δέξομαι*, [παθ. μέλλ. *δεχθῆσομαι*], μέσ. ἄορ. *έδεξάμην*, παθ. ἄορ. *έδέχθην*, πρκ. *δέδεγμαι*, ὑπερσ. *έδεδέγμην*.

ΠΑΡΑΓ. *δοκός*, *δοχή*, *δοχεῖον*, *δεξαμενὴ*, (ἀπὸ τὴν *μτχ.* τοῦ *ἀορ.* *δεξαμένη*, διότι κατὰ κανόνα αἱ *μετοχαί*, ὅταν οὐσιαστικοποιῦνται *καταβιβάζουν* τὸν *τόνον* : *έρχόμενος* - *έρχομενός* - *Ὀρχομενός*, *ἀκούμενος* - *Ἄκουμενός*, *δεξαμένη* - *δεξαμενὴ*), *δεκτός*, *δεκτέος*, *δοχμὴ* ἢ *δόχη* (= ἡ *παλάμη*).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν *ρίζαν* *δεκ-*. ἔνεστ, θ. *δέχ-ομαι* κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα *ρήματα* τὰ ὁποῖα ἔχουν *χαρακτῆρα* *χ* ἔνεκα τοῦ ὁμοίου *σητισμοῦ* τῶν *ἄλλων* *χρόνων*. π.χ. *ἄρχ-ομαι*, *ἄρξομαι*, *ἠρξάμην*, *δέξομαι*, *έδεξάμην*.

ΣΥΝΘ. μὲ *πολλὰς* *προθ.* Τὸ *ένδέχεται* (= εἶναι *ένδεχόμενον*, εἶναι *δυνατόν*) *χρησιμοποιεῖται* *ἀπροσώπως*.

ΣΥΝΩΝ. *λαμβάνω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ *αἰτιατ.* : τοὺς *μὲν* *δὴ* *ἰπέας* *έδέξαντο* οἱ *Πέρσαι*.

2) μὲ *δύο* *αἰτιατ.* : *δέχεσθε* *ἀμφοτέρους* *φίλους*.

3) μὲ *τελικὸν* *ἀπαρ.* : οὐδεὶς *ἂν* *δέξαιτο* *φεύγειν*.

Ν. ΕΛΛ. *δέχομαι* = 1) *λαμβάνω* *κάτι* *πὸ* *μοῦ* *διδουν*, 2) *παραδέχομαι*, *συμφωνῶ*. «*έδέχθη* τοὺς *ὄρους* *μας*», 3) *ὑποδέχομαι*, 4) *ὑφίσταμαι* *κάποιαν* *ένεργειαν*. «*έδέχθην* *προσβολὰς*». σύνθ. : *ἀποδέχομαι*, *ἀναδέχομαι* (= *ἀναλαμβάνω* *κάτι*), *διαδέχομαι*, *καταδέχομαι*, *παραδέχομαι*, *ἐπιδέχομαι* (= *ἀνέχομαι*, *ἐπιτρέπω*), *ένδέχεται* (= εἶναι *δυνατόν*).

- * **δέω** (*προσωπικόν*) = 1) *έχω* *έλλειψιν* *κάποιου* *πράγματος*, 2) *στεροῦμαι*, 3) *έχω* *ἀνάγκην*, 4) *ἀπέχω* (*ἀπρόσ.* βλ. *δεῖ*). πρτ. *έδειον*, μέλλ. *δεήσω*, ἄορ. *έδέησα*, πρκ. *δεδέηκα*, ὑπερσ. *έδεδεήκειν*.
- Μέσ. *δέομαι* = 1) *έχω* *ἀνάγκην*, 2) *παρακαλῶ*, πρτ. *έδεόμην*, μέσ. μέλλ. *δεήσομαι*, [παθ. μέλλ. *δεηθῆσομαι*], παθ. ἄορ. μὲ μέσ. *σημ.* *έδεηθην*, πρκ. *δεδέημαι*, ὑπερσ. *έδεδεήμην*.

Εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. γίνεται συναίρεσις, ὅταν μετὰ τὸν χαρακτῆρα ε τοῦ θ. δέ- ἀκολουθῇ ε ἢ εἰ.

Κλίσις ἔνεστ. καὶ Παρατ.

ὄριστ. ἔνεστ.	δέω, δέεις-δεῖς, δέει-δεῖ, δέομεν, δέετε-δεῖτε, δέουσι
πρτ.	ἔδωον, ἔδεις,-ἔδεις, ἔδωε-ἔδει, ἐδέομεν, ἐδέεστε-ἐδεῖτε, ἔδωον
ὑποτ. ἔνεστ.	δέω, δέης, δέη, δέωμεν, δέητε, δέωσι
εὐκτ.	δέοιμι, δέοις, δέοι, δέοιμεν, δέοιτε, δέοιν
προστ.	— ἄπαρ. δεῖν, μτχ. δέων, δέουσα, δέον

ΠΑΡΑΓ. δέησις, ἐνδεής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν δεF- θ. δε- καὶ δεε, ὁ χαρακτῆρ ε τοῦ θέματος δεε ἐκτείνεται εἰς η, ὅταν ἀκολουθῇ σύμφωνον. δεή-σω, ἐδέησα, δεδέηκα κλπ.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ.: ἐν, ἀπό, κατά, ἐπὶ σύν, πρός.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἔνεργ. μόνον τοῦ ἀπροσώπου δεῖ ὑπάρχουν (βλ. δεῖ), τοῦ δέομαι τὰ: ἱκετεύω, κελεύω, λιπαρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) μετὰ γεν.: πολλοῦ καὶ δεήσομεν

2) μετὰ γεν. καὶ ἄπαρ.]: οὐ πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν.

τὸ μέσον 1) μετὰ γεν. καὶ ἄπαρ.: δέομαί σου παραμείναι.

2) σκανίως μετὰ αἰτιατ. προσ.: Τὸ Πάνακτον ἐδέοντο. Βοιωτοὺς δπως παραδώσουσι Λακεδαιμονίους.

* δέω (δῶ) = 1) δένω, 2) δεσμεύω, 3) φυλακίζω. πρτ. ἔδωον, μέλλ. δήσω, ἄορ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. δοῦμαι, πρτ. ἐδούμην, μέσ. μέλλ. δήσομαι, παθ. μέλλ. δεθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐδησάμην, παθ. ἄορ. ἐδέθην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐδεδέμην, τετελ. μέλλ. δεδήσομαι.

Δι' ὁμότηα βλέπε εἰς τὸ δέδοικα.

Τὸ δέω-δῶ εἰς τὸν ἔνεστῶτα καὶ πρτ. κλίνεται παντοῦ συννηρημένως (βλ. διαφορὰν πρὸς τὸ δέω = ἔχω ἀνάγκην).
--

ΠΑΡΑΓ. δέσις, δεσμός, δεσμώτης, δεσμωτήριον [δετή (=λαμπάς ἀπὸ δεμένα ξύλα)], σύνδεσμος, διάδημα (=ταϊνία) ὑπόδημα, δοῦλος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. δεσ- καὶ τὴν κατάληξιν ω δέσ-ω ἀποβολὴν τοῦ σ μεταξὺ φωνηέντων δέω—δῶ. Τὸ ε τοῦ θέματος τρέπεται εἰς η εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ εἰς τὸν ἔνεργητ. καὶ μέσ. ἄορ. καὶ εἰς πολλὰ κάρωνγα:

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ.: ἀνά, κατά, διά, περί, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. δεσμεύω, συνάπτω, ζεύγνυμι, ένω.

ΑΝΤΙΘ. λύω, άφιημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : και τούς μέν αίχμαλώτους άπαντας έδησαν 'Αθηναίοι.

Ν. ΕΛΛ. δένω = 1) τι και εις τά άρχαία, 2) συναρμολογώ 3) ύποχρεώνω, δεσμεύω κάποιον διά λόγου ή άλλου νομικού μέσου. «τόν έδεσα με όρκο», 4) σχηματίζω καρπόν (έπί φυτών). «έδεσαν τά βερούκοκα»: σύνθ. συνδέω, προσδένω, προσδένομαι=άκολουθώ κάποιον δουλικώς.

* **δηλώ** (όω) = 1) δηλώνω, 2) φανερώνω, 3) άποκαλύπτω, 4) διακηρύττω. πρτ. *έδήλουν*, μέλλ. *δηλώσω*, άόρ. *έδήλωσα*, πρκ. *δεδηλώκα*, [ύπερσ. *έδεδηλώκειν*].

● Παθ. *δηλοῦμαι*, πρτ. *έδηλούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *δηλώσομαι*, παθ. μέλλ. *δηλωθήσομαι*, παθ. άόρ. *έδηλώθην*, πρκ. *δεδήλωμαι*, [τετελ. μέλλ. *δεδηλώσομαι*].

ΠΑΡΑΓ. δήλωσις, δήλωμα, δηλωτέον, δηλωτός (ποιητ.).

ΕΤΥΜ. από τή επίθετον **δηλος** θ. **δηλο-** **δηλό-**ω, **δηλώ**.

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ. τήσ προσθ. : παρά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, δηνώ, σημαίνω, φαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δού. και αίτιατ. και πολλοί άμα ήροντο ει και σφίσι δηλώσει αύτούς.

2) με ειθ. πρτ. : έδήλωσεν ύστερον ότι έμνηε ταύτα 'Αγησίλαον.

3) με κατηγ. μετοχ. : ό πόλεμος δηλώσει μείζων γεγενημένος αύτών.

Ν. ΕΛΛ. **δηλώ** και **δηλώνω** = 1) τι και εις τά άρχαία, 2) άνακοινώνω επίσημως ή ύπευθύνω, 3) άποκαλύπτω, 4) άποκαλύπτω, 5) έδήλωσεν ότι θα δοθούν αύξήσεις «έδήλωσα τά εισοδήματά μου» 3) **δηλοῦμαι**=σημαίνει, έχει έννοίαν. σύνθ. **διαδηλώνω**, **έκδηλώνω**, **ύποδηλώνω**.

δημηγορώ (έω) = 1) όμιλώ ένώπιον του λαού, 2) άγορεύω. πρτ. *έδημηγόρουν*, μέλλ. *δημηγορήσω*, άόρ. *έδημηγόρησα*, πρκ. *δεδημηγόρηκα*, ύπερσ. *έδεδημηγορήκειν*.

● Παθ. πρτ. *έδημηγορείτο*, παθ. πρκ. τά *δεδημηγορημένα* (= αι άγορεύσεις).

ΕΤΥΜ. από τή **δημηγόρος** (= ο δημ. ιος άγορητης) θ. **δημηγορέ-ω-ω** παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. άγορεύω, ρητορεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άπολύτως. προύλαβ. Φίλιππος δημηγορείν.

2) με σύστ. αίτιατ. : έδημηγορει (λόγους) πολλών άξιους.

Ν. ΕΛΛ. **δημηγορώ** = 1) έκφωνώ τελετικόν λόγον ένώπιον του λαού

* **δηῶ** (όω) = 1) λεηλατῶ, 2) ἐρημώνω, 3) καταστρέφω, 4) φονεύω.
πρτ. *ἐδήουν*, μέλλ. *δηώσω*, ἀόρ. *ἐδήωσα*.

● Παθ. *δηοῦμαι*, [πρτ. *ἐδηούμην*, μέσ. μέλλ. *μέ παθ.* σημασ. *δηώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐδηωσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐδηώθην*, πρκ. *δεδήωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἀδήωτος (=ἀλεηλάτητος).

ΕΤΥΜ. ἀπό την ρίζαν **δαF-** παράγεται τὸ ποιητ. ρῆμα **δαίω** καὶ ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐπίθετα **δαίσιος** καὶ **δήσιος** (=καταστρεπτικοί). Ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **δήσιος** θ **δηό-ω** — **δηῶ** Ἡ ὑπογεγραμμένη διατηρεῖται παντοῦ.

ΣΥΝΩΝ. ἐρημῶ, ἄγω καὶ φέρω, ἀρπάζω, βλάπτω, ἀδικῶ, κακῶ, λεηλατῶ, λυμαινομαι, κατακόπτω, ἀποκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. *μέ αιτιατ.* : καὶ ἐνταῦθα Θράσυλλος τὴν χώραν ἐδήου.

Ν. ΕΛΛ. *δηῶ* καὶ *δηώνω* = ὄ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

* **δαιτῶ** (άω) = 1) εἶμαι κριτῆς, 2) ὀρίζω, κρίνω, ἀποφασίζω, 3) τρέφω. πρτ. *ἐδιήτων*, μέλλ. *δαιτήσω*, ἀόρ. *ἐδιήτησα*, πρκ. *δεδιήτηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδιητήκειν*.

● Μέσ *δαιτῶμαι* = 1) ζῶ, 2) διαμένω. πρτ. *ἐδιητώμην* καὶ *διητώμην*, μέλλ. *δαιτήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐδιητησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐδιητήθην* καὶ *διητήθην*, πρκ. *δεδιήτημαι*, ὑπερσ. *ἐδεδιητήμην*.

ΠΑΡΑΓ. δαιτητής, δαιτήμα, δαιτητήριον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **δαίτα** (=τρόπος ζωῆς), θ. **δαιτά-ω** — **δαιτῶ**. Το ρῆμα ἂν καὶ εἶναι ἀπλοῦν, ἐπειδὴ ἐθεωρήθη σύνθετον. ἔλαβε αὐξήσεις καὶ ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν. Ὅμοίως ἐξωτερικὸν καὶ ἐσωτερικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. *μέ τὰς προθ.* : κατὰ, ἀπό, ἐκ, ἐν, σύν.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἐνεργητ. τὰ . τρέφω, θεραπεύω, κρίνω, 2) τοῦ μέσου τὰ : ζῶ, διάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *μέ αιτιατ* : εἰ μεθ' ὄρκου ταῦτα δαιτήσουσι

2) *μέ δοτ.* : οὗτος δαιτῶν ἡμῖν.

3) *μέ σύστ. αιτιατ.* : δαιτῶ δίσταν.

Ν ΕΛΛ. *δαιτῶμαι* = 1) ἀκολουθῶ ὄρισμένην δίαίταν. 2) ζῶ, διαβιῶ κάπου. σύνθ. *ἐνδαιτῶμαι* = ζῶ καὶ κατοικῶ εἰς κάποιον μέρος.

διακονῶ (έω) = ὑπηρετῶ. πρτ. *ἐδιακόνουν* [καὶ *διηκόνουν*], μελί. *διακονήσω*, ἀόρ. *ἐδιακόνησα* [καὶ *διηκόνησα*, πρκ. *δεδιηκόνηκα*, ὑπερσ. *ἐδεδιηκονήκειν*].

● Παθ. *διακονοῦμαι*, [πρτ. *διηκονούμην*, μέσ. μέλλ. *διακονήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *διηκονησάμην*], παθ. ἀόρ. *ἐδιακονήθην*, πρκ. *δεδιακόνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. διακόνημα (=ὑπηρεσία), διακόνησις.

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιαστ. *διάκονος* (= ὑπηρέτης) θ. *διακονέ-ω-ω*, παρ-
 ρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ὑπηρετῶ, ὑπουργῶ, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : ἐδιακόνουν Κόκλωπι:

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : τοὺς διακονοῦντάς τι τῇ πατριδί:

Ν. ΕΛΛ. *διακονῶ*=1) ὑπηρετῶ κάποιον, 2) εἶμαι διάκονος εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν, *διακονεῖω*=ζητιανεύω.

• **διαλέγω** = 1) διαχωρίζω, 2) ἐκλέγω. μέλλ. *διαλέξω*, ἀόρ. *διέλεξα*.

• **Μέσ.** ὡς ἀποθ. *διαλέγομαι* = 1) συνομιλῶ, 2) συνδιαλέγομαι, πρτ.
διελεγόμην, μέσ. μέλλ. *διαλέξομαι*, παθ. μέλλ. μὲ σημασ. μέσ.
διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. *διελεξάμην*], παθ. ἀόρ. μὲ σημασ. μέσ.
διελέχθην, [παθ. ἀόρ. β' *διελέγην*], πρκ. *διείλεγμαι*, ὑπερσ.
διειλέγμην.

ΠΑΡΑΓ. διάλεξις (= ὁμιλία), διάλεκτος, διαλεκτέον, διάλογος.

ΕΤΥΜ. διὰ τὴν ἔτυμολογίαν βλέπε *λέγω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις πρὸ καὶ πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φημί, φθέγγομαι, ἔρχομαι εἰς λόγους.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα:
 τὸ ἀποθετ. 1) ἀπολύτως : καὶ οὕτως ἔφη γίγνεσθαι τοὺς ἀν-
 δρας δυνατωτάτους διαλέγεσθαι.

2) μὲ δοτ. : ἐκεῖ δὲ ὁ Λύσανδρος διαλέγεται αὐτῷ

3) ἐμπροθ. : οὐ διελέγοντο περὶ διαλλαγῆς.

Ν. ΕΛΛ. *διαλέγω*=1) κάμνω ἐπιλογὴν, ξεχωρίζω, ἐκλέγω. «διάλεξε
 τὴν ὥρα» 2) συλλέγω. «ἀθριο θά διαλέξουμε τίς ἐλίεες».

• **διανοοῦμαι** (έομαι) ἀποθ. = 1) σκέπτομαι, 2) ἔχω κατὰ νοῦν, 3)
 μελετῶ. πρτ. *διενοούμην*, μέλλ. *διανοήσομαι*, παθ. μέλλ. μὲ μέσ:
 σημασ. *διανοηθήσομαι*, [μέσ. ἀόρ. *διενοησάμην*], παθ. ἀόρ. μὲ
 μέσ. σημασ. *διενοήθην*, πρκ. *διανενοήμαι*, ὑπερσ. *διεενοήμην*.

ΠΑΡΑΓ. διανόησις, διανόημα, διανοητέον, ἀδιανόητος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα μολονότι δὲν μεσολαβεῖ διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ
 σύνθετον ὄνομα ἐν τούτοις εἶναι παρὰ σύνθετον καὶ γίνεται ἀμέσως
 ἀπὸ τὴν πρόθεσιν διὰ καὶ τὸ ρῆμα νοῶ. *διανοέ-ομαι* - οἶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν πρὸς.

ΣΥΝΩΝ λογίζομαι, ἐννοῶ, ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ οἱ μὲν ταῦτα διανοοῦντο.

2) μὲ ἀπαρ. : οἱ Συρακόσιοι διενοοῦντο κλείσειν τὸ στόμα
 τοῦ λιμένος,

3) μὲ εἰδ. ἀπαρ. : ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν δια-
 νοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετῆν.

Ν. ΕΛΛ. διανοοῦμαι=σκέπτομαι, στοχάζομαι, διαλογίζομαι. «οὔτε κἀν διενόηθη νά μᾶς τὸ ἀναφέρει» ὁ διανοοῦμενος = ἄνθρωπος λόγιος, ἀνωτέρας μορφώσεως.

διαχειρίζω = 1) ἔχω εἰς τὰς χεῖρας, 2) κυβερνῶ, 3) διευθύνω. πρτ: *διεχειρίζον*, [μέλλ. *διαχειριῶ*], ἄορ. *διεχειρίσα*, πρκ. *διακεχειρικά*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *διαχειρίζομαι*, πρτ. *διεχειρίζομαι*.

ΠΑΡΑΓ. διαχειρίσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν *διὰ χεῖρὸς ἔχω* τι ἐσχηματίσθη τὸ θ. *διαχειριδ-ι-ω* - *διαχειρίζω*· (καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ: *μεταχειρίζομαι*, *ἐγχειρίζω* κλπ.). Τὸ *ι* τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. χρῶμαι, *μεταχειρίζω*, *μεταχειρίζομαι*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ.: τῶν ἀρχόντων δὲ οἱ διακεχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα.

Ν. ΕΛΛ. *διαχειρίζομαι* = 1) κρατῶ εἰς τὰς χεῖρας μου, διευθύνω, κυβερνῶ, 2) ἐπιτροπεύω περιουσίαν. «*διαχειρίζομαι* χρήματα τοῦ δημοσίου».

* **διδάσκω** = 1) διδάσκω, 2) πληροφορῶ, 3) ἐρμηνεύω, 4) ἀποδεικνύω. πρτ. *ἐδίδασκον*, μέλλ. *διδάξω*, ἄορ. *ἐδίδαξα*, πρκ. *δεδίδαχα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *διδάσκομαι*, πρτ. *ἐδιδασκόμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *διδάξομαι*, [παθ. μέλλ. *διδαχθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐδίδαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδιδάχθην*, πρκ. *δεδίδαγμα*, ὑπερσ. *ἐδεδιδάγμην*.

ΠΑΡΑΓ. διδάσκαλος, διδασκαλεῖον, διδασκαλικός, διδαγμα, διδακτός, ἀδίδακτος, διδαχή, τὰ διδασκάλια (=διδακτρα), διδακτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *δα-* καὶ *δακ-*. 1) ἀπὸ τὴν ρίζαν *δα*, τὸν ἐνεστατικὸν ἀναδιπλασ. *δι* καὶ τὸ πρόσφ. *σκ*, ἔχομεν τὸ θ. τοῦ ἐνεστ' καὶ πρκ, *δι-δά-σκ-ω*, *ἐ-δί-δα-σκ-ον* 2) ἀπὸ τὴν ρίζαν *δακ* καὶ μὲ τὸν ἐνεστατ. ἀναδιπλασ. διατηρούμενον σχηματίζονται τὰ θέματα τῶν ἄλλων χρόνων.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσ.: ἀνά, ἐπί, ἐκ, πρό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, συμβουλεύω, παρακινῶ, νουθετῶ, παρακελεύομαι, εἰσηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: *κάκείνους ἐδίδασκειν*:

2) μὲ δύο αἰτιατ.: οὐκοῦν δῆλον ὅτι οὗτος ταῦτα μὲν ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἔξηρτ. πρῶτ.: οἱ πρέσβεις ἐδίδασκον, ὅτι εἴη ἐπὶ Τίσοσφέρνηι...

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἄπαρ.: ἅπαντας Μήδους δεδίδαχεν ἔχειν μείον ἑαυτοῦ.

Ν. ΕΛΛ. διδάσκω = 1) παρέχω γνώσεις, εκπαιδεύω 2) δια φωτίζω 3) σκοπῶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα.

* **διδράσκω** = δραπετεύω, πάντοτε σύνθ. βλ. ἀποδιδράσκω.

* **δίδωμι** = 1) δίδω, 2) παρέχω, 3) παραχωρῶ, 4) χαρίζω, 5) ἐπιτρέπω. πρτ. *ἐδίδουν*, μέλλ. *δώσω*, ἀόρ. β' *ἔδωκα*, πρκ *δέδωκα*, ὑπερσ. *ἐδεδόκειν*.

• Μέσ. πάντοτε σύνθ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐκ. *ἀποδίδομαι*, πρτ. *ἀπεδιδόμην*, μέλλ. *ἀποδώσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἀπεδόμην*, πρκ. *ἀποδέδομαι*, ὑπερσ. *ἀπεδεδόμην*.

• Παθ. *δίδομαι*, πρτ. *ἐδιδόμην*, μέλλ. *δοθήσομαι*, ἀόρ. *ἐδόθην*, πρκ. *δέδομαι*, ὑπερσ. *ἐδεδόμην*.

Παρατήρ. : Οἱ ποιηταί, ὁ Ἡρόδοτος καὶ μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, ὅπως οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ ὁ Ἀρριανός, χρησιμοποιοῦν εἰς τὸν ἔνεστ. καὶ πρτ. καὶ τύπους συνηρημένους ἀπὸ τὸ διδῶ, π.χ. ὁ Κύδνος ἐκδιδοῖ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄντικατάστασις ἔνεστ. καὶ ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
δίδωμι	διδῶ	διδόειν	δίδου	διδόναι	διδούς
ἔδωκα	δῶ	δοίην	δός	δοῦναι	δοῦς

ΠΑΡΑΓ. δόσις, δῶρον, προδότης, ἀνδράποδον, δοτέος, δοτήρ, δότης. **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ ἀσθενές θ. **δο-** καὶ ἰσχυρόν **δω-** (λατιν. **do**=δίδω). Τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζεται μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλασ. **διδο**—**δι-δω** - **δι-δω-μι**—**δίδομαι**.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, μεῖα, παρὰ πρό, πρός, ἀντ-απο-, συν-εκ-. ἀντιδιδωμι (=1) ἀνταποδίδω, 2) προτείνω ἀνταλλαγὴν ἑνὸς πράγματος μὲ ἄλλο), ἐνδίδωμι (=ὑποχωρῶ), ἐπιδίδωμι (=1) προσδεύω εἰς κάτι, 2) δίδω ὡς προίκα), ἀποδίδωμι (= ἐπιστρέφω), ἀποδίδομαι (=πωλῶ), ἐκδίδωμι (=ὑπανδρεύω θυγατέρα). Πρόσεχε τὰς φράσεις: δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι), δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίδωμι λόγον τινί (=δίδω τὴν ἄδειαν εἰς κάποιον νὰ ὀμλήσῃ)

ΣΥΝΩΝ. δωροῦμαι, παρέχω, προσφέρω, ἐπιτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. λαμβάνω, δέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.: καὶ δίδωσιν αὐτῷ μυρίους δαρεικοὺς.

2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. (σκοποῦ)=ἐπιτρέπω. τοῖς Αἰγινηταῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θυρέαν οἰκείν.

Ν. ΕΛΛ. δίδω καὶ δίνω=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «θὰ δώσω τὸ ἀμάξι στὸν ἀδελφὸ μου», «θὰ σοῦ δώσω χρήματα νὰ ἀγοράσῃς βιβλία». 2) ἐπιτρέπω, 3) ἀποφέρω εἰσόδημα, ἀπονέμω. 4) Σύνθ

ἀποδίδω, παραδίδω, προδίδω, ἐπιδίδω=1) κοινοποιῶ ἔγγραφον ἐπισημως, 2) προκόπτω, ἐπιδίδομαι=ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι κλπ.

δικάζω = 1) δικάζω, 2) ἐκφέρω κρίσιν, 3) ἀποφασίζω. πρτ. *ἐδίκαζον*, μέλλ. *δικάσω*, ἄορ. *ἐδίκασα*, [πρκ. *δεδικακα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *δικάζομαι*, πρτ. *ἐδικαζόμην*, μέσ. μέλλ. *δικάσομαι*, [παθ. μέλλ. *δικασθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐδικασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδικασθήν*, πρκ. *δεδικασμαι*, ὑπερσ. *ἐδεδικάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. δικαστής, δικαστήριον, δικάσιμος, ἀδίκαστος, διαδικασία.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν *δικ* παράγεται τὸ οὐσιαστ. *δίκη* καὶ μὲ θ. *δικαδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *δικάδ-ι-ω* — *δικάζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα. Τὸ *α* εἶναι παντοῦ *βραχύ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, οὖν καὶ προ-κατα-ΣΥΝΩΝ. κρίνω, διστιθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχον : ἐδικασάμεθα δίκην.

2) μὲ γεν. τῆς αἰτίας : ἐδεδικαστο γὰρ ἂν μοι τῆς ἐγγύης.

Ν. ΕΛΛ. *δικάζω* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) διεξάγω δίκην, 3) καταδικάζω. σύνθ. *ἐκδικάζω*=1) διεξάγω δίκην, 2) ἐνεργῶ τὴν διαδικασίαν, *ἐπιδικάζω* = ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα κάποιου ἢ τὴν ἀπαίτησίν του, «τὸ δικαστήριον ἐπεδίκασε εἰς τὸν μηνυτὴν ποσὸν 1000 δρχ». *καταδικάζω*, *προδικάζω*=ἐκφέρω γνώμην διὰ ζήτημα, τοῦ ὁποῦ δὲν εἶναι γνωστὴ ἀκόμη ἢ ἐκβασίς.

δικαιῶ (ὦω) = 1) θεωρῶ κάτι ὡς δίκαιον, 2) ἐπανορθώνω, 3) συναινῶ. πρτ. *ἐδικαίουν*, μέλλ. *δικαιώσω*, ἄορ. *ἐδικαίωσα*.

- Μέσ. *δικαιοῦμαι* (= καταδικάζω δικαίως).
- Παθ. *δικαιοῦμαι* (= μού ἀποδίδεται δικαιοσύνη), μέσ. μέλλ. *δικαιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *δικαιωθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐδικαιώθην*, πρκ. *δεδικαίωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. δικαίωσις, δικαίωμα, δικαιοτήριον.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δίκαιος*, θ. *δικαίω-ω*.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ : καὶ τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαίω.

2) μὲ ἀπαρ. καθάπερ Παιουσανίας ἐδικαίωσεν (οἰκεῖν αὐτόνομους).

Ν. ΕΛΛ. *δικαιῶ* καὶ *δικαιώνω*=1) ἀποδίδω δίκαιον, δικαιολογῶ κάποιον. «τὸ δικαστήριον ἐδικαίωσε τὸν κατηγορούμενον, 2) ἀποδεικνύω κάτι ὡς ἀληθές ἐκ τῶν πραγμάτων. *δικαιοῦμαι*=ἔχω δικαίωμα. «δικαιοῦμαι ἀδείας».

διψῶ (ήω) = 1) διψῶ, 2) ἐπιθυμῶ. πρτ. *ἐδίψων*, μέλλ. *διψήσω*, ἄορ. *ἐδίψησα*, [πρκ. *δεδίψηκα*].

Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-άω συνηρημένα· ὅμως τὸ ρ. αὐτὸ (ὄπως καὶ τὰ : *πεινώ, ζῶ, ψῶ, χρωμαι*), ἔχη η ἢ η, ὅπου τὰ εἰς *άω* ἔχουν *α ἢ α*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ διψή=ἰωνικός τύπος τοῦ οὐσιαστ. διψα: θ. διψή-ω-ῶ. ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἄμτβ.: ἡ ψυχὴ καθ' ὅσον διψῆ, οὐκ ἄλλο βούλεται ἢ πιεῖν.

2) με γεν.: ὅταν πόλις ἐλευθερίας διψῶσα κακῶν οἰνοχόων τύχη.

3) με ἀπαρ.: οὕτως ἐγὼ ὑμῖν διψῶ χαρίζεσθαι.

Ν. ΕΛΛ. διψῶ καὶ διψάω=1) διψῶ, 2) ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι. «διψῶ παιδεῖαν».

διώκω = 1) καταδιώκω, 2) θηρεύω, 3) ἐπιδιώκω, 4) καταγγέλλω, 5) περιγράφω, ἐξιστορῶ. πρτ. *ἐδίωκον*, μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *διώξομαι* [καὶ *διώξω*], ἄορ. *ἐδίωξα*, πρκ. *δεδίωχα*, ὑπερσ. *ἐδεδιώχην*.

- Παθ. *διώκομαι*, πρτ. *ἐδιωκόμην*, [μέλλ. *διωχθήσομαι*], ἄορ. *ἐδιώχθην*, [πρκ. *δεδίωγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. δίωξις, δίωγμα, διωγμός, διωκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *διωκ* (ἡ ὁποία προήλθεν ἀπὸ ἐπέκτασιν τῆς ρίζης *δι-* (τοῦ *δίω*=φεύγω), θ. *διώκ-ω*).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀπελαύνω, ἐκβάλλω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ *διώκω* (=ἐξεορίζω) τό: φεύγω ὑπὸ τινος.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. . ὁ δὲ Λύσανδρος τὸ μὲν πρῶτον ἐδίωκεν αὐτόν;

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. τῆς αἰτίας ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας: *διώξομαι σε* δειλίας.

3) με ἔμπροθ. προσδ.: τούτους διώκομεν περὶ θανάτου.

Ν. ΕΛΛ. *διώκω* καὶ *διώχνω*= 1) κυνηγῶ, 2) ἐκτοπίζω, ἀποπέμπω, ἀποβάλλω, 3) ἐπιζητῶ νὰ ἐξοντώσω κάποιον, σύνθ. *ἐκδιώκω*, *ἐπιδιώκω*, *καταδιώκω*.

δοκιμάζω = 1) ὑποβάλλω εἰς δοκιμὴν, 2) ἐξετάζω, 3) ἐρευνῶ, 4) ἐγκρίνω. πρτ. *ἐδοκίμαζον*, μέλλ. *δοκιμάσω*, ἄορ. *ἐδοκίμασα*, πρκ. *δεδοκίμακα*.

- Παθ. *δοκιμάζομαι* (= κρίνομαι, ἐπιδοκιμάζομαι), πρτ. *ἐδοκιμάζομην*, μέλλ. *δοκιμασθήσομαι*, ἄορ. *ἐδοκιμάσθην*, πρκ. *δεδοκίμασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. δοκιμασία, ἀδοκίμαστος, δοκιμαστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *δοκιμος* με ἀναλογικόν θ. *δοκιμαδ-* καὶ τὸ πρόσφ.

j, *δοκιμάδ-j-ω* - *δοκιμάζω*. Τὸ *α* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, σύν, συν - απο, από. ἀποδοκιμάζω (=ἀπορρίπτω κατόπιν δοκιμασίας).

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, ἐρευνῶ, πειρῶμαι, βασανίζω, δέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : τὴν εὐδαιμονίαν ἐδοκίμαζον.

2) με ἄπαρ · ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε.

Ν. ΕΛΛ. **δοκιμάζω**=1) ἐξετάζω κάτι, 2) ἐπιχειρῶ, ἀποπειρῶμαι. «ἐδοκίμασε νὰ ἀνέβῃ ψηλά». 3) ὑφίσταμαι κάτι, ὑποφέρω. «ἐδοκίμασα πολλές στενοχώριες», **δοκιμάζομαι**=ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι; συνθ. **ἀποδοκιμάζω** = 1) ἀπορρίπτω κάτι, δὲν ἐγκρίνω κάτι, **ἐπιδοκιμάζω** =ἐγκρίνω κάτι, ἀποδέχομαι κάτι.

• **δοκῶ** (έω) α) Προσωπικόν = 1) νομίζω, 2) πιστεύω, 3) σκέπτομαι. πρτ. **ἐδόκουν**, μέλλ. **δοξῶ**, ἄορ. **ἐδοξα**, πρκ. **δεδόκηκα**.

• Παθ. **δοκοῦμαι** = 1) νομίζομαι, 2) θεωροῦμαι. ἄορ. **ἐδοκήθην**, πρκ. **δεδόκημαι**.

• β) Ἄπρὸς. ἐνεστ. **δοκεῖ**= 1) φαίνεται εἰς ἐμὲ ὅτι, 2) νομίζω ὅτι, 3) κρίνω, 4) ἀποφασίζω. πρτ. **ἐδόκει**, μέλλ. **δοξεί**, ἄορ. **ἐδοξε**, πρκ. **δέδοκται**, ὑπερσ. **ἐδέδοκτο**.

ΠΑΡΑΓ. δόξα, δόκησις (=ἡ ἰδέα, ἡ δοξασία), ἀδόκητος (=ἀπροσδόκητος), δόγμα (=δοξασία, ἀπόφασις), δόκιμος (=δοκιμασμένος, ἐξαιρετος) ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν **δοκ-** (λατ. decet=ἀρμόζει) με μεταπτωτ. μορφήν **δοκ-** με τὸ πρόσφ. **ε**, ἐνεστωτ. **θ**. **δοκ-έ-ω** ὦ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατὰ, μετὰ, ἀπό, σύν, πρός. Πρόσεχε τοὺς ὁμοίηους τύπους : προσδοκῶ (έω)=θεωροῦμαι προσέτι, προσδοκῶ (άω) =περιμένω.

ΣΥΝΩΝ. νομίζω, ἡγοῦμαι, ὑπολαμβάνω, οἶομαι, δοξάζω, φαίνομαι, φρονῶ, τοῦ ἀπροσώπου δοκεῖ τά : διαγιγνώσκω, προσαίρουμαι, βουλεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς προσωπικόν καὶ ὡς ἀπρὸς. με δοτ. προσωπ. καὶ ἄπαρ. : δοκεῖ δὲ^εμοι ὁ κατήγορος ἂν ἐπιδείξῃ τὸ μέγεθος τῆς πενίας. ἐδοξε καὶ τῷ Ἀγῆσιλάῳ οὕτω ποιῆσαι.

δοξάζω = 1) νομίζω, 2) φρονῶ, 3) πιστεύω, 4) μεγαλύνω. πρτ. **ἐδόξαζον**, μέλλ. **δοξάσω**, ἄορ. **ἐδόξασα**, [πρκ. **δεδόξακα**].

• Παθ. **δοξάζομαι**, πρτ. **ἐδοξαζόμην**, μέλλ. **δοξασθήσομαι**, ἄορ. **ἐδοξάσθην**, πρκ. **δεδόξασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. δόξασμα (=ἡ ἰδέα), δοξαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **δόξα** (δοκῶ) με ἀναλογικόν **θ**. **δοξαδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **j** **δοξάδ-j-ω** — **δοξάζω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, κατὰ, περί, πρό, πρός.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, νομίζω, ἡγοῦμαι, οἶομαι, ὑπολαμβάνω.

ΑΝΤΙΘ ἐπίσταμαι, γιγνώσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) *μέ αιτιατ.* : και ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλεόν τι ἑαυτὸν ἐδόξασεν.

2) *μέ αιτιατ. και ἄπαρ.* : φοβούμεθα πολλάκις δόξαν, ἡγούμενοι δοξάζεσθαι (εἶναι) κακοὶ πράττοντές τι....

3) *μέ σύστοιχ. αιτιατ.* : τῶν δοξῶν ἕς οἱ ἄνθρωποι δοξάζουσιν.

Ν. ΕΛΛ. *δοξάζω* = 1) φρονῶ, νομίζω, πιστεύω, 2) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω ἐξυμνῶ, 3) λατρεύω, 4) εὐγνωμονῶ. «δοξάζω τὸν Θεὸν ποῦ μέ γλύτωσε».

* *δουλῶ* (ῶ) = 1) ὑποδουλῶνω. [πρτ. ἐδούλουν], μέλλ. *δουλῶσω*, ἄορ. *ἐδούλωσα*, [πρκ. δεδούλωκα].

● Μέσ. και παθ. *δουλοῦμαι*, πρτ. *ἐδουλούμην*, λ. σ. μέλλ. *δουλῶσομαι*, [παθ. μέλλ. *δουλωθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐδουλωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐδουλώθην*, πρκ. *δεδούλωμαι*, ὑπερσ. *δεδουλωμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. δούλωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *δοῦλος* θ. *δουλο-* *δουλῶ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. *μέ τὴν πρόθ.* : κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, χειροῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἐλευθερῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. *μέ αιτιατ.* : δούλοι γὰρ φρόνημα τὸ ἀπροσδόκητον.

Ν. ΕΛΛ. *δουλῶ* και *δουλῶνω* και κυρίως *ὑποδουλῶνω* = ὑποδουλῶνω κάποιον, ὑποτάσσω κάποιον.

δράττομαι ἢ -σσομαι μέσ. ἀποθ. = 1) συλλαμβάνω διὰ τῆς χειρός, 2) πιάνω. [μέλλ. *δράξομαι*], ἄορ. *ἐδραξάμην*, [πρκ. *δέδραγμα ἢ δέδαργμαι*].

ΠΑΡΑΓ. δραχμή, δράγμα (= χούφτα), δραγμός (= πιάσιμο), [δράς, κός (= χούφτα), δράγδην (= ἀρπαχτά)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *δρακ-* *δραχ-* *δραγ-* *μέ τὸ πρόσφ. j, θ.* *δράκ-j-ομαι* — *δράσσομαι* — *ττομαι*.

ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κρατῶ, ἔχω, ἔχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. *μέ γεν.* : δραξαμένοι τῶν ἄλῶν.

Ν. ΕΛΛ. *δράττω* και *συνῆθ. δράττομαι* και *ἀδράχνω* = 1) ἀρπάζω κάτι διὰ τῆς χειρός, 2) ἐπωφελοῦμαι ἀπὸ κάτι. «δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω».

δρέπω = 1) κόπτω ἄνθη ἢ καρπούς, 2) ἀπολαύω τινός. [πρτ. *ἔδρεπον*], ἄορ. *ἔδρεψα* [και β' *ἔδραπον*].

● Μέσ. *δρέπομαι*, [ἄορ. *ἔδρεψάμην*, παθ. ἄορ. *ἔδρέφθην*].

ΠΑΡΑΓ. δρέκανον, ἄδρεπτος, δρεπάνη, [δρεπτός].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **δρεπ-** τὸ ὅποιον εἶναι ἐπέκτασις τῆς ρίζης **δέρ-** (δέρω). **δρέπ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : οἱ ποιηταὶ δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσι.

Ν. ΕΛΛ. **δρέπω** = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔδρεψε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του».

* **δρῶ** (ἄω) = 1) πράττω, 2) ἐνεργῶ, 3) κατορθώνω. πρτ. **ἔδρων**, μέλλ. **δράσω**, ἄορ. **ἔδρασα**, πρκ. **δέδρακα**.

● Παθ. **δρῶμαι**, πρτ. **ἔδρώμην**, ἄορ. **ἔδράσθην** (μόνον ἢ μτχ. δρα-σθεῖς), πρκ. **δέδραμαι**.

ΠΑΡΑΓ. δρᾶμα, δραστήριος, δραστικός, δραστέον, δραστήρ, δραστοσύνη, δραστέως, δρασειώ, [δρᾶσις, ἀδρανής, δράστης].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **δρα-** καὶ τὸ πρόσφ. **ι**, **δρά-ι-ω** — **δράω** — **δρῶ**. Τὸ **α** εἶναι παντοῦ **μακρόν**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. πρᾶττω, ποιῶ; ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. πάσχω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . ὑμεῖς δὲ τἀναντία δρᾶτε.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ τῷ Μήδῳ τοῦτο δρῶντες οὗτοι ἡμῶς ἔβλαπτον. Πρόσεχε τὰς φράσεις : εὖ δρῶ τινα = εὐ-εργετῶ κάποιον, κακῶς δρῶ τινα = βλάπτω κάποιον.

Ν. ΕΛΛ. **δρῶ** = 1) ἐπιδρῶ, 2) ἐνεργῶ δραστηρίως. «ἔδρασε κατὰ τὴν ἐπαναστασιν. σύνθ. **ἀντιδρῶ**».

***δύναμαι** ἀποθ. = 1) δύναμαι, μπορῶ, 2) εἶμαι (κανὸς, 3) ἀξίζω. πρτ. **ἔδυνάμην** καὶ **ἠδυνάμην**, μέλλ. **δυνήσομαι**, [παθ. μέλλ. **δυνηθήσομαι**], μέσ. ἄορ. **ἔδυνησάμην**, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. **ἔδυνήθην**, **ἠδυνήθην** καὶ **ἔδυνάσθην**, πρκ. **δεδύνημαι**, ὑπερσ. **δέδυνήμην**.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
δύναμαι	δύνωμαι	δυναίμην	δύνω	δύνασθαι	δυνάμενος

ΠΑΡΑΓ. δύναμις, ἀδυνασία, δυνάστης, δυνατός, [δυναμικός]

ΕΤΥΜ. ἀβεβαία ἢ προέλευσις τοῦ ρήματος. θ. α) **δυνα-** β) **δυνασ-**. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐξωτερικὴν αὐξησιν **ε** καὶ **η** κατὰ τὸ ἐθέλω.

ΣΥΝΩΝ. δυνατῶ, οἶός τ' εἶμι.

ΑΝΤΙΘ. ἀδυνατῶ, ὀσθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ. : ἐπειδὴ τοιοῦτον οὐ δύναμαι κτῆρασθαι.

Ν. ΕΛΛ. δύναμαι=1) δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα, 2) ἔχω τὴν ἐξουσίαν, τὸ δικαίωμα πρὸς κάτι· «δύνασθε νὰ ἔρχεσθε ἐλευθέρως».

δυστυχῶ (έω)= 1) εἶμαι δυστυχής, 2) εἶμαι ἄτυχος, 3) ἀποτυγχάνω 4) ἀστοχῶ. πρτ. *ἐδυστύχουν*, μέλλ. *δυστυχήσω*, ἄδρ. *ἐδυστύχησα*, πρκ. *δεδυστύχηκα*.

- Παθ. διάθ. μόνον γ' ἐν. ὑποτ. ἄδρ. *δυστυχηθῆ*, καὶ μτχ. τὰ *δυστυχηθέντα*.

ΠΑΡΑΓ. δυστύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δυστυχής* θ. *δυστυχέσ-ω* — *δυστυχέ-ω* — ᾠ. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀτυχῶ, κακοδαιμονῶ, κακοτυχῶ, κακοπαθῶ.

ΑΝΤΙΘ. εὐτυχῶ, εὐδαιμονῶ, εὖ πράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολ. : ἢ κείνω γένος μὴ ἐδυστύχησεν.

2) ἐμπροθ. : οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασι.

Ν. ΕΛΛ. *δυστυχῶ* καὶ *δυστυχᾶω* = 1) εἶμαι ἢ γίνομαι δυστυχής, 2) εἶμαι πτωχός.

δυσχεραίνω α) μεταβ. = 1) δυσαρεστῶ, 2) δυσκολεύω, β) ἀμτβ. = δυσαρεστοῦμαι, ὀργίζομαι. πρτ. *ἐδυσχεραίνον*, μέλλ. *δυσχερανῶ*, ἄδρ. *ἐδυσχέρανα*.

- Παθ. *δυσχεραίνομαι*, [πρτ. *ἐδυσχεραινόμην*, μέλλ. *δυσχερανθήσομαι*, ἄδρ. *ἐδυσχεράνην*].

ΠΑΡΑΓ. δυσχέρασμα (=ἢ δυστροπία), δυσχεραντέον, [δυσχέρασις, δυσχεραντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δυσχερής* μὲ θ. ἀναλογ. *δυσχεραν-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *δυσχεράν-ι-ω* *δυσχεραίνω*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἐνεργ. μέλλ. εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἄδρ. μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, δυσφορῶ, ἀνιδῶμαι, ἀχθομαι, ἀσχάλλω, δυσανασχετῶ, ὀργίζομαι, χαλεπαίνω.

ΑΝΤΙΘ. τέρπω, εὐφραίνομαι, ἠβομαι, χαίρω ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐδυσχεραίνόν τινες τὸ γενέσθαι φίλους τοῖς ἐναντίοις.

2) μὲ γεν. : *δυσχεραίνεις τῶν λεχθέντων*.

3) μὲ δοτ. : ἀνθρώπου *δυσχεραίνοντος τοῖς τόποις*.

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : ἴνα ἡμῖν *δυσχεραίνωσιν ὅμοια τούτοις ποιεῖν*.

5) μὲ ἐμπροθ. προσδ. : καὶ ὑπολάβοι ἂν τις, εἰ βούλοιο *δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις*.

Ν. ΕΛΛ. *δυσχεραίνω* =κάμνω κάτι δυσχερές, δυσκολεύω κάτι. «μὴ *δυσχεραίνης τὸ ἔργον μου*».

- * **δύω** = 1) βυθίζω, 2) εισέρχομαι, 3) ἐπὶ οὐρανίων σωμάτων βασιλεύω, δύω, 4) ἐνδύομαι. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἔδυσον*, μέλλ. *δύσω*, ἀόρ. *ἔδυσσα*, πρκ. *δέδυσκα*.
- Μέσ. *δύομαι* (καὶ σπαν. *δύνω*), πρτ. *ἔδυσόμην*, μέλλ. *δύσομαι*, [μέσ. ἀόρ. α' *ἔδυσάμην*], ἀόρ. β' *ἔνεργ. με μέσ. σημασ. ἔδυν*, πρκ. *ἔνεργ. με μέσ. σημασ. δέδυσκα*, ὑπερσ. *ἔνεργ. με μέσ. σημασ. ἔδεδύκειν*.
 - Παθ. *δύομαι*, πρτ. *ἔδυσόμην*, [παθ. μέλλ. *δυθήσομαι*], ἀόρ. *ἔδύθη*, πρκ. *δέδυσμαι*, ὑπερσ. *ἔδεδύμην*.

Ἐντικατάστασις Ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔδυν	δύω	δύοιμι	δύθι	δύναι	δύς, δῦσα, δύν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἔδν (ἀόρ.), δέδυσκα (πρκ.), ἔδεδύκειν (ὑπερσ.) τοῦ δύω
 ἔδει (πρτ.) τοῦ δεῖ, δέδοικα (πρκ.), ἔδεδοίγειν (ὑπερσ.) τοῦ δεῖδω = φοβοῦμαι

ΠΑΡΑΓ. δύσις, δυσμή (συνήθως εἰς πληθ. δυσμαί), ἄδυτος, ἀποδυτέον, ἀποδυτήριον, [δύτης, ἔνδυμα, δυτικός].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ *δυ-* ἔχομεν ἰσχυρόν θ. *δῦ-* καὶ ἀσθενές *δυ-*. Ἄπὸ τὸ θ. *δυ-* μετὰ τὰ προσφ. *ν* καὶ *ι* σχηματ. τὸ ἐνεστατ. θ. *δῦ-ν-ι-ω* — *δυ-ν-νω* *δῦν-ω*. Τὸ *υ* εἶναι βραχὺ πρὸ τῶν καταλήξεων, αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι ἀπὸ *-θ*, καὶ *μ*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἀνά, κατά, διά, παρά, περί, ἀπό, ὑπό, ἐν, εἰς, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. βάπτω, βαπτίζω, βυθίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνατέλλω, αἴρω, ἐγείρω.

ΣΥΑΝΤΞ Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ συντάσσ:

1) μετὰ αἰτιατ.: Κύριος τὸν θώρακα ἐνέδυσ.

2) μετὰ δύο αἰτιατ.: καλὴν στολὴν ἐνέδυσεν τὸν Κύριον.

Ν. ΕΛΛ. *δύω* καὶ *δύνω* = 1) *δύω*. «*δύει ὁ ἥλιος*», 2) παρακμάζω «*ἔδυσεν ἡ δόξα του*». σύνθ. *ἐπενδύω* = 1) ἐπικαλύπτω 2) φοδράρω 3) μτφ. *ἐπενδύω* κεφάλαια = ἀγοράζω χρεώγραφα ἢ μετοχάς, *καταδύομαι* = καταβυθίζομαι, *ὑποδύομαι* = ἀναλαμβάνω ρόλον, *ντύνω*, *γδύνω*.

δωροδοκῶ = 1) δέχομαι δῶρα. πρκ. *ἔδωροδόκουν*, μέλλ. *δωροδοκήσω*, ἀόρ. *ἔδωροδόκησα*, πρκ. *δέδωροδόκηκα*.

- Παθ. *δωροδοκοῦμαι*, μτχ. παθ. ἀόρ. τὰ *δωροδοκηθέντα*, (= τὰ

ληφθέντα δῶρα), πρκ. γ' ἐν. *δεδωροδόκηται*, και ι τχ *δεδωρο-
κημένον*.

ΠΑΡΑΓ. δωροδόκημα, άδωροδόκτητος.

ΕΤΥΜ. άπό τό *δωροδόκος* (=ό δεχόμενος δῶρα) (δῶρον και δέχομαι):

θ. *δωροδοκέ-ω-ῶ*. Παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ με τήν πρόθ. : κατά.

ΣΥΝΩΝ. δεκάζομαι, διαφθείρομαι επί χρήμασιν

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και πολύ επί δεινότερω όλέθρω χρυσόν δω-
ροδοκεῖ.

2) με έμπρόθ. προσθ «ένιοι δε επί τοῖς ύμετέροις έδωρο-
δόκου».

Ν. ΕΛΛ. *δωροδοκῶ*=διαφθείρω κάποιον με δῶρα «έδωροδόκησε τοὺς
μάρτυρας»

δωροῦμαι (έομαι) άποθ.= 1) προσφέρω δῶρον, 2) χαρίζω. πρτ. *έδω-
ροῦμην*, μέσ. μέλλ. *δωρήσομαι*, μέσ. άόρ. με ένεργ σημασ *έδω-
ρησάμην*, παθ. άόρ. *έδωρήθην*, μέσ. και παθ. πρκ. *δεδῶρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. δῶρημα, δωρητός (=ό δωροδόκος, ό δωριζόμενος), [δωρητής].

ΕΤΥΜ. άπό τό οὐσιαστ. *δῶρον* (δίδωμι). θ *δωρέ-ομαι* — *δωροῦμαι*

κατά τά εις —έω συννηρημένα

ΣΥΝΘ. με τας προθ : άντι και διά

ΣΥΝΩΝ. χαρίζομαι, δωροφορῶ, δωροτελεῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και δοτ · τῶ 'Υρκανίω ἵππον και άλλα πολλά
έδωρήσατο.

Ν ΕΛΛ. 1) *δωρῶ* και *δωριζῶ*=χαρίζω με αίτιατ. και έμπρεθ. «έδω-
ρησεν τήν περιουσίαν του εις τό έθνος», 2) *δωροῦμαι* παθ «τό βι-
βλίον μου έδωρήθη, ύπό τοῦ συγγραφέως».

Ε

* **έγγυῶ** (άω)= 1) δίδω έγγύησιν ή ένέχυρον, 2) ύπόσχομαι, 3) άρρα-
βωνιάζω. πρτ. *ήγγύων και ένεγύων*, μέλλ. *έγγυήσω*, άόρ. *ήγγύη-
σα και ένεγύησα*, πρκ *ήγγύηκα και έγγεγύηκα*, ύπερσ. *ήγγυήκειν*.

• Μέσ. *έγγυῶμαι*= 1) δίδω έγγύησιν, 2) άρραβωνίζομαι.

• Παθ. *έγγυῶμαι*=γίνομαι έγγυητής. πρτ. *ήγγυώμην* και *ένεγυώ-
μην*, μέλλ. *έγγυήσομαι*, μέσ. άόρ *ήγγυησάμην*, παθ. άόρ. *έγγυή-
θην*, πρκ *ήγγύημαι και έγγεγύημαι*, ύπερσ. *ήγγυήμην* και
ένεγυήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐγγύησις, ἐγγυητής [ἐχέγγυος (=ἀξιόπιστος)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. ἐγγύη (=ἐγγύησις) (ἐν καὶ γυῖον=χείρ). θ. ἐγγυά-ω ὦ, παρασύνθ. Τὸ ρ. λαμβάνει ἢ ἐσωτερικῶς αὐξήσιν καὶ ἀναδὶ πλασιασμόν ἢ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διὰ, ἐξ, κατά, παρά. παρεγγυῶ=διατάσσω.

ΣΥΝΩΝ. μνηστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) δοτ. : ὅτε ἡγγύα μοι.

2) δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅτε ἡγγύα μοι Πολύευκτος τὴν θυγατέρα.

3) τὸ μέσον με αἰτιατ. (ἀπλὴν ἢ σύστοιχ.) : ἐγγύην, ἣν ἂν ἐγγυάται τις.

4) με ἄπαρ μέλλ. : καὶ ἡγγυάτο μηδὲν αὐτοῦς κακὸν πείσασθαι πειθομένους Σεύθῃ.

Ν. ΕΛΛ. ἐγγυῶμαι=διαβεβαιώνω ὑπευθύνως κάτι.

* ἐγείρω= 1) σηκώνω, 2) ἐξεγείρω κάποιον, 3) ξυπνῶ. πρτ. ἤγειρον, μέλλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἤγειρα, πρκ. β' ἐγρηγόρα (= ἀγρυπνῶ) [καὶ α' ἐγήγερκα], ὑπερσ. β' ἐγρηγόρειν [καὶ α' ἐγηγέρκειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. ἐγείρομαι, πρτ. ἤγειρόμην, [μέλλ. ἐγεροῦμαι, παθ. μελλ. ἐγερθήσομαι], [μέσ. ἀόρ. α' ἤγειράμην], μέσ. ἀόρ. β' ἤγερθ-μην, παθ. ἀόρ. ἤγερθην, πρκ. ἐγήγερμαι, ὑπερσ. ἐγηγέρμην.

* Ἀντικατ. ἐνεστ. μέλλ' ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἐγείρω	ἐγείρω	ἐγείρομι	ἐγειρε	ἐγείρειν	ἐγείρων
μέλλ.	ἐγερῶ	—	ἐγεροίμι	—	ἐγερεῖν	ἐγερῶν
ἀόρ. β'	ἤγειρα	ἐγείρω	ἐγείροιμι	ἐγειρον	ἐγειραι	ἐγείρας

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἤγειρον (πρτ.), ἤγειρα (ἀό.) τοῦ ἐγείρω

ἤγειρον (πρτ.), ἤγειρα (ἀόρ.) τοῦ ἀγείρω

ΠΑΡΑΓ. ἔγερσις, ἐγερτέον, [ἐγερτήριος, ἐγερτός, διεγερτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θέμα *εγερ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, ἐγέρ-*ι*-ω-ἐγείρω. Ὁ παρ. σχηματίζεται με ἀττικ. ἀναδὶπλ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἐξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. αἴρω, ἀφυπνίζω, ἀνίστημι, ἀνορθῶ, ἀνυψῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἡμεῖς δὲ νῦν τὸν πόλεμον ἐγείρομεν.

Ν. ΕΛΛ. ἐγείρω=1) ἀφυπνίζω, 2) σηκώνω κάτι ἀπὸ τὸ ἔξωρος, 3) ἰδρῶω, κτίζω. «ἐγείρω ἀνδριάντα». σύνθ. ἀνεγείρω, ἐξεγείρω, διεγείρω.

* **έγκωμιάζω** = 1) έγκωμιάζω, 2) έπαινώ. πρτ. *ένεκωμιάζον*, μέλλ. *έγκωμιάσω*, μέσ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. *έγκωμιάσομαι*, άόρ. *ένεκωμιάσα*, πρκ. *ένεκωμιάνα*, ύπερσ. *ένεκεκωμιάκειν*.

- Παθ. *έγκωμιάζομαι*, [πρτ. *ένεκωμιαζόμεν*, μέλλ. *έγκωμιαστήσομαι*, άόρ. *ένεκωμιάσθην*], πρκ. *ένεκεκωμιάσμαι*.

ETYM. από τό *έγκώμιος* ή *έγκώμιον* και τήν κατάληξιν *-άζω* με θ. άναλογ. *έγκωμιάδ-* και τό πρόσφ. j, *έγκωμιάδ-j-ω* - *έγκωμιάζω*, παρσύνθ. Ένώ τό ρήμα είναι παρσύνθ. λαμβάνει άόξησιν έσωτερικήν. ΣΥΝΩΝ. έπαινώ, έόλογώ, εύφημώ, ύμνωδω, μακαρίζω, εδ λέγω.

ΑΝΤΙΘ. μέφομαι, όνειδίζω, συκοφαντώ, λοιδωρώ, ύβρίζω, ψέγω, κατηγορώ, κακολογώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με δύο αίτιατ. : ταύτα δη και άλλα τοιαύτα *έγκωμιάζουσι* δικαιοσύνην.

Ν. ΕΛΛ. *έγκωμιάζω* = έξυμνώ κάποιον, έπαινώ. «πολύ *έγκωμιάζει* τας άρετάς του».

έγχειρίζω = 1) βάζω κάτι εις τας χείρας κάποιου, 2) παραδίδω. πρτ: *ένεχειρίζον*, μέλλ. *έγχειριώ*, άόρ. *ένεχειρίσα*, πρκ. *έγκεχειρίκα*, ύπερσ. *ένεκεχειρίκειν*.

- Μέσ. [*έγχειρίζομαι* (= άναλαμβάνω, έπιχειρώ), παθ. *έγχειρίζομαι* (= παραδίδομαι.) πρτ. *ένεχειριζόμεν*, μέσ. άόρ. *ένεχειρισάμην*], παθ. άόρ. *ένεχειρίσθην*, [πρκ. *έγκεχειρίσμαι*, ύπερσ. *ένεκεχειρίσμην*].

ETYM. από τήν φράσιν *έν χειρί τίθημι* χωρίς τήν μεσολάβησιν όνόματος θ. *έγ-χειρίδ-* και τό πρόσφ. j, *έν-χειρίδ-j-ω* - *έγχειρίζω*, παρσύνθ. Τό i είναι *βραχό*.

ΣΥΝΩΝ. του ένεργ. τά : παραδίδωμι, άναλαμβάνω, προσχωρώ, προσφέρω, του μέσ. τό : άναδέχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ, και δοτ. : ή τόχη *ένεχειρίσεν* αύτοίς χρήματα και δόξαν και φίλους.

Ν. ΕΛΛ. *έγχειρίζω* = παραδίδω. «του *ένεχειρίσα* τήν έπιστολήν σου». Τό *έγχειρίζω* χρησιμοποιείται και άντί του *έγχειρώ* και σημαίνει κάνω *έγχειρήσιν*.

έγχειρώ (έω) = 1) θέτω τήν χείρα επί τινος, 2) *έπιχειρώ*, 3) *έπιτίθεμαι*, 4) *κάμνω* *έγχειρήσιν*. πρτ. *ένεχειρουν*, μέλλ. *έγχειρήσω*, άόρ. *ένεχειρήσα*, πρκ. *έγκεχειρήκα*, ύπερσ. *ένεκεχειρήκειν*.

Πρόσεχε τήν διαφοράν όρθογραφίας από τό *έγχειρίζω*.

ΠΑΡΑΓ. *έγχειρήμα* (= *έπιχειρήσις*), *έγχειρήσις* (= *έπιχειρήσις*), *έγχειρήτέον*

ΕΤΥΜ. από την πρόθ. *έν* και τὸ οὐσιαστ. *χειρ* χωρίς την μεσολάβησιν ὀνόματος θ. *ἐγ-χειρέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ἀπτομαι, ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιβάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : καὶ ὁ μὲν ἔμελλεν ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεις ταύταις
2) μὲ τελ. ἀπαρ. : καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σέ
λέναι.

Ν. ΕΛΛ. *ἐγχειρῶ*=κάμνω ἐγχειρήσιν, ὑποβάλλω κάποιον εἰς ἐγχειρήσιν.

ἔζομαι= 1) κάθομαι, στρατοπεδεύω (ἐπὶ στρατοῦ). Εἰς τοὺς ἀτιτικούς πεζογράφους χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον. *καθέζομαι*: πρτ. μὲ σημασ. ἄορ. *ἐκαθεζόμεν*, μέλλ. *καθεδοῦμαι* [καὶ *καθεδήσομαι* καὶ *καθεστήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐκαθέσθην*], πρκ. *κάθημαι*, ὑπερσ. *ἐκαθήμην* ἢ *καθήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἔδρα, ἔδος, ἐστία, ἐδώλιον, ἐνέδρα, καθέδρα.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν *σεδ* (λατ. *sedeo*=κάθομαι) θ. *ἐδ-* καὶ τὸ πρόσοφ. *j* —*ἐδ-j-ομαι* —*ζομαι*. Τὸ ρ. λαμβάνει μόνον ἐξωτερικὴν ἀδηνσιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : περί, πρός, σὺν, παρὰ, παρακαθέζομαι=πολιορκῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ἐπεὶ δὲ ἐκαθέζοντο, ἡρώτα...

* **ἐθέλω**=θέλω. πρτ. *ἠθέλον*, μέλλ. *ἐθελήσω*, ἄορ. *ἠθέλησα*, πρκ. *ἠθέληκα*, ὑπερσ. *ἠθέληκειν*.

Παρατήρ. : ὁ τύπος *θέλω* εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. [πρτ. *ἔθελον*, μέλλ. *θελήσω*, ἄορ. *ἐθέλησα*, πρκ. *τεθέληκα*, ὑπερσ. *έτεθελήκειν*].

*Αντικατάστασις ἄορ.

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἠθέλησα	ἐθελήσω	ἐθελήσαιμι	ἐθέλησον	ἐθελῆσαι	ἐθελήσας

ΠΑΡΑΓ. θέλησις, θέλημα, ἐθελοντής, ἐθελούσιος.

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. *θελ-* καὶ μὲ τὸ προθεματ. φωνῆν *ε*. τὸ θ. τοῦ ἔνεστ. *ε-θελ-* *ἐθέλω*· ἀπὸ τὸ θ. *εθελ-* καὶ τὸ πρόσοφ. *ε*, *εθελε-* σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ τελ. ἀπαρ. : καὶ ἐμοῦ διδόντος τοὺς θεράποντας παραλαβεῖν οὐκ ἤθελεν.

Ν. ΕΛΛ. *θέλω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ «ἠθέλησε νὰ μὲ ἐκμεταλλευσθῆ», 3) δεχομαι, συγκατατίθεμαι. «δὲν θέλει νὰ συμφιλιωθῆ μὰζύ μου», 4) ἀπαιτῶ, ἀξιῶ. «δὲν θέλω ἀντιρρήσεις».

• **ἐθίζω** = 1) κάμνω κάποιον νὰ συνηθίσῃ, 2) συνηθίζω. πρτ. *ἐθίζον*, μέλλ. *ἐθιδῶ*, ἀόρ. *ἐθίσεια*, πρκ. *ἐθίσεια*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἐθίζομαι*, [πρτ. *ἐθιζόμενῃ*] μέσ. μέλλ. *ἐθισοῦμαι* [καὶ *ἐθίσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐθισθήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐθίσθη*, πρκ. *ἐθίσθην*, ὑπερσ. *ἐθίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἔθισμα, ἐθισμός, ἐθιστός, ἐθιστέον,

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. τὸ *ἔθος* ἀναλογ. θ. *ἐθιδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *ἐθιδ-j-ω* — *ἐθίζω*. Τὸ ρῆμα αὐτό, ὅπως καὶ τὰ: *ἐῶ*, *ἔπομαι*, *ἔλκω*, *ἐλίσσω*, *ἐργάζομαι*, *ἔρπω*, λαμβάνει ἀξησιν *ει* ἀντὶ *η*, διότι ἀρχικῶς πρὸ τοῦ θέματός των ὑπῆρχε *F* ἢ *σ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: σύν, πρός, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀσκῶ, παιδεύω, παρασκευάζω, γυμνάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: *σύστοιχ.*: καὶ τοὺς μεθ' αὐτοῦ δὲ ταῦτα εἶθικεν.

2) μὲ ἀπαρ.: ἅπαντες γὰρ εἶθισθε προσφοιτᾶν καὶ διατρίβειν ἀμουγέπου.

Ν. ΕΛΛ. *ἐθίζω* = συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι. «ἐθίζω τοὺς παῖδας εἰς τὴν σκληραγωγίαν» τὸ εἶθισται (ἀπρόσ.) = συνηθίζεται. «αἱ κυρίαί προτιμῶνται ὡς εἶθισται».

ἔθω ρ. οὐδέτ. διαθ. = 1) συνηθίζω (ἐγὼ ὁ ἴδιος), 2) ἔχω τὴν συνήθειαν. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογρ. χρησιμοποιεῖται ὁ πρκ. *εἴωθα* μὲ σημασ. ἐνεστ. καὶ ὁ ὑπερσ. *εἴωθειν* ἢ *εἴωθῶς ἦν* μὲ σημασ. πρτ. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται ἀπὸ τὸ μέσον *ἐθίζομαι*, μέλλ. *ἐθισοῦμαι*, ἀόρ. *ἐθίσθη*. πρκ. *ἐθίσθην*, ὑπερσ. *ἐθίσμην*, ἢ μτχ. τοῦ *εἴωθα*, *εἴωθός*, τὰ *εἴωθότα* = τὰ συνηθισμένα, κατὰ τὸ *εἴωθός* = κατὰ τὴν συνήθειαν, ἐπιρρ. *εἴωθότως* = κατὰ τὸ σύνηθες.

ΠΑΡΑΓ. εἴωθότως = κατὰ τὸν συνήθη τρόπον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *σFεθ* καὶ ἕκτασιν τοῦ *ε* εἰς *η* *σFηθ* κατόπιν τὸ *η* τρέπεται εἰς *ω* (ἐτεροίωσις) καὶ προκύπτει τὸ θ. *σFωθ* ὑπερσ. *ε-σε-σFωθ-ειν* *ε-ε-ώθ-ειν* - *εἴωθειν* ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ ὑπερσυντελ. *ειωθ-έσχηματίσθη* καὶ ὁ παρακείμενος.

ΣΥΝΩΝ. ἐθίζομαι, συνεθίζομαι, ἐθέλω, φιλῶ, συμμαρθάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἀπαρ.: οἷάπερ εἴωθε γίγνεσθαι ἐν ταῖς ὀρφανίαις περὶ τοὺς ὀρφανούς.

• **εἰκάζω** = 1) ἀπεικονίζω, 2) παραβάλλω, 3) συμπεραίνω, 4) μαντεύω. πρτ. *ἦκαζον* καὶ *εἴκαζον*, μέλλ. *εἰκάσω*, καὶ μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *εἰκάσομαι*, ἀόρ. *ἦκασα* καὶ *εἴκασα*.

• Παθ. *εἰκάζομαι*, πρτ. *ἦκαζόμενῃ* καὶ *εἴκαζόμενῃ*, [παθ. μέλλ. *εἰκασθήσομαι*], ἀόρ. *ἦκάσθη* καὶ *εἰκάσθη*, πρκ. *ἦκασθην* καὶ *εἴκασθην*, ὑπερσ. *ἦκάσμην* καὶ *εἰκάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. εικασία, είκασμα, ἀπεικασμα, είκαστής, είκαστός [είκαστικός].
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **Εικ-** καὶ τὸ προθεμ. **ε-** **εΕικ-** **εικ-** μεθ.
 ἀναλογικὸν **εικάδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ι**, **εικάδ-ι-ω** — **εικάζω**. Τὸ **α** τῆς
 παραληγοῦσης εἶναι **βραχύ**. Τὸ **εικάζω** εἶναι τὸ μοναδικὸν ῥῆμα, τὸ
 ὁποῖον εἰς τὴν ἀττικὴν διάλεκτον τρέπει τὸ **ει** εἰς **η**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἀπό, ἐξ, ἀντί, παρά, πρὸς, πρό,

ΣΥΝΩΝ. ὁμοῖω, τεκμαίρομαι, παραβάλλω, συγκρίνω, τοπάζω, παρα-
 τίθημι, ὑποτοπῶ, ὑποπτεύω, τεκμαίρομαι, σημαίνω, ὀρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ.: οὐκ ἔχοιμι ἂν εἰκάσαι τάδε τὰ δῶρα.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτ. ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὐτῶν Λημνῖοισι
 πῆμασιν.

3) μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. τὰ γινόμενα ἤκαζον ὁμοῖα εἶναι.

εἴκω = 1) ὑποχωρῶ, 2) ἐνδίδω, 3) ἀποσύρομαι, παραδίδω. πρτ. **εἴκων**,
 μέλλ. **εἴξω**, ἀόρ. α' **εἴξα**, [ἀόρ. β' **εἴκαθον**].

Δι' ὁμόηχα. Βλέπε **ἤκω**.

ΠΑΡΑΓ. ὑπεικτέον, ὑπειξίς (= ὑποχώρησις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **Εικ-** (Λατ **vicito**=ἀποφεύγω) μετὰ τὸ προθεμ.
 φωνῆεν **ε**, **εΕικω** - **ε-ικ-ω** — **εἴκω**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ὑπό, ὑπείκω=ὑποχωρῶ καὶ παρά.

ΣΥΝΩΝ. παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, ἐνδίδωμι, συγχωρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ δοτ.: καὶ ξυμφοραῖς ἤσσον ἐτέρων εἴκομεν.

Ν. ΒΑΛ. ὑπείκω=ὑποχωρῶ εἰς τινά, ὑποτάσσομαι «ὑπείκω εἰς τὴν
 ἀνάγκην».

εἴκω = 1) ὁμοιάζω, 2) εἶμαι ὁμοῖος, 3) φαίνομαι. Εἰς τὴν ἀττικὴν
 διάλεκτον χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ πρκ. **εἴοικα** μετὰ σημασ. ἐνεστ.
 καὶ ὑπερσ. **εἴφκειν** καὶ **εἴφκει**, μετὰ σημασ. πρτ.

Ἐντικατάστασις παρακ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
εἴοικα	εἴοικω	εἴοικοιμι	—	εἴοικέναι ἢ εἴκέναι	εἴοικώς, νῖα ὅς ἦ εἴκώς, νῖα ὅς

ΠΑΡΑΓ. εἴκελος (= ὁμοῖος), εἴκων, εἴκότως (= εὐλόγως), ἐπεικῆς (= ἄρμόδιος, πρέπων, λογικός), ἀεικῆς (= ἀπρεπής).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **Εεικ-** καὶ μετὰ πτωσιν **Εοικ-** καὶ **Εικ-** ὁ πρκ. **Εε-Εοικ α-** -**εἴοικα**. ὑπερσ. **η-ΕεΕοικ-ειν**, **η-ε-οικ-ειν**, **ἡ-οικ-ειν** καὶ μετὰ ἀν-
 τιμεταθ. **ε-ώ-κειν**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν προθ. πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, φαίνομαι, ὁμοῖω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτι. : φιλοσόφῳ^ν ἔοικας.

2) με κατηγ. μετχ. : ὥστε εἴκατε τυραννίσιν ἠδόμενοι.

3) με ἀπαρ. (ποιητ.) : ἔοικα κάγῳ ἐποικτίρειν σε.

* εἰμί= 1) εἶμαι, 2) ὑπάρχω. πρτ. ἦν καὶ ἦ, μέλλ. ἔσομαι. Οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἀπὸ τὸ γίγνομαι. ἀορ. β' ἐγενόμην, πρκ. β' γέγονα, ὑπερσ. β' ἐγεγόνειν.

Πρόσεχε τοὺς τύπους

εἶ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι
 εἶ (β' προσ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι
 ὦ, ἦς, ἦ, ὦμεν, ἦτε, ὡσι=ὕποτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
 ὦ, ἦς, ἦ, ὦμεν, ἦτε, ὡσι=ὕποτ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι
 εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-εἶμεν, εἶητε-εἶτε, εἶησαν-εἶεν=εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
 εἶην, εἶης, εἶη, εἶημεν-εἶμεν, εἶητε-εἶτε, εἶησαν-εἶεν=εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι
 τοῖς, τοῖ, τοῖτε. (=εὐκτικῇ τοῦ εἶμι)
 ἦειν, ἦεις, ἦει, ἦμεν, ἦτε, ἦσαν=πρτ. τοῦ εἶμι.
 ἦμεν, ἦτε, ἦσαν=πρτ. τοῦ εἶμι
 εἶναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι
 εἶναι=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἴημι.

ΠΑΡΑΓ. οὐσία (=περιουσία, ὑπαρξίς), ὄντως (=πράγματι), ἐσθλός (=ἀγαθός, καλός), ἔτυμος (=ὁ ἀληθής, ὁ πραγματικός), ἔτυμολογία [οὐσιαστικός, οὐσιώδης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν εσ- (λατ. esse) θ. εσ- κατάλ. μι, εσ-μι τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ μ, εμ-μέ. ἀπλοποιήσις τῶν δύο μ καὶ ἀναπληρ. ἕκτασις εἰμί.

ΣΥΝΘ. ἀπειμι (=ἀπουσιάζω), ἔνειμι (=ἐνυπάρχω), ἔνεστι (=εἶναι δυνατόν), ἔξεστι (=εἶναι δυνατόν, ἐπιτετραμμένον), ἔπειμι (=προϊσταμαι), μέτειμι (=εἶμαι μεταξύ), μέτεστί μοι τινός (=μετέχω εἰς κάτι), πάρειμι (=εἶμαι παρῶν), περίειμι (=ὑπερτερῶ), πρόσειμι (=ὑπάρχω προσέτι), σύνειμι (=εἶμαι μαζὺ μὲ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. γίγνομαι, ὑπάρχω, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ εἶμι εἶναι συνδέτ. (συνδέον τὸ ὑποκείμενον μὲ τὸ κατηγορούμενον): τὸ ἄφρον ἄτιμόν ἐστιν.

2) ὑπαρκτικὸν εἶμι (=ὑπάρχω): ἔστι χρήματα ἡμῖν.

3) βοηθητικὸν δηλ. βοηθεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν περιφραστικῶν τύπων ἄλλων ρημάτων: λελεκῶς ᾧ κλπ.

4) συντάσσεται μὲ πτώσεις καὶ ἐκφράζει διαφόρους σχέσεις.
 α) μὲ γεν. (βλέπε Συντακτικὸν ἰδίων συγγραφ. Μαθ. 10)

β) με *δοτ.* (δοτική προσωπική κτητική): *παῖδες δέ μοι οὕτω εἰσί.*

5) με *ἐμπρόθ.* προσθ. ἐκφράζει διαφόρους σημασίας: *εἰμι περὶ τι (=ἀσχολοῦμαι με κάτι), εἰμι ὑπό τινι (=εἰμαι κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν κάποιου), εἰμι παρὰ τινι (=παρευρισκομαι).*

6) τὸ γ' ἐν. πρόσ. ἐστὶ με οὐσιαστικά, οὐδέτερα ἐπιθ. καὶ μτχ. ἀποτελεῖ ἀπρόσωπ. ἔκφραση. καὶ λαμβάνει ὑποκείμενον ἀπαρ. (συνήθως τὸ ἐστὶ παραλείπεται) βλ. Συντακτικὸν Ἰδίων συγγραφ. μάθ. 11ο).

7) με *ἀπαρ.* (ἀπρόσω. ὅτε σημαίνει δύναμαι): *τοῖς δὲ ἀσθενέσιν οὐκ ἔστιν ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας.*

N. ΕΛΛ. *εἶμαι*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, α) *συνδευκόν*· «αὐτὸς εἶναι καλλιτέχνης», β) ὡς ὑπαρκτ. σημαίνει 1) ὑπαρξίν· «εἶμαι καὶ μένω» 2) *καταγωγήν*· «εἶμαι ἀπὸ τὴν Κόρινθον», 3) *ιδιότητα*· «εἶναι εἴκοσι χρόνων», 4) *κτῆσιν*· «τὸ χωράφι εἶναι τοῦ πατέρα μου», γ) ὡς *τριτοπρόσ.* =*συμβαίνει.* γίνεται, ὑπάρχει. «τί εἶναι;»

* *εἶμι*=1) θὰ ἔλθω, 2) θὰ ὑπάγω, 3) πορεύομαι. Τὸ *εἶμι* εἰς τὴν ὀριστ. ἔχει σημασ. μέλλοντος, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἔχει σημασίαν κυρίως ἐνεστώτος ἀλλὰ καὶ μέλλοντος. ἐνεστ. *ἔρχομαι*, πρτ. *ἦα* καὶ *ἦειν*, μέλλ. *εἶμι*, ἀόρ. β' *ἦλθον*, πρτ. *ἐλήλυθα*, ὑπερσ. *ἐλήλυθεν*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀόρ. β'

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρεμ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἔρχομαι	ἴω	ἰοίην	ἴθι	ἰέναι	ἰών
μέλλ.	εἶμι	—	ἰοίην	—	ἰέναι	ἰών
ἀόρ. β'	ἦλθον	ἔλθω	ἔλθοιμι	ἔλθε	ἔλθειν	ἔλθων

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἰέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἔρχομαι

ἰέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἴθι

διὰ τοὺς ὁμόηχους τύπους πρὸς τὸ *εἶμι*, βλέπε *εἶμι*.

ΠΑΡΑΓ. ἴτης (=ὁ ὀρηκτικός), ἱαμός (=θρασύς), ἱσμός, ἐξίτηλος (=ὁ χάνων τὸ χρῶμα), εἰσιτήριο, ἀμαξιτός, ἱτέον, οἶμος, προοίμιον, [προσιτός, ἀπρόσιτος, ἀνεξίτηλος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ει-* (λατ. *eo*=πορεύομαι) σχηματίζονται τὰ τρία ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεστώτος καὶ ὁ παρατατικός *ει-η-*. Ἀπὸ τὸ θ. *ι-* ὄλοι οἱ ἄλλοι τύποι.

ΣΥΝΘ. με πολλές προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. πορεύομαι, αφικνούμαι, βαίνω, ὄδεύω, βαδίζω, φθάνω, ἴκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με σύστοιχ. αίτιατ. : συ μὲν Χρυσάντα, τίθι τὴν ὄρεινὴν (ὁδὸν)

2) με μετχ. μέλλ. (τελική) : πρὸς τὰ δημόσια ἴτω θύσων.

3) με ἔμπροθ. προσδ. εὐθύς ἦει ἐπὶ τὴν Σκῆψιν.

N- ΕΛΛ. ἔρχομαι καὶ ἔρχομαι=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φθάνω «καλῶς ἤλθε», 3) ἐπιστρέφω, 4) προσέρχομαι, 5) ταιριάζω. «τοῦ ἦρθε καλὰ τὸ σακκάκι», 6) προβαίνω εἰς κάτι. «διὰ τῆς παρουσίας μου ἔρχομαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω», σύνθ. *ἔνερχομαι, ἀπέρχομαι, διέρχομαι, ἐξέρχομαι, κατέρχομαι, παρέρχομαι* κλπ.

γνυμι καὶ σπαν. εἰργνύω= 1) ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, 2) ἐγκλείω εἰς τὰς φυλακὰς. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζογράφους τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον εἰς τὸν ἐνεστώτα. ἐνεστ. *καθειργνυμι, ἄορ. εἰρξα.*

- Παθ. *καθειργνυμαι, ἄορ. εἰρχθην, πρκ. εἰργμαι.*

ΠΑΡΑΓ. εἰρκτή (=φυλακή), ἔρκος (=φραγμός), ὄρκος

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. Fer και με τὸ προθεμ. φωνῆεν e, eFerg- e εργ-εἰργ- καὶ με τὸ πρόσφ. -νυ- *εἰργ-νυ-μι.*

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . σύν και κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐγκλείω, δεσμεύω.

ΑΝΤΙΘ. λύω, ἐλευθερῶ

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτ.ατ. . Τισσαφέρνης *Αλκιβιάδην συλλαβῶν εἰρξεν ἐν Σάρδεσι.

- * **εἰργω**= 1) ἐμποδίζω, τὴν εἴσοδον, 2) ἀποκλείω, 3) κρατῶ μακράν. πρκ. *εἰργον, μέλλ. εἰρξω, ἄορ. εἰρξα.*

- Παθ. *εἰργομαι, πρκ. εἰργόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *εἰρξομαι, παθ. ἄορ. εἰρχθην, πρκ. εἰργμαι, ὑπερσ. εἰργμην.*

ΠΑΡΑΓ. ἄερκτος (=ὁ ἀνοικτός), εἰρκτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. Ferγ- με τὸ προθεμ. φωνῆεν e, eFerg- e-εργ-εἰργ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἔξ, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. κλώω, ἐκκλείω, ἐμποδίζω, ἀπερύκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. και γεν. : και τὰ πλοῖα εἰργε τοῦ εἰσπλου.

2) με αίτιατ. και ἀπαρ. (με τὸ ἀρνητ. μή) : εἰρξω πελάζειν σῆς πάτρας.

3) με ἔμπροθ. προσδ. : τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἰργουσιν.

εἰρω= 1) συνδέω, 2) πλέκω, 3) δένω. πρκ. *εἰρον, ἄορ. εἰρα, πρκ. εἰρκα.*

• Παθ. πρκ. *είρωμαι*.

Δι' ὁμοίχους τύπους βλέπω *αἴρω*

ΠΑΡΑΓ: εἶρμός, συνειρμός, ἔρμα (= ὑποστήριγμα), ὄρμαθός, σειρά.
ΕΤΥΜ.. ἀπό τὴν ρίζαν *σερ-* (λατ. *sero*=συνάπτω) καὶ τὸ πρόσφ. *j*
σερ-j-ω - σερ-ρω—ερω ἀπλοποίησιν τῶν δύο ρ καὶ ἀναπληρωμ. Ἐκ-
τασιν τοῦ *ε*, *είρω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . διὰ, παρὰ καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ συνδέω, συνάπτω, ζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. ὡπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσι (τὰς χεῖρας)

Ν. ΕΛΛ. *συνείρω*=1) συνδέω ἰδέας ἢ λόγους λογικῶς, *παρνεύρω*=
παρεμβάλλω κάτι μεταξὺ δύο ἢ περισσοτέρων πραγμάτων. «εἰς τὴν
ὀμιλίαν του παρνεύει πολλά ἱστορικά ἀνέκδοτα».

ἐκκλησιάζω= 1) λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, 2)
συνεδριάζω, 3) συγκαλῶ εἰς συνέλευσιν. πρκ. *ἐξεκκλησίαζον καὶ ἡκ-*
κλησίαζον, μέλλ. *ἐκκλησιάσω*, ἄορ. *ἐξεκκλησίασα καὶ ἡκκλησίασα*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ρῆμα *ἐκκαλῶ* (= καλῶ ἔξω) προέχεται τὸ ἐπίθετ.
ἐκκλητος, (---ὁ ἐκλεγμένος) (οἱ ἐκκλητοὶ=οἱ ὄρισμένοι ὡς διαιτητὰ ἐν
Σπάρτῃ)· ἀπὸ τὸ *ἐκκλητος* παράγεται τὸ οὐσιαστ. *ἐκκλησία* ἀπὸ δὲ
τὸ ἐκκλησία με κατάληξιν *-ζω*, τὸ *ἐκκλησιά-ζω*, παραδύνθ. Τὸ ρῆμα
λαμβάνει ἐξωτερικὴν ἢ ἐσωτερικὴν ἀἴτησιν.

ΣΥΝΩΝ. ἐκκλησίαν ποιῶ, ἐκκλησίαν ἀθροίζω, βουλευομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ. : ῥαθυμότερον δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκλησιάζομεν.

Ν ΕΛΛ. *ἐκκλησιάζω*=ὀδηγῶ κάποιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, *ἐκκλησιά-*
ζομαι=1) παρακολουθῶ τὴν θεῖαν λειτουργίαν, 2) πηγαίνω εἰς τὴν
ἐκκλησίαν.

ἐλαττώ καὶ ἐλασσῶ (ὄω)= 1) ἐλαττώνω, μικραίνω, 3) καταβιβάζω.

[πρκ. *ἡλάττων*, μέλλ. *ἐλαττώσω*], ἄορ. *ἡλάττωσα*, [πρκ. *ἡλάττωκα*].

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἐλαττοῦμαι*= 1) ὑποβιβάζομαι, νικῶμαι, κατα-
βάλλομαι. πρκ. *ἡλαττούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐλαττώσομαι*, παθ. μέλλ.
ἐλαττωθήσομαι, παθ. ἄορ. *ἡλαττώθην*, [πρκ. *ἡλάττωμαι*, ὑπερσ.
ἡλαττώμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ συγκριτικὸν ἐλάττων θ. ἐλαττώω — ἐλαττώ, κατὰ
τα συνηρημένα εἰς *-όω*.

ΣΥΝΩΝ. μειῶ, ἡττώμαι, συντέμνω.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ ἐλαττώ τὰ : αἴρω, αἰξω. τοῦ ἐλαττοῦμαι τὸ : πλεονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. καὶ γεν. · χρή δὲ τὴν σώφρονα πόλιν μὴ
ἐλαττοῦν (αὐτὸν) τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς.

τὸ μέσον 1) με δοτ. : τῇ ἐμπειρίᾳ Λακκῶν αἰμῶνιοι ἐλαττωθέντες·

2) με γεν. : ἔγωγε ἐλαττοῦμαι Αἰσχόου.

N. ΕΛΛ. ἐλαττώ και ἐλαττώνω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. «ἐλαττώνω τὰ ἐξοδά μου».

- * **ἐλαύνω**=1) θέτω κάτι εις κίνησιν, 2) τρέχω ἐπιπικος ἢ ἐπάνω εις ἄριμα, 3) καταδιώκω. πρτ. *ἤλαυνον*, μέλλ. *ἐλῶ*, ἄορ. *ἤλασα*, πρκ. *ἐλήλακα*, ὑπερσ. *ἐληλάκειν*.
- Παθ. *ἐλαύνομαι*, πρτ. *ἤλαυνόμην*, [μέσ. μέλλ. *ἐλάσομαι* παθ. μέλλ. *ἐλαθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἤλασάμην*, παθ. ἄορ. *ἤλάθην*, πρκ. *ἐλήλαμαι*, ὑπερσ. *ἐληλάμην*.

Κλίσις μέλλοντος

Ὅριστ.	ἐλῶ, —ᾶς, —ᾶ, —ῶμεν, —ᾶτε, —ῶσι.
Εὐκτ.	ἐλῶμι, —ῶς, —ῶ, —ῶμεν, —ῶτε, —ῶεν.
Ἄπαρ.	ἐλᾶν. Μτχ. ἐλῶν, —ῶσα, —ῶν.

Μέλλ.συνηρημένους κατὰ τὰ εις -ᾶω ἐκτός τοῦ ἐλῶ σχηματίζουν και τὰ ρήμ. : βιβάζω=βιβῶ, ἐξετάζω=ἐξετῶ, κεράννυμι=κερῶ, σκεδάννυμι = σκεδῶ.

ΠΑΡΑΓ. ἔλασις, ἐλατήρ (=ὁ ἐλαύνων), ἐλατήριος, ἐλατέον, ἐλάτης (και ὡς β' συνθετικόν -ηλάτης), ἀρματηλάτης, ἐλατός (και ὡς β' συνθ. -ηλατος).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *ελ-* προέρχεται τὸ *ἐλα-* και με τὸ πρόσφ. *νυ ἐλα-νυ-ω*, και με ἀντιμετάθεσιν τῶν γραμμάτων *ν-υ-ἐλαύ-ν-ω*.

Ὁ παρακ. λαμβάνει ἀντικ. ἀναδιπλ. *ελ ἐλ-ακα-ἐλή-λακα*. Τὸ *α* εἶναι παντοῦ βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, εις ἐς, ἐπί, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. ἄγω, χωρῶ, ὠθῶ, διαπορεύομαι, ἐπέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ρ. κατ' ἀρχὰς ἦτο μεταβατικόν και ἐλάμβανεν ἀντικ. εις αἰτιατ. ἀργότερον κατήνησεν ἀμετάβατον: Κύρος ἐλαύνει ἀντίος.

N, ΕΛΛ. ἀπελαύνω=1) ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, 2) ἀποδιώκω κάποιον (κυρίως ξένον) ἔξω ἀπό τὰ σύνορα τῆς χώρας. *παρελαύνω*=διέρχομαι ἔμπροσθέν τινος. *ἐπελαύνω*=ἐπιτίθεμαι (ιδίως ἐπιπικος) ἐναντιῶν κάποιου. *προελαύνω*=προχωρῶ ταχέως

- * **ἐλέγχω**= 1) ἐξετάζω, 2) ἐρευνῶ, 3) ἀνακρίνω, 3) ἀποδεικνύω, 4) κατηγορῶ, ἐπιπλήττω. πρτ. *ἤλεγχον*, μέλλ. *ἐλέγξω*, ἄορ. *ἤλεγχα*.
- Παθ. *ἐλέγχομαι*, πρτ. *ἤλεγχόμην*, μέλλ. *ἐλεγχθήσομαι*, ἄορ. *ἤλεγχθην*, πρκ. *ἐλήλεγμα*, ὑπερσ. *ἐληλέμην*.

ΠΑΡΑΓ. Ἐλεγχος, ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον, ἐλεγκτήρ, ἐλεγκτικός, Ἐλεγξις.
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **ἐλέγχ-ω**. Ὁ παθ. πρκ. λαμβάνει ἄττικ. ἀναδιπλι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἀπό, διά, ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐρωτῶ, κατηγορῶ, ἐπιτιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεο. 1) με αἰτιατ. : φύλαξ ἐλέγχων φύλακα.

2) με κατηγ. μτχ. : καὶ μὴ τοὺς εἰθισμένους ἐγκωμιάζειν τὴν πόλιν ἐλέγξομεν ψευδεῖς ὄντας.

τὸ παθ. με κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκειμ. : οἱ δ' ἂν ἐλεγχθῶσι διαβάλλοντες τῶν Ἑλλήνων.

Ν. ΕΛΛ. **ἐλέγχω**=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνασκευάζω (θεωρίας, λόγους, σκέψεις). **ἐξελέγχω**=ἐξετάζω κάτι λεπτομερῶς διὰ νὰ πεισθῶ διὰ τὴν ἀλήθειαν ἢ ὀρθότητά του, «ἐξήλεγξα τὰς πληροφορίας»:

ἐλευθερῶ (ὄω)=1) ἐλευθερῶνω, 2) ἀθῶνω, 3) ἀπαλλάσσω. [πρτ. ἡλευθέρου], μέλλ. **ἐλευθερώσω**, ἄορ. **ἡλευθέρωσα** [πρκ. ἡλευθέρωκα, ὑπερσ. ἡλευθερώκειν].

- Παθ. **ἐλευθεροῦμαι**, πρτ. **ἡλευθερούμην**, μέλλ. **ἐλευθερωθήσομαι**, ἄορ. **ἡλευθερώθην**, πρκ. **ἡλευθέρωμαι**, ὑπερσ. **ἡλευθερώμην**.

ΠΑΡΑΓ. ἐλευθέρωσις, ἐλευθερωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ἐλεύθερος θ. **ἐλευθερό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό καὶ σύν.

ΑΝΤΙΘ. δουλῶ, δεσπόζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἡλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν.

Ν. ΕΛΛ. **ἐλευθερῶ** καὶ **ἐλευθερώνω** καὶ **λευτερώνω**=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸν ἐλευθέρωσα ἀπὸ τὸ φορτίο».

ἐλεῶ (έω)=1) εὐσπλαχνίζομαι, 2) λυπούμαι. πρτ. **ἡλέουν**, μέλλ. **ἐλεήσω**, ἄορ. **ἡλέησα**.

- Παθ. **ἐλεοῦμαι**, πρτ. **ἡλεοῦμην**, μέλλ. **ἐλεηθήσομαι**, ἄορ. **ἡλεήθην**, [πρκ. ἡλέημαι, ὑπερσ. ἡλεήμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐλεήμων, ἀνελέητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ὁ ἔλεος θ, ἐλεέ-ω — ἐλεῶ.

ΣΥΝΩΝ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ὅστις τούτοις μισεῖ, οὓς οἱ ἄλλοι ἐλεοῦσι.

Ν. ΕΛΛ. **ἐλεῶ**=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ὁ θεός νὰ σέ ἐλεήσῃ».

* **ἐλίσσω** καὶ **ἐλίττω**=1) περιστρέφω, 2) τυλίγω, 3) κινῶ ταχέως. πρτ. **ἐλίσσον** καὶ **ἐλίττον**, μέλλ. **ἐλίξω**, ἄορ. **ἐλίξα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **ἐλίσσομαι** καὶ **ἐλίττομαι**, [πρτ. ἐλιττόμην, μέσ. μέλλ. ἐλίξομαι, μέσ. ἄορ. ἐλιζάμην], παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ.

εἰλίχθην, πρκ. *εἰλιγμαι*, ὑπερσ. *εἰλίγμην*, [πρκ. *ἐλήλιγμαι* (μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλ.)]. Δι' ὁμότηα βλέπω *λαγχάνω*.

ΠΑΡΑΓ. ἐλιγμός, ἐλιξις (=τὸ τόλιγμα ἐπιδέομου), ἐλικτήρ (=τὸ ἐνώτιον), ἐλικτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *Feλ-* (λατ. *volno*=ἐλίττω) παράγεται τὸ οὐσιαστικὸν *ἐλιξ*. θ. *Feλικ* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *Feλικ-j-ω* —ἐλίσσω ἢ ἐλίττω. Τὸ ρῆμα λόγῳ τοῦ ἀρχικοῦ *F* λαμβάνει ἀδξησην καὶ ἀναδιπλασ.

ει, ὅπως τὸ ἐργάζομαι κ.τ.λ. Τὸ *ε* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἐν, ἐξ, περὶ.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, συστέλλω, συσπειρῶ.

ΠΑΡΑΓ. μὲ αἰτιατ. . καὶ ἐλίττων δὴ οὐρανός ταῦτα αὐτά, οὐδέποτε παύεται.

N. ΕΛΛ. *ἐλίσσομαι*=1) στρέφομαι περίξ ἐνὸς κέντρου, συσπειροῦμαι 2) κινουμαι μὲ ἐλιγμοὺς πρὸς ἄμυναν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν, *ἐξελίσσω* =1) ἀναπτύσσω, 2) μεταμορφῶνω κάτι μὲ βαθμιαίας μεταβολάς *ἐξελίσσομαι*=1) μεταβάλλομαι βαθμιαίως, 2) ἀποβαίνω. «ἐξελίχθη εἰς μέγαν ἐπιστήμονα», *ἐξειλεγμένος* ἢ *ἐξελιγμένος*=προηγμένος, πολιτισμένος.

ἔλκω= 1) σύρω, 2) ἔλκω, 3) τραβῶ. πρκ. *εἰλκον*, μέλλ. *ἐλξω* [καὶ ἐλκύσω], ἀόρ. *ἐλλκυσσα* [καὶ ἐλξα], πρκ. *ἤλκνκα*, ὑπερσ. *ἐλλκύνκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐλκομαι*, πρκ. *εἰλκόμην*, [μέσ. μέλ. ἐλκύσομαι καὶ ἐλξομαι], παθ. μέλλ. *ἐλκυσθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐλκυσάμην* [καὶ εἰλξάμην], παθ. ἀόρ. *εἰλκύσθην* [καὶ εἰλχθην], πρκ. *ἐλλκυσμαι*, ὑπερσ. *ἐλλκύσμην*.

ΠΑΡΑΓ., ἔλιξις, ἐλκτέον, ἐλκτός, ὄλκας (=ἐμπορικὸν πλοῖον), ἐλκυστίνδα (=εἶδος αἰγινιδίου), ὄλκός (=μηχανὴ δι' ἔλξιν).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σελκ-* (λατ. *sulcus*=αὐλάκι) θ. ἔλκ-ω καὶ ἐλκύ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, σὺν, ἐπί, πρὸς, ὑπό, κατά, περί. ὑφέλκω (=σύρω ἀπὸ κάτω), ἀνέλκω (=σύρω πρὸς τὰ ἔξω), καθέλκω (=ρίπτω πλοῖον ἀπὸ τὴν ξηρὰν εἰς τὴν θάλασσαν).

ΣΥΝΩΝ. σύρω, σπῶ, ἐπισπῶμαι.

ΑΝΤΙΘ. ὠθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . *εἰλκον* δὲ τὰς νευράς, ὅποτε τοξεύοιεν.

ἔλκω καὶ **ἐλκύω**=1) τραβῶ, 2) θέλω, σαγηνεύω. «μὲ ἐλκύουσιν οἱ τρόποι του», 3) ἔχω βάρος. ἀνελκύω καὶ ἀνέλκω=ἀνυψῶνω. «ἀνελκύω ναυάγιον». καθελκύω καὶ καθέλκω=σύρω κάτι πρὸς τὰ κάτω, «καθελκύω πλοῖον» *παρίλκω* ὡς τριτοπρόσ. *παρέλκει*=εἶναι περιττόν. «μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρέλκει πᾶσα συζήτησις». *παρελκύω*=1) ἀπομακρύνω κάτι, τὸ κάνω νὰ ἀργοπορήσῃ, ἐπιβραδύνω μὲ ἀναβολάς· «ὁ ἀρμόδιος παρελκύει τὴν ὑπόθεσιν».

ἐλπίζω= 1) ἐλπίζω, 2) προσδοκῶ, 3) ἀναμένω. πρτ. *ἤλπιζον*, [μ ἐλπιῶ], ἀόρ. *ἤλπισα*, [πρκ. *ἤλπικα*, ὑπερσ. *ἤλπίκειν*].

• Παθ. *ἐλπίζομαι*, παθ. ἀόρ. *ἤλπισθην*, [πρκ. *ἤλπισμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἐλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *Feλπ-* παράγεται τὸ οὖσ. *ἐλπὶς* θ *ἐλπιδ-* τὸ πρόσφ. *ι*, *ἐλπιδ-ι-ω* — *ἐλπίζω*. Τὸ *ι* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. προσδοκῶ, πιστεύω, προσδέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. δέδοικα.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἶπατ. . οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.

2) με δοτ : ὁ δὲ τῇ τύχῃ ἐλπίσας, ὅτι οὐδὲν αὐτῷ ἠγαντιοῦντο.

3) με ἀπαρ. κυρίως μέλλ. : τοιοῦτους γὰρ ἤλπιζον ἔσεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους.

4) με δυν. ἀπαρ . ἐλπίζω μετὰ τῶν ἔνδον καταληφθῆναι ἂν τὰ πράγματα.

Ν. ΕΛΛ. *ἐλπίζω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φαντάζομαι, πιστεύω «ἐλπίζω ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσῃ», 3) βασίζομαι. «ἐλπίζω εἰς τὴν βοήθειάν του», *ἀπελπίζω*, *ἀπελπίζομαι*.

ἐμπεδῶ (ὄω)= 1) ἐμπεδώνω, 2) στερεώνω, 3) ἀσφαλίζω. πρτ. *ἤμπεδουν*, μέλλ. *ἐμπεδώσω*, ἀόρ. *ἤμπεδωσα*.

ΠΑΡΑΓ. ἐμπεδάωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν προθ. *ἐν* καὶ *πέδον* (=ἔδαφος) παράγεται τὸ ἐπίθ. *ἐμπεδος* (=ὁ στερεός, ὁ σταθερός). ἀπό τὸ ἐπίθ. *ἐμπεδος* τὸ θ *ἐμπεδό-ω* ὦ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. στερεῶ «κρατῶν», στηρίζω, βεβαιῶ, πιστοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. με αἶτια . τοὺς ὄρκους καὶ τὰς δεξιὰς ἐμπεδώσω.

Ν ΕΛΛ *ἐμπεδῶ* καὶ *μπεδώνω*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «προσπαθεῖν ἄ ἐμπεδώσῃ τὰς γωνεῖς του».

ἐμποδίζω=1) ἐμποδίζω, 2) γίνομαι ἐμπόδιον, 3) παρακωλύω, 4) συγκρατῶ. πρτ. *ἐνεποδίζον*, μέλλ. *ἐμποδιῶ* καὶ *ἐμποδίσω*.

• Παθ. *ἐμποδίζομαι*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *ἐμποδίσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐμποδισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐνεποδίσθην*, πρκ. *ἐμπεπόδισμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἐμπόδισμα (=τό κώλυμα), ἐμποδισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. *ποῦς* (γ. *ποδ-*) παράγεται τὸ ἀπλοῦν ρ. *πεδίζω* ἀπό τὴν πρόθ *ἐν* καὶ τὸ *πέδω* τ' *ἐμπ* οδίζω.

ΣΥΝΩΝ. κωλύω, εἶργω, ἀπερύκω, ἀπερέπω, ἔχω ἀπαγορεύω.

ΑΝΤΙΘ. ἀφήμι, ἐῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : εκείνο δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ τὰλλα ζῶα τούτων μετέχει.

Ν. ΕΛΛ. ἐμποδίζω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀπαγορεύω. «ὁ νόμος ἐμποδίζει τὴν ἐξαγωγήν συναλλάγματος», *παρεμποδίζω*=ἐμποδίζω κάτι με τὴν παρέμβασίν μου.

ἐμπολῶ (ἄω)= 1) ἐμπορεύομαι, 2) ἀγοράζω καὶ πωλῶ, 3) κερδίζω.

Τὸ ρ. εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς εὐρίσκεται σύνθετον με τὴν πρόθ. ἀπό: *ἀπεμπολῶ*= 1) πωλῶ, 2) ξεπουλῶ, 3) προδίδω. [πρτ. ἡμπόλων, μέλλ. ἐμπολήσω], ἄορ. *ἡμπόλησα* [καὶ ἐνεπόλησα], πρκ. *ἡμπόληκα*.

- Παθ. *ἐμπολῶμαι*, [πρτ. ἡμπολῶμην, παθ. μέλλ. ἀπεμποληθήσομαι]. ἄορ. *ἡμπολήθην*, πρκ. *ἡμπόλημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἐμπόλημα (=φορτίον) ἐμπόλητος (=ἀγοραστός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ πολῶ (έω) (κινουῖμαι) παράγεται τὸ οὐσιαστ. *ἐμπολή* (=ἐμπόρευμα) θ *ἐμπολά-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὴν ἀπό: ἀπεμπολῶ (=πωλῶ, προδίδω) τὴν ἐξ: ἐξεμπολῶ (=ξεπουλῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐμπορεύομαι, κερδαίνω, πωλῶ, ὠνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας δραχμᾶς.

Ν. ΕΛΛ. *ἀπεμπολῶ*=1) πωλῶ κάτι πού μοῦ ἐνεπιστεύθησαν, 2) προδίδω μυστικόν διὰ νὰ ὠφεληθῶ ἀπ' αὐτό. «ἀπεπόλησε πᾶν ἱερὸν καὶ δσιον».

ἐμφανίζω= 1) ἐμφανίζω, 2) κάμνω κάτι φανερόν, 3) δεικνύω, 4) παρουσιάζω. πρτ. *ἐνεφάνιζον*, μέλλ. *ἐμφανιῶ*, ἄορ. *ἐνεφάνισα*. πρκ. *ἐμπεφάνικα*.

Οἱ χρόνοι εἰς τὴν μέσ. φωνὴν εἶναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἐμφάνισις, ἐμφανιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐμφαίνω παράγεται τὸ ἐπίθ, *ἐμφανής*, ἀπ' αὐτό δὲ με τὴν κατάλ. -ίζω (ἀναλογικῶς) τὸ *ἐμφανίζω* παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἐμφαίνω.

ΑΝΤΙΘ. κρύπτω, ἀποκρύπτω, ἀφανίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ἐνεφάνιζεν.

2) με αίτιατ. καὶ δοτ: ἄστρα ἃ ἡμῖν τῆς νυκτός τὰς ὥρας ἐμφανίζει.

Ν. ΕΛΛ. *ἐμφανίζω*=1) παρουσιάζω, φανερώνω κάτι. *ἐμφανίζει* τὰ πράγματα ὡς ἀληθῆ, 2) ἐμφανίζω φωτογραφικὴν πλάκα.

ἐμῶ (έω)= 1) κάνω ἐμετόν. πρτ. *ἤμουν*, μέλλ. *ἐμῶ* [καὶ ἐμέσω], ἄορ. *ἤμεσα*, [πρκ. ἐμήμεκα, ὑπερσ. ἐμημέκειν].

Οἱ χρόνοι τοῦ ρ. εἰς τὴν μέσ. φωνὴν καὶ τὴν παθ. *διέθεσι*.

είναι μεταγενέστεροι.

ΠΑΡΑΓ. ἔμεσις, ἔμετος.

ETYM. ἀπό τὴν ρίζαν *Feμ-* (λατ. *no-mo*=ἐμῶ) θ. *ἔμε-ἐμέω-ῶ* καὶ *εμεσ-ἤμεσ-α* ὁ πρκ. σχηματίζεται μὲ ἀττ. ἀναδιπλασιασμόν.

ΖΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐν καὶ ἐξ.

ΣΥΝΩΝ. ἐξεράω (=ξερνῶ) ἐξερεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ὅσοι ἐψαγον τῶν κηρίων ἤμουν (ταῦτα).

Ν. ΕΛΛ. *ἐμῶ* καὶ κυρίως *ἐξεμῶ*=1) ξερνῶ, 2) μετφ. βγάζω ἀπὸ μέσου μου κάτι κακὸν καὶ ἀηδές. «ἐξεμῶ ἀπειλάς».

- **ἐναντιοῦμαι** (ὄμοι)= 1) ἐναντιώνομαι, 2) ἀντιλέγω, 3) ἀντιτίθεμαι, 4) ἀνθίσταμαι, 5) ἀρνοῦμαι. πρτ. *ἠναντιούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐναντιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἐναντιωθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἠναντιώθη*, πρκ. *ἠναντιῶμαι* [καὶ *ἐνηντιῶμαι*], ὑπερσ. *ἠναντιώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐναντίωμα (=τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον), ἐναντίωσις (=ἡ διαφωνία).

ETYM. ἀπὸ τὴν πρόθ. *ἐν* καὶ *ἀντίος* (=ὁ ἀπέναντι, ὁ ἀντίπαλος) σχηματίζεται τὸ *ἐναντίος*, θ. *ἐναντιό-ομαι-οῦμαι*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀντιλέγω, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι, ἀνθίσταμαι, ἀντιπράττω, ἀντικρούω, ἐνίσταμαι.

ΑΝΤΙΘ. σύμφημι, συμφωνῶ, συμπράττω. συντάττομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : πῶς ἂν ἄριστ' ἐναντιωθεῖη τῇ εἰρήνῃ.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς.

3) μὲ γεν. καὶ δοτ. : ἄρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς;

4) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικά πράττειν.

Ν. ΕΛΛ. *ἐναντιοῦμαι* καὶ *ἐναντιώνομαι*=εἶμαι ἐναντίος, ἀντιτίθεμαι, ἀντιτάσσομαι. «οἱ γονεῖς μου ἐναντιοῦνται εἰς τὴν ἀπόφασίν μου», «μὴν τοῦ ἐναντιώνεσαι».

ἐνεδρεύω= 1) στήνω ἐνέδρα, 2) παραμονεύω. πρτ. *ἐνήδρευον*, [μέλλ. *ἐνεδρεύσω*], ἄορ. *ἐνήδρευσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐνεδρεύομαι*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *ἐνεδρεύσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνηδρευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνηδρεύθη*, [πρκ. *ἐνήδρευμαι*].

ΠΑΡΑΓ. [ἐνεδρευτής, ἐνεδρεία, ἐνέδρευμα].

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *ἐνέδρα* (*ἐν+ἔδρα*), θ. *ἐνεδρ-* καὶ τὴν κατάληξιν *-εύω*, *ἐνεδρ-εύω*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. τηρῶ, παρατηρῶ, ἔλλοχῶ, ἐφεδρεύω, παραφυλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μτβ. μὲ αἰτιατ. : ἐνηδρεύσαμεν καὶ ἀπεκτείνασμέν τινὰς αὐτῶν. 2) ἄμτβ. ἐνήδρευσα εἰς τὸ Ἐνυάλιον.

Ν. ΕΛΛ. *ἐνεδρεύω* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐνεδρεύω τὸν ἐχθρὸν», 2) μτφ. ἐπιβουλεύομαι κάποιον.

ἐνθυμοῦμαι (έομαι) ἀποθ. = 1) ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν μου, 2) σκέπτομαι, 3) συμπεραίνω. πρτ. *ἐνεθυμούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐνθυμήσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἐνθυμηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἐνεθυμήθην*, πρκ. *ἐντεθύμμηαι*, ὑπερσ. *ἐνετεθυμήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐνθύμημα (=σκέψις), ἐνθύμησις, ἐνθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. *ἐν* καὶ *θυμός* χωρὶς τὴν μεσολάβησιν οὐκ ἐπιθέτου ὀνόματος θ. *ἐνθυμέομαι-οῦμαι*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. διανοοῦμαι, σκοπῶ, σκοποῦμαι, νοῶ, λογίζομαι, ἐννοῶ, κατέχω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιλανθάνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . καὶ ἐνεθυμοῦντο τὴν τε περὶ Πύλον ξυμφοράνι

2) μὲ γεν. : οὐ θαυμαστόν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησιν

3) μὲ ἔξηρτ. πρῶτ. : ἐνθυμούμεθα δὲ ὅτι οὐδὲν ἐν τοσοῦτῳ λόγῳ εἰρήκατε:

Ν. ΕΛΛ. *ἐνθυμοῦμαι*, *θυμοῦμαι*, καὶ *θυμᾶμαι* = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «δὲν σὲ θυμᾶμαι», «δὲν θυμᾶμαι ποῦ τὸν εἶδα», «θυμᾶμαι ὅτι σὸ ἐδωσα».

* **ἐννοῶ** (έω) = 1) σκέπτομαι, 2) ἔχω κάτι εἰς τὸν νοῦν, 3) καταλαβαίνω, 4) ἐπινοῶ. πρτ. *ἐνενόουν*, [μέλλ. ἐννοήσω], ἀόρ. *ἐνενόησα*, πρκ. *ἐνενόηκα*, [ὑπερσ. ἐνενοήκειν].

• Μέσ. *ἐννοοῦμαι* (=σκέπτομαι), πρτ. *ἐνενοούμην*, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐνενοήθην*.

*Αντικατάστασις ἀορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνενόησα	ἐννοήσω	ἐννοήσαιμι	ἐννοήσον	ἐννοήσαι	ἐννοήσας

ΠΑΡΑΓ. ἐννόημα, ἐννόησις (=σκέψις), ἐννοητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. *ἐν* καὶ *νοῶ* (βλέπε νοῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐνθυμοῦμαι, σκοποῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, νοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτ. . ὅ δὲ ὑμεῖς ἐννοεῖτε.

2) μὲ γεν. . ἐνενόησε δὲ αὐτῶν.

3) μὲ κατηγ. μτχ. . ἐπεὶ καὶ νῦν ἐνενοήκα σοῦ λέγοντος.

4) μὲ ἔξηρτ. πρῶτ. : ἐννοησάτω ὅτι πανταχοῦ ταῦτα γίνονται.

Ν. ΕΛΛ. *ἐννοῶ* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεων. «δὲν ἐννόησα τὸν σεισμόν», 3) ἀξιῶ κάτι. «ἐννοεῖ νὰ ἔχη τὰς ἀνέσεις σου». 4) σημαίνω. «τί ἐννοεῖ αὐτὴ ἡ ...»

ἐνοχλῶ = 1) ἐνοχλῶ, 2) προξενῶ ἐνόχλησιν εἰς τινα. πρτ. *ἠνώχλων*, μέλλ. *ἐνοχλήσω*, ἀόρ. *ἠνώχλησα*, πρκ. *ἠνώχληκα*, ὑπερσ. *ἠνωχλήκειν*.

- Παθ. *ἐνοχλοῦμαι*, πρτ. *ἠνωχλούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἐνοχλήσομαι, παθ. μέλλ. ἐνοχληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνωχλήθην], πρκ. *ἠνώχλημαι*.

ΠΑΡΑΓ. [ἐνόχλημα, ἐνόχλησις, ἐνοχλητέον, ἀνενόχλητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐν καὶ *ὄχλῶ* (*έω*), (τὸ ὅποιον παράγεται ἀπὸ τὸ *ὄχλος* = θόρυβος, πλήθος) θ *ἐνοχλέ-ω-ῶ*. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν αὐξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, ὅπως καὶ τὰ : ἀμφοιβητῶ, ἀμφιγνοῶ, ἀνέχομαι. ἐπανορθῶ, διαιτῶ, ἀμπέχομαι.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. . παρά.

ΣΥΝΩΝ. πράγματα παρέχω τινί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἠνώχλησα ὑμᾶς.

2) με δοτ. . οὐκ ἂν ἠνώχλει νῦν ἡμῖν ὁ Φίλιππος.

3) με κατηγ. μτχ. : τὸ δὲ μὴ (ἄξιον λόγου) οὐκ ἠνώχλει λέγων.

Ν ΕΛΛ. *ἐνοχλῶ* = στενοχωρῶ, δυσσαρεστῶ. «με ἐνοχλεῖ ἡ παρουσία τοῦ», *παρενοχλῶ* = ἐνοχλῶ κάποιον ποῦ ἀσχολεῖται με κάποιον ἔργον:

ἐντέλλομαι ἀποθ. = 1) δίδω ἐντολήν, 2) διατάσσω, 3) παραγγέλλω, 3) προστάττω. πρτ. *ἐνετελλόμην*, [μέσ. μέλλ. ἐντελοῦμαι], μέσ. ἀόρ. *ἐνετειλάμην*, πρκ. *ἐντέταμαι*, [ὑπερσ. ἐνετετάμην].

ΠΑΡΑΓ. ἐντολή, [ἐνταλμα].

ΕΓΥΜ' ἀπὸ τὸ θ. *τελ-* (καὶ με μετάπτωσιν *ταλ-*) καὶ με τὸ πρόσφ. *j*, *τελ-j-ομαι*, *τέλλομαι* καὶ με τὴν πρόθεσιν *ἐν*, *ἐντέλλομαι*. Ὁ πρκ. σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θέμα *ταλ-*. (Τὸ ἐνεργητικὸν ἐντέλλω εἶναι μόνον ποιητικόν).

ΣΥΝΩΝ. κελεύω, παραγγέλλω, παρεγγυῶ, διατάσσω, ἐπισκῆπτω, ἐπιστέλλω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ καὶ αἰτιατ. : καὶ τούτοις τοιάδε ἐνετέλλετο Κῦρος.

2) με δοτ, καὶ ἀπαρ. : ἐνετειλατο αὐτοῖς παρελαύνειν τινὰς

3) με ἀπαρ : πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας.

* **ἔξεστι** ρ. ἀπρόσ. = 1) εἶναι [δυνατόν, 2) ἐπιτρέπεται. πρτ. *ἔξην*, μέλλ. *ἔξεσται* καὶ *ἐκγενήσεται*, ἀόρ. β' *ἔξεγένετο*.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ.

ὄριστ.	ὀποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔξεσι	ἔξῃ	ἔξειη	ἔξέστω	ἔξεῖναι	ἔξον

ΠΑΡΑΓ. ἐξουσία.

ΕΤΥΜ. σύνθ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐκ καὶ τὸ ρῆμα ἐστίν (βλ. εἰμί).

ΣΥΝΩΝ. οἶόν τ' ἐστί.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ.: νῦν ἐξεσι σοι ἀνδρὶ γενέσθαι.

Ἡ μετοχὴ ἐξόν χρησιμοποιεῖται ἀπολύτως (αἰτιατ. ἀπόλυτος) καὶ εἶναι κατὰ κανόνα ἐναντιωματικὴ μετοχὴ. καὶ ἐξόν μοι μετ' ἐκείνων ἀδεῶς πολιτεύεσθαι. (Βλέπε καὶ Συντακτικὸν Ἰδίων συγγραφέων Μάθ. 37ο).

- * **ἐξετάζω**=1) ἐξετάζω, 2) ἐπιθεωρῶ, 3) ἀνακρίνω, δοκιμάζω. πρτ. *ἐξήταζον*, μέλλ. *ἐξετάσω* καὶ σπαν. συνηρ. *ἐξετῶ* (ἄω), ἄορ. *ἐξήτασα*, πρκ. *ἐξήτακα*, ὑπερσ. *ἐξητάκειν*.
- Παθ. *ἐξετάζομαι*, πρτ. *ἐξηταζόμην*, μέλλ. *ἐξετασθήσομαι*. ἄορ. *ἐξητάσθην*, πρκ. *ἐξήτασμαι*, ὑπερσ. *ἐξητάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής, ἐξεταστέος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐξ καὶ ἐτάζω (=ἐξετάζω δοκιμάζω). (Τὸ θ. ετ- τοῦ ἐτάζω προέρχεται ἀπὸ τὸ θ. εσ- τοῦ εἰμί). Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: πρὸς καὶ σύν

ΣΥΝΩΝ. ἐρευνῶ, ἀναζητῶ, πυνθάνομαι, ἀνακρίνω, ἀκριβῶ, δοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: Ἀθηναῖοι τὴν ὑπάρχουσαν ζυμμαχίαν ἐξήταζον.

2) τὸ παθ. μὲ κατηγ. μτχ.: ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζεται τοῖς ζυλλόγοις.

Ν. ΕΛΛ. *ἐξετάζω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐξετάζω μάρτυρας» ἐξετάζω τοὺς ὑποψηφίους εἰς τὴν ἔκθεσιν.

ἔοικα πρκ. μὲ σημασ. ἐνεστῶτος=1) ὁμοιάζω, 2) φαίνομαι. Βλέπε *εἶκω*.

- * **ἐορτάζω**=1) ἐορτάζω, 2) τιμῶ ἐν μέγα γεγονὸς μὲ ἐορτάς. πρτ. *ἐώρταζον*, [μέλλ. *ἐορτάσω*], ἄορ. *ἐώρτασα*, [ὑπερσ. *ἐωρτάκειν*].

ΠΑΡΑΓ. ἐόρτασις [ἐόρτασμα, ἐορτασμός, ἐορταστής, ἐορταστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *ἐορτή* θ. ἀναλογικὸν *ἐορταδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*. *ἐορτάδ-j* ω —*ἐορτάζω*. Ἡ ἀρχικὴ κανονικὴ ἀξησης ἦτο ἡόρταζον κατόπιν ἔπινεν ἀντιμεταχώρησις, δηλ. ἐναλλαγὴ τοῦ χρόνου τῶν δύο πρώτων φωνηέντων: ἐώρταζον, ἐώρτασα. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμεταβ. ὡς εἴη ἐορτή, ἐν ἣ πανδημεὶ Μυτιληναῖοι ἐορτάζουσι.

2) μὲ σύστοιχ, αἰτιατ. οὐστίνας δεῖ ἐορτάσαι ἐορτάς.

Ν. ΕΛΛ. *ἐορτάζω*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐορτάζομεν τὴν ἐπέτειον τῆς ἐπαναστάσεως».

ἐπαινῶ. Βλέπε *αἰνῶ*.

ἐπαίω=1) ἐννοῶ, 2) γνωρίζω, 3) εἶμαι εἰδικός. Βλέπε *αἶω*.

* ἐπανορθῶ=1) ἐπαναφέρω κάτι εἰς τὴν προηγουμένην του θέσιν, 2) διορθῶν, 3) ἐπανορθῶν. πρτ. *ἐπηνόρθουν*, μέλλ. *ἐπανορθώσω*, ἀόρ. *ἐπηνόρθωσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐπανορθοῦμαι*, πρτ. *ἐπηνορθούμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπανορθώσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐπανορθωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπηνορθώσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐπηνορθώθην*, πρκ. *ἐπηνόρθωμαι*, ὑπερσ. *ἐπηνορθώμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, ἐπανορθωτός, ἀνεπανόρθωτος, [ἐπαναρθρωτής].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὰς προθ. ἐπι-ἀνά καὶ τὸ ρ. ὀρθῶ-ῶ, ἐπ-αν-ορθῶ. Τὸ ρ. λαμβάνει ἐσωτερικὴν (κανονικὴν) καὶ ἐξωτερικὴν ἀξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν, δηλ. ἐκτὸς τῆς κανονικῆς ἀξήσεως τοῦ ὀρθῶ (ὄρθουν) λαμβάνει ἀξησιν καὶ ἡ πρόθεσις ἀνά (ἐπ-ην-ὄρθουν).

ΣΥΝΘ. συνεπανορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἐπανορθῶ καὶ ἐπανορθῶνω = ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐπανορθῶνω τὸ ἀδίκημα».

ἐπείγω μτβ.= 1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐπισπεύδω κάτι, 4) ἐπιτυγχάνω κάτι. ἀμτβ.=βιάζομαι σπεύδω. Εἰς τοὺς ἀττικ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. μὲ τὴν προθ. κατά. πρτ. *ἤπειγον*, [ἀόρ. *ἤπειξα*].

- Μέσ. *ἐπείγομαι* (=σπεύδω), πρτ. *ἤπειγόμεν*, [μέσ. μέλλ. *ἐπείξομαι*], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἤπειχθην*, [πρκ. *ἤπειγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ἐπεικτός [ἐπειξίς (=ἡ σπουδή)], ἐπείκτης (=ὁ ἐπιστάτης), ἤπειγμένως (=βιαστικά).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *ειγ-* (συγγενὴς μὲ τὴν ρίζαν *εικ* τοῦ εἶκω=ὑποχωρῶ) καὶ μὲ τὴν προθ. ἐπί, ἐπείγ-ω Τὸ ρ. ἀρχικῶς ἔθεωρήθη ἀπλοῦν καὶ ἔλαβεν ἀξησιν καὶ ἀναδιπλασιασμόν εἰς τὴν ἀρχήν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. σπεύδω, βιάζομαι, σπουδάζω, ἐπιτυγχάνω, ὀρμῶ, παροξύνω, διεγείρω, ἐρεθίζω, κινῶ, ὠθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτ. : ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτειδαία καὶ ὁ Ἄριστεύς

2) μὲ ἀπαρ. : παντὶ τε τρόπῳ ἤπειγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους....

Ν. ΕΛΛ. ἐπείγω=ἀπατῶ ἄμεσον ἐνέργειαν, βιάζω. «ἐπείγει ἡ ψήφισις τοῦ νόμου» ἀπρὸς. ἐπείγει νὰ ψηφισθῇ τὸ «νομοσχέδιον», ἐπείγο-

μαι=βιάζομαι. «ἐπείγομαι νά ἀναχωρήσω», κατεπείγω=ἐπείγω ὑπερβολικά.

ἐπηρεάζω=1) φέρομαι με ὑβριστικὸν τρόπον πρὸς κάποιον, 2) ὑβρίζω, 3) ἐνοχλῶ, 4) βλάπτω. πρτ. *ἐπηρεάζον*, ἄδρ. *ἐπηρεάσα*.

● Παθ. *ἐπηρεάζομαι*, πρτ. *ἐπηρεαζόμεν*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπηρεασμός (=ἡ μεταχειρίσις με κακία). ἀνεπηρέαστος (=ὁ ἄνευ ὑβρεῶν), [ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τῶ οὐσιαστ *ἐπήρεια* (=ὑβρις, περιφρόνησις) καὶ τὴν κατάληξιν -ζω ἀντὶ *ἐπηρειάζω*. Τὸ α εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, ὑβρίζω, κατηγορῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, λυμαίνομαι, ἀπειλῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. (Κριτίας) ἐπηρεάζων ἐκείνῳ (Χαρικλεῖ).

2) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐπηρεάζων μοι καὶ μικρὰ καὶ μείζων.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπηρεάζω*=1) ἐπιδρῶ ἐπιβλαβῶς ἐπάνω εἰς κάποιον, 2) ἄσκῶ ἐπιδρασιν ἐπὶ τῆς θέλησεως, τῆς διαθέσεως ἢ τῶν πράξεων κάποιου. «οἱ λόγοι τοῦ οὐδόλως ἐπηρέασαν τοὺς δικαστάς»

ἐπιβουλεύω=1) σχεδιάζω κάτι ἐναντίον κάποιου, 2) ἐπιβουλεύομαι κάποιον, 3) σκέπτομαι νά βλάψω κάποιον, 4) διανοοῦμαι νά πράξω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων χρόνων βλέπε *βουλεύω*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιβούλευμα (=σχέδιον, ἀπόπειρα ἐναντίον κάποιου), ἐπιβουλεύτης (=ὁ συνωμότης), ἐπιβουλή (=σχέδιον ἐναντίον κάποιου), ἐξ ἐπιβουλής (=μὲ ἐνέδραν).

ΣΥΝΘ ἀντεπιβουλεύω=ἀντιτάσσω ἰδικὰ μου ἐπίβουλα σχέδια εἰς τὰ ἐπίβουλα σχέδια ἄλλου.

ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ, τεκταίνομαι, χαλκεύω, μηχανῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. . οἱ Θηβαῖοι ἐπεβούλευον τοῖς ἔξω

2) με αἰτιατ. (πραγματ.): οὐ γὰρ ἂν τὸν ἐκπλουν ἐπιβουλεύουσαι.

3) με ἄπαρ. . ἐπιβουλεύουσιν αὐτοῖ τε καὶ οἱ ξυμπολιορκοῦμενοι πάντες ἐξελθεῖν.

4) με ἐξηρημ. πρὸτ. . Κῦρος εἰσηλθεν ἐπιβουλεύσας δπως ἂν ἀλυπτότατα εἴποι.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπιβουλεύομαι*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἐπιβουλεύεται τὴν περιουσίαν μου».

ἐπιδημῶ (έω)=1) ζῶ εἰς τὴν πατρίδα μου, 2) ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, 3) διαμένω κάπου ὡς ξένος. πρτ. *ἐπεδήμουν*, μέλλ. *ἐπιδημήσω*, ἄδρ. *ἐπεδήμησα*, πρκ. *ἐπιδηδήμηκα*, ὑπερσ. *ἐπεδηδήμηκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιδήμησις (= ἐπιδημία) [ἐπιδημητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίδημος (= ἰθαγενής, ἐγχώριος, μόνιμος). θ. ἐπιδημέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐνδημῶ, διστρίβω, διαμένω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδημῶ, ἐκδημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ. : ᾽ τὶ λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδηδήμηκεν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιδημῶ=ι διαμένω, διαρκῶς κάπου, 2) (ἐπὶ νόσου) ἐμφανίζομαι καὶ διαδιδόμαι εὐρέως κάπου.

* ἐπιθυμῶ (έω)=1) ἐπιθυμῶ, 2) ποτιῶ. πρτ. ἐπεθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμησα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, ὕπερσ. ἐπετεθυμήκειν.

● Παθ. ἀπαρεμ. ἐνεστ. ἀντεπιθυμεῖσθαι, μτχ. τὰ ἐπιθυμούμενα.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐπὶ καὶ θυμός χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ἰσχύματος. θ. ἐπιθυμέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἀντεπιθυμῶ (=ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἀμοιβαίως).

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐθέλω, ἐφίεμαι ὀρέγομαι, ποθῶ, ἐρῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀποστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ γεν. σὺ μὲν γὰρ παιδείας ἐπιθυμεῖς.

2) μὲ ἄπαρ. ἐπιθυμῶ δ' ἔγωγε ἐπισκέψασθαι κοινῇ μετὰ σοῦ.

Ν ΕΛΛ. ἐπιθυμῶ καὶ πιθυμῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, «ἐπιθυμῶ τὴν δόξαν». «ἐπιθυμῶ νὰ σὲ συναντήσω».

ἐπικουρῶ (έω)=1) βοηθῶ, 2) ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν. πρτ. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα.

● Παθ. μόνον ὁ πρκ. ἐπικεκούρημαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπικούρημα (=βοήθημα), ἐπικούρησις, [ἐπικουρητέος, δυσεπικούρητος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίκουρος (ἐπὶ καὶ κούρος=νέος) θ. ἐπικουρέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : σὺν, συνεπικουρῶ, καὶ ἀντὶ ἀντεπικουρῶ.

ΣΥΝΩΝ. βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, τιμωρῶ;

ΣΥΝΤΑΞ μὲ δοτ. . καὶ ἐκεῖ ταῖς φιλίαις πόλεσιν ἐπεκούρει.

Ν. ΕΛΛ. ἐπικουρῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

* ἐπιμελοῦμαι (έομαι) καὶ ἐπιμέλομαι ἀποθ.=1) φροντίζω διὰ κάτι, 2) ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι μὲ κάτι. πρτ. ἐπεμελούμην καὶ ἐπεμελόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. μέλλ. σπαν. ἐπιμελήθησομαι, [μέσ. ἀόρ. ἐπεμελησάμην], παθ. ἀόρ. ἐπεμελήθην, πρκ. ἐπιμεμέλημαι, ὕπερσ. ἐπεμεμελήμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον, ἐπιμελήτρια.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ἐπιμελής θ. ἐπιμελέσ-ομαι - ἐπιμελέ-ομαι - ἐπιμελοῦμαι, παρασύνθ. ἀπό τὴν πρόθ. ἐπί καὶ μέλομαι (μέλει) τὸ ἐπιμέλομαι.

ΣΥΝΘ. ἀντεπιμελοῦμαι (=ἐπιμελοῦμαι καὶ ἐγώ).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, μεριμνῶ, κήδομαι, θεραπεύω, περιέπω, προνοῶ, τημελῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. . ἐπεμελεῖτο τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος.

2) μὲ γεν. καὶ ἀπαρ. : ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι.

3) μὲ σύστοιχ. αἰτιατ. : οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν,

4) μὲ πλαγ, ἐρώτησιν (ὄπως καὶ ὀριστ. μέλλοντος) : οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλονται ὄπως μὴ τοιοῦτοι ἔσονται οἱ πολῖται.

5) μὲ ἔμπρόθ. προσδ. : νόμους θεμένους περὶ τοὺς παῖδάς τε καὶ γεννήτορας ἐπιμελεῖται.

ἐπιορκῶ=1) ὀρκίζομαι ψευδῶς, παραβαίνω τὸν ὄρκον. μέλλ. ἐπιορκήσω, ἀόρ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκηκα, ὑπερσ. ἐπιωρκηκῶς ἦν.

• Παθ. μόνον ὁ Παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι:

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπιορκος (=ὁ ὀρκιζόμενος ψευδῶς) θ. ἐπιορκέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μόνον ὁ παθ. μέλλ. κατεπιορκηθήσομαι.

ΣΥΝΩΝ. ψευδορκῶ.

ΑΝΤΙΘ. εὐορκῶ, ὄρκους ἐμπεδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετβ. : σύνοιδέ μοι εἰ ἐπιορκῶ.

2) μὲ αἰτιατ. : οὗτοι μὲν γὰρ αὐτοὺς ἐπιωρκήκασιν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιορκῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ἐπισκήπτω. Βλέπε σκήπτω.

* ἐπίσταμαι=1) γνωρίζω καλῶς. πρκ. ἠπιστάμην, μέσ. μέλλ. ἐπιστήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠπιστήθην.

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχα

ἠπιστήθην = παθ. ἀόρ. τοῦ ἐπίσταμαι.

ἠπιστήθην = παθ. ἀόρ. τοῦ ἀπιστοῦμαι.

Ἐντικατάστασις ἐνέστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπίσταμαι	ἐπίστωμαι	ἐπισταί- μην	ἐπίστασο καὶ ἐπίστω	ἐπίστα- σθαι	ἐπιστάμε- νος

Τὸ ρῆμα κλίνεται κατὰ τὸ Ἰσταμαι.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητὸν (=δ,τι δύναται τις νὰ μάθῃ).
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν προθ. ἐπί καὶ τὸ θ. στα- (ἰ-στα-μαι). Τὸ ρ. λαμβάνει ἔξωτ. αὔξ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἔξ, πρό, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. οἶδα, γνωρίζω, γινώσκω, ἐπαίω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τὰς ἐνθάδε θυσίας ἐπιστάμεθα καὶ γινώσκομεν.

2) μὲ τελ. ἀπαρ. : ὦ Ἄγηςίλαε, μειοῦν μὲν ἄρα σὺ γε τοὺς φίλους ἠπίστω.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : εἶδ ἐπίσταμαι αὐτὸς σχῆσων.

4) μὲ εἰδ. πρότ. : πάντες ἐπιστάμεθα, ὅτι πόλεμοι γίνονται καὶ καταλύονται.

ἐπιστατῶ (ἔω)=1) εἶμαι ἐπιστάτης, 2) ἐπιβλέπω. πρτ. *ἐπεστάτουν*, μέλλ. *ἐπιστατήσω*, ἀόρ. *ἐπεστάτησα*, [πρκ. *ἐπεστάτηκα*].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιστατητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ *ἐπιστάτης* (=ὁ πρόεδρος τῶν πρυτάνεων) θ. *ἐπιστατέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. συνεπιστατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν. . οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν.

2) μὲ δοτ. : εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπεστάτει.

3) ἀπολ. : Ἄκαμαντις ἐπρυτάνευε, Νικιάδης ἐπεστάτει.

Ν. ΕΛΛ. *ἐπιστατῶ*=ἐπιβλέπω, ἐποπτεύω κάποιον ἔργον διὰ τὴν καλὴν του ἐκτέλεσιν.

ἐπιτηδεύω=1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, 2) ἀσκῶ τι, 3) ἐπαγγέλλομαι, 4) φροντίζω νά. πρτ. *ἐπετήδευον*, μέλλ. *ἐπιτηδεύσω*, ἀόρ. *ἐπετήδευσα*, πρκ. *ἐπιτετήδευκα*, ὑπερσ. *ἐπετετηδέυκειν*.

• Πάθ. *ἐπιτηδεύομαι* (=ἀσχοῦμαι διὰ νὰ γίνω κάτι), πρκ. *ἐπιτετήδευμαι*, [ὑπερσ. *ἐπετετηδεύμην*].

ΠΑΡΑΓ. ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδεις, ἐπιτηδευτός, ἐπιτηδευτέον [ἀνεπιτηδευτός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. *ἐπίτηδες* (=σκοπίμως) θ. *ἐπιτηδ-* καὶ τὴν πα-

ραγωγ. κατάλ. -εύω, ἐπιτηδ-εύω· τὸ ρ. λαμβάνει αὔξησιν καὶ ἀναδιπλασ. ὡσάν νά ἦτο σύνθετον.

ΣΥΝΩΝ ἀσκῶ, ἐπαγγέλλομαι, ἐπιχειρῶ, ἐργάζομαι, πειρῶμαι, πράττω. ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ ἐπετηδευσαν ἀρετὴν καὶ ζύνεσιν.

Ν. ΕΛΛ. ἐπιτηδεύω καὶ ἐπιτηδεύομαι=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι μὲ δεξιότητα. «ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν ζωγραφικὴν», 2) ὑποκρίνομαι, «ἐπιτηδεύεται τὸν φιλάνθρωπον».

* ἐπιχειρῶ (έω)= 1) θέτω τὴν χεῖρα εἰς τι, 2) ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, 3) ἐπιτίθεμαι. πρτ. ἐπεχειρουν, μέλλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχειρησα, πρκ. ἐπιπεχειρήκα, ὑπερσ. ἐπεπεχειρήκειν.

● Παθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι, πράττομαι), πρτ. ἐπεχειροσύμην, παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην.

ΠΑΡΑΓ. ἐπιχειρήσις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. ἐπί καὶ χεῖρ, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. ἐπιχειρέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἄπτομαι, ἐγχειρῶ, ἐπιβάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ τελ. ἀπαρ. : οὐδ' ὁ ποιητὴς ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διανοίαν ἄλλοσε τρέπειν.

2) μὲ δοτ. : ἀλλ' εὐθὺς Ὀλουθίοις ἐπεχειρήσε (Φίλιππος).

3) μὲ αἰτιατ. : καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν.

Ν ΕΛΛ. ἐπιχειρῶ=1) κάμνω ἕναρξιν κάποιου ἔργου, 2) δοκιμάζω. 3) προσπαθῶ. «ἐπιχειρεῖ τὰ ἀδύνατα». «ἐπεχείρησε νά μᾶς ἐξαπατήσῃ».

* ἔπομαι ἀποθ.=1) ἀκολουθῶ, 2) ἔρχομαι κατόπιν, πρτ. εἰπόμην, μέλλ. ἔψομαι, ἀόρ. β' ἐσπόμην.

Ἐντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὀποτ.	εὐκτ.	προσν.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐσπόμην	ἐπίσχωμαι	ἐπισκοίμην	ἐπίσκου	ἐπισκέσθαι	ἐπισκόμενος

Ὁ ἀόρ. β' μόνον εἰς τὴν ὄριστ. εἶναι ἀπλοῦς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν σεπ- (λατ. sequor=ἔπομαι). θ. ἐπ- ἐπ-ομαι ἀπὸ τὴν ρίζαν σεπ μὲ συγκοπὴν τοῦ ε προέρχεται τὸ θ. σεπ τοῦ ἀορ. β' ἐ-σεπ-όμην.

ΣΥΝΘ. ἐφέπομαι (=παρακολουθῶ), παρέπομαι (=παρακολουθῶ), συν-έπομαι (=ἀκολουθῶ μαζὺ μὲ ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. ἀκολουθῶ, ἔχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἡγοῦμαι, προέρχομαι, προβαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. : ἐπὶ τῷ τρίτῳ σημείῳ ἔπεσθέ μοι.

Ν. ΕΛΛ. ἔπομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. Συνήθως χρησιμοποιεῖται

τὸ γ' ἐνικ ἔπεται=προκύπτει, συνάγεται ὡς συμπέρασμα. «ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι θὰ πορευοῖσθῃ ἔλλειψις».

ἔπω=1) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι, φροντίζω. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφ. πάντοτε σύνθ. **περιέπω**=περιποιοῦμαι. πρτ. **περιεῖπον**, μέλλ. **περιέψω**, ἀόρ. β' **περιέσπον**.

- Παθ. **περιέπομαι** (=μὲ περιποιοῦνται, τυγχάνω περιποιήσεως). πρτ. **περιειπόμην**, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. περιέψομαι], παθ. ἀόρ. μόνον τὸ ἀπαρ. **περιεφθῆναι**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σεπ-** (λατ. serelio=θάπτω). θ. ἔπ- ἔπ-ω.

ΣΥΝΘ. διέπω (=κυβερνῶ, διευθύνω, τακτοποιῶ), ἀμφιέπω (=ἀσχολοῦμαι, φροντίζω), περιέπω, ἐφέπω, μεθέπω.

ΣΥΝΩΝ. θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, ἐπομαι, φροντίζω.

ΣΥΝΤΑΞ μὲ αἰτιατ.: μάλα περιεῖπεν αὐτόν.

N. ΕΛΛ. **διέπω**=διοικῶ, διευθύνω, διακυβερνῶ. «οἱ νόμοι οἱ διέποντες τὴν φύσιν»

- * **ἐργάζομαι**: ἀποθ.=1) ἐργάζομαι, 2) κάνω, 3) κατεργάζομαι κάτι, 4) ἐξασκῶ. πρτ. **εἰργαζόμεν** καὶ **ἡργαζόμεν**, μέσ. μέλλ. **ἐργάσομαι**, παθ. μέλλ. **ἐργασθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **εἰργασάμην** καὶ **ἡργασάμην**, παθ. ἀόρ. **εἰργάσθην** καὶ **ἡργάσθην**, πρκ. **εἵργασμαι**, ὑπερσ. **εἰργάσμην**, τετελ. μέλλ. **εἰργασμένος ἔσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἐργασία, ἐργάτης, ἐργάνη, ἐργαλεῖον, ἐργαστέος, ὄργανον, ἐργάσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **ἔργον** (ρίζα **Φεργ-** γερμαν. **werk**=ἔργον) μὲ θ **ἀναλογ.** **Φεργαδ-** καὶ τὸ πρόσφ **j**, **Φεργάδ-j-ομαι** —**ἐργάζομαι**.

Ἡ ἀῤῥησις καὶ ὁ ἀναδιπλασμός εἰ ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικόν **F**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὸς προθέσεις ἀπό, διά, ἐξ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπό, οὖν.

ΣΥΝΩΝ. δρῶ, ποιῶ, πράττω.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. αὐτοὶ εἰργάζοντο τὴν γῆν.

2) μὲ δύο αἰτιατ. τούτους δεῖνὰ εἰργάζοντο.

N ΕΛΛ. **ἐργάζομαι**=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ὑπηρετῶ κάπου. «ἐργάζεται εἰς τὴν τράπεζαν», 3) (μτφ.) λειτουργῶ «ἢ μηχανὴ δὲν ἐργάζεται», 4) (μτφ.) κερδίζω ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου. «αὐτὸς ὁ μηχανικός ἐργάζεται καλά», 5) καταβάλλω προσπάθεια, κοπιᾶζω. «εἰργάσθην πολὺ διὰ τὰ τὸν διορίσω». σύνθ. **ἀπεργάζομαι**, **ἐπεξεργάζομαι**, **κατεργάζομαι**, **συνεργάζομαι**, **περιεργάζομαι**.

ἐρεθίζω=1) ἐρεθίζω, 2) διεγείρω. [πρτ. **ἡρέθιζον**, μέλλ. **ἐρεθιῶ** καὶ **ἐρεθίσω**], ἀόρ. **ἡρέθισα**, πρκ. **ἡρέθικα**, ὑπερσ. **ἡρεθίσκειν**.

- Παθ. *ἐρεθίζομαι*, ἀόρ. *ἠρεθίσθη*, [πρκ. ἠρέθισμαι], ὑπερσ. *ἠρεθίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής, ἐρεθιστικός, ἐρεθιστέον.

ΕΤΥΜ. πιθανόν ἀπό την ρίζαν *ερι-* (ἔρις=φιλονικία) ἐσχηματίσθη τὸ ποιητ. ρῆμα *ἐρέθω* (=ἐρεθίζω). θ. *ερεθ-* μετὰ τὴν κατὰληξιν *-ίζω ἐρεθίζω*, (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντοκόληκτα). Τὸ *ι* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθ. ἀνά.

ΣΥΝΩΝ. παροξύνω, διεγείρω, ὀργίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. · ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε διάτορος φόβος.

Ν. ΕΛΛ. *ἐρεθίζω*=1) ἐξάπτω, παροξύνω, 3) ἐπὶ σωματικῶν ὀργάνων ἢ παθήσεων=αὐξάνω τὴν εὐπάθειαν. ἀό *καπνὸς ἐρεθίζει τὰ μάτια*, *ἐρεθίζομαι*=1) ἐξάπτομαι, ὀργίζομαι, 2) γίνομαι πιὸ εὐπαθής. σύνθ. *ἐξερεθίζω*.

ἐρείδω=1) στηρίζω κάτι ἐπάνω εἰς ἄλλο. Εἰς τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται σχεδὸν πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἠρείδων*, μέλλ. *ἐρείσω*, ἀόρ. *ἠρείσα*, [πρκ. ἠρείκα καὶ ἐρήρεικα].

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἐρείδομαι*, [πρτ. ἠρείδομην, μέσ. μέλλ. ἐρείσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἠρείσάμην*, [παθ. ἀόρ. ἠρείσθη. πρκ. ἠρείσμαι καὶ ἐρήρεισμαι, ὑπερσ. ἠρείσμην καὶ ἠρηρείσμην].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<i>ἠρείσα</i>	= ἀόρ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>ἠρίσα</i>	= ἀόρ.	τοῦ	<i>ἐρίζω</i>
<i>ἠρείκα</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>ἠρηκα</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>αἰρῶ</i>
<i>εἴρηκα</i>	= πρκ.	τοῦ	<i>λέγω</i>
<i>ἐρείσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>ἐρείδω</i>
<i>αἰρήσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>αἰρῶ</i>
<i>ἐρίσω</i>	= μέλλ.	τοῦ	<i>ἐρίζω</i>

ΠΑΡΑΓ. ἐρεισμα, ἀντηρίς (=στήριγμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ερειδ-* *ἐρείδω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, ἐπί, πρὸς καὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. στηρίζω, στηλῶ, στερεῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας, ὀδύνας ἐδωκεν

ἐρείπω=1) κατακρημνίζω, 2) ρίπτω κατὰ γῆς, 3) καταστρέφω, 4) ἐ-

ρειπώνω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως ἀπὸ τοὺς ποιητὰς καὶ μεταγενεστέρους συγγραφεῖς. [πρτ. ἤρειπον, μέλλ. ἐρείψω, ἀόρ. α' ἤρειψα, ἀόρ. β' ἤριπον. πρκ. ἐρήριπα].

- Μέσ. καὶ Παθ. [ἐρείπομαι (=ἐρειπώνομαι), μέσ. μέλλ. ἐρείψομαι, μέσ. ἀόρ. α' ἤρειψάμην, μέσ. ἀόρ. β' ἤριπόμην, παθ. ἀόρ. α' ἤρείφθην, παθ. ἀόρ. β' ἤρίπθην, πρκ. ἐρήριμμαι, ὑπερσ. ἐρηρίμμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐρείπιον, ἐρείπιμον, ἔρειψις (=πτῶσις), ἐρειψίτοιχος.

ΕΤΥΜ. θ. ἰσχυρόν ρειπ- καὶ ἀσθενές ριπ- μετὰ τὸ προθεματ. ε, ερειπι- καὶ εριπ-.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : Κύρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς ἐρείψων τὰ τεῖχη.

Ν. ΕΛΛ. ἐρειπώνω=καταστρέφω, μεταβάλλω εἰς ἐρείπια, κρημνίζω. «ὁ σεισμός ἐρείπωσε τὴν πόλιν», συνθ. κατερειπώνω.

ἐρευνῶ (ἀω)=1) ἐρευνῶ, 2) ἐξετάζω, 3) ἀναζητῶ. πρκ. ἠρεύνων, [μέλλ. ἐρευνήσω], ἀόρ. ἠρεύνησα.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἐρευνῶμαι, μέσ. μέλλ. ἐρευνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠ-ρευνησάμην.

ΠΑΡΑΓ. ἐρευνητής, ἐρευνητέον, ἐρευνητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπο τὴν ρίζαν ερ- (ἐρέω=ἐρωτῶ) θ. ἐρευνά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, διά, πρό σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐξετάζω, ἀνακρίνω, πυνθάνομαι, δοκιμάζω, ἀκριβῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. . ταῦτ' οὖν ἐγὼ ἔτι καὶ νῦν περιῶν ἐρευνῶ.

Ν. ΕΛΛ. ἐρευνῶ=ἀνιχνεύω. «ἐρευνῶ τὴν περιοχὴν», 2) ἐξετάζω μετὰ προσοχὴν, μελετῶ κάτι. «ἐρευνῶ τὰς διαθέσεις του». συνθ. ἀνερευνῶ διερευνῶ, ἐξερευνῶ.

ἐρίζω=φιλονεικῶ. πρτ. ἤριζον, [μέλλ. ἐρίσω], ἀόρ. ἤρισα, [πρκ. ἤρικα].

- Μέσ. μόνον ὁ πρκ. ἐρήρισμαι μετὰ ἐνεργ. σημασ.

Δι' ὁμότηχα βλέπε *ἐρεῖδω*.

ΠΑΡΑΓ. ἔρισμα (=αἰτία ἔριδος), ἐριστής (=ὁ φιλονίκος) ἐρισμός. ἀναμείριστος (=ἀδιαφιλονίκητος)

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ἔρις θ. εριδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, εριδ-j-ω ἐρίζω

Τὸ ι τῆς παραληγ. εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. φιλονικῶ, ἀμφισβητῶ, ἀγωνίζομαι, διαφωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ δοτ. : ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροι καὶ ἔχθροὶ ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ. ἐρίζω=1) μαλλώνω, 2) διαμφισβητῶ, 3) ἀνταγωνίζομαι. «ἐρίζουσι περὶ τῆς κληρονομίας».

ἔρπω καὶ ἐρπύζω=1) σύρομαι, σέρνομαι, 2) βαδίζω ἀργά. Τὸ ρῆμα κυρίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ποιητάς. [πρτ. εἶρπον, μέλλ. ἐρψω καὶ ἐρπύσω, ἀόρ. εἶρψα καὶ εἶρπυσα].

ΠΑΡΑΓ. ἔρψις (=τὸ σύριμο), ἔρπηξ (=νόσημα), ἐρπετόν, ἐρπυστήρ' ἐρπυσις, [ἐρπύστρια].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σερπ-* (λατ. *serpo*=ἔρπω) θ. ἔρπ ω. Τὸ υ τοῦ ἐρπύζω εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐξ, κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σύρομαι, βαδίζω, πορεύομαι, ἔρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμετβ.: πρὸς τὸν ἔχοντα ὁ φθόνος ἔρπει.

Ν. ΕΛΛ: ἔρπω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ταπεινώνομαι κολακεύων τοὺς ἰσχυροὺς.

* ἔρχομαι ἀποθ.=ἔρχομαι. πρτ. ἦα καὶ ἦειν [καὶ ἠρχόμεν], μέλλ. εἶμι ἢ ἀφίξομαι ἢ ἐλεύσομαι, ἀόρ. β' ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν.

Δι' ἀντικατάστασιν δυσκόλων τύπων βλέπε εἶμι. Ὁ ἐνεστώς *ἔρχομαι* εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν ὀριστικὴν, εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ἀναπληρῶνεται ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ ρήματος εἶμι.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εἶκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔρχομαι	ἶω	ἶοιμι καὶ ἰοίην	ἶθι	ἰέναι	ἰών, οὔσα, όν

ΠΑΡΑΓ. ἔπηλυς (=ὁ ξένος), νέηλυς (=ὁ νεοφερμένος), [προσηλυτος (=ὁ ἀφίχθεις ἄλλοθεν, ὁ ξένος, ὁ ἀσπασθεις νέαν θρησκείαν)], ἔλευσις, Ἐλευσίς.

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα: 1) ἀπὸ θ. *ερχ-* (ἔρχομαι) ἐνεστώς, 2) ἀπὸ θ. *ει-* καὶ *ι-* (ὁ μέλλον καὶ ὁ παρατατικός), 3) ἀπὸ θ. *ελυθ-* καὶ *ελθ-* (ὁ ἀόρ, πρκ. καὶ ὑπερσ.). Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ὄττικ. ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι (=ἐκστρατεύω), παρέρχομαι (=διέρχομαι πλησίον, καταφρονῶ), ἐπέρχομαι (=ἐπιτίθεμαι) διεξέρχομαι (=διηγοῦμαι κατὰ λεπτομερῶς), κατέρχομαι (=ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν ἔξοριαν εἰς τὴν πατρίδα), ὑπέρχομαι (=κολακεύω).

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, φθάνω, βαίνω, φοιτῶ, ὀδεύω, βαδίζω, πορεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ρῆμα ὡς ἀπλοῦν ἀμετάβ.

Ἦς σύνθετον λαμβάνει ἀντικείμενον εἰς γεν. δοτ. ἢ αἰτιατ. ἀναλόγως μὲ τὴν πρόθεσιν ποῦ συντίθεται.

Ν. ΕΛΛ. ἔρχομαι=1) ἔρχομαι, φθάνω, ἐπιστρέφω, 2) συχνάζω. «ἔρ-

χεται κάθε μέρα εις τὸ σπίτι μου». Τὸ ρῆμα ἔχει και πολλές ἄλλας μεταφορικός σημασίας. Σύνθ. **ἀπέρχομαι, ἀνέρχομαι, ἐξέρχομαι, ἐπέρχομαι, διέρχομαι, συνέρχομαι, ἀντεπεξέρχομαι** κτλ.

ἐρῶ (ἄω)=1) ἔχω ἔρωτα, 2) ἀγαπῶ πολύ, 3) ἐπιθυμῶ κάτι πολύ. πρτ. **ἤρων**, παθ. μέλλ. **μὲ ἐνεργ. σημασ. ἐρασθήσομαι**, μέσ. ἄορ. **μὲ ἐνεργ. σημασ. ἤρασάμην**, παθ. ἄορ. **μὲ ἐνεργ. σημασ. ἤρᾶσθην**, [πρκ. ἤρασμαι, ὑπερσ. ἤράσμην].

- Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. **ἐρῶμαι** (=ἀγαπῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. ἐραστής, ἐράστρια, ἐράσμιος, ἐραστός, ἀξιεραστός, ἐρασμός.

ΕΤΥΜ. θ. **ερα-** και **ερασ-**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἄντι.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, φιλῶ, ἐφίεμαι, γλίχομαι ὀρέγομαι.

ΑΝΤΙΘ. μισῶ, ἀποστρέφομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν τῶν δὲ καλῶν τῶν μὲν ἐρῶσι. τῶν δ' οὐ

N. **ΕΛΛ.** ἐρῶμαι=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. «ἤρασθη τῆς ἐπιστήμης».

* **ἐρωτῶ** (ἄω)=ἐρωτῶ. πρτ. **ἠρώτων**, μέλλ. **ἐρωτήσω** και συνηθ. **ἐρήσομαι** (=θὰ ἐρωτήσω), ἄορ. **ἠρώτησα** και συνηθ. ἄορ. β' **ἠρόμην** (=ἠρώτησα), πρκ. **ἠρώτηκα**, ὑπερσ. **ἠρωτήκειν**.

- Παθ. **ἐρωτῶμαι**, ἄορ. **ἠρωτήθην**, πρκ. **ἠρώτημαι**.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἠρόμην	ἔρωμαι	ἔροίμην	ἐροῦ	ἐρέσθαι	ἐρόμενος

Δι' ὁμότηα βλέπε **αἴρω**.

ΠΑΡΑΓ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, ἐρωτηματικός, ἐρωτητέον.

ΕΤΥΜ. θ. **ερωτα-** (ἐρωτῶ), θ. **ερ-** (ἠρόμην), θ. **ερε-** (ἐρήσομαι).

ΣΥΝΘ. μὲ τας προθ. διὰ, ἀνά, ἐπί, ὑπό, ἀντί, πρὸς

ΣΥΝΩΝ. πυνθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀποκρίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ὦ Χαιρεφῶν. ἐροῦ αὐτον.

2) μὲ δύο αἰτιατ. . οὐδεὶς με πω ἠρώτηκε καινὸν οὐδέν.

3) μὲ πлагιαν ἐρωτημ. πρὸτ. : και ἤρετο δ,τι εἶη τὸ οὐνθημα.

4) μὲ αἰτιατ. και πлаг. ἐρώτησιν : και τις αὐτὸν ἤρετο ὀπόσοι αὐτῶν τεθνῶσιν.

N. **ΕΛΛ.** ἐρωτῶ και ρωτῶ=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα, **ἐπερωτῶ**=1) ἐρωτῶ διὰ κάποιο θέμα, 2) (εις τὴν Βουλήν) =κάμνω ἐπερώτησιν, δηλ. ἐρωτῶ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ἐλέγξω τὰς πράξεις ἢ τὴν πολιτικὴν τῆς κυ-

βερνήσεως, *διερωτῶμαι*=ἀπορω. «διερωτῶμαι ἂν εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ πού λέγει».

* *ἔσθίω*=τρώγω. πρτ. *ἤσθιον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἔδομαι*, ἄορ. β' *ἔφαγον*, πρκ. *ἔδηδοκα*, ὑπερσ. *ἔδηδοκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. ὅλοι οἱ χρόνοι πλὴν τοῦ πρκ. εἶναι μεταγενέστ. [*ἔσθιομαι*, μέσ. ἄορ. *ἤδεσάμην*, παθ. ἄορ. *ἤδέσθην*], πρκ. *ἔδηδεσμαι*. Οἱ ἀρχαῖοι χρησιμοποιοῦν τὸ *ἔσθίω* διὰ ὑδαρῆ φαγητά.

ΠΑΡΑΓ. ἔδεσμα, ἔδωδή, ὄδους, νῆστις (νη-εδ-τις), ὄσοφαγος, ἀριστον (=τὸ πρῶϊνόν φαγητόν), ἔδωδιμος, ἔδεστός, ἔδεστέον.

ΕΤΥΜ. Τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ 3 θέματα: 1) θ. εδ- (λατ. edo=ἔσθίω) καὶ μὲ τὸ πρόσφ. ε-(η), εδ-ε- *ἔδηδοκα*. 2) θ. εσθι- *ἔσθι-ω*, τὸ ι βραχύ. 3) θ φαγ- *ἔφαγον*. Ὁ πρκ καὶ ὁ ὑπερσ λαμβάνουν ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ: ἀπό, ἐν, κατά, ὑπέρ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. τρώγω, βιβρώσκω, γεύομαι, σιτοῦμαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ τόν γε τυρόν ἤσθιον.

2) μὲ γεν.: ὅσοι τῶν κυρίων ἔφαγον.

Ν. ΕΛΛ. τρώγω καὶ τρώω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, «ἔφαγε ψωμί καὶ τυρί», 2) γευματίζω, 3) δαγκώνω. «τὸν ἔφαγε ὁ σκύλος», 4) φθείρω καταναλίσκω. «ἔφαγε τὰ νιάτα του στὰ ξένα», 5) καταχρῶμαι. «μοῦ ἔφαγε τοὺς κόπους μου», 6) φονεύω, «τὸν ἔφαγα», 7) φιλονικῶ, ἐρίζω «τρώγονται μεταξύ τους». Τὸ ρῆμα ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας. *κατατρώγω*.

ἔστιω (ἄω)=1) φιλοξενῶ, 2) προσφέρω γεῦμα. πρτ. *εἰστίων*, μέλλ. *ἔστιάσω*, ἄορ. *εἰστίασα*, πρκ. *εἰστίακα*, ὑπερσ. *εἰστιάκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἔστιωμαι*, πρτ. *εἰστιώμην*, μέσ. μέλλ. *ἔστιάσομαι*, [παθ. μέλλ. *ἔστιαθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *εἰστιασάμην*], παθ. ἄορ. μὲ σημασ. μέσ. *εἰστιάθην*, πρκ. *εἰστίαμαι*, ὑπερσ. *εἰστιάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἐστίασις, ἐστίαμα, ἐστιάτωρ, [ἐστιατόριον], ἐστιατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ἔστια*. Festia (λατ. vesta=ἔστια) θ. *ἔστιά-ω-ῶ* ἢ αὔθησις εἰ- λόγω τοῦ ἀρχικοῦ F. Τὸ α τῆς παραληγοῦσης εἶναι *μακρόν*.

ΣΥΝΘ. συνεστιῶ (=φιλοξενῶ κάποιον μαζὺ μὲ ἄλλους).

ΣΥΝΩΝ. εὐωχῶ, ξενίζω, δειπνίζω, γεύω, εὐφραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὅτε εἰστίαςας τοὺς φίλους.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: τῶν λόγων ἡμεῖς Λυοῖας εἰστία.

ἔτοιμάζω=1) ἐτοιμάζω, 2) παρασκευάζω. πρτ. *ἠτοιμάζον*, μέλλ. *ἔτοιμάσω*, [ἄορ. *ἠτοιμάσα*, πρκ. *ἠτοιμάκα*].

• Μέσ. καὶ Παθ. *ἔτοιμάζομαι*, πρτ. *ἠτοιμαζόμην*, [μέσ. μέλλ. *ἔτοι-*

μάσομαι, παθ. μέλλ. ἐτοιμασθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἡτοιμασάμην*, [παθ. ἄορ. *ἡτοιμάσθην*], πρκ. *ἡτοιμασμαι*, ὑπερσ. *ἡτοιμάσμην*.

Δι' ὁμόηχα βλέπε *ἀτιμάζω*.

ΠΑΡΑΓ. ἐτοιμασία.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *ἐτοιμος* ρίζα *ετ-* (ἐτεός ἐκ τοῦ εἰμί). θ. *ἐτοιμ-* καὶ μὲ τὴν κατάληξιν *-άζω*, *ἐτοιμάζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. προετοιμάζω.

ΣΥΝΩΝ. παρασκευάζω, εἰτρεπίζω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: πλινθία καὶ σίδηρον *ἡτοιμάζον*.

Ν. ΕΛΛ. *ἐτοιμάζω*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, *ἐτοιμάζομαι*=παρασκευάζομαι νὰ πράξω κάτι. «*ἐτοιμάζομαι διὰ ταξίδι*», *προετοιμάζω*, *προετοιμάζομαι*.

εὐδαιμονίζω=1) *μακαρίζω*, 2) *καλοτυχίζω*, 3) θεωρῶ κάποιον εὐτυχῆ. πρτ. *ἡδαιμονίζον* καὶ *εὐδαιμόνιζον*, μέλλ. *εὐδαιμονιῶ*, ἄορ. *ἡδαιμόνισα* καὶ *εὐδαιμόνισα*.

• Παθ. μόνον ὁ ἐνεστ. *εὐδαιμονίζομαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐδαιμόνισμα, εὐδαιμονιστέον, εὐδαιμονισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *εὐδαιμων* θ. *εὐδαιμον-* καὶ μὲ τὴν κατάληξιν *-ίζω*, *εὐδαιμονίζω*, παρασύνθ. Τὸ *ι* εἶναι παντοῦ *βραχύ*.

ΣΥΝΩΝ. μακορίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: *ἡδαιμονίζον* Φορμῶνα πάντες τουτονί.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. *πολλάκις εὐδαιμόνισά σε τοῦ τρόπου*.

Ν. ΕΛΛ. *εὐδαιμονίζω*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «*σὲ εὐδαιμονίζω διὰ τὴν τύχην σου*».

εὐδαιμονῶ (έω)=1) εἶμαι εὐτυχῆς, 2) εὐτυχῶ. πρτ. *ἡδαιμόνου* καὶ *εὐδαιμόνου*, μέλλ. *εὐδαιμονήσω*, ἄορ. *ἡδαιμόνησα* καὶ *εὐδαιμόνησα*.

ΠΑΡΑΓ. [εὐδαιμόνημα (=εὐτυχία)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *εὐδαίμων*, θ. *εὐδαιμονέ-ω-ῶ*, παρασύνθ. Τὸ ρῆμα ἄλλοτε λαμβάνει καὶ ἄλλοτε δὲν λαμβάνει αὐξῆσιν

ΣΥΝΩΝ. εὐτυχῶ, εὐπραγῶ, εὐημερῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοπραγῶ, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ, κακοδαιμονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. Χῖοι γὰρ μόνον *ἡδαιμόνησαν* τε καὶ *ἔσωφρόνησαν*.

Ν. ΕΛΛ. *εὐδαιμονῶ*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὐδοκιμῶ (έω)=1) ἔχω καλὴν φήμην, 2) διακρίνομαι εἰς κάτι. 3) ἐπιτυγχάνω. πρτ. *ἡδοκίμου* καὶ *εὐδοκίμου*, μέλλ. *εὐδοκιμήσω*'

ἀόρ. *ηὔδοκίμησα* καὶ *εὔδοκίμησα*, πρκ. *ηὔδοκίμηκα*, ὑπερσ. *ηὔδοκίμηκειν* καὶ *εὔδοκίμηκειν*.

ΠΑΡΑΓ. εὔδοκίμησις (= ἡ καλὴ φήμη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *εὔδοκιμος*, θ. *εὔδοκιμέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. διαπρέπω, ὑπερέχω, εὔδοξῶ, ἐπαινοῦμαι

ΑΝΤΙΘ. κακοδοξῶ, ἀδοξῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. : οὗτος δὲ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ Θετταλίᾳ μάλα ηὔδοκίμει.

Ν. ΕΛΛ. *εὔδοκιμῶ* = ἐπιτυχάνω εἰς κάτι, διακρίνομαι, προκόπτω, «ηὔδοκίμησεν εἰς τὰς σπουδὰς του», «ἡ ἑλαία εὔδοκιμεῖ ἐν Ἑλλάδι».

εὔδω = κοιμῶμαι. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθ. *καθεύδω*. πρτ. *ηὔδον* ἢ *καθηὔδον* ἢ *ἐκάδευδον*, μέλλ. *καθευδήσω*, ἀόρ. *καθηύδησα* καὶ *ἐκαθηύδησα*.

ΠΑΡΑΓ. καθευδητέον.

ΕΤΥΜ. θ. *σευδ-* *εὔδ-ω* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. *ε*, *ευδ-ε*, —*καθ-ευδ-ή-σω*. Τὸ ρῆμα ὡς σύνθετον μὲ τὴν πρόθ. κατὰ λαμβάνει ἐσωτερικὴν ἢ ἐξωτερικὴν ἀξησιν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : κατὰ καθεύδω.

ΣΥΝΩΝ. καταδαρθάνω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω

ΑΝΤΙΘ. ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. : ὡς ἡδέως καθεύδεις.

* *εὐεργετῶ* = 1) *εὐεργετῶ*, 2) προσφέρω ὑπηρεσίαν, 3) πράττω κάτι καλόν. πρτ. *εὐεργέτουν* ἢ *εὐηργέτουν*, μέλλ. *εὐεργετήσω*, ἀόρ. *εὐεργέτησα* καὶ *εὐηργέτησα*, πρκ. *εὐεργέτηκα* καὶ *εὐηργέτηκα*, ὑπερσ. *εὐεργετήκειν* καὶ *εὐηργετήκειν*.

• Παῦ. *εὐεργετοῦμαι*, παῦ. ἀόρ. *εὐεργετήθην* καὶ *εὐηργετήθην*, πρκ. *εὐεργέτημαι* καὶ *εὐηργέτημαι*, ὑπερσ. *εὐηργετήμην*.

ΠΑΡΑΓ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *εὐεργέτης* θ. *εὐεργετέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : εἰ ποιῶ, εἰ δρῶ, εἰ ἐργάζομαι, τοῦ παθητ. : εἰ πάσχω.

ΑΝΤΙΘ. ἀδικῶ, κακουργῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλῆν ἢ οὐστοιχ. : ἀνθ' ὧν εὐεργετῆκει τὴν Λακεδαιμόνα. καὶ ἀδ εἰ τινὰς εὐεργεσίας εὐεργετηκοτες εἶεν.

Ν. ΕΛΛ. *εὐεργετῶ* = ὁ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μὰς εὐεργέτησαν ποικιλοτρόπως».

εὐθυμῶ (έω) = 1) *εὐθυμῶ*, 2) εἶμαι εὐθυμος. Εἰς τὴν ἐνεργ. φωνὴν τὸ ρ. δὲν χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τούς ἀττ. συγγρ. ἀλλὰ τὸ :

- Μέσ. ἀποθ. *εὐθυμοῦμαι*. πρτ. *ἠὺθυμούμην* καὶ *εὐθυμούμην*, μέλλ. *εὐθυμήσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐθυμητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐθυμος (εὐ καὶ θυμός), θ. εὐθυμέ-ω-ῶ παρασύνθ. ΣΥΝΩΝ. τέρπεμαι, ἀρέσκομαι, εὐφραίνομαι, ἤδομαι, χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀθυμῶ, ἀνιδῶμαι, λυποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ : ἀπαντες εὐθυμήσεσθε.

Ν. ΕΛΛ. εὐθυμῶ=εἶμαι ἢ γίνομαι εὐθυμος, διασκεδάζω.

εὐθύνω=1) κάμνω κάτι εὐθύ, ἴσιον, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) ὀδηγῶ, 4) λογοδοτῶ. πρτ. *ἠὺθυνον* καὶ *εὐθυνον*, μέλλ. *εὐθυνῶ*, ἀόρ. *ἠὺθυνα* καὶ *εὐθυνα*.

- Παθ. *εὐθύνομαι*, παθ. ἀόρ. *ἠὺθύνθη* καὶ *εὐθύνθη*, πρκ. *ἠὺθυμμαι*, ὑπερσ. *ἠὺθύμμην*.

ΠΑΡΑΓ. εὐθυντής, εὐθυντήρ, εὐθυνοίς, εὐθυντέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐθύς θ. εὐθυ- καὶ τὴν κατάλ. νω εὐθύ-νω. Τὸ υ εἰς τὸν ἐνεσιῶτα καὶ ἀόριστον εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐπί, ἐξ, κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἢ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς.

Ν. ΕΛΛ. εὐθύνω=1) ἰσιώνω, 2) καθιστῶ κάποιον ὑπεύθυνον. *εὐθύνομαι*=εἶμαι ὑπεύθυνος. «εὐθύνεται διὰ τὴν ἀποτυχίαν». σύνθ. *ἀπευθύνω*, *διευθύνω*, *κατευθύνω*.

εὐλαβοῦμαι (έομαι) ἀποθ.=1) προσέχω, 2) προφυλάττομαι, 3) φοβοῦμαι, συστέλλομαι, 4) σέβομαι, λατρεύω, τιμῶ. πρτ. *ἠὺλαβούμην* καὶ *εὐλαβούμην*, μέσ. μέλλ. *εὐλαβήσομαι*, παθ. μέλλ. *εὐλαβηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἠὺλαβήθη* καὶ *εὐλαβήθη*, πρκ. *ἠὺλάβημαι* καὶ *εὐλάβημαι*, ὑπερσ. *ἠὺλαβήμην*.

ΠΑΡΑΓ. εὐλαβητέον, εὐλαβητός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐλαβής. θ. εὐλαβέσ-ομαι - εὐλαβέ-ομαι - οὔμαι παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. φυλάττομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εὐλαβοῦ τὰς διαβολάς.

2) με ἄπαρ. : εὐλαβοῦμαι λέγειν.

3) με ἐνδοιαστ. πρῶτ. : εὐλαβαίθε μέντοι μὴ πῆ ἐξαπατήσω ὑμᾶς.

4) με πλαγ. ἐρώτ. : εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσομαι.

5) με ἐμπρόθ. προσδ. : λέγει Νέστωρ τῷ υἱεὶ παραινῶν εὐλαβηθῆναί περὶ τὴν καμπήν.

Ν. ΕΛΛ. εὐλαβοῦμαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εὐλαβοῦμαι τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις».

εὐλογῶ (έω)=1) ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ. πρτ. *ἡλόγουν* καὶ *εὐλόγουν*, [μέλλ. *εὐλογήσω*], ἀόρ. *ἡλόγησα* καὶ *εὐλόγησα*, [πρκ. *ἡλόγηκα* καὶ *εὐλόγηκα*, ὑπερσ. *ἡλογῆκειν* καὶ *εὐλογῆκειν*].

- Παθ. *εὐλογοῦμαι*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *εὐλογῆσομαι*, [παθ. ἀόρ. *ἡλογῆθην*, πρκ. *ἡλόγημαι*, ὑπερσ. *ἡλογῆμην*].

ΠΑΡΑΓ. εὐλογητός, εὐλογητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐ λέγω θ. *εὐλογέ-ω-ῶ*, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. κακολογῶ, κατηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : χρυσεῖαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλόγησω.

Ν. ΕΛΛ. εὐλογῶ, βλογῶ ἢ βλογάω=1) ὑμῶν, δοξάζω, 2) δίδω εὐχὴν (ἐπὶ γονέων), 3) τελῶ μυστήριον, καθαγιαζῶ (ἐπὶ ἱερῶν) «ὁ παππᾶς ἡλόγησε τοὺς ἄρτους».

εὐνομοῦμαι ἀποθ.=διοικοῦμαι με καλοὺς νόμους. πρτ. *ἡνομούμην* καὶ *εὐνομούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *εὐνομήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἡνομήθην* καὶ *εὐνομήθην*, [πρκ. *ἡνόμημαι* καὶ *εὐνόμημαι*, ὑπερσ. *ἡνομήμην* καὶ *εὐνομήμην*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐνομος (εὐ καὶ νέμω), θ. *εὐνομέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ἡ Λακεδαιμῶν ἐκ παλαιοτάτου ἡνομήθη καὶ ἀτυράννευτος ἦν.

Ν. ΕΛΛ. εὐνομοῦμαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «εὐνομουμένη χώρα».

εὐπορῶ (έω)=1) εἶμαι εὐπορος, 2) εὐημερῶ, 3) χορηγῶ, 4) κατορθῶνω. πρτ. *ἡπόρουν* καὶ *εὐπόρουν*, μέλλ. *εὐπορήσω*, ἀόρ. *ἡπόρησα* καὶ *εὐπόρησα*, πρκ. *ἡπόρηκα* καὶ *εὐπόρηκα*.

ΠΑΡΑΓ. εὐπόρημα, εὐπόρητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐπορος θ. *εὐπορέ-ω-ῶ*, παρασύνθ

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : εἰς, ἐξ, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δύναμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀπορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : καὶ ὡς ἕκαστοι ἡπόρησαν.

2) με γεν. : καὶ σχημάτων καὶ ρημάτων εὐποροῦσι.

3) με δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὠμολογηκῶς δὲ εὐπορήσειν αὐτῷ δέκα μνᾶς.

4) με ἔξηρτ. πρῶτ. : οὔτε ἡπόρουν ὄπη προσαγαγοίμην αὐτόν.

5) με ἔμπρῶθ. πρῶτ. : περὶ μὲν Ὀμήρου εὐπορεῖς.

N. ΕΛΛ. εὐπορῶ= 1) εἶμαι εὐπορος, 2) ἔχω ἀφθονίαν ἀπὸ κάποιου πράγμα. «εὐπορῶ χρημάτων».

* εὐρίσκω=1) εὐρίσκω, 2) ἐφευρίσκω. πρτ. *ἠύρισκον* καὶ *εὐρισκον*; μέλλ. *εὐρήσω*, ἀόρ. β' *ἠύρον* καὶ *εὐρον*, πρκ. *εὐρηκα* καὶ *σπαν*. *ἠύρηκα*, ὑπερσ. *ἠύρήκειν* καὶ *εὐρηκῶς ἦν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *εὐρίσκομαι*, πρτ. *εὐρισκόμην* καὶ *ἠύρισκόμην*, μέσ. μέλλ. *εὐρήσομαι*, παθ. μέλλ. *εὐρεθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἠύρόμην* ἢ *εὐρόμην*, παθ. ἀόρ. *εὐρέθη* καὶ *ἠύρέθη*, πρκ. *εὐρημαι* καὶ *ἠύρημαι*, ὑπερσ. *εὐρήμην* καὶ *ἠύρήμην*:

ΠΑΡΑΓ. εὐρημα, εὐρεσις, εὐρετής, [ἐφευρέτης], εὐρετός, εὐρετέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *εὐρ-* μὲ τὸ πρόσοφ. *ισκ* σχηματίζεται τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. *εὐρ-ίσκ-ω*, Ἄπὸ τὸ θ. *εὐρ-* καὶ τὸ πρόσοφ. *ε*, σχηματ. ὁ μέλλ. καὶ παρακ. *εὐρ-ή-σω*, *εὐρ-η-κα* καὶ ἀπὸ τὸ θ. *εὐρ-* ὁ ἀόρ. β' *εὐρ-ον*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἐξ, ἐπί, προσ-επ-εξ.

ΣΥΝΩΝ. τυγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . περί μὲν τὰ θηρία τέχνας εὐρήκαμεν.

2) μὲ κατηγ. μετ. ἀναφερομένην ἢ εἰς τὸ ὑποκείμενον ἢ εἰς τὸ ἀντικείμενον . ἦν γὰρ εὐρεθῆ λέγων σοι τὰ αὐτά.

ὁ κήρυξ ἀφικόμενος εὐρεν τοὺς ἀνδρας διεφθαρμένους.

N. ΕΛΛ. εὐρίσκω, βρίσκω=1) ἀνευρίσκω, «τὸ βρήκα τὸ βιβλίον», 2) προμηθεύω «θά σοῦ βρῶ πελάτη», 3) πλήττω «μιά σφαῖρα τὸν βρήκε στὸ μέτωπο», 4) συναντῶ τυχαίως, 5) ἐπινοῶ «βρίσκει προφάσεις», 6) θεωρῶ, κρίνω. σύνθ. *ἀνευρίσκω*, *ἐφευρίσκω*, *ἐξευρίσκω*, *παρευρίσκομαι*.

εὐτρεπίζω=1) ἐτοιμάζω, 2) τακτοποιῶ, 3) ἐπισκευάζω, 4) συμφιλώ-νω. πρτ. *ἠύτρεπιζον*, μέλλ. *εὐτρεπιῶ*, ἀόρ. *ἠύτρεπισα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *εὐτρεπίζομαι*, πρτ. *ἠύτρεπιζόμην* καὶ *εὐτρεπιζόμην*, μέσ. ἀόρ. *ἠύτρεπισάμην* καὶ *εὐτρεπισάμην*, πρκ. *ἠύτρέπισομαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ εὐτρεπής θ. εὐτρεπιδ- καὶ τὸ πρόσοφ. *ι*, εὐτρεπιδ-*ι-ω* εὐτρεπίζω, κατὰ τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα εἰς -ίζω.

ΣΥΝΩΝ. ἐπισκευάζω, διακοσμῶ. ἀρτύω, ἐτοιμάζω, διατάττω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : πάντα εὐτρεπίσας.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τὰς ἐν τῇ ἠπειρῷ παρὰ τὴν θάλατταν πόλεις Ἀθηναίους εὐτρεπίσοι.

εὐτυχῶ (έω)=εἶμαι εὐτυχής. πρτ. *ἠύτύχουν* καὶ *εὐτύχουν*, [μέλλ.

εὐτυχῆσω], ἄορ. *ἠτύχησα* καὶ *εὐτύχησα*, πρκ. *ἠτύχηκα* καὶ *εὐτύχηκα*, ὑπερσ. *ἠτύχηκειν*

- Παθ. μόνον ὁ πρκ. *ἠτύχημαι*.

ΠΑΡΑΓ. εὐτύχημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εὐτυχῆς θ. εὐτυχέσ-ω, εὐτυχέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. εὐδαιμονῶ, εὐημερῶ, εὐπραγῶ.

ΑΝΤΙΘ. δυστυχῶ, κακοτυχῶ, κακοπραγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἄμτ.: τιμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχεῖ δικαίως.

2) μὲ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ.: οἱ δὲ Θερᾶκες ἐπεὶ ἠτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα.

3) μὲ ἔμπροθ. προσδ.: εἰδότες οἱ πρόγονοι ὅτι ἠτύχουν πρὸς τοὺς πολεμίους.

Ν. ΕΛΛ. εὐτυχῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὐφραίνω=1) εὐχαριστῶ κάποιον, 2) χαροποιῶ, 3) καλοκαρδίξω. πρκ. *ἠϋφραινον* καὶ *εϋφραινον*, μέλλ. *εϋφρανῶ*, ἄορ. *ἠϋφρανα* καὶ *εϋφρανα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *εϋφραίνομαι*, μέσ. μέλλ. *εϋφρανοῦμαι*, παθ. μέλλ. *εϋφρανθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἠϋφρανθήην*.

ΠΑΡΑΓ. [εϋφραντός (=εὐχάριστος), εϋφραντικός, εϋφραντέος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. εϋφρων (εϋ καὶ φρήν). θ. εϋφρον- καὶ μὲ τὴν μετάπτωσιν τοῦ ο εἰς α εϋφραν- καὶ τὸ πρόοφ. j, εϋφραν-; -ω εϋφραίνω. Τὸ α, εἰς τὸν ἔνεργ. ἄορ *μακρόν*.

ΣΥΝΩΝ. χαίρω ἤδομαι, θέλω, τέρπω, εὐθυμοῦμαι, ἀρέσκομαι, ἀγάλλομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνιδῶ, λυπῶ, λυποῦμαι, ἄχθομαι, ἀνιδῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ ζῶντές τε τοὺς ἑαυτῶν ἠϋφραινον δι' ἀρετήν.

Ν. ΕΛΛ. εϋφραίνω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

εὐχομαι· ἀποθ.=1) προσεύχομαι, 2) ὑπόσχομαι, 3) ἐπιθυμῶ. πρκ. *ἠϋχόμεην*, μέσ. μέλλ. *εϋξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἠϋξάμην*.

- Παθ. πρκ. *ἠϋγμαι* μόνον εἰς τὸ γ' ἔν. *ἠϋκται* (=ἔγινε δέησις).

ΠΑΡΑΓ. εὐκτός (εὐκταῖος, εὐκταῖον),

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. εὐχή. θ. εϋχ-ομαι.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί, κατά, πρὸς, σὺν καὶ συν-επ-. ἀπέυχομαι (=εϋχομαι νὰ μὴ γίνῃ κάτι), ἐπέυχομαι (=ἰκετεύω), κατεύχομαι (=καταριέμαι).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ.: οἷς οἱ πατέρες οἱ ἡμέτεροι εὐξάμενοι Μήδων ἐκράτησαν.

2) μὲ ἀπαρ. ἔ. ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς ἠϋχετο αὐτοὺς σωθῆναι

• Ν. ΕΛΛ. εϋχομαι=ἀπευθύνω προσευχήν, προσεύχομαι.

εὐώχῳ (έω)=1) φιλοξενῶ, 2) φιλεύω κάποιον, 3) ἀπολαύω. πρτ. **εὐώχουν** [μέλλ. εὐώχῃσω, ἀόρ. εὐώχῃσα].

- Μέσ. **εὐώχοσθαι** (=εὐφραίνομαι τρώγων), πρτ. **εὐωχούμην**, μέσ. μέλλ. **εὐωχῆσομαι**, [παθ. μέλλ. εὐωχῆθήσομαι], παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. **εὐωχῆθην**, [πρκ. εὐώχῃμαι].

ΠΑΡΑΓ. εὐώχῃσις, εὐωχῆτης, εὐωχῆτεος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εὐ καὶ **ὄχη** (έχω): (ὄχη=ὑποστήριγμα, τροφή) θ. **εὐωχέω-ῶ**, χωρίς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνοματος. Παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ: τοῦ ἐνεργ.: ἐσιπῶ, ξενίζω, εὐφραίνω, φιλῶ, δειπνίζω. τοῦ μέσου· ἐσθίω, ἀριστῶ, εὐφραίνομαι, δειπνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ.: (σὺ) ἀντασπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς.

2) τὸ μέσ. με γεν.: εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαρρῶν.

N. ΕΛΛ. εὐωχοῦμαι=διασκεδάζω τρώγων καὶ πινων.

* **έχω**=1) έχω, 2) κρατῶ, 3) κατέχω. πρτ. **είχον**, μέλλ. **έξω** καὶ **σχήσω**, ἀόρ. β' **έσχον**, πρκ. **έσχημα**, ὑπερσ. **έσχήκειν**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **έχομαι**, πρτ. **είχόμην**, μέσ. μέλλ. **έξομαι** καὶ **σχήσομαι**, [παθ. μέλλ. σχεθήσομαι], μέσ. ἀόρ. β' **έσχόμην**, [παθ. ἀόρ. έσθέθην], πρκ. **έσχημαι**, ὑπερσ. **έσχήμην**.

Ἄντικατάστασις ἀορ.

	ἀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπλοῦς	έσχον	σχῶ	σχοίην	σχές	σχεῖν	σχών
σύνθ.	ἀπέσχον	ἀπόσχω	ἀπόσχοιμι	ἀπόσχες	ἀποσχεῖν	ἀποσχών
ἀπλοῦς	έσχόμην	σχῶμαι	σχοίμην	σχοῦ	σχέσθαι	σχοίμενος
σύνθ.	ἀπεσχόμην	ἀπόσχωμαι	ἀποσχοίμην	ἀπόσχου	ἀποσχέσθαι	ἀποσχοίμενος

ΠΑΡΑΓ' ἔξις, σχέσις, σχῆμα, σχεδόν (=πλησίον), ἔξης, ὄχυρός (έχυρός), ἰσχύς, ἰσχυρός, ἐνοχή, μέτοχος, νουνεχής, ἐνοχος, ἀνεκτός, ἀνασχετός, κατασχετιέος, καχεζία κ. ἄ.

ΕΤΥΜ. θ. **σεχ-** καὶ **σχ-**, ἀπό τὸ θ. **σεχ-** σχηματ. ὁ ἐνεστώς **σεχω** καὶ κατ' ἀνομοίωσιν **έχω** καὶ ὁ πρτ. **ε-σεχ-ον** —**εεχον**, **είχον**.

Ἄπό τὸ θ. **σχ-** σχηματ. ὁ ἀόρ. β' **έ-σχ-ον**. Ἄπό τὸ θ. **σχ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε**, **σχε-** σχη- ὁ μέλλ. **σχήσω** καὶ ὁ παρακ. **έ-σχη-κα**.

ΣΥΝΘ. με πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. δύναιμι, κρατῶ, οἶός τ' εἰμί.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ.: ἔχεις πόλιν, ἔχεις τριήρεις, ἔχεις χρήματα, ἔχεις ἄνδρας τοσοούτους.

2) με ἀπαρ. καὶ τότε σημαίνει δύναιμι: πολλά ἄν τις ἔχει καὶ ἄλλα λέγειν.

3) με πлаг. ἐρώτησιν : οὐκ ἄν ἔχοις ὅ,τι χρῶο σαύτῳ.

Τὸ μέσον ἔχομαι με γεν. (= ἀκολουθῶ) : τῆς μὲν γνώμης,
ὧ Ἀθηναῖοι, αἶε τῆς αὐτῆς ἔχομαι.

Ν. ΕΛΛ. ἔχω = 1) ἔχω, κρατῶ, 2) (μτφ.) ἀξίζω «πόσο ἔχει ὁ πῆχυς;»
3) πάσχω. «ἔχει πυρετὸ» καὶ πολλὰς ἄλλας μεταφορικὰς σημασίας.
σύνθ. ἀνέχομαι, κατέχω, παρέχω, ὑπερέχω κλπ.

ἔψω=1) βράζω, 2) μαγειρεύω, 3) τήκω, χωνεύω (ἐπὶ μετάλλων).
πρτ. ἤψον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. ἐψησομαι [καὶ ἐψήσω],
ἀόρ. ἤψησα, [πρκ. ἤψηκα].

• Παθ. ἔψομαι, [μέλλ. ἐψηθήσομαι, ἀόρ. ἠψήθην, πρκ. ἔψημαι καὶ
ἠψημαι, ὑπερσ. ἠψήμην],

ΠΑΡΑΓ. ἔψησις, ἔψημα [ἀφέψημα], ἐψητὸς, ἐφθός (= βραστὸς), ὄψον
ὀπτός, ἀπεφθος (= ἀβραστος, ὁ καθαρός).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἐπ- με τὰ προσφ. σ καὶ ε (η). θ. ἐπσ- ἔψ-ω καὶ
ἐπσ-ε — ἐψή-σω.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ : ἀπό, ἀφέψω καὶ κατὰ, καθέψω (= βράζω κατὰ
καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. βράττω (βράζω), ζέω, ὀπτῶ, σκευάζω, μαγειρεύω, κοχλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ὅταν τις τὴν χύτραν ἔψη.

Ν. ΕΛΛ. ψήνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) θερμαίνω ὑπερβολικὰ
κάτι. «ὁ ἄρρωστος ψήθηκε στὸν πυρετὸ», 3) βασανίζω. «τοῦ ψησε τὸ
ψάρι στα χεῖλη»

* **ἔω** (ἄω)=1) ἀφίνω, 2) ἐπιτρέπω. πρτ. εἶων, μέλλ. ἐάσω, ἀόρ.
εἶασα, πρκ. εἶακα, ὑπερσ. εἶακειν.

• Παθ. ἐῶμαι, πρτ. εἰώμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἐάσομαι,
παθ. ἀόρ. εἰάθην, πρκ. εἶαμαι, ὑπερσ. εἰάμην.

* Ἀντικατ. ἐνεστ. καὶ ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	εἶω	εἶω	εἶωμι	εἶα	εἶαν	εἶων, εἶωσα, εἶων
ἀόρ. β'	εἶασα	εἶασω	εἶασαίμι	εἶασον	εἶασαι	εἶασας, εἶά- σασα, σαν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

εἰώμην (πρτ.), εἰάθην (ἀόρ.), εἶαμαι (πρκ.) τοῦ ἐῶμαι
εἰώμην (πρτ.), εἰάθην (ἀόρ.), εἶαμαι (πρκ.) τοῦ ἐῶμαι

ΠΑΡΑΓ. έατέος, και έατέον.

ΕΤΥΜ. από τὸ ἀρχικόν θ. σεFα- προκύπτει τὸ θ. ε-α-ω —έῶ. Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀξησιν και ἀναδιπλασιασμόν ει λόγω τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θ. σεFα- π. χ. ε-σεFα ον |ε εα-ον,-, είων.

ΣΥΝΩΝ. ἀφιμι, λείπω, ἀπολείπω, μεθίημι, ἀποτίθημι, προτίημι.

ΑΝΤΙΘ. ἐμποδίζω, κωλύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : και τὰ μὲν κατά πολέμους έργα έάσω

2) με αίτιατ. και άπαρ. : και οὔτε έπεσθαι έαυτῶ έτι εΐα δχλον

3) με άπαρ. : οὔδὲ έγῶ έῶ προσάγεσθαι.

Z

* ζεύγνυμι ἢ ζευγνύω=1) ζέβω, 2) θέτω ὑπὸ ζυγόν, 3) συνδέω, 4) ἐνώνω τὰς ὄχθας ποταμοῦ με γέφυραν. πρτ. *έξεύγνυν και εξεύγνυον*, μέλλ. *ζεύξω*, ἄορ. *έξευξα*, [πρκ. *έζευχα*].

• Μέσ. και παθ. *ζεύγνυμαι*, [πρτ. *έζευγνύμην*], μέσ. μέλλ. *ζεύξομαι* παθ. μέλλ. *ζευχθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *έξευξάμην*, παθ. ἄορ. *α' εξεύχθην*, παθ. ἄορ. *β' εξύγην*, πρκ. *έζευγμαι*, ὑπερσ. *έξευγμην*.

ΠΑΡΑΓ. ζεύγμα, ζεύγος, ζεύξις, ζευκτός, ζεύγη.

ΕΤΥΜ. από τὴν ρίζαν ζυγ- (λατ. *jungo* = ζευγνύω, *jugum* = ζυγός) προέρχονται δύο θ. τὸ ἰσχυρον ζευγ- και τὸ ἀσθενές ζυγ-. Ἀπὸ τὸ ἰσχυρόν ζευγ- και τὸ πρόσφ. νυ και τὴν κατάληξιν μι σχηματίζεται ὁ ενεστ. ζεύγ-νυ-μι και ὁ πρτ. Ἀπὸ τὸ θ. ζευγ- σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι πλὴν τοῦ ἄορ. β', ὁ ὁποῖος σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. ζυγ- έ-ζύγ-ην.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, κατά, διά, ὑπό, ούν, συν-κατα-.

ΣΥΝΩΝ. ἐνώ, ζυγῶ, δεσμεύω, συνδέω, συνάπτω, συνάγω, συντίθημι, συναρμόζω).

ΑΝΤΙΘ. λύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : οἱ Κερκυραῖοι τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν, ζεύξαντες τὰς παλαιας, ὥστε πλωίμους εἶναι.

2) με αίτιατ. και δοτ. (συνήθως ὄργαν.): Ξέρξης μηχαναῖς έζευξεν πορθμόν.

Ἡ. ΕΛΛ. ζεύω και ζεύγω=1) θέτω ζῶον ὑπὸ ζυγόν. «έζεψε τ' ἀλογα στ' ἀμάξι», 2) ἀναγκάζω κάποιον νά έργασθῆ. «τοὺς έζεψε στὴ δουλειά».

ζέω=βράζω [πρτ. *έζεον*, μέλλ. *ζέσω*], ἄορ. *έζεσα*,

• Παθ. [παθ. ἄορ. *έζέσθην*, πρκ. *έζεσμαι*].

ΠΑΡΑΓ, ζέσις, ζέμα, [ζεστός].

ETYM. από τὸ θ. **ζεσ-** καὶ τὴν κατάλ. **ω ζεσ-ω** καὶ ἀποβολὴν τοῦ **σ**, **ζέω** εἰς τὸν μέλλ. καὶ τὸν ἀόρ. **ζέσ-σω**, **ἔζεσ-σα** ἀπλοποιοῦνται τὰ δύο **σ** εἰς **έν**.

ΣΥΝΘ: ἐπιζέω (=βράζω, κοχλάζω).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) **συνηθ. ἀμιβ.** : ψυχὴ ζεῖ τε καὶ ἄγανακτεῖ φύουσα πτερά.
2) **μὲ γεν.** (σπαν.): λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ.

* **ζηλῶ** (ὄω)=1) δεικνύω ζῆλον, 2) φιλοτιμοῦμαι, 3) προσπαθῶ, 4) θαυμάζω, καλοτυχίζω, 5) ζηλεύω, ζηλοφθονῶ. **πρτ.** *ἐζήλουν*, **μέλλ.** *ζηλώσω*, **ἀόρ.** *ἐζήλωσα*, **πρκ.** *ἐζήλωκα*, **ὑπερσ.** *ἐζηλώκειν*.

● **Παθ. ζηλοῦμαι.**

ΠΑΡΑΓ. **ζηλωτής, ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτός, ἀζήλωτος, ζηλωτέον.**

ETYM. από τὸ οὐσιαστ. **ζήλος** θ. **ζηλό ω-ῶ.**

ΣΥΝΩΝ. θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, μακαρίζω, φθονῶ, πρθθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) **μὲ αἰτιατ.** : καὶ τοι ταῦτα ὁ δρᾶν τι βουλόμενος ζηλώσει.
2) **μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.** τῆς αἰτίας: *ζηλῶ σε τοῦ πλούτου.*
3) **μὲ αἰτιατ. καὶ αἰτιολ.** **πρθτ.** : *ἐγὼ ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν, ὅτι πάντας ἐνθάδε ἤκουον ἐπικουρίας τυγχάνειν.*

N. ΕΛΛ. **ζηλεύω**=1) ζηλοτυπῶ, 2) ἐπιθυμῶ ἢ θαυμάζω κάτι, «ζηλεύει τὰ πλούτη του». «μὲ ζηλεύει, ποῦ εἶμαι πλούσιος», 3) μακαρίζω, καλοτυχίζω.

* **ζημιῶ** (ὄω)=1) προξενῶ ζημίαν, 2) τιμωρῶ χρηματικῶς ἢ σωματικῶς, 3) βλάπτω. **πρτ.** *ἐζημίουν*, **μέλλ.** *ζημιώσω*, **ἀόρ.** *ἐζημίωσα*, **πρκ.** *ἐζημίωκα*, **ὑπερσ.** *ἐζημιώκειν*.

● **Παθ. ζημιόυμαι, πρτ. ἐζημιούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ζημιώσομαι, παθ. μέλλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζημιώθην, πρκ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην.**

ΠΑΡΑΓ. **ζημίωμα** (=τιμωρία), **ζημίωσις, ζημιωτής.**

ETYM. από τὸ οὐσιαστ. **ζημία** (=τιμωρία, βλάβη). θ. **ζημιό-ω-ῶ**, κατὰ τὰ εἰς **-όω**.

ΣΥΝΘ. **μὲ τὰς προθ.** : ἐπί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω, κακῶ, ἐπηρεάζω.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, κερδαίνω, ὀνίνημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) **μὲ αἰτιατ.** . οἱ μὲν γὰρ ἄλλους τινὰς ἐζημίωσαν.

2) **μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ.** τοῦ ὀργάνου: Ἀθηναῖοι τοὺς μὲν φυγῆ ἐζημίωσαν.

N. ΕΛΛ. **ζημιώνω**=1) προξενῶ ζημίαν, 2) ὑφίσταμαι ζημίαν. «ἐζημιώσα ἀπὸ τὴν ἐπιχείρησιν». **σύνθ. ἀποζημιώνω**=1) ἀποκαθιστῶ κάποιαν ζημίαν, 2) παρέχω ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν ἱκανοποίησιν.

* **ζητώ** (έω)=1) ζητώ, 2) έρωτώ, 3) έρευνώ. *πρτ. εζητούν, μέλλ. ζητήσω, άόρ. εζητησα, πρκ. εζητηκα, ύπερσ. εζητηκειν.*

■ **Παθ. ζητούμαι**, *πρτ. εζητούμην, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ζητήσομαι, παθ. μέλλ. ζητηθήσομαι, μέσ. άόρ. εζητησάμην], παθ. άόρ. εζητηθην, πρκ. εζητημαι, ύπερσ. εζητημην.*

ΠΑΡΑΓ. ζήτημα, ζήτησις, ζητήσιμος, ζητητής, ζητητικός, ζητητέος, άζήτητος.

ΕΤΥΜ. άπό την άρχ. ρίζαν *dja* (=κάνω προσπάθειαν) προέρχονται αί ρίζαι **ζα-ζη-**. Άπό την ρίζαν **ζη-** προέρχεται τό **θ. ζητέ-ω-ώ.**

ΣΥΝΘ. με τας *πρθ. ανά, διά, επί, σύν.*

ΣΥΝΩΝ. αίτώ, έξετάζω, έρευνώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με *αιτ.αι.* . ζήτηι την έκ του πολέμου σωτηρίαν.

2) με *άπαρ.* · μη ζήτηι έκμαθειν πόνους σεαυτης.

N- ΕΛΛ. **ζητώ** και **ζητάω**=1) έρευνώ νά εύρω κάτι, 2) καταβάλλω προσπάθειαν νά άποκτήσω κάτι, 3) επιδιώκω, 5) προβάλλω άξίωσις. «ζητεί μερίδιον άπό τά κέρδη». *σύνθ. άναζητώ, επιζητώ, συζητώ, καταζητώ.*

* **ζῶ** (ζήω)=1) ζῶ, 2) ύπάρχω εις την ζωήν. *πρτ. εζων, μέλλ. ζήσω ή ζήσομαι (σπανίως), συνήθως ό μέλλ. βιώσομαι, άόρ. β' έβίωv [και εζησα,], πρκ. βεβίωκα [και εζηκα], ύπερσ. έβεβιώκειν.*

΄Αντικατάστασις ένεστ. και άόρ. β΄

	οριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρεμ.	μτχ.
ένεστ.	ζῶ	ζῶ	ζῶην	ζῆ	ζῆν	ζῶν, ῶσα ζῶν
άόρ. β΄	έβίωv	βιώ	βιῶην	—	βιώναι	βιούς, οῦσα, όν.

Πρόσεχε τά όμόηχα

ζῆς, ζῆ, ζῆτε, εζης, εζη, εζητε, ζῆν (τοῦ ζήω — ζῶ)
ζεις, ζει, ζείτε, εζεις, εζει, εζειτε, ζειν (τοῦ ζέω)

ΠΑΡΑΓ. ζωή, ζωός, ζῶον, βιός, βίωτος (=ζωή), βιωτέον, βιωτόν, [συν-βίωσις].

ΕΤΥΜ. τό ρῆμα έχει δύο **θ.** 1) **θ. ζη** (ζή-ω) και 2; **θ. βιο-** (έβίωv). Τό ρ. κλίνεται κατά τά εις **-άω**, αλλά έπειδή έχει χαρακτηρα **-η** δίδει συνηρημένους τύπους εις **η ή η** αντί **α ή α** όμοίως και τά: **πεινώ, διψώ, χρώμαι, ψῶ** (=τριβω).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, σύν

ΣΥΝΩΝ. βιώ, βιοτεύω, διάγω, διατρίβω.

ΑΝΤΙΘ. τελευτώ, ἀποθνήσκω, ἀπόλλυμαι, ἀπογίννομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμετρ. : καί σύ ζῆς καί περιέρχη τὴν πόλιν.

2) με σύστ. ἀντικ. : ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῶη.

Ν. ΕΛΛ. ζῶ=δ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. ἀποζῶ, ἐπιζῶ=διαφεύγω τὸν θάνατον, συζῶ.

ζωγρῶ (έω)=1) συλλαμβάνω κάποιον ζωντανόν, 2) αἰχμαλωτίζω. πρτ. *ἐζώγρουν*, μέλλ. *ζωγρήσω*, ἀόρ. *ἐζώγρησα*.

- Παθ. *ζωγορσμαι*, μέλλ. *ζωγορηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐζωγορήθην*, πρκ. *ἐζώγρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ζωγρημα, ζωγρια (=τά λύτρα).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθετον ζῶδς (=ζωντανός) καί τὸ ρῆμα ἀγρεύω χωρίς νά μεσολαβῆ σύνθετον ὄνομα, θ ζωγρέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀνδραποδίζω, δουλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τινὰς δὲ καί ἐζώγρησαν (οἱ Ἀθηναῖοι)

* ζώννυμι καί [ζωννύω]=1) ζώνω, [πρτ. *ἐζώννυμι* καί *ἐζώννυον*, μέλλ. *ζώσω*], ἀόρ. *ἔζωσα*, [πρκ. *ἔζωκα*].

- Μέσ. καί Παθ. [ζώννυμαι, παθ. ἀόρ. *ἐζώσθην*, πρκ. *ἔζωσμαι* καί *ἔζωμαι*].

ΠΑΡΑΓ. ζωστήρ, ζωστός, ἄζωστος, ζῶμα (=διάζωμα), ζώνη.

ΕΤΥΜ. θ: ζωσ- καί ζω-. Ἀπό τὸ θ. ζωσ- καί τὸ πρόσφ. νυ ὁ ἐνεστ. ζωσ-νυ-μι, ζών-νυ-μι καί πρτ. ἐ-ζώσ-νυ-ν, ἐ-ζών-νυν. Ἐπίσης ὁ παθ ὄρ. καί πρκ. 2) Ἀπό τὸ θ. ζω-ὸ παθ. πρκ. *ἔζωμαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. περιβάλλω, περιδέω, παρητίθημι, περιθέω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τῖάρας τε καί στρεπτοὺς καί ἀκινάκας παραζωννύοντα.

Ν. ΕΛΛ. ζώνω=1) περιβάλλω με ζώνην τὴν μέσην, 2) περικυκλώνω, «ἐζώσασμε τὸν ἐχθρό», σύνθ. *περιζώνω*.

Η

ἡβῶ (άω)=1) εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, 2) ἀκμάζω. πρτ. *ἡβων*, μέλλ. *ἡβήσω*, ἀόρ. *ἡβησα*, πρκ. *ἡβηκα*, ὑπερσ. *ἡβήκειν*

ΠΑΡΑΓ. ἡβητής (=ὁ ἀκμαῖος νέος), ἡβήτωρ.

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιαστ. ἤβη θ. ἡβά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, παρὰ καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. ἀκμάζω, θάλλω, νεάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. . τοὺς υἱεῖς μου, ἐπειδὴν ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε.

- * ἡγοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) προηγούμαι, προπορεύομαι, 2) προϊσταμαι, εἶμαι ἄρχων, 3) ὀδηγῶ, 4) νομίζω. περ. ἡγούμην, μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, [παθ. μέλλ. ἡγηθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἡγησάμην, παθ. ἄορ. ἡγήθην, περ. ἡγημαι, ὑπερσ. ἡγήμην.

ΠΑΡΑΓ: ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγήτωρ, ἡγέτης, ἡγητέον, διήγημα, διήγησις, ἀδιήγητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν σαγ- (=ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη), ἔχομεν θ. ἀγ- (=ἀγω) καὶ ἡγ-. Ἀπό τὸ ἡγ- καὶ τὸ πρόσφ. ε (η) θ. ἡγ-ε-(η), ἡγ-έ-ομαι —οῦμαι, ἡγή-σομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, διὰ, ἐξ, εἰς, ἐπί, κατά, πρό, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἄρχω, ὀδηγῶ, δοκῶ, νομίζω, οἶομαι, δοξάζω, φρονῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἔπομαι. ἀκολουθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. = ἄρχω: Ἀρχίδαμος. ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης.

2) με δοι. = ὀδηγῶ. Ἀγησίλαος ἡγεῖτο τῷ στρατεύματι εὐθύς ἐπὶ Σπάρτην.

3) με ειδικ. ἀπαρ. = νομίζω ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι στρατιώτας δεῖν κατασκευασθῆναι.

4) με δύο αἰτιατ. ἐκ τῶν ὁποίων ἡ δευτέρα κατηγ τῆς πρώτης = θεωρῶ: Θετταλοὶ καὶ Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο.

Ν. ΕΛΛ. ἡγοῦμαι = 1) προπορεύομαι, 2) εἶμαι ἀρχηγός, πρωτοστατῶ, «ἡγεῖται τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. ἀφηγεῖμαι, διηγεῖμαι, εἰσηγεῖμαι, ἐξηγεῖμαι, προηγούμαι.

- * ἡδομαι· ἀποθ. = 1) εὐχαριστοῦμαι, 2) εὐφραίνομαι. περ. ἡδόμην, παθ. μέλλ. ἡσθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡσθην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἡδόμην (περ.) τοῦ ἡδομαι, ἡσθην (ἀορ.) τοῦ ἡδομαι

ἡδόμην (περ.) τοῦ ἡδομαι, ἡσθην (ἀορ.) τοῦ ἡδομαι

ΠΑΡΑΓ. ἡδονή.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν σFαδ- (λατ. suavis = γλυκὺς) προέρχονται τὰ θ: σαδ- ἄδ- ἡδ- ἡδομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐπί, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω, τέρπομαι, εὐθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀνιδῶμαι, ἀχθομαι, λυποῦμαι, ἀθυμῶ, βαρέως φέρω, χαλεπῶς φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : Ἄγχιλαος ἦσθη τῇ πράξει.

2) με ἐμπροθ. προσδ. : ἦδεται ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς.

3) με κατηγ. μετχ. : Κῦρος ἦσθη τὸν εἰς τοὺς βαρβάρους φόνον ἰδῶν.

- * ἦκω=ἔχω ἔλθει. πρτ. ἦκον (=εἶχον ἔλθει ἢ ἤλθον), μέλλ. ἦξω (=θὰ ἔχω ἔλθει), [ἀόρ. ἦξα].

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

ἦκω (ἐνεστ.), ἦκον (πρτ.), ἦξω (μέλλ.)=τοῦ ἦκω
εἶκω (ἐνεστ.), εἶκον (πρτ.), εἶξω (μέλλ.)=τοῦ εἶκω

ΕΓΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ε- τοῦ ρήματος ἱ-η-μι (ἱ-ε-μαι), ἀόρ. ἦκα ἐκ τοῦ ὁποίου πιθανῶς παρηχηθῆ τὸ ἦκω.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. : διήκω (=ἐκτείνομαι), καθήκω (=κατέρχομαι, φθάνω), προσήκω (=συγγενεύω), προσήκει (=ἀρμόζει)

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνούμαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι, φθάνω, βαίνω, πορεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. οἴχομαι, ἀπέρχομαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. . ἐπειδὴ δὲ ἦκον, ἐκκλησίαν ἐποίησαν.

2) με τροπικὴν μετχ. : Ἄγιος ὁ Ἄρκας ἦκεν ἔχων.

3) με τελικὴν μετχ. . ἀμφισβητήσων ἦκει.

4) με ἐμπροθ. προσδ. : οἱ δ' ἔλεγον ὅτι περὶ σπονδῶν ἦκοιεν.

- ἡσυχάζω=1) εἶμαι ἡσυχος, 2) καταπραῦνω. πρτ. ἡσύχαζον, μέλλ. ἡσυχάσω, ἀόρ. ἡσύχασα.

ΠΑΡΑΓ. [ἡσυχαστής (=ὁ μοναχός), ἡσυχαστήριον (=μοναστήριον)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἡσυχος θ. ἡσυχασ- και τὸ πρόσφ. j, ἡσυχασ-j-ω ἡσυχάζω.

ΣΥΝΘ. [νέα : καθησυχάζω, ἐφησυχάζω].

ΣΥΝΩΝ. πραῦνω, κατευνάζω, ἀτρεμῶ, ἡρεμῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. . κοί τοὺς λόγους δεξάμενοι ἡσυχάζον.

Ν. ΕΛΛ ἡσυχάζω=1) εἶμαι ἡσυχος, 2) ἀναπαύομαι, κοιμοῦμαι «ἡσυχάζει τῶρα, ὅταν ξυπνήσῃ...». 3) καταπραῦνομαι, 4) καθησυχάζω καὶ ποιον. σύνθ. καθησυχάζω, ἐφησυχάζω.

- * ἦττώμαι (ἀομαι)· παθ. ἀποθ.=1) εἶμαι κατώτερος, 2) νικῶμαι, καταβάλλομαι. πρτ. ἦττώμην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. ἦττήσο-

μαι, παθ. μέλλ. ήτηθήσομαι, παθ. άόρ. ήτηθήην, πρκ. ήτημαι, ύπερσ. ήτήμηην. Δι' όμόηχα βλέπε αϊτώ.

ΠΑΡΑΓ. ήττα, ήττητέος, άήττητος.

ΕΤΥΜ. άπό τό συγκριτικόν ήττον, θ. ήττά-ομαι —ώμαι, κατ' άναλογίαν πρός τό νίκη —νικά-ομαι —ώμαι.

ΣΥΝΩΝ. νικώμαι, έλαττοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. νικώ, περιγίγνομαι, κρατώ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με γεν. : καί νύν Θηβαίων ήσώμεθα.

2) με δοτ. : τή σφετέρη ταραχή ήσοηθείεν.

3) με γεν. καί κατηγ. μηχ. : καί τούτου εις γε δύναμιν ούχ ήττησωμεθα εδ ποιούντες.

4) με έμκροθ. προσδ. : μηδέ έν τούτω αύτών ήττηθήσεσθε.

Ν. ΕΛΛ. ήττώμαι=1) καταβάλλομαι, νικώμαι, 2) άποδεικνύομαι κατώτερος.

θανατώ (όω)=1) θανατώνω, 2) καταδικάζω εις θάνατον, 3) φονεύω, μέλλ. θανατώσω, άόρ. έθανάτωσα.

- **Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλλ. με παθ. σημ. θανατώσομαι, [παθ. μέλλ. θανατωθήσομαι], παθ. άόρ. έθανατώθηην, [πρκ. τεθανάτωμαι].**

ΠΑΡΑΓ. θανάτωσις.

ΕΤΥΜ. άπό την ρίζαν θαν- (=θνήσκω) προέρχεται τό ούσιαστικόν θάνατος άπό τό όποιον τό θ. θανατό-ω-ώ.

ΣΥΝΩΝ άποκτείνω, φονεύω, διαφθείρω, άναιρω, διαχρώμαι, σφάττω, άποθνήσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. πάντως έμέ γε ού θανατώσει.

Ν. ΕΛΛ. θανατώνω=1) φονεύω κάποιον, 2) προξενώ εις κάποιον βαθυτάτην θλίψιν ή πόνον «γιατί με θανατώνεις μ' αυτά σου τά λόγια;»

θάπτω=θάπτω. πρκ. έθαπτον, μέλλ. θάψω, άόρ. έθαψα, [πρκ. τέθαφα, ύπερσ. έτεθάφειν].

- **Παθ. θάπτομαι, πρκ. έθαπτόμηην, παθ. μέλλ.β' ταφήσομαι, παθ. άόρ. α' έθάφθηην καί β' έτάφηην, πρκ. τέθαμμαι, ύπερσ. έτεθάμμηην, τετελ. μέλλ. τεθάψομαι.**

ΠΑΡΑΓ. ταφή, τάφος, θαπτέον, άθαπτος.

ΕΤΥΜ. θ. θαφ- καί τό πρόσφ. τ, θαφ-τ-ω· θάπ-τ-ω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ : έν, κατά. σύν.

ΣΥΝΩΝ κατορύσσω, κρύπτω. κηδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. . οί μέντοι πολίται έθαψαν (αύτόν) έν τή άγορά.

Ν. ΕΛΛ. θάπτω καί θάφτω, θάβω=1) θάβω, 2) κρύβω κάτι ύπό-τό

χῶμα, 3) κρόβω κάτι εις ἀσφαλές μέρος. «ποῦ ἔχει θαμμένο τὸ κομπόδεμα» 4) καταστρέφω, ἐξοντώνω.

θαρσύνω καὶ θαρρύνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) δίδω θάρρος εἰς τινα. πρτ. *ἐθάρσυνον* καὶ *ἐθάρρυνον*, ἀόρ. *ἐθάρσυνα* καὶ *ἐθάρρυνα*.

ΠΑΡΑΓ [ἐνθάρρυνσις, ἐνθαρρυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *θαρσ-* ἢ *θρασ-* προέρχεται τὸ ἐπίθετον *θαρσύς*, *θρασύς*. Ἐπ' αὐτὸ δὲ παράγεται τὸ ρῆμα *θαρσύνω*, ὅπως ἀπὸ τὸ *βαρὺς* τὸ *βαρύνω*. Τὸ *υ* εἶναι *μακρόν*.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, ἐπιρρύννυμαι.

ΑΝΤΙΘ. φοβῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μὲ αἰτιατ. : δεξιούσθε καὶ θαρρύνετε αὐτούς.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. τοῦ ὀργάνου : ἔργον ἐστὶ τοῖς πρωτοστάταις θρασύνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

Ν. ΕΛΛ. ἐνθαρρύνω=δίδω θάρρος εἰς κάποιον, ἐμψυχώνω, ἀποθαρρύνω=ἀπογοητεύω κάποιον.

θαρσῶ καὶ θαρρῶ (έω)=1) ἔχω θάρρος, 2) ἔχω πεποιθήσιν εἰς κάτι, πιστεύω, 3) περιφρονῶ. πρτ. *ἐθάρσουν* καὶ *ἐθάρρουν*, μέλλ. *θαρσῆσω* καὶ *θαρρῆσω*, ἀόρ. *ἐθάρσῃσα* καὶ *ἐθάρρῃσα*, πρκ. *τεθάρσῃκα* καὶ *τεθάρρῃκα*.

ΠΑΡΑΓ' θάρρησις, θαρρητέον, θαρρσύντως καὶ θαρρούντως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *θαρ-* καὶ *θρασ-* προέρχεται τὸ οὐσιαστ. *θάρσος* καὶ *θάρρος*, θ. *θαρσεσ-* *θαρσέσ-ω* — *θαρσέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἀνά καὶ ἀπό.

ΣΥΝΩΝ. τολμῶ, ὑπομένω, καρτερῶ, ἀνέχομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὀκνῶ, δέδοικα, φοβοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ α) ἀμτβ. : οἱ Μυτιληναῖοι ἐθάρσουν.

β) μτβ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἴνα σε καὶ θαρρήσωσιν.

2) μὲ ἀπαρ. . Νικίας μᾶλλον ἢ πρότερον ἐθάρρησε κρατήσιν.

3) μὲ εἰδ. πρὸτ. . τάχ' ἂν τις θαρροῖη ὅτι τοῖς ὄπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν.

Ν. ΕΛΛ. *θαρρῶ*=1) νομίζω, φαντάζομαι, ὑποθέτω. *ἀναθαρρῶ*=παίρνω ἐκ νέου θάρρος.

θαυμάζω=1) θαυμάζω, 2) μένω ἐκθαμβος, ἐκπλήττομαι, 3) βλέπω κάτι μὲ θαυμασμόν καὶ ἐκπλήξιν, 4) τιμῶ, σέβομαι. πρτ. *ἐθαύμαζον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *θαυμάσομαι*, ἀόρ. *ἐθαύμασα*, πρκ. *τεθαύμακα*, ὑπερσ. *ἐτεθαυμάκειν*.

● Παθ. *θαυμάζομαι*, πρτ. *ἐθαυμαζόμην*, μέλλ. *θαυμασθήσομαι* ἀόρ. *ἐθαυμάσθην*, [πρκ. *τεθαύμασμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθαυμάσθην*].

ΠΑΡΑΓ' θαυμαστής, θαυμασμός, θαυμαστός, θαυμαστέον.

ΕΤΥΜ. Από τὸ οὐσιαστ. **θαῦμα** θ. **θαυμαδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ι**, **θαυμάδ-ι-ω** —**θαυμάζω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ ἀποθαυμάζω (=θαυμάζω, ἐκπλήττομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἄγαμαι, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, θαμβοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀτιμάζω, καταφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : μὴδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζετε.

2) μὲ γεν. καὶ κατηγ. μετχ. · ὄδε ἐθαύμασά σου λέγοντος

3) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας) ἢ ἀντὶ τῆς γεν. ἐμπρόθ. προσδ.-οὐ θαυμάζω αὐτούς τῆς τόλμης οὐσινας τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ.

4) μὲ ἐξηγητμ. αἰτιολογ. πρότ. (ὄτι ἢ εἰ) · ἐθαύμαζον οἱ "Ελ' ληγες ὅτι οὐδαμοῦ Κῦρος φαίνοιτο.

καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρέπει σοι

5) μὲ ἐξηγητ. πλαγ. ἐρώτ · θαυμάζω δὲ καὶ ὅστις ἔσται ὁ ὀντερῶν.

Ν. ΕΛΛ. θαυμάζω, θαμάζω=1) αἰσθάνομαι θαυμασμόν ἢ ἐκπληξιν,

2) βλέπω κάτι μὲ μεγάλην εὐχαριστησιν «θαυμάζω τὸ ἀττικό δειλινό».

3) σέβρομαι κάποιον. 4) ἀπορῶ διὰ κάτι «θαυμάζω πῶς τὰ καταφέρνει». ἀποθαυμάζω.

θεραπεύω=1) περιποιοῦμαι, ὑπηρετῶ, 2) καλλιεργῶ, 3) λατρεύω,

4) φροντίζω, 5) θεραπεύω. πρτ. **ἐθεράπευον**, μέλλ. **θεραπεύσω**,

ἀόρ. **ἐθεράπευσα**, πρκ. **τεθεράπευκα**, ὑπερσ. **ἐτεθεραπεύκειν**.

- Παθ. **θεραπεύομαι**, πρτ. **ἐθεραπευόμην**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **θεραπεύσομαι**, [πάθ. μέλλ. **θεραπευθήσομαι**], ἀόρ. **ἐθεραπεύθην**, πρκ. **τεθεράπευμαι**, [ὑπερσ. **ἐτεθεραπεύμην**].

ΠΑΡΑΓ. θεραπεία, θεραπευτής, θεράπευμα, θεραπευτός, ἀθεράπευτος, θεραπευτικός, θεραπευτέον [θεραπευτήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. **θεράπων** (θέραψ) θ **θεραπ-** καὶ κατάληξιν **-εύω**. **θεραπεύω**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἐκ, ἐπί, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἰῶμαι, ἀκοῦμαι, ἰατρεύω, σέβομαι, τιμῶ, ὑπουργῶ, περιέπω.

ΑΝΤΙΘ. ὑβρίζω, καταφρονῶ, αἰκίζομαι, βλαπτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . παῖδες δε μοι οὕτω εἰσὶν οἷ με θεραπεύουσι.

Ν ΕΛΛ **θεραπεύω**=1) περιποιοῦμαι κάτι, 2) καλλιεργῶ. «θεραπεύει τὰ γράμματα», 3) νοσηλεύω, γιατρεύω. «τὸ τραῦμά του ἐθεραπεύθη», **ἀποθεραπεύω**=θεραπεύω τελείως.

θερίζω α) μετβ.=θερίζω καρπὸν, β) ἀμετβ.=1) περνῶ τὸ θέρος, 2) παραθερίζω. [ι γτ. **ἐθέριζον**, μέλλ. **θεριῶ** καὶ **θερίσω**], ἀόρ. **ἐθέρισα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. [μέσ.ἀόρ. **ἐθερισάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐθερίσθην**], πρκ. **τεθέρισμα**.

ΠΑΡΑΓ. θεριστής, θερισμός, θεριστός.

ΕΤΥΜ. από το ούσιαστ. **θέρος**, θ. **θερ-** και την κατάληξιν **-ίζω**, **θερίζω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . έκ και έν.

ΣΥΝΩΝ. δρέπω, άμω, κόπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) μβ. με αίτιατ. . ποιόν τιν' άν οίει την ρητορικην καρπόν θερίζειν ;

β) άμβ. : ένθα θερίζειν λέγεται βασιλεύς.

Ν. ΕΛΛ. **θερίζω**=άποκόπτω αιτηρά ή χόρτον με δρέπανον ή μηχανήν, 2) ύφίσταμαι τὰς συνεπειὰς τών πράξεών μου καλών ή κακών. «θερίζει τούς καρπούς τών κόπων του», 3) προκαλώ μεγάλην καταστροφήν «τούς έθέρισε τó πυροβολικόν». **παραθερίζω**=περιώ τó θέρος μου κάπου.

θερμαίνω=1) ζεσταίνω, 2) **θερμαίνω**. [πρτ. **έθέρμαινον**, μέλλ. **θερμανῶ**], άόρ. **έθέρμηνα**.

• Παθ. **θερμαίνομαι**, πρτ. **έθερμαινόμην**, άόρ. **έθερμάνθην**, [πρκ. **τεθέρμασμαι**].

ΠΑΡΑΓ. **θέρμανσις**, **θερμασία**, **θέρμασμα**, **θερμάστρα**, **θερμαντήρ**, **θερμαστρίς** και **θερμαντός**.

ΕΤΥΜ. από τó επίθ. **θερμός** τó άναλογ. θ. **θερμάν-** και τó πρόσφ. **ι**, **θερμάν-ι-ω** · **θερμαίνω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. θάλπω, πυρῶ, φλογίζω.

ΑΝΤΙΘ. ψύχω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : **άλλά άποτρέπεσθαι (τόν ήλιον) φυλαττόμενον, μή τε ήμάς μάλλον τού δέοντος θερμαίνων βλάψη**.

Ν. ΕΛΛ. **θερμαίνω**=1) ζεσταίνω, 2) ζωογονῶ, έμψυχώνω. «μάς **έθερμαινε** ή **έλπίδα** τής **έπιστροφής**», 3) **περιθάλπω**.

* **θέω**=τρέχω. πρτ. **έθεον**, μέσ. μέλλ. με **ένεργ.** σημασ. **θεύσομαι**, (οί **άλλοι** χρόνοι από τó **τρέχω**), άόρ. β. **έδραμον**, πρκ. **δεδράμηκα**, ύπερσ. **έδεδραμήκειν**.

Κλίσις ένεστ. και παρατ.

Ένεστ. θέω, θείς, θεϊ, θέομεν, θείτε, θέουσι. **Άπαρ-** θείν.

Παρατ. έθεον, έθεις, έθει, έθέομεν, έθειτε, έθεον.

Άντικατάστασις άορ. β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έδραμον	δράκω	δράμομι	δράμε	δραμείν	δραμών

ΠΑΡΑΓ. θοός (=ταχύς), βοηθός.

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. θεF- θεF-ω—θέω. θεF-σομαι, θεύ-σομαι· τὸ F μεταί τρέπεται εἰς υ πρὸ τοῦ σ. Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρατ. εἰνα-συνηρημένον, ὅπου τὸν χαρακτήρα ε ἀκολουθεῖ ε ἢ ει.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις

ΣΥΝΩΝ. τρέχω, τροχάζω, ἐλαύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : θάττον γάρ θανάτου θεῖ (ἢ πονηρία).

2) μὲ αἰτιατ. τόπου. καὶ ὁ μὲν ἔθει δρόμῳ τὴν ὁδὸν ταύτην εὐθείαν.

- * **θεῶμαι** (ἀομαι)· ἀποθ.=1) κοιτάζω μὲ προσοχήν, 2) παρατηρῶ, βλέπω. πρτ. *ἐθεώμην*, μέλλ. *θεάσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθεασάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐθεάθην*], πρκ. *τεθέαμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθεάμην*.

ΠΑΡΑΓ. θεατής, θέατρον, θέαμα, θεατός, θεατέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν θεF- θ. θεα- κατάλ. -ομαι, θεά-ομαι—θεῶμαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διὰ, κατά, παρά, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ὄρω, βλέπω, θεωρῶ, ἀθρέω, σκοπῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀβλεπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : αὐτὸς ἔθεατο τὸ λιμνῶδες τοῦ Στρυμόνος καὶ τὴν θέσιν τῆς πόλεως.

N. ΕΛΛ. μόνον ὁ ἄορ. *ἐθεάθην* χρησιμοποιεῖται. «ἐθεάθης περιπατῶν εἰς τὸ Ζάππειον».

θεωρῶ (έω)=1) παρατηρῶ, 2) παρακολουθῶ, 3) ἐξετάζω, σκέπτομαι, μελετῶ, 4) εἶμαι θεωρὸς ἢ πρεσβευτής. πρτ. *ἐθεώρουν*, μέλλ. *θεωρήσω*, ἄορ. *ἐθεώρησα*, πρκ. *τεθεώρηκα*, [ὑπερσ. *ἐτεθεωρήκειν*].

- **Μέσ. καὶ Παθ.** *θεωροῦμαι*, πρτ. *ἐθεωροῦμην*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. θεωρήσομαι, παθ. μέλλ. θεωρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθεωρήθην].

ΠΑΡΑΓ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητής, θεωρητός, θεωρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὐσιαστικὸν θεωρὸς (ἀπὸ τὸ θεαF-ορός) θ. θεωρέω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : κατά, παρα, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, παρατηρῶ, προσέχω, ἀθρῶ, ἐξετάζω, σκοποῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . εθεώρει δὲ τὸν ἀγῶνα καὶ Κύρος.

2) μὲ ἱμπρόθ. προσδ : ἐν δε τούτῳ τὰ Ἴσθμια ἐγίνετο, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν εἰς αὐτά.

N. ΕΛΛ. θεωρῶ=1) βλέπω, 2) ἐξετάζω, ἐλέγχω ἢ ἐγκρινῶ κάτι, 3) δίδω κάτι διὰ θεώρησιν «ἐθεώρησα τὸ διαβατήριόν μου», 4) νομίζω. «σὲ θεωροῦσα ἀνώτερο ἄνθρωπο». **ἀναθεωρῶ**=1) ἐξετάζω κάτι ἐκ νέου, 2) ἀνακαλῶ προηγουμένην γνώμην ἢ ἀπόφασιν. **ἐπιθεωρῶ**=ἐξετάζω μὲ προσοχήν, ἐξελέγχω.

- † **θηρεύω**=1) κυνηγῶ, 2) καταδιώκω. πρτ. *ἐθήρευον*, μέλλ. *θηρεύσω*, ἄορ. *ἐθήρευσα*, πρκ. *τεθήρευκα*, ὑπερσ. *ἐτεθήρευκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *θηρεύομαι*, πρτ. *ἐθηρευόμην*, μέσ. μέλλ. *θηρεύσομαι*, [παθ. μέλλ. *θηρευθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐθηρευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐθηρεύθην*, [πρκ. *τεθήρευμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθηρεύμην*].

ΠΑΡΑΓ. θήρευσις, θήρευμα, θηρευτός, θηρευτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *θήρ* (=θηρίον) μὲ τὴν κατάλ. -εῷ *θηρεύω*, ὅπως *βασιλευῖς*—*βασιλεύω*.

ΣΥΝΩΝ. *θηρῶ*, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, καταδιώκω, κυνηγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : & ἐκεῖνος ἐθήρευεν ἀπὸ τοῦ ἵππου.

- θηρῶ** (ἄω)=1) κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, 2) συλλαμβάνω, 3) προσπαθῶ. πρτ. *ἐθήρων*, μέλλ. *θηράσω*, ἄορ. *ἐθήρασα*, πρκ. *τεθήρακα*, ὑπερσ. *ἐτεθηράκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *θηρῶμαι*, [πρτ. *ἐθιρώμην*, μέσ. μέλλ. *θηράσομαι*, παθ. μέλλ. *θηραθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθηρασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐθηράθην*, πρκ. *τεθήραμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθηράμην*].

ΠΑΡΑΓ. θηρατής, θήραμα, θηρατέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *θήρα*, θ: *θηρά-ομαι*—*θηρῶμαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐκ καὶ σύν,

ΣΥΝΩΝ. *θηρεύω*, ἀγρεύω, κυνηγετῶ, διώκω:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείῳ θηρία ἐθηρῶμεν.

- θιγγάνω**=1) ἐγγίζω, 2) ἐπιχειρῶ, [3) προσβάλλω. Τὸ ρ. σπανίως χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς πεζοὺς ἀττικοὺς συγγραφεῖς. [μέλλ. *θίξω*], ἄορ. β' *ἐθιγον*].
- Μέσ. καὶ Παθ. [θιγγάνομαι, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *θίξομαι*, παθ. ἄορ. *ἐθίχθην*].

ΠΑΡΑΓ. θίγμα, θίξις (=τὸ ἄγγισμα), ἄθικτος, εὐθικτος, θίγημα (=ἡ ψαύσις).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *θιγ-* (ἄορ. β' *ἐθιγ-ον*) ἐνεστ. θ *θι-ν-γ-* (λατ *tang o*), καὶ τὸ πρόσφ. -αν-, *θινγ-άν-ω*—*θιγγάνω*.

ΣΥΝΘ. προσθιγγάνω (=ἐγγίζω).

ΣΥΝΩΝ. ἄπτομαι, ψαύω, ἐγχειρῶ, ἐπιχειρῶ, ἔχομαι, βλάπτω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ γεν. : ὅταν δὲ τούτων τινός θίγης.

Ν. ΕΛΛ. **θίγω**=1) ἐγγίζω. «μὴ θίγετε τὰ ἀντικείμενα», 2) προσεγγίζω «αὐτὸ θίγει τὰ ὄρια τῆς θρασύτητος», 3) δοκιμάζω, 4) κάμνω λόγον διὰ κατι. «δὲν ἔθιξε καθόλου τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ», 5) προσβάλλω. «οἱ λόγοι σου μὲ θίγουν».

θλίβω=1) πιέζω, 2) στενοχωρῶ, 3) ἐνοχλῶ. [πρτ. ἐθλιβον, μέλλ. θλίψω], ἄορ. *ἐθλιψα*, [πρκ. τέθλιφα].

- Μέσ. καὶ Παθ. *θλίβομαι*, [πρτ. ἐθλιβόμεν, μέσ. μέλλ. θλίψομαι, παθ. μέλλ. β' θλιβήσομαι], παθ. ἄορ. *α' ἐθλίφθην*, [παθ. ἄορ. β' ἐθλίβην, πρκ. τέθλιμμαι].

ΠΑΡΑΓ. θλίψις

ΕΤΥΜ. θ. θλίβ-ω. Τὸ ι εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἕκ, κατὰ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πιέζω, συνωθῶ, βλάπτω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων.

Ν. ΕΛΛ. θλίβω=1) πιέζω, 2) στύβω, 3) λυπῶ, στενοχωρῶ «με θλίβει ἢ στάσις του». *συνθλίβω*.

- * **θνήσκω**=1) ἀποθνήσκω, 2) φονεύομαι. Τὸ ρ. εἰς τὸν μέλλοντα καὶ ἄοριστον χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττ. πεζοὺς συγγραφεῖς πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἐθνησκον*, μέλλ. *ἀποθανοῦμαι*, ἰορ. β' *ἀπέθανον*, πρκ. *τέθνηκα*, ἕυπερσ. *ἐτεθνήκειν*, τετελ. μέλλ. *τεθνήξω* καὶ *τεθνήξομαι* (οὗτος προῆλθεν ἀπὸ τὸ *τέθνηκα*).

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀπέθανον	ἀποθάνω	ἀποθά- νοιμι	ἀπόθανε	ἀποθανεῖν	ἀποθανῶν

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

πρκ. ὄριστ. τέθνηκα, ας, ε, τεθνήκαμεν καὶ τέθναμεν, τεθνήκατε καὶ τέθνατε, τεθνήκασι(ν) καὶ τεθνήκασιν.

ὑποτ. τεθνήκω-ης, κλπ.

εὐκτ. τεθναίην, -ης, -η, κλπ.

προστ. τεθνάτω

ἀπαρ. τεθνηκένοι καὶ τεθνάνοι

μτχ. τεθνηκῶς, κυῖα, ὄς καὶ τεθνεῶς, ὦσα, τεθνεῶς ἢ τεθνεός.

ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, -εις, -ει, ἐτεθνήκαμεν, ἐτεθνήκατε, ἐτεθνήκασαν καὶ ἐτέθνασαν.

ΠΑΡΑΓ. θάνατος, θνητός, θνητότης, ἡμιθνής, ἡμιθανής, ἀρτιθανής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *θαν-* (ἄορ. β' *-ἐθαν-ον*) καὶ κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν τοῦ *α*, *θνα* —*θνη-*, καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. *-ισκ-*, *θνη-ισκ-ω* *θνήσκω*.

ΣΥΝΩΝ. τελευτώ. φονεύομαι, θανατούμαι, απογίνομαι.
ΑΝΤΙΘ. ζώ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : ὄν ἐτέθνασαν οἱ προσήκοντες.

N. ΕΛΛ. ἀποθνήσκω καὶ πεθαίνω=1) ἀποθνήσκω, 2) ὑποφέρω πολὺ, βασανίζομαι πολὺ. «πεθαίνει τῆς πείνας», 3) ἐπιθυμῶ πολὺ. «πεθαίνω γιὰ ἐκδρομές», 4) ἐξαντλῶ τὴν ὑπομονὴν κάποιου. «μὲ πέθανες μὲ τίς ἀναβολές σου».

θορυβῶ (έω)=1) κάμνω θόρυβον, 2) θορυβωδῶς ἐγκρίνω ἢ ἀπορρίπτω κάτι, 3) ἐνοχλῶ. πρτ. *ἐθορεύβουν*, μέλλ. *θορυβήσω*, ἄορ. *ἐθορεύβησα*.

- Παθ. *θορυβοῦμαι*, πρτ. *ἐθορυβούμην*, μέλλ. *θορυβηθήσομαι*, ἄορ. *ἐθορυβήθην*, πρκ. *τεθορεύβημαι*, ὑπερσ. *ἐτεθορυβήμην* καὶ *τεθορυβημένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ.‡ ἀθορύβητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. θόρυβος θ. θορυβέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀνά, διά, ἐπί: ἐπιθορυβῶ (=ἐπιδοκιμάζω μὲ θόρυβον)ἰ

ΣΥΝΩΝ. θροῶ, θρυλῶ, διασπείρω, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβἰ : μὴ μοι θορυβήσητε.

N. ΕΛΛ. θορυβῶ=1) προξενῶ θόρυβον, προκαλῶ τὴν προσοχὴ , προκαλῶ συζητήσεις, διαμάχας. «πολὺ θορυβεῖ εἰς τὸν τύπον ἢ ἀντιπολίτευσις», 3) προξενῶ ἀνησυχίαν, σύγχυσις. «ἡ ἀνομβρία ἐθορύβησε τοὺς ἀγρότας»:

θρασύνω=1) ἐνθαρρύνω,

- Μέσ. *θρασύνομαι*, (=γίνομαι θαρραλέος ἢ θρασύς). μέσ. ἄορ. *ἐθρασυνάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐθρασύνθην*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. θρασύς. ὅπως ἀπὸ τὸ θαρσὺς τὸ θαρσύνω.

ΣΥΝΩΝ. θαρσύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . κἄν διακινδυνεύσειαν πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες.

N. ΕΛΛ ἀποθρασύνω=κάνω κάποιον θρασύν. «ἡ ἀνοχή μου ἵτόν ἀπεθράσυνε», ἀποθρασύνομαι.

θραύω=1) συντριβῶ, 2) ἀδυνατίζω. [μέλλ. θραύσω], ἄορ. *ἐθραυσα*, [πρκ. *τέθραυκα*].

- Παθ. *θραύομαι*, [παθ. μέλλ. θραυσθήσομαι], ἄορ. *ἐθραύσθην*, πρκ. *τέθραυσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. θραῦμα καὶ θραῦσμο, θραῦσις, θραυστός, ἄθραυστος.

ETYM. ἀπό τὴν ρίζαν **θρυ-** (θρύπτω=θρυματίζω). Τὸ ἔνεστ. θ. **θραύ-ω**.
 ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, κατά, παρὰ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κατάγνυμι, ρήγνυμι, συντρίβω, θρύπτω, θλῶ, κλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ ἔστω τὰ δέρια μαλακά, ἵνα μὴ θραύῃ τὰς τρίχας.

Ν. ΕΛΛ. **θραύω**=1) σπάζω, συντρίβω, 2) διακόπτω ὀριστικῶς μίαν κατάστασιν. «τὸ ἔθνος ἔθραυσε τὰ δεσμά».

θροῶ (έω)=1) κράζω, 2) ψιθυρίζω, 3) θορυβῶ, διηγούμαι, 4) διαδίδω κάποιαν φήμην. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεξογράφους χρησιμοποιεῖται τὸ σύνθετον **διαθροῶ**, πρτ. **διεθρόουν**, ἄορ. **διεθρόησα**.

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **θρόος** —**θροῦς** θ. **θροέ-ῶ-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. θορυβῶ, θρυλῶ, διασπείρω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ ἀπλήν ἢ σύστοιχ. ταῦτα οὖν ὁ Θηραμένης διεθρόει

2) μὲ εἰδ. πρὸτ· καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὰς Ἀθήνας διεθρόησαν ὡς χοήματα πολλὰ ἴδοιεν.

θρυλῶ (έω)=1) ψιθυρίζω, φλυαρῶ, 2) διασπείρω φήμην. πρτ. **ἐθρύλων**, μέλλ. **θρυλήσω**.

- Παθ. **θρυλοῦμαι** (=εἶμαι ἀντικείμενον συζητήσεως). Τὸ ἀπρόσ. **θρυλεῖται** (=φημολογεῖται, λέγεται), [πρτ. ἐθρυλούμην, παθ. ἄορ. ἐθρυλήθην], πρκ. **τεθρύλημαι**, ὑπερσ. **ετεθρυλήμην**.

ΠΑΡΑΓ. θρύλημα (=φήμη) πολυθρύλητος.

ETYM. ἀπὸ τὸ οὐσ. **θρύλος** (βοή, θόρυβος). θ **θρυλέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν προθ. διά, διαθρυλῶ (=διατυμνιανίζω).

ΣΥΝΩΝ. διαθροῶ, διαδίδωμι, ψιθυρίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ· ὁ πάντες ἐθρύλουν τέως.

θρύπτω=1) συντρίβω, σπάζω. Οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν. [πρτ. ἐθρυπτον, μέλλ. θρύψω. ἄορ. ἐθρυψα].

- Μέσ. **θρύπτομαι** (=συμπεριφέρομαι θηλυπρεπῶς).

- Παθ. **θρύπτομαι** (=συντρίβομαι). πρτ. **ἐθρυπτόμην**, [μέσ. μέλλ. θρύψομαι, παθ. μέλλ. μὲ μέσ. σημασ. θρυφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐθρύφθην], πρκ. **τέθρυμμαι**.

ΠΑΡΑΓ. θρύψις, θρύμμα, τρυφή. θρυπτός

ETYM. ἀπὸ τὸ θ. **θρυφ-** (ρίζα **θρυ-** **θραύω**) καὶ τὸ πρόσφ. τ, **θρύφ-τ-ω** - **θρύπ-τ-ω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κατάγνυμι, συντρίβω, ρήγνυμι. Τοῦ μέσ. καλλωπί-

ζομαι, σεμνόνομαι, ἀκκίζομαι, ἐναβρόνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ.: ἄ δὴ πολλοὶ ἀνοήτως θρύπτοντες, φιλοῦσι.

- * **θύω**=1) θυσιάζω, 2) ἐορτάζω διὰ προσφορᾶς θυσιῶν. πρτ. *ἔθυον*, μέλλ. *θύσω*, ἀόρ. *ἔθυσσα*, πρκ. *τέθυκα*, ὑπερσ. *ἔτεθύκειν*.
- **Μέσ. καὶ Παθ. θύομαι**, πρτ. *ἔθυσάμην*, μέσ. μέλλ. *θύσομαι*, [παθ. μέλλ. *τυθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἔθυσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐτύθην*, πρκ. *τέθυμαι*, ὑπερσ. *ἔτεθύμην*.

Πρόσσεχε τὰ ὁμόηχα

θύσω	(μέλλ.),	τέθυκα	(πρκ),	ἔτεθύκειν	(ὑπερσ),
θύσομαι	(μέλλ),	τέθυμαι	(πρκ.),	ἔτεθύμην	(ὑπερσ.) τοῦ θύω
θήσω	(μέλλ.),	τέθεικα	(πρκ),	ἔτεθείκην	(ὑπερσ)
θήσομαι	(μέλλ.),	τέθειμαι	(πρκ),	ἔτεθείμην	(ὑπερσ.) τοῦ τίθημι

ΠΑΡΑΓΓ. **θυμα**, θύτης, θυτήρ, θυτήριον, το θύμον (= τὸ θυμαρι), θυσία, θυμέλη (= βωμός), θυτέον, ἄθυτος

ΕΤΥΜ. **θ. θύ-ω**. Το **υ** εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ενεργ. καὶ μέσ. πρκ. καὶ ὑπερσ. καὶ εἰς τὸν παθ. ἀόρ. καὶ μέλλ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ὀπό κατά, πρό, σύν.

ΣΥΝΘΝ. καλλιερω, ὀλοκαυτώ, σφάτιω, βουθυτώ, ἐορταζω, καθιερεύω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: κανταῦθα θύσω τῇ Ἀθηνᾶ.

2) με αίτιατ.: Ξενίας ὁ Ἀρκᾶς τὰ Λύκαια ἔθυσε

θωρακίζω=1) ὀπλίζω με θώρακα, 2) ὀχυρώνω. [πρτ. *ἔθωρακίζον*] μέλλ. *θωρακίσω*].

- **Μέσ. καὶ Παθ. θωρακίζομαι** = φορῶ τὸν θώρακά μου (μέσον), μέσ. ἀόρ. *ἔθωρακισάμην*, παθ. ἀόρ. *ἔθωρακίσθην*, πρκ. *τεθωρακίσμαι*.

ΠΑΡΑΓΓ. ἀθωρακιστος, θωρακισμός, [θωρακισις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. **θώραξ**. **θ.** θωρακιδ- καὶ τὸ πρόσφ. **j**, θωρακιδ **j-ω** **θωρακίζω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικὸλήκητα.

ΣΥΝΘΝ. ὀπλίζω, ὀχυρῶ, ὀσσκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τοὺς δὲ ἡνιόχους ἔθωρακισε πάντα πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν.

Ν. ΕΛΛ. **θωρακίζω**=ἐπενδύω κάτι με σιδηρᾶς πλάκας. «θωρακίζω πλοῖον», **θωρακίζομαι**=ὀπλίζομαι.

ἰδρύω=1) ἀνεγείρω, 2) κτίζω, 3) τοποθετῶ, στήνω. [πρτ. ἰδρουν, μέλλ. ἰδρύσω], ἀόρ. *ἰδρυσσα*, πρκ. *ἰδρυνκα*, ὑπερσ. *ἰδρύκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ἰδρύομαι*, [πρτ. ἰδρύομην], μέσ. μέλλ. *ἰδρύσομαι*, [παθ. μέλλ. ἰδρῦθήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἰδρυσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἰδρῦθην*, πρκ. *ἰδρυνμαι*, [ὑπερσ. ἰδρύνην].

ΠΑΡΑΓ. ἰδρυσις, ἰδρυμα, ἰδρυτέον. ἀνίδρυτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ἰδρυ- σεδ- ἔδ- βλέπ. ἔζομαι (λατ. sedeo=κάθημι) ἰδρύ-ω. Τὸ υ εἶναι μακρὸν παντοῦ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : κατὰ, μετὰ, ἐν, ἐγ-καθ-.

ΣΥΝΩΝ. δέμω, οἰκοδομῶ, κτίζω, θεμελιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἑθρόνους τυραννικοὺς ἰδρυσον.

Ν. ΕΛΛ. ἰδρύω=1) κτίζω, 2) καθιστῶ, δημιουργῶ «ἰδρύω σύλλογον» ἔγκαθιδρύω=ἐγκαθιστῶ, τοποθετῶ κάποιον.

ἱερῶ (ὄω)=1) κάνω κάτι ἱερόν, 2) ἀφιερώνω, 3) καθιερώνω, 4) καθαγιαίνω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἄττ. πεζ. σύνθ. μέλλ. *καθ-ιερώσω*, ἀόρ. *καθ-ιέρωσα*.

- Παθ. ἀόρ. *καθ-ιερώθην*, πρκ. *ιέρωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἀφιέρωμα, καθιέρωσις, καθιερωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ἱερός. θ. ἱερό-ω-ῶ. Ἐπίθετον προέρχεται καὶ τὸ ρῆμα ἱερά-ομαι —ῶμαι (=εἶμαι ἱερός). Τοῦτου χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἀττικοὺς μόνον ἢ μετοχὴ τοῦ ἐνεστώτος ἱερωμένη=ἡ οὔσα ἱερεία.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπὸ καὶ κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : τῇ μὲν γὰρ Ἰαθηνᾶ καθιέρωσεν εἰς ἀναθήματα πεντακισχιλίους στατήρας.

Ν. ΕΛΛ. καθιερώνω=1) ἀφιερώνω κάτι εἰς τὸν Θεόν, 2) καθιστῶ κάτι νόμιμον. «τὸ κράτος καθιέρωσε τὸν ἑορτασμόν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου»

ἴζω· μτβ.=1) καθίζω κάποιον, ἀμτβ.=1) κάθημαι, 2) ἡσυχάζω. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται εἰς τοὺς ἄττ. πεζογρ. συνήθως σύνθ. μὲ τὴν πρόθεσιν κατὰ, ἐνεστ. *καθίζω*, πρτ. *ἐκάθιζον* καὶ σπαν. *καθίζον*, μέλλ. *καθιδῶ*, ἀόρ. *ἐκάθισα* καὶ *καθίσα*.

- Μέσ. *καθίζομαι*=1) κάθημαι, 2) ἐπὶ πραγμ. κατακαθίζω, βυθίζομαι. πρτ. *ἐκαθιζόμεν*, μέλλ. *καθιζήσομαι* [καὶ καθίσομαι ἢ καθιοῦμαι], ἀόρ. *ἐκαθισάμην* ἢ *εἰσάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἰζημαί, καθιζημαί, ἰζησις, καθιζησις, συνιζησις].

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. *σεδ-* (βλ. *ἔζομαι*) προήλθε μετὰπτωσιν τὸ θ. *σεδ* καὶ μετένεστ. ἀναδιπλασ. *σι-σεδ-ω'* τὸ *σ* τρέπεται εἰς *δασειαν* *ι-σδω*, καὶ τὸ σύμπλεγμα *σεδ* εἰς *ζ, ι-ζ-ω*. Τὸ ρῆμα λαμβάνει τὴν ἀξίωσιν εἰς τὸν πρτ. καὶ ἄορ. καὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. ἀνά, ἐν, παρὰ, πρό, πρὸς, σύν,

ΣΥΝΩΝ. καθίστημι, κάθημαι, καθέζομαι.

ΑΝΤΙΘ. αἴρομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : καὶ καὶ ἴσας τὸν στρατὸν ἐμελλε δηλώσειν τὴν γῆν·

Ν. ΕΛΛ. *καθίζω*=βάζω κάποιον νὰ καθήσῃ. *κατακαθίζω*=1) κατασταλάζω, 2) ὑποχωρῶ. «κατακάθισε ὁ τοίχος».

- * *ἴημι*=1) ῥίπτω, 2) στέλλω, 3) ἀπολύω, 4) προσφέρω, 5) βάλλω. πρτ. *ἴην*, μέλλ. *ἦσω*, ἄορ. β' *ἦκα*, πρκ. *εἶκα*, ὑπερσ. *εἴκειν*. Τὸ μέσ. *ἴεμαι*=1) στέλλω τὸν ἑαυτὸν μου πρὸς κάτι, 2) αἰσθάνομαι κλίσιν πρὸς κάτι, 3) ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λαχταρῶ.
- Μέσ. καὶ Παθ. *ἴεμαι*, πρτ. *ἴεμην*, μέσ. μέλλ. *ἦσομαι*, παθ. μέλλ. *ἐθήσομαι*, μέσ. ἄορ. α' *ἦκάμην* (μόνον σύνθ.), καὶ β' *εἴμην*, παθ. ἄορ. *εἴθην*, πρκ. *εἶμαι*, ὑπερσ. *εἴμην*.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἄορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ἴημι, ἴης, ἴησι	ἰῶ	ἰείην	ἴει	ἰέναι	ἰεῖς
ἐνεργ. ἄορ. β'	ἦκα, ας, ε εἴμεν, εἴτε, εἴσαν	ῶ	εἴην	ἔς	εἶναι	εἶς, εἶσα ἐν
μέσ. ἄορ. β'	εἴμην, εἴσο εἴτο	ῶμαι	εἴμην, εἴο	οὔ	ἔσθαι	ἔμενος, η, ον
παθ. ἄορ.	εἴθην	ἐθῶ	ἐθείην	ἐθήτι	ἐθήναι	ἐθείς

Πρόσσεχε τὰ ὁμόηχα

ἦσω (μέλλ.), ἦσομαι (μέλλ.), τοῦ ἴημι.	
οἶσω (μέλλ.), οἶσομαι (μέλλ.), τοῦ φέρω.	
εἴσομαι (μέλλ.) τοῦ οἶδα.	
εἶμαι (πρκ.), εἴμην (ἄορ.β'), εἴμην (ὑπερσ.) τοῦ ἴημι.	
ἦμμαι (πρκ.), ἦμμην (ὑπερσ.), τοῦ ἄπτω.	
εἶναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι	εἶναι (ἀπαρ. ἄορ.β') τοῦ ἴημι.
ἰέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ ἴημι.	λέναι (ἀπαρ. ἐνεστ.) τοῦ εἶμι.
ῶ, ἦς, ἦ, εἴην, ης, η κλπ. τοῦ ἴημι	ῶ, ἦς, ἦ, εἴην, ης, η, κλπ. τοῦ εἶμι.

ΠΑΡΑΓ. άνεσις, άφεσις, άφετος, άφέτης, άνετέον, ένεσις, ένετός, έγκάθετος, έφεσις, έφέτης, έφετός, κάθετος, μεθετέον, σύνεσις συνετός;

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν ι (λατ. jacio=ρίπτω) προήλθον τὸ άσθενές θ. ι- και τὸ ίσχυρόν jη- και με ένεστ. άναδιπλασ. έχομεν τὰ θ, ι- jε- και ι- jη-. Τὸ άρχικόν j τρέπεται εἰς **δασειαν** και τὸ δεύτερον j αποβαλλεται ὡς εύρισκόμενον μεταξὺ φωνηέντων και έχομεν τὰ θ. ι ε- και ι-η : **ι-η μι ι-ε-μαι.**

ΣΥΝΘ τὸ ρήμα συντίθεται με πολλὰς προθ. άνιμι (=1. στέλλω άνω, 2. χαλαρώνω) μτχ. πρκ άνειμένος (=έλευθερος νά πράττη θ,τι θέλει), σφιμι (=έπιτρέπω, άπολύω), έφιμι (=παραχωρῶ, έπιτρέπω, ύποχωρῶ), έφιμαι (=έπιθυμῶ σφοδρῶς), καθίμι (=στέλλω πρὸς τὰ κάτω, έπιχειρῶ), καθίμαι (=έκτείνομαι πρὸς...), παρίμι (=άφήνω, χαλαρῶνω, άμελῶ), προσίμαι (=άνέχομαι, παραδέχομαι), συνίμι (=έννωῶ), ύφιμι (=άφίνω πρὸς τὰ κάτω):

ΣΥΝΩΝ βάλλω, ρίπτω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αίτιατ. · φωνήν δέ οἱ μὲν εύπετη ἴσιν, οἱ δ' αἰσχροῖν
2) τὸ μέσ. με έμπρόθ. προσδ. : ἴετο έπ' αὐτόν
3) με γεν. : τῶν γάρ μεγάλων ψυχῶν ἴεις οὐκ άν άμάρτοι.

ιλάσκομαι άποθ.=1) έξιλεώνω, 2) έξευμενίζω, 3) συνδιαλλάσσω, 4) έξαγνίζομαι. πρτ. **ιλασκόμην**, μέσ. μέλλ. **ιλάσομαι**, [παθ. μέλλ. **ιλασθήσομαι**], μέσ. άόρ. **ιλασάμην**, παθ. άόρ. με σημ. μέσ. **ιλάσθην**.

ΠΑΡΑΓ. ιλασμός, ιλαστής, ιλαστήριος (έξιλαστήριον θύμα).

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **ιλα ιλα-ος** και με άντιμετ. **ιλε-ως** (=ὁ εύσπλαχνικός, εύνοικός και ιλαρός=ὁ φαιδρός) και τὸ πρόσφ. **σκ, ιλά-σκ-ομαι**. Τὸ α παντεῶ **βραχύ**

ΣΥΝΘ. με την πρόθ. έξ.

ΣΥΝΩΝ. διαλλάττομαι, διαλύομαι, καταλύω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. έκει αὔ και Γην ἰλάσκειτο

* **ἴστημι**=1) στήνω, 2) σταματῶ (κάποιον), 3) σηκώνω, 4) ἰδρῶω, 5) διορίζω, 6) ζυγίζω. πρτ. **ἴστην**, μέλλ. **στήσω**, άόρ. α' **ἔστησα**.

• **Μίσ.** και παθ. **ἴσταμαι**, πρτ. **ἰστάμην**, μέσ. μέλλ. **στήσομαι**, παθ. μέλλ. **σταθήσομαι**, μέσ. άόρ. α' **ἔστησάμην**, ενεργ. άόρ. β' με μέσ. και παθ. σημ. **ἔστην**, παθ. άόρ. **ἔστάθην**, ενεργ. πρκ. με μέσ. και παθ. σημ. **ἔστηκα**, ύπερσ. **εἰστήκειν** και **ἔστήκειν**, τε-τελ μέλλ. **ἔστηξω**.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀορ.

ἐνεστ.	ὄριστ. ἴστημι	ὕποτ. ἴσῳ	εὐκτ. ἴσταιην	προστ. ἴστη	ἀπαρ. ἴσταναι	μτχ ἴστας, ἄσα, ἄν.
	ἴσταμαι	ἴσῳμαι	ἴσταιην	ἴστασο	ἴστασθαι	ἴσάμενος
ἀορ. α'	ἔστησα	στήσω	στήσαιμι	στήσον	στήσει	στήσας
ἀορ. β'	ἔστην	σῶ	σταίην	στήθι	στήναι	σῆς
μέσ. ἀορ.	ἔστησάμην	στήσωμαι	στήσαιμην	στήσαι	στήσασθαι	στήσάμε- νος
παθ. ἀορ.	ἐστάθην	σταθῶ	σταθείην	στάθῃ	σταθῆναι	σταθεῖς

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

ὄριστ. πρκ. ἔστηκα, ας, ε, ἐστήκαμεν ἢ ἔσταμεν, ἐστήκατε ἢ ἔστατε, ἐστήκασι ἢ ἐστάσι.

ὕποτ. ἐστηκῶς ὦ, ἦς, ἦ, ἢ ἐστήκω κ.τ.λ., ἐσῶμεν, ἐσῶσι.

εὐκτ. ἐσταίην, ἦς, ἦ, **προστ.** ἔσταθι, ἐστάτω, **ἀπαρ.** ἐσταναι.

μτχ. ἐστηκῶς, ἐστηκυῖα, ὅς καὶ συχνότερον ἐσῶς, ὦσα, ἐσῶς.

ὑπερσ. εἰστήκειν, εἰς, εἰ, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασαν.

ΠΑΡΑΓ. στάσις, σταθμός, στάμνος, στατήρ, στήθος, στήλη, σταυρός, ἀνάστημα, ἰσῆς, στήμων, στατός, σταθερός, ἀσταθής, ἀνάστατος. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. στα- (λατ. stare=ἴστημι) καὶ στη- καὶ με ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. σι-στα- σι-στη- σι-στα-μαι σι-στη-μι· τὸ ἀρχικὸν σ πρὸ φωνήεντος τρέπεται εἰς δασεῖαν: ἴ-στα-μαι ἴ-στη-μι.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. ἀφίστημι (=ἀπομακρύνω), ἀφίσταμαι (=1 ἀπέχω 2. ἐπαναστατῶ), δίστημι (=διαχωρίζω), δίσταμαι (=χωρίζομαι, ἀπομακρύνομαι), ἐξίστημι (=1. τοποθετῶ κάποιον ἔξω ἀπὸ τὴν θέσιν του, 2. διαταράσσω), ἐφίστημι (=1. ἐπιβάλλω, 2. διορίζω, ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν), ἐφίσταμαι (=ἐπιστατῶ, ἴσταμαι πλησίον), ἐξίσταμαι, (=παρὰφρονῶ, ἐκπλήσσομαι), παρίστημι (=τοποθετῶ κοντά, παρουσιάζω) παρίσταμαι (=1. βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2. ὑποτάσσω 3. ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν), συνίστημι (=συνδέω, προσαρτῶ), συνίσταμαι (=1. παρατάσσομαι, 2: λαμβάνω χώραν).

ΣΥΝΩΝ: ἰδρῶν, ἐγείρω, πηγνυμι, ὀρθῶ, σταθεμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. (ἐνεργ. καὶ μέσ.): τελευταίους μέντοι στήσω τοὺς ἐπὶ πᾶσι καλουμένους.

τούτους οὖν φύλακας στησόμεθα.

2) τὸ μεσ. (ἀμτβ.): ἢ οὐχ ὀρθῶς ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἴσταται;

3) παθ. (ἀμτβ.): ἐστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων.

Τὸ σύνθετον καθίσταμαι εἶναι συνδετικόν.

χαλεπωτέρα ἢ τυραννίς κατέστη.

Ν ΕΛΛ. *στήνω* = 1) ὀρθώνω, 2) ἐγείρω, 3) ἰδρῶ, 4) ἐγκαθιστῶ. «ἔστησαμε τὴ σκηνή», *στέκω* = 1) σταματῶ, 2) στέκω ὄρθιος, 3) παύω νὰ λειτουργῶ «στάθηκε ἡ μηχανή», ἐμφανίζομαι, ἀποδεικνύομαι «δὲν στάθηκε τυχερός». Ὡς ἀπρόσωπον *στέκει* = πρέπει, ταιριάζει. «δὲν στέκει σὲ σένα νὰ λές ψέμματα» *καθιστῶ* = 1) τοποθετῶ κάποιον εἰς ὠρισμένην θεσιν, 2) κάνω κάποιον νὰ γίνῃ κατ. «μὲ κατέστησε δυστυχῆ» 3) διορίζω. «κατέστησε κληρονόμους τοὺς ἀδελφούς του» *ἀνασταίνω* καὶ *ἀναστήνω*, *ἀντικαθιστῶ*, *ὑποκαθιστῶ* κλπ.

ἰσχυρίζομαι = 1) χρησιμοποιοῦ ὄλην τὴν δύναμίν μου, 2) ἐπιμένω, 3) δισχυρίζομαι. πρτ. *ἰσχυρίζομαι*, μέσ. μέλλ. *ἰσχυρισθῆμαι*, καὶ *ἰσχυρίσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἰσχυρισάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἰσχυριστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ *ἰσχ* (*σεχ-σεχ-ω-ἔχω*) σχηματίζεται τὸ οὐσιαστ. *ἰσχύς* καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπίθετον *ἰσχυρός* θ. *ἰσχυρ-* καὶ κατάληξις *-ίζομαι, ἰσχυρίζομαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντί, ἀπό, διά, ἐν, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. βεβαιῶ, ἐπιμένω, πιστοῦμαι, ἐπικυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. οὐ δὲ τῷ ὄντι ταῦτα ἰσχυρίζη;

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἄπαρ· καὶ τοῦτο Κλέων ἰσχυρίζεται ξυμφέρον ἔσεσθαι

3) μὲ εἰδικ. πρῶτασιν : ἰσχυρίζόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι δὴ εἴρητο λελυόσθαι τὰς σπονδὰς.

4) μὲ δοτ. : ἰσχυριεῖται δὲ καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ.

Ν. ΕΛΛ. *ἰσχυρίζομαι* = 1) βεβαιῶνω ἢ ὑποστηρίζω κάτι μὲ ἐπιμονήν. «ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν εἶδε». *δισχυρίζομαι* = ἐπιμένω, βεβαιῶνω μετὰ πεποιθήσεως.

ἰσχύω = 1) εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν, 2) ἐπικρατῶ. πρτ. *ἰσχυον*, μέλλ. *ἰσχύσω*, ἄορ. *ἰσχυσα*, πρκ. *ἰσχυκα*, ὑπερσ. *ἰσχύκειν*.

ΠΑΡΑΓ' ἰσχυσις (=δύναμις) [κατἰσχυσις, ἐνίσχυσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *ἰσχύς* θ. *ἰσχύ-ω*. Τὸ υ εἶναι παντοῦ μακρόν.

ΣΥΝΘ. κατἰσχύω (=καταβάλλω). ἐνίσχύω (=ἰσχυροποιῶ).

ΣΥΝΩΝ. κρατῶ

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ : ἰσχυον γάρ οἱ μὲν κατὰ γῆν, οἱ δὲ ναυσίν.

Ν. ΕΛΛ. *ἰσχύω* = 1) εἶμαι ἰσχυρός, ἔχω ἐπιρροήν, ἐπιβολήν. «ἡ γνώμη τοῦ ἰσχύει εἰς τὸν ἐμπορικὸν κόσμον». 2) εἶμαι ἐν ἐφαρμογῇ. «ὁ νόμος ἔπαυσε νὰ ἰσχύῃ». σὺνθ. *κατἰσχύω*, *ὑπερἰσχύω* = ἐπικρατῶ, ὑπερνικῶ. «κατἰσχυσε τῶν ἀνταγωνιστῶν του».

ἰσχω : ἄλλος τύπος τοῦ ἔχω καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον εἰς τὸν ἐνεστ.

καί πρτ.=1) κρατῶ, 2) ἀναχαιτίζω, 3) σταματῶ, 4) παύω. πρτ. *ἰσχον*.

- Μέσ. *ἰσχομαι*=1) συγκρατοῦμαι, 2) κατέχω. πρτ. *ἰσχόμεν*.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *σχ* (*ξ-σχ-ον* τοῦ *ἔχω*) καί μὲ ἐνεσιωτ. ἀσυνήθως. *σι-σχ-σι-σχ-ω-ἰ-σχ-ω*. (Τὸ *σ* δὲν τρέπεται εἰς *θασείαν* λόγω ἀνομοιώσεως, ἐπειδὴ ἀκολουθεῖ ἕτερον δασὺ *-χ-*).

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά : ἀνίσχω (=ἀνατέλλω), ἐπί : ἐπίσχω (=1) συγκρατῶ, 2. παύω), παρα-ανα : παρανίσχω (=ὑψώνω κάτι πλησίον ἄλλου).

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : θαυμάσας ὅ,τι εἶη τὸ ἰσχον τὴν πορείαν.

- * *ἰῶμαι* (ἀομαι)· ἀποθ.=1) θεραπεύω, ἰατρεύω, 2) περιποιοῦμαι, 3) ἐπανορθώνω. πρτ. *ἰώμην*, μέσ. μέλλ. *ἰάσομαι*, παθ. μέλλ. *ἰαθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἰασάμην*, παθ. ἄορ. *ἰάθην*, πρκ. *ἰαμαι*.

Δι' ὁμόηχα βλέπε *ἔδω*.

ΠΑΡΑΓ. ἰαμα, ἰασίς, ἰατήρ, ἰατρός, ἰατὸς, [ἀνίατος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *ια-* (ἰαίνω=θερμαίνω) καί τὴν κατάληξιν *-ομαι*. *ἰά-ομαι* -*ἰῶμαι*. Τὸ *α* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἀκοῦμαι, ἰατρεύω, θεραπεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ὁπότε τις ἰάσαιτό τινα.

Κ

- * *καθαίρω*=1) καθαρίζω, 2) ἐξαγνίζω. πρτ. *ἐκάθαιρον*, μέλλ. *καθαράω*, ἄορ. *ἐκάθηρα*, πρκ. *κεκάθαρκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *καθαίρομαι*, πρτ. *ἐκαθαίρομην*, μέσ. μέλλ. *καθαροῦμαι*, [παθ. μέλλ. *καθαρθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκαθηράμην*, παθ. ἄορ. *ἐκαθάρθην*, [καὶ *ἐκαθάρην*], πρκ. *κεκάθαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκαθάρμην*.

ΠΑΡΑΓ. καθαρός, κάθαρσις, καθαρτής, κάθαρμα, καθαρτήριος, καθαρτικός, καθάρσιος, καθαρτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *καθαρός* θ. *καθαρ-* καί τὸ πρόσφ. *j*, *καθαρ-j-ω* *καθαίρω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. ἀγνίζω, ἀποσμήχω, διηθῶ, διυλιζώ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : καὶ Δῆλον ἐκάθηραν Ἀθηναῖοι.

καθέζομαι βλέπε *ἔζομαι*.

καθεύδω βλέπε *εὔδω*.

- * **κάθημαι** ἀποθ = 1) κάθομαι, 2) συνεδριάζω, 3) στρατοπεδεύω. πρτ. *ἐκαθήμην* ἢ *καθήμην* (ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ. χρησιμοποιοῦνται ὡς πρκ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ρήματος καθέζομαι, κλίνονται δὲ ὡς ἐξῆς :
Κλίσις ἔνεστ. καὶ πρτ.

ἔνεστ. ὄριστ. κάθημαι, κάθησαι, ται, —μεθα—σθε—κάθηνται.

ὑποτ. καθῶμαι, καθῆ, καθῆται—ώμεθα—ἦσθε—ῶνται.

εὐκτ. καθήμην (—οίμην), καθῆο (—οἶο), καθῆτο (—οἶτο).

πρσοτ. κάθησο, καθήσθω.

ἄπαρ. καθῆσθαι, *μτχ.* καθήμενος, η, ον.

πρτ. ἐκαθήμην-σο-το-μεθα-σθε-ντο καὶ καθήμην, καθῆσο, καθῆστο, —, —, καθῆντο.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὴν πρόθ. κατὰ καὶ τὸ ἤμαι (ποιητικόν) ρίζα ἤσ- (λατ. sed-εο=κάθημαι).

ΣΥΝΘ με τας πρόθ. : ἀντί, ἐν, ἐπι, παρά, περί, πρό, πρὸς, οὖν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΤΑΞ. οὐδετέρας διαθέσ : τί οὖν κάθησαι αὐτόθι καὶ οὐ κατοβαίνεις :

N. ΕΛΛ. κάθημαι καὶ κάθομαι=1) κάθομαι, 2) κατοικῶ. «κάθομαι εἰς τὴν ὁδὸν Σταζίου», 3) ἀσχολοῦμαι, 4) εἶμαι ἀργός. «δὲν ἐργάζεται, κάθεται» κλπ. **παρακάθημαι**=1) κάθομαι παραπλευρῶς κάποιου, 2) λαμβάνω μέρος μαζί μὲ ἄλλους εἰς κάτι. «παρακαθῆσε εἰς τὸ γεῦμα» **παρακάθομαι**=ἀργῶ ἢ μένω κάπου πολύ.

καθίζω βλέπε Ἴζω.

- καίνω**=1) φονεύω, 2) σφάζω. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον : *κατακαίνω*, πρτ. *κατέκαινον*, μέλλ. *κατακανῶ*, ἀόρ. β' *κατέκανον*, πρκ. *κατακέκονα*, ὑπερσ. *κατεκεκόνειν*, τετελ. μέλλ. *κατακεκονῶς ἔσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. κωνή (=ὁ φόνος), ἡ κατακονά (=ἡ διαφθορά).

ΕΤΥΜ. ἐπὶ τὸ θ. *κων*-καὶ μὲ μετάπτωσιν *κων-κων*- Ἄπὸ τὸ θ. *κων*-καὶ τὸ πρόσφ. j σχηματίζεται ὁ ἔνεστὼς καὶ πρτ. *κων-j-ω* —*καίνω*. ἔ *κων-j-ων*-*ἐκαινον*, ἀπὸ τὸ θ *κων*-οἶ πρκ- καὶ ὑπερσ.

ΣΥΝΩΝ κτείνω, φονεύω, ἀναιρῶ, διαφθείρω, σφάττω, διαχρᾶμαι, διεργάζομαι

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ : ἴστε ὅτι ἀνδρα κατακεκονότες ἔσεσθε.

- * **καίω** ἢ **κάω**=1) καίω, 2) ἀνάπτω, 3) καταστρέφω διὰ πυρός, 4) καυτηριάζω (λατρ.), πρτ. *ἔκαιον* ἢ *ἔκαον*, μέλλ. *καύσω*, ἀόρ. α' *ἔκαυσα*, πρκ. *κέκαυκα*, ὑπερσ. *ἐνεκαύκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *καίομαι* ἢ *κάομαι*, πρτ. *ἐκαόμην*, παθ. μέλλ.

καυθήσομαι, [καὶ καήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐκαυσάμην*, παθ. ἄορ. α' *ἐκαύθην*, [καὶ α' ἐκαύσθην], παθ. ἄορ. β' *ἐκάην*, πρκ. *κέκαυμαι* ὑπερσ. *ἐκεκαύμην*.

ΠΑΡΑΓ. καυοίς, καυμα, καύσων, καυστήρ, κἄλον (=καυσόξυλο) ἄκουστος, περίκουστος

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **καF-** καὶ τὸ πρόσφ. **j**, **καF-j-ω** -καίω ἢ χωρίς τὸ πρόσφ. **καF-ω**, **κά-ω**. "Ὅταν ἀκολουθῆ σύμφ., τὸ θ. γίνεται **καυ-**. Τὸ ρήμα τοῦτο καθὼς καὶ τὸ κλάω (=κλαίω) ἔνεκα τοῦ ὑπάρχοντος **F** δὲν συναιροῦνται.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀντί, ἀπό, ἐκ, κατά, περί, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πυρπολῶ, φλέγω, ἐμπύμπρημι, αἰθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καύσομεν αὐτῶν τὰς κώμας.

N. ΕΛΛ. **καίω** καὶ **καίγω** = 1) καταστρέφω με τὴν φωτιάν, 2) πυρπολῶ 3) | τφ. προξενῶ μεγάλην λύπην. «μοῦ ἔκαψε τὴν καρδιά», **κατακαίω**, **συγ. αἰω**.

κακουργῶ (έω) = 1) εἶμαι κακοποιός, πράττω τὸ κακόν, 2) βλάπτω, 3) λεηλατῶ. πρτ. *ἐκακούργουν*, μέλλ. *κακουργήσω*, ἄορ. *ἐκακούρησα*.

• Παθ. **κακουργοῦμαι**, πρτ. *ἐκακουργοῦμην*, πρκ. *κεκακούρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. κακουργία, κακούρημα.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ **κακοῦργος** (**κακο-εργός**) θ. **κακουργέ-ω-ῶ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. ἀντικακουργῶ (=κακοποιῶ καὶ ἐγὼ εἰς ἄντεκδίκησιν).

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, λεηλατῶ, κακῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : μηδ' αὖ Φαρνάβαζος κακουργῆ τὰς Ἑλληνίδας πόλεις.

κακῶ (όω) = 1) κακοποιῶ, 2) κακομεταχειρίζομαι, 3) βλάπτω, 4) καταστρέφω. πρτ. *ἐκάκουν*, μέλλ. *κακώσω*, ἄορ. *ἐκάκωσα*.

• Παθ. **κακοῦμαι** (=πάσχω, ὑποφέρω), πρτ. *ἐκακούμην*, [παθ. μέλλ. *κακωθήσομαι*], παθ. ἄορ. *ἐκακώθην*, πρκ. *κεκάκωμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκακώμην*.

ΠΑΡΑΓ. κάκωσις, ὁ κακωτής (=ὁ κακοποιός).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ **κακός** θ. **κακό-ω** **κακῶ**.

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, φθείρω, λωβῶμαι, ἐπερρίζω, δηῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : καὶ τροφήν οὐ διδοῦς κακοῖ τὸ ναυτικόν.

* **καλλιερῶ** (έω) = 1) ἔχω καλὰ σημεῖα κατὰ τὴν θυσίαν, 2) θυσιάζω με καλοὺς οἰωνούς, 3) εἶμαι εὐοίωνος. πρτ. *ἐκαλλιέρουν*.

μέλλ. **καλλιερέσω**, άόρ. **εκαλλιέρησα**, πρκ. **νεκαλλιέρηκα**, ύπερσ. **ενεκαλλιερέηκειν**.

- Μέσ. και Παθ. **καλλιεροσμαι**, πρτ. **εκαλλιερούμην**, μέσ. μέλλ. **καλλιερέσομαι**, μέσ. άόρ. **εκαλλιερεσάμην**, παθ. άόρ. **εκαλλιερέθηην**, πρκ. **νεκαλλιέρημαι**, ύπερσ. **ενεκαλλιερέμην**.

ΠΑΡΑΓ. καλλιέρημα (=θυσία εύοίωνος), άκαλλιέρητος.

ΕΤΥΜ. άπό τήν φράσιν **καλά ιερά**, χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. **καλλ-ιερέ-ω-ώ**, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. θύω, καθιερεύω, βουθυιδ, όλοκαυτώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. . ώς δ' έκεκαλλιερέκει μέν ό Κύρος... ουνεκάλεσε τούς ήγεμόνας.

2) με δοτ. : πρώτον μέν δπως καλλιερέσει τούς θεούς.

καλλωπίζω=1) στολίζω, κοσμώ, 2) έξωραίζω. μέλλ. **καλλωπίσω** και άττ. **καλλωπιώ**.

- Μέσ. **καλλωπιζομαι**=1) στολίζομαι, 2) ύπερηφανεύομαι, 3) προσποιούμαι διτι δέν θέλω κάτι. πρτ. **εκαλλωπιζόμην**, μέσ. άόρ. **εκαλλωπισάμην**.
- Παθ. άόρ. **εκαλλωπίσθηην**, πρκ. **νεκαλλώπισμαι**, ύπερσ. **εκεκαλλωπίσμην**.

ΠΑΡΑΓ. καλλωπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής, καλλωπιστέος, έκαλλώπιστος

ΕΤΥΜ. άπό τό **κάλλος** και **ώψ** (=δψις, όφθαλμός), χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. **καλλωπι-** και κατάλ. **ιζω, καλλωπίζω** κατ' αναλογίαν πρός άλλα όδονतिकόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. έν: **εγκαλλωπιζομαι** (=ύπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. κοσμώ, άγάλλω, λαμπρόνω, καλλόνω, σεμνόνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τό ενεργ. με αίτιατ. : καλλωπιζοντες τό όνομα.

2) τό μέσ. με μτχ. . ου δέ τότε μεν εκαλλωπιζου ώς ουκ άγανακτών.

• Ν. ΕΛΛ. **καλλωπίζω**=1) κοσμώ, στολίζω.

* **καλύπτω**=1) σκεπάζω, 2) κρύπτω. πρτ. **εκάλυπτον**, μέλλ. **καλύψω**, άόρ. **εκάλυψα**, [πρκ. **κεκάλυφα**].

- Μέσ. και Παθ. **καλύπτομαι**, πρτ. **εκαλυπτόμην**, [μέσ. μέλλ. **καλύψομαι**], παθ. μέλλ. **καλυφθήσομαι**, μέσ. άόρ. **εκαλυφάμην**, παθ. άόρ. **εκαλυφθηην**, πρκ. **κεκάλυμμαι**, ύπερσ. **εκεκαλύμμην**. Τό ρ. εις τούς πεζ. συγγρ. είναι συνήθως σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. κάλυμμα, καλυπτήρ, καλύπτρα, ή κάλυξ (=τό μπουμπούκι), καλυπτός, άκαλυπτος.

ΕΤΥΜ: θ. **καλυβ-** και τὸ πρόσφ. τ, **καλυβ-τ-ω** **καλύπ-τω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, πρό, ούν.

ΣΥΝΩΝ. στεγάζω, στέγω, σκεπάζω, κρυπτόω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. με αἰτιατ. πρὸς δὲ τούτῳ καὶ τὸ διαλείπειν τοῦ θώρακος ὑπὸ τῆ μασχάλη καλύπτει.

Ν. ΕΛΛ. **καλύπτω** = 1) θέτω κάλυμμα, σκεπάζω: «ἡ ὀμίχλη ἐκάλυψε τὰ πάντα», 2) μτφ. προφυλάσσω, προστατεύω, 3) ἀποκρύπτω, 4) ἰσοσταθμίζω. «τὰ ἔσοδα δὲν καλύπτουν τὰ ἔξοδα»: συνθ. **ἀνακαλύπτω**, **ἀποκαλύπτω**, **συγκαλύπτω** κλπ.

- * **καλῶ** (ἔω) = 1) καλῶ, 2) προσκαλῶ, 3) συγκαλῶ, 4) ἐπικαλοῦμαι (τοὺς θεοὺς), 5) ὀνομάζω. πρτ. **ἐκάλουν**, μέλλ. **καλῶ**, [καὶ **καλέσω**], ἀόρ. **ἐκάλεσα**, πρκ. **κέκληκα**, ὑπερσ. **ἐκεκλήκειν**.
- Μέσ. και Παθ. **καλοῦμαι**, πρτ **ἐκαλούμην**, μέσ. μέλλ. **καλοῦμαι** [καὶ **καλέσομαι**], παθ. μέλλ. **κληθήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐκαλεσάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐκλήθην**, πρκ. **κέκλημαι**, ὑπερσ. **ἐκκληήμην**, τετελ. μέλλ. **κεκλήσομαι**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

κέκληκα, ἐκεκλήκειν, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, κληθήσομαι = τοῦ καλῶ
 κέκληκα, ἐκεκλήκειν, κέκλημαι, ἐκεκλήμην, κληθήσομαι = τοῦ κλίνω
 κέκλεικα, ἐκεκλείκειν, κέκλειμαι, ἐκεκλείμην = τοῦ κλείω

Οἱ τύποι τοῦ ἔνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστῶτος καὶ τοῦ ἔνεργ. καὶ μέσ. μέλλοντος συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. κλήσις, κλητήρ, κλητος, κλητέος, ἔγκλημα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **καλ-** (λατ. *calo. clamo*) προέρχεται τὸ θ **καλ-** καὶ μετασπρωτικῶς **κλη**, ἀπὸ τὸ θ. **κλη-** σχηματ. οἱ ἔνεργ καὶ μέσος πρκ., ὁ παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ.: ἔγκαλῶ (=κατηγορῶ, καταγγέλλω).

ΣΥΝΩΝ. κλητεύω, ὀνομάζω, προσαγορεύω, κελεύω, φωνῶ, κηίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ἐκάλει ὁ Δερκουλῖος τοὺς ταμίαις.

2) τὸ παθ. εἶναι συνδεικόν· τάδε πιστὰ καλεῖται.

Ν. ΕΛΛ. **καλῶ** = 1) δίδω εἰς κάποιον ὄνομα, 2) προσκαλῶ, 3) διατάσσω. σύνθ. **ἀνακαλῶ**, **παρακαλῶ**, **συγκαλῶ**, **ἀποκαλῶ**, **ἐγκαλῶ**, **προσκαλῶ** κλπ.

- * **κάμνω** ἀμτβ. = 1) κοπιάζω, 2) εἶμαι ἀσθενής, 3) ὑποφέρω. μτβ. = 1) κατασκευάζω κάτι με κόπον, 2) ἐργάζομαι σκληρά. πρτ. **ἐκαμνον**.

μέσ. μέλλ. *καμοῦμαι*, ἀόρ. β' *ἔκαμον*, πρκ. *κέμηκα*, ὑπερσ. *ἐκεμήκειν*.

Ἐντικατ. ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἀορ. β'

	ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	κάννω	κάννω	κάννομι	κάννε	κάννειν	κάννων
μέλλ.	καμοῦμαι	—	καμοίμην	—	καμείσθαι	καμούμενος
ἀορ. β'	ἔκαμον	κάμω	κάμοιμι	κάμε	καμείν	καμῶν

ΠΑΡΑΓ. κάματος, ἀκμῆς (=ὁ ἀκούραστος), κμητός (=ὁ κατειργασμένος), ἀκάματος, ἀκάμας.

ΕΤΥΜ. θ. *καμ-* καὶ μετὰπτωσιν *κμη*. Ἐκ τῆς θ. *καμ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ν*, σχηματ. ὁ ἐνεστ. *κάν-ν-ω* καὶ ὁ παρατατικὸς.

ΣΥΝΘ. ἀποκάννω (=κουράζομαι), προκάννω (=στενοχωροῦμαι ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἀσθενῶ, πονῶ, ἀπαγορεύω, νοσῶ, ἀπαυδῶ, κοπιῶ, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, ἀρρωστῶ.

ΑΝΤΙΘ. ραθυμῶ, ἀργῶ, ὀκνῶ, κἀθημαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ.: Ἄγις ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς ἔκαμεν ἐν Ἡραίᾳ.

2) μετὰ πτ. μτχ.: ὁ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὐποτε καμείται.

Ν. ΕΛΛ. *κάννω* καὶ *κάνω*=1) δημιουργῶ, κατασκευάζω κάτι, 2) ἐκτελῶ, διαπράττω. «ἔκαμε φόνον», 3) συγκομιζῶ. «ἔκαμα χίλιες ὀκάδες λάδι», 4) παράγω (ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων), 5) καθαρίζω 6) διανύω, 7) προξενῶ, 8) ἐπαγγέλλομαι, 9) διαμένω, 10) κοστίζω κλπ. ἀποκάννω καὶ ἀποκάνω=κουράζομαι.

κἀμπτω=1) κἀμπτω, 2) λυγίζω, 3) κυρτώνω, 4) στρέφω, 5) κατευνάζω, 6) καταβάλλω. πρκ. *ἔκαμπτον*, μέλλ. *κἀμπσω*, ἀορ. *ἔκαμψα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κἀμπτομαι*, πρκ. *ἔκαμπτόμην*, [μέσ. μέλλ. *κἀμψομαι*, παθ. μέλλ. *καμψθήσομαι*], παθ. ἀορ. *ἐκἀμφθην*, πρκ. *ἐκἀκαμμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκἀμμην*.

ΠΑΡΑΓ. καμπή, κάμπη, κάμπης, καμπύλος, καμπτήρ, καμπτός, ἀκαμπτος κ. ἄ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζα *καμπ-* (λατ. *camprus*) καὶ τὸ πρόσφ. *τ*, *κἀμπ τ-ω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: θνά, ἀπό, ἐπί, κατά, περί, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ: κυρτῶ, στρέφω, λυγίζω, κλίνω, ἐλίσσω.

ΑΝΤΙΘ. εὐθύνω, ἐκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ εἰσιατ.: ἦν κἀμπτη (ὁ πῶλος) τὰ γόνατα.

Ν. ΕΛΛ. *κἀμπτω*=1) λυγίζω, 2) ἀντιπαρέρχομαι. «τὸ πλεῖον ἔκαμψε

τὸ Σούνιον», 3) στρέφομαι, κάμπτομαι=1) λυγίζομαι, 2) ὑποχωρῶ, ἐνδίδω. σύνθ. **παρακάμπτω**.

καρπῶ (ὄω)=φέρω καρπόν. [μέλλ. καρπῶσω, ἄορ. ἐκάρπωσα].

- Μέσ. **καρποῦμαι**=1) λαμβάνω καρπόν, 2) ἀπολαύω, νέμομαι. πρτ. **ἐκαρπούμην**, μέλλ. **καρπῶσομαι**, ἄορ. **ἐκαρπωσάμην**, πρκ. **κεκάρπωμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκαρπώμην**.

ΠΑΡΑΓ. κάρπωσις (=χρῆσις, ἀπόλαυσις), κάρπωμα (=παραγωγή, κέρδος), ἀκάρπωτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. **καρπός** (λατ. *carpo*=δρέπω) θ. **καρπό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΩΝ. **τρυγῶ**, δρέπω, ἀπολαύω, ὠφελοῦμαι, ὀνίναμαι, νέμομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἐκ τούτου καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν.

Ν. ΕΛΛ. **καρποῦμαι**=1) παίρνω τοὺς καρπούς, 2) μτφ. λαμβάνω κέρδος ἀπὸ ἓν πρᾶγμα, νέμομαι, ἐκμεταλλεύομαι. «ἐκαρπώθη τὰ εἰσοδήματα».

καρτερῶ (έω)=1) ὑπομένω καρτερικῶς, 2) ἀντέχω, 3) ὑποφέρω. πρτ.

ἐκαρτέρουσιν, μέλλ. **καρτερήσω**, ἄορ. **ἐκαρτέρησα**.

ΠΑΡΑΓ. καρτέρημα, καρτέρησις, (=ἡ καρτερία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ **καρτερός** (κρατερός—κράτος) θ. **καρτερέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διὰ, ἐν, πρὸς, ἐγκαρτερῶ (=μένω ἀτάραχος, ἀναμένω σταθερός).

ΣΥΝΩΝ. ἀνέχομαι, φέρω, ὑπομένω, ἀντέχω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἐμὲ δὲ οὐκ οἶσι τῷ σώματι δεῖ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρτερεῖν.

2) μὲ κατηγ. μτχ.. κσὶ μέχρι τεττάρων ἡμερῶν ἐκαρτέρει θυόμενος.

Ν. ΕΛΛ. **καρτερῶ**=1) ἀναμένω, περιμένω, 2) προσδοκῶ. «τί καρτερεῖς ἀπ' αὐτόν»

- **κατηγορῶ** (έω)=1) ὀμιλῶ ἐναντίον τινός, 2) κατηγορῶ, 3) ἀποδίδω εἰς κάποιον ἐνοχλήν, 4) ἀποδεικνύω, 5) διακηρύττω. πρτ. **κατηγόρουσιν**, μέλλ. **κατηγορήσω** [καὶ **κατερῶ**], ἄορ. **κατηγόρησα** καὶ **κατεῖπον**, πρκ. **κατηγόρηκα** καὶ **κατεῖρηκα**, ὑπερσ. **κατηγορήκειν** καὶ **κατειρήκειν**.

- Παθ. **κατηγοροῦμαι**, πρκ. **κατηγορούμην**, μέλλ. **κατηγορήσομαι**, ἄορ. **κατηγορήθην**, πρκ. **κατηγόρημαι**, ὑπερσ. **κατηγορήμην**.

ΠΑΡΑΓ. κατηγορήμα. κατηγορητέος, εὐκατηγόρητος.

ETYM. από τὸ οὐσιαστ. **κατήγορος** (καταγορεύω) θ: **κατηγορέ-ω-ῶ** παρσύνθ.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ.: ἀντί, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, φέγω, λοιδορῶ, ἐγκαλῶ, κακίζω, κακολογῶ, ὑβρίζω, ὀνειδίζω, συκφαντῶ. αἰτιῶμαι.

ΛΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω, εὐφημῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ.: ὁ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.

2) με γεν.: ἐγὼ τῶν σιτοπωλῶν ἐν τῇ βουλῇ κατηγοροῦν.

3) με δοτ.: ὁ Ἀρμόδιος κατηγορεῖ τῷ Ἀριστογείτονι.

4) με γεν. καὶ αἰτιατ.: καὶ τῶν ἄλλων δὲ μῶριαν κατηγορεῖ.

5) με γεν. καὶ εἰδ. πρὸτ.: κατηγορεῖτο τοῦ Ἰσμηνεύου καὶ ὡς βαρβαρίζοι καὶ ὅτι... αἰτιώτατοι εἶεν.

6) με ἀπαρ ὄπερ Γοργίου κατηγορεῖ παθεῖν.

N. ΕΛΛ **κατηγορῶ** καὶ **κατηγοράω** = ἐνοχοποιῶ κάποιον, μέμφομαι. «τὸν κατηγορῶ πῶς ἐκλεψε».

* **κεῖμαι** = 1) εἶμαι ἐξαπλωμένος, 2) εὐρίσκομαι, 3) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, σχολάζω, 4) εἶμαι τοποθετημένος, 5) εἶμαι ὄρισμένος, Τὸ ρ. χρησιμεύει ὡς παθ. τοῦ **τίθημι**. πρτ. **ἐκέλεμην**, μέσ. **μέλλ. κείσομαι**.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ.

ὄριστ.	κεῖμαι, κείσαι, κείται, κείμεθα, κείσθε, κείνται
ὕποστ.	κέωμαι, —, κήτηται, —, —, κέωνται
εὐκτ.	κεοίμην, κέοιο, κέοιτο, —, —, κέοιντο.
προστ.	κείσο, κείσθω, —, —, κείσθων.
ἀπαρ.	κεῖσθαι, μτχ. κείμενος, η, ον.
πρτ.	ἐκέλεμην, ἐκεισο, ἐκειτο, ἐκέλεμεθα, ἐκεισθε, ἐκείντο.

ΠΑΡΑΓ. κειμήλιον, κοίτη, κοιτών, διακειτέον.

ETYM. από τὴν ρίζαν **κει-** (κοίτη- κοιμάω, κόμη, ὠκεανός). θ. **κεῖμαι**. Τὸ **ι** τοῦ θέματος πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται **κέωμαι**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρὰ, πρό, σύν, ὑπό. ἀνάκειμαι (= ἔχω ἀφιερωθῆ), ἀπόκειμαι (= παραμελοῦμαι), διάκειμαι (= εἶμαι εἰς μίαν κατάστασιν), ἐπίκειμαι (= ἐπιτίθεμαι), κατάκειμαι (= εἶμαι ξαπλωμένος), παρὰκειμαι (εὐρίσκομαι κοντά), οὐγκείμαι (= ἀποτελοῦμαι ἀπὸ κάτι), ὑπόκειμαι (= εὐρίσκομαι κάτω ἀπὸ κάτι).

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμτβ. οὐδέτ. διαθ. συνοδεύεται με ἐμπρόσθ' τοπικούς προοδιορισμούς: καλῶς παράπλου κείται.

ἀλλὰ καὶ νεκροὶ ἐπ' ἀλλήλους ἀποθνήσκοντες ἐκείντο.

N. ΕΛΛ. τὸ ρῆμα κυρίως σύνθετον: **διάκειμαι** = εἶμαι διατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως. «διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς ἐμέ», **ἐγκείται** = κείται μέσα εἰς τι, ἐνυπάρχει: «ἐδῶ ἐγκείται ἡ δυσκολία». **ἀπόκειται** = ἐξαρτᾶται, **ἐνα-**

πόκειται = εξαρτάται από κάποιον. **ἐπίκειμαι** = εἶμαι ἔγγυς. «ἐπίκειται ἄνοθος τῶν τιμῶν»:

κείρω = 1) κουρεύω, 2) ἀποκόπτω τὴν κόμην, 3) ἀποκόπτω, 4) ἐρημώνω, καταστρέφω. πρτ. *ἔκειρον*, μέλλ. *κερῶ*, ἄορ. *ἔκειρα*, [πρκ. *κέκαρκα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *κείρομαι*, πρτ. *ἔκειρόμην*, μέσ. μέλλ. *κεροῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἔκειράμην*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐκέροθην* καὶ *β' ἐκάρην*, πρκ. *κέκαρμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκάρμην*.

Ἐντικατάστασις παθ.: ἄορ: β'

ὄριστ.	ὄποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐκάρην	καρῶ	καρείην	κάρηθι	καρῆναι	καρεῖς

ΠΑΡΑΓ. κουρεύς, κουρά, κέρμα (= ἐμαχίον), κορμός, ἀκέραιος, κοῦρος, ἀκαρῆς (= μικρός, βραχύς), ἀκαριαίως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *κερ-* καὶ *καρ-* ἢ μᾶλλον *σκερ-* καὶ *σκαρ-* *κερ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *κερ-j-ω* — *κείρω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ.: ἀπὸ καὶ περὶ.

ΣΥΝΩΝ. περικόπτω, φθείρω, βλάπτω, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κερῶσιν:

N. ΕΛΛ. κουρεύω

- * **κελεύω** = 1) διατάσσω, παραγγέλλω, 2) παρακινῶ, προτρέπω, συμβουλεύω, 3) παρακαλῶ. πρτ. *ἐκέλευον*, μέλλ. *κελεύσω*, ἄορ. *ἐκέλευσα*, πρκ. *κεκέλευκα*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κελεύομαι*, πρτ. *ἐκελευόμην*, μέσ. μέλλ. *κελεύσομαι*, παθ. μέλλ. *κελευσθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐκελευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκελεύσθην*, πρκ. *κεκέλευσμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκελεύσμην*.

ΠΑΡΑΓ. κέλευμα καὶ κέλευσμα, κέλευσις, κελευστής, κελευστός, κελευστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *κελ-* θ. 1) *κελυ-* καὶ 2) *κελυσ-* πρό τῶν καταλήξεων αἱ ὁποῖαι ἀρχίζουσι ἀπὸ *θ*, *μ* καὶ *τ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρόθ.: ἐν, ἐπί, σὺν, παρὰ . παρακελεύομαι (= προτρέπω).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιστέλλω διατάσσω, ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, συμβουλεύω, παρεγγυῶ, διδάσκω, παραινῶ, δέομαι. παροτρύνω, ἱκετεύω, προτρέπω, λιπαρῶ, παρακαλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. . ἐκέλευσεν ὁ κήρυξ τοὺς ἑνδεκα.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: καὶ τοὺς φυγάδας ἐκέλευσε σὺν αὐτῷ στρατεύεσθαι.

3) μὲ ἀπαρ.: κέλευσον ἀνοῖξαι τὰς πύλας.

κενώ (όω)=1) κενώνω, 2) ἀδειάζω. [μέλλ. κενώσω], άόρ. *ἐκένωσα*, [πρκ. κεκένωκα].

- Παθ. *κενοσμαι*, άόρ. *ἐκενώσθην*, [πρκ. κεκένωμαι].

ΠΑΡΑΓ. κένωσις.

ΕΤΥΜ. από τὸ ἐπίθ. *κενός*, θ *κενό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὴν ἐκ : ἐκκενώ.

ΑΝΤΙΘ. πληρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ καί γεν. : οὗτος δέ ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοῖ, οἰκειότητος δέ πληροῖ.

Ν. ΕΛΛ. *κενώ* καί *κενώνω*=1) ἀδειάζω, 2) σερβίρω. «κενώνω τὸ φαγητό». *ἐκκενώνω*=ἀδειάζω κάτι.

* **κεράννυμι** καί **κεραννύω**=1) ἀναμιγνύω (κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν), 2) συνδυάζω. [πρτ. ἐκεράννυμι καὶ ἐκεράννυμι], μέλλ. *κερῶ* (άω) [καὶ *κεράσω*], άόρ. *ἐκέρασα*, [πρκ. κεκέρακα].

- Μέσ. καὶ Παθ. *κεράννυμαι*, [πρτ. ἐκεραννύμην, μέσ. μέλλ. *κεράσσομαι*], παθ. μέλλ. *κεράσσομαι*, μέσ. άόρ. *ἐκράσθην* καὶ *ἐκεράσθην*, πρκ. *κέκραμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκράμην*.

ΠΑΡΑΓ. κράσις, κρατήρ, κρᾶμα, κεραστής, κεραστός, ἄκρατος, εὐκράτος, ἀκέραστος.

ΕΤΥΜ. ὑπὸ τὴν ρίζαν *κρα-* (κρατήρ) προέρχεται : 1) θ. *κερασ-* καὶ 2) θ *κερα-* ἀπο τὸ *κερασ-* καὶ τὸ πρόσφ. *νυ-* γίνεται ὁ ἔνεστ. *κερασ-νυ-μι-κεράν-νυ-μι*

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἐν, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. μείγνυμι, φύρω, συγχέω, κυκάω, φυράω ἀνακινῶ, συνταράττω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ : λέγεται Μίδας τὸν Σάτυρον θηρεῦσαι οἶνω κερᾶσας αὐτήν.

Ν. ΕΛΛ. *κερνῶ*=1) γεμίζω τὰ ποτήρια με οἶνον ἢ ἄλλο ποτόν. 2) προσφέρω ποτόν ἢ γλύκισμα, φιλεῶ. «με κέρασε γλυκὸ κρασί».

κερδαίνω=1) κερδίζω, 2) ὠφελοῦμαι, 3) ἐμπορεῦμαι. πρτ. *ἐκέρδαινον*, μέλλ. *κερδανῶ*, [καὶ *κερδήσω* καὶ μέσ. με ἔνεργ. σημασι: *κερδήσομαι*], άόρ. *ἐκέρδανα* [καὶ *ἐκέρδησα*], πρκ. *κεκέρδηκα*, ὑπερσ. *ἐκεκερδήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. [κερδαντός κερδαντήσ (=φιλάργυρος)].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιασ. *κέρδος* θ. *κέρδ-* καὶ με τὴν κατάληξιν *αίν-ω κερδ-αίν-ω*, ὅπως *μέλας μελ-αίν-ω*. Τὸ *α* εἰς τὸν άόρ. εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, κατά, ἀπό, ἐν, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ἐμπορεῦμαι, ἐργάζομαι, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ζημιοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : εἰ δὲ πάλαι δέον τιμωρεῖσθαι, ὕστερον ἡμεῖς τιμωρούμεθα, τὸν χρόνον κερδαίνει.

Ν. ΕΛΛ. κερδαίνω, κερδίζω καὶ κερδάω=1) κερδίζω. «δὲν κερδίζει πολλά», 2) ἐπιτυχάνω κάτι εἴτε με τὴν τύχην εἴτε με τὴν ἰκανότητά μου. «ἐκέρδισε τὸ λαχεῖο, τὸ πρῶτο βραβεῖο», νικῶ εἰς κάποιον ἀγῶνα. «ἐκέρδιθη ἡ μάχη», 4) ἀποκτῶ κάτι καλὸν (ἠθικῶς) «ἐκέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνην μου».

κῆδομαι=1) φροντίζω, μεριμνῶ, 2) προνοῶ. πρτ. *ἐκηδόμην*, [μέσ. μέλλ. *κεκαδήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκηδεσάμην*, πρκ. με σημασ. ἐνεστ. *κέκηδα*].

ΠΑΡΑΓ. κῆδος (=φροντίς), κηδεμών.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κηδ- καὶ καθ- κῆδ-ομαι.

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, προνοῶ, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν. : καὶ εἴ τι ἐμοῦ κηδόμενος οὐκ οἶει εἶναι ἀναλίσκειν τῷμά.

κηρυκεύω=1) εἶμαι κήρυξ, 2) γνωστοποιῶ. ἀόρ. *ἐκηρύκευσα*.

- Μέσ. μόνον σύνθ. *ἐπικηρυκεύομαι*=1) διαπραγματεύομαι με κάποιον, 2) ἀγγέλλω κάτι διὰ κήρυκος, 3) ἀποστέλλω πρέσβεις. πρτ. *ἐπεκηρυκευόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπεκηρυκεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπεκηρυκευσάμην*.

ΠΑΡΑΓ. κηρυκεία (=τὸ ἀξίωμα τοῦ κήρυκος), κηρύκευσις, κηρύκευμα (=διάγγελμα).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κήρυξ θ. κηρυκ- καὶ κατάληξιν εὖω, κηρυκεύ-ω, ὅπως βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τας προθ. : διὰ καὶ πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. καὶ δοτ. : ἐλευθέροις νυν ἐσθλά κηρυκεύτω.

- * **κηρύττω ἢ κηρύσσω** = 1) εἶμαι κήρυξ, 2) προκηρύσσω, καλῶ διὰ κήρυκος, 3) ἀγγέλλω, 4) ἐξυμνῶ. πρτ. *ἐκήρυττον καὶ ἐκήρυσσον*, μέλλ. *κηρύξω*, ἀόρ. *ἐκήρυξα*, πρκ. *κεκύρηχα*, ὕπερσ. *ἐκεκυρήχειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κηρύττομαι*, πρτ. *ἐκηρυττόμην*, μέσ. μέλλ. *κηρύξομαι*, παθ. μέλλ. *κηρυχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκηρυξάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐκηρύχθην*, πρκ. *κεκήρυγμα*, [ὕπερσ. *ἐκεκηρύγμην*].

ΠΑΡΑΓ. κήρυξις, κήρυγμα, ἀκήρυκτος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κήρυξ θ. κηρυκ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κηρύκ-j-ω, κηρύττω ἢ κηρύσσω. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ.: καί ἅμα ἀποικίαν εἰς τὴν Ἑπίδαμνον ἐκήρυσσον.

2) με αίτιατ. καί δοτ.: ἦ, διότι αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν θαρρεῖς;

3) με δοτ. καί τελ. ἀπαρ.: ἐκήρυξε τοῖς Ἕλλησι συσκευάζεσθαι ἀπόντων τῶν πολεμίων.

4) με ἔξηρτ. πρῶτ.: ὁ κήρυξ ἐκήρυττε τίς τὴν ἱκετηρίαν καταθείη.

Ν. ΕΛΛ. κηρύσσω καί κηρύττω=1) γνωστοποιῶ κάτι με κήρυκα, 2) διακηρύσσω, διαδηλώ. «κηρύττει, ὅπου βρεθῆ, ὅτι ἀδικήθηκε», 3) διαδίδω, προτρέπω. σύνθ. ἀνακηρύσσω, διακηρύσσω, ἐποκηρύσσω καί ἀποκηρύττω=1) ἀπαρνοῦμαι κάτι δημοσίᾳ, 2) ἀποκληρώνω, 3) ἀφορίζω. ἐπικηρύττω καί ἐπικηρύσσω=προκηρύττω ἀμοιβὴν διὰ τὸν φόνον, τὴν σύλληψιν ἢ τὴν κατάδοσιν ληστοῦ ἢ ἐχθροῦ τῆς κοινωνίας.

κινδυνεύω=1) ἀποτολμῶ, 2) διατρέχω κίνδυνον, 3) διατρέχω τὸν κίνδυνον νά, εἶναι πιθανὸν νά.

ΠΑΡΑΓ. κινδύνευμα, κινδυευτής, κινδυευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κίνδυνος θ. κινδυν- με τὴν κατάληξιν -εύω κινδυνεύω, ὅπως βασιλεὺς —βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, διὰ, παρά, πρό, σύν. προκινδυνεύω (=ἀγωνίζομαι ὡς πρόμαχος, πρὸ τῶν ἄλλων).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ.: καί κινδυνεύωμεν περὶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ.

2) με σύστοιχ. ἀντικ.: ἡμεῖς γὰρ δίκαιοι ἔσμεν σώσαντές σε κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον.

3) με ἀπαρ.: καί κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινι οὐκ ἐγείραι με:

Ν. ΕΛΛ. κινδυνεύω καί κιντυνεύω=1) διατρέχω κίνδυνον, 2) κοντεύω νά πάθω κάτι. «ἐκινδύνευσα νά χάσω τὸ τραῖνο», 3) καταβάλλω προσπάθειας: «ἐκινδύνευσα νά τὸν πείσω». σύνθ. διακινδυνεύω, παρακινδυνεύω.

κινῶ (έω)=1) κινῶ, θέτω εἰς κίνησιν, ὠθῶ, 2) ταράττω, ἐνοχλῶ, 3) μεταβάλλω, 4) προκαλῶ, προξενῶ, 5) ὑποκινῶ. πρτ. ἐκίνουον, μέλλ. κινήσω, ἄορ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐκεκινήκειν.

• Μέσ. καὶ Παθ. κινούμαι, πρτ. ἐκινούμην, μέσ. μέλλ. κινήσομαι, παθ. μέλλ. καὶ με μέσ. σημασ. κινήθησομαι, παθ. ἄορ. καὶ με μέσ. σημασ. ἐκινήθην, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐκεκινήμην.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

κινῶ (ένεστ.), ἐκίνουον (πρτ.), ἐκινούμην (πρτ.), κινῶν, οὔσα, οὔν (μτχ.) τοῦ κινῶ (έω)
κοινῶ (έν.), ἐκοίνουον (πρτ.), ἐκοινούμην (πρτ), κοινῶν, οὔσα, οὔν (μτχ.) τοῦ κοινῶ (όω)

ΠΑΡΑΓ. κίνημα, κινήσις, κινητός, ακίνητος, κινητήρ, κινητής.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν **κι-** (κίω=πορεύομαι λατ. *ciseo*=κινῶ) και τὸ πρόσφ. **-νε-**, **κι-νέ-ω** —**κινῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. διά, μετά, παρά, πρό, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ταράσσω, ἀναγκάζω, ὠθῶ, ἐρεθίζω, φύρω, ἐνοχλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . οὐδὲν ἐκίνησαν τῶν ἐν ταῖς πόλεσι.

Ν. ΕΛΛ. **κινῶ** και **κινᾶω**=1) θέτω κάτι εἰς ἐνέργειαν, 2) μετατοπίζω κάτι, 3) ἐγείρω, προκαλῶ, προσενῶ. «κινῶ τὴν περιέργειαν». σύνθ. **ἐκκινῶ**, **παρακινῶ**, **ὀποκινῶ**=1) ὑπεγείρω ἐλαφρῶς, 2) (μτφ.) προκαλῶ, παρακινῶ, παρορμῶ. «τὰς ταραχὰς ὑπεκίνησαν ἀνεύθυνα στοιχεῖα».

* **κλαίω ἢ κλάω**=1) κλαίω, θρηνῶ. πρτ. **ἐκλαιον** και **ἐκλαον**, μέλλ. **κλαύσομαι** και **κλαιήσω** και **κλαήσω** και ὄρω. **κλαυσοθμαι**, ὄρω. **ἐκλαυσα**.

• Μέσ. ὄρω. **ἐκλαυσάμην**, πρκ. **κέκλαυμαι**, τετελ. μέλλ. **κεκλαύσομαι**.

ΠΑΡΑΓ. κλαυθμός, κλαῦμα, κλαυθμσνή (=κλαυθμός), κλαυθμών, κλαυσιγελως.

ΕΤΥΜ. από τὸ θ. **κλαF-** και τὸ πρόσφ. **j**, **κλαF j-ω** **κλαίω ἢ κλαF-ω** **κλάω** ἀσυναίρετον ὅπως τὸ **κάω**. Ἀπό τὸ θ. **κλαF-** και τὸ πρόσφ. **e** **κλαF-ε-σω** ὁ μέλλ. **κλα-ή-σω**.

ΣΥΝΘ. ἀποκλαίω (=θρηνῶ), ἀνακλαίω.

ΣΥΝΩΝ. δακρῶω, θρηνῶ, ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, κόπτομαι, ὀδύρομαι.

ΑΝΤΙΘ. γελῶ, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) κυρίως ἀμτβ · ἂν κλαίῃ και βοᾷ ὁ παῖς.

2) με αἰτιατ. . ἦν δὲ βοή και οἶκτος κλαόντων τὰ παρόντα κακά;

Ν ΕΛΛ. **κλαίω** και **κλαίγω**=δ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. **κλαίγομαι ἢ κλαίομαι**=παραπονοῦμαι, μεμψιμοιρῶ. «ὄλο κλαίγεται αὐτός, μὰ πάντα τὰ βολεύει».

κλείω και **κλήω**=1) κλείνω, 2) περιορίζω, ἐμποδίζω. Τὸ ρ. εἰς ὄλους τοὺς χρόνους γράφεται και με **ει** και με **η**. πρτ. **ἐκλειον**, μέλλ. **κλείσω**, ὄρω. **ἐκλεισα**, [πρκ. **κέκλεικα**, ὕπερσ. **ἐκεκλείκειν**].

• Μέσ. και Παθ. **κλείομαι**, πρτ. **ἐκλείομην**, παθ. μέλλ. **κλεισθήσομαι**, μέσ. ὄρω. **ἐκλεισάμην**, παθ. ὄρω. **ἐκλεισθήην**, πρκ. **κέκλειμαι** [και **κέκλεισμαι**, ὕπερσ. **ἐκεκλείμην** και **ἐκεκλείσμην**].

Δι' ὁμότηχα βλέπε **καλῶ**.

ΠΑΡΑΓ. κλείσις, κλειστός, ἀκλειστος, κλείς και κλής, κλείθρον, κλοιός; ΕΤΥΜ.. από τὴν πιθανὴν ρίζαν **κλαF-** (λατ. *claudo*=κλείω) και με τὸ πρόσφουμα **j**, **κλαF-j-ω** **κλα-ί-ω**, **κλή-ι-ω** **κλή-ω** και ἀπό τὸν 4ον π. **Χ.** αἰῶνα **κλείω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐν, κατά, σὺν ἐκ, ἐπί, περί.

ΣΥΝΩΝ: περιβάλλω, περιστοιχίζω.

ΑΝΤΙΘ ἀνοίγω, ἀναπετάννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. τῶν δὲ Πλαταιῶν τις τὰς θύρας ἐκλήσεν.

Ν ΕΛΛ. κλείω καὶ κλείνω καὶ κλειῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διακόπτω τὴν λειτουργίαν ἢ ἐργασίαν. «τὸ κατάστημα ἐκλείσει», 3) συμπληρώνω, ἀποτελεῖν ὡς, τερματίζω, παύω. «κλείω τὴν συζήτησιν», 4) συνομολογῶ. «ἐκλείσει συμφωνία». σὺνθ ἀποκλείω, ἐγκλείω, περικλείω,

κλέπτω=1) λαμβάνω κρυφίως, κλέπτω, 2) ἐξαπατῶ, 3) ἀποκρύπτω, 4) καταλαμβάνω κρυφίως. πρτ. *ἔκλεπτον*, μέλλ. *κλέψω* καὶ μέσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *κλέψομαι*, ἄορ. *ἔκλεψα*, πρκ. *κέκλοφα*, ὑπερσ. *ἐκεκλόφειν*.

- Παθ. *κλέπτομαι*, [πρτ. ἐκλεπτόμην, παθ. μέλλ. *ἀ' κλεφθήσομαι*, μέλλ. *β' κλαπήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἀ' ἐκλέφθη*], παθ. ἄορ. *β' ἐκλάπη*, πρκ. *κέκλεμμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκλέμην*.

ΠΑΡΑΓ' κλέμμα, κλέπτης, κλοπεύς, κλώψ (=κλέπτης), κλεπτέον, κλεπτός, κλοπή, κλεψύδρα (κλέπτω + ὕδωρ).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κλεπ- προήλθον τὰ θ. : 1) με τὸ πρόσφ. τ ὁ ἐνεστ. κλέπ-τ-ω, 2) κλοπ- κέ-κλοφ-α, 3) κλαπ- ἐ-κλάπ-ην.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ δισ, ἐκ, κατά, παρά, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ληστεύω, κλωπεύω, σὺλῶ, λωποδυτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. : ὁπόταν ταῦτα δὲ οὗτοι κλέπτωσι.

Ν ΕΛΛ. κλέπτω καὶ κλέβω=1) ἀφαιρῶ κρυφίως κάσι, 2) ἀπάγω, 3) (μτφ) σφετερίζομαι ξένην ἰδέαν ἢ ἐφεύρεσιν. «τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μυθιστορήματος τὴν ἔκλεψε ἀπὸ ἄλλον». σὺνθ. *κατακλέβω*.

κληρῶ (ὄω)=1) ἐκλέγω με κληρον, 2) προτιμῶ, 3) δίδω διὰ κλήρου. πρτ. *ἐκλήρουν*, [μέλλ. *κλήρῶσω*], ἄορ. *ἐκλήρωσα*.

- Μέσ. *κληροῦμαι*=(λαμβάνω διὰ κλήρου).
- Παθ. *κληροῦμαι* (=ἐκλέγομαι διὰ κλήρου), πρτ. *ἐκκληροῦμην*, μέσ. μέλλ. *κλήρῶσομαι*, [παθ. μέλλ. *κλήρωθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκκληρωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκκληρώθη*, πρκ. *κεκλήρωμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκλήρωμην*.

ΠΑΡΑΓ' κλήρωσις, κληρωτός, κληρωτής

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. κλα- (κλάω=θραύω) παράγεται τὸ οὐσιασθ. κληρῶρος (=μικρὸν τεμάχιον ξύλου), ἀπὸ τὸ κληρῶς δὲ τὸ θ. κληρῶ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀποκληρῶ (=ἐκλέγω), διακληρῶ (=ἀπονέμω διὰ κλήρου).

ΣΥΝΩΝ. λαγχάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. . Δελφῶν ἀριστεῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.

2) με αιτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τρία μέρη νεύμαντες. Ἐν ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν.

Ν. ΕΛΛ. κληρῶ και κληρώνω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα, κληροῦμαι= ἐκλέγομαι με κληρον. «ἐκληρώθησαν οἱ ἔνορκοι». σύνθ. ἀποκληρῶ και ἀποκληρώνω=στερῶ ἀπὸ κάποιον τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

- * κλίνω=1) γέρνω, 2) κάμπτω, 3) στρέφω. πρτ. *ἔκλινον*, μέλλ. *κλινῶ*, ἄορ. *ἔκλινα*, [πρκ. *κέκλικα*, ὑπερσ. *ἐκεκλίκειν*].
- Μέσ. *κλίνομαι* (=στηρίζομαι, κάμπτομαι, ἀποκλίνω), παθ. *κλίνομαι* (=κάμπτομαι, παρεκκλίνω), πρτ. *ἔκλινόμην*, [μέσ. μέλλ. κλινούμαι, παθ. μέλλ. *ἀ κλιθήσομαι*], παθ. μέλλ. β' *κλινήσομαι*, [μέσ. ἄορ. *ἐκλινάμην*, παθ. ἄορ. *ἀ κλίθην*], παθ. ἄορ. β' *ἐκλίην*, πρκ. *κέκλιμαι*, [ὑπερσ. *ἐκεκλίμην*]. Τὸ ρ. εις τὸν ἐνεστῶτα και πρτ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς σύνθ. συνήθως.

Δι' ὁμόχη βλέπε *καλῶ*.

ΠΑΡΑΓ. κλίσις, κλίση, κλίμα, κλίμαξ, κλιτός, ἀνάκλιντρον, κλισία (= ἡ σκηνή), τὸ κλίσιον, ἐπικλινής, κλισιάδες (=αἱ πύλαι, ἡ εἴσοδος). ΕΓΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κλι- και κλιν- και τὸ πρόσφ. j, κλιν-j-ω κλιν-ω κλίνω. Τὸ ι εις τὸν ἐνεστ. και τὸν ἐνεργ. και μέσ. ἄορ. εἶναι μακρόν. ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, ὑπό. ΣΥΝΩΝ. ρέπω, στρέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. . και τὰ πράγματα, ἡμῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κλινεῖ. **Ν. ΕΛΛ.** κλίνω=1) ὅ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ρέπω εις κάτι, «κλίνει πρὸς τὴν οἰνοποισίαν». σύνθ. ἀποκλίνω, παρεκκλίνω=μτβ. ἐκτρέπω κάποιον ἀπὸ τὴν κανονικὴν του θέσιν ὁμτβ =1) ἀπομακρύνωμαι ἀπὸ τὴν κανονικὴν μου θέσιν. «ὁ πύραυλος παρεξέκλινε τῆς τροχιᾶς του», 2) μτφ. παραβαίνω τὰς ἠθικὰς ἢ πολιτικὰς μου ἀρχὰς. συγκλίνω.

κλύζω=1) περιβρέχω, 2) σκεπάζω με ὕδατα, 3) ἀποπλύνω, καθαρίζω. Τὸ ρ. εις τοὺς ἀττ. συγγραφεῖς χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. με τὴν πρόθ. *κατά*. ἐνεστ. *κατακλύζω*, πρτ. *κατέκλυζον*, μέλλ. *κατακλύσω*, ἄορ. *κατέκλυσα*, πρκ. *κατακέκλυκα*, ὑπερσ. *κατεκεκλύκειν*.

- Μέσ. και Παθ. *κατακλύζομαι*, μέσ. ἄορ. *κατεκλύσάμην*, παθ. ἄορ. *κατεκλύσθην*, πρκ. *κατακέκλυσαι*.

ΠΑΡΑΓ. κλύδων (=κθμα), κατακλυσμός, κλύσμα.

ΕΓΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κλυδ- και τὸ πρόσφ. j, κλύδ-j-ω —κλύζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, ἐπί, κατά, περί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. βρέχω, πλύνω, κυμαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. · θάλασσα κλύζει πάντα τ' ἀνθρώπων κακά.

Ν. ΕΛΛ. κατακλύζω=1) καλύπτω κάτι με ὕδωρ, 2) (μτφ.) γεμίζω κάτι ὑπερβολικά. «οἱ ἐπισκέπται κατέκλυσαν τὴν αἴθουσαν».

κοιμῶ (άω)=1) άπακοιμίζω, 2) καθησυχάζω, καταπραίνω. [πρτ. έκοιμων, μέλλ. κοιμήσω], άόρ. *έκοιμησα*.

- Μέσ. *κοιμῶμαι*, πρτ. *έκοιμώμην*, [μέσ. μέλλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. κοιμηθήσομαι, μέσ. άόρ. *έκοιμησάμην*], παθ. άόρ. *έκοιμήθην*, πρκ. *κεκοίμημαι*, [ύπερσ. *έκεκοιμήμην*].

ΠΑΡΑΓ. κοίμημα, κοίμησις, κοιμήτωρ.

ΕΤΥΜ. άπό τό άρχικόν θ. κει- (τοῦ κείμαι), θ. *κοιμά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. : άπό, εκ, επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. κοιμίζω, καθεύδω, ύπνῶτιω, καταβαρθάνω.

ΑΝΤΙΘ. έγρήγορα, άγρυπνῶ, άφυπνίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. (σύστοιχ) : άναμνήσθητι... ποίον δέ τινα ύπνον έκοιμῶ.

2) άντιβ. : έλθόντες οί Έλληνες έκοιμήθησαν.

Ν. ΕΛΛ. *κοιμῶμαι*, *κοιμᾶμαι* καί *κοιμοῦμαι*=1) *κοιμᾶμαι*, 2) (μτφ.) εἶμαι νωθρός. «αὐτός κοιμᾶται ὀρθός». *άποκοιμῶμαι*, *παρακοιμᾶμαι* καί *παρακοιμοῦμαι*=*κοιμᾶμαι* περισσότερο άπό ὅ,τι πρέπει.

κοινολογοῦμαι (έομαι)· άποθ.=1) άνακοινώνω τήν σκέψιν ἢ τόν σκοπόν μου εἰς κάποιον, 2) συσκέπτομαι, συζητῶ. πρτ. *έκοινολογούμην*, [μέλλ. κοινολογήσομαι], μέσ. άόρ. *έκοινολογησάμην*, [παθ. άόρ. *έκοινολογήθην*, πρκ. *κεκοινολόγημαι*, ύπερσ. *έκεκοινολόγημην*].

ΕΤΥΜ. άπό τάς λέξεις *κοινός* καί *λέγω*, χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. *κοινολογέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. άνακοινοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : ὅστις έκοινολογεῖτο τῷ πεμφθέντι ὑπό τῶν πολεμίων.

2) με έμπρόθ. πρσθ. : δείσαντες ὅτι πρός αὐτόν έκεκοινολόγηντο.

Ν. ΕΛΛ. *κοινολογῶ*=*διαδίδω* κάτι εἰς τό κοινόν, *διαλαλῶ*. «τό κοινολόγησε σ' ὅλο τόν κόσμο».

κοινῶ (όω)=1) άνακοινώνω, 2) δημοσιεύω, 3) μεγαλύνω. [πρτ. *έκοίνουν*, μέλλ. *κοινῶσω*], άόρ. *έκοίνωσα*.

- Μέσ. *κοινοῦμαι*=1) άνακοινώνω 2) συσκέπτομαι, 3) συμβουλευόμαι, 4) συμμετέχω. πρτ. *έκοινούμην*, μέλλ. *κοινῶσομαι*, μέσ. άόρ. *έκοινωσάμην*, παθ. άόρ. *έκοινώθην*, πρκ. *κεκοίνωμαι*, ύπερσ. *έκεκοινώμην*.

Δι' ὁμῶχη βλέπε *κινῶ*.

ΠΑΡΑΓ. κοινώσεις (ἀνακοίνωσις).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. κοινός θ. κοινό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.· ἀνά, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δημοσιεύω ἐκφέρω, κοινωνῶ, μετέχω, κοινολογοῦμι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. : 1) με αἰτιατ. καὶ δοτ. ἢ μόνον με αἰτιατ. : οἱ Βοιωτάρχαι ἐκοίνωσαν ταῖς τέτταροι βουλαῖς ταῦτα.

2) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς

β) τὸ μέσον με δοτ. καὶ αἰτιατ ἢ μόνον με αἰτιατ. ἐκεῖ δ' ἐλθόντες τῷ μὲν θεῷ οὐδὲν ἀνεκοίνωσαντο.

Ν. ΕΛΛ. ἀνακοινῶ καὶ ἀνακοινῶν = 1) γνωστοποιῶ κάτι, διακεινῶν = 1) γνωστοποιῶ κάτι, 2) διὰ τρίτου προσώπου ἢ ἐγγράφου γνωστοποιῶ κάτι.

κοινωνῶ (έω) = 1) συμμετέχω. πρτ. ἐκοινωνῶν, μέλλ. κοινωνήσω, ἄορ. ἐκοινωνήσα, πρκ. κεκοινωνήκα, ὑπερσ. ἐκεκοινωνήκειν.

• Παθ μόνον ἢ μτχ. κεκοινωνημένα (= ἤνωμένα).

ΠΑΡΑΓ. κοινωνήμα, κοινωνήσις, κοινωνητέον, ἀκοινωνήτος

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. κοινωνῶς θ. κοινωνέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ μετέχω, κοινοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ 1) μί γεν. κοί θύναται σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν.

2) με γεν. καὶ δοτ. . πάντων γὰρ τουτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις.

Ν. ΕΛΛ. κοινωνῶ = 1) μετέχω, 2) μεταλαμβάνω τῆς θείας κοινωνίας ἐπικοινωνῶ, συγκοινωνῶ.

κολάζω = 1) περιορίζω, 2) διορθώνω, 3) τιμωρῶ. πρτ. ἐκόλαζον, μέλλ. κολάσω, ἄορ. ἐκόλασα.

• Μίσ καὶ Παθ. κολάζομαι, [πρτ. ἐκολαζόμεν], μίσ μέλλ. κολάσομαι, παθ. μέλλ. κολασθήσομαι, μίσ. ἄορ. ἐκολασάμην, παθ. ἄορ. ἐκολασθην, πρκ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκολασμην ἢ κεκολασμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. κόλασις, κόλασμα, κολασμός, κολαστής, ἐκόλαστος κολαστέος

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα πιθανῶς παράγεται ἀπὸ το ἐπίθ. κόλος (= ὁ βραχύς, ὁ κλοβός), θ. κολάδ- καὶ τὸ πρόσφ. , κολάδ-γ-ω κολάζω, κατὰ τὰ εἰς -άζω (ἀγορά — ἀγοράζω) ὀδοντικὸ ληκτα. Διαφορὰ μεταξὺ κολάζω — τιμωροῦμαι. κολάζω = τιμωρῶ πρὸς σωφρονισμόν, τιμωροῦμαι = τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν ἢ πρὸς ἱκανοποίησιν ἀδικηθέντος.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αιτιατ. : κολάζουσι και τοῦτον ἰσχυρῶς.

N. ΕΛΛ. κολάζω=μετριάζω, περιορίζω ἢ διορθώνω τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ἢ τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα μιᾶς πράξεως ἢ ἐνεργείας ἢ λόγου. «προσπαθεῖ νὰ κολάσῃ τὸ σφάλμα του», 2) τιμωρῶ, ἐπιτιμῶ, 3) κάμνω κάποιον νὰ ἁμαρτήσῃ. μέσ. κολάζομαι=ἁμαρτάνω, σκανδαλίζομαι:

κομίζω=1) φροντίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) μεταφέρω εἰσάγω, 4) ὀδηγῶ. πρτ. *ἐκόμιζον*, μέλλ. *κομιῶ*, ἄορ. *ἐκόμισα*, πρκ. *κεκόμικα*, ὑπερσ. *ἐκεκομίσκειν*:

- Μέσ. *κομίζομαι* (=παίρνω κάτι μαζί μου, σώζω).
- Παθ. *κομίζομαι* (=μεταφέρομαι, ταξιδεύω, ἐπιστρέφω), πρτ. *ἐκομιζόμην*, μέσ. μέλλ. *κομιούμαι*, παθ. μέλλ. *κομισθήσομαι*, μεσ. ἄορ. *ἐκομισάμην*, παθ. ἄορ. και με μέσ. σημασ. *ἐκομισθην*, πρκ. *κεκόμισμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκομισμην*.

ΠΑΡΑΓ. κομιδῆ, συγκομιδῆ, κομιστής, κομιστικός, κόμιστρον, κομιστέον, ἀσυγκόμιστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ κομίδ- και τὸ πρόσφ. j, κομίδ j-ω κομίζω. Τὸ εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ ἄνω, φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. 1) με αιτιατ. (ποιητ) τὸν γηράσκοντα κομίζω.

2) με δοτ. και αιτιατ. κόμιζε νῦν μοι πείδα τὸν ἐμὸν.

τὸ μέσον με αιτιατ. δεκαπλασίας ἀλγυθόνας κομίσαιντο.

N. ΕΛΛ. κομίζω=1) φέρω μαζί μου, μεταφέρω. σύνθ. *συγκομίζω*, *διακομίζω*, *μετακομίζω*, *ἀποκομίζω*.

κόπτω=1) κτυπῶ, πλήττω, κόπτω, 2) φονεύω, 3) δεινδροτομῶ, 4) καταλονῶ. πρτ. *ἐκοπτον*, μέλλ. *κόψω*, ἄορ. *ἐκοψα*, πρκ. *κέκοφα* [και ποιητ. *κέκοπα*], ὑπερσ. *ἐκεκόφειν* [και ποιητ. *ἐκεκόπειν*].

- Μέσ. *κόπτομαι* (=κτυπῶ τὸ στήθος ἢ τὴν κεφαλὴν μου). πρτ. *ἐκοπτόμην*, [μίσ. μέλλ. *κόψομαι*], παθ. μέλλ. β' *κοπήσομαι*, [μίσ. ἄορ. *ἐκοψάμην*], παθ. ἄορ. β' *ἐκόπην*, πρκ. *κέκομαι*, ὑπερσ. *ἐκεκόμην*, τετελ. μέλλ. *κεκόψομαι*.

*Αντικατάστασις παθ. ἄορ β'

δριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐκόπην	κοπῶ	κοπέην	κόπηθι	κοπήναι	κοπεῖς

ΠΑΡΑΓ. κόμμα, κομμὸς (=θρηνηδὲς ἄσμα), κοπή, κοπίς, κοπος, κόπανον, κοπετὸς ἰσως και τὸ κωφός.

ΕΤΥΜ. από πεποιημένον θ. κοπ- και τὸ πρόσφ τ, κόπ-τ-ω,
ΣΥΝΘ. με πολλές προθέσεις:

ΣΥΝΩΝ. τέμνω, πλήττω, παίω, τύπτω, κρούω, βάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : άπιών δὴ έκοπτε τὰ δένδρα.

Ν. ΕΛΛ. κόπτω, κόβω και κόφτω=1) κόβω, 2) δρέπω (έπί άνθέων και καρπών) «κόψε μου δύο γαρύφαλλα», 3) σφάζω «ὁ Κολοκοτρώνης έκοψε πολλούς στά Δερβενάκια», 4) άλέθω, 5) διακόπτω, έλαττώω, 6) κουράζω. κόπτομαι και κόβομαι (μτφ.) = 1) χτυπῶ τὸ στήθος μου δέρνομαι, 2) δεικνύω μεγάλο ένδιαφέρον. «κόβεται για τούς συγγενείς του». σύνθ. άποκόπτω, διακόπτω, περικόπτω, συγκόπτω, άνακόπτω κλπ.

κορέννυμι=1) χορταίνω κάποιον, 2) ικανοποιῶ, 3) πληρῶ κάποιον μέ κάτι. μέλλ. *κορέσω*, άόρ. *έκορσεσα*.

- Μέσ. και Παθ. *κορέννυμαι*, μέσ. μέλλ. *κορέσομαι*, παθ. μέλλ. *κορεσθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έκορεσάμην*, παθ. άόρ. *έκορεσθήην*, πρκ. *κεκόρσεμαι*. Είς τούς άττ. πεζογράφους εύχρηστος είναι μόνου ὁ πρκ. *κεκόρσεμαι*.

ΠΑΡΑΓ. κόρος (=πλησιμονή, χορτασμός), κορεστός, άκόρεστος άψίκορος

ΕΤΥΜ. από τήν ρίζαν κορ- θ. κορεσ- και τὸ πρόσφ. -νυ- κορέσ-νυ-μι κορέν-νυ-μι, κατ' αναλογίαν πρός τὸ άμφιέννυμι.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, πληρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ένεργ. 1) με αίτιατ. : τις άν κορέσειεν άπαντας.

2) με αίτιατ. και γεν. · νῦν καλόν άντίφονον κορέσαι στόμα έμῆς σαρκός.

β) τὸ μέσ. με γεν. βορᾶς κορεσθείς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.

κοσμῶ (έω)=1) διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) στολίζω, καλλωπίζω, 3) τιμῶ, 4) κυβερνῶ. πρκ. *έκόσμουν*, μέλλ. *κοσμήσω*, άόρ. *έκόσμησα*, πρκ. *κεκόσμηκα*, [ύπερσ. *έκεκοσμήκειν*].

- Μέσ. και Παθ. *κοσμοῦμαι*, πρκ. *έκοσμούμην*, μέσ. μέλλ. *κοσμήσομαι*, παθ. μέλλ. *κοσμηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έκοσμησάμην*, παθ. άόρ. *έκοσμήθήην*, πρκ. *κεκόσμημαι*, ύπερσ. *έκεκοσμήμην*.

ΠΑΡΑΓ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμήτωρ κοσμητής.

ΕΤΥΜ. από τὸ ούσιαστ. κόσμος θ. κοσμέ-ω-ῶ,

ΣΥΝΘ με τας προθ : επί, διά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. καλλωπίζω, καλλώνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : οὐδέ ταίς εύρυθμίαις κεκοσμήκαμεν αυτόν.

Ν. ΕΛΛ. **κοσμῶ**=1) στολίζω, καλλωπίζω, 2) (μτφ.) προσδίδω τιμήν, άξιαν εις κάποιον. «ὁ Παλαμῆς κοσμεί τὰ 'Ελληνικά γράμματα». σύνθ *διακοσμῶ*.

κουφίζω· α) μτβ.=1) έλαφρύνω κάτι, 2) άνυψώνω, έγείρω, 3) καταπραύνω. β) άμτβ.=είμαι έλαφρός, γίνομαι έλαφρός. πρτ. **έκούφισον**, [μέλλ. κουφιῶ], άόρ. **έκούφισα**.

- Παθ. **κουφίζομαι**, [μέσ. μέλλ. κουφιοῦμαι, και παθ. μέλλ. κουφισθήσομαι], παθ. άόρ. **έκουφίσθην**, [πρκ. κεκούφισμαι].

ΠΑΡΑΓ. κούφισις, κούφισμα, κουφισμός, κουφιστικός.

ΕΤΥΜ. από τό επίθ. **κουφός** (=έλαφρός) θ. **κουφ-** και κατάλ. - **ίζω** **κουφ-**(**ίζω**, κατ' αναλογίαν προς άλλα όδοντικόληκτα. Τό **ι** βραχύ.

ΣΥΝΘ. άνακουφίζω (=έλαφρύνω, σηκώνω επάνω), έπικουφίζω, άνακουφίζομαι (=αισθάνομαι έλαφρότερος, τό παίρνω επάνω μου).

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. παντί τρόπω τούς συμμάχους κουφίζει.

Ν. ΕΛΛ. άνακουφίζω=1) έλαφρώνω, 2) καταπραύνω, παρέχω βοήθειαν. «με άνακούφισε οίκνομικῶς».

κράζω=1) κραυγάζω. [πρτ. **έκραζον**, άόρ. **α' έκραξα**], άόρ. **β' έκραγον**, πρκ. **κέκραγα**, ύπερσ. **έκεκράγειν**, [τετελ. μέλλ. με ένεργ. σημασ. **κεκράζομαι**].

ΠΑΡΑΓ' κραυγή, κράκτης, κέκραγμα (=κραυγή), κεκραγμός, κεκράκτης (=ό κράκτης).

ΕΤΥΜ από την ρίζαν **κράγ-** και τό πρόσφ. **ι**, **κραγ-ι-ω-κράζω**. Τό **α** είναι παντοῦ **μακρόν**.

ΣΥΝΘ. με την πρόθεσιν άνά: άνακράζω.

ΣΥΝΩΝ. βοῶ, κραυγάζω, κλάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. πάντες μὲν γάρ ἅμα έκεκράγετε.

Ν ΕΛΛ. **κράζω**=2) κραυγάζω, 2) καλῶ. «κράξε τόν άδελφό σου».

κρατῶ (έω)=1) είμαι δυνατός, 2) έξουσιάζω, κυβερνῶ, διοικῶ, 4) ύπερισχύω. πρτ. **έκράτουν**, μέλλ. **κρατήσω**, άόρ. **έκράτησα**, πρκ. **κεκράτηκα**, ύπερσ. **έκεκρατήκειν**.

- Παθ. **κρατοῦμαι** (=1) ύπακούω, 2) ύποτάσσομαι). πρτ. **έκρατούμην**, μέλλ. **κρατηθήσομαι**, άόρ. **έκρατήθην**, πρκ. **κεκράτημαι**, [ύπερσ. **κεκρατημένος ἦν**].

ΠΑΡΑΓ. κράτῆσις, έπικράτῆσις, κράτημα, κρατητής, κρατητός, έπικρατητέον

ΕΤΥΜ από τό ούσιαστ. **κράτος** (=ίσχύς, βία, νίκη), θ. **κρατέσ-ω** **κρατέ-ω-κρατῶ**.

ΣΥΝΘ με τας προθ: επί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. άρχω, νικῶ, περιγίγνομαι, ήγοῦμαι, έχω. βασιλεύω, ταγεύω, δυναστεύω, τυραννῶ, δεσποζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) γεν. (=έξουσιάζω, νικῶ)· οί πατέρες ήμῶν Μήδων έκράτησαν

2) με αίτια (=νικῶ). καὶ Σικυωνίους ἐν ἀποβάσει τῆς γῆς μάχη ἐκράτησαν.

Ν. ΕΛΛ. κρατῶ καὶ κρατάω=1) ἐπικρατῶ. «ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις» 2) διαρκῶ, ἀντέχω. «ἡ διόλεξις κράτησε μιὰ ὥρα». 3) κατάγομαι, 4) βαστῶ, φέρω. «τί κρατᾶς ἐκεῖ»; , 5) κατακρατῶ, 6) ἐμποδίζω. σόνθ. ἐπικρατῶ, κατακρατῶ, συγκρατῶ, παρακρατῶ.

κρατύνω=1) ἐνισχύω, 2) στερεώνω, 3) ἐπιβεβαιώνω, 4) σκληρύνω. ἄορ. *ἐκράτυνα*.

• **Μέσ.** *κρατύνομαι*, **πρτ.** *ἐκρατυνόμην*, ἄορ. *ἐκρατυνάμην*.

ΠΑΡΑΓ. κρατυντικός, κρατυντηριος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ: κρατύς (=ἰσχυρός) (κράτος). θ. κρατύν- καὶ τὸ πρόσφ: j, κρατύν-j-ω κρατύν-νω κρατύνω. Τὸ υ μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἰσχυροποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀπαλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ.: Μυτιληναῖοι ... τείχη κρατύναντες διὰ ῥόχους ἀπῆλθον.

* **κρεμάννυμι** καὶ σπανιώτ. **κρεμαννύω**=1) κρεμῶ, ἀναρτῶ. [μέλλ. κρεμῶ (άω)]. ἄορ. *ἐκρέμασα*.

• **Παθ.** *κρεμάννυμαι*, ἀντ' αὐτοῦ χρησιμοποιεῖται πόντοτε ὁ συγκεκομ. τύπος *κρέμαμαι*= 1) κρεμῶμαι, 2) αἰωροῦμαι, 3) ἀναρτῶμαι, 4) ἀπαγχονίζομαι. **πρτ.** *ἐκρεμάμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. κρεμήσομαι], **παθ.** μέλλ. *κρεμασθήσομαι*, [μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην], **πιθ** ἄορ. *ἐκρεμάσθην*.

ἐνεστ. κρέμαμαι, σαι, ται, κτλ.

ὕποτ. κρέμωμαι. **εὐκτ.** κρεμαίμην

ἀπαρ. κρεμάσθαι. **μτχ:** κρεμάμενος.

πρτ. ἐκρεμάμην; ω, ατο, κτλ.

ΠΑΡΑΓ κρέμασις, κρεμασμός, κρέμασμα, κρεμαθρα, κρεμάσ-ρα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὴν ρίζαν κρέμ- (κρημ-νός) θ. κρεμα- καὶ ἀναλο-ικόν θ. κρεμασ- καὶ τὸ πρόσφ -νυ- κρεμάσ-νυ-μι κρεμάννυμι

ΣΥΝΘ. με τας πρόσφ.: ἀπό, ἀνά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀρτῶ, αἰωρῶ, ἄγχω, σπάγχω

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ἐνεργ. με αίτιατ.: οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν κρεμαννύντες εἶδωλον δψυχον γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό.

τὸ παθ. ἀμτβ. οἱ μὲν γὰρ ἐφ' ἵππων κρέμανται.

Ν. ΕΛΛ. κρεμῶ καὶ κρεμνῶ=1) ἀναρτῶ κάτι, κρεμω, 2) (μψ) ἀπαγχονίζω. «τόν ἐκρέμασαν» *κρέμομαι*=κρεμιέμαι, κρεμοῦμαι. *ἐπικρέμαμαι*=ἐπίκειμαι, εἶμαι πλησίον.

- * κρίνω=1) χωρίζω, 2) ἐκλέγω, 3) προτιμῶ, 4) ἐκφέρω κρίσιν, 5) δικάζω, καταδικάζω, 6) ἐρωτῶ, ἐξετάζω, 7) ἐρημηνεύω. πρτ. **ἔκρινον**, μέλλ. **κρίνω**, ἄορ. **ἔκρινα**, πρκ. **κέκρικα**, ὑπερσ. **ἐκεκρίκειν**.
- Μέσ. **κρίνομαι**=1) προτιμῶ, 2) φιλονικῶ.
 - Παθ. **κρίνομαι**=1) ἐκλέγομαι, 2) δικάζομαι. πρτ. **ἐκρινόμην**, μέσ. μέλλ. **κρίνοσμαι**, παθ. μέλλ. **κρίθησομαι**, μέσ. ἄορ. **ἐκρινάμην**, παθ. ἄορ. **ἐκρίθην**, πρκ. **κέκριμαι**, ὑπερσ. **ἐκεκρίμην**.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	κρίνω	κρίνω	κρίνοιμι	κρίνε	κρίνειν	κρίνων
μέλλ.	κρίνω (εἰς εἰ)	—	κρίνοιμι	—	κρίνειν	κρίνων
ἄορ. α'	ἔκρινα	κρίνω	κρίναιμι	κρίνον	κρίναι	κρίνας

ΠΑΡΑΓ. κρίσις, κριτής, κρῖμα, πρόκριτος, ἔγκριτος, κριτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κρι- θ. κρι- καὶ κριν-: Ἄπὸ τὸ θ. κριν- καὶ τὸ πρόσφ. j, κριν-j-ω κριν-νω κρίνω. Τὸ ι εἶναι μακρὸν εἰς τὸν ἐνεστῶτα καὶ ἄορ. ἐνεργ. καὶ μέσον.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, κατά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, πρόσ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. δικάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. κρινοῦσι τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύοντα.

2) με δύο αἰτιατ. ἐξ ὧν ἡ μία κατηγ. τῆς ἄλλης οὐ γὰρ ἀφανῆ κρινεῖτε τὴν δίκην τῆνδε

3) με αἰτιατ. καὶ γεν. (δηλοῦσαν τὸ ἔγκλημα ἢ τὴν ποινὴν): οὐπερ τὰς ἀπὸ στρατείας δίκας κρίνουσι.

Ν. ΕΛΛ. κρίνω καὶ κρένω=1) ἀποφασίζω, φρονῶ, νομίζω. «κρίνεις αὐτὸ ὀρθό,» 2) (ἐπὶ δικαστηρίου) ἀποφασίζω, «τὸ δικαστήριον ἔκρινεν ἀβάσιμον τὴν κατηγορίαν». 3) διατυπῶνω γνώμην διὰ κάτι, 4) ἀσκῶ ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς κάτι. «ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου ἔκρινε τὴν τύχην τῆς ἐπαναστάσεως». σύνθ. ἀνακρίνω, διακρίνω, ἐγκρίνω, κατακρίνω, ἐπικρίνω, συγκρίνω κλπ.

κροτῶ (έω)=1) κάνω κρότον, 2) κτυπῶ, 3) ἐπικροτῶ. πρτ. **ἐκρότουν**, [μέλλ. κροτήσω], ἄορ. **ἐκρότησα**, [πρκ. **κεκρότηκα**, [ὑπερσ. **ἐκεκροτήκειν**].

- Μέσ. καὶ Παθ. **κροτοῦμαι**, πρτ. **ἐκροτούμην**, [παθ. μέλλ. κροτηθήσομαι], παθ. ἄορ. **ἐκροτήθην**, πρκ. **κεκρότημαι**.

ΠΑΡΑΓ. κρότησις, κροτητός, ἀσυγκρότητος:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. κρότος θ. κροτέ ω κροτῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, διά, σύν, ἐπί

ΣΥΝΩΝ. δουπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ: με αίτιατ. : πότερον κροτεῖν δεῖ τὰς χεῖρας ἢ γελᾶν ἢ τί ποιεῖν ;

Ν. ΕΛΛ. κροτῶ=1) παράγω κρότον 2) κρούω κάτι πρὸς παραγωγήν κρότου. ἐπικροτῶ=ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω. «ἐπικροτῶ τὰ σχέδιά σου», συγκροτῶ=συνθέτω κάτι, συναποτελῶ.

κρούω=1) κτυπῶ, 2) συγκροοῦ, 3) πλήττω. πρτ. *ἔκρουον*, μέλλ. *κρούσω*, ἀόρ. *ἔκρουσα*, πρκ. *κέκρουκα*, ὑπερσ. *ἐκεκρούκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κρούομαι*, πρτ. *ἐκρούμην*, μέσ. μέλλ. *κρούσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκρουσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐκρούσθην*, πρκ. *κέκρουμαι* καὶ *κέκρουσαι*, ὑπερσ. *ἐκεκρούσμεν*.

ΠΑΡΑΓ: κροῦσις, κροῦσμα καὶ κροῦμα (=κτύπημα) κρουστός, κρουστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν κρου- τὸ θ. κρουσ- καὶ τὸ προσφ: j, κρουσ-j-ω—κρούω. Τὸ σ διατηρεῖται πρὸ τῶν θ, μ, τ.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. : ἀνακρούομαι πρῶμναν (=χωρῶ δπισθεν), παρακρούω (=ἐξαπατῶ, παραπλανῶ).

ΣΥΝΩΝ. κόπτω, βάλλω, πλήττω, τύπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : Ἴπποκράτης τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε.

Ν. ΕΛΛ. κρούω=κτυπῶ, πλήττω. συγκροοῦ.

κρύπτω=1) κρύβω, 2) καλύπτω, σκεπάζω. πρτ. *ἔκρυπτον*, μέλλ. *κρύψω*, ἀόρ. *ἔκρυψα*, πρκ. *κέκρυφα*, [ὑπερσ. *ἐκεκρύφειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *κρύπτομαι*, πρτ. *ἐκρυπτόμην*, μέσ. μέλλ. *κρύψομαι*, [παθ. μέλλ. α' κρυφθήσομαι, παθ. μέλλ. β' κρυβήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἐκρυψάμην*, παθ. ἀόρ. α' *ἐκρύφθην*, [παθ. ἀόρ. β' *ἐκρύβην*], πρκ. *κέκρυμμαι*, ὑπερσ. *ἐκεκρύμμεν* ἢ *κεκρυμμένος ἦν*.

Κλίσις παρακ.

Ὅριστ κέκρυμμαι, κέκρυψαι, κέκρυπται, -μμεθα, -φθε, μμένοι εἰσί. προστ. κέκρυψο, -φθω, -φθε, -φθων, ἀπαρ. κεκρύφθαι, μτχ. κεκρυμμένος.

ΠΑΡΑΓ. κρύπτη, κρυπτός, κρυπτέον, κρυπτεία, κρυφός, κρύφα, κρύβδην.

ΕΤΥΜ. θ. κρυβ καὶ κρυφ- καὶ τὸ πρόσφ τ, κρύβ-τ-ω—κρύπτω. Τὸ υ εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐπί, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καλύπτω, κεύθω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : (οἱτοί) ἔκρυπτον τὴν πρὸς ὑμᾶς ἔχθραν;

2) με δύο αίτιατ. : καὶ ὅσα ἐπέπατό τις ἤκιστα, Κύρον ἔκρυπτεν.

Ν. ΕΛΛ. κρύπτω καὶ κρύβω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) φυλάττω κάποιο μυστικόν, ἀποσιωπῶ. σύνθ. ἐποκρύπτω.

- * **κτείνω**=φονεύω. Τὸ ρ. εἰς τοὺς ἄττ. πεζογράφους εἶναι συνήθως σύνθ. ἀποκτείνω καὶ ἀποκτείννυμι. πρτ. ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτείννυ, μέλλ. ἀποκτενῶ, ἄορ. α' ἀπέκτεινα καὶ β' ἀπέκτιανον, πρκ. ἀπέκτονα, ὕπερσ. ἀπεκτόνειν.
- Παθ. οἱ ἄττ. πεζογράφοι χρησιμοποιοῦν τὸ ἀποθνήσκω (=φονεύομαι).

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μ.ε.λ. καὶ ἄορ.:

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	κτείνω	κτείνω	κτείνοιμι	κτείνε	κτείνειν	κτείνων
μέλλ.	κτενῶ	—	κτενοίμι	—	κτενεῖν	κτενῶν
ἄορ.	ἐκτεινα	κτείνω	κτείναμι	κτείνον	κτεῖναι	κτεΐνας

ΠΑΡΑΓ. κτόνος, πατροκτόνος, μητροκτόνος, παιδοκτόνος [ἐντομοκτόνον, συζυγοκτόνος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κτεν- καὶ τὸ πρόσφ. j, κτέν j-ω, κτέν-νω—κτείνω.

Τὸ θ. κτεν- κατὰ μετάπτωσιν γίνεται κταν- καὶ κτον-.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. φονεύω, διαφθείρω, θανατῶ, ἀναιρῶ, κατακαίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἀναβίωσκομαι,

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : πολλοὺς μὲν ἔχθρας ἔνεκα ἀπέκτεινον.

κτίζω=1) συνοικίζω χώραν, 2) οἰκοδομῶ, 3) ἰδρύω (πόλιν), 4) ἔθεσπίζω, 5) παράγω, δημιουργῶ. πρτ. ἐκτιζον, [μέλλ. κτίσω], ἄορ' ἐκτισσα, [πρκ. κέκτικα καὶ ἐκτικα].

- Παθ. κτίζομαι, πρτ. ἐκτιζόμεν, [παθ. μέλλ. κτισθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐκτίσθην, [πρκ. ἐκτισμαί].

ΠΑΡΑΓ. κτίσμα, κτίσις, κτιστός, κτίστωρ, κτίσις, κτίτωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. κτίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, κτίδ-j-ω κτίζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : σόν.

ΣΥΝΩΝ. ἰδρύω, οἰκοδομῶ, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν καὶ Ἀμφιλοχίαν ἔκτισαν:

Ν. ἙΛΛ. κτίζω καὶ χτίζω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **κτῶμαι** (ἀομαι)=1) ἀποκτῶ, 2) προμηθεύομαι, 3) κερδίζω. πρτ. ἐκτώμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι, [παθ. μέλλ. κτηθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην, παθ. ἄορ. ἐκτῆθην, πρκ. κέκτημαι καὶ σπαν. ἐκτημαι, ὕπερσ. ἐκεκτήμην, τετελ. μέλλ. κεκτήσομαι.

Κλίσις πρκ:

ὄριστ. κέκτημαι, σαι, ται.

ἄποτ. κεκτώμαι, κεκτῆ, κεκτῆται.

εὐκτ. κεκτῆμην ἢ κεκτώμην, κεκτῶ, κεκτῶτο.

πρόστ. κέκτησο. **ἀπαρ.** κεκτῆσθαι, **μτχ.** κεκτημένος.

ΠΑΡΑΓ. κτήμα, κτήσις, κτήνος, κτήτωρ, κτητός, κτητικός, κτέανον, ἐπίκτητος, ἄκτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό θ. κτη- και κτα- κτα- ομαι κτώμαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΘ. κερδαίνω, λαμβάνω, πορίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. προίεμαι, ἀποβάλλω, ἀπόλλυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. εἰ γὰρ ἐκεκτήμην οὐσίαν.

2) με 2 αἰτιατ. ἐξ ὧν ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης: Τισσαφέρνης τοὺς θεοὺς πολεμίους ἐκτῆσατο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἢ μτχ. τοῦ παθ. ἄορ. «ικανότης κτηθεῖσα ἐν τῷ στρατεύματι» καὶ ὁ πρκ. κέκτημαι=ἔχω κατέχω. «κέκτημαι τὰ ἀπαραίτητα προσόντα». σὺνθ. ἀποκτῶ καὶ ἀποχτῶ, κατακτῶ καὶ καταχτῶ.

κυβερνῶ (ἄω)=1) διοικῶ, 2) διευθύνω. πρκ. *ἐκυβέρνων*, μέλλ. *κυβερνήσω*, ἄορ. *ἐκυβέρνησα*.

- Παθ. *κυβερνώμαι*, πρκ. *ἐκυβερνώμην*.

ΠΑΡΑΓ. κυβέρνησις, κυβερνήτης, κυβερνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. κυβερνα- (λατ. guberno=κυβερνῶ) κυβερνά-ω-ῶ

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. διὰ καὶ σὺν.

ΣΥΝΩΝ. διοικῶ, ἄρχω, κρατῶ.

ΣΥΝΤΑΞ: με αἰτιατ. τὰ ἄρματα κυβερνώσιν.

Ν ΕΛΛ. **κυβερνῶ** καὶ **κυβερνάω**=1) κρατῶ τὸ τιμόνι, 2) διοικῶ, διευθύνω, 3) διαχειρίζομαι τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν μιᾶς χώρας. «ὁ βασιλεὺς βασιλεύει, καὶ ἡ κυβέρνησις κυβερνᾷ», **διακυβερνῶ**.

κυκλῶ (ὄω)=1) περικυκλώνω, 2) περιβάλλω, 3) περιστρέφω. Τὸ μέσον *κυκλοῦμαι* χρησιμοποιεῖται ὡς ἐνεργητικόν.

- Παθ. *κυκλοῦμαι*=σχηματίζω κύκλον, κυρτώνομαι. πρκ. *ἐκυκλόμην*, μέλλ. *κυκλώσομαι*, [παθ. μέλλ. *κυκλωθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐκυκλώσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐκυκλώθην*, πρκ. *κεκύκλωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. κύκλωσις, κύκλωμα, κυκλωτός, κυκλωτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ κύκλος θ. κυκλώ--ῶ.

ΣΥΝΘ. συνήθως με τὴν πρόθ. περί.

ΣΥΝΩΝ. περικλείω, περιστρέφω, περιτειχίζω, περιστοιχίζω, περιβάλλω,

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: οἱ Πελοποννήσιοι ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων.

Ν. ΕΛΛ. κυκλῶ καὶ κυκλώνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. περι-κυκλώνω.

κυλίνδω καὶ **κυλινδέω**=1) κυλίω κάτ., 2) κινῶ, 3) περιστρέφω. πρτ. *ἐκύλινδον*, [μέλλ. κυλινδήσω καὶ κυλίσω, ἀόρ. ἐκύλισα].

- Μέσ. *κυλίνδομαι* καὶ *κυλινδοῦμαι* καὶ *καλινδοῦμαι*, πρτ. *ἐκαλινδοῦμην*, [μέσ. μέλλ. κυλίσομαι, παθ. κυλισθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκυλισάμην], παθ. ἀόρ. *ἐκυλίσθην* [καὶ ἐκυλινδήθην], πρκ. *κεκύλισμαι* [ὑπερσ. ἐκεκυλίσμην].

ΠΑΡΑΓ. κυλίνθοις, κύλινθος, κύλισις, κύλισμα, κυλιστός, κυλίστρα.
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ θέματα *κυλίνδ-* *κυλινδε-* καὶ *καλυνδε-*:

Τὸ ι εἶναι μακρὸν εἰς ὄλους τοὺς χρόνους πλὴν τοῦ ἐνεστ.καὶ πρτ. **ΣΥΝΘ.** με τὰς προθ. : ἐκ, ἐπὶ κατὰ, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περιστρέφω, κινῶ, κυλίω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. κυλίνδουσι λίθους ὑπὲρ ταύτης τῆς ὑπερχούσης πέτρας.

Ν. ΕΛΛ. κυλίω καὶ κυλῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. *κατρακυλῶ*.

κύπτω=1) σκύβω, 2) κάμπτομαι. [πρτ. *ἔκυπτον*, μέλλ. *κύψω*], ἀόρ. *ἔκυψα*, πρκ. *κέκυψα*.

- Μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. οἰμασ. *κύψομαι* συνήθ. σύνθ.

ΠΑΡΑΓ. [κύφωμα, κύφωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ *κυβ-* καὶ τὸ πρόσφ. τ, *κυβ-τ-ω* *κύπ-τ-ω*. Τὸ υ εἶναι μακρὸν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἐν, ἐπί, παρά, πρὸς, σύν, ὑπὲρ.

ΣΥΝΩΝ. νεύω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀμτβ . ἡδη γάρ οἱ ἐξ αὐτῶν καλόν τι ἀνακύψοιτο τῶν ἐρωτημάτων.

2) σπαν. με ἑμπερόθ. προσδ : καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν ἕγην.

Ν. ΕΛΛ. κύπτω, κύφτω καὶ *σκύβω*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. (ιιτφ). «ἔκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐσθυνῶν» ὑποκύπτω.

κυρῶ (όω)=1) κάμνω κάτι ἔγκυρον, ἐπικυρώνω, ἐπιβεβαιώνω, 2) ἐκτελῶ. πρτ. *ἐκύρουν*, [μέλλ. κυρώσω], ἀόρ. *ἐκύρωσα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *κυροῦμαι*, [παθ. μέλλ. κυρωθήσομαι], παθ. ἀόρ. *ἐκυρώθην*, [πρκ. κεκύρωμαι, ὑπερσ. ἐκεκυρώμην].

ΠΑΡΑΓ κύρωσις, κύρωμα, κυρωτέον, ἐπικύρωσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *κύρος* θ. *κυρό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΤ. με τὰς προθ. : ἐπί, κατά.

ΑΝΤΙΘ. ἀκυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη.

N. ΕΛΛ. ἐπικυρώνω=1) καθιστῶ κάτι ἔγκυρον, ἐπισημοποιῶ, 2) ἐπιβεβαιώνω κάτι, συμφωνῶ. κατακυρώνω=1) ἀναγνωρίζω τὴν κατοχὴν κάποιου πράγματος εἰς κάποιον. ἐπιδικάζω.

* κωλύω=1) ἐμποδίζω, 2) ἀπαγορεύω. πρτ. ἐκώλυον, μέλλ. κωλύσω, ἄορ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα.

• Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλύομην, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. κωλύσομαι, [παθ. μέλλ. κωλυθήσομαι], μέσ. ἄορ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐκεκωλύμην, τετελ. μέλλ. κεκωλύσομαι.

ΠΑΡΑΓ. κώλυμα, κωλύμη (=ἐμπόδιον), κώλυσις, κωλυτής, ἀκωλύτως.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τῶ κωλύ-ω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἐμποδίζω, εἶργω, ἀπερύκω, ἀποτρέπω.

ΑΝΤΙΘ. ἐῶ, ἀφίημι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : μαχόμενοι δ' οἱ πολέμιοι ἐκώλυον τὰς παρόδους.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. : πολλοὺς ἀν αὐτῶν κωλύσειε τοῦ καίειν ἐπιόντας.

3) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. (τελικ.) : τί με κωλύει κληροῦσθαι τῶν ἐννέα ἀρχόντων.

N. ΕΛΛ. κωλύω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, παρακωλύω=παρεμποδίζω κάποιον νὰ πράξῃ κάτι.

Λ

* λαγχάνω=1) λαμβάνω με κληρὸν, 2) γίνομαι κάτοχός τινος, 3) ἐνάγω κάποιον εἰς τὸ δικαστήριον. πρτ. ἐλάγχανον, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. λήξομαι, ἄορ. β' ἔλαχον, πρκ. εἴληχα, ὑπερσ. εἰλήχειν.

• Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἄορ. ἐλήχθην, πρκ. εἴληγμαι.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

εἴληγμαι = πρκ. τοῦ λαγχάνομαι

εἴλιγμαι = πρκ. τοῦ ἐλίσομαι

* Αντικατάστασις άορίστων

	άριστ.	ύποτ.	εϋκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
άόρ. β'	έλαχον	λάχω	λάχοιμι	λάχε	λαχείν	λαχών
παθ. άόρ.	έλήθηην	ληθῶ	ληθείην	λήθητι	ληθηίηναι	ληθθείς

ΠΑΡΑΓ. λαχμός (=λαχνός), λάχος (=λαχνός), λήξις (=κλήρωσις), ληκτέος, ληκτός.

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν λαχ- προέρχονται τὰ θ. : 1) τὸ άσθενές λαχ- καί 2) τὸ ισχυρόν ληχ. από τὸ θ λαχ- τὸ πρόσφ. -αν- καί τὸ ένρινον ἐπένηθημα ν έντός τοῦ θέματός του λαυχ-άν-ω (δπως τά : λαμβάνω, τυγχάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι) λα-ν-χ-αν-ω — λαγχ-άν-ω. Ἐπό τὸ ἴδιον θέμα ὁ άόριστος έλαχον. Ἐπό τὸ θ. ληχ- σχηματίζονται οἱ άλλοι χρόνοι, ὁ δὲ παρακείμενος έοχηματίσθη κατ' αναλογίαν πρὸς τὸ εἴληφα (τοῦ λαμβάνω).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. . αντί, από, διά, επί, μετά, πρό, σύν. επιλαγχάνω (=λαμβάνω με κλήρον μετά από κάποιον, έρχομαι δεύτερος) μτχ. επιλαχών.

ΣΥΝΩΝ. κληροῦμαι, σίροῦμαι, μείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : οὐχ ἡμᾶς δαίμων λήξεται.

2) με γεν : οἱ άν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτήσ.

3) με άπαρ. : Λακεδαιμόνιοι έλαχον πρότεροι άποδιδόναί & εἶχον. Ὅς συνδεδ. λαμβάνει κατηγορ. τοῦ ύποκ. Δημοσθένης οὐκ έλαχε τειχοποιός.

Ν. ΕΛΛ. λαχαίνω=1) συναντῶ, άπαντῶ, 2) έπιτυγχάνω κάτι εκ τύχης: «μου έλαχε ένα ρολόι» 3) ως τριτοπρόσωπον=συμβαίνει. «μὴν έλαχε νά τὸν συναντήσης»:

- * λαμβάνω=1) παίρνω 2) πιάνω 2) συλλαμβάνω. πρτ. *ελάμβανον* μέσ. μέλ. με ένεργ. σημασ. *λήψομαι* άόρ. β' *έλαβον* πρτ. *εἴληφα* ύπερσ. *εἴληφειν*.
- Μέσ. *λαμβάνομαι*=1) πιάνομαι από κάτι, 5) καταφεύγω, 3) επιπλήττω.
- Μέσ. και Παθ. *λαμβάνομαι*, πρτ. *ελαμβανόμην*, παθ. μέλ. *ληφθήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ελαβόμην*, παθ. άόρ. *ελήφθην*, πρτ. *εἴλημμαι*, ύπερσ. *εἴλήμμην*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

λήψομαι—ληφθήσομαι (μέλλ.), ελήφθην (άόρ.)=τοῦ λαμβάνω.

λείψομαι—λειφθήσομαι (μέλλ.), ελείφθην (άόρ.)=τοῦ λείπω.

Ἀντικατάστασις ἀορ: β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔλαβον	λάβω	λάβοιμι	λαβέ	λαβεῖν	λαβών
ἐλαβόμεν	λάβωμαι	λαβοίμην	λαβοῦ	λαβέσθαι	λαβόμενος

Κλίσις μέσ. πρκ καὶ ὑπερσ.

ὄριστ. ἐλήμμαι - ψαι - πται - μμεθα - φθε - μμένοι εἰσί.**προστ.** ἐλήψο - φθω, φθε, φθων.**ἀπαρ.** ἐλήφθαι. **μτχ.** ἐλημμένος.**ὑπερσ:** ἐλήμμην - ψο - πτο - μμεθα, - φθε - μμένοι ἦσαν.

ΠΑΡΑΓ. λαβή, λαβίς, λάφυρον, λήψις, λήμμα, λήπτις, ληπτέον, ληπτός, ἀντίληψις, ἀντιλήπτωρ (= ὑπερασπιστής), σὺλληψις, ἀμφιλαφής (= κατάφυτος), καταληπτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **σλαβ-** καὶ **σληβ-** προέρχονται τὰ θ. **λαβ-** καὶ **ληβ-**. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-**, τὸ πρόσφ **-αν-** καὶ τὸ ἔνρινον **ἐπένημα ν** ἐντὸς τοῦ θέματος τοῦ **λα-ν-β-αν-ω = λαμβ-άν-ω**. Ἀπὸ τὸ θ. **λαβ-** σχηματίζονται καὶ οἱ ἀορ. β' **ἔλαβον, ἐλαβόμεν**. Ἀπὸ τὸ θ. **ληβ-** σχηματίζονται οἱ ἄλλοι χρόνοι. Ὁ ἀναδιπλ. εἰ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ. **σλαβ- —σεσληφ-α —σελληφα εἰληφα**.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθ.: ἀπολαμβάνω (=1 λαμβάνω παρά τινος 2. λαμβάνω ὀπίσω), ἀντιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ὀπὸς κάτω), ἐπιλαμβάνομαι (=πιάνομαι ἀπὸς κάτω), ὑπολαμβάνω (=1. δέχομαι ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, 2. ἀπαντῶ, 3. (μὲ ἀπαρέμφ.)=νομίζω).

ΣΥΝΩΝ. δέχομαι, αἰρῶ, δανείζομαι, ὠνοῦμαι, μισθοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. δίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: μίαν μὲν ναὺν λαμβάνουσιν.

δίκην λαμβάνω (=τιμωρῶ), δίκην δίδωμι (=τιμωροῦμαι).

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης). ὥσπερ με ἀραῖον ἔλαβες.

3) μὲ γεν.: καὶ λαβόμενοι τῶν ὄρων διαφεύγουσιν εἰς τὰς Ἀθήνας.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ κατηγ. μτχ.: ἂν ἄρα ἄλλον τινὰ λαμβάνη ψευδόμενον ἐν ἡ πόλει.

Ν. ΕΛΛ. λαμβάνω καὶ λαβαίνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἔλαβε γράμμα». σύνθ. ἀναλαμβάνω, ἐκλαμβάνω, παραλαμβάνω, συλλαμβάνω κλπ.

λανθάνω καὶ σπανιώτ. λήθω=1) διαφεύγω τὴν προσοχὴν, εἶμαι ἄγνωστος, παραμένω ἀθέατος. πρτ. **ἐλάνθανον**, μέλλ. **λήσω**, ἀορ. β' **ἔλαθον**, πρκ. **λέληθα**, ὑπερσ. **ἐλελήθειν**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **λανθάνομαι** (=λησμονῶ ἀφίνω νὰ μοῦ διαφύγη κάτω. Εἰς τοὺς ἀττικοὺς πεζοὺς σχεδὸν πάντοτε σύνθετον **ἐπιλαν-**

θάνομαι. πρτ. *ἐπελανθανόμην*, μέσ. μέλλ. *ἐπιλήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ἐπελαθόμην*, πρκ. *ἐπιλέλησμαι*, ύπερσ. *ἐπελελήσμην*.

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

λήσω—(ἐπι)λήσομαι (μέλλ.)=τοῦ λανθάνω
λύσω—λύσομαι (μέλλ.)=τοῦ λύω

Ἐντικατάστασις άόρ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἐλαθον	λάθω	λάθοιμι	λάθε	λαθεῖν	λαθών
ἐλαθόμην	λάθωμαι	λαθοίμην	λαθοῦ	λαθέσθαι	λαθόμενος

ΠΑΡΑΓ. λάθος, λάθρα, λαθραῖος, λήθη, λήσμων (=ἐπιλήσμων), ᄡληστος (=ᄡλησμόνητος), λημοσύνη, ᄡλάθητος, ᄡληθής:

ΕΤΥΜ. ᄡπό τήν ρίζαν λαθ- σχηματίζονται τὰ θ. : 1) λαθ- και 2) ληθ-.

Ἐπό τό θ. λαθ- και τό πρόσφ. -αν-, τό ἔνρινον ἐπένημα ν ἐντός τοῦ θέματος λα-ν-θ-άν-ω λανθάνω.

ΣΥΝΘ. μέ τας προθ. : διά, ἐκ, ἐπί, διαλανθάνω (=διαφεύγω τήν προσοχήν), ἐπιλανθάνομαι (=λησμονῶ).

ΣΥΝΩΝ. διαφεύγω.

ΑΝΤΙΘ. μιμησκομαι, μνημονεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αιτιατ. και κατηγ. μτχ. : οἱ ἵππεις ἐλάνθανον ἑαυτοῦς ἐπί τῷ λόφῳ γενόμενοι.

2) μέ αιτιατ. και ειδ. πρót. : οὐ λανθάνεις με ότι οὐδ' οἰόμενός με τούτων ἐπιμελεῖσθαι ταῦτα λέγεις.

3) μέ κατηγ. μτχ τοῦ ύποκ. (ή μτχ. μεταφράζεται ὡς ρήμα και τό ρήμα ὡς ἐπίρρημα) : τοῦτο δ' αὐ οὕτω τρεφόμενον ἐλάνθανεν αὐτῷ τό στράτευμα.

Τό μέσον ἐπιλανθάνομαι, 1) μέ γεν. : ἐπελανθανόμην τε αὐτοῦ θαμά.

2) μέ κατηγ. μτχ. : ἐπελανθάνετο μεμνημένος τῶν ἐντολῶν.

3) μέ τελ. άπαρ. εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται.

• λέγω(1)=1) λέγω, όμιλῶ, ἐκθέτω, 2) διακηρύσσω, 3) διατάσσω, 4) καλῶ, 5) ἔννοῶ. πρτ. *ἔλεγον*, *λέξω* και *ἔρῶ*, άόρ. α' *ἔλεξα* και *εἶπα*, άόρ. β' *εἶπον*, πρκ. *εἶρηκα*, ύπερσ. *εἰρήκειν*.

• Παθ. *λέγομαι*, πρτ. *ἐλεγόμην*, παθ. μέλλ. *ρηθήσομαι* και *σπαν. λεχθήσομαι*, παθ. άόρ. *ἔρρηθήην* και *σπαν. ἐλέχθην*, πρκ. *εἶρη-*

μαι καὶ **σπαν.** *λέλεγμαι*, ὑπερσ. *ειρήμην*, τετελ. μέλλ. *ειρήσομαι* καὶ *λελέξομαι*.

Πρόσθετε τὰ ὁμόηχα

εἶρηκα (πρκ.), εἰρήκειν (ὑπερσ.), εἶρημαι (πρκ.), εἰρήμην (ὑπερσ.)= τοῦ λέγω.
ἦρηκα (πρκ), ἦρήκειν (ὑπερσ.), ἦρημαι(πρκ.), ἦρήμην (ὑπερσ.)= τοῦ αἰρῶ.
ἦρικα πρκ. τοῦ ἐρείδω.
ἦρικά πρκ. τοῦ ἐρίζω.

Ἄντικατάστασις μέλλ. καὶ ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ	ἐρῶ	—	ἐροῖμι	—	ἐρεῖν	ἐρῶν
ἀόρ. β'	εἶπον	εἶπω	εἶπομι	εἶπέ	εἶπειν	εἰπὼν
παθ. ἀόρ.	ἐρρήθην	ρηθῶ	ρηθεῖην	ρηθήτη	ρηθήναι	ρηθείς

Συμπληρωματικῶς κατὰ τὴν κλίσιν τοῦ ἄορ. β' χ ἔξιμοποιοῦνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ ἄορ. α' :

1) δεύτερον ἐνικ. **ὄριστ.** εἶπα, 2) **εὐκτ.** α' πληθ. εἶπαιμεν, 3) **προστ.** εἶπον, εἰπάτω, εἶπατε, 4) **ἀπαρ.** εἶπαι, 5) **μτχ.** εἶπας.

ΠΑΡΑΓ. λόγος, λέξις, λεκτός, ἀναντιλέκτως (=ἀναμφισβητήτως), λεκτικός, λεκτέον, ρῆμα, ρῆσις, ρητός, ρήτωρ, ἀπόρρητος, διαρρήδην (=σαφῶς), ρήτρα.

ΕΤΥΜ τὸ ρῆμα δὲν σχηματίζει ὄλους τοὺς χρόνους ἀπὸ τὸ ἴδιον θ. ἀλλὰ ἀπὸ τρία διαφορετικά. 1) ἀπὸ τὸ θ. **λεγ-**. 2) ἀπὸ τὸ θ. **φερ-** (ἔπος=λόγος) **Fe-Fεπον** καὶ μὲ τὴν προσδευτικὴν ἀνομοίωσιν **FeFειπον εἶπον**. Τὸ **ει** ἐπειδὴ προήλθεν ὅπὸ ἀνομοίωσιν διατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς ἐγκλίσεις. 3) ἀπὸ τὸ θ. **φερ-** (λατ: **ver-bum**=λόγος) καὶ μὲ μετάρθεσιν φθόγγων **Fr-** καὶ **Frη-** ἀπὸ τὸ **Fer-** ὁ μέλλ. **Fer-e-σω -Fερέω -ἐρῶ**, ὁ πρκ. **FeFερε-κα e-ερ-ε-κα εἶρηκα**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ : ἀντί, ἐπί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ ἀγορευῶ, φημί, φράζω, φθέγγομαι, φωνῶ, λαλῶ, διηγοῦμαι, δημηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : νῦν γε μὴν λέξω τὰ προκειμένα. εἰ λέγω τινὰ (=ἐπαινῶ κάποιον), εἰ ἀκούω (=ἐπαινοῦμαι), κακῶς λέγω τινὰ (=κακολογῶ), κακῶς ἀκούω (=κακολογοῦμαι).

2) μὲ δύο αἰτιατ. : ὅταν (οἱ ὑποκριταί) ἐν ταῖς τραγωδίαις ἀλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τοιοῦτόν σοι ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἶρηκα.

- 4) με ειδ. πρότασιν: οδοι Ελεγον οτι Κύρος μὲν τέθνηκεν.
 5) με ειδ. ἀπαρ. . ἔλεγε θαρρεῖν. καὶ τελ ὅταν ἔχη τὴν ἔνοιαν τοῦ κλεῦω . τὰ τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν.
 6) με ἐμπρόθ. προσδ. ἔφ' οἷς νῦν λέγω

N. ΕΛΛ λέγω καὶ λέω=1) ὅ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. 2) ἀναφέρω διαλαμβάνω, 3) ἐπηρεάζω, 4) ὑπόσχομαι. «μοῦ εἶπε ὅτι θά μοῦ δανείση χρήματα», 5) ἀπολογοῦμαι. «τί ἔχεις νά πῆς,» 6) ὀνομάζω, ἀποκαλῶ 7) σκέπτομαι. «λέω νά φύγω» 8) νομίζω, ὑποθέτω, φαντάζομαι. «ποτέ δέν τόλεγα νά φανῆ ἀχάριστος» 9) ἀπαγγέλλω. σύνθ. **προλέγω**, ἀντιλέγω, παραλέω.

- * λέγω (2)=1) συλλέγω, συναθροίζω, 2) λογαριάζω, 3) μετρῶ. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον κυρίως με τὴν *σύν*. ἔνεστ. **συλλέγω**, πρτ. **συνέλεγον**, μέλλ. **συλλέξω**, ἀόρ. **συνέλεξα**, παρκ. **συνείλοχα**.
- Μέσ. καὶ Παθ. **συλλέγομαι**, πρτ. **συνελεγόμεην**, μέσ. μέλλ. **συλλέξομαι**, [παθ. μέλλ. α' συλληχθήσομαι], παθ. μέλ. β' **συλληγήσομαι**, μέσ. ἀόρ. **συνελεξάμην**, παθ. ἀόρ α' **συνελέχθην**, παθ. ἀόρ. β' **συνελέγην**, πρκ. **συνείλεγμα**, ὑπερσ. **συνειλεγμένος ἦν**. Ὁ πρκ. ὅταν εἶναι σύνθετ. με τὰς προθ. *ἐπὶ* καὶ *ἐκ* σχηματίζεται: **ἐπιλέλεγμα** καὶ **ἐκλέλεγμα**.

Ἀντικατάστασις ἀορ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
συνέλεξα	συλλέξω	συλλέξαιμι	σύλλεξον	συλλέξαι	συλλέξας
συνελέγην	συλλεγῶ	συλλεγείην	συλλέγηθι	συλλεγῆ- ναι	συλλεγείς

ΠΑΡΑΓ. λογάς (=διαλεγμένος), λογάδην (=κατ' ἐκλογὴν), ἐκλογὴ, ἐκλεκτός, ἐκλεκτός, ἐκλεκτέον, συλλογὴ, σύλλογος, συλλογεύς, κατάλογος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. λεγ- (λατ. lego=συναθροίζω)· ὁ πρκ λαμβάνει ἀναδιπλασ. εἰ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ εἰληφα,

ΣΥΝΘ με τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, κατά, προ-εκ, καὶ κυρίως τὴν πρόθ. σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀθροίζω, ὀλίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : Κλέαρχος στράτευμα συνέλεξεν.

N. ΕΛΛ. συλλέγω=1) μαζεύω. «συλλέγω σπάνια βιβλία», ἐκλέγω, διαλέγω.

ληλατῶ (έω)=1) ἀπάγω λείαν, λαφυραγωγῶ, 2) ληστεύω. πρτ. **ἐληλάτου**, μέλλ. **ληλατήσω**, ἀόρ. **ἐληλάτησα**.

- Παθ. [ἔνεστ. ληλατοῦμαι, ἀόρ. ἐληλατήθην].

ΠΑΡΑΓ. [ληλασία, ληλάτῃσι].

ΕΤΥΜ. από τὸ εὐσιαστ. ληλάτῃς (λεία + ἐλαύνω). θ. ληλατέ-ω ὡ παρασύνθετον:

ΣΥΝΩΝ. ληίζομαι, ἐρημῶ, βλάβτω, φθειρῶ, δηῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ἦ τὸν εἰσαεὶ ληλατήσῃ χρόνον.

2) μὲ ἐμπρόθ: προσδ.: γινώσκοντες ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἀγρῶν ληλατήσοιεν.

Ν. ΕΛΛ. ληλατῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) κατακλέπτω. «οἱ κλέπται ἐληλάτησαν τὸ κατάστημα».

* λείπω=ἐγκαταλείπω, ἀφίνω. πρτ. *ἔλειπον*, μελλ. *λείψω*, ἀόρ. β' *ἔλιπον*, πρκ. *λέλοιπα*, ὑπερσ. *ἐλελοίπειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *λείπομαι*, πρτ. *ἐλειπόμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *λείψομαι*, παθ. μέλλ. *λειφθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐλιπόμην*, μέλλ. παθ. ἀόρ. *ἐλειφθῆν*, πρκ. *λέλειμμαι*, ὑπερσ. *ἐλελείμην*, τετελ. *λελείψομαι*. Τὸ μέσον *λείπομαι τινος*=εἶμαι κατώτερος, ὑπολείπομαι ἀπὸ κάποιου.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

λείψομαι (μέλλ.), λειφθήσομαι (μέλλ.), ἐλειφθῆν (ἀόρ.)=τοῦ λείπω
 λήψομαι (μέλλ.), ληφθήσομαι (μέλλ.), ἐλήφθῆν (ἀόρ.)=τοῦ λαμβάνω
 λέλειμμαι (πρκ.), ἐλελείμην (ὑπερσ.)=τοῦ λείπομαι
 λέλυμαι (πρκ.), ἐελύμην (ὑπερσ.)=τοῦ λύομαι

* Αντικατάστασις ἐνεστ. καὶ ἀορ (πρόσεχε τὴν ὀρθογραφίαν)

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	λείπω	λείπω	λείποιμι	λείπε	λείπειν	λείπων
ἀόρ. β'	ἔλιπον	λίπω	λίποιμι	λίπε	λιπεῖν	λιπῶν
ἐνεστ.	λείπομαι	λείπομαι	λειπόμην	λείπου	λείπεσθαι	λειπόμενος
ἀορ. β'	ἐλιπόμην	λίπωμαι	λιποίμην	λιποῦ	λιπέσθαι	λιπόμενος

ΠΑΡΑΓ. λείψις, λείμμα, [ἔλλειμμα, ἔλλειψις, δίσλειμμα], λείψανον, [ἀδιάλειπτος], ἔλλιπής, λοιπός, λοιθοσός, λοισθίος (=ὁ τελευταῖος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λειπ- προέρχονται: 1) τὸ ἰσχυρὸν θ. λειπ-(ἐνεστ., πρτ., μέλλ. καὶ οἱ μέσοι καὶ παθ. τύποι πλὴν τοῦ ἀορ. β'), 2) τὸ ἀσθενές θ. λιπ-(ἀόρ. β' ἐνεργ. μεσ.) ἀπὸ τὸ θ. λειπ- μὲ ἐτεροίωσιν. λοιπ- ὁ πρκ. λέλοιπα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρά, πρό, κατά, ὑπό: ΣΥΝΩΝ. ἐῶ, ἀφίημι, τοῦ μέσου: ἤττωμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: λείπουσι δὴ καὶ τὸν λόφον οἱ ἵππεις.

2) τὸ μέσον μὲ γεν.: λείπομαι τινος=εἶμαι κατώτερος τινός ἀνὴρ καὶ ἐξ ἄλλα οὐδενός λειπόμενος.

Ν. ΕΛΛ. λείπω=1) ἀπουσιάζω. «λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι», 2) ἀποδημῶ: «λείπει στὴν Ἀμερική», 3) ὑπολείπομαι, λείπω. «λείπουν 2 σελίδες ἀπὸ τὸ βιβλίο», σύνθ. παραλείπω. ἐκλείπω, ἐλλείπω, καταλείπω: ἐγκαταλείπω.

λεύω=1) λιθοβολῶ 2) φονεύω μὲ λίθον. συνήθως σύνθετον· καταλεύω, πρτ. κατέλευον, μέλλ. καταλεύσω, ἀόρ. κατέλευσα.

- Παθ. καταλεύομαι, παθ. μέλλ. καταλευσθήσμαι, παθ. ἀόρ. κατελεύσθην.

ΠΑΡΑΓ. λευστήρ και λεύσιμος (=ὁ λιθοβολῶν), κατάλευσις, λιθόλευστος, λευσμός (=λιθοβολία).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λεF (δωρ. λεύς=λίθος) και λαF- (λαῖας=λίθος), θ. λεύ-ω. Τὸ ρῆμα παίρνει σ πρό τῶν καταλήξεων ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ μ, τ, θ.

ΣΥΝΘ. κυρίως μὲ τὴν κατά.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, λιθάζω, λιθοβολῶ

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αιτιατ. : τὸν τε Θράσυλλον ἤρξαντο λεύειν.

λήγω=1) καταπαύω, κατευνάζω, 2) τελειώνω, σταματῶ. πρτ. ἔληγον, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν λαγ (λαγαρός=χαλαρός), θ. λήγ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, κατά, παρά.

ΣΥΝΩΝ. παύομαι, τελευτῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἄρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπτβ. : ἡ ἡμέρα οὕτως ἔληξε.

2) μὲ γεν. : εἰ λήγοις τῶν πόνων, τούτου ἂν ἐπιτύχοις.

3) μὲ κατηγ. μτχ. : ἐκεῖνός γε μὴν ὑμῶν οὐποτ' ἔληγεν.

Ν. ΕΛΛ. λήγω= 1) τελειώνω. «ἔληξεν ἡ συνεδρίασις». 2) τερματίζομαι κάπου. «ὁ ἀ' παγκόσμιος πόλεμος ἔληξε τὸ 1918». σύνθ. ἀπολήγω καταλήγω.

λήζομαι· ἀποθ.=1) λαμβάνω ὡς λείαν. 2) ληλατῶ, ληστεύω. 3) ἐρημώνω. πρτ. ἐληζόμην, [μέλλ. λήσομαι], ἀόρ. ἐλησάμην, [πρτ. λέλησμαι].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

<p>λήσομαι (μέλλ.), ἐλησάμην (ἀόρ.)=τοῦ λήζομαι λύσομαι (μέλλ.), ἐλυσάμην (ἀόρ.)=τοῦ λύομαι</p>
--

ΠΑΡΑΓ. ληστής, ληστεύω, ληστρικός, ληστήριον (=φωλεὰ ληστών).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. ληῖς -ίδος (=λεία). θ. ληιδ- και τὸ πρόσφ. j, ληιδ-j-ομαι, ληῖζομαι ἢ λήζομαι.

ΣΥΝΩΝ. δηῶ, ληστεύω, λεηλατῶ, βλάπτω, κακουργῶ, κλέπτω:
 ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : κάντεῦθεν ὀρμῶμενοι ἐλήζοντο τὴν Κολχίδα.

- * **λογίζομαι**· ἀποθ.=1) ὑπολογίζω, 2) σκέπτομαι, 3) νομίζω, 4) συμπεραίνω, 5) θεωροῦμαι. πρτ. *ἐλογιζόμεν*, μέσ. μέλλ. *λογοῦμαι*, [παθ. μέλλ. *λογισθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐλογισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλογισθῆν*, πρκ. *λελόγισμαι*, ὑπερσ. *ἐλελογίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. λογισμός, λογιστής, [λογιστήριο, λογιστικός], λογιστέον, [ἀλόγιστος, συλλογιστέος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *λόγος* με τὴν κατάληξιν *-ίζομαι*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, διά, κατά, παρά, σύν, ὑπό, διαλογίζομαι (=σκέπτομαι)

ΣΥΝΩΝ βουλευόμαι, σκοποῦμαι, ἀριθμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ : τὰ ζυμφέροντα λογιζόμενοι τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε.

2) με ἀπαρ τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν.

3) με εἶδ. πρὸτ. : ἐλογίζοντο ὡς ἀποστήσοιντο αἱ περιοικίδες πόλεις.

N. ΕΛΛ συνήθως σύνθετον *ἀναλογίζομαι*=λογαριαζῶ ὑπολογίζω: «ἀναλογίζομαι τοὺς κινδύνους», *διαλογίζομαι*=σκέπτομαι, στοχάζομαι *καταλογίζω*=ἀποδίδω εὐθύνην εἰς κάποιον. «σοῦ καταλογίζουν βαρείαν ἀμέλειαν» *συλλογίζομαι*.

λοιδορῶ (έω)=1) ὑβρίζω, κακολογῶ. πρτ. *ἐλοιδορουν*, μέλλ. *λοιδορήσω*, ἄορ. *ἐλοιδορήσα*, πρκ. *λελοιδορήκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *λοιδοροῦμαι*, πρτ. *ἐλοιδορούμην*, μέσ. μέλλ. *λοιδορήσομαι* [καὶ *λοιδορηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐλοιδορησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλοιδορήθην*, πρκ. *λελοιδορήμαι*.

ΠΑΡΑΓ. λοιδορήσις, λοιδορισμός, [λοιδορητέον, λοιδορήμα].

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ ἐπίθ. *λοιδορος*=κακολόγος θ. *λοιδορέω-ω*.

ΣΥΝΩΝ. κακολογῶ, ὑβρίζω, ψέγω, μέφομαι βλασφημῶ, αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, ἐγκαλῶ

ΑΝΤΙΘ. εὐ λέγω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, εὐλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. με αίτιατ : αὐτοὶ τε ἀγάλλονται καὶ ἡμᾶς λοιδοροῦσιν

τὸ μέσον με δοτ. : ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο.

- * **λυμῖνομαι**· ἀποθ.=1) κακομεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, 2) καταστρέφω, ἀφανίζω, 3) ἀτιμάζω. πρτ. *ἐλυμαινόμεν*, μέλλ. *λυμανοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐλυμηνάμην*, παθ. ἄορ. *ἐλυμάνθην*, πρκ. *λελύμασμαι*, [ὑπερσ. *ἐλελυμάσμην*], τετελ. μέλλ. *λελυμασμένος ἔσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. λυμαντήρ, λυμαντής, λυμαντήριος:

ΕΤΥΜ. από τὸ οὐσιασ. *λύμη* (=βλάβη) θ. *λυμαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *λυμαν-j-ομαι* καὶ *ἐπένθεσιν* τοῦ *j* *λυμαίνομαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διὰ, ἀπό, κατά· ἀπολυμαίνομαι (=ἀποβάλλω τὴν βλάβην).

ΣΥΝΩΝ. βλάπτω, λωβῶμαι, κακουργῶ, δηῶ.

ΑΝΤΙΘ. λυσιτελῶ, ὀνίνημι, ὠφελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐλυμαίνοντο τὴν Πελοπόννησον.

2) με δοτ. : εἴ τις ἡμῶν αὐτῶν λυμαίνεται τῇ καταστάσει:

Ν. ΕΛΛ. *λυμαίνομαι*=φθειρῶ, καταστρέφω. «οἱ ληστοὶ ἐλυμαίνοντο τὴν ὑπαιθρον» *ἀπολυμαίνω*=καθαρίζω, ἐξυγιαίνω:

λυπῶ (έω)=1) προξενῶ λύπην, 2) ἐνοχλῶ, 3) πικραίνω, στενοχωρῶ. πρτ. *ἐλύπουν*, μέλλ. *λυπήσω*, ἄορ. *ἐλύπησα*, πρκ. *λελύπηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *λυποῦμαι*, πρτ. *ἐλυπούμην*, μέσ. μέλλ. *λυπήσομαι*, [παθ. μέλ. *λυπηθήσομαι*], παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. *ἐλυπήθην*, πρκ. *λελύπημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ἄλυπτος, λυπητέον, ἄλυπῆτως, [λύπημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. *λύπη*, θ. *λυπέ-ω-ῶ*,

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, παρά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. ἀνίῶ, βλάπτω, θλίβω, ἐνοχλῶ, πιέζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγάλλομαι, εὐφραίνομαι, ἤδομαι, τέρπομαι, χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ενεργ. 1) με αίτιατ. : τοῦτὸ σε λυπεῖ.

2) με δύο αίτιατ. (ἢ μία σύστοιχ.) : ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν

3) με κατηγ. μτχ. : ἐλύπει γὰρ αὐτόν (τόν Μηδοσάδην) ἢ χῶρα πορθουμένη.

τὸ μέσον 1) με κατηγ μτχ. : ταῦτα ἐλυπεῖτο ὄρων.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. . λυποῦ δὲ μετρίως ἐπὶ τοῖς γενομένοις.

Ν. ΕΛΛ. *λυπῶ*=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «μέ ἄλυπησε πολὺ ὁ χαμῶς του» *λυποῦμαι*, *λυπᾶμαι* καὶ *λυπέμαι*=1) συμπονῶ, 2) εἶμαι φειδωλός. «λυπάται καὶ τὴ δεκάρα». συνθ. *συλλυποῦμαι*.

λυσιτελῶ=1) ὠφελῶ

πρτ. *ἐλυσιτέλουν*, μέλλ. *λυσιτελήσω*, ἄορ. *ἐλυσιτέλησα*.

ΠΑΡΑΓ. λυσιτελοῦντως (=ἐπωφελῶς).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *λυσιτελής* (λύω καὶ τέλος) (=ὁ πληρώων τὰ ἐξοδα) θ. *λυσιτελέσ-ω* *λυσιτελέ-ω* *λυσιτελῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, ἀρήγω, βοηθῶ, ἐπικουρῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : ταῦτα οὐκ ἐλυσιτέλει τούτῳ.

2) ἐπρόσ. με ἀπαρ. : οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν.

λωβῶμαι (άομαι)· άποθ. =1) κακοποιῶ, βλάπτω, κακομεταχειρίζομαι, 2) άκρωτηριάζω, 3) άτιμάζω. πρτ. *έλωβῶμην*, μέσ. μέλλ. *λωβήσομαι*, μέσ. άόρ. α' *έλωβησάμην*, παθ. άόρ. *έλωβήθην*, πρκ. *λελώβημαι*, [ύπερσ. *έλελωβήμην*].

ΠΑΡΑΓ. λωβητός, λωβητής, λωβητήρ, [άλώβητος, λα.βησις, λώβημαι: λωβήτωρ].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ ούσιασ. **λώβη** (=βλάβη) θ. **λωβά-ο-μαι** λωβῶμαι.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. . άπό και κατά.

ΣΥ Ω . βλάπτω, λυμαίνομαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. ὠφελῶ, ὀνίνημι, λυσιτελῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ.; λωβησόμεθα έκείνο.

2) με δοτ. : ᾗ τὸ ἄδικον λωβᾶται.

N. ΕΛΛ. λωβιάζω και λουβιάζω=προσβάλλομαι ή πάσχω άπό λέπρα.

M

μαίνω=1) κάμνω κάποιον νά μαίνεται, 2) τρελαίνω κάποιον. Άπό τήν ένεργ. φωνήν χρησιμοποιείται μόνον ὁ άόρ α' *έμνηα* και σπανιώτερον ὁ [πρκ. *μεμάνηκα*].

- Μέσ. **μαίνομαι**=1) είμαι παράφρων, μανιακός, έξω φρενῶν. πρτ: *έμαινόμην*, [μέλλ. *μανοῦμαι* και παθ. μέλλ. β' *μανήσομαι*, άόρ. μέσ. *έμνηάμην*], παθ. άόρ. β' με μέσ. σημασ. *έμάνην*, ένεργ. πρκ. β' με μέσ. σημασ. *μέμνηα* (=είμαι τρελλός).

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχα·

έμνηα (άόρ.)=τοῦ μαίνω.

έμεινα (άόρ.)=τοῦ μένω.

Άντικατάστασις παθ. άόρ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	έπαρ.	μτχ.
έμάνην	μανῶ	μανείην	μάνηθι	μανῆναι	μανεῖς

ΠΑΡΑΓ. μανία, μάντις, μαινάς. έμμανής (= ὁ τρελλός), [μαινόλης (=ὁ παράφρων)].

ΕΤΥΜ. άπό τήν ρίζαν **μα-** (μάω=έπιθυμῶ σφοδρῶς) θ. **μαν-** και με τὸ πρόοφ. j, *μαν-j-ω* και με έπένθεσιν *μαίν-ω*.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθ. : επί και έκ. έπιμαίνομαι (=έπιθυμῶ κάτι μα-νιωδῶς), έκμαινω (=άποτρελαίνω).

ΣΥΝΩΝ. παραφρονῶ, δαιμονῶ (ἄω).

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ταῦτα ἔμηνε καί τόν Ἄγχοίλαον.

Ν. ΕΛΛ. **μαίνομαι**= 1) κατέχομαι ὑπό μανίας, εἶμαι ἔξω φρενῶν. 2) (μτφ.) ξεσπῶ ἀκράτητος «μαίνεται ἡ τρικυμία».

μακαρίζω=καλοτυχίζω κάποιον. πρτ. *εμακάριζον*, μέλλ. *μακαριῶ*, ἄορ. *εμακάρισα*.

- Παθ. **μακαρίζομαι**, πρτ. *εμακαριζόμην*, [παθ. μέλλ. *μακαρισθήσομαι*], παθ. ἄορ. *εμακαρίσθην*.

ΠΑΡΑΓ. μακαρισμός, μακαριστός (= ἀξιομακάριστος), [μακαριστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *μάκαρ* καί με τὴν κατάληξιν *-ίζω*, **μακαρίζω** κατ' ἀναλογία πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα, ὅπως ἑλπίζω-ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. εὐδαιμονίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω.

ΑΝΤΙΘ. οἰκτίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : βροτῶν οὐδέν μακαρίζω.

2) με αίτιατ. καί γεν. : μακαρίζω ἄρ' ὑμᾶς ἔγωγε τοῦ κτήματος.

Ν. ΕΛΛ. **μακαρίζω**=ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα. «σὲ μακαρίζω γιὰ τοὺς γιουὺς σου»:

μανθάνω=1) μαθαίνω, 2) ἐξακριβώνω, 3) κατανοῶ, 4) ἐρωτῶ νὰ μάθω. πρτ. *ἐμάνθανον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *μαθήσομαι*, ἄορ. β' *εμαθον*, πρκ. *μεμάθηκα*, ὑπερσ. *εμεμαθήμην*, καί *μεμαθηκῶς ἦν*.

- Παθ. **μανθάνομαι**, καί ἡ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. με ἐνεργ. σημασ. *μεμαθημένος*=μεμαθηκῶς.

Ἄντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
εμαθον	μάθω	μάθοιμι	μάθε	μαθεῖν	μαθῶν

ΠΑΡΑΓ. μάθημα, μάθησις, μαθητής, μαθητός, μαθητέον, δμαθής, μαθητεύω.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *μα-* (*μάω* = ἐπιθυμῶ σφοδρῶς), τὸ θ *μαθ-*.

1) ἀπό τὸ θ. *μαθ-* καί τὸ ἔνρινον ἐπένημα *ν* πρὸ τοῦ θ. *μανθ-* καί τὸ πρόσφ. *-αν-* τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. *μα-ν-θ-άν-ω*.

2) ἀπό τὸ θ. *μαθ-* καί τὸ πρόσφ. *ε-*, τὸ θ. *μαθ-ε-* καί *μαθ-η-*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, κατά, μετά, πρό, σὺν : ἀπομανθάνω (=ξεχνῶ, λησμονῶ), ἐκμανθάνω (=μαθαίνω καλά), καταμανθάνω (=παρατηρῶ καλῶς, κατανοῶ καλῶς).

ΣΥΝΩΝ. αἰσθάνομαι, γινώσκω, ἐνοῶ, πυνθάνομαι, συνήμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὡς μάθητε τὸ πᾶν.

2) με αίτιατ. και γεν. : μάθε δέ μου και τάδε.

3) με άπαρ. : ούτος μαθήσεται μη έπιβουλεύειν τοίς άσθενεστέροις

4) με αίτιατ. και έμπρόθ. προσδ. : παρά σου την οσιότητα έμεμαθήκει

5) με κατηγ. μιχ. : ει μη μανθάνετε κακά σπεύδοντες.

Ν. ΕΛΛ. μανθάνω και μαθαίνω = 1) πληροφοροϋμαι κάτι. «Έμαθον μετά χαράς ότι Έλαβες τό πτυχ(ον)», «εμάθατε τά νέα;» 2) διδάσκομαι. «Έμαθα πολλά άπ' αυτόν». 3) αποκτώ πείραν ή συνήθειαν διά κάτι. «Έμαθα νά έργάζωμαι».

μαντεύομαι=1) έρωτώ τό μαντεϊον, 2) προφητεύω, 3) μαντεύω 4) προμηνύω, προλέγω. πρτ. *έμαντευόμην*, μέλλ. *μαντεύσομαι*, άόρ. *έμαντευσάμην*, πρκ. *μεμάντευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μαντεία, μαντεϊον, μάντευμα, [μαντευτής], μαντευτός, μαντευτέον.

ΕΤΥΜ. από τό ούσιασ. μάντις (μαίνομαι) θ. μαντεύ-ω, κατ' αναλογίαν πρός τά εις -εύω.

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. : από, διά, κατά και πρό : άπομαντεύομαι (= προφητεύω), διαμαντεύομαι (=έκδίδω άπόφασιν μέσωσ χρησμοϋ), καταμαντεύομαι (=προλέγω δυσάρεστα), προμαντεύομαι (=προλέγω).

ΣΥΝΩΝ. προφητεύω, χρω (χρήω), χρησιμοδοτώ, οίωνίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. . έτόλμησε τοϋτο μαντεύσασθαι.

2) με ειδ. πρót. : έμαντευόμεθα άρτι ώς άρμονία τινη ή σωφροσύνη ώμοίωται.

Ν. ΕΛΛ. μαντεύω=1) προφητεύω, 2) συμπεραίνω κάτι, εικάζω. «μάντεψε τί σουφερα». σύνθ. *προμαντεύω*.

μαραίνω=1) σβήνω, άπαλείφω, 2) έξαφανίζω. πρτ. *έμάραινον*, [μέλλ. μαραινῶ, άόρ. έμάρηνα] και *έμάρανα*.

• Παθ. *μαραίνομαι* (=φθειρομαι, ξηραίνομαι, ήσυχάζω). πρτ. *έμαραινόμην*, [παθ. μέλλ. μαρανθήσομαι, παθ. άόρ. έμαράνθηνη, πρκ. μεμάραιμμαι και μεμάρασμαι].

*Αντικατάστασις άορ.

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μιχ.
έμάρανα	μαράνω	μαράναιμι	μάρανον	μαράναι	μαράνας

ΠΑΡΑΓ. [μάρανσις, μαρασμός, μαραντικός].

ΕΤΥΜ. από την ρίζαν *μερ-* (λατ. *morio*=θνήσκω). θ. *μαρ-* και τό προσφ. -αν- *μαρ-αν* και τό έτερον προσφ. *ι*, *μαρ-αν-ι-ω* και *έπένθεσις* του *ι*, *μαρ-αίν-ω*.

ΣΥΝΘ. με την προθ. : από, άπομαραίνω.

ΣΥΝΩΝ: σβέννουμι, ἀπόλλυμι, ἀσθενῶ, φθίνω, ξηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. ἄπτω, ἐναύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . κάλλος μὲν νόσος ἐμάρανευ.

N. ΕΛΛ. μαραίνω = 1) ξηραίνω κάτι. «ὁ ἥλιος ἐμάρανε τὰ ἄνθη», 2) (μτφ.) κάνω κάτι νὰ ἐξασθενήσῃ, νὰ σβήσῃ. «ἡ ἀντίδρασις τῶν συνεργατῶν του ἐμάρανε τὸν ζῆλον του».

μαρτύρομαι (ἀποθ.)=1) καλῶ εἰς μαρτυρίαν, 2) ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου, 2) διαμαρτύρομαι. πρτ. *ἐμαρτυρόμην*, [μέσ. μέλλ. μαρτυροῦμαι], ἄορ. *ἐμαρτυράμην*.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *μάρτυς*, θ. *μαρτῦρ-ομαι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διὰ καὶ ἐπί: ἐπιμαρτύρομαι (=ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν κάποιου).

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἐμαρτυρόμεθα.

2) μὲ εἰδ. πρότασ. : μαρτυρόμεθα ἅμα ὅτι ἐπιβουλεύομεθα ὑπὸ Ἰώνων.

N. ΕΛΛ. διαμαρτύρομαι = ἐνίσταμαι προφορικῶς ἢ ἐγγράφως ἐναντίον λόγου, πράξεως, ἀποφάσεως κλπ. «διαμαρτυρήθην διὰ τὰ λεχθέντα».

μαρτυρῶ (έω)=1) εἶμαι μάρτυς, 2) δίδω μαρτυρίαν, 3) βεβαιώνω: πρτ. *ἐμαρτύρουν*, μέλλ. *μαρτυρήσω*, ἄορ. *ἐμαρτύρησα*, πρκ. *μεμαρτύρηκα*, ὑπερσ. *ἐμεμαρτυρήκειν*,

- Παθ. *μαρτυροῦμαι*, συχνά ἀπρόσωπον *μαρτυρεῖται* (=δίδεται μαρτυρία). πρτ. *ἐμαρτυροῦμην*, μέσ. μέλλ. *μαρτυρήσομαι*, μέσ: ἄορ. *ἐμαρτυρησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμαρτυρήθην*, πρκ. *μεμαρτῦρημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μαρτύρημα, μαρτυρητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. *μάρτυς* θ. *μαρτυρέω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπι διὰ, κατά, πρὸς, σύν: διαμαρτυρῶ, καταμαρτυρῶ (=καταθέτω μαρτυρίαν ἐναντίον κάποιου).

ΣΥΝΩΝ. μηνῶ, εισαγγέλλω, καταγγέλλω, ὁμολογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ὅμηρος.

2) μὲ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ. ἢ ἐμπρόθ. προσθ. . οὐδ' εἰς τις εἶχε μαρτυρίαν ἀληθῆ μαρτυρεῖν. ὑπερ ὧν ἐμαρτῦρησαν.

3) μὲ εἰδ. πρῶτ. : ὅτι δὲ δέξεται πολλαπλάσια τούτων μαρτυρήσαιεν ἄν.

N. ΕΛΛ. μαρτυρῶ καὶ μαρτυράω=1) βεβαιώνω κάτι ὡς μάρτυς, καταθέτω, 2) ἐπιβεβαιώνω, ἀποδεικνύω, ὁμολογῶ, 3) ἀποκαλύπτω, καταγγέλλω. «τὰ ἐμαρτῦρησε ὄλα στὸν ἀνακριτῆ», 4) ὑφίσταμαι βασι-² νιστήρια.

μαστιγῶ (ὄω)=μαστιγώνω. πρτ. *ἐμαστιγουν*, μέλλ. *μαστιγώσω*, ἄορ. *ἐμαστιγῶσα*.

- Παθ. *μαστιγοῦμαι*, [πρτ. ἐμαστιγοῦμένη], μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *μαστιγώσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐμαστιγώθην*, πρκ. *μεμαστιγώμαι*:

ΠΑΡΑΓ. μαστιγωτέος, [μαστίγωσις]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιαστ. *μάστιξ* γεν. *μάστιγος*, θ. *μαστιγῶ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. τύπτω, πατάσσω, παίω, πλήττω, δέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : καί λαβῶν ρυτῆρα μαστιγοῖην αἰχμάλων γυναῖκα.

Ν. ΕΛΛ. *μαστιγώνω*=δέρω κάποιον με μάστιγα.

μάττω ἢ **μάσσω**=1) ζυμώνω, 2) σφογγίζω, 3) ἐγγίζω. [μέλλ. *μάξω*], ἄορ. *ἐμαξα*, [πρκ. *μέμαχα*].

- Μέσ. καί Παθ. [μέσ. μέλλ. *μάξομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμάχθην*], παθ. ἄορ. β' *ἐμάγην*, πρκ. *μέμαγμαί*.

ΠΑΡΑΓ. μαγεὺς καὶ μάκτης (=ζυμωτής), μάγμα (=ζυμάρι), μάκτρον (=προσοπιον, ρινόμακτρον), μακτός (=ζυμωμένος, μάγειρος), μᾶζα, ἐκμαγεῖον (=καλούπι, ἀντίροσφον γλυπτοῦ ἔργου), ἡ μάκτρα (=ἡ σκάφη).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *μαγ-* καὶ τὸ πρόσφ. j, *μαγ-j ω*, *μάσσω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό καὶ ἐκ· ἀπομάσσω (=σφογγίζω), ἐκμάσσω (=ἀποσφογγίζω, πλάσσω, λαμβάνω τὸ ἀποτύπωμα).

ΣΥΝΩΝ. ἀποψῶ, καθαίρω, φύρω, μαλάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. ; τράπεζαν μάττει.

μάχομαι· ἀποθ.=1) πολεμῶ, 2) ἀγωνίζομαι, 3) φιλονικῶ, ἐρίζω, 4) συναγωνίζομαι. πρτ. *ἐμαχόμεην*, μέσ. μέλλ. *μαχοῦμαι*. [καὶ *μαχέσομαι* καὶ *μαχῆσομαι*], ἄορ. *ἐμαχεσάμην*, πρκ. *μεμάχημαι*, [ὑπερσ. *ἐμεμαχήμην*].

ΠΑΡΑΓ. μάχη, μαχητής, μαχητός, μαχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *μαχ-*, θ. 1) τοῦ ἐνεστ. *μάχ-ο-μαι*. 2) *μαχ-* καὶ τὸ πρόσφ. ε, τὸ θ. *μαχ-ε-* ἐξ οὗ οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, διά, περί, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, πολεμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. ἢ με δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ὅς ἂν ἐν τῇ τάξει μένων μάχεται τοῖς πολεμίοις: μηδεν περί τούτου αὐτῷ μαχόμεθα: 2) με ἐμπρόθ. προσδ.· μαχοῦνται περί σοῦ.

Ν. ΕΛΛ. *μάχομαι* = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) καταβάλλω ὑπερβολικούς κόπους. «ἡ ἱατρικὴ μάχεται κατὰ τῶν νόσων».

μεγαλύνω=1) μεγεθύνω, 2) ἐξυμνῶ, 3) ἐξογκώνω. πρτ. *ἐμεγάλυνον*, [ἄορ. *ἐμεγάλυνα*].

- Μέσ. **μεγαλύνομαι** (=καυχῶμαι, ἐκθειάζομαι), πρτ. **ἐμεγαλύνομην**, [παθ. ἀόρ. ἐμεγαλύνθη].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπιθ. μέγας θ. μεγαλ- καὶ τὴν κατάληξιν -ύνω μεγαλ-ύνω, ὅπως βαθύς, βαθύνω.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαινώ, αὔξω, ἀνυψῶ, ἐγκωμιάζω, ἐπαίρομαι, μεγαλαυχῶ, ἀλαζονεύομαι, σεμνύομαι.

ΑΝΤΙΘ. μειῶ, ἐλαττώ, ὀνειδίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μεῖ αιτιατ. : τοὺς μὲν ὑπάρχοντας πολεμίους μεγαλύνετε.
2) τὸ μέσ. μεῖ ἐμπρόθ. προσδ (αιτίας). οὐδὲ μεγαλύνεται ἐπί τῷ ἔργῳ.

- * **μείγνυμι καὶ μειγνύω καὶ μίγνυμι καὶ μίσγω** = 1) ἀναμειγνύω, ἀνακατώνω, 2) φέρω σὲ ἐπαφήν, συνενῶ, συνάπτω. πρτ. **ἐμειγνυμι καὶ ἔμισγον**, μέλλ. **μείξω**, ἀόρ. **ἔμειξα**, [πρκ. μέμειχα, ὑπερσ. ἐμεμείχην],

- Μέσ. καὶ Παθ. **μειγνυμαι ἢ μίσγομαι**. πρτ. **ἐμειγνύμην**, [μέσ. μέλλ. μείζομαι, παθ. μέλλ. α' μείχθησομαι, παθ. μέλλ. β' μιγήσομαι], μέσ. ἀόρ. **ἐμειξάμην**, παθ. ἀόρ. α' με μέσ. σημασ. **ἐμειχθῆν**, παθ. ἀόρ. β' καὶ με μέσ. σημασ. **ἐμίγην**, πρκ. **μεμειγμαι**, [ὑπερσ. ἐμεμείγμην, τετελ. μέλλ. μεμείζομαι].

ΠΑΡΑΓ. μείγμα, μείζις, μεικτός, μεικτέον, μιγᾶς, ἀμιγής, συμμιγής.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. μειγ- (ἰσχυρόν) καὶ μιγ- (ἀσθενές) (λατ. mixtus = μικτός, misceo = ἀναμειγνύω) καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- μείγ-νυ μι ἀπό τὸ θ. μιγ- οἱ δεῦτεροι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ., ἀνά, ἐπί, κατά, πρός, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. κεράννυμι, φέρω, συνάπτω, συναρμόττω, συνίστημι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μεῖ αιτιατ. καὶ δοτ. : μείγνυσι τὴν σὴ φρόνα δύναμιν τῇ αὐθάδει ρώμῃ.

τὸ μέσ. καὶ παθ. μεῖ δοτ. . οἷς μὴ μέμεικται μέλανα (ὑποκ.).

N ΕΛΛ. ἀναμειγνύω καὶ ἀναμειγνύω = 1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μψ) ἐνοχοποιῶ κάποιον, «τὸν ἀνέμειξαν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν. ἀναμειγνύομαι = ἐπεμβαίνω εἰς ξένην ὑπόθεσιν. «μὴ ἀναμειγνύεσαι εἰς τὰς ὑποθέσεις μου».

- μείρομαι** ἀποθ. = 4) λαμβάνω τὸ μερίδιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνήκει, 2) συμμερίζομαι, συμμετέχω. Ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζογρ. χρησιμοποιεῖται μόνον ὡς ἀπρόσωπον τὸ γ' ἐν. πρόσ. τοῦ παρακειμ. **εἴμαρται** (=εἶναι πεπρωμένον, εἶναι ὠρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας), καὶ τὸ γ' ἐν. τοῦ ὑπερσ. **εἴμαρτο** (=ἦτο πεπρωμένον) καὶ ἡ μετχ. τοῦ πρκ. **εἴμαρμένος, η, ον**, (=πεπρωμένος, προωρισμένος).

ΠΑΡΑΓ. μέρος, μερίς, μοῖρα, μόρος (=μοῖρα), μόριμος (=πεπρωμένος), μόρα (=μοῖρα).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *σμερ-* καὶ *σμαρ-* θ. *μερ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *μερ-j-ομαι* καὶ με ἐπένθεσιν τοῦ *j*, *μείρομαι*· ἀπὸ τὸ θ. *σμαρ-* ὁ πρκ. *σά-σμαρται* εἵμαρται.

ΣΥΝΩΝ. πέπρωται, πεπρωμένον ἔστι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ μείρομαι με γεν. . ἔμπορε τιμῆς.

2) ὡς ἀπρόσ. εἵμαρται λαμβάνει ὑποκ. ἀπαρ. καὶ δοτ. προσωπ.: οὐ γὰρ δῆποτε εἵμαρται κακὸν κακῷ φίλον εἶναι.

μειῶ (ὄω)= 1) ἐλαττώνω κάτι, 2) ταπεινώνω, ὑποβιβάζω [πρτ. ἐμείωσιν, μέλλ. μειώσω, ἀόρ. ἐμείωσα].

• Παθ. *μειοῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμειώθη*ν.

ΠΑΡΑΓ. μειώμα, μειώσεις, μειωτός, [ἀμείωτος], μειωτέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *μειον* (συγκρ. τοῦ μικρός), θ. *μειό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ἐλαττώ, συντέμνω, ταπεινώ.

ΑΝΤΙΘ. μεγαλώνω, αὔξω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : ἀλλὰ καὶ μειοῖ τὸ γεγενημένον.

Ν. ΕΛΛ. *μειώνω*=ὄ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «ἡ κυβέρνησις ἐμείωσε τοὺς φόρους», «τὸν ἐμείωσε ἐνώπιον τῶν φίλων του».

* **μέλει**· ἀπρόσ.=ὑπάρχει φροντίς. πρτ. *ἔμελε*, μέλλ. *μελήσει*, ἀόρ. *ἐμέλησε*, πρκ. *μεμέληκε*, ὑπερσ. *ἐμεμελήκει*.

Ἄντικατάστασις ἔνεστ.

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλει	μέλη	μέλοι	μελέτω	μέλειν	μέλων

Πρόσεχε τὰ ὁμοίηα

μέλει (ἔνεστ.), ἔμελε (πρτ), μελήσει (μέλλ), ἐμέλησε (ἀόρ.)=τοῦ μέλει.

μέλλει (ἔνεστ), ἔμελλε (πρτ), μελλήσει (μέλλ), ἐμέλλησε (ἀόρ)=τοῦ μέλλω.

ΠΑΡΑΓ. μέλημα, μέλησις (=φροντίς), μελέτη, μελητέον, ἀμελητέος, μελέτωρ (=ὄ τιμωρός).

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ τὸ θ. *μελ+ω* (ἔνεστ. καὶ πρτ.), 2) ἀπὸ τὸ θ *μελ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε*, θ. *μελ-ε-* καὶ *μελ-η-* (οἱ ἄλλοι χρόνοι).

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ. : μετά: μεταμέλει τινί τινος (=μετανοεῖ κάποιος διὰ κάτι), μεταμέλομαι (=μεταμελοῦμαι, μετανοῶ), ἐπιμέλομαι (=φροντίζω).

ΣΥΝΩΝ. φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, κήδομαι, προνοῶ, προμηθεύομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀμελῶ, ἀκηδῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ.** 1) τὸ ῥῆμα συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ δοτ. προσωπικῆν: μέλει μοι (=φροντίζω). τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἴσως ἄλλω μελήσει.
 2) μὲ δοτ. προσωπ. καὶ ἀντικ. εἰς γεν. . μάλιστα γὰρ ἐμεμελήκει αὐτῷ ἱπικῆς.
 3) μὲ δοτ. προσ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἡμῖν δὲ περὶ τῶν ἄλλων μελήσει.
 4) σπαν. μὲ δοτ. προσ. καὶ ἀντικ. ἀπαρ. . οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηθεύειν.
 5) μὲ δοτ. προσ. καὶ πλαγ. ἐρώτ. : ὁ δὲ Κλέαρχος ἀπεκρίνατο ὅτι αὐτῷ μέλοι ὅπως καλῶς ἔχοι.

N. ΕΛΛ. ἀπρόσ. μέλει=ὕπάρχει φροντίς διὰ κάτι. «δὲν μὲ μέλει τί θὰ γίνῃ» «ἐσένα νὰ μὴ σὲ μέλλῃ».

μελετῶ (ᾶω)=1) φροντίζω, 2) σπουδάζω, 3) ἐξετάζω, 4) ἀσχοῦμαι
 πρτ. *ἐμελέτων*, μέλλ. *μελετήσω*, ἄορ. *ἐμελέτησα*, πρκ. *μεμελέτηκα*.

- Παθ. *μελετώμαι*, πρτ. *ἐμελετώμην*, παθ. πρκ. *μεμελέτημαι*:

ΠΑΡΑΓ. μελέτημα, μελέτησις, μελετητός, μελετητέον, [μελετητήριον].
 ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ῥῆμα μέλει προέρχεται τὸ οὐσιασ. *μελέτη* καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ θ. *μελετά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. ἱπιμέλομαι, ἀσχοῦμαι, φροντίζω, θεραπεύω, κήδομαι, μεριμνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοῦτο μελετᾶτε.

2) μὲ ἀπαρ. : πειθαρχεῖν δὲ μελετῶεν.

3) μὲ μετοχ. (σπανιώτερον) : ἐμελέτησαν δὲ οἱ μὲν πλοῖον κυβερνῶντες οἱ δὲ ὀλκάδα.

N. ΕΛΛ. *μελετῶ*=1) προσπαθῶ νὰ ἐκμάθω κάτι διὰ τῆς μελέτης, 2) ἐρευνῶ ἐπιστημονικῶς κάτι. «μελετῶ τὰς κινήσεις τῶν ὁστρον», 3) διανοοῦμαι, σκοπεύω, 4) ἀναφέρω κάποιον ὀνομαστικῶς.

- * **μέλλω** = 1) σκέπτομαι, σκοπεύω νὰ κάμω κάτι, 2) σχεδιάζω, 3) ἀναβάλλω, βραδύνω, ἀργοπορῶ, διστάζω. πρτ. *ἔμελλον* καὶ *ἡμελλον*, μέλλ. *μελλήσω*, ἄορ. *ἔμέλλησα* καὶ *ἡμέλλησα*.

- Παθ. μόνον εἰς τὸ γ' ἐν. τοῦ ἔνεστ. *μέλλεται* (=ἀναβάλλεται).

Δι' ὁμότηχα βλέπε *μέλει*.

ΠΑΡΑΓ. μέλλημα, μέλλησις, μελλητής, μελλητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν μέλ- προέρχεται ὁ ἐπιτεταμένος τύπος *μέλλ-* ἀπὸ τὸν ὁποῖον σχηματ. ὁ ἔνεστ. καὶ πρτ.: Ἐπὸ μέλλ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε *μελλ-ε* καὶ *μελλ-η* σχηματίζ. οἱ ἄλλοι χρόνοι. Τὰ δύο λλ διατηροῦνται εἰς ὄλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί καὶ διά,

ΣΥΝΩΝ. βραδύνω, διατρίβω, ὀκνῶ, χρονίζω;

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με άπαρ : καί καθίσας τόν στρατόν ἔμελλε δηώσειν τήν γήν.

2) ἀμτβ. : καί νῦν, ἔφη, μή μέλλωμεν, ὦ ἄνδρες.

Ν ΕΛΛ. μέλλω=ἔχω σκοπόν νά πράξω κάτι, μελετῶ ἢ πρόκειται νά πράξω κάτι. «τί μέλλεις νά κάνης;». ἀκρόσ. : μέλλει. «ὄπου τοῦ μέλλει νά πνιγῇ ποτέ του δέν πεθαίνει».

- * **μέμφομαι** ἀποθ.=1) ψέγω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω, 2) ὄνειδίζω
3) κατακρίνω κάποιον, κατηγορῶ. πρτ. *ἔμεμφόμην*, μέσ. μέλλ. *μέμφομαι*, [παθ. μέλλ. *μεμφθῆσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἔμεμψάμην*, παθ ἄορ. ὡς μέσος *ἔμέμφθην*.

ΠΑΡΑΓ. μέμφις, κατάμεμφις, [μομφή], μεμπτός, ἀμεμπτος, μεμπτέον, [μεμφίμοιρος, μεμφμοιρῶ (=γκρινιάζω)].

ΕΤΥΜ. ἀπό τήν ρίζαν μεμφ- θ. μέμφο-ομαι.

ΣΥΝΘ. με τάς προθι. : διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, κατηγορῶ, λοιδορῶ, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰπιατ. (=κατακρίνω, κατηγορῶ) : τόν μὲν δὴ νομοθέτην ὁ θεός οὐ μέμψεται

2) με δοτ. (=παραπονοῦμαι). τοῖς δέ μὴ ἔρωσιν οὐδεὶς ἔμέμψατο.

3) με γεν. ἢ με γεν. καί αἰπιατ. : ὅπως μέμψεται τῶν γεγενημένων ὁ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν.

4) με δοτ. καί αἰπιατ. : τὰ δέ ἡμέτερα ἐκείνους ἔμεμψάμην.

5) με άπαρ. : οὔτε τοὺς μεμφομένους μὴ βουλευέσθαι ἐπαινῶ :

Ν. ΕΛΛ. μέμφομαι=ὄ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα.

- * **μένω**=1) μένω, 2) περιμένω, 3) ὑπομένω, 4) παραμένω, 5) χρονοτριβῶ, 6) κατοικῶ. πρτ. *ἔμενον*, μέλλ. *μενῶ*, ἄορ. *ἔμεινα*, πρκ. *μεμένηκα*, ὑπερσ. *ἔμεμενήκειν*.

Ἄντικατάστασις ἔνεστ. μέλλ. καί ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ένεστ-	μένω	μένω	μένομι	μένε	μένειν	μένων
μέλλ.	μενῶ	—	μενοίμι	—	μενειν	μενῶν, οὔσα, οὔν
ἄορ.	ἔμεινα	μείνω	μείναιμι	μείνον	μείναι	μείνας

ΠΑΡΑΓ. μονή, μόνος, μόνιμος, μενετός, μενετέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τό θ. μεν- (ρίζα μα τοῦ μάω=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς) ὁ ἔνεστ. πρτ. καί ἄορ. Ἄπό τό θ. μέν- καί τό πρόσφ. ε θ. μεν-ε —μεν-η οἱ ἄλλοι χρονοί.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, περί, πρός, ὑπό.

ΑΝΤΙΘ. ἀπέρχομαι, κινούμαι, φεύγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀντιθ : μένε οὖν παρ' ἡμῖν.

2) με αἰτιατ. : οἱ πελτασταὶ οὐκ ἔμειναν τοὺς ὀπλίτας.

N. ΕΛΛ. μένω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) σταματῶ. «ἀς μείνουμε ἐξῶ», 3) ἀπομένω, διασώζομαι. «δὲν ἔμεινε τίποτε ἀπὸ τὸν σεισμό». σύνθ ἀναμένω, ἀπομένω, διαμένω. περιμένω, προσμένω, ἐπιμένω, ὑπομένω, κ.λ.π.

* **μερίζω=1)** διαιρῶ εἰς μέρη, 2) διανέμω. [πρτ. ἐμέριζον], μέλλ. *μεριῶ*, ἄορ. *ἐμέρισα*, πρκ. *μεμέρικα*.

• **Μέσ.** καὶ **Παθ.** *μερίζομαι*, [πρτ. ἐμερίζομην], μέσ. μέλλ. *μερισθῶμαι*, [παθ. μέλλ. μερισθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐμερισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμερισθην*, πρκ. *μεμέρισμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμερισμην*.

ΠΑΡΑΓ. μέρισις, μέρισμα, μερισμός, μεριστής, μεριστος, ἀμέριστος. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. μέρος προέρχεται τὸ οὐσιασ. μερίς θ. μερίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, μερίδ-j ω *μερίζω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, πρός

ΣΥΝΩΝ. νέμω, διανέμω, διαδίδωμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς.

2) τὸ μέσ: με αἰτιατ. ἢ με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐπειδὴ δὲ τὸ χρυσίον τοῦμόν ἐμερίσατο. ἡρόμην αὐτόν, πότερα μεμερισμένος εἶη τὴν οὐσίαν πρὸς τὸν ἀδελφόν.

N. ΕΛΛ. μερίζω=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. παραμερίζω=1) ἀποσύρω κάτι ἀπὸ τὸ μέσον. «παραμέρισε τὸ τραπέζι», 2) (μτφ.) ὑποσκελίζω, παραγκωνίζω. «παραμέρισε τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ ἀνέλθῃ». 3) ἀποτραβιέμαι:

μεταμέλει (μοι)=μετανοῶ. Βλέπε *μέλει*.

μεταχειρίζω=1) ἔχω ἀνὰ χεῖρας, 2) διευθύνω, διοικῶ, 3) χειρίζομαι, 4) ἐξασκῶ. ἄορ. *μετεχειρίσα*.

• Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται συνηθέστερον εἰς τὴν μέσ. φωνὴν ὡς **ἀποθ.** τὸ ὁποῖον δὲν διαφέρει διόλου ἀπὸ τὸ ἐνεργητικόν. ἐνεστ. *μεταχειρίζομαι*, πρτ. *μετεχειρίζομην*, μέσ. μέλλ. *μεταχειρισθῶμαι*, μέσ. ἄορ. *μετεχειρισάμην*, παθ. ἄορ. *μετεχειρισθην*, πρκ. *μετακεχειρισμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μεταχειρίσις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον, ἀμεταχειριστος εὐμεταχειριστος.

ΕΤΥΜ. τὸ ρῆμα σχηματίζεται ἀπὸ τὴν φράσιν *μετὰ χεῖρας* (ἔχω), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. *μεταχειρίδ-j-ομαι μεταχειρίζομαι*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. χρῶμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : όπως ως άλυπότεα μεταχειριούνται τὸ συμβεβηκός πάθος.

Ν. ΕΛΛ. μεταχειρίζομαι=1) χρησιμοποιῶ, 2) συμπεριφέρομαι. «μεταχειρίζεται κακῶς τοὺς ὑπαλλήλους του».

μηκύνω=1) μακραίνω, προεκτείνω, 2) ἀναβάλλω, 3) μακρηγορῶ.
μέλλ. *μηκυνῶ*, ἀόρ. *ἐμήκυνα*.

- Παθ. *μηκύνομαι*, πρτ. *ἐμηκυνόμην*, παθ. ἀόρ. *ἐμηκύνθη*.

ΠΑΡΑΓ. μήκυνσις, μηκυντέον:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *μήκος* καὶ τὴν κατάληξιν *-ύνω*, κατ' ἀναλογία πρὸς τὸ βραδύς, *-ύνω*. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΩΝ. ἐκτείνω, παρατείνω.

ΑΝΤΙΘ. βραχύνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. . διὸ δὴ καὶ ἐμήκυνα τὰ περὶ τῆς πόλεως.

μηνύω=1) ἀποκαλύπτω μυστικόν, φανερώνω, 2) διακηρύττω, 3) προδίδω, 4) καταγγέλλω, 5) πληροφορῶ. πρτ. *ἐμήνυσον*, μέλλ. *μηνύσω*, ἀόρ. *ἐμήνυσα*, πρκ. *μεμήνυκα*.

- Παθ. *μηνύομαι*, πρτ. *ἐμηνύομην*, [μέλλ. *μηνυθήσομαι*], ἀόρ. *ἐμηνύθη*, πρκ. *μεμήνυμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμηνύμην*.

ΠΑΡΑΓ. μήνυμα, μήνυσις, μηνυτής, μηνυτέος, μήνυτρον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *μηνύ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὴν προθ. : κατά.

ΣΥΝΩΝ. φαίνω, ἀγγέλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τοῦδε Ἄνδρόμαχος ἐμήνυσεν.

2) με αίτιατ. καὶ κατηγορ. μτχ. . μηνύω τινά ἀποθανόντα.

3) με αίτιατ. καὶ ἄπαρ. : οἱ ταῦτα οὕτως ἔχειν μηνύουσιν.

4) με δοτ. καὶ αίτιατ. μηνύω τινι τι. : μηνύω τοῖς ἀρχουσι τὴν τῶν ἄλλων ἀδικίαν.

Ν. ΕΛΛ. μηνύω=καταγγέλλω κάτι εἰς τὰς ἀρχάς, ὑποβάλλω μήνυσιν. διαμηνύω=αναγγέλλω κάτι μέσφ ἄλλου. «τοῦ διεμήνυσα με τὸν ἀδελφόν του νὰ με συναντήσῃ».

μηχανῶμαι (ἀομαι)=1) κατασκευάζω κάτι με τέχνην, συναρμολογῶ, 2) ἐπινοῶ, 3) σχεδιάζω κάτι κακὸν ἐναντίον τινος. πρτ. *ἐμηχανώμην*, μέλλ. *μηχανήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμηχανησάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐμηχανήθη*], μέσ. πρκ. με ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ. *μεμηχανήμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμηχανήμην*.

ΠΑΡΑΓ. μηχανήμα, μηχανητής, μηχανητός, μηχανητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *μηχανή* θ. *μηχανά-ομαι* *-ῶμαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διὰ, ἐπί, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ἐπινοῶ, εὐρίσκω, τεχνῶμαι, χαλκεύω, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : μηχανῶνται τοιόνδε τι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : ἄλλην τινὰ αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δόναμιν,

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : τὰς μηχανάς, ἄς ἐπὶ τοῖς μικροῖς θηρίοις ἐμηχανῶ.

4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. . μηχανησόμεθα ἐγγεγονέναι τοῦθ' ἡμῖν.

μιαίνω=1) χρωματίζω, 2) κηλιδώνω, λερώνω, μολύνω. πρτ. *ἐμιαίνομαι*, μέλλ. *μιανῶ*, [ἀόρ. *ἐμίανα*, πρκ. *μεμίαγκα*].

- Παθ. *μιαίνομαι*, [πρτ. *ἐμιαινόμην*], παθ. μέλλ. *μιανθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμιάνηθη*, πρκ. *μεμιάσμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίανσις, μίασμα, μιασμός, μιάντης, μιαντός, μιαρός, μιάστωρ.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ, *μιαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *μιάν-ι-ω* καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ *ι*, *μιαίνω*. Τὸ *α* τῆς παραληγοῦσης τοῦ ἀορ. εἶναι *μακρόν*.

ΣΥΝΘ. καταμιαίνω (=καταμολύνω).

ΣΥΝΩΝ. μολύνω, ρυπαίνω, λυμαίνομαι, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ. λαμπρύνω, καθαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . ὅστις δ' ἂν ἀγοράν τε καὶ ἄθλα καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνη.

- * **μιμνήσκω**=1) ἀναμνησκω, ὑπενθυμίζω. πρτ. *ἐμμίνησκον*, μέλλ. *μνήσω*, ἀόρ. *ἐμνησα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *μιμνήσκομαι* (=ἐνθυμούμαι, φέρω εἰς τὴν μνήμην μου). πρτ. *ἐμιμνησκόμην*, μέσ. μέλλ. *μνήσομαι*, παθ. μέλλ. *μνησθήσομαι*, [μέσ. ἀόρ. *ἐμνησάμην*], παθ. ἀόρ. *ἐμνήσθη*, πρκ. *μέμνημαι*, ὑπερσ. *ἐμεμνήμην*. Τὸ ἐνεργητικὸν χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον. Ὁ πρκ. καὶ ὁ ὑπερσ. ἔχουν σημασίαν ἐνεστ. καὶ πρτ. *μέμνημαι* (=ἐνθυμούμαι), *ἐμεμνήμην* (=ἐνεθυμούμην).

Κλίσις πρκ. καὶ ὑπερσ.

ὄριστ. μέμνημαι, σαι, ται, μεθα, σθε, νται.

ὑποτ. μεμνῶμαι, μεμνή, μεμνήται, κ.τ.λ.

εὐκτ. μεμνοίμην καὶ μεμνώμην, μεμνοῖο καὶ μεμνῶο, κ.τ.λ.

προστ. μέμνησο, μεμνήσθω, μέμνησθε.

ἀπαρ. μεμνήσθαι. *μτχ.* μεμνημένος.

ὑπερσ. ἐμεμνήμην, σο, το, μεθα, σθε, ντο.

ΠΑΡΑΓ. μνήμα, μνήμη, μνήμων, μνημονεύω, μνηστέον, ἀνάμνησις, ἀείμνηστος, μνηστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *μεν-* (μένω) ἢ ὅποια ὀφίσταται τὰς ἐξῆς φωνητικὰς μεταβολάς: 1) μετάπτωσιν *μαν-* 2) μετάθεσιν *μνα-* 3) ἔκτασιν *μνη-*. Ἀπὸ τὸ θ. *μνη-* καὶ τὸ πρόσφ. *-ισκ-* καὶ ἐνεστωτ. ἀναδιπλ. *μιμνη-ισκ-ω*, *μιμνή-σκ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. μνημονεύω, ἀναφέρω, ἐννοῶ.

ΑΝΤΙΘ ἀμνημονῶ, ἐπιλανθάνομαι

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. ἢ με αἰτιατ. καὶ ἐξηγτ. πρῶτ.: ἀληθῆ ὑπομιμνήσκεις, ἀναμιμνήσκω δ' αὖ ὕμεις, ὅτι νενικήκατε:

β) τὸ μέσον 1) με γεν.: μέμνησο τῶν ἀπόντων φίλων.

2) με κατηγ. μτχ.: μέμνημαι γάρ, ἔφη, ἀκούσας ποτέ σου.

3) με ἀπαρ.: μεινήσθω ἀγαθὸς ἀνὴρ εἶναι.

4) με ἐξηγτ. πρῶτ.: (Κῦρος) ἀναμνησθεῖς, ὅτι ἦλθον παρ' αὐτοῦ κατασκευσόμενοι.

μιμοῦμαι (έομαι)· ἀποθ. με ἐνεργ. διάθ.=1) μιμοῦμαι, 2) ἀπομιμοῦμαι, παριστάνω, 4) ἀντιγράφω. πρτ. *ἐμιμούμην*, μέσ. μέλλ. *μιμήσομαι*, παθ. μέλλ. *μιμηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐμιμησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐμιμήθην*, πρκ. *μεμίμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίμημα, μίμησις, μιμητής, μιμητός, μιμητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν ιμ- (λατ. imito=μιμοῦμαι, imago=εἰκὼν) προέρχεται τὸ μῖμος (=ὁ μιμούμενος, ὁ ἠθοποιός), καὶ ἀπ' αὐτὸ θ. μιμέομαι —οῦμαι.

ΣΥΝΘ· με τὰς προθ.: ἀπό, ἐκ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ζηλώ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ἢ καίς καμπτομένη τροχῶς ἐμιμεῖτο,

Ν. ΕΛΛ. μιμοῦμαι=1) προσπαθῶ νὰ πράξω ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι, 2) λαμβάνω κάτι ὡς πρότυπον. «ἡ τέχνη μιμεῖται τὴν φύσιν». οὐνθ. ἀπομιμοῦμαι.

μισθαρνῶ (έω)=1) λαμβάνω μισθόν, 2) ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ. πρτ. *ἐμισθάρνων*, μέλλ. *μισθαρνήσω*, ἄορ. *ἐμισθάρνησα*, πρκ. *μεμισθάρνηκα*.

ΠΑΡΑΓ. μισθαρνία.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μισθός καὶ ἀρνυμαι (=λαμβάνω) παράγεται τὸ οὔσιασ. μισθάρνης (=ὁ μισθωτὸς ἐργάτης) καὶ ἀπὸ αὐτο θ. μισθαρνέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. μισθοφορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ ἀμτβ. ἔάν Ιώμενός τις μισθαρνή.

μισθοφορῶ (έω)=1) εἶμαι μισθοφόρος, 2) φέρω εἰσόδημα. πρτ. *ἐμισθοφόρουν*, μέλλ. *μισθοφορήσω*, ἄορ. *ἐμισθοφόρησα*.

• Παθ. *μισθοφοροῦμαι* (=δίδομαι ἐπὶ μισθῷ ἢ ἐνοικίῳ).

ΠΑΡΑΓ. μισθοφορία, μισθοφορητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ μισθοφόρος (μισθός καὶ φέρω) θ. μισθοφορέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. μισθαρνῶ, μισθοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὡπερ ὑμεῖς τὰ τούτων μισθοφοροῦντες.

2) με δοτ. (συνηθέστερον) : ὅπως μισθοφορῶσιν αὐτοῖς.

μισθῶ (ὄω)=1) ἐνοικιάζω, ἐκμισθώνω, 2) δίδω κάτι ἐπὶ μισθῷ: πρτ. *ἐμισθῶναι*, μέλλ. *μισθώσω*, ἀόρ. *ἐμισθῶσα*, πρθ. *μεμισθῶκα*.

- Μέσ. *μισθοῦμαι* (=λαμβάνω κάτι ἐπὶ μισθῷ). πρτ. *ἐμισθούμην*, μέλλ. *μισθώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐμισθώσάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐμισθώθην*, πρθ. *μεμισθῶμαι*, ὑπερσ. *ἐμεμισθώμην*.

ΠΑΡΑΓ. μίσθωμα, μίσθωσις, μισθωτής, μισθωτός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μισθός θ. μισθό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἐκ, πρὸς, πρό. ἀπόμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μισθῷ), ἐκμισθῶ (=δίδω ἐπὶ μισθῷ), προμισθῶ (=τοκίζω).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. ἐκδίδωμι, τοῦ μισθοῦμαι τὰ : μισθαρνῶ, μισθοφορῶ:

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αίτιατ. . καὶ τὰ μὲν ἤδη τρία ἔτη μεμισθῶκα:

2) με αίτιατ. και δοτ. μισθώσαντα δὲ ἑαυτὸν τοῖς ἐναντιοῖς τὸ μέσον με αίτιατ. : οἱ πολέμιοι ἄλλους μισθοῦνται,

Ν. ΕΛΛ. μισθώνω=1) προσλαμβάνω ἢ χρησιμοποιοῦ κάποιον ἐπὶ μισθῷ, 2) ἐνοικιάζω «ἐμισθῶσε τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου». ἐκμισθώνω=παρέχω κάτι ἰδιόκτητον ἐπὶ μισθῷ. «ἐξεμισθῶσα τὴν οἰκίαν μου».

μισῶ (έω)=1) μισῶ, ἀπεχθάνομαι. πρτ. *ἐμισῶναι*, μέλλ. *μισήσω*, ἀόρ. *ἐμισήσα*, πρθ. *μεμισήκα*.

- Μέσ. και Παθ. *μισοῦμαι*, πρτ. *ἐμισούμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *μισήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμισήθην*, πρθ. *μεμισήμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μίσημα, μισητής, μισητός, μισητέος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. μῖσος θ. μισεσ-ω μισέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. ἐχθραίνω, ἀποστρέφομαι, βδελύττομαι, ἀπεχθάνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀσπάζομαι, ἐρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καὶ ὡς βελτιόνας αὐτῶν ἐμισῶναι.

Ν. ΕΛΛ. μισῶ=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι.

μνημονεύω=1) ἐνθυμοῦμαι, 2) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 3) σκέπτομαι. πρτ. *ἐμνημόνευον*, μέλλ. *μνημονεύσω*, ἀόρ. *ἐμνημόνευσα*, πρθ. *ἐμνημόνευκα*.

- Παθ. *μνημονεύομαι* (=ἀναφέρομαι), πρτ. *ἐμνημονευόμην*, [μέσ: μέλλ. με παθ. σημασ. *μνημονεύσομαι*], παθ. μέλλ. *μνημονευθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐμνημονεύθην*, πρθ. *ἐμνημόνευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. μνημόνευμα, μνημονευτέος, μνημονευτός.

ETYM. από τὸ ἐπίθ. *μνήμων* θ. *μνημον-* καὶ τὴν κατάληξιν *-εύω* *μνημον-εύω*, κατὰ τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. μιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἔννοω

ΑΝΤΙΘ. ἀμνημονῶ, ἐπιλανθάνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: οὐχ οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν.

2) μὲ αἰτιατ. ὄν πολλοὶ ἐμνημόνευον.

3) μὲ εἰδ. πρῶτ.: οὐ μνημονεύομεν ὅτι ἔφαμεν τούτους φιλεῖν.

N. ΕΛΛ. *μνημονεύω*=1) ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην μου, ἀναφέρω, 2) δέομαι ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀποθανόντων. *ἄπομνημονεύω*=1) διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου, 2) διηγούμαι ἀπὸ μνήμης, ἀποστηθίζω.

μνηστεύω=1) ἀρραβωνίζω (ἐπὶ ἀνδρός), 2) ἐπιδιώκω κάτι: πρτ. *ἐμνήστευον*, μέλλ. *μνηστεύσω*, ἀόρ. *ἐμνήστευσα*, [πρκ. *μεμνήστευκα*].

• Μέσ. *μνηστεύομαι* =ἀρραβωνίζομαι (ἐπὶ γυναικός), [πρκ. *ἐμνήστευμαι*].

ΠΑΡΑΓ. μνηστεία, μνήστευσις, μνήστευμα.

ETYM. ἀπὸ τὸ *μνάομαι* (=ἐπιζητῶ τὴν εὐνοίαν γυναικός). θ' *μνα-* καὶ μὲ ἐκτεταμένην μορφήν *μνη-*, ἐξ αὐτοῦ προῆλθον τὰ: *μνηστός* καὶ *μνηστή* καὶ μὲ θ. *μνηστ-* καὶ τὴν κατάληξιν *-εύω*, *μνηστ-εύω* κατὰ τὸ βασιλεὺς, βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. μνάομαι, ἔγγυθ, ἀρμόζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: παρελήλυθα οὐ χειροτονίαν μνηστεύσων

'Αλέξανδρος ἐμνήστευε τὴν 'Ιάσονος γυναῖκα λαβεῖν:

N. ΕΛΛ. *μνηστεύω*=ἀρραβωνίζω, «ἐμνήστευσε τὴν κόρην του».

μοχθῶ (έω)=1) εἶμαι κατάκοπος, 2) ταλαιπωροῦμαι, βασανίζομαι, κακοπαθῶ, [πρτ. *ἐμόχθουν*], μέλλ. *μοχθήσω*, ἀόρ. *ἐμόχθησα*, [πρκ. *μεμόχθηκα*].

ΠΑΡΑΓ. μόχθημα (=ὁ κόπος), μοχθητέον.

ETYM. ἀπὸ τὸ κύσιος. *μόχθος* θ. *μοχθέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. ἐκ: ἐκμοχθῶ (=κατακουράζομαι).

ΣΥΝΩΝ. πονῶ, κάμνω, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι, ἐργάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ σύστοιχ. ἀντικείμενον: καὶ τᾶλλα πάντα μοχθήσουσιν ἐκόντες.

N. ΕΛΛ. *μοχθῶ* καὶ *μοχτῶ*=κοπιάζω πολὺ σωματικῶς, ταλαιπωροῦμαι. «ἐμόχθησα ἵνα τὸ πετύχω».

μυῶ (έω)=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια, 2) κατηγῶ, 3) διδά-

σχω. [πρτ. ἐμύουν], μέλλ. *μυήσω*, ἄορ. *ἐμύησα*, [πρκ. μεμύηκα ὕπερσ. ἐμεμύηκειν].

- Παθ. *μυσθμαι*, [πρτ. ἐμυούμην, μέλλ. μυηθήσομαι], ἄορ. *ἐμυήθην*, πρκ. *μεμύημαι*.

ΠΑΡΑΓ. μύημα, μύησις, μυητής, ἀμύητος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ρῆμα μύω (=εἶμαι κλειστός, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς), θ. μυ- καὶ μέ τὸ πρόσφ. ε, μυ-έ-ω—μυῶ.

ΣΥΝΩΝ. διδάσκω, εἰσηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ. (καὶ τὸ ἐνεργ. καὶ τὸ παθ.): ὅτι τὰ μεγάλα μεμύησαι.

Ν. ΕΛΛ. *μυῶ*=1) εἰσάγω κάποιον εἰς τὰ μυστήρια μὴς θρησκείας, διδάσκω, κατηγῶ, 2) (μτφ.) φανερώω εἰς κάποιον ἕνα μυστικόν.

N

ναυμαχῶ (έω)=κάνω ναυμαχίαν. πρτ. *ἐναυμάχουν*, μέλλ. *ναυμαχήσω*, ἄορ. *ἐναυμάχησα*, πρκ. *νεναυμάχηκα*.

- Παθ. μόνον ὁ ἄορ. *κατεναυμαχήθην*, (=ἡττήθην εἰς ναυμαχίαν)

ΠΑΡΑΓ. ναυμάχημα, ναυμαχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *ναυμάχος* (ναῦς καὶ μάχομαι) θ. *ναυμαχέ-ω ὦ*, παρσούνθ

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. διά, κατά: καταναυμαχῶ (=νικῶ εἰς ναυμαχίαν)

ΑΝΤΙΘ. πεζομαχῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ δοτ.: Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν:

2) μέ ἐμπρόθ. προσδ.: ἤναγκάσθησαν ναυμαχῆσαι πρὸς Φορμίωνα.

Ν. ΕΛΛ. *ναυμαχῶ*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἄρχαῖα.

ναυπηγῶ (έω)=κατασκευάζω πλοῖα.

- Μέσ. *ναυπηγοῦμαι*=βάζω νὰ μοῦ κατασκευάσουν πλοῖα. πρτ: *ἐ ναυπηγούμην*, μέσ. μέλλ. *ναυπηγήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐναυπηγησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐναυπηγήθην*, πρκ. *νεναυπήγημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ναυπήγησις, ναυπηγήσιμος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *ναυπηγός* (ναῦς καὶ πήγνυμι) θ. *ναυπηγέ-ω-ῶ*, παρσούνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αἰτιατ.: οἱ Κορίνθιοι ἐναυπηγοῦντο νεῶν στόλον:

Ν. ΕΛΛ. *ναυπηγῶ*=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἄρχαῖα.

**νέμω*=1) μοιράζω, διανέμω, 2) ἀπονέμω, 3) κατοικῶ, 4) διοικῶ, 5)

βόσκω. πρτ. *ἐνεμον*, μέλλ. *νεμῶ*, ἄορ. *ἐνειμα*, πρκ. *γενέμηκα*.

- Μέσ. *νέμομαι* (= 1) μοιράζομαι, 2) καρποῦμαι, ἐκμεταλλεύομαι.
- Παθ. *νέμομαι* (= κατοικοῦμαι). πρτ. *ἐνεμόμην*, μέσ. μέλλ. *νεμοῦμαι*, μέσ. ἄορ. *ἐνειμάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνεμήθην*, πρκ. *γενέμημαι*, ὑπερσ. *ἐνενεμήμην*.

*Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἄορ.

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	νέμω	νέυω	νέμοιμι	νέμε	νέμειν	νέμων
μέλλ.	νεμῶ, εἰς εἰ	—	νεμοῖμι	—	νεμείν	νεμῶν, οὔσα, οὖν
ἄορ.	ἐνειμα	νείμω	νείμαιμι	νεῖμον	νεῖμαι	νείμας

ΠΑΡΑΓ. νομή, νομεύς, νόμος, νομός, νομάς, νομίζω, νέμος, νέμησις, νεμητός, νεμητέον, νέμεις (=δικαία ὄργη).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. νέμ-ω καὶ μετὰ τὸ πρόσφ. ε, νεμ-ε—νεμ-η .

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μερίζω, διαδίδωμι, βόσκω, ἀπολαύω, καρποῦμαι, δίνεσθαι, ΣΥΝΤΑΞ.

τὸ ἕνεργ. { 1) μετὰ αἰτιατ. : καὶ αὐτοὶ τὸ ἴσον νέμετε.
2) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτ. : τρίτον μέρος νείμαντες τῶν σκώλων τοῖς Ἀθηναίοις.

τὸ μέσον μετὰ αἰτιατ. : νέμονται δὲ Λιπαραῖοι αὐτάς.

Ν. ΕΛΛ. χρησιμοποιεῖται τὸ μέσον *νέμομαι* = ἀπολαμβάνω, καρποῦμαι· σύνθ. ἀπενέμω, διανέμω, κατανέμω.

νεύω=1) κάνω νεῦμα, γνέφω, 2) ἐπιβεβαιῶ. πρτ. *ἐνευσον*, μέσ. μέλλ. μετὰ ἕνεργ. σημ. *νεύσομαι*, ἄορ. *ἐνευσα*, πρκ. *νένευκα*.

Δι' ὁμότηχα βλέπε *νέω*.

ΠΑΡΑΓ. νεῦμα, νεῦσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν nu- (λατ. nuo=νεύω, nu-men=ἡ θεοῦτης) προέρχεται ἡ ἐκτεταμένη ρίζα νευ-, νευ-ω, νεύω.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐπί, κατά· ἀνανεύω (=ἀρνοῦμαι)· κατανεύω (=δέχομαι, συγκατατίθεσθαι), ἐπινεύω (=δέχομαι, συγκατατίθεσθαι).

ΣΥΘ. δέχομαι, κλίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : νεύσατε τὴν ἀδόκητον χάριν.

2) μετὰ δοτ. : ἔνευσε τῷ παιδί.

3) μετὰ ἄπαρ. : νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.

Ν. ΕΛΛ. νεύω καὶ γνέφω=κάνω νόημα· σύνθ. κατανεύω=συγκατατίθεσθαι, παραδέχομαι, συγκατανεύω = συγκατατίθεσθαι, «ἡ κυβέρνησις δὲν συγκατανεύει εἰς τὴν αὔξησιν τῶν μισθῶν».

νέω=1) πλέω, 2) κολυμβῶ. πρτ. *ἔνεον*, μέσ. μέλλ. με *ἐνεργ.* σημασ. *νεύσομαι*, καὶ δωρ. *νευσοῦμαι*, ἀόρ. *ἔνευσα*, πρκ. *νένευκα*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀόρ.), νένευκα (πρκ.)=τοῦ νέω
νεύσομαι (μέλλ.), ἔνευσα (ἀόρ.), νένευκα (πρκ.)=τοῦ νεύω

ΠΑΡΑΓ. νεῦσις, νευστήρ, νεύστης, νευστός, νευστέον, ἴως καὶ τὸ νῆσος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *σνα-* (λατ. *no* = κολυμβῶ), θ: *σναυ-*, *σνευ-*, *νευ-*, *νε-*. Τὸ ρῆμα συναίρειται, ὅπου μετὰ τὸν χαρακτήρα ε ἀκολουθεῖ ε ἢ ει.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: διὰ, εἰς, ἐκ, πρὸς,

ΣΥΝΩΝ. πλέω, νήχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ ἄμτβ.: ὅμως γε νεὶ οὐδὲν ἦττον:

νεωτερίζω=1) ἐπιχειρῶ μεταβολᾶς, 2) καινοτομῶ, 3) ἐπαναστατῶ. πρτ. *ἐνεωτέριζον*, μέλλ. *νεωτεριῶ*, ἀόρ. *ἐνεωτέρισα*:

• Παθ. πρτ. *ἐνεωτεριζόμην*, παθ. ἀόρ. *ἐνεωτερίσθην*.

ΠΑΡΑΓ. νεωτερισμός, νεωτέρισμα, νεωτέρσις, νεωτεριστής

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *νεώτερος* θ. *νεωτερ-* καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζω* κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ἀφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. (ἰδίως σύστοιχ): ἐπειδὴ ἐς οὐδένα οὐδὲν ἐνεωτέριζον.

N. ΕΛΛ. *νεωτερίζω*=ἰσπάζομαι νέα συστήματα ἢ ιδέας:

***νικῶ** (ἀω)=1) νικῶ, 2) ἐπικρατῶ. πρτ. *ἐνίκων*, μέλλ. *νικήσω*, ἀόρ. *ἐνίκησα*, πρκ. *νενίκηκα*, ὑπερσ. *ἐνενίκηκειν*.

• Παθ. *νικῶμαι*, ἀόρ. *ἐνικήθην*, πρκ. *νενίκημαι*.

ΠΑΡΑΓ. νικητής, νικητήριος, νίκημα, ἀνίκητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *νίκη* θ. *νικά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ.: ἐκ, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. κρατῶ ὑπερέχω, περιγίνομαι.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ νικῶ τὸ ἠτῶμαι, τὸ ὁποῖον κυρίως χρησιμοποιεῖται παθ. τοῦ νικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἄμτβ.: καὶ ἐνίκων οἱ Ἕλληνες.

2) με αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ: μεθ' ὧν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοινῆ. νικῶσα νίκην τίνα;

N. ΕΛΛ. *νικῶ*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταστέλλω, συκρατῶ: «νικᾷ τὰ πάθη του». σύνθ. *κατανικῶ*, *ὑπερνικῶ* = *κατανικῶ*. *καταβάλλω*. «θὰ ὑπερνικήσωμεν τὰς δυσκολίας».

***νομίζω**=1) νομίζω, 2) θεωρῶ, 3) παραδέχομαι, 4) συνηθίζω. πρτ. *ἐνόμιζον*, μέλλ. *νομιῶ*, ἀόρ. *ἐνόμισα*, πρκ. *νενόμικα*.

• Παθ. **νομίζομαι** (=θεωροῦμαι, συνηθίζομαι). πρτ. *ἐνομιζόμεν*, [μέσ.μέλ. νομοῦμαι], παθ. μέλλ. *νομισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐνομίσθη*, πρκ. *νενόμισμαι*.

ΠΑΡΑΓ: νόμισις, νόμισμα, νομιστός, νομιστέος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ νέμω παράγεται τὸ οὐσιασ, νόμος θ. νομ- καὶ μέ τὴν κατάληξιν **-ίζω νομίζω**.

ΣΥΝΩΝ. δοκῶ, ἠγοῦμαι, οἶομαι, ὑπολαμβάνω, φρονῶ, δοξάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ: καὶ δίκην καὶ θεοῦς μόνον νομίζει.

2) με δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης): οὗς ἢ πόλις νομίζει θεοῦς.

3) με εἰδ. ἀπαρ.: καὶ ἐνόμισαν ραδίως κρστήσειν.

τὸ παθ. νομίζομαι εἶναι συνδετικόν: τὸ χαρίζεσθαι αἰσχρὸν νενόμισται.

Ν. ΕΛΛ. **νομίζω**=1) θεωρῶ. «δὲν σὲ νομίζω ἄξιο» 2) ὑποθέτω, ἔχω τὴν γνώμην. «νομίζω ὅτι μᾶς γέλασε».

νομοθετῶ (έω)=θέτω νόμους, εἶμαι νομοθέτης. πρτ. *ἐνομοθέτουν*, μέλλ. *νομοθετήσω*, ἀόρ. *ἐνομοθέτησα*, πρκ. *νενομοθέτηκα*.

• Μέσ. **νομοθετοῦμαι** (=θέτω νόμους διὰ τοῦ ἑαυτὸν μου), παθ. **νομοθετοῦμαι** (ἐπὶ κράτους) (=ἔχω νόμους). μέσ. ἀόρ. *ἐνομοθετησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐνομοθετήθην*, πρκ. *νενομοθέτημαι*.

ΠΑΡΑΓ. νομοθέτημα, νομοθέτησις, νομοθετητέος, ἀνομοθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ. νομοθέτης (νόμος καὶ τίθημι), θ. νομοθετέω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: νομοθετήσεις δὴ αὐτοῖς ἀντιλαμβάνεσθαι ταύτης τῆς παιδείας.

2) με ἔμπροθ. προσδ.· οὗτος γὰρ περὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδικῶν ἐνομοθέτησεν.

Ν. ΕΛΛ. **νομοθετῶ**=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

νοσῶ (έω)=ἀσθενῶ. πρτ. *ἐνόσουν*, μέλλ. *νοσήσω*, ἀόρ. *ἐνόσησα*, πρκ. *νενόσηκα*.

ΠΑΡΑΓ νόσημα, νοσηρός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. νόσος θ. νοσέω-ῶ

ΣΥΝΩΝ. ἀσθενῶ, ἀρρωστῶ, κάμνω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγιαίνω, ρωννυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ.: ἐπεὶ τὰ Ὀδρυσῶν πράγματα ἐνόσησεν.

2) με σύστοιχ. αἰτιατ.: Ἐα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν.

Ν. ΕΛΛ. νοσῶ=1) εἶμαι ἄρρωστος, 2) (μτφ.) εὐρίσκομαι εἰς κακὴν κατάστασηιν.

νουθετῶ=1) θέτω εἰς τὸν νοῦν κάποιου, 2) συμβουλεύω, 3) ἐπιπλήττω πρτ. *ἐνουθέτου*, μέλλ. *νουθετήσω*, ἄορ. *ἐνουθέτησα*.

- Παθ. *νουθετιοῦμαι*, παθ. ἄορ. *ἐνουθετήθην*:

ΠΑΡΑΓ. νουθέτημα (=συμβουλή), νουθέτησις, νουθετητής, νουθετητέος, ἀνουθέτητος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν φράσιν νοῦς καὶ τίθημι, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθέτου ὀνόματος, θ. *νουθετέ-ω-ῶ*, παρασύνθ.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, συμβουλεύω, διδάσκω, παρακαλῶ, ὕφηγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ μίαν ἢ δύο αἰτιατ. : ταῦθ' ἔπερ με νουθετεῖς.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρότ. : ὅτε ἐνουθέτει αὐτόν, ὡς πένης ἔσοιτο.

Ν. ΕΛΛ. νουθετῶ=συμβουλεύω, δασκαλεύω, παραινῶ.

νοῶ (έω)=1) παρατηρῶ διὰ τῆς σκέψεως, 2) σκέπτομαι, 3) σκοπεύω. πρτ. *ἐνόουν*, μέλλ. *νοήσω*, ἄορ. *ἐνόησα*, πρκ. *νενόηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *νοοῦμαι*, πρτ. *ἐνοοῦμην*, μέσ. μέλλ. *νοήσομαι*, [παθ. μέλλ. *νοηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐνοησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐνοήθην*, πρκ. *νενόημαι*, [ὑπερσ. ἐνενοήμην].

ΠΑΡΑΓ. νόημα, νοήμων, νόησις, νοητός, ἀνόητος (=ὁ μὴ ἐννοῶν ἢ ὁ μὴ ἐνοοῦμενος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. νόος νοῦς. θ. *νοέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, μετά, πρό, σὺν καὶ ὑπό, ἀπονοοῦμαι (=χάνω τὸν νοῦν μου), διανοοῦμαι (=σκέπτομαι).

ΣΥΝΩΝ. ἐνθυμοῦμαι, σκοπῶ, λογίζομαι, διανοοῦμαι, σκοπῶ, ἐννοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : οἱ δὲ πολέμιοι ὡς ἐνόησαν τὴν πορείαν αὐτῶν.
2) μὲ ἀπαρ. : νοεῖς θάπτειν.

Ν. ΕΛΛ. νοῶ=καταλαβαίνω. σὺνθ. ἐννοῶ, κατανοῶ.

Ξ

ξαναγῶ (έω)=1) εἶμαι ἀρχηγὸς τῶν μισθοφόρων, στρατολογῶ, 2) εἶμαι ξαναγὸς. πρτ. *ἐξανάγουν*, [μέλλ. *ξαναγήσω*, ἄορ. *ἐξανάγησα*]

- Παθ. ἐνεστ. *ξαναγοῦμαι*, πρκ. *ἐξανάγημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ξανάγησις, ξαναγέτης.

ΕΤΥΜ. από τὸ **Ξεναγός** (ξένος καὶ ἡγοῦμαι) θ. **Ξεναγέ-ω-ῶ**, παρασύνθ
 ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, ξενίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: Ἑρικπίδας ἐξενάγει ξενικοῦ.

Μ. ΕΛΛ. **Ξεναγῶ**=ὄδηγῶ κάποιον ὡς ξεναγός.

Ξενίζω=1) ὑποδέχομαι, 2) περιποιούμαι, 3) προξενῶ ἐκπληξιν. πρτ.
ἐξένιζον, [μέλλ. ξενιῶ], ἄορ. *ἐξένισα*.

• Παθ. *ξενίζομαι*, ἄορ. *ἐξενίσθη*.

ΠΑΡΑΓ. ξένισις, ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής, ξενιστέον.

ΕΤΥΜ. από τὸ **ξένος** θ. **ξεν-** καὶ τὴν κατάληξιν **-ίζω ξεν-ίζω**, κατὰ
 τὸ ἐλπίζω.

ΣΥΝΩΝ. ξεναγῶ, ξενοῦμαι, ἐκπλήττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: Γωβρύας ἐξένισεν ἡμᾶς ἅπαντας.

Ν. ΕΛΛ. **ξενίζω**=1) φιλοξενῶ, 2) φαίνομαι ξένος, 3) ἐκπλήσσω: «μὲ
 , ἐξένισεν ὁ τρόπος του».

Ξενοῦμαι (όομαι)· ἀποθ. =1) (ὡς ἐνεργ.) ὑποδέχομαι ξένον, φιλεῦω,
 φιλοξενῶ, 2) (ὡς παθ.) φιλοξενοῦμαι, [μέσ. μέλλ. ξενώσομαι].
 παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐξενώθη*, πρκ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἐξέ-
 νωμαι*

ΠΑΡΑΓ. ξένωσις (=νεωτερισμός).

ΕΤΥΜ. από τὸ **ξένος** θ. **ξενό-ομαι-οῦμαι**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐπί,

ΣΥΝΩΝ. ξενίζω, ξεναγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: Ἄπολλοφάνης κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐξενώθη Ἄ-
 γησιλάῳ.

Ν. ΕΛΛ. **ἀποξενώνω**=1) κάνω κάποιον ξένον, 2) στερῶ κέ[ποιος] ἀγα-
 θὸν ἀπὸ κάποιον. «ἀποξένωσε τοὺς συγγενεῖς του». **ἀποξενώνομαι**.

Ξηραίνω=1) ἀποξηραίνω, 2) στεγνώνω. [μέλλ. ξηρανῶ], ἄορ. *ἐξήρα-
 να*.

• Παθ. *ξηραίνομαι*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ξηρανοῦμαι, παθ.
 μέλλ. ξηρανθήσομαι], παθ. ἄορ. *ἐξηράνθη*, [πρκ. ἐξήραμμαι ἢ
 ἐξήρασμαι].

ΠΑΡΑΓ. ξήρασις, ξηρσιία, ξηραντικός, ξηραντέον.

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **ξηρός** καὶ τὴν κατάληξιν **-αίνω**, κατὰ τὸ μέλας
μελαίνω. Τὸ α εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά καὶ κατα.

ΣΥΝΩΝ: ψύχω, ἀναψύχω.

ΑΝΤΙΘ. ὑγραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ξηράνας τὴν διώρυχα εἶλε τὴν νῆσον.

Ν. ΕΛΛ. **ξηραίνω** καὶ **ξεραίνω**=στεγνώνω κάτι. **ἀποξηραίνω**.

ὁδοποιῶ (έω)=1) κατασκευάζω ὁδόν, 2) ὀδηγῶ κάποιον. πρτ. *ὠδοποιούν*, ἄορ. *ὠδοποίησα*.

- Μέσ. *ὀδοποιούμαι*=1) κατασκευάζω τὸν δρόμον μου, 2) προοδεύω.
- Παθ. (ἐπὶ ὁδῶν)=κατασκευάζομαι καταλλήλως διὰ χρῆσιν. πρκ. *ὠδοποίημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὀδοποιήσις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ὀδοποιός* θ. *ὀδοποιέ-ω-ῶ*, παρὰ σύνθ.

ΣΥΝΘ. μέ τὴν πρόθ. : πρό.

ΣΥΝΩΝ. εὐδοκιμῶ, ἐπιδιδῶμι, προάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μέ αιτιατ. σύστοιχ. : οἱ Μάκρωνες τὴν ὁδὸν ὠδοποιοῦν.

2) μέ δοτ. : καὶ ὀδοποιήσετέ γ' ἅν αὐτοῖς.

ὀδύρομαι· ἀποθ.=1) κλαίω, θρηνῶ, 2) πενθῶ. πρτ. *ὠδυρόμην*, μέσ. μέλλ. *ὀδυροσμαι*, μέσ. ἄορ. *ὠδυράμην*, [παθ. ἄορ. *ὠδύρθην*].

ΠΑΡΑΓ. ὄδυρμα (-θρήνος), ὄδυρμός, ὄδυρτης, ὄδυρτός (=ἀξιοθρήνητος).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ὄδυρ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *ὄδυρ-ι-ομαι ὀδύρομαι*. Τὸ υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μέ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διὰ καὶ κατά.

ΣΥΝΩΝ. κλαίω, θρηνῶ, ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω, πενθῶ, λυποῦμαι, δακρύω.

ΣΥΝΤΑΞ. ὡς μετ. μέ αιτιατ. (σπανίως)· ἔνιοι ὀδύρονται τὰς προπηλακίσεις τοῦ γήρωος.

Ν ΕΛΛ. *ὀδύρομαι*=κλαίω ἀπαρηγόρητα.

* **οἶδα**· πρκ. μέ σημασ. ἔνεστ.=γνωρίζω. ὑπερσ. μέ σημασίαν πρτ. *ἦδη ἢ ἦδειν* (=ἐγνώριζον), μέλλ. *εἴσομαι καὶ εἰδήσω*.

Κλίσις ἔνεστ καὶ πρτ.

ὄριστ. οἶδα, οἶσθα, οἶδε, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι (ν).

ὑποστ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ, εἰδῶμεν, εἰδῆτε, εἰδῶσι.

εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη, εἰδείημεν καὶ εἰδείημεν, εἰδείητε καὶ εἰδείητε, εἰδείησαν καὶ εἰδείησαν.

προστ. ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων.

ἀπαρ. εἰδέναι. **μετχ.** εἰδώς, εἰδυῖα, εἰδός.

πρτ. ἦδειν καὶ ἦδη, ἦδεις καὶ ἦδησθα καὶ ἦδεισθα, ἦδει καὶ

ἦδιν καὶ ἦδη, ἦδεμεν ἢ ἦδειμεν καὶ ἦσμεν, ἦδετε καὶ ἦδειτε καὶ ἦστε, ἦδεσαν καὶ ἦσαν.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

	ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔνεστ,	οἶδα	εἰδῶ	εἰδείην	ἴσθι	εἰδέναι	εἰδῶς τοῦ οἶδα
ἀόρ. β'	εἶδον	ἴδω	ἴδομι	ἴδῃ	ἴδειν	ἴδων τοῦ δρῶ:
πῶστακτ	ἴσθι (εἰμι), ἴσθι (οἶδα), ἴθι (εἰμι).					

ΠΑΡΑΓ. εἶδησις, συν-εἶδησις, εἰδήμων, ἴστωρ (=ὁ γνώστης), ἱστορία εἶδος, εἰδότης (=έν γνώσει), ἱστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **Εἰδ-** (λατ. video=βλέπω) θ. 1) ἰσχυρόν **Εἰδ-** 2) ἀσθενές **Εἰδ-** ἀπὸ τὸ θ. **Εἰδ-** με ἑτεροίωσιν **Εἰδ-** προήλθεν τὸ οἶδα. ὁ πρτ. λαμβάνει αὐξησιν ἢ **ἠΕἰδειν ἠεἰδεν ἦδειν**, ὁ μέλλων εἰδήσω σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. **Εἰδ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε Εἰδ-ε- Εἰδῆ-**. **ΣΥΝΘ.** με τὰς προθ. σύν: σύνοἶδα Σ (=γνωρίζω κάτι καλῶς) διὰ: δι-οἶδα (=γνωρίζω ἐπακριβῶς), κατά: κάτοἶδα (=γνωρίζω καλῶς, ἔνωῶ). πρὸς, πρὸ.

ΣΥΝΩΝ. αἰσθάνομαι, ἐπίσταμαι, γνωρίζω, μανθάνω, ἐπαῖω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγνοῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. ὅπως ἀκριβές τι εἴσομαι.

2) με τελ. ἀπαρ.: κάλλιον οὐδεὶς οἶδα προσφωνεῖν φίλους:

3) με κατηγ. μτχ. (ὕποκειμ. ἢ ἀντικ.): οὐ γὰρ οἶδα δεσπότης κεκτημένος. Σ οὐ γὰρ ἦδεσαν αὐτὸν τεθνηκότα.

4) με εἰδ. πρὸτ.: ἴνα εἰδῆτε, ὡς πολλοὶ ὑπὸ τούτου τεθνήσκει.

5) με πлаг. ἐρωτημ. πρὸτ.: οἶδα γὰρ ὅπη οἴχονται.

οἰκειῶ (ὄω)=1) κάμνω κάποιον φίλον. ἀόρ. **ὠκειῶσα**.

• Μέσ. καὶ Παθ. **οἰκειοῦμαι** (ὄομαι) (=ἐξοικειώνομαι), μέσ. ἀόρ-**ὠκειωσάμην**, παθ. ἀόρ. **ὠκειώθηην**, πρκ. **ὠκειῶμαι**.

ΠΑΡΑΓ. οἰκειώσεις, ἐξοικειώσεις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ' **οἰκεῖος** θ. **οἰκειῶ-ω**.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθ.: εἰς. εἰσοικειοῦμαι (=γίνομαι οἰκεῖος).

ΣΥΝΩΝ συγγίνομαι, σύνειμι.

ΑΝΤΙΘ. ἀλλοτριῶ, τοῦ δὲ παθ. τὸ πολεμοῦμαι;

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ὡς οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἑννέα ὁδοῦς.

Ν. ΕΛΛ. ἐξοικειώνω=συνηθίζω κάποιον εἰς κάτι, ἐξοικειοῦμαι καὶ ἐξοικειώνομαι=συνηθίζω εἰς κάτι, προσαρμύζομαι. «ἐξοικειοῦμαι πρὸς τὴν νοοτροπίαν τῶν γειτόνων μου».

οικίζω=1) κτίζω οίκιαν, 2) ιδρύω νέαν ἀποικίαν ἢ συνοικισμόν. πρτ. *ῶκίζον*, μέλλ. *οἰκιδῶ*, ἀόρ. *ῶκισα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *οἰκίζομαι*, πρτ. *ῶκίζόμεν*, μέσ. μέλλ. *οἰκιοῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ῶκίσθη*, πρκ. *ῶκισμαι*, ὑπερσ. *ῶκίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. οικιστής, οἰκισίς, οἰκισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. οἶκος καὶ τὴν κατάληξιν -ίζω, κατὰ τὰ ὀδον-
τικώληκτα εἰς -ίζω, (ἐλπῖς — ἐλπίζω).

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐν, ἐξ, εἰς, κατὰ, μετό, σὺν κλπ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : Γελῶσι Ἀκράγαντα ῶκισαν.

οικοδομῶ (έω)=1) κτίζω οἶκον, 2) ιδρύω, κατασκευάζω. πρτ. *ῶκο-
δόμουν*, μέλλ. *οἰκοδομήσω*, ἀόρ. *ῶκοδόμησα*, πρκ. *ῶκοδόμηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *οἰκοδομοῦμαι*, πρτ. *ῶκοδομούμεν*, παθ. μέλλ. *οἰκοδομηθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ῶκοδομησάμην*, παθ. ἀόρ. *ῶκοδομήθη*, πρκ. *ῶκοδόμημαι*, ὑπερσ. *ῶκοδομήμην*.

ΠΑΡΑΓ. οικοδόμημα, οικοδόμησις, οικοδομητέον, οικοδομητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. οἰκοδόμος (οἶκος καὶ δέμω=κτίζω) θ. οἰκο-
δομέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀπό : ἀποικοδομῶ (=ἀποφράττω διὰ τοίχου),
κατὰ : κατοικοδομῶ (=σπαταλῶ χρήματα εἰς οἰκοδομὰς), παρὰ : παρ-
οικοδομῶ (=κτίζω παραλλήλως) καὶ μετὰ πολλὰς ἄλλας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ιδρύω, κτίζω, δέμω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : τείχος περί τὴν πόλιν ῶκοδόμησεν.

Ν. ΕΛΛ. οἰκοδομῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. ἀνοικοδομῶ=ξα-
νακτίζω.

οικτίρω καὶ **οικτείρω**=1) αἰσθάνομαι οἶκτον, οἰκτίρω, 2) λυποῦμαι,
3) συμπαθῶ. πρτ. *ῶκτιρον*, [μέλλ. οἰκτερῶ], ἀόρ. *ῶκτιρα*.

- Παθ. *οἰκτίρομαι*, πρτ. *ῶκτιρόμεν*.

ΠΑΡΑΓ. οἰκτιρμός, οἰκτιρμών.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. οἶκτος θ. οἰκτίρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, οἰκτίρ-j-ω οἰ-
κτίρω. Τὸ j εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθ. κατὰ, κατοικτίρω (=λυποῦμαι πολὺ κάποιον).

ΣΥΝΩΝ. οἰκτιζω, ἔλεω, λυποῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. μακαρίζω, εὐδαιμονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας) : ὁ Κῦρος τοῦ πάθους ῶκτιρεν
αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. οἰκτίρω καὶ οἰκτείρω=1] ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2] περι-
φρονῶ, ἐλλεινολογῶ : «σὲ οἰκτίρω διὰ τὰ λεγόμενά σου».

οἰκῶ (έω)=1) κατοικῶ, διαμένω, 2) κυβερνῶ (πόλιν ἢ οἶκον). πρτ.

ῥκουν, μέλλ. **οικήσω**, ἄορ. **ῥκησα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. **οἰκοῦμαι**, πρτ. **ῥκούμην**, μέσ. μέλλ. **μέ παθ.** σημασ. **οικήσομαι**, [μέσ. ἄορ. **ῥκησάμην**], παθ. ἄορ. **ῥκήθην**, πρκ. **ῥκῆμαι**, ὑπερσ. **ῥκήμην**.

ΠΑΡΑΓ. οἶκημα, οἴκησις, οἰκητής, οἰκητήριον, οἰκῆτωρ, οἰκητός, οἰκητός.

ΕΤΥΜ ἀπό τὸ οὐσιασ **οἶκος** θ. **οἰκέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. **μέ τός προθ** : ἀπό, διά, ἐν, κατά, μετά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. διατρίβω, κυβερνῶ, ἄρχω, διαχειρίζομαι, οἰκονομῶ, διαιτῶμαι

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ αἰτιατ** : ἀμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις.

Ν. ΕΛΛ. **οἰκῶ**=κατοικῶ καὶ κυρίως σύνθετον **κατοικῶ, διοικῶ, παροικῶ, συνοικῶ, ἐνοικῶ, μετοικῶ**.

- * **οἶομαι καὶ οἶμαι** ἀποθ.=1) νομίζω, ἔχω τὴν γνώμην, ὑποθέτω, πιστεύω, προσδοκῶ. πρτ. **ῥόμην καὶ ῥμην**, μέσ. μέλλ. **οἶήσομαι**, παθ. ἄορ. **μέ μέσ.** σημασ. **ῥήθην**.

Ἐντικατάστασις ἄορ

ῥριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ῥήθην	οἶηθῶ	οἶηθείην	οἶήθητι	οἶηθήναι	οἶηθεις

ΠΑΡΑΓ. οἶημα (=ἐπαροις), οἶησις (=ὑπερηφάνεια), οἶηματίας (=ὁ φαντασμένος), οἶητός, οἶητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **οἶ-** καὶ τὴν κατάληξιν **-ομαι οἶ-ομαι** ἢ **μέ τὴν κατάληξιν -μαι οἶμαι**. Ἀπό τὸ θ. **οἶ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε, θ. οἶ-ε οἶ-η οἶ-ομαι**.

ΣΥΝΘ. **μέ τός προθ**. ἀντι καὶ σύν

ΣΥΝΩΝ. ἡγοῦμαι, νομίζω, δοκῶ, ὑπολαμβάνω, δοξάζω, φρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ εἰδ**. ἀπαρ. : νῦν δὲ πῶς οἶει με ἀθύμως ἔχειν ;

- οἶχομαι** ἀποθ. ἐνεστ. **μέ σημ.** πρκ.=1) εἶμαι φευγᾶτος, ἔχω φύγει, 2) ἔχω ἀποθάνει, 3) **χάνομαι**. πρτ. **ῥχόμην** (μέ σημασ. ἄορ. ἢ ὑπερσ.), μέλλ. **οἶχῆσομαι**, [πρκ. **ῥχημαι καὶ ῥχωκχ**],

ΠΑΡΑΓ. οἶχητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν **οἶ-** (ἴσως **εἶ-μι**) προέρχεται τὸ θ. **οἶχ-** καὶ τὴν κατάλ. **ομαι—οἶχ-ομαι** καὶ ἀπό τὸ θ. **οἶχ-** καὶ τὸ πρόσφ. **ε οἶχ-ε οἶχ-η—οἶχ-ή-σομαι**.

ΣΥΝΘ. **μέ τός προθ**. : διά, ἐξ, κατά, παρά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀπέρχομαι, φεύγω, ἀπαλλάττομαι, ἀποδιδράσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἐρχομαι, ἀφικνοῦμαι ἤκω, παραγίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. **μέ κατηγ. μτχ** ἢ ὁποῖα ἐξηγεῖται ὡς **ρῆμα τὸ δὲ ρῆμα ὡς βάρβαρ**: ῥχοντο ἀποπλέοντες (=ἀπέπλευσαν ταχέως).

οἰωνίζομαι=προμαντεύω ἀπὸ τὴν πτῆσιν καὶ τοὺς κρωγμοὺς τῶν πτηνῶν. πρτ. *οἰωνιζόμεην*, [μέσ. μέλλ. οἰωνιούμαι, ἀόρ. οἰωνισάμην].

ΠΑΡΑΓ. οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστής, οἰωνισμός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. οἰωνός (=σαρκοφάγον πτηνόν) καὶ τὴν κατάληξιν *-ίζομαι*, κατὰ τὰ εἰς *-ίζω* ὄδοντικὸν ἀληκτα (*ἐλπίζω*=*ἐλπίζω*). Τὸ ἀρχικόν *οἰ* δὲν τρέπεται εἰς *ω* κατὰ τὴν αὐξησην, διότι ἀκολουθεῖ μακρὸν φωνήεν

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, μετά.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προαισθάνομαι, προφητεύω, χρω (-ηω), χρησμοφδοῖ

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. : οὐδὲν ἄλλο ἔτι οἰωνιζόμενοι, ἐπορεύοντο.

2) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : ὅ τινες οἰωνίζοντο ἄνεπιτήθειον εἶναι

Ν. ΕΛΛ. προοἰωνίζομαι=προμαντεύω, προβλέπω. «δὲν προοἰωνίζομαι ὁμαλὴν ἐξελιξίν τῶν γεγονότων».

ὄκνω (έω)=1) διστάζω, 2) φοβούμαι, 3) βραδύνω, 4) ἐντρέπομαι. πρτ. *ὄκνουν*, μέλλ. *ὄκνήσω*, ἀόρ. *ὄκνησα*.

ΠΑΡΑΓ. ὄκνητέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄκνος (=δισταγμός, φόβος) θ: ὄκνέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, κοτὰ: ἀποκνῶ (=ἀποφεύγω κάτι ἀπὸ φόβου ἢ δειλίαν), κατοκνῶ (=φοβοῦμαι πολύ).

ΣΥΝΩΝ. φοβοῦμαι, δέβοικισ, ὀρρωδῶ, πτήσσω, μέλλω, βραδύνω, διστάζω, ἐνδοιάζω.

ΑΝΤΙΘ. τολμῶ, ἐγγειρῶ, θαρρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. : καὶ οἱ ὁμότιμοι ὄκνουν τὴν τοῦ ὄχλου ἰσομοίριαν.

2) με τελ. ἀπαρ. : Μειδίας ὄκνει ἀνοίγειν τὰς πύλας.

3) με ἐνδοιαστ. πρὸτ. : ὄκνω μὴ μάταιος ἢ στρατεία γένηται.

4) με ἐμπρόθ. προσδ. : ὄκνει περὶ τε ἡμῶν καὶ περὶ αὐτοῦ:

* **ὀλιγωρῶ** (έω)=φροντίζω ὀλίγον, 2) παραμελῶ, 3) δὲν προσέχω: πρτ. *ὀλιγώρουν*, μέλλ. *ὀλιγωρήσω*, ἀόρ. *ὀλιγώρησα*.

• Παθ. *ὀλιγωροῦμαι*, παθ. ἀόρ. *ὀλιγωρήθην*, πρκ. *ὀλιγώρημαι*:

ΠΑΡΑΓ. ὀλιγώρημα, ὀλιγώρησις, ὀλιγωρητέον

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὀλιγωρος (ὀλίγος καὶ ὤρα=φροντίς) θ. ὀλιγορέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατὰ, παρά.

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ἀφροντιστῶ, ραθυμῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἐπιμέλομαι, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοί τινος.

ΣΥΝΤΑΞ με γεν. : οὐ γάρ ὀλιγώρουν τῶν κοινῶν.

ἄλλυμι βλέπε ἀπόλλυμι.

ἔλοφύρομαι· ἀποθ.=1) θρηνώ, δδύρομαι, κλαίω. πρτ. *ᾠλοφυρόμην*, μέλλ. *ᾠλοφυροσμαι*, μέσ. ἄορ. *ᾠλοφυράμην* καὶ παθ. με ἐνεργ. σημασ. *ᾠλοφύρθη*.

ΠΑΡΑΓ. ᾠλοφυρμός, ᾠλόφυρσις

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ᾠλοφυρ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ᾠλοφύρ-j ομαι ᾠλοφύρομαι ᾠλοφύρομαι. Το υ εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, ἀνά, κατά.

ΣΥΝΩΝ. θρηνώ, κλαίω, δακρύω, δδύρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : ἕαν τις ᾠλοφύρῃται.

2) με αἰτιατ. : καὶ τοὺς τῶνδε νῦν τοκίας οὐκ ᾠλοφύρομαι.

3) με μτχ. : οἱ πλείστοι ἡμῶν ᾠλοφύρονται συνιόντες.

* **ὀμιλῶ**=1) συναναστρέφομαι κάποιον, 2) σχετίζομαι με κάποιον, 3) συναθροίζομαι: πρτ. *ὀμιλοῦν*, μέλλ. *ὀμιλήσω*, ἄορ. *ὀμίλησα*, πρκ. *ὀμίληκα*, ὑπερσ. *ὀμιλήκειν*.

ΠΑΡΑΓ. ὀμίλημα ὀμιλητής, ὀμιλητός, ὀμιλητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὀμιλος (ὀμῶς=κοινός καὶ ἱλη=πλήθος) θ. ὀμιλέ-ω-ῶ, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐξ, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. σύνειμι, συγγίγνομαι, συνδιατρίβω, πλησιάζω, πελάζω, χρωμαί, συμμίγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : οἷ ἄν γυμναστικῇ μὲν διὰ βίβου ὀμιλήσωσιν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἄλλους ὀμιλεῖ.

Ν. ΕΛΛ. ὀμιλῶ, μιλῶ, καὶ μιλάω=1) κουβεντιάζω. συνδιαλέγομαι. «ὀμιλήσαμε γιὰ διάφορα πραγματά». 2) ὀμιλῶ μίαν γλῶσσαν. «ὀμιλεῖ τὴν Γερμανικὴν», 3) ἀγορεύω, κάνω διάλεξιν. σύνθ. *συνομιλῶ*.

* **ὀμνυμι καὶ ὀμνύω**=1) ὀρκίζομαι, 2) βεβαιῶ κάτι ἐνόρκως. πρτ. *ὀμνυν*, καὶ *ὀμνυον*, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *ὀμοῦμαι*, ἄορ. *ὀμοσα*, πρκ. *ὀμώμοκα*, ὑπερσ. *ὀμωμόκειν* καὶ *ὀμωμόκειν*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *ὀμνυμαι*, πρτ. *ὀμνύμην*, παθ. μέλλ. *ὀμοσθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ὀμοσάμην*, παθ. ἄορ. *ὀμόσθην* καὶ *ὀμόσθην*, πρκ. μόνον οἱ τύποι : γ' ἐν. *ὀμώμοται*, γ' πληθ. *ὀμώμονται*, μτχ. *ὀμωμοσμένος*.

Ἐντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἄορ:

	ῥιστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προσ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	ὄμνυμι	ὄμνῶ	ὄμνῶμι	ὄμνυ, καὶ ὄμνυθι	ὄμνύναι	ὄμνῶς
μέλλ.	ὄμοῦμαι	—	ὄμοῖτο	—	ὄμείσθαι	ὄμούμενος
ἄορ.	ὤμοσα	ὄμόσω	ὄμόσαιμι	ὄμοσον	ὄμόσαι	ὄμόσας

ΠΑΡΑΓ. συνωμότης, ἄπώμοτος, ἀνώμοτος, ξυνώμοτον (= ἡ ἔνορκος συμμαχία), ἀνωμοσία.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ὀμ- καὶ τὸ πρόσφ. νυ ὄμ-νυ-μι. Ἐκ τὸ θ. ὀμ- μετὰ τὸ πρόσφ. ο, ὀμ-ο — (ὤμοσα). Τὸ ρῆμα λαμβάνει ἀττικὸν ἀναδιπλασιασμόν.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐξ, ἐπί, κατά, πρό, πρὸς, σὺν, ὑπό. ΣΥΝΩΝ. ὀρκίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ. : ἐπειδὴ ὤμοσεν τὴν εἰρήνην ὁ Φίλιππος.

2) μὴ δοτ. : εἰ μὴ κάκεῖνος αὐτῷ ὀμείται

3) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. (σύστοιχ. ἀντικ.): ὀμόσαι γὰρ αὐτοῖς ὄρκους.

4) μετὰ ἀπαρ. μέλλ. : πάντες ὤμοσαν βοηθήσειν τούτοις:

ὄμοιῶ (ὄω)=1) κἀνω κἀτι ὄμοιον, 2) ἐξομοίωνω, πρτ. ὄμοίουν, μέλλ. ὄμοιώσω, ἄορ. ὄμοίωσα.

• Μέσ. ὄμοιούμαι (= ἀνταποδίδω τὰ ἴσα).

• Παθ. ὄμοιόσθαι (= γίνομαι ὄμοιος), μέσ. μέλλ. ὄμοιώσομαι, παθ. μέλλ. ὄμοιωθήσομαι, παθ. ἄορ. μετὰ μέσ. σημ. ὄμοιωθήην, πρτ. ὄμοίωμαι.

ΠΑΡΑΓ. ὄμοίωμα, ὄμοίωσις, [ἐξομοίωσις, ἀφομοίωσις, παρομοίωσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. ὄμοιος θ. ὄμοιό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, ἐξ, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. ἐξισῶ, παραβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτ. τὴν εὐβουλίαν ἄλλοις ὄμοιοι.

2) τὸ μέσ. μετὰ δοτ. : ἡ σωφροσύνη ὄμοιῶται ἀρμονίᾳ τινί.

Ν ἙΛΛ. ἐξομοίωνω=κἀνω ἢ θεωρῶ κἀποιον ὄμοιον μετὰ ἄλλον, ἀφομοίωνω=1) καθιστῶ κἀποιον ὄμοιον μετὰ ἄλλον. «οἱ τροφῆς ἀφομοιώνονται». ἀφομοιούμαι καὶ ὠνομαι=γίνομαι ὄμοιος μετὰ ἄλλους, ἐνώνομαι.

ὄμολογῶ (έω)=1) συμφωνῶ μετὰ κἀποιον, παραδέχομαι, 2) ὑπόσχομαι, 3) συγκατατίθεμαι. πρτ. ὄμολόγουν, μέλλ. ὄμολογήσω, ἄορ. ὄμολόγησα, πρτ. ὄμολόγηκα, ὑπερσ. ὄμολογήκειν.

- Μέσ. και Παθ. *δμολογοῦμαι*, πρτ. *ὄμολογούμην*, μέσ μέλλ. με παθ. σημ. *δμολογήσομαι*, [παθ. μέλλ. *δμολογηθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ὄμολογησάμην*, παθ. ἄορ. *ὄμολογήθην*, πρκ. *ὄμολόγημαι*, ὑπερσ. *ὄμολογήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ὄμολόγημα, ὄμολόγησις, ὄμολογητέον, [ἐξομολόγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *δμόλογος* (ὄμοῦ και λέγω) θ *δμολογέ-ω-ῶ*, παρσύνθετον.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ ἀνά διά, κατά, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σύμφημι, συγχωρῶ, ὁμονοῶ, ὁμοφρονῶ, συνῆδω

ΑΝΤΙΘ διαφωνῶ, ἀρνούμαι, ἀπόφημι, ἀπέδω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με δοτ. και αιτιατ. : ἐγὼ δὲ τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ Φαίδρω:

2) με δοτ. : Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι ὄμολογησαν Ἀθηναίοις.

3) με ἀπαρ. : ὄμολογοῦσι νοσεῖν μάλλον ἢ σωφροεῖν.

Ν. ΕΛΛ. *δμολογῶ* και *μολογῶ*=παραδέχομαι. «ὄμολόγησε τὴν ἔνοχὴν του», «δὲν θέλει νὰ ὄμολογήσῃ ὅτι ἔσφαλε».

- δμονοῶ**=1) συμφωνῶ, εἶμαι σύμφωνος με κάποιον. πρτ. *δμονόουν*, μέλλ. *δμονοήσω*, ἄορ. *δμονόησα*.

ΠΑΡΑΓ. ὁμονοητέον, ὁμονοητικός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *δμόνοος* (ὄμοῦ + νοῦς) θ. *δμονοέ-ω-ῶ*, παρσύνθετον.

ΣΥΝΩΝ τὰ αὐτὰ με τὸ ὄμολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. στασιάζω, διαφέρομαι, διχογνωμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. : εὐτυχία ὁμονοοῦσα κινδύνοις.

2) με εἰδ. πρῶτ. : ἐπειδὴ ὁμνοοῦμεν ὅτι ζητητέον περὶ οὗ μὴ τις οἶδεν.

Ν. ΕΛΛ. *μονιάζω* και *μονοιάζω*=1) εὐρίσκομαι εἰς ἀγαθὰς σχέσεις με κάποιον, 2) συμφιλιώνω ἢ συμφιλιώνομαι. «προσπάθησε νὰ τοὺς μονιάσῃ».

- δνειδίζω**=1) κατηγορῶ κάποιον, 2) ὑβρίζω, 3) ἐλέγχω, 4) ἐπιτιμῶ. πρτ. *δνειδίζον*, μέλλ. *δνειδιῶ*, ἄορ. *δνειδίσα*, πρκ. *δνειδিকা*.

- Παθ. *δνειδίξομαι*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *δνειδιοῦμαι*, παθ. ἄορ. *δνειδίσθην*].

ΠΑΡΑΓ. ὄνειδισμα (=ἢ μομφή), ὄνειδισμός, ὄνειδιστής, ὄνειδισις, ὄνειδιστέον.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *δνειδος* και τὴν κατάληξιν *-ίζω*, κατα τὰ εἰς *-ίζω* ὀδοντικόληκτα (*ἐλπίς -ίζω*).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐξ, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. μέμφομαι, αἰτιῶμαι, ἐπιτιμῶ, καθάπτομαι, κατηγορῶ. λοιδορῶ, ψέγω, ἐγκαλῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀγαμαι, ἐπαινώ, ἐγκωμιάζω, εὐλογῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με̅ δοτ. και̅ αιτιατ. : ἄ σὺ ἐμοὶ ὄνειδίζεις.

2) με̅ αιτιατ. . και̅ γάρ τις αὐτὸν τὸν (Λυσιάν) ὀνειδίζεν.

3) με̅ ἐξηγτ. πρότ. : ὀνειδιδῶ ὅτι τὰ πλείστου ἀξία περιῆλαχιστου ποιεῖται.

* **ὀνίνημι**=1) ὠφελῶ, εὐεργετῶ, βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ἔχω κέρδος. μέλλ. *ὀνήσω*, ἀόρ. *ὠνήσα*.

• Μέσ. *ὀνίναμαι*, πρτ. *ὠνινάμην*, μέλλ. *ὀνήσομαι*, [ἀόρ. *ὠνήσάμην*], ἀόρ. β' *ὠνήμην*, παθ. ἀόρ. με̅ μέσ. σημασ. *ὠνήθην*.

Ἄντικατάστασις ἀόρ. β' :

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	ἀπαρ.
ὠνήμην	—	ὀνάμην	ὤνυσθαι

ΠΑΡΑΓ. ὀνησις, ὀνήσιμος, ὀνητέος, ἀνόνητος (= ὁ μὴ ὠφελούμενος) [ὀνητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ ἀρχικά θ. *νη-* και̅ *να-* και̅ τὸ προθ. *ο* και̅ ἐνεστ. *ὀνα-* διπλ. *ο-νι-νη-*, *ο-νι-να-*, *ὀ-νι-νη-μι*, *ὀ-νι-να-μαι*.

ΣΥΝΘ. λυσιτελῶ, ὠφελῶ, συμφέρω, συμβάλλομαι

ΑΝΤΙΘ. βλάπτω, λυμαινόμεαι, φθείρω, κακῶ, κακουργῶ, ἀδικῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. Τὸ ἐνεργ. : 1) με̅ αιτιατ ἀλλὰ σὺ ἡμᾶς ὀνίνης.

2) με̅ δοτ. ᾗ τὸ δίκαιον ὀνίνησι.

Τὸ μέσον με̅ μη. ὡς ἐγὼ οἶμαι, ὀνήσεσθε ἀκούοντες

* **ὀνομάζω**=καλῶ κάποιον ὀνομαστικῶς, ὀνομάζω. πρτ. *ὀνόμαζον*, μέλλ. *ὀνομάσω*, ἀόρ. *ὀνόμασα*, πρκ. *ὀνόμακα*.

• Μέσ. και̅ Παθ. *ὀνομάζομαι*, πρτ. *ὀνομαζόμην*, [παθ. μέλλ. *ὀνομασθήσομαι*], παθ. ἀόρ *ὀνομάσθην*, πρκ. *ὀνόμασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὀνομασία, [ὀνόμοις, ὀνομαστής], ὀνομαστός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν *νο* (γιγνώ-σκω, λατ. nomen) παράγεται τὸ οὐς. *ὀνομα* και̅ ἀπ' αὐτὸ με̅ τὴν κατάλ. *-άζω*, τὸ ρ. *ὀνομάζω*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικῶν.

ΣΥΝΘ. με̅ τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐπί, μετά.

ΣΥΝΩΝ. καλῶ, λέγω, προσαγορεύω, φωνῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με̅ αιτιατ ὅν Ἀθηναῖοι οὐκ ὀνομάζουσι.

2) με̅ δύο αιτιατ. (εὐνήθως μετὰ τοῦ εἶναι) σοφιστὴν ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι.

3) τὸ παθ. εἶναι και̅ συνδετ. ὁ μάντις ὀνομάζετο Ἔλενος.

N: **ΕΛΛ.** **ὀνομάζω**=1) διδῶ εἰς κάποιον ὄνομα, 2) κατονομάζω, 3) χαρακτηρίζω, 4) διδῶ εἰς κάποιον τίτλον ἢ ἀξίωμα. **κατονομάζω**=καταγγέλλω κάποιον ὀνομαστικῶς, «ὅς ἤθελθε νᾶ κατονομάσῃ τοὺς συνενόχους του». **ἐπονομάζω**.

δξύνω=1) κάμνω κάτι δξύ, 2) εξερεθίζω, παροξύνω, διεγείρω. *πρτ. ὄξυνον, μέλλ. δξυνῶ, ἀόρ. ὄξυνα, [πρκ. ὄξυγκα].*

- Μέσ. καὶ Παθ. *δξύνομαι*, *πρτ. ὄξυνόμην*, [παθ. μέλλ. δξυνθήσομαι], παθ. ἀόρ. *ὄξυνθην*, *πρκ. ὄξυμμαι*, [καὶ ὄξυσμαι], ὑπερσ. *ὄξύμμην*.

Τὸ ρῆμα ἀπὸ τοῦς ἀττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. μετὴν *παρά*.

ΠΑΡΑΓ. παροξυσμός, παροξυντικός, (δξυντήρ, παροξυντής, δξυντέον]. **ΕΤΥΜ.** ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *δξύς*, θ. *δξυν-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*. *δξύν-ι-ω*, *δξύνω*, *δξύνω*. Τὸ *υ* εἶναι μακρόν

ΣΥΝΘ. μετὴν πρόθ. *παρά* ἢ *συν-*πορα-.

ΣΥΝΩΝ θήγω, ἀκονῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀμβλύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. ἢ... τοῦς δὲ παροξυνεῖ.

Ν. ΕΛΛ. *δξύνω*=κάνω κάτι αἰχμηρόν. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται μετὴν αὐτὴν σημασ. καὶ μεταφορικῶς. «τὰ μαθηματικὰ δξύνουν τὸν νοῦν». *παροξύνω*.

- * **ὀπλίζω**=1) ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, 2) ἐξοπλίζω στρατιώτας, ἐνδύω στρατιώτας μετὰ ὄπλα, ὀπλίζω. *πρτ. ὀπλιζον, ἀόρ. ὀπλισα, [πρκ. ὀπλικα, ὑπερσ. ὀπλίκειν].*

- Μέσ. καὶ Παθ. *ὀπλίζομαι*, *πρτ. ὀπλιζόμην*, [μέσ. μέλλ. ὀπλισομαι καὶ ὀπλιῶμαι], μέσ. ἀόρ. *ὀπλισάμην*, παθ. ἀόρ. μετὰ μέσ. σημασ. *ὀπλίσθην*, *πρκ. ὀπλισμαι*, ὑπερσ. *ὀπλίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ὀπλις, ἐξόπλις, ἐξοπλισία, ὀπλισμα. [ὀπλισμός, ἐξοπλισμός].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ οὖσ. *ὀπλον*. θ. *ὀπλιδ-ι-ω*, *ὀπλίζω*, κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα ἰσοθρονικὸς ὀπλιζω.

ΣΥΝΘ μετὰ τὰς προθ. : ἀντί, κατά:

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω, θωρακίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. μετὰ αἰτιατ. : ὀπλιζον δὲ καὶ ἵππους προμετωπιδίοις.

Ν. ΕΛΛ. *ὀπλίζω*=1) ἐφοδιάζω κάποιον μετὰ ὄπλα, 2) (μτφ.) ἐνίσχυνω κάποιον, «τὸ θάρρος ὀπλίζει τὸν ἀνθρώπον εἰς τὴν ζῶήν». σύνθ. *ἀφοπλίζω*, *ἐξοπλίζω*, *παροπλίζω*=ἀφοπλίζω πλοῖον.

ὀργίζω=1) ἐξωθῶ κάποιον εἰς ὀργήν, 2) εξερεθίζω, θυμῶνω κάποιον, μέλλ. *ὀργιῶ*, ἀόρ. *ὀργισα*.

- Μέσ. *ὀργίζομαι*, *πρτ. ὀργιζόμην*, μέλλ. *ὀργισῶμαι*, παθ. μέλλ. μετὰ ἐνεργ. σημασ. *ὀργισθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ μετὰ μέσ. σημ. *ὀργίσθην*, *πρκ. ὀργισμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὀργιστέον.

ΕΤΥΜ. από τὸ οὖσ. **ὄργη** καὶ τὴν κατάλ. **-ίζω ὄργ-ίζω**, κατ' ἀναλογ. πρὸς ἄλλα ὀδοντοκόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐξ, παρὰ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. παροξύνω, ἐρεθίζω, θυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. πραῦνω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. με αἰτιατ. : ὡσπερ οὖν ἄνθρωπον ἤκιστ' ἂν ὀργίζοι τις.

β) τὸ μέσ. με δοτ. ἢ με ἐμπρόθ. προσδ. : οἱ στρατιῶται ὀργίζοντο τῷ Κλεάρχῳ. οὐκ ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγεννημένων.

Ν. ΕΛΛ. **ἐξοργίζω**=κάνω κάποιον νὰ ὀργισθῆ: «ἡ στάσις τοῦ με ἐξοργίζει». **ὀργίζομαι** καὶ **ἐξοργίζομαι**=καταλαμβάνομαι ὑπὸ ὀργῆς.

ὀρέγω=1) ἀπλώνω τὰς χεῖρας δι' ἰκεσίαν, 2) δίδω, προσφέρω. [πρτ. ὠρεγον, μέλλ. ὀρέξω], ἄορ. **ὠρεξαι**

- Μέσ. **ὀρέγομαι**(=ἐκτείνω τὰς χεῖρας μου διὰ νὰ πάρω κάτι, ποθῶ, ἐπιθυμῶ). πρτ. **ὠρεγόμεην**, μέσ. μέλλ. **ὀρέξομαι**, μέσ. ἄορ. **ὠρεξάμην**, παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. **ὠρέχθην**, [πρκ. ὠρεγμαι ἢ ὀρώρεγμαι, ὑπερσ. ὠρέγμην ἢ ὠρωρέγμην]:

ΠΑΡΑΓ. ὄργυια ἢ ὄργυιά. [ὄρεξις, ὄρεκτός, ὄρεγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν **ρεγ-** (λατ. *rego*=διευθύνω), καὶ τὸ προθεμι φωνιεν **ο**, προέρχεται τὸ θ. **ὀ-ρέγ-ω**.

ΣΥΝΘ. ἐπορέγομαι (=ἐπιθυμῶ πολὺ κάτι).

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ὀρέγω τα : τεινώ, προΐσχω. τοῦ ὀρέγομαι τὰ : βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, ἐφίεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὠρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει· τὸ μέσ. 1) με γεν. : καὶ ὀρέγομαι αἰεὶ πλειόνων·

2) με τελ. ἄπαρ. : ἵνα ὁ παῖς ὀρέγηται τοιοῦτος γενέσθαι.

Ν. ΕΛΛ. **ὀρέγομαι** καὶ **ρέγομαι**=ἐπιθυμῶ, ποθῶ λαχταρῶ. «ὀρέγεται τιμές καὶ μεγαλεῖα».

ὀρθῶ (ὄω)= 1) στήνω κάτι ὄρθιον, ἀνεγείρω, ἀνασηκῶν, 2) κτίζω, [ιδρύω, 3) ἀποκαθιστῶ εἰς ὑγείαν, ἀσφάλειαν ἢ εὐτυχίαν. [πρτ. ὠρθουν], μέλλ. **ὀρθώσω**, ἄορ. **ὠρθωσα**, πρκ. **ὠρθωκα**.

- Μέσ. καὶ Παθ. (συνήθως σύνθετον με τὴν πρόθ. **κατὰ**) : **κατωρθοῦμαι**, πρτ. **κατωρθούμην**, παθ. ἄορ. **κατωρθώθην**, πρκ. **κατώρθωμαι**.

ΠΑΡΑΓ. ἐπανόρθωμα.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἐπίθ. **ὀρθός**. θ. **ὀρθό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, ἐξ κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. ἐγείρω, ἀνίστημι, ιδρύω, κτίζω, ρυθμίζω, θεραπεύω, διαφυλάττω, διασώζω.

ANTIΘ. καθαιρῶ, καταβάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ὠρθωσαν ἔρυμά τι.
(ὁ στρατηγός) πλείστ' ἂν ὀρθοῖτο

N. ΕΛΛ. ὀρθῶ καὶ κυρίως ὀρθώνω, ἀνορθώνω, κατορθώνω, διορθώνω

* ὀρίζω=1) ἀποχωρίζω κάτι ἀπὸ ἄλλο, 2) χαράσσω ὄρια, 3) προσδιορίζω, ἀποθέτω, 4) ὀρίζω, διορίζω, τάσσω, 5) δίδω τὸν ὀρισμὸν λέξεως. πρτ. ὠριζον, μέλλ. (σύνθ.) (δι)οριῶ, ὄρ. ὠρισα, πρκ. ὠρικά.

• Μέσ. καὶ Παθ. ὀρίζομαι, πρτ. ὠριζόμην, μέσ. μέλλ. ὀρισϋμαι, παθ. μέλλ. ὀρισθῆσομαι, μέσ. ὄρ. ὠρισάμην, παθ. ὄρ. ὠρισθην, πρκ. ὠρισμαι, ὑπερσ. ὠρίσμην καὶ ὠρισμένος ἦν.

ΠΑΡΑΓ. ὀριστής, ὀριστέον, ἀόριστος, διόρισις, διορισμός, ἐξόριστος, [ἔρισμα, ὀριστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄρος (=σύνορον) θ ὀριδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ὀριδ-j-ω ὀρίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐξ, πρὸς, ὑπέρ, προσ-δια-

ΣΥΝΩΝ. διακρίνω, διαχωρίζω, διαστολέω, διαγιγνώσκω:

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὃν ὁ νόμος ὠρισεν:

2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης): θάνατον ὠρισε τὴν ζημιαν.

β) τὸ μέσον. 1) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: οἱ πλείστοι ὀρίζονται τοὺς εὐεργέτας ἑαυτῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς εἶναι.

N. ΕΛΛ. ὀρίζω=1) θέτω ὄριον εἰς κάποιον πρᾶγμα ἢ χρησιμεύω ὡς ὄριον, 2) τάσσω, προσδιορίζω, καθορίζω. «δὲν μοῦ ὠρισε ἡμέραν συναντήσεως», 3) δίδω τὰ κύρια γνωρίσματα ἐνός πράγματος, 4) εἶμαι κύριος κάποιου πράγματος. τὸ ἐξουσιάζω «δὲν ἐρίζει τὸ σίτι του». σύνθ. διορίζω, καθορίζω, προορίζω, ἀφορίζω, προσδιορίζω, ἐξορίζω,

ὀρμίζω=ὀδηγῶ πλοῖον εἰς λιμένα, προσορμίζω, ἀγκυροβολῶ, 2) ἐξασφαλίζω κάτι. πρτ. ὠρμιζον ὄρ. ὠρμισα.

• Μέσ. καὶ παθ. ὀρμίζομαι (=1) προσορμίζομαι, 2) διασώζομαι πρτ. ὠρμιζόμην, μέσ. μέλλ. ὀρμιϋμαι, μέσ. ὄρ. ὠρμισάμην, παθ. ὄρ. ὠρμισθην, [πρκ. ὠρμισμαι].

Δι' ὁμότηχα βλέπε ὀρμῶ

ΠΑΡΑΓ. προσόρμισις, [ὀρμισις, ὀρμιστέον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὄρμος θ. ὀρμιδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, ὀρμιδ-j-ω ὀρμίζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐξ, μετά, περί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. καταπλέω, καταίρω, προσέχω, κατάγομαι,

ANTIΘ. ἀποπλέω, ἀπαίω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ. : ὀρμίσσας ἕκαστον ἄσκόν.

2) τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς τὸ νησίδιον ὀρμίζονται.

N. ΕΛΛ. προσορμίζω=φέρω πλοῖον καὶ τὸ ἀγκυροβολῶ εἰς ὄρμον.
προσορμίζομαι=προσπλέω εἰς λιμένα.

- ὀρμῶ (ἄω)· μτβ.=1) θέτω εἰς κίνησιν κάτι, 2) παρορμῶ. ἀμτβ. =1) ξεκινῶ, 2) ἐφορμῶ. πρτ. ὄρμων, μέλλ. ὀρμήσω, ἄορ. ὄρμησα, πρκ. ὄρμηκα.
- Μέσ. καὶ Παθ. ὀρμῶμαι (=1) ὀρμῶ, σπεύδω, 2) ξεκινῶ, 3) ξεκινῶ ἀπὸ κάποιο μέρος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιῶ ὡς βάσιν, ὡς ὀρμητήριον). πρτ. ὄρμώμην, μέσ. μέλλ. ὀρμήσομαι, [παθ. μέλλ. ὀρμηθήσομαι, μέσ. ἄορ. ὄρμησάμην], παθ. ἄορ. μέ μέσ. σημασ. ὄρμηθήην, πρκ. ὄρμημαι, ὑπερσ. ὄρμήμην.

Πρὸσεχε τὰ ὁμόηχα

ὄρμησα (ἄορ.), ὄρμησάμην (ἄορ.)=τοῦ [ὀρμῶ (ἄω).

ὄρμισα (ἄορ.), ὄρμισάμην (ἄορ.)=τοῦ ὀρμίζω.

ὀρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ ὀρμάω-ῶ, ὀρμῶ (ἐνεστ.) τοῦ ὀρμέω-ῶ.

ΠΑΡΑΓ. ὀρμησις, ἐξὀρμησις, προσὀρμησις, παρὀρμησις, ὀρμητήριον, [ὄρμημα, ὀρμητικός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ὀρμή, θ. ὀρμά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, ἐξ, ἐπί, παρά, πρό, σύν, συν-εξ-.

ΣΥΝΩΝ. ὀτρύνω, παρακαλῶ, παροξύνω, κινῶ, παρακελεύω, σπεύδω, ἐπείγομαι, βιάζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. α) Τὸ μτβ. ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδιορ. : ἐφ' ὃ ἡ Μοῦσα αὐτὸν ὄρμησεν.

2) μὲ ἀπαρ. : τὸ μὲν πρῶτον ὄρμησαν βέλλειν β) τὸ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : Κῦρος ὄρμάτο ἀπὸ Σάρδεων.

ὀρμῶ (έω)=ἀράζω, εἶμαι ἀγκυροβολημένος. πρτ. ὄρμουν, μέλλ. ὀρμήσω.

- Παθ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστ. ἐφορμεισθαι (= ἀποκλειεσθαι, πολιορκεῖσθαι) καὶ ἡ μτχ. ἐφορμούμενος.

ΠΑΡΑΓ. ἐφορμή (=ἐπίθεσις), ἐφόρμησις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ὄρμος, θ. ὀρμέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀνθορμῶ (= εἶμαι ἀγκυροβολημένος ἀπέναντι ἄλλου), ἐξορμῶ (= πλέω ἔξω τοῦ ὄρμου), ἐφορμῶ (= παραμονεύω, ἀποκλείω), περιορμῶ (=ἀγκυροβολῶ πέριξ).

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : αἱ δὲ νῆες ὄρμουν παρὰ τὴν Κόρου σκηνήν.

***δρύττω ἢ δρύσσω**=1) σκάπτω, 2) ἐξορύσσω, 3) σκάπτω ὑπογείως. πρτ. *δρυτιον* καὶ *δρυσσον*, μελλ. *δρύξω*, ἀόρ. α' *δρυξα*, [ἀόρ. β' *δρυγον*, πρκ. *δρώρυχα*, ὑπερσ. *ώρωρύχειν*].

- Παθ. *δρύττομαι ἢ δρύσσομαι*, πρτ. *δρυτιόμην*, παθ. μέλλ. α' *δρυχθήσομαι*, [παθ. μέλλ. β' *δρυχήσομαι*], παθ. ἀόρ. *ώρυχθην*, πρκ. *δρώρυγμαι*, [καὶ *ώρυγμαί*], ὑπερσ. *ώρωρύγμην*.

ΠΑΡΑΓ [δρυξίς], δρυγμα, [δρυγή], διδρυξί, δρυκτός, [δρυκτέον, δρυκτικός], [τοιχωρόχος, τυμβωρόχος, μεταλλαρόχος].

ETYM: ἀπὸ τὸ θ. *ορυχ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ι*, *ορυχ-ι-ω*, δρύττω ἢ δρύσσω. Ὁ πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουν ἀττ. ἀναδιπλοισασμόν. Τὸ *υ* εἶναι *μακρόν*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνά, διά, ἐξ, κατά, παρά, περί.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἰτιατ. : Θίβρων ὑπόνομον δρυτιεν.

Ν. ΕΛΛ. *ἐξορύσσω* καὶ *ἐξορύττω*=ἐξάγω κάτι ἀπὸ τὴν γῆν. «ἐξορύσσω μεταλλεύματα».

***δρῶ** (άω)=βλέπω, κυτιάζω 2) προσέχω, προφυλάσσομαι. 3) παρατηρῶ. πρτ. *έωρων*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *δψομαι*, ἀόρ. β' *είδον*, πρκ. *έώρακα*, καὶ *δπωπα*, ὑπερσ. *έωράκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *δρῶμαι*, πρτ. *έωρώμην*, παθ. μέλλ. *δφθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *είδόμην*, παθ. ἀόρ. *ώφθην*, πρκ. *έώραμαι* καὶ *ώμαι*

διαφορὰ βλέπω, δρῶ { βλέπω=στρέφω τὰ βλέμματα πρὸς τι
δρῶ=κυτιάζω, παρατηρῶ

«βλέψον ἀνὰ τὰ δρη καὶ ἰδέ».

*Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. ἀορίστων

	δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἐνεστ.	δρῶ	δρῶ	δρῶμι	δρα	δρᾶν	δρῶν
μέλλ.	δψομαι	—	δψοίμην	—	δψεσθαι	δψόμενος
ἀόρ. β'	είδον	ἴδω	ἴδοιμι	ἰδέ	ἰδεῖν	ἰδῶν
μ. ἀόρ. β'	είδόμην	ἴδωμαι	ἰδοίμην	ἰδοῦ	ἰδέσθαι	ἰδομένος
παθ	ώφθην	ὀφθῶ	ὀφθίην	ὀφθιη	ὀφθῆναι	ὀφθεις

ΠΑΡΑΓ: δρασις, δραμα, δρατός, ἀόρατος, ορατέος, δμμα, δψις, ὀπή, ὀφθαλμός, δφισ, εἶδος, εἶδωλον, ἰδέα, ὀπτός, [ὑποπτος, ἀνόπτος, εὐσύνοπτος].

ETYM. Τὸ ρῆμα εἶναι ἑλλειπτικὸν καὶ ἔχει τρία θέματα. 1) θ. *φορα-δρά-ω*, 2) θ. *οπ-οπ-σομαι*—*δψομαι* *δπ-ωπα*, 3) θ. *φιδ-* ἀόρ. β' *εφιδον*—*είδον*.

ΣΥΝΘ. μὲ πλείστας προθέσεις π.χ. *διωρῶ* (=βλέπω διὰ μέσου κα-

θαρά και μακράν), ένορῶ (=βλέπω έντὸς και βαθέως), παρορῶ (= παραβλέπω), περιορῶ (=1. άνέχομαι, 2. παραμελῶ), έφορῶ (=επιβλέπω), καθορῶ (=παρατηρῶ πρoσεκτικά), ύφορῶ (=βλέπω ύπόπτως), ύπερορῶ (=περιφρονῶ, ύπερηφανεύομαι).

ΣΥΝΩΝ. θεῶμαι, θεωρῶ, έξετάζω, σκοπῶ, άθρῶ, βλέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : τὸν άνδρα ὀρῶ.

2) με κατηγ. μιχ. τοῦ άντικ. ἢ τοῦ ύποκ. : ὀρῶ σε φυλαττόμενον. ὅταν ὀφθῶσι διαλεγόμενοι άλλήλοις.

3) με είδ. πρὸτ. : οὐχ ὀρᾶς ὅτι ἡμαρτες ;

4) με ένδοιαστ. πρὸτ. : ὀράτε μὴ πάθωμεν άπερ πολλοί λέγουσι πεπονηέναι.

5) με πλαγίαν έρωτ. πρὸτ. : ὄρα εἴ σοι ταῦτ' άρωγά φαίνεται

N. ΕΛΛ. 'Από τὸ άρχαίον ρῆμα ὀρῶ χρησιμοποιεῖται μόνον ὁ άόρ: είδα. «είδα τὴν παρέλασιν», «τὸν είδα ποῦ έφευγε», «είδα ὅτι έχει Ικανότητες».

***ὀφείλω=1)** χρεωστῶ, εἶμαι ὀφειλέτης, 2) ἔχω χρέη, 3) (με άπαρ.)= εἶμαι ὑποχρεωμένος νά πράξω κάτι. πρτ. *ὀφείλων*, μέλλ. *ὀφειλήσω*, άόρ. *α' ὀφείλησα*, άόρ. *β' ὀφελον*, πρκ. *ὀφείληκα*, ύπερσ. *ὀφειλήκειν*.

● Παθ. *ὀφείλομαι*, πρτ. *ὀφειλόμην*, παθ. άόρ. *ὀφειλήθην*.

Πρόσεχε τὴν διαφοράν

ὀφελον (άόρ. β') τοῦ ὀφείλω, ὀφλον (άόρ. β') τοῦ ὀφλισκάνω.

ΠΑΡΑΓ. ὀφείλημα [ὀφειλή, ὀφειλέτης].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὐσιασ. *ὀφελος* θ. *οφελ-* και τὸ πρόσφ. *-ν-*, *οφελ-ν*. Τὸ *ν* άφομοιοῦται πρὸς τὸ *λ*, *οφελ-λ-*. Τὸ έν *λ* άποβάλλεται με άναπληρ. έκτασιν τοῦ *ε* εἰς *ει* *ὀφείλ-ω*. Οἱ άλλοι χρόνοι άπό τὸ θ. *οφειλ-* και τὸ πρόσφ. *ε (-η)* *ὀφειλ-ή-σω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άντί, επί, έν, πρό, πρὸς: άντοφείλω (=ὀφείλω χάριν).

ΣΥΝΩΝ. ὀφλισκάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. και αίτιατ. : τῷ 'Ασκληπιῷ ὀφείλομεν άλεκτρούνα.

2) με τελ. άπαρ. : ὀφειλε ποιεῖν τὰ τοῦ πολέμου.

'Ο άόρ. β' *ὀφελον* με άπαρ. δηλώνει εὐχὴν άνεκπλήρωτον : εἰθ' ὀφελε Κύρος ζῆν.

N. ΕΛΛ *ὀφείλω=1)* ὑποχρεοῦμαι νά άποδώσω κάτι κυρίως χρήματα. «τοῦ ὀφείλω 1000 δραχμάς», 2) (μτφ.) εἶμαι εὐγνώμων πρὸς κάποιον, 3) ἔχω καθῆκον νά πράξω κάτι. «ὀφείλεις νά παρουσιασθῆς».

***ὀφλισκάνω=1)** χρεωστῶ, ὀφείλω, 2) καταδικάζομαι εἰς πληρωμὴν,

3) εἶμαι ἔνοχος. πρτ. ὠφλίσκανον, μέλλ. ὀφλήσω, ἀόρ. β' ὠφλον, πρκ. ὠφλήκα, ὑπερσ. ὠφλήκειν:

- Παθ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. ὠφλημένος.

Ἄντικατάστασις ἀορ: β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαφ.	μτχ.
ὠφλον	ὄφλω	ὄφλοιμι	—	ὄφλειν!	ὄφλων

ΠΑΡΑΓ. ὀφλημα (=πρόστιμον διὰ καταδίκην), [ὀφλησις, ὀφλητής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ὀφέλ- (τοῦ ὀφείλω) καὶ συγκοπήν τοῦ ε, θ: ὀφλ- καὶ τὰ προσφύμ. -ισκ- καὶ -αν-ὀφλ-ισκ-άν-ω - ὀφλισκάνω. Ἄπὸ τὸ θ. ὀφλ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε (η) θ. ὀφλ-ή-σω.

ΣΥΝΘ. προσοφλισκάνω (=χρεωστῶ προσέτι):

ΣΥΝΩΝ. ὀφείλω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: αἰσχύνην ὠφλήκατε.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (αἰτίας): καὶ νῦν ἐγὼ ἄπειμι θανάτου δίκην ὀφλών.

3) μὲ γεν. τῆς αἰτίας. ἐὰν δέ τις ὀφλη φόνου τοιούτου.

ὀχῶ (έω)=1) φέρω, κρατῶ, ὑποβαστάζω, 2) ὑπομένω, ἀνέχομαι. 3) ἀνεβάζω κάποιον εἰς ὄχημα. [πρτ. ὄχουν. μέλλ. ὀχήσω, ἀόρ: ὄχησα].

- Μέσ. ὀχοῦμαι=φέρομαι, ἐποχοῦμαι. πρτ. ὠχούμην, [μέλλ. ὀχήσομαι, ἀόρ. ὠχησάμην, παθ. ἀόρ: ὠχήθην].

ΠΑΡΑΓ. ὄχημα, ὄχησις, ὄχετός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. ὄχος (=τὸ ὄχημα). θ. ὄχε-ω ὀχῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπί, παρά.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: οἱ οἰνοχόοι .. διδάσαι. ὀχοῦντες τὴν φιάλην.

τὸ μέσ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ : ἐπ' ἀστράβης ἂν ὠχοῦμην.

Π

παιανίζω=ψάλλω τὸν παιᾶνα, εἴτε ὡς εὐχαριστήριον ὕμνον εἴτε ὡς πολεμικὸν ἐμβατήριον. πρτ. ἐπαιάνιζον, ἀόρ. ἐπαιάνισα.

ΠΑΡΑΓ. [παιανισμός, παιανιστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. παιάν- θ. παιανίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, παιανίδ-j-ω παιανίζω, κατὰ τὰ εἰς-ίζω ὁδοντικόληκτα.

ΣΥΝΩΝ. ὕμνω, ψάλλω, ᾄδω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀιτιβ. : ἠνίκα ἐπαιάνιζον οἱ Ἕλληνες.

2) με σύστοιχ. ἀντιν. : Ἐπειτα οὐ ὄλολυγμόν ἱερόν παιάνισον.

***παιδεύω**=1) ἀνατρέφω, 2) διδάσκω, ἐκπαιδεύω, 3) σωφρονίζω, 4) τιμωρῶ. πρτ. *ἐπαιδεύον*, μέλλ. *παιδεύσω*, ἄορ. *ἐπαιδεύσα*, πρκ. *πεπαιδευκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *παιδεύομαι*, πρτ. *ἐπαιδευόμην*, μέσ. μέλλ. *παιδευόσσομαι*, παθ. μέλλ. *παιδευθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπαιδευσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπαιδευθήην*, πρκ. *πεπαιδευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπαιδευόμην*.

ΠΑΡΑΓ. παιδεῖα, παιδευσις, παιδευτής, παιδεύμα, παιδευτέος, [παιδευτικός, παιδευτήριον].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *παῖς* θ. *παιδ-* καὶ με τὴν κατάληξιν *-εὺω*, *παιδεύω*, ὅπως βασιλεύς, βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, ἐκ, σὺν, πρό.

ΣΥΝΩΝ τρέφω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αἰτιατ. : τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὗτος

2) με διπλὴν αἰτιατ. : ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐπαιδεύομεν.

3) με ἀπαρ. : πεπαιδευνται καρτερεῖν καὶ πρὸς λιμόν.

4) με αἰτιατ. καὶ δοτ. (μέσου): τοὺς στρατιώτας ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ.

5) με ἐμπρόθ προσθ : αἷς ἂν παιδεύοιντο οἱ νεώτεροι ἐπ' ἀρετὴν.

Ν. ΕΛΛ. **παιδεύω**=1) ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) τυραννῶ, βασανίζω «μη παιδεύεις τὰ ζῶα». οὐνθ. *ἐκπαιδεύω*.

παίζω=1) παίζω, διασκεδάζω 2) ἀστειεύομαι, 3) χορεύω, 4) παίζω παιγνίδι, 5) περιπαίζω. πρτ. *ἐπαιζον*, μέλλ. *παιξοῦμαι*, [καὶ παίζω καὶ παίξομαι], ἄορ. *ἐπαισα*, [καὶ ἐπαιξα, πρκ. *πέπαικα*, καὶ *πέπαιχα*].

• Παθ. πρκ. *πέπαισμαι*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἐπαισα (ἄορ.)=τοῦ παίζω, *ἐπαισα* (ἄορ.)=τοῦ παίω καὶ ἐπεσον(ἄορ β.)=τοῦ πίπτω

ΠΑΡΑΓ. παιδιά, παίγνιον, συμπαίστης, συμπαίστωρ, φιλοπαίσμων, [παίγμα, φιλοπαιγμων, παίκτης, παικτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσ. *παῖς*. θ. *παιδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j*, *παιδ-j-ω* παίζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, διά, πρὸς, σὺν.

ΑΝΤΙΘ. σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ 1) ἀιτιβ. : παίζεις, ἔφη, ὁ Σάκας.

2) με αιτιατ. (σπαν.): τοιαῦτα ἔπαιζον σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους.

Ν. ΕΛΛ. παίζω=1) ὅτι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐκτελῶ μουσικὸν τεμάχιον. «ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον», 3) παριστᾷ (ἐπὶ σκηνῆς). ὑποδύομαι. σύνθ. περιπαίζω.

παίω=κτυπῶ κάποιον ἢ με τὴν χεῖρα ἢ με ράβδον ἢ με ἀγγέμαχον ὄπλον. πρτ. *ἔπαιον*, μέλλ. *παίσω*, [καὶ *παίησω*], ἀόρ. *ἔπαισα*, πρκ. *πέπαικα* ἢ *πέπληγα*, [ὑπερσ. ὑπερεπεπαίκειν].

• Παθ. *παίομαι*, πρτ. *ἐπαιόμην*, [μέσ. μέλλ. *παίησομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπαισάμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐπαίσθη*], πρκ. *πέπαισμαι*.

Δι' ὁμότητα βλέπε *παίζω*

ΠΑΡΑΓ. ἀνάπαιστος. Ἡ λέξις χρησιμοποιεῖται εἰς τὴν μετρικὴν καὶ δηλώνει τὸν μετρικὸν πόδα, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο βραχείας συλλαβὰς καὶ μίαν μακρὰν υυ-΄.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παF- (λατιν. *ρανίο*=κτυπῶ) καὶ τὸ πρόσφ. -j, παF-j-ω *παίω*.

ΣΥΝΩΝ. αἰκίζω, βάλλω, μαστιγῶ, πατάσσω, κλήττω, τύπτω, ραπίζω. **ΣΥΝΤΑΞ.** με αιτιατ.: τέλος δὲ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον παίζει.

Ν. ΕΛΛ. *παραπαίω*=1) βαδίζω τρικλίζοντας. 2) (μτφ.) παραλογίζομαι. δὲν γνωρίζω τί λέω.

παραιτοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) ζητῶ νὰ λάβω κάτι, παρακαλῶ διὰ κάτι, ἱκετεύω, 2) μεσολαβῶ με ἱκεσίας χάριν τινός, 3) παρακαλῶ θεομῶς ὑπὲρ κάποιου, 3) ἀποφεύγω. πρτ. *παρητούμην*, μέλλ. *παραιτήσομαι*, [παθ. μέλλ. *παραιτηθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *παρητήθη*], μέσ. ἀόρ. *παρητησάμην*, πρκ. *παρήτημαι*.

ΠΑΡΑΓ. παραίτησις (=πράκλησις, δέησις), παραιτητός (=ὁ δυνάμενος νὰ καταπραυνθῇ), ἀπαραίτητος (=1. ὁ ἀναπόφευκτος, 2. ὁ ἀκαμπτos), [παραιτητέος, παραιτητής (=ὁ μεσάζων), παραιτητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. *παρά* καὶ τὸ ρ. *αἰτοῦμαι* (βλ. *αἰτῶ*).

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ, φεύγω, ἀπωθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἀπλὴν αιτιατ.: κτεῖνε, οὐ παραιτοῦμαι σε.

2) με δύο αιτιατ.: ὄπερ ὑμᾶς παρητησάμην.

3) με αιτιατ. καὶ ἀπαφ. . τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήση συγγνώμονάς σοι εἶναι.

Ν. ΕΛΛ. *παραιτοῦμαι*=1) ἐγκαταλείπω θεοῖν ἢ ἀξίωμα. «ἡ Κυβέρνησις παρητήθη», 2) ἀπέχω, παύω νὰ ἐνδιαφέρωμαι. «παρητήθη πάσης προσπάθειάς».

παραμυθοῦμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) παρακινῶ, 2) συμβουλεύω, 3) πα-

ρηγορῶ, καθησυχάζω. πρτ. *παρεμυθούμην* μέλλ. *παραμυθήσομαι*, ἄορ. *παρεμυθήσάμην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, εὐπαραμύθητος, [παραμύθημα, παραμυθητός, παραμυθητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ. : *παρά* καὶ τὸ οὐσ. *μῦθος*, χωρὶς τὴν μεσολάβησιν συνθ. ὀνόματος, θ. *παραμυθέ-ομαι-οῦμαι*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. παραινῶ, παρακελεύομαι, θαρρύνω, ἐπιρρώννυμι, παρηγορῶ. ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : τοὺς τῶνδε τοκέας παραμυθήσομαι.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ εἰδ. πρότ. : καὶ παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχιοῖεν.

παρανομῶ (έω)=1) παραβαίνω τὸν νόμον, 2) διαπράττω ἔγκλημα 3) κακομεταχειρίζομαι. πρτ. *παρενόμουν*, [μέλλ. *παρανομήσω*], ἄορ. *παρενόμησα*, πρκ. *παρανενόμηκα*, ὑπερσ. *παρενενομήκειν*.

- Παθ. *παρανομοῦμαι* (=1) πραγματοποιοῦμαι παρὰ τὸν νόμον, 2) τυγχάνω κακῆς μεταχειρίσεως). ἄορ. *παρενομήθην*, πρκ. *παρανενόμημαι*.

ΠΑΡΑΓ. παρανόμημα, [παρανόμησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *παράνομος* θ. *παρανομέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς οὓς οὗτοι παρανενομήκασιν.

2) μὲ αἰτιατ. σύστοιχ. (σκανίως) : τὰ δημόσια οὐ παρανομοῦμεν

Ν. ΕΛΛ. *παρανομῶ*=ἐνεργῶ παρανόμως.

* **παρασκευάζω**=1) ἐτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω. πρτ. *παρεσκεύαζον*, μέλλ. *παρασκευάσω*, ἄορ. *παρεσκεύασα*, πρκ. *παρεσκεύασακα*, ὑπερσ. *παρεσκευάκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *παρασκευάζομαι*, πρτ. *παρεσκευαζόμην*, μέσ. μέλλ. *παρασκευάσομαι*, παθ. μέλλ. *παρασκευασθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *παρεσκευασάμην*, παθ. ἄορ. *παρεσκευάσθην*, πρκ. *παρεσκευάσμαι*, ὑπερσ. *παρεσκευάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. παρασκευασμα, παρασκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστός, παρασκευαστικός, [παρασκευασίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *παρασκευή* θ. *παρασκευάδ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *παρασκευάδ-j* ω *παρασκευάζω*, κατὰ τὰ εἰς *-άζω* ὀδοντικόληκτα, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἄντι, ἐπί, πρό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς φύσιν.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὅτι μοι παρεσκεύασε τὸν ἀγῶνα τουτονί.

3) με πλαγ. ἐρωτημ. πρότ. : ὅπως δ' ἀμυνοῦμεθα οὐδείς παρασκευάζεται.

τὸ μέσον 1) με αἰτιατ. : αὐτός μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσται.

2) με τελ. μτχ. ἢ τελ. πρότ. : παρεσκευάζετο γὰρ πορευσόμενος

παρασκευάζοντο ὅπως ἐοβαλοῦσιν ἐς Μακεδονίαν.

Ν. ΕΛΛ. παρασκευάζω=ἐτοιμάζω, προετοιμάζω. «παρασκευάζω φάρμακον». Τὸ ρῆμα κυρίως σύνθ. **προπαρασκευάζω**,

παρρησιάζομαι ἀποθ.=ὁμιλῶ ἐλευθέρως, μετὰ παρρησίας. πρτ. **ἐπαρρησιαζόμεν, ἱμέλλ. παρρησιάσομαι**, ἀόρ. **ἐπαρρησιασάμεν, πρκ. πεπαρρησίασμαι**.

ΠΑΡΑΓ. [παρρησιαστής, παρρησιαστικός; ἀπαρρησίαστος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **παρρησία** [(πᾶν καὶ ρῆσις), θ. **παρρησιάδ-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **παρρησιάδ-j** ομαι **παρρησιάζομαι**, κατὰ τὰ εἰς -άζω ὀδοντικόληκτα, παρασύνθετον

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπολύτως : ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν

2) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. ■ πολλά γὰρ δὴ ἔγωγε κάκεινος ἐπαρρησιασάμεθα πρὸς ἀλλήλους.

3) με δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : μάλλον γὰρ σοὶ παρρησιάσομαι περὶ τῆς ἐπωδῆς.

* **πάσχω**=1) πάσχω, ὑποφέρω, 2) ἐπηρεάζομαι. πρτ. **ἐπασχον**, μέσ. μέλλ. **πέισομαι**, ἀόρ. β' **ἐπαθον**, πρκ. **πέπονθα**, ὑπερσ. **ἐπεπόνθην** καὶ **πεπονθῶς ἦν**, τετελ. μέλλ. **πεπονθῶς ἔσομαι**.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πέισομαι (μέλλ.)=τοῦ πάσχω	πέισομαι (μέλλ.)=τοῦ κείθομαι
πέυσομαι (μέλλ.)=τοῦ πυνθάνομαι	

* Ἀντικατάστασις ἀορ. β'!

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπαθον	κάθω	πάθοιμι	πάθε	παθεῖν	καθὼν

ΠΑΡΑΓ. πένθος, ἢ πάθη (=πάθημα, συμφορά), πάθος, πάθημα, [ἀπενθής, νηπενθής, πάθησις, παθητός, παθητικός, πολυπαθής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πένθ- καὶ με μεταπτώσιν παθ- καὶ τὸ πρόσφ. σκ-παθ-σκ-ω —πάσχω. Ὁ μέλλ. πέισομαι σχηματίζεται ἀπὸ τὸ θ. πενθ-

σομαι και αποβολην του -νθ- και αναπληρωμ. ἔκτασιν πείσομαι. Ὁ πρκ. ἀπό τὸ θ. πενθ- και με ἑτεροίωσιν πονθ- πέ-πονθ α.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, πρό, πρόσ, σύν

ΑΝΤΙΘ πράττω, δρώ, ποιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : οὐδὲν κακὸν ἐπάθομεν.

- 2) συνήθως με αἰτιατ. (σύστοιχ.) : Ἐγωγε ὁμοίωτατον (πάθος) πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφούντας. Τὸ ρήμα χρησιμοποιεῖται ὡς παθ. τῶν ρημάτων δρώ, ποιῶ, πράττω. εὐ ποιῶ τινα—εὐ πάσχω ὑπό τινος, κακῶς ποιῶ τινα—κακῶς πάσχω ὑπό τινος.

Ν. ΕΛΛ. πάσχω=1) παθαίνω, 2) νοσῶ. «πάσχει ἀπὸ ρευματισμοῦς». σύνθ. συμπάσχω=1) πάσχω μαζί με ἄλλους, 2) συμπονῶ, συμπαθῶ.

πατῶ (έω)=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) καταπατῶ. πρτ. ἐπάτουν, μέλλ. πατήσω, ἀόρ. ἐπάτησα, πρκ. πεπάτηκα.

- Παθ. πατοῦμαι, μέλλ. πατηθήσομαι, ἀόρ. ἐπατήθην, πρκ. πεπάτημαι. Τὸ ρ συνήθως χρησιμοποιεῖται σύνθετον.

ΠΑΡΑΓ. περίπατος, [πάτησις, πατητής, πατητήριο, πάτημα, ἀπάτητος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πάτος (=πατημένος δρόμος) θ. πατέ-ω ὦ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βαδίζω, πορεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἀλλὰ μὴν τὸν γε Τισίαν πεπάτηκας.

Ν. ΕΛΛ. πατῶ=1) περιπατῶ, βαδίζω, 2) (μτφ.) εισβάλλω, λεηλατῶ, 3) πιέζω, 4) συνθλίβω. «τὸν πάτησε τὸ αὐτοκίνητο» 5) πατώνω, 6) ἐρχομαι. «δὲν πατῆ στο σπίτι». σύνθ. περιπατῶ, παραπατῶ, καταπατῶ.

- παύω=1) παύω, καταπαύω, σταματῶ, 2) ἐλαττώνω, 3) κατευνάζω. πρτ. ἔπαυον, μέλλ. παύσω, ἀόρ. ἔπαυσα, πρκ. πέπαυκα.

- Μέσ. και Παθ. παύομαι (=1)φθάνω εἰς ἓνα τέρμα, σταματῶ, 2) ἡσυχάζω, ἀπέχω, 3) ἀπολύομαι). πρτ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλλ. παύσομαι, παθ. μέλλ. παυθήσομαι και παυσθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαυσάμην, παθ. ἀόρ. ἐπαύθην και ἐπαύσθην, πρκ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην.

ΠΑΡΑΓ. παύλα, ἀναπαύλα, ἄπαυστος, παυστέον, [παύσις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. παυ- και παυσ- παύ-ω ἐπαύσ-θην.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ὀπό, διά, ἐκ κατά.

ΣΥΝΩΝ. λήγω.

ΑΝΤΙΘ ἄρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἑνεργ. 1) με αἰτιατ. : τότε μὲν ἔπαυε τὸν λόγον.

- 2) με αἰτιατ και γεν. : τούτους μὲν οὖν οὐ παύσω τῆς ἀρχῆς.

3) με κατηγ. μτχ. (τοῦ ἀντικ.): στρατη, οὄντα δ' αὐτὸν ἐπαύσατε.

τὸ μέσον 1) με γεν.: παύσαι οὖν τούτων,

2) με κατηγ. μτχ. τοῦ ὑποκ.: τὴν δὲ μητέρα πέπαυμαι τρέφων.

N. ΕΛΛ. παύω=1) καταπαύω, διακόπτω, 2) ἀπολύω. «ἔπαυσε τὸν ὑπάλληλόν του», ἄμετ. 3) σταματῶ. «ἔπαυσεν ἡ τρικυμία», 4) σιωπῶ. οὖνθ. καταπαύω, ἀναπαύω, ἀναπαύομαι.

- **πείθω**=κάμνω κάποιον νὰ δεχθῆ τὴν γνώμην μου, πείθω πρτ. *ἔπειθον*, μέλλ. *πείσω*, ἄορ. *ἀ' ἐπεισα* [καὶ β' *ἐπιθον*], πρκ. *πέπεικα*, ὑπερσ. *ἐπεπείκειν*.
- **Μέσ.** καὶ **Παθ.** *πείθομαι*, πρτ. *ἐπειθόμην*, μέσ. μέλλ. *πείσομαι*, παθ. μέλλ. *πεισθήσομαι*, [μέσ. ἄορ. *ἀ' ἐπεισάμην*], μέσ. ἄορ. β' *ἐπιθόμην*, παθ. ἄορ. *ἐπείσθην*, πρκ. *πέπεισομαι*, καὶ ἔνεργ. πρκ. β' με μέσ. σημασ. *πέποιθα* (=ἔχω πεποίθησιν), ὑπερσ. *ἐπεπείσωμην*, καὶ ἔνεργ. ὑπερσ. β' με μέσ. σημασ. *ἐπεποίθειν*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἐπειθόμην (πρτ:), ἐπιθόμην (ἄορ. β'), πέπεισομαι (πρκ.), ἐπεπείσωμην (ὑπερσ.)
= τοῦ πείθομαι.

ἐπυθόμην (ἄορ. β'), πέπυσμαι (πρκ.), ἐπεκύσωμην (ὑπερσ.)=τοῦ πυνθάνομαι
πέπεισομαι (μέλλ.)=τοῦ πείθομαι, πείσομαι (μέλλ.)=τοῦ πάσχω

Ἐντικατάστ. ἔνεστ. καὶ ἄορ. β' τοῦ πείθομαι
καὶ ἄορ. β' τοῦ πυνθάνομαι.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔνεστ.	πείθομαι	πείθωμαι	πειθοίμην	πείθου	πείθεσθαι	πειθόμενος
ἄορ. β'	ἐπιθόμην	πίθωμαι	πιθοίμην	πιθοῦ	πιθέσθαι	πιθόμενος
ἄορ. β'	ἐπυθόμην	πύθωμαι	πυθοίμην	πυθοῦ	πυθέσθαι	πυθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πειθῶ, πίσσις, πιστός. πειστέον, πειστικός, εὐπειστος, δύσπειστος, πιθανός.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. πειθ- πείθω καὶ κατὰ μετάρπωση. πιθ- ἐ-πιθ-όμην καὶ ποιθ- πέ-ποιθ-α.

ΣΥΝΘ με τὰς προθ.: ἀνά, κατά, μετά, παρά, οὖν.

ΑΝΤΙΘ βιαζομαι, ἀπειθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ.: ἐγὼ γὰρ εὖ οἶσθ' ὅτι, ὡς ἔμαυ-

τόν πείθω.

2) με αιτιατ. και τελ. απαρ.: τὰς πόλεις ἐκούσας ἔπεισε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς

3) με δύο αιτιατ.: οὐκ ἂν πείσαις ἐκεῖνο οὐδένα ἀνθρώπων.

β) τὸ μέσον 1) με δοτ.: και ἔγω τῷ νόμῳ τῷ ὑμετέρῳ πείσομαι.

2) με δοτ. και τελ. απαρ.: εἶπεν ὅτι πείθοιτο σὺτῷ μὴ εἶναι χρήματα.

Ν. ΕΛΛ. πείθω=δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα. «δὲν με πείθεις με τὰ λόγια», «τὸν ἔπεισα νὰ μείνη μαζὺ μας». σύνθ. παραπείθω=παραπλανῶ. καταπείθω=πείθω κάποιον ἐντελῶς,

πεινῶ (ἦω)=1) πεινῶ, πάσχω ἀπὸ πείναν, 2) (μτφ.) σφοδρῶς ἐπιθυμῶ κάτι. πρτ. *ἐπεινῶν*, μέλλ. *πεινήσω*, ἀόρ. *ἐπεινήσα*, πρκ. *πεπεινήκα*.

Δι' ὁμότηα βλέπε *αινώ*.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *πείνα*, Ἰωνικὸν *πείνη* θ. *πεινή-ω* — *πεινώ*.

Τὸ ρῆμα κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -άω, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχει χαρακτηρὰ -η. δίδει σουνρημένους τύπους εἰς η ἢ η ἀντὶ α ἢ α': ὁμοίως και τὰ: ζῶ, διψῶ, χρῶμαι, ψῶ.

ΣΥΝΩΝ. βουλιμιῶ, λιμώττω, λιμοκτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: οἱ Κερκυραῖοι οὕτω σφόδρα ἐπεινῶν.

2) με γεν. (σπαν.): ὅτι πεινήσας χρημάτων πεπλοῦτηκας.

Ν. ΕΛΛ. πεινῶ και πεινάω=1) δ,τι και εις τὰ ἀρχαῖα, 2) τρέφομαι ἀνεπαρκῶς. «πεινᾶν τὰ παιδιὰ του».

• **πειρῶ** (άω)=1) ἀποπειρῶμαι, ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, 2) προσπαθῶ, 3) κάνω ἀπόπειραν, 4) ἐπιτίθεμαι ἐναντίον κάποιου. πρτ. *ἐπειρῶν*, μέλλ. *πειράσω*, ἀόρ. *ἐπειρασα*, [πρκ. *πεπειρακα*].

• **Μέσ. και Παθ. πειρῶμαι**=1) δοκιμάζω, ἐξετάζω, προσπαθῶ, 3) ἐρωτῶ. πρτ. *ἐπειρῶμην*, μέσ. μέλλ. *πειράσσομαι*, [παθ. μέλλ. *πειραθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπειρασάμην*, παθ. ἀόρ. με μέσ. *σημασ. ἐπειράθην*, πρκ. *πεπειραμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πειρασις (=ἀποπλάνησις), πειρατέος, [πειρασμός, πειραστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *πείρα* θ. *πειρά-ω* — *πειρῶ*: Τὸ α δὲν ἐκτείνεται εἰς η ἄλλὰ εἰς α μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διὰ, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ. δοκιμάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ.: Ἵνα σύ γε πειρᾶς τὴν παιδίσην.

2) με γεν.: ὅπως... Ἔργω πειρῶντο τοῦ τείχους.

3) με τελ. άπαρ. : μη πειράσωσι τήν πόλιν καταλαβεῖν.
πειράσομαι τοῦτον ἐπιβεῖξαι ψευδόμενον.

4) με έξηρτ. πρόθ. : όμως δεῖ πειράσθαι όπως σωζώμεθα.

N. ΕΛΛ. άποπειρώμαι = ἐπιχειρώ νά πράξω κάτι χωρίς και νά τό ἐπιτύχω. «άπεπειράθη νά με έξαπατήση»

πελάζω=1) πλησιάζω, έρχομαι πλησίον, 2) φέρω κάτι πλησίον. πρτ. *επέλαζον*, [μέλλ. *πελάσω*], άόρ. *επέλασα*.

• Παθ. [*άόρ* *επελάσθην*].

ΠΑΡΑΓ. πελάτης, [πέλασις — προσπέλασις, άπροσπέλαστος (=άπλησιαστος)]

ΕΤΥΜ. άπό τό έπίρρ. *πέλας* (=πλησίον) θ *πελαδ-* και τό πρόσφ *-j*, *πελαδ-j-ω* — *πελάζω*.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόσθ. πρόσ.

ΣΥΝΩΝ. πλησιάζω, προσέρχομαι, προσεγγίζω, συμείγνυμι, συνάπτω, προσάγω, παρίστημι, προοτίθηνμι.

ΑΝΤΙΘ. άφίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άπολύτ. : οὔδεις γάρ ἴππος επέλαζε.

2) με δοτ. : ποίοις οὔ χρῆ θηρίοις πελάζειν.

3) με αιτιατ. και δοτ. (ποιητ) : πάντας επέλασε χθονί.

N. ΕΛΛ. *προσπελάζω* = πλησιάζω κάποιον.

• **πέμπω=1)** στέλλω, έξαποστέλλω, 2) αποπέμπω, απολύω, 3) εξακοντίζω. πρτ. *επεμπον*, μέλλ. *πέμπω*, άόρ. *επεμψα*, πρκ. *πέπομψα*, ύπερσ. *επεπόμψειν*.

• Μέσ. πάντοτε σύνθετον με τας πρόσθ. *άπό*, *μετά* : *μεταπέμπομαι* (=στέλλω και προσκαλώ).

• Παθ. *πέμπομαι*, πρτ. *επεμπόμην*, μέσ. μέλλ. *πέμπσομαι*, παθ. μέλλ. *πεμφθήσομαι*, παθ. άόρ. *επέμφθην*, πρκ. *πέπεμμαι*, ύπερσ. *επεπέμμην*.

Κλίσις πρκ. και ύπερσ.

όριστ. πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται, πεπέμμεθα, κέπεμφθε, πεπεμμένοι εισί.

προστ. πέπεμψο, πεπέμφθω, πέπεμφθε, πεπέμφων.

άπαρ. πεπέμφθαι. **μτχ.** πεπεμμένος, η, ον.

ύπερσ. επεπέμμην, επέπεμψο, επέπεμπτο, επεπέμμεθα, επέπεμφθε, πεπεμμένοι ήσαν.

ΠΑΡΑΓ: πέμφις, πεμπτέον, μεταπεμπτέος, πεμπτός, πομπή, [πομπός]:

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. *πεμπ-πέμπ-ω*· μέσ. πρκ *πεπεμπ-μαι* *πέπεμμ-μαι*

Τό εν έκ των δύο μ τοῦ θ. άποβάλλεται *πέπεμ-μαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, μετά, παρὰ, περί, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. στέλλω,

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἕνεργ. 1) με αἰτιατ. : ἀλλὰ ἄλλους πέμψον

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ Ἄρμενίος Κύρῳ καὶ τῇ στρατιᾷ ξένια ἔπεμπε.

3) με αἰτιατ. καὶ ἑμπερῶθ. προσδ. : κήρυκα ἔπεμπε περί σπονδῶν.

4) με ἀπαρ. : πέμπουσιν οἱ ἔφοροι στρατεύεσθαι ἐπὶ Καρίαν.

β) τὸ μέσον με αἰτιατ. (συνήθως σύνθετον) : Κύρον δὲ μεταπέμπεται.

Ν. ΕΛΛ. μόνον σύνθ. ἀποπέμπω=1) ἀπομακρύνω, διωχνῶ, 2) παῶ. «ἀπέπεμψε τὸν γραμματέα του». παραπέμπω = 1) ἀποστέλλω κάποιον ἢ κατὰ πρὸς κάποιον. «μέ παρέπεμψε εἰς τὸν ἀρμόδιον», 2) στέλλω πρὸς διεκπεραίωσιν, ἐκδίκασιν. «ἡ αἴτησίς μου παρεπέμφθη εἰς τὸ συμβούλιον», «ἡ ὑπόθεσις παρεπέμφθη εἰς τὸ Ἐφετεῖον».

πενθῶ (έω)=1) ἔχω πένθος, πενθῶ, 2) θρηνῶ. πρτ. *ἐπένθουν*, μέλλ. *πενθήσω*, ἄορ. *ἐπένθησα*, πρκ. *πεπένθηκα*.

• Παθ. *πενθοῦμαι* (=εἶμαι ἀντικείμενον πένθους).

ΠΑΡΑΓ. [πένθησις, πενήμων καὶ πενήτηρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πένθος θ. πενθεσ-ω —πενθέ-ω —πενθῶ.

ΣΥΝΘ. συμπενθῶ (=πενθῶ μαζὺ με κάποιον).

ΣΥΝΩΝ θρηνῶ, δόδύρομαι, ὀλοφύρομαι.

ΑΝΤΙΘ. χαίρω, ἀγάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτ. : πενθεῖ οὗτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι.

2) με αἰτιατ. : οὐ μόνον τοὺς ἀπολωλότας πενθοῦντες.

Ν ΕΛΛ. πενθῶ=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

περαίνω=1) τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, 2) τελειώνω λόγον· 3) ἐκτελῶ τὸν σκοπὸν μου, κατορθώνω. πρτ. *ἐπεραίνον*, μέλλ. *περανῶ*, ἄορ. *ἐπέρανα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *περαίνομαι*, πρτ. *επεραίνομην*, μέσ. μέλλ. *διεπερανοῦμαι*, [παθ. μέλλ. *περανθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *διεπερανόμην*, παθ. ἄορ. *επεράνθη*, πρκ. *πεπέρασμαι*.

Κλίσις πρκ.

οριστ. πεπέρασμαι, πεπέρασσαι, πεπέρανται, πεπεράσμεθα, πεπέρανθε, πεπερασμένοι εἰσί.

προστ. πεπέρανσο, πεπεράνθω, πεπέρανθε, πεπεράνθων.

ἀπαρ. πεπεράνθαι. **μτχ.** πεπερασμένος.

ΠΑΡΑΓ. ἀπέραντος, διαπεραντέον, [συμπέρασμα, συμπερασμός].
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *πέρας* θ. *περαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *περάν-j-ω*
 καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ *j*, *περαίνω*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἄορ. εἶναι *μακρόν*.
 ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διὰ, ἐκ, σύν, δι-εκ-, συν-δια-.
 ΣΥΝΩΝ. τελῶ, τελευτῶ, τελεῶ, κατορθῶ, ἀνύττω ἢ ἀνύω, διαπράτ-
 τομαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρῶ.
 ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἰατρευόμενοι γὰρ οὐδὲν παραίνουσιν.
 Ν. ΕΛΛ. *συμπεραίνω*. «ἐκ τῶν λεγομένων του συμπεραίνω, ὅτι εὐρί-
 σκεται ἐν ἀδίκῳ».

περαιῶ (ὄω)=φέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω ἀπέναντι.
 μέλλ. *περαιώσω*, ἄορ. *ἐπεραιώσω*.

- Μέσ. *περαιῶσθαι* (= διαβαίνω, διέρχομαι). πρτ. *ἐπεραιούμην*,
 μέσ, μέλλ. *περαιώσομαι*, [παθ. μέλλ. *περαιωθήσομαι*],² μέσ. ἄορ.
ἐπεραιωσάμην, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐπεραιώθην*, πρκ.
πεπεραιώμαι, ὑπερσ. *ἐπεπεραιώμην*.

ΠΑΡΑΓ. [περαιώσεις, διαπεραιώσεις, διεκπεραιώσεις].
 ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *περαιός* (=ὁ πέραν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποτα-
 μοῦ). θ. *περαιό-ω- περαιῶ*.
 ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθ. : διὰ.
 ΣΥΝΩΝ. διαβιβάζω, περῶ, διαπορεύω. διακομίζω, διαβαίνω:
 ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : στρατιᾶν πλείω ἐπεραιώσεν.
 2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : ὥστε οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς εἰς νῆσον πε-
 ραιωθῆναι.

Ν. ΕΛΛ. *διεκπεραιώνω*=1) διεξάγω ἢ ἐκτελῶ ἐντολὴν ἢ ὑπηρεσίαν,
 2) τελειώνω, 3) ἐνεργῶ καταχώρισιν ἐγγράφων κ.λ.π., πρὸς ἀποστολὴν.

περῶ (άω)=1) διαπερνῶ κάτι, 2) διέρχομαι, διασταυρῶν, 3) περνῶ.
 [πρτ. ἐπέρων], μέλλ. *περάσω*, ἄορ. *διεπέρασα*, πρκ. *πεπέρακα*.

ΠΑΡΑΓ. [πέρσις, περατός, περάσιμος, πέραμα, περατής].
 ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίρρ. *πέρα* θ *περά-ω-ῶ*. Τὸ *α* εἰς τὸν ἄορ. εἶναι
μακρόν.
 ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : διὰ, ἐκ, δι-εκ, συν-εκ.
 ΣΥΝΩΝ. διαβιβάζω, διαπορεύω, διακομίζω, διαβαίνω, διαπορεύομαι.
 ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ὄρωσι τὸν ἄρχοντα δυνάμειον καὶ τάφρους
 περᾶν.
 2) ὡς ἀντιβ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : τὰ γὰρ ἴχνη ἀπὸ τῶν τοιού-
 των οὐδαμοῦ περάσει.

Ν. ΕΛΛ. *περνῶ*=1) διαπερνῶ, διατρυπῶ, 2) διαβιβάζω, διακομίζω.
 3) διαποτίζω. «τὸ νάυλον δὲν τὸ περνᾷ ἢ βροχή», 4) ξεπερνῶ «τὸν
 πέρασε στὸ τρέξιμο», 5) καταχωρίζω. 6) διανύω, ὑφίσταμαι κάτι, «πέ-
 ρασε στὶς ἐξετάσεις του». σύνθ. *διαπερνῶ*, *προσπερνῶ*.

* **πετάννυμι** ἢ **πεταννύω**=1) ἀπλώνω, ἀνοίγω, ἐκτείνω, 2) ξεδιπλώνω. Ἐκ τούτων ἀπὸ τῶν ἀπικτῶν πεζογράφων χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθετον καὶ κυρίως μὲ τὴν προθ. *ἀνά*. πρτ. *ἐπετάννυν*, [μέλλ. *πετάσω* καὶ *πετώ*], ἀόρ. *ἐπέτασα*, [πρκ. *πεπέτακα*].

- Παθ. *πετάννυμαι*, πρτ. *ἐπεταννύμην*, [παθ. ἀόρ. *ἐπετάσθην*], πρκ. *πέπταμαι*, [καὶ *πεπέτασμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπτάμην*].

ΠΑΡΑΓ. πέταλον, πέτασμα, παραπέτασμα, πέτασος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *πετα-* καὶ μὲ συγκ. *πτα-*. Ἐκ τούτων τὸ θ. *πετα-* προῆλθε τὸ θ. τοῦ ἐνεστ. *πετασ-*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνήληκτα εἰς *-μι* ῥήματα (*ζωσ-νυ-μι* — *ζώννυμι*) καὶ τὸ πρόσφ. *-νυ-πετάσ-νυ-μι* *πετάν-νυμι*. Ἐκ τούτων τὸ θ. *πτα-* ὁ παθ. πρκ. *πέ-πτα-μαι*.

ΣΥΝΘ. ἔκτος τῆς προθ. *ἀνά*, μὲ τὰς προθ.: ἐπί, ἐν, κατά, περί, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀνοίγω, ἐκτείνω, ὀρέγω, ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. κλείω, πτύσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ἀναπεταννύομαι τὰς πόλας.

πέτομαι=1) *πετώ*, 2) ὀρμῶ, ἐφορμῶ, 3) (μτφ.) διαδίδομαι. [πρτ. *ἐπετόμην*], μέσ. μέλλ. *πτήσομαι*, [καὶ *πετήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἀ' ἐπτάμην*], μέσ. ἀόρ. *β'* (πάντοτε σύνθ.) *ἐπτόμην*, [ἐνεργ. ἀόρ. *β'* μὲ μέσ. σημασ. *ἐπτην*, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐπετάσθην*, πρκ. *πεπότῃμαι* καὶ *πεπόταμαι*].

ΠΑΡΑΓ. πτηνόν, πτερόν, ἀπτήν (= ἄπτερος), [πτήσις, πτεινός πτέρυξ]. ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζ. *πετ-*. 1) θ. *πέτ-ομαι*, 2) θ. *πετα-* μὲ συγκοπήν τοῦ *ε*, *πτα ἐ-πτάμην*, 3) *πτε-* (μὲ μεταπτώσιν) καὶ *πτη-* ἐξ οὗ τὰ παράγωγα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, πρὸς, σουνδια-.

ΣΥΝΩΝ. παραπίπτω, ἵπταμαι, πετώμαι, ἄλλομαι, ὀρμῶ, ἐπιφέρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. πολλοὶ ἤξουσι πετόμενοι.

Ν. ΕΛΛ. *πετώ*=1) *πετώ* 2) φεύγω γρήγορα. «πετάει τὸ βέλος», 3) ρίπτω. «πετῆ μακρὰ τὴ σφαῖρα», 4) ἀπορρίπτω κάτι, 5) ἐκδιώκω, ἀποβάλλω. «τὸν πέταξε ἔξω ἀπὸ το γραφεῖο». *πετάγομαι*=1) ἀνατινάσσομαι, ἀναπηδῶ, 2) ἐπεμβαίνω 3) πηγαινῶ ταχέως κάπου. *παρα-πετώ*=*πετώ* κάτι ἀπὸ ἀμέλειαν ἢ ἀπὸ περιφρόνησιν.

πήγνυμι=1) καρφώνω, στερεώνω, 2) συνενώνω, 3) κατασκευάζω, κτιζῶ, 4) πῆζω. [μέλλ. *πήξω*], ἀόρ. *ἐπηξα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πήγνυμαι*, πρτ. *ἐπηγνύμην*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *πήξομαι*], παθ. μέλλ. *β'* *παγήσομαι*, [καὶ παθ. μέλλ. *α'* *πήχθησομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπηξάμην*, [παθ. ἀόρ. *α'* *ἐπήχθην*], παθ. ἀόρ. *β'* *ἐπάγην*, ἐνεργ. πρκ. *β'* μὲ μέσ. σημασ. *πέπηγα*, [καὶ παθ. πρκ. *πέπηγμαι*], ἐνεργ. ὑπερσ. *β'* μὲ μέσ. σημασ. *ἐπεπήγειν*.

Ἐντικατάστασις καθ. ἀορ. β'

ὄριστ. ἐπάγην	ὕποτ. παγῶ	εὐκτ. παγείην	προστ. πάγηθι	ἀπαρ παγῆναι	μτχ παγείς
------------------	---------------	------------------	------------------	-----------------	---------------

ΠΑΡΑΓ. πῆξις, πηκτός, πάχνη, παχος, πάγος, πάγη, [πῆγμα, πάσσαλος].

ΕΤΥΜ. θ. ἰσχυρόν πηγ- καὶ ἀσθενες παγ-. Ἄπο τὸ θ. πηγ- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ- πηγ-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρό, περί σὺν.

ΣΥΝΩΝ. στερεῶ, στηρίζω, συ. ἰσθημι, προσηλῶ, καθηλῶ.

ΑΝΤΙΘ. τήκω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. . οἱ Ἐφέσιοι σκηνὴν Περσικὴν ἔπηξαν.

Ν. ΕΛΛ. μπήγω=1) εἰσάγω κάτι εἰς ἄλλο σῶμα με κτύπημα ἢ πίεσιν. «Ἐμπεπηξέ τὸν πάσσαλο στῆ γῆ», πῆζω=μετοβάλλω ἕνα ὑγρὸν εἰς στερεόν: «πῆζω γάλα».

πηδῶ (ᾶω)=πηδῶ, σκιρτῶ, τινάσσομαι. προθ. ἐπήδων, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. πηδήσομαι, ἀορ. ἐπήδησα, προκ. πεπηδήκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. πήδησις, [πήδημα, πηδητικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πηδά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἄλλομαι, σκιρτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ : πολὺ μοι ἢ καρδίᾳ πηδᾶ.

2) με ἐμπρόθ. προσθ. . Κύριος πηδήσας ἀπὸ τοῦ ἄρματος.

3) σπανίως με σύστ. ἀντικ. : τὸ Τρωϊκὸν πηδημα πηδήσας.

Ν ΕΛΛ πηδῶ καὶ πηδάω=1) ὁ.π. καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἐγείρομαι ἀποτόμως, 3) ἀλλάζω ἐντικείμενον λόγου ἢ σκέψεις ἢ ἐνεργείας. «πηδάει ἀπὸ τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο», 4) (μτφ) παραλείπω. «ἐπήδησε τὴ σελίδα». σύνθ. ἀναπηδῶ, καταπηδῶ, ὑπερπηδῶ.

πιέζω=1) πιέζω, συνθλίβω, 2) συντριβω, 3) στενοχωρῶ. προθ. ἐπιέζον, [μέλλ. πιέσω], ἀορ. ἐπίεσα.

- Παθ. πιέζομαι, προθ. ἐπιεζόμεν, [παθ. μέλλ. πιεσθήσομαι], παθ. ἀορ. ἐπιέσθην, [προκ. πιέσμαι].

ΠΑΡΑΓ. [πιεσις. πίεσμα, πιεσμός, πιεστήριον, πιεστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πιεζ- πιέζω (πρόθ. ἐπί καὶ ἔζομαι).

ΣΥΝΘ. συμπιέζω.

ΣΥΝΩΝ. θλίβω, συνωθῶ, ἀνιῶ, λυπῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐπίεσε δ' αὐτοῦς μάλλον καὶ ἡ συγκομ.δῆ.

Ν. ΕΛΛ. πιέζω=1) ὅ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀναγκάζω. «τὸν ἐπίεσαν νὰ παραιτηθῆ». καταπιέζω, συμπιέζω.

- **πίμπλημι**=1) γεμίζω, πληρῶ, συμπληρῶ, 2) ἱκανοποιῶ. πρτ. *ἐπίμπλην*, μέλλ. *ἐμπλήσω*, ἄορ. *ἐνεπλήσα*, πρκ. *ἐμπέπληκα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *πίμπλαμαι*, πρτ. *ἐνεπιμπλάμην*, [μέσ. μέλλ. πλήσομαι], παθ. μέλλ. *ἐμπλήσθῃσομαι*, μέσ. ἄορ. α' *ἐνεπλήσάμην*, μέσ. ἄορ. β' *ἐνεπλήμην*, παθ. ἄορ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. *ἐνεπλήσθην*, πρκ. *ἐμπέπλησμαι*.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται κυρίως σύνθετον

ΠΑΡΑΓ. [πλέως, ἀνάπλεως, ἔμπλεως, σύμπλεως], ἄπλετος, πλείων, πλήθος πλήρης, πληρομῆ, ἀπληστος, πλούτος [πληθὺς, πλημμυρίς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ: *πλη-* καὶ τὸ ἄσθ. *πλα-*. Ὁ ἔνεστ. ἀπὸ τὸ θ: *πλη-* μὲ ἀναδιπλ. καὶ τὸ εὐφων. *μ- πῖ-μπλη-μι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. πληρῶ, γεμίζω, γέμω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. καὶ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. : διφθέρας ἐπίμπλασαν χόρτου κούφου.

β) τὸ παθητ. μὲ γεν. : ἐνεπλήσθη ὁ λόφος ἰπέων.

- **πίμπρημι**=καίω, βάζω φωτιά, πυρπολῶ. Τὸ ρῆμα συνήθως εὐρίσκειται σύνθ. μὲ τὴν προθ. *ἐν*: *ἐμπίμπρημι*, πρτ. *ἐνεπίμπρην* καὶ *ἐνεπίμπρων*, μέλλ. *ἐμπρήσω*, ἄορ. *ἐνέπρησα*, [πρκ. ἐμπέπρηκα].
- Παθ. *ἐμπίμπραμαι*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ἐμπρήσομαι, παθ. μέλλ. πρησθῆσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεπρησάμην], παθ. ἄορ. *ἐνεπρήσθην*, [πρκ. ἐμπέπρησμαι].

ΠΑΡΑΓ. πρηστῆρ, πρησις, ἔμπρησις, [πρησμα, ἐμπρηστής, ἐμπρησμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρὸν θ. *πρη-* καὶ τὸ ἄσθενές *πρα-*. Ἀπὸ τὸ θ *πρη-* μὲ ἔνεστ. ἀναδιπλασ. εἰς τὸ εὐφων. *μ. πῖ-μ-πρη-μι*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐν, παρά, περί.

ΣΥΝΩΝ. καίω, πυρπολῶ, ἐπιφλέγω, αἶθω

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. καὶ τὸ νεώριον τῶν Λακεδαιμονίων ἐνέπρησαν.

- **πίνω**=πίνω. πρτ. *ἐπινον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημασ. *πίομαι*, ἄορ. β' *ἐπιον*, πρκ. *πέπωκα*, [ὑπερσ. ἐπεπώκειν].
- Παθ. [πίνομαι], πρτ. *ἐπινόμην*, [μέλλ. ποθήσομαι], ἄορ. β' *ἐπόθην*, πρκ. *πέπομαι*.

'Αντικατάστασις ἐνεργ. ἄορ. β'

ὄριστ. ἔπιον	ὕποτ. πίω	εὐκτ. πίοιμι	προστ. πίθι, πί- τω, πίετε	ἀπαρ. πειν	μτχ. πιῶν
-----------------	--------------	-----------------	----------------------------------	---------------	--------------

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πειν (ἀπαρ. ἄορ. β'), πιῶν (μτχ. ἄορ. β')=τοῦ πίνω
 ποιεῖν (ἀπαρ. ἐνεστ.), ποιῶν (μτχ. ἐνεστ.)=τοῦ ποιῶ

ΠΑΡΑΓ. πῶμα καὶ πόμα, ἔκπωμα, πόσις, συμπόσιον, ποτέος, ποτόν
 συμπότης, ποτήριον, ἀνάπτωις—ἄμπωις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: πω- καὶ μὲ μεταπτώσιν πο- καὶ πι- 'Απὸ τὸ θ. πι-
 καὶ τὸ πρόσφ. -ν- ὁ ἐνεστ πῖ-ν-ω. 'Ο μέλλ. σχηματίζεται χωρὶς τὸν
 χαρακτήρα σ, πίομαι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διὰ, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρό, σύν, ὑπέρ, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ροφῶ, ποτιζομαι, κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἐπίετε αἷμα πατρός.

Ν. ΕΛΛ. πίνω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. προπίνω=πίνω εἰς
 ὕγειαν. καταπίνω.

πιπράσκω=πωλῶ. πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπεράκειν.

- Παθ. πιπράσκομαι(=1) πωλοῦμαι, 2) προδίδομαι), [μέλλ. πρα-
 θήσομαι], ἄορ. ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπεράμην,
 τετελ. μέλλ. πεπράσομαι.

Δι' ὁμόηχα βλέπε πρᾶττω

ΠΑΡΑΓ. πράσις (=πώλησις), ἀπρασία, ἀπρατος, πράσιμος, πρατέος
 πρατήρ, πρατός [πρατήριον, μεταπράτης, πρατίας]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. περα- καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ ε πρα- καὶ τὸν ἐνεστ.
 ἀναδιπλ. πι-πρα- καὶ τὸ πρόσφ.-σκ-, πι-πρά-σκ ω. Τὸ α εἶναι μακρόν.
 ΣΥΝΩΝ. πωλῶ, ἀποδίδομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὠνοῦμαι, ἀγοράζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. (καὶ γεν. τοῦ τιμήματος): πεπρακότας τὰ κτή-
 ματα πέντε ταλάντων.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ δογ.: καὶ τοὺς πεπρακότας αὐτοὺς ἐκείνω·

- * πίπτω=1) πίπτω, 2) ἐπιπίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. πρκ. ἐπιπτον,
 μέλλ. δωρ. πεσοῦμαι, ἄορ. β' ἔπεσον, πρκ. πέπτωκα, ὑπερσ.
 ἐπεπτώκειν.

Δι' ὁμόηχα βλέπε παίζω.

'Αντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ. ἔπεσον	ὕποτ. πέσω	εὐκτ. πέσοιμι	προστ. πέσε	ἀπαρ. πεσεῖν	μτχ. πεσῶν
------------------	---------------	------------------	----------------	-----------------	---------------

ΠΑΡΑΓ. πτώσις, πτώμα, ἄπτωτος, ἀπτώς, προπετής. [περίπτωσις, σύμπτωσις, πτωτός, ἀδιάπτωτος ὕψιπετής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὴν ρίζαν *πετ-* 1) μὲ ἐνεστωτ. ἀναδιπλασ. *πι πετ-ω* καὶ μὲ συγκοπὴν τοῦ *ε*, θ. *πί-πτ-ω*. 2) ἀπὸ τὸ θ. *πετ-* καὶ τὸ πρόσφ. *ε* καὶ μετατροπὴν τοῦ *τ* εἰς *σ*, ὁ μέλλ. *πετ-έ-ομαι* *πεσ-έ-ομαι* *πεσοῦμαι*. Ἄπὸ τὸ θ. *πετ-* ὁ ἀόρ. β' *έπετον*, *έπεσον*. Ἄπὸ τὸ μεταπτωτικὸν θ. *πτω-* ὁ πρκ. *πέπ-τω-κα*. Τὸ *ι* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. μὲ πολλὰς προθέσεις· ἐκπίπτω (=ἐξορίζομαι).

ΣΥΝΩΝ. ρίπτομαι, καταβάλλομαι, φονεύομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἄμιβ. : καὶ οἱ μὲν εὐθύς ἐν τῷ ποταμῷ *έπεσον*.

Ν. ΕΛΛ. *πίπτω* καὶ *πέφτω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) ἀνατρέπομαι, σωριάζομαι. «έπεσαν πολλὰ δένδρα», 3) ἐνοσκήπτω. «έπεσε κεραυνός», 4) καταντῶ, περιέρχομαι εἰς τὴν ἐξουσίαν. «έπεσε σὲ καλὰ χέρια», 5) ἀναλογῶ. «τί μοῦ πεσε στὸ μερίδιό μου ;», 6) ἐλστώνομαι, ἐξασθενίζω, ὑποτιμῶμαι, 7) κυριεύομαι, παραδίδομαι. «έπεσε ἡ πόλις», 8) φονεύομαι. «έπεσε στὸν πόλεμο». σύνθ. *παραπίπτω* καὶ *παραπέφτω*, *συμπίπτω*, *ἐμπίπτω*, *καταπίπτω*.

πιστεύω=1) ἔχω πίστιν, 2) ἔχω πεποίθησιν εἰς κάποιον, 3) παραδέχομαι κάτι ὡς ἀληθές. πρκ. *έπίστευον*, μέλλ. *πιστεύσω*, ἀόρ. *έπίστευσα*, πρκ. *πεπίστευκα*.

- Παθ. *πιστεύομαι*, πρκ. *έπιστευόμην*, μέλλ. *πιστευθήσομαι*, ἀόρ. *έπιστεύθην*, πρκ. *πεπίστευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πιστευτικός, [ἐμπιστευτικός], πιστευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. *πίστις* θ. *πιστεύ-ω* κατὰ τὰ *εἰς-εὖω*.

ΣΥΝΩΝ. πέποιθα.

ΑΝΤΙΘ. ἀπιστῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : *έπίστευον* γὰρ αὐτῷ.

2) μὲ εἰδ. ἀπαρ. ἢ μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ. : ὅς δ' ἂν πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν.

οὐδ' ἂν τούτοις *έπίστευον* ἐμμόνοις ἔσσεσθαι.

3) μὲ εἰδ. πρκ. : οὐποτ' ἔστι πιστεῦσαι ὡς φιλεῖται.

Ν. ΕΛΛ. *πιστεύω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) φρονῶ κάτι διὰ κάποιον. «αὐτὸν τὸν πιστεύω ἱκανὸν νὰ κάψῃ τὸ σπίτι του». σύνθ. *ἐμπιστεύομαι*=ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς κάποιον.

πλανῶ (άω)=1) παραπλανῶ, 2) παρασύρω, 3) ἐξαπατῶ. πρκ. *έπλάνων*, [μέλλ. *πλανήσω*, ἀόρ. *έπλάνησα*], πρκ. *πεπλάνηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πλανῶμαι*, πρκ. *έπλανώμην*, μέσ. μέλλ. *πλανήσομαι*, [παθ. μέλλ. *πλανηθήσομαι*], παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *έπλανήθην*, πρκ. *πεπλάνημαι*, [ὑπερσ. *έπεπλανήμην*].

ΠΑΡΑΓ. πλάνης, ἀπλάνης, πλάνησις, ἀποπλάνησις, πλανητέον, πλανήτης, πλανητός, πλάνος, [πλάνημα].

ΕΤΥΜ. από τὸ οὖσ. *πλάνη*. θ. *πλανά-ω-πλανῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀπό, περί·

ΣΥΝΩΝ. ἀλώμαι, ἀπατώ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : πολλοὺς δὲ τινὰς ἐλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε.

2) ἀμτβ. με ἔμπροθ. καὶ ἐπιρρ. προσδ. : ἐγὼ περὶ ταῦτα ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι.

Ν. ΕΛΛ πλανῶ=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. πλανῶμαι=1) περιπλανῶμαι, 2) σφάλλομαι. «ἐπλανήθη εἰς τὴν διάγνωσίν του». ἀποπλανῶ περιπλανῶμαι, παραπλανῶ.

πλάττω ἢ **πλάσσω**=1) σχηματίζω, 2) διαμορφώνω, καλουπιάζω, 3) ἐπινοῶ, φαντάζομαι. πρτ. *ἐπλαττον*, [μέλλ. πλάσω], ἄορ. *ἐπλασσα*, [πρκ. πέπλακα].

- Μέσ. καὶ Παθ. *πλάττομαι* ἢ *πλάσσομαι*, πρτ. *ἐπλαττόμην*, [μέσ. μέλλ. πλάσομαι, παθ. μέλλ. πλασθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐπλασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπλάσθην*, πρκ. *πέπλασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πλάσμα, πλάστης, πλαστικός, πλαστός, εὐπλαστός, ἀδιάπλαστός, [πλάθανον, πλάσις, πλασματίας, πλασματικός, πλαστήριον, πρόπλασμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *πλαθ-* καὶ τὸ πρόσφ. *j-*· *πλαθ-j-ω* πλάττω-πλάσσω. Τὸ *α* εἶναι βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, διά, μετά, περὶ σύν.

ΣΥΝΩΝ. τυπῶ, τεχνῶμαι, τεκταίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : αὐτὰ μὲν ταῦτα ἂ πλάττουσιν.

Ν. ΕΛΛ. πλάττω, πλάσσω καὶ πλάθω=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. ἀναπλάσσω=ἀπαπαριστῶ, δημιουργῶ ἐκ νέου, διαπλάσσω=διαμορφῶνω, διαπαιδαγωγῶ. μεταπλάσσω=μετασχηματίζω.

πλέκω=1) πλέκω, 2) συστρέφω, 3) συνάπτω, συνδέω, 4) σχεδιάζω, μηχανῶμαι. [πρτ. ἐπλεκον, μέλλ. πλέξω], ἄορ. *ἐπλεξα*, [πρκ. πέπλεχα καὶ πέπλοχα].

- Μέσ. (σύνθ.) *συμπλέκομαι*, πρτ. *συνεπλεκόμην*, [μέσ. μέλλ. πλέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐπλεξάμην, πρκ. συμπέπλεγμαι].
- Παθ. *πλέκομαι*, [παθ. μέλλ. α' πλεχθήσομαι, παθ. μέλλ. β' πλακῆσομαι], παθ. ἄορ. α' *ἐπλέχθην*, παθ. ἄορ. β' *ἐπλάκην*, πρκ. *πέπλεγμαι*, [ὑπερσ. ἐπεπλέγμην].

ΠΑΡΑΓ. πλέγμα πλεκτός πλεκτικός, πλέξις, πλόκανον, πλοκή, [πλοκεύς, πλόκος, πλόκαμος, δολοπλόκος, πλεκτάνη].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *πλεκ-* χωρὶς πρόσφ *πλέκω* (λατ. *plecto* καὶ *plico*=πλέκω).

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά, ἐν, περί, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. ράπτω, ὑφαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. με αἰτιατ. : αἰεὶ οὐ τινὰς τοιοῦτους πλέκεις λόγους.

2) τὸ μέσ. **συμπλέκομαι** με δοτ. : ὁ λοιδορίαῖς συμπλεκόμενος.

N. ΕΛΛ. πλέκω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) συνθέτω κατὰ με τὸν λόγον ἢ τὴν φαντασίαν. «ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ τιμωμένου προσώπου» σύνθ. **συμπλέκω, περιπλέκω.**

πλεονεκτῶ (έω)=1) ἔχω ἢ ἀπαιτῶ ἢ λαμβάνω περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἢ ἀπὸ ὅσα δικαιοῦμαι, 2) ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω. πρτ. **ἐπλεονέκτου**, μέλλ. **πλεονεκτήσω** καὶ μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. **πλεονεκτήσομαι**, ἀόρ. **ἐπλεονέκτησα**, πρκ. **πεπλεονέκτηκα.**

- Παθ. **πλεονεκτοῦμαι** (=ὑπερτεροῦμαι, ἐξαπατῶμαι).

ΠΑΡΑΓ. πλεονέκτημα, πλεονεκτικῆς, πλεονεκτικός.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ πλεονέκτης (πλέον + ἔχω) θ. **πλεονεκτέ-ω-ῶ**, παρὰ σύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. περιγίγνομαι ὑπερβάλλομαι, προέχω, ὑπερέχω.

ΑΝΤΙΘ. ἐλαττοῦμαι, μείον ἔχω, μειονεκτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με γεν. : τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον.

M. ΕΛΛ. **πλεονεκτῶ**=ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸ σχέδιόν σου πλεονεκτεῖ τῶν ἄλλων».

πλέω= πλέω, ταξιδεύω. πρτ. **ἔπλεον**, μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. **πλεύσομαι** καὶ δωρ. μέλλ. **πλευσοῦμαι**, ἀόρ. **ἔπλευσα**, πρκ. **πέπλευκα**, ὑπερσ. **ἐπεπλεύκειν.**

- Παθ. μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. **πεπλευσμένος**, [παθ. μέλλ. **πλευσθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐπλεύσθην**].

ΠΑΡΑΓ. πλοῖον, πλοῦς, ἐπίπλους, ἔκπλους, παράπλους, πλώμιος, πλευστέον, ἀπλευστος, πλωτήρ, πλωτός, [πλευσις, πλεῦσιμος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ **πλεF** ω-πλέω. Τὸ θ. **πλεF**- πρὸ συμφώνου γίνεται **πλευ-ῆ** πλεύσα. Ὁ χαρακτ. -ε- συναιρεῖται μόνον, ὅταν ἀκολουθῆ ε ἢ ει, ὅπως τὰ : **δέω πνέω, ζέω**

ΣΥΝΘ. με πολλάς προθ. ἀναπλέω=πλέω πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ρεύματος. περιπλέω=πλέω περίξ ἢ πλησίον εἰς τι

ΣΥΝΩΝ νέω, πελαγίζω, θαλασσεύω, πλωίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτφ. συνοδευόμενον ἀπὸ ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ : ἔπλεον εὐθὺ Λέσβου.

- 2) σπανίως μτφ. με σύστοιχ. ἀντικ. : οἱ Ἀθηναῖοι ἔπλεον τὴν θάλατταν.

Ν. ΕΛΛ. πλέω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἔχω κάτι ἐν ἀφρονίᾳ ἢ εἶμαι βουτηγμένος εἰς κάτι. «πλέει στὰ πλούτη». «πλέει στὸ αἶμα»: σύνθ· ἀποπλέω, καταπλέω, περιπλέω, διαπλέω.

πλημμελῶ=1) κάμνω μουσικὸν σφάλμα, 2) διαπράττω σφάλμα, 3) πλανῶμαι. [πρτ ἐπλημμέλουν], μέλλ. *πλημμελήσω*, ἀόρ. *ἐπλημμέλησα*, πρκ. *πεπλημμέληκα*.

- Παθ. *πλημμελοῦμαι* (=παραμελοῦμαι,κακοποιουῖμαι,προσβάλλομαι) πρκ. *πεπλημμέλημαι*.

ΠΑΡΑΓ. πλημμέλημα, [πλημμέλησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *πλημμελής* (πλήν καὶ μέλος) θ. *πλημμελέσ-ω* *πλημμελέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον

ΣΥΛΛΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : ἀμαρτάνω, πταίω, σφάλλομαι. Τοῦ παθ. : ἀδικουῖμαι, βλάπτομαι, κακῶς πάσχω, κακοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : εἰ μὲν τι ἐπλημμέλησαν.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : δεῖ πλημμελεῖν εἰς δίκην,

πληρῶ (ῶ)=1) γεμίζω, 2) ἐφοδιάζω, 3) ἐπανδρώνω, ἐξοπλίζω (πληρῶ ναῦν), 4) ἐκτελῶ καθήκον, φέρω εἰς πέρας. πρτ. *ἐπλήρουν*, μέλλ. *πληρώσω*, ἀόρ. *ἐπλήρωσα*, [πρκ. *πεπλήρωκα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *πληροῦμαι*, πρτ. *ἐπληρούμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασι. *πληρώσομαι*, παθ. μέλλ. *πληρωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπληρωσάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ μὲ μέσ. σημασι. *ἐπληρώθην*, πρκ. *πεπλήρωμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπληρώμην*.

ΠΑΡΑΓ. πλήρωμα, πλήρωσις, πληρωτός, [ἀπλήρωτος].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *πλήρης* θ. *πληρό-ω-ῶ*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δουλό-ω-ῶ ἐκ τοῦ δοῦλος.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀνός, ἀντί, ἀπό ἐκ, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. πίμπλημι, γεμίζω, σάτιω, πλήθω.

ΑΝΤΙΘ. κενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὰς ναῦς ἅμα ἐπλήρουν.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γέν. : κοσμηθέντες βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν.

τὸ μέσ. μὲ αἰτιατ. καὶ γέν. · ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἔρετῶν ἀγαθῶν.

Ν. ΕΛΛ. *πληρῶ*=1) γεμίζω, 2) ἐκπληρώνω, ἐκτελῶ, ἀνταποκρίνομαι: «ἡ οἰκία πληροῖ ὄλους τοὺς ὄρους τῆς ὑγιεινῆς». *πληρώνω*=1) καταβάλλω χρήματα δι' ἀγορὰν ἢ δι' ἐξόφλησιν χρέους. 2) (μτφ.) ἀνταμείβω, ἀνταποδίδω, τιμωρῶ. «τὸν πλήρωσα μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα» σύνθ. *ἀναπληρώνω* *συμπληρώνω*, *ἐκπληρώνω*.

πλησιάζω=1) ὀδηγῶ, φέρω πλησίον, 2) ἔρχομαι πλησίον, 3) συν-

αναστρέφομαι. πρτ. *ἐπλησίαζον*, μέλλ. *πλησιάσω*, ἄορ. *ἐπλησίασα*, πρκ. *πεπλησίακα*.

ΠΑΡΑΓ. [πλησίασις, πλησίασμα], πλησιασμός.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *πλησιός* μετὰ τὴν καιάληξιν *-άζω* *πλησιάζω*, κατὰ τὸ ἀγοράζω.

ΣΥΝΩΝ. πελάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ δοτ.: ἵνα μὴ πλησιάσῃ τοῖς πολεμίοις.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ δοτ.: προστετάχθω τῷ ὑποκόμῳ πλησιάζειν τὸν ἵππον παντοδαποῖς ψόφοις.

3) μετὰ γεν. (σπανίως): οἱ ἄμφι τὸν Κῦρον ἐπλησίαζον τῶν ἄκρων.

Ν. ΕΛΛ. *πλησιάζω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) εἶμαι κοντὰ, φθάνω. «πλησιάζουν αἱ ἐξετασεις», 3) εἶμαι παραπλήσιος. «αὐτὸ τὸ χρῶμα πλησιάζει πρὸς τὸ κίτρινον».

πλήττω ἢ πλήσσω=1) κτυπῶ, 2) πληγώνω, 3) καταπλήσσω, 4) φέρω εἰς σύγχυσιν. πρτ. *ἐπληττον*, μέλλ. *πλήξω*, ἄορ. *ἐπληξα*, πρκ. β' μετὰ ἐνεργ. σημασ. *πέπληγα*, [ὑπερσ. *ἐπεπλήγειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *πλήττομαι ἢ πλήσσομαι*, πρτ. *ἐπληττόμην*, [μέσ. μέλλ. *πλήξομαι*], παθ. μέλλ. β' *πληγήσομαι*, παθ. μέλλ. β' μετὰ μέσ. σημασ. *ἐκπλαγήσομαι*, [μέσ. ἄορ. *ἐπληξίμην*], παθ. ἄορ. β' *ἐπλήγην*, παθ. ἄορ. β' καὶ μετὰ μέσ. σημασ. *ἐξεπλάγην*, πρκ. *πέπληγμαι*; ὑπερσ. *ἐπεπλήγημην*.

Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σχεδὸν πάντοτε σύνθ. ἀπὸ τοῦς ἀττικ. πεξ. συγγραφεῖς.

Ἀντικατάστασις παθ. ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπλήγην	πληγῶ	πληγείην	πλήγηθι	πληγήναι	πληγείς
ἐξεπλάγην	ἐκπλαγῶ	ἐκπλαγείην	ἐκπλάγηθι	ἐκπλαγήναι	ἐκπλαγείς

ΠΑΡΑΓ. *πληγή*, *ἐκπληξίς*, *ἐπίπληξίς*, *κατάπληξίς*, *καταπλήξ*, *πληκτικός*, *πληκτρον*, [πλήγμα, πλήκτης, πλήξις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: *πληγ-* καὶ *πλαγ-* (λατ. *plango* = πλήττω) καὶ τὸ πρόσφ: *-j*, *πληγ-j-ω* *πλήττω*, *πλήσσω*. Ἀπὸ τὸ θ. *πλαγ-* σχηματίζονται οἱ σύνθ. παθ. μέλλ. β' καὶ ἄορ. β'

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἐκ, ἐπί, κατά, παρά, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, παῖω, τύπτω, πατάσσω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μετὰ αἰτιατ.: τοῦς μὲν τῷ ἀδοκῆτῳ ἐξέπληξεν.

N. ΕΛΛ. πλήττω και πλήσσω=1) κτυπῶ, 2) κατέχομαι ὑπὸ στενοχωρίας, θλίψεως. «πλήττω τρομερὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι». σύνθ. **ἐμπλήσσω, καταπλήσσω.**

πλουτίζω=1) κάμνω κάποιον πλούσιον. μέλλ. **πλουτιῶ**, ἀόρ. **ἐπλούτιστα, πρκ. πεπλούτικα.**

- Μέσ. και Παθ. **πλουτιζομαι.**

ΠΑΡΑΓ. [πλουτιστήρ, πλουτιστήρις, πλουτισμός]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσιασ. **πλούτος** θ. **πλουτιδ-** και τὸ πρόσφ. **-j**, **πλουτιδ-j-ω πλουτίζω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἄλλα ὀδοντικόληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν κατὰ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. : ἐξακούομαι τὰς ἐνδείας πλουτίζων ἀνθρώπων.

N. ΕΛΛ. **πλουτίζω**=1) ὁ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) αὐξάνω κάτι. «πλουτίζω τὴν συλλογὴν μου», 3) γίνομαι πλούσιος. «ὁ Κώστας ἐπλούτισε στὴν Αὐστραλία».

πλουτῶ (έω)=εἶμαι πλούσιος, ἔχω κάτι ἀφθόνως. πρτ. **ἐπλούτουν**, μέλλ. **πλουτήσω**, ἀόρ. **ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα.**

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ἐπλούτησα (ἀόρ.), πεπλούτηκα (πρκ.)=τοῦ πλουτῶ

ἐπλούτιστα (ἀόρ.), πεπλούτικα (πρκ.)=τοῦ πλουτίζω

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. **πλούτος** θ. **πλουτέ-ω-ῶ**, ὅπως ἀπὸ τὸ κράτος τὸ κρατέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ. : εἰ γάρ τις πόλις πλουτεῖ ξύλοις ναυπηγησίμοις.

N. ΕΛΛ. **πλουτῶ**=εἶμαι πλούσιος.

πλύνω=πλένω. [πρτ. ἐπλυνον], μέλλ. **πλυνῶ**, ἀόρ. **ἐπλυνα**, [πρκ. πέπλυκα, ὕπερσ. ἐπεπλύκειν].

- Μέσ. και Παθ. [πλύνομαι, μέσ. μέλλ. πλυνοῦμαι, παθ. μέλλ. πλυθήσομαι και πλυνθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπλυνάμην, παθ. ἀόρ. ἐπλύθην και ἐπλύνθην], πρκ. **πέπλυμαι.**

ΠΑΡΑΓ. πλυντήριος, πλυντικός, πλύσις, [πλύμα, πλυντήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **πλυν-** και τὸ πρόσφ. **-j**, **πλύν-j-ω πλύν-ω πλύνω.**

Τὸ **υ** εἰς τὸν ἔνεστ. και ἀόρ. εἶναι **μακρόν.**

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπο, ἐκ, κατὰ, περι.

ΣΥΝΘΝ. λούω, νίζω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ἀλλήλους δὲ πλυνοῦμεν.

N. ΕΛΛ. **πλύνω** και **πλένω**=ὁ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα

πνέω=1) πνέω, φυσῶ 2) ἐκπέμπω, ὁσμήν, 3) ἀναπνέω. πρτ. **ἐπνεον**, μέλλ. **πνεύσομαι** και δωρ. **πνευσσοῦμαι** [και πνεύσω], ἀόρ. **ἔπνευσα, πρκ. ἐπι-πέπνευκα.**

- Παθ. *διαπνέομαι*, (=εξατμίζομαι, διασκορπίζομαι ὡς ἀτμός).

ΠΑΡΑΓ. πνεῦμα (=πνοή, φύσημα ἀνέμου), πνεύμων ἢ πλεύμων, πνοη [πνευσίς ἔμπνευσις, ἔμπνευστός, πνευστικός, ἀναπνευστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. πνεF-. Τὸ θ. πνεF- πρὸ συμφώνου γίνεται πνευ-, ἔμπνευσα. Πρὸ φωνήεντος τὸ F τοῦ πνεF- ἀποβάλλεται πνέ-ω. Ὁ χαρακτήρ ε συνιρεῖται μόνον, ὅταν ἀκολουθῆ ε ἢ εἰ. ὅπως τὰ δέω, ζέω, πλέω

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθ.: ἀνά, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. φυσῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: καὶ ἄνεμος βορρᾶς ἐναντίος ἔμπνει.

2) (μτφ.) μετὰ σύστοιχ. αἰτιατ.: ἐνταῦθα οἱ πῦρ πνέοντες οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον.

3) μετὰ γεν. (ποιητ.): μύρου πνεῖ.

Ν. ΕΛΛ. πνέω=1) φυσῶ, 2) (μτφ.) πνέω μένεα=εἶμι πολὺ ὄργισμένος κατὰ τινος, θελῶ νὰ τὸν ἐκδι-ηθῶ, πνέω τὰ λοῖσθια=βρίσκομαι στὰ τελευταῖα μου. σύνθ. *διαπνέω*, *διαπνέομαι*=1) εἶμι διατεθειμένος οὕτως ἢ ἄλλως, 2) κατέχομαι ἀπὸ κάποιο συναίσθημα. «διαπνέται ὑπὸ αἰσθημάτων ἀλληλεγγύης» *ἐμπνέω*=1) ἐμβάλλω εἰς κάποιον σκέψιν, συναίσθημα, γνώμην. «δὲν μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη», 2) γεννῶ εἰς τὴν φαντασίαν κάποιου μίαν καλλιτεχνικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν σύλληψιν. «ἡ πολιρκία τοῦ Μεσολογγίου ἐνέπνευσε εἰς τὸν Σολωμὸν τοὺς «Ἐλευθέρους Πολιορκημένους» 3) παρακινῶ, ἐπηρεάζω. *ἀναπνέω*=1) ἀναπνέω, 2) ἀνακουφίζομαι, ξεκουράζομαι. *ἐκπνέω*=1) ἀποθνήσκω, 2) τελειώνω, λήγω. «ἐξέπνευσε ἡ προθεσμία» *ἀποπνέω*=1) ἐκβάλλω πνοήν, μυρίζω ὠραία ἢ ἄσχημα.

πνίγω=1) πνίγω, 2) ἐνοχλῶ, βασανίζω. [πρτ. ἔπνιγον, μέλλ. πνίξω], ἄορ. *ἔπνιξα*.

Μέσ. καὶ Παθ. *πνίγομαι*, πρτ. *ἔπνιγόμεν*, [μέσ. μέλλ. πνίξομαι καὶ πνιξοῦμαι, παθ. μέλλ. πνιγῆσομαι], ἄορ. β' *ἔπνιγην*, [πρτ. πέπνιγμαι].

ΠΑΡΑΓ. πνιγρός, πνιγμός, πνίγος, [πνίγμα, πνιγεύς, πνίξις, πνικτός, πνιγμονή, πνιγιτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πνιγ-ω. Τὸ ι εἰς τὸν ἔνεστ., ἐνεργ. ἄορ. καὶ παράγωγα εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. ἀποπνίγω.

ΣΥΝΩΝ. ἄγχω, θλίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. ἦν ὕλη πνίγη (τὸν σῖτον).

Ν. ΕΛΛ. πνίγω=1) πνίγω, 2) (μτφ.) στενοχωρῶ. σύνθ. *ἀποπνίγω*, *καταπνίγω*=1) πνίγω κάποιον τελειωτικῶς, 2) (μτφ.) καταστέλλω κάτι τροποῦ ἐκδηλωθῆ ἢ ἀφοῦ ἐκδηλωθῆ διὰ νὰ μὴ ἐπικρατήσῃ.

ποθῶ (έω)=1) ἐπιθυμῶ πολὺ κατ' οὐ μοῦ λείπει (πρόσωπον ἢ πράγμα), 2) λυποῦμαι διὰ τὴν στέρησιν κάποιου, 3) λαχταρῶ νὰ πράξω κάτι. πρτ. *ἐπόθουν*, μέλλ. *ποθήσω* καὶ μέσ. μέλλ. *μὲ ἐνεργ.* σημασ. *ποθήσσομαι* καὶ *ποθήσομαι*, ἄδρ. *ἐπόθησα* καὶ *ἐπόθεσα*, [πρκ. *πεπόθηκα*].

- Παθ. *ποθοῦμαι*, [ἄδρ. *ἐποθήθην*, πρκ. *πεπόθημαι*].

ΠΑΡΑΓ. [πόθημα, πόθησις ποθητός, περιπόθητος].

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ οὐσιασ. *πόθος* θ. *ποθέω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἐπί, πρός

ΣΥΝΩΝ. βούλομαι, ἐθέλω, ἐπιθυμῶ, ἐρῶ, ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, γλιχομαι.

ΑΝΤΙΘ. μισῶ, ἀπεχθανομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : ποθεῖ ἢ ἀποκρίσις ἐρώτησιν τοιάνδε

2) μὲ ἀπαρ. : ἄρα ἔτι ποθοῦμεν μὴ ἴκυνῶς δεδεῖχθαι.

Ν. ΕΛΛ. *ποθῶ*=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ποικίλλω=1) κεντῶ, στολίζω κάτι, 2) λέγω κάτι δι' ὠραίων λέξεων, ἐξωρατίζω. ἄδρ. *ἐποίκιλα*, [πρκ. *πεποίκιλα*].

- Παθ. *ποικίλλομαι*, πρκ. *πεποίκιλα*.

ΠΑΡΑΓ. ποίκιλμα, ποίκιλις, ποικιλτής, ποικιλτός, [ποικιλτικός, ποικιλμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *ποικίλος* θ *ποικιλ-* καὶ τὸ πρόσφ. -j, *ποικίλ-j-ω* *ποικίλ-λω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. *διὰ*, *κατά*.

ΣΥΝΩΝ. γράφω, ζωγραφῶ, ἐνυφαινῶ, μηχανῶμαι, μεταβάλλω, σοφίζομαι *τεχνῶμαι*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: *ποικίλλοντα* ἱππικαῖς τάξεσι τὰς πορείας.

Ν. ΕΛΛ. *ποικίλλω*=1) *διακοσμῶ*, 2) *ἀλλάσσω*, (ἀμτβ.)=*παραλάσσω*.

- * **ποιῶ** (έω)=1) κάνω, κατασκευάζω, 2) δημιουργῶ, 3) παράγω, γεννῶ, 4) συνθέτω ποιήματα, 5) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω. πρτ. *ἐποιοῦν*, μέλλ. *ποιήσω*, ἄδρ. *ἐποίησα*, πρκ. *πεποίηκα*, ὑπερσ. *ἐπεποιήκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *ποιοῦμαι*, πρτ. *ἐποιούμην*, μέσ. μέλλ. *ποιήσομαι*, παθ. μέλλ. *ποιηθήσομαι*, μέσ. ἄδρ. *ἐποιησάμην*, παθ. ἄδρ. *ἐποιηθῆην*, πρκ. *πεποίημαι*, ὑπερσ. *ἐπεποιήμην*.

ΠΑΡΑΓ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητής, ποιητέον, ποιητός

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ θ. *ποιέω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν μετά, παρά, πρός. ἀντιποιοῦμαι (=ἐγείρω αξιώσεις, διεκδικῶ) κάτι, φιλονικῶ)

ΣΥΝΩΝ. ὀρῶ, ἐργάζομαι, πράττω, τελῶ, ἐπιτελῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ α) τὸ ἐνεργ. 1) μὲ αἰτιατ. : ἐποίησε δὲ καὶ βωμόν καὶ ναόν.
 2) μὲ αἰτιατ. καὶ δοτ. : μεγάλην αἰσχύνην τῇ πόλει ποιοῦσιν.
 3) μὲ δύο αἰτιατ. : ποικιλώτερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα.
 4) μὲ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποίησατε.
 5) οἱ φράσεις εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ), κακῶς ποιῶ (=κακοποιῶ, βλάπτω), συντάσσονται μὲ κατηγ. μτχ. τοῦ ὕποκ. τοῦ ρήματος :
 ἀλλὰ σὺ μὲν καλῶς ἐποίηεις προνοῶν.
 β) τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. : καὶ τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο.
 2) μὲ δύο αἰτιατ. (ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ μία εἶναι κατηγορ. τῆς ἄλλης) : καὶ Παφλαγόνας συμμαχοῦς ποιήσεσθε.

Πρόσεχε τὰς φράσεις :

Ἐνεργητικόν	Μέσον
ποιῶ πόλεμον, ποιῶ μάχην, ποιῶ συμμαχίαν, ποιῶ εἰρήνην=γίνομαι αἴτιος νὰ γίνῃ πόλεμος, μάχη, συμμαχία, εἰρήνη κ.λ.π.	πόλεμον ποιοῦμαι=πολεμῶ σπονδὰς ποιοῦμαι=σπένδομαι. μάχην ποιοῦμαι=μάχομαι βουλὴν ποιοῦμαι=βουλεύομαι εἰρήνην ποιοῦμαι=εἰρηνεύω. ταφὰς ποιοῦμαι=θάπτω κλπ. περὶ πολλοῦ ἢ πλείονος ἢ πλείστου ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι σπουδαῖον, ἄξιον λόγου. περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι τι=θεωρῶ κάτι ἐσήμαντον, εὐτελές. εὖ ποιῶ τινα=εὐεργετῶ κακῶς ποιῶ τινα=κακοποιῶ.
	εὖ πάσχω ὑπὸ τινος=εὐεργετοῦμαι. κακῶς πάσχω ὑπὸ τινος=κακοποιῶμαι.

Ν. ΕΛΛ. ὡς ἀπλοῦν χρησιμοποιεῖται μόνον τὸ μέσον ποιοῦμαι εἰς φράσεις ὅπως : ποιοῦμαι μνεῖαν, ἐκκλησίαν, πρότασιν, λόγον, χρῆσιν κλπ. σύνθ. παραποιῶ=1) νοθεύω, παραχαράσσω, 2) ἀλλάζω: μεταποιῶ=τροποποιῶ, ἐκποιῶ=προβαίνω εἰς πώλησιν καὶ κυρίως ἀναγκαστικῆν. περιποιῶμαι, ἀποποιῶμαι=ἀρνοῦμαι, ἀπορρίπτω.

πολεμῶ (έω)=1) πολεμῶ, κινῶ πόλεμον, 2) ἐρίζω, φιλονεικῶ. πρτ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω, ἀόρ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμηκα.

- Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. πολεμηθῆσομαι, [παθ. μέλλ. πολεμηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπολεμησάμην], παθ. ἀόρ. ἐπολεμήθην, πρκ. πεπολέμημαι.

ΠΑΡΑΓ. πολεμητέον, πολεμησεῖω (=ἐπιθυμῶ τὸν πόλεμον), δυσπολέμητος, [πολεμήτωρ, πολεμητήριον].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόλεμος** θ. **πολεμέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό διά, ἐκ, κατά, πρό, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. μάχομαι, ἀγωνίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. εἰρήνην ἀγω. ἡσυχάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ. : οὐ καλὸν (ἐστί) πόλεμον πολεμεῖν.

2) μὲ δοτ. : καὶ ἐπολέμει τοῖς Θραξί.

3) μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τοὺς Θραξίας ἐπολέμησα. ὅπως πολεμοίη μετὰ Λακεδαιμονίων.

Εἰς τὸ παθ. τὸ γ' ἐν. πρὸς. πολεμεῖται = διεξάγεται πόλεμος.

Ν. ΕΛΛ. πολεμῶ καὶ πολεμάω=1) κάνω πόλεμον, 2) ἀντιδρῶ, ἀνταγωνίζομαι, 3) προσπαθῶ. «πολεμᾶ νὰ τὰ κοταφέρη». σύνθ. **καταπολεμῶ**.

πολεμῶ (ῶ)=καθιστῶ κάποιον ἐχθρὸν ἐνὸς ἄλλου, ἐμπλέκω κάποιον εἰς πόλεμον. Τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον, **ἐκπολεμῶ**, ἄορ. **ἐξεπολέμωσα**.

- Μεσ. **πολεμοῦμαι** (ῶμαι) (=γίνομαι ἐχθρός, ἐμπλέκομαι εἰς πόλεμον). μέλλ. **πολεμώσομαι**, ἄορ. **ἐπολεμωσάμην**, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. **ἐπολεμώθην**, πρκ. **πεπολέμωμαι**, ὑπερσ. **ἐπεπολεμώμην**.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόλεμος** θ. **πολεμό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὴν πρόθεσιν ἐκ.

ΑΝΤΙΘ. οἰκιδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. · πῶς οὐ πολεμώσεσθε αὐτούς ;

πολιορκῶ (ῶ)=περιζώνω μὲ στρατὸν πόλιν, πολιορκῶ. πρκ. **ἐπολιόρκουν**, μέλλ. **πολιορκήσω**, ἄορ. **ἐπολιόρκησα**.

- Παθ. **πολιορκοῦμαι**, πρκ. **ἐπολιορκοῦμαι**, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **πολιορκήσομαι**, παθ. μέλλ. **πολιορκηθήσομαι**, παθ. ἄορ. **ἐπολιορκήθην**, πρκ. **πεπολιόρκημαι**.

ΠΑΡΑΓ. πολιορκησις, ἀπολιόρκητος, δυσπολιόρκητος, πολιορκητέος, πολιορκητής.

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόλις** καὶ **ἔρκος** (=φραγμός), χωρὶς τὴν μεσολάβησιν σύνθ. ὀνόματος, θ. **πολιορκέ-ω-ῶ**, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἐκπολιορκῶ (=κυριεῶ κατῶπιν πολιορκίας), συμπολιορκῶ (=πολιορκῶ συγχρόνως ἢ μαζὺ μὲ . . .).

ΣΥΝΩΝ. προσκαθέζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ' μὲ αἰτιατ. : Κύρος ἐπολιόρκει Μίλητον.

Ν. ΕΛΛ. πολιορκῶ=1) ὁ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) προσπαθῶ νὰ ἐπιτύχω κάτι ἐπιμένων.

πολιτεύω=1) ζῶ ὡς πολίτης, 2) εἶμαι ἐλεύθερος πολίτης, 2) κυβερνῶ κατὰ ὠρισμένον τρόπον. πρτ. *ἐπολίτευον*, μέλλ. *πολιτεύσω*, ἀόρ. *ἐπολίτευσαι*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πολιτεύομαι*=1) κυβερνῶμαι, 2) ἔχω τὰ δικαιώματα τοῦ ἐλευθέρου πολίτου, 3) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν. πρτ. *ἐπολιτευόμην*, μέσ. μέλλ. *πολιτεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐπολιτευσάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ μέσ. σημασ. *ἐπολιτεύθην*, πρκ. *πεπολίτευμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπολιτεύμην* ἢ *πεπολιτευμένος ἦν*.

ΠΑΡΑΓ. πολιτεία, πολιτεύμα, [πολιτευτής. πολιτευτέον, ἀντιπολιτεία, συμπολιτεία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πολίτης** θ. **πολιτεύ-ω**, ὅπως ἀπὸ τὸ βασιλεὺς τὸ βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀντί, διά, ἐν, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. πράττω τὰ πολιτικά.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ.: ἐλευθέρως δε τὰ τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν.

Ν. ΕΛΛ. *πολιτεύομαι*=1) ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν πολιτικὴν, 2) (μτφ.) ἐνεργῶ, συμπεριφέρομαι. *ἀντιπολιτεύομαι*.

πονῶ (έω)=1) κοπιᾶζω, 2) μοχθῶ, 3) ἀγωνιῶ, 4) νοσῶ, 5) κατασκευάζω κάτι μὲ κόπον, μὲ φροντίδα. πρτ. *ἐπόνουον*, μέλλ. *πονήσω*, ἀόρ. *ἐπόνησα*, πρκ. *πεπόνηκα*, ὑπερσ. *ἐπεπονήκειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πονοῦμαι*, πρτ. *ἐπονούμην*, [μέσ. μέλλ. *πονήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐπονησάμην*, παθ. ἀόρ. καὶ μέσ. σημασ. *ἐπονήθην*, πρκ. *πεπόνημαι*, ὑπερσ. *ἐπεπονήμην*.

ΠΑΡΑΓ. πονηρός, πονητέον. [πόνημα, διαπόνησις, καταπόνησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **πόνος** θ. **πονέ-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: διά, ἐκ, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. ἰργάζομαι, κάμνω, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ, κοπιῶ, ἀγωνίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἄργῶ, ὀκνῶ, ραθυμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ.: ὡς τὸ εὐώνυμον αὐτῶν ἐπόνει.

2) σκαν. μὲ αἰτιατ. ἀπλήν ἢ σύστοιχ.: παραλαβὼν τὰ χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν. ἔτοιμοί εἰσι καὶ πόρους πονεῖν.

Ν. ΕΛΛ. *πονῶ* καὶ *πονᾶω*=1) αἰσθάνομαι σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον. 2) προξενῶ σωματικὸν ἢ ψυχικὸν πόνον, 3) αἰσθάνομαι στοργήν, ἐνδιαφέρον, 4) συμπάσχω, συμπονῶ. *ἐκπονῶ*=ἐπεξεργάζομαι κάτι μὲ κόπον. «ἐξεπόνησα τὸ σχέδιον», *καταπονῶ*=1) κατακουράζω κάποιον, 2) προξενῶ μεγάλον πόνον, *συμπονῶ*, *προπονῶ*.

πορεύω=1) ἄγω, μεταφέρω, μεταβιβάζω, διαβιβάζω. 2) παρέχω, ἐφοδιάζω. μέλλ. *πορεύσω*, ἀόρ. *ἐπόρευσα*.

- Μέσ. *πορεύομαι*=1) μεταφέρομαι, 2) βαδίζω, 3) ταξιδεύω. πρτ. *ἐπορεύομην*, μέσ. μέλλ. *πορεύσομαι*, [παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. πορευθήσομαι, μέσ. άόρ. ἐπορευσάμην], παθ. άόρ. με μέσ. σημασ. *ἐπορεύθην*, πρκ. *πεπόρευμαι*, ύπερσ. *ἐπεπορεύομην*, ή *πεπορευμένος ήν*.

ΠΑΡΑΓ. πορεία, πορευτέον, πορεύσιμος, δυσπόρευτος, [πόρευμα, πόρευσις, πορευτός, πορευτικός].

ΣΥΝΘ. άπό τό ούσιασ. πόρος θ. *πορεύ-ω*, όπως άπό τό βασιλεύς τό βασιλεύω.

ΕΤΥΜ. με τάς προθ. : άπό, διά, εις, εκ, επί, μετά, περί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. περαιώ, περάω, βαδίζω, βαίνω, έρχομαι, όδεύω, όδοιοπω, περιπατώ, διαβιβάζω, διακομίζω, παράγω.

ΣΥΝΤΑΞ. τό ενεργ. με αιτιατ. : μέλλων πορεύσειν στρατιάν ώς Βρασίδαν.

τό μέσ. 1) με αιτιατ. (ούστοιχ.) : πορεύονται τήν ειμαρμένην πορείαν.

2) με εμπρόθ. ή έπιρρ. προσδ. : 'Αγχιόλαος έπορεύετο επί θάλατταν.

Ν. ΕΛΛ. *πορεύομαι*=πορίζομαι, έξοικονομώ τά πρός τό ζήν. *έμπορεύομαι*.

πορθώ (έω)=καταστρέφω, άφανίζω, λεηλατώ, 2) φονεύω. πρτ. *έπόρθουν*, μέλλ. *πορθήσω*, άόρ. *έπόρθησα*, πρκ. *πεπόρθηκα*.

- Παθ. *πορθούμαι*, πρτ. *έπορθούμην*, πρκ. *πεπόρθημα*

ΠΑΡΑΓ. πόρθησις, άπόρθητος, [πόρθημα, πορθητός, πορθήτωρ].

ΕΤΥΜ. άπό τό ποιητικόν ρήμα *πέρθω* (=πορθώ) θ. *περθ-* και με έτεροίωσιν *πορθ-* και τό πρόσφ. *ε* *πορθέ-ω-ώ*.

ΣΥΝΘ. με τάς προθ. : διά, έ.

ΣΥΝΩΝ. άδικώ, βλάπτω, δηώ, έρημώ, κακουργώ, κακώ, κείρω, λεηλατώ, λήζομαι, λυμαίνομαι, τέμνω, φθείρω, άγω και φέρω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ. : έπόρθουν τήν ηπειρον.

πορίζω=1) φέρω, 2) προμηθεύω, έφοδιάζω, 3) έννοώ. πρτ. *έπόριζον*, μέλλ. *ποριώ*, άόρ. *έπόρισα*, πρκ. *πεπόρικα*.

- Μέσ. και Παθ. *πορίζομαι*, πρτ. *έποριζόμην*, μέσ. μέλλ. *πορισθόμαι*, παθ. μέλλ. *πορισθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έπορισάμην*, παθ. άόρ. *έπορισθην*, πρκ. *πεπόρισμαι*, ύπερσ. *ἐπεπορίσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ποριστής, ποριστικός, [πορισμός, πόρισμα, ποριστέον, ποριστός].

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσιασ. πόρος θ *ποριδ-* και τό πρόσφ *ι*, *ποριδ-ι-ω* *πορίζω*, όπως άπό τό έλπίζω τό έλπίζω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐκ, πρὸς, σὺν.

ΣΥΝΩΝ. παρέχω, ἐφοδιάζω, προμηθεύμαι, κτῶμαι, κερδαίνω, λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. με αἰτιατ. καὶ δοτ. : καὶ τοῖς ἐν Σικελίᾳ ἐπι. κούριαν ἐπόριζον.

β) τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. . ἄλλην μηχανὴν πορίζεται.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ἀλλὰ ἱκανοὺς εἶναι ἑαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι.

πραγματεύομαι· ἀποθ.=1) ἀσχολοῦμαι εἰς κάτι, 2) φροντίζω διὰ κάτι, 3) προσπαθῶ. πρτ. *ἐπραγματευόμην*. [μέσ. μέλλ. *πραγματεύσομαι* καὶ παθ. μέλλ. *πραγματευθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐπραγματευσάμην*, παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. *ἐπραγματεύθην*, πρκ. *πεπραγμάτευμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πραγματεία, πραγματευτής, πραγματευτέον.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *πρᾶμα* θ. *πραγματ-* καὶ με τὴν κατάληξιν *-εὔομαι* *πραγματεύομαι*.

ΣΥΝΘ διαπραγματεύομαι (=συζητῶ περὶ τινος με ἐπιμέλειαν)

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ὁ δὲ τοῦτ' ἐποαγματεύετο.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης.

Ν. ΕΛΛ. πραγματεύομαι=ἐξετάζω ἓνα θέμα με προσοχὴν (γραπτῶς ἢ προφορικῶς). «ὁ ρήτωρ ἐπραγματεύθη τὸ θέμα τῆς ἀστυφιλίας». **διαπραγματεύομαι**=διεξάγω συνεννήσεις. «ἡ κυβέρνησις διαπραγματεύεται τὴν σύναψιν δανείου».

πράττω καὶ πράσσω=1) πράττω, ἐκτελῶ, ἐνεργῶ, κατορθώνω, 2) ἐμπορεύομαι, 3) καταγίνομαι με κάτι. πρτ. *ἐπραττον*, μέλλ. *πράξω*, ἄορ. *ἐπραξά*, πρκ. *πέπραχα* (μεταβατ.) καὶ β' *πέπραγα* (ἀμεταβ), ὑπερσ. *ἐπεπράχειν* καὶ *ἐπεπράγειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *πράττομαι*, πρτ. *ἐπραττόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημασ. *πράξομαι*, παθ. μέλλ. *πραχθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐπραξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐπράχθην*, πρκ. *πέπραγαμ*, ὑπερσ. *ἐπεπράγγην*, τετελ. μέλλ. *πεπράξομαι*.

Πρόσεχε τὴν διαφορὰν.

πέπραχα (πρκ.), *ἐπεπράγειν* (ὑπερσ.)=τοῦ *πράττω*

πέπρακα (πρκ.), *ἐπεπράκειν* (ὑπερσ.)=τοῦ *πιπράσκω*.

πέπραγαμ(πρκ.), *ἐπεπράγγην* ὑπερσ.)=τοῦ *πράττομαι*.

πέπραγαμ (πρκ). *ἐπεπράγγην* (ὑπερσ.)=τοῦ *πιπράσκομαι*.

ΠΑΡΑΓ. πράγμα, πράξις, πράκτωρ, πρακτέος, ἄπρακτος, εὐπρακτος, διαπρακτέον, [πρακτός, πρακτής, πράκτης].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **πραγ-** καὶ τὸ πρόσφ. -**γ**. **πραγ** **γ-ω** **πράττω** ἢ **πράσσω**. Τὸ **α** εἶναι **μακρόν**.

ΣΥΝΘ. με τὸς προθ. : ἀνά, ἀντί, δια, εἰς, ἐκ, κατά, πρὸς, οὖν.

ΣΥΝΩΝ. ποιῶ, δοῶ, ἐπιτελῶ, ἐργάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀργῶ, κἀθημαι, ἀπρακτῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. 1) με αἰτιατ. : οἱ μεν δὴ ταῦτα ἔπραξαν.

2) με δύο αἰτιατ. : ἐὰν πράττητε αὐτὸν τὰ χρὴ ματα.

3) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὅτι Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει.

4) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : μὴ δεῦρο πλεῖν τὴν ναῦν ἔπραττεν.

5) με δοτ. : οἱ δὲ πρόσσοντες αὐτῷ.

6) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἔπραξαν δὲ ταῦτα δι' Εὐρυμάχου

7) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἔπραττε περὶ εἰρήνης.

τὸ μέσ 1) με αἰτιατ. : καὶ ταῦτα ἄνευ τῆς Λακεδαιμονίων πόλεως ἐπράττετο (οὗτος).

2) με δύο αἰτιατ. : εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν εἰκην.

3) με ἐπιρρ. ἀμιβ. : εὖ πράττω=εὐτυχῶ, κακῶς πραττω=δυστυχῶ, καλῶς ἢ βέλτιον πράττω=εὐρίσκομαι εἰς καλὴν ἢ καλυτέραν κατάστασιν, οὕτω πράττω ἢ ὁμοίως πράττω=εὐρίσκομαι εἰς αὐτὴν ἢ παρομοίαν κατάστασιν.

Ν. ΕΛΛ. **πράττω**=κάνω, ἐκτελῶ κάτι. «πράττω τὸ καθήκον» **διαπράττω**=ἐκτελῶ κάτι (ιδίως κακόν). «διέπραξε φόνον», **εἰσπράττω**, **συμπράττω**=συνεργάζομαι. **ἀντιπράττω**=ἀντιπολιτεύομαι.

πραῦνω=1) κατευνάζω, ἐξημερώνω, δαμάζω, καταπραῦνω. πρτ. **ἐπραῦνον**, μέλλ. **πραῦνω**, ἀόρ. **επραῦνα**.

• Παθ. **πραῦνομαι**, [παθ. μέλλ. **πραῦνθήσομαι**], παθ. ἀόρ. **επραῦνθη**, [πρκ. **κεπραῦσμαι**].

ΠΑΡΑΓ. [πραῦσις, πραῦντέον, πραυντής, πραυντικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. **πραῦς** θ. **πραῦν-ω**, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ρήματα εἰς -ῶνω (θαρσύς, θαρσύνω).

ΣΥΝΘ. καταπραῦνω.

ΣΥΝΩΝ. ἡμερῶ, μιλᾶττω, τιθασεῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀγριαίνω.

ΣΥΝΤΑΞ με αἰτιατ. : ἡμεῖς πρὸς ἀλλήλους ἐπράυνε.

Ν. ΕΛΛ. **καταπραῦνω**=καθησυχάζω, κατευνάζω, γαληνεύω. «αὐτὸ τὸ φάρμακο καταπραῦνει τὰ νεῦρα».

πρέπω=1) εἶμαι περίοπτος ἢ εἶμαι διακεκριμένος, διαπρέπω, ἐξέχω,

2) ὁμοιάζω, 3) ἀρμόζω, συμφωνῶ, ταιριάζω. πρτ. **ἔπρεπον**, μέλλ.

πρέψω, άόρ. *ἔπρεψα*. Τό ρῆμ. χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς τὸ γ' ἐν. πρόσωπον: ἐνεστ. *πρέπει*, πρτ. *ἔπρεπε*, μέλλ. *πρέψει*, άόρ. *ἔπρεψε*.

ΠΑΡΑΓ. πρεπόντως, ἀπρεπής, εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής, [πρεπτός].

ΕΤΥΜ. ἀπό θ. *πρέπ-* χωρίς πρόσφυμα *πρέπ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : διά καί ἐκ,

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ *πρέπω* τὰ ἀριστεύω, διαλάμπω, εὐδοκιμῶ. 2) τοῦ *πρέπει* τὰ: προσήκει, ἔοικε, ἀρμόττει, δεῖ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ὡς προσωπ. με δοτ.: πότερα γάρ αἰχμη αὐτοῖς *πρέπει*; 2) ὡς ἀπόσ. με ἀπαρ.: ἡμᾶς *πρέπει* βουλευέσθαι *πρέπει* γοῦν σοι ἀποκρίνεσθαι.

Ν. ΕΛΛ. *πρέπω*=1) ἀρμόζω. «σένα σοῦ *πρέπουνε* τιμές, σοῦ *πρέπουν* μεγαλεῖα», 2) ὡς τριτοπρόσωπον = ἐπιβάλλεται, ταιριάζει, ἀρμύζει. «*πρέπει* νὰ φύγουμε», *διαπρέπω*=διακρίνομαι μεταξύ τῶν ἄλλων, ὑπερέχω. «*διαπρέπει* εἰς τὴν ἐπιστήμην».

πρεσβεύω=1) εἶμαι γερωντότερος, 2) ἔλω τὰ πρωτεία, 3) κυβερνῶ, βασιλεύω, ἐξουσιάζω, 4) εἶμαι πρεσβευτής, 5) τιμῶ, 6) παραδέχομαι. παθ. *ἐπρέσβευον*, μέλλ. *πρεσβεύσω*, άόρ. *ἐπρέσβευσα*, πρκ. *πεπρέσβευκα*, ὑπερσ. *ἔπεπρεσβεύκειν*.

- Μέσ. *πρεσβεύομαι*(=1) ἀποστέλλω πρέσβεις, 2) ἐνεργῶ ὡς πρεσβευτής. πρτ. *ἐπρεσβευόμην*, μέλλ. *πρεσβεύσομαι*, άόρ. *ἐπρεσβευσάμην*, πρκ. *πεπρέσβευμαι*.
- Παθ. μόνον τὸ ἀπαρ. τοῦ πρκ. *πεπρεσβεῦσθαι* καὶ ἡ μτχ. τὰ *πεπρεσβευμένα*=αἱ πράξεις, αἱ ἐνέργειαι ἢ αἱ διαπραγματεῦσαι κάποιου πρεσβευτοῦ.

ΠΑΡΑΓ. πρεσβεία, πρεσβευτής, πρέσβευσις, [πρέσβευμα, πρεσβευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *πρέσβυς* θ. *πρεσβεύ-ω*, ὅπως ἀπό τὸ βασιλεὺς βασιλεύω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διά, παρά, σὺν:

ΣΥΝΩΝ. ὁμολογῶ, καθομολογῶ, τιμῶ, πρεσβεύω, πέμπω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ.: καὶ τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ:

2) με γεν.: διά τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.

3) ἀμτβ.· καίπερ οὐ βουλόμενοι.. ἔπρεσβεύοντο.

τὸ μέσ. με ἐμπρόθ. προσδ.: καὶ εἰς τὰ περὶ Πελοπόννησον ἄλλον χωρία ἔπρεσβεύοντο.

Ν. ΕΛΛ. *πρεσβεύω*=ὀμιλῶ, παραδέχομαι, πιστεύω. «*ἐν* ξέρω τί *πρεσβεύει*».

προθυμοῦμαι=1) εἶμαι πρόθυμος, ἔτοιμος νὰ πράξω κάτι, 2) ποθῶ

κάτι. πρτ. *προϋθυμούμην*, μέσ. μέλλ. *προϋθυμήσομαι*, παθ. μέλλ. με μέσ. σημασ. *προϋθυμηθήσομαι*, παθ. άόρ. με μέσ. σημασι. *προϋθυμηθήην*.

ΠΑΡΑΓ. προθυμητέον.

ΕΤΥΜ. άπό τό επίθ. πρόθυμος θ. προθυμέ-ομαι —μούμαι, παρασύνθ.

ΣΥΝΘ. συμπροθυμοΐμαι.

ΑΝΤΙΘ. άθυμω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ : καί τήν όμολογίαν προϋθυμούντο.

2) με τελ. άπαρ. : έπειδή εύδαιμόνες μεν εΐναι προθυμούμεθα πάντες.

3) με τελ. πρót. : ού γάρ ώς ύστερήσειε τής πατρίδος προϋθυμείτο.

προπηλακίζω=1) έπιχρίω με πηλόν, 2) περιλούω κάποιον με ύβριστικάς έκφράσεις, όνειδίζω. κακομεταχειρίζομαι. μέλλ. *προπηλακιδώ*, άόρ. *προϋπηλάκισα*.

• Παθ. *προπηλακίζομαι*, πρτ. *προϋπηλακίζόμεην*, [παθ. μέλλ. *προπηλακισθήσομαι*, παθ. άόρ. *προϋπηλακισθήην*, πρκ *προπεπηλάκισμαι*].

ΠΑΡΑΓ. προπηλάκισις, προπηλακισμός.

ΕΤΥΜ. άπό τήν πρόθ. *πρδ* και τό άχρηστον ούσιασ. *πῆλαξ* (=πηλός) προέρχεται τό θ. *προπηλακιδ-* και τό πρόσφ. j, *προπηλακιδ-j-ω* *προπηλακίζω*.

ΣΥΝΩΝ. άτιμάζω, βλασφημώ, κατηγορώ, κακίζω, λειδορώ, όνειδίζω, ύβρίζω, ψέγω.

ΑΝΤΙΘ. έγκωμιάζω, επαινώ, εύλογώ, εδ λέγω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : τόν δ' οϋν 'Αρμόδιον πρτύπηλάκισεν.

Ν. ΕΛΛ. *προπηλακίζω*=ύβρίζω, έξευτελίζω.

προσδοκῶ (άω)=1) άναμένω, περιμένω κάτι, 2) νομίζω, ύποθέτω. πρτ. *προσεδόκων*, άόρ. *προσεδόκησα*.

• Παθ. *προσδοκῶμαι*, πρτ. *προσεδοκῶμην*, άόρ *προσεδοκηθήην*.

ΠΑΡΑΓ. προσδόκημα, προσδοκητός, προσδοκητέος, άπροσδόκητος.

ΕΤΥΜ. άπό τήν πρόθ. πρός και τό ρήμα δέχομαι, χωρίς τήν μεσολάβησιν συνθέτου όνόματος, θ. *προσδοκά-ω-ώ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. έλπίζω, προσδέχομαι, πιστεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : άλλ' οϋν έκείσε προσδόκα με.

2) με άπαρ. : και οι μεν στρατιώται προσεδόκων ήκειν.

Ν. ΕΛΛ *προσδοκῶ*=περιμένω.

προσῆκω=1) έχω έλθει, έχω φθάσει, 2) εΐμαι πλησίον, 3) άνήκω εις

κάποιον. *προσῆκει* (ἀπρόσ.)=ἀρμόζει, ἀνήκει, πρέπει, ἢ μτχ. *προσῆκων*=1) ὁ ἀνήκων εἰς τινα, ὁ ἀρμόζων, 2) ὁ συγγενῆς (οἱ προσῆκοντες). *τὰ προσῆκοντα*=1) τὰ ἀρμόζοντα, 2) τὰ ὑπάρχοντα, 3) τὰ καθήκοντα. Διὰ λοιπὰ στοιχεῖα βλέπε *ἦκω*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ γεν.: ἀνδρὶ ἤττονι οὐδεμιθς προσῆκει ἐρετῆς.
2) μὲ δοτ. (προσ.) καὶ ἀπαρ.: ἵνα εἰδῆτε ὧς ἀγαθοῖς ὁμῖν προσῆκει εἶναι.

προσκυνῶ (έω)=1) προσκυνῶ, 2) λατρεύω. πρτ. *προσεκύνουν*, μέλλ. *προσκυνήσω*, ἀόρ. *προσεκύνησα*, [πρκ. προσκεκύνηκα].

- Παθ. μόνον ὁ ἔνεστ. *προσκυνοῦμαι*, [μέλλ. προσκυνηθήσομαι, πρκ. προσκεκύνημαι].

ΠΑΡΑΓ. προσκύνησις, [προσκύνημα, προοκυνήσιμος, προσκυνητάριον προσκυνητέος, προσκυνητήριον, προσκυνητής, προσκυνητός, προσκυνητῶς].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν πρόθ.: πρὸς καὶ τὸ ρ κυνέω (=ἀγαπᾶ). θ. *προσκυνέω-ῶ*.

ΣΥΝΩΝ. λατρεύω, σέβομαι, τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.· τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε.

Ν. ΕΛΛ. *προσκυνῶ*=1) λατρεύω, 2) ὑποκλίνομαι μὲ σεβασμόν, ε) χαιρετῶ μὲ σεβασμόν, 4) ὑποτάσσομαι, δηλώνω ὑποτέλειαν. «ὄσο'να ὁ κλέφτης ζωνανὸς παοῶ δὲν προσκυνάει».

προστατῶ (έω)=1) προϊσταμαι, 2) εἶμαι ἀρχηγός, κυβερνῶ, 3) προστατεύω, μέλλ. *προστατήσω*, ἀόρ. *προϋστάτησα*.

- Παθ. *προστατοῦμαι* (=κυβερνώμα ι).

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὖσ. *προστάτης* (προϊσταμαι). θ. *προστατέω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ἀρχῶ, ἡγοῦμαι, προϊσταμαι, προστατεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: ὑπ' αὐτῆς τῆς πόλεως, ἦς προστατεῖ.

προφασίζομαι· ἀποθ.=1) προφασίζομαι, 2) δικαιολογοῦμαι ψευδῶς. πρτ. *προϋφασίζομην*, μέσ. μέλλ. *προφασισοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *προϋφασισάμην*, παθ. ἀόρ. *προϋφασίσθην*.

ΠΑΡΑΓ. ἀπροφάσιτος, ἀπροφασίστως, εὐπρσφάσιτος, [προφασί, στέον, προφασιστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ το οὖσ. *πρόφασις* (πρό-+φημί). θ. *προφασιδ-* καὶ τὸ πρόσφ. j, *προφασίδ-jομαι*, *προφασίζομαι*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, προβάλλω, προβάλλομαι, προϊσχομαι, σκῆπτομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ.: ἀλλὰ διῆγε καὶ προϋφασίζετο.

2) με αίτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : οὔτε ἀσχολίαν προῦφασίσαστο. καὶ ἐνὶ λόγῳ πάσας προφάσεις προφασίζεσθε :

3) με εἰδ. ἀπαρ. : ἀρρωστεῖν προφασίζεται.

N. ΕΛΛ. προφασίζομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. αὐτὸς προφασίζεται ἰσθένειαν».

πταῖω=1) κάμνω κάποιον νὰ σκοντάψῃ, 2) σκοντάπτω, σφάλλομαι, πίπτω, 3) ἀποτυγχάνω. μέλλ. *πταίσω*, ἄορ. *ἔπταισα*, πρκ. *ἔπταικα*.

ΠΑΡΑΓ. πταῖσμα, ἄπταιστος, [πταιστός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πταF- καὶ τὸ πρόσφ. j, πταF-j-ω πταῖω.

ΣΥΝΘ. προσπταῖω(=σκοντάπτω, ἀποτυγχάνω).

ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀδικῶ, ἀτυχῶ, πλημμελῶ, σφάλλομαι

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. ἀπλῆν ἢ σύστοιχ. : ἦν τι πταίσωσιν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἐν οἷς ἔπταισεν ἡ πόλις.

N. ΕΛΛ. πταῖω καὶ φταῖω=σφάλλω, εἶμαι ἔνοχος, ὑπαίτιος. «αὐτὸς φταίει γιὰ δλα», «φταῖω ἐγὼ πού σὲ κάλεσα».

πτερω (ὄω)=1) δίνω εἰς κάποιον πτερά, 2) διεγείρω, 3) δίδω θάρρος. ἄορ. *ἐπτέρωσα*. [πρκ. *ἐπτέρωκα*].

• Παθ. *πτεροῦμαι*, (=ἀναπτεροῦμαι,) παθ. ἄορ. *ἐπτερώθην*, πρκ. *ἐπτέρωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. πτέραμα, πτερωτός, [πτέρωσις, πτερωτής, πτερωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. πτερόν (πέτομαι) θ. πτερό-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. ἀναπτερω(=1) ἐγείρω, διεγείρω, ἐξεγείρω, 2) ἐξάπτω τὸν νοῦν), ἀναπτεροῦμαι (=ἐξάπτομαι, ἀνησυχῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἀνακρυφίζω, ἀναπέτομαι, μετεωρίζω, θαρρύνω, παροξύνω, πασορμῶ, παρακελεύομαι, ἐπιρρώννυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : χρῆ πτεροῦν παιδία.

N. ΕΛΛ. ἀναπτερώνω=1) ἐνθαρρύνω, 2) ἐνθουσιάζω, 3) ἐνισχύω: «οἱ λόγοι του μοῦ ἀνεπτέρωσαν τὸ ἠθικόν»:

πτήσσω=1) (μτβ.)=ἐκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) (ἀμτβ.)=ξαρώνω ἀπὸ τὸν φόβον, φοβοῦμαι. πρκ. *ἔπτησσον*, [μέλλ. *πτήξω*], ἄορ. *ἔπτηξα*, [καὶ β' ἔπτακον], πρκ. *ἔπτηχα*, [ὑπερσ. *ἐπτήχην*].

Δι' ὁμότηχα βλέπε *πτύσσω*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτηκ- καὶ τὸ πρόσφ. j, πτήκ-j-ω, πτήσσω. Τὸ θ. πτηκ- με μετάπτωσιν γίνεται πτακ- ἔ-πτακ-ον καὶ πτωκ- πτώξ (=ὁ λαγός) καὶ πτωχός.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : κατὰ καὶ ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δέδοικα, φοβοῦμαι, ὄκνω, ὑποστέλλομαι, τρέμω, τρέω, ὄρρωδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : οὐκέτι γάρ πτήσω.

2) με αίτιατ. · ὅτι οὐ φοβούμενοι πτήσομεν αὐτούς.

πτύσσω=1) διπλώνω, 2) περιβάλλω· τὸ ρῆμα εὐρίσκεται κυρίως σύνθετον με τὰς προθ. ἀνά καὶ *περί*. ἀναπτύσσω, [πρτ. ἀνέπτυσσον, μέλλ. ἀναπτύξω], ἀόρ. *περιέπτυξα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. ἀναπτύσσομαι, πρτ, *περιεπτυσσόμην*, παθ. ἀόρ, *ἀνεπτύχθην*, [παθ. ἀόρ. β' ἀνεπτύγην], πρκ. *ἀνέπτυγμαί*, [καὶ πέπτυγμαί].

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

πτήσσω (ἐνεστ.), ἔπτυσσον (πρτ.), πτήξω (μέλλ.), ἔπτυξα (ἀόρ.)=τοῦ πτήσσω
 πτύσσω (ἐνεστ.), ἔπτυσσον (πρτ), πτύξω (μέλλ.), ἔπτυξα (ἀόρ) =τοῦ πτύσσω

ΠΑΡΑΓ. [πτύγμα, πτυκτός, πτύξ, πτυχή, δίπτυχος, πτύξις, πτύχιον, (πτυχίον)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. πτυκ- καὶ τὸ πρόοφ. j, πτύκ-j-ω πτύσσω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις διὰ καὶ πρός.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπεπτόννυμι, ἀνελίττω, ἀνοίγω, ἐκτείνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : καὶ ἔδοκει αὐτοῖς ἀναπτύσσειν τὸ κέρασ.

Ν· ΕΛΛ. ἀναπτύσσω=1) ἀπλώνω, ξετυλίγω, 2) (μτφ.) μεγεθύνω, προάγω. ·αί 'Αθῆναι ἀνεπτύχθησαν ἀλματωδῶς». 3) ἐκθέτω, διασπαρίζω. ·ἀνέπτυξε τὸ θέμα εὐχερῶς», 4) μορφώνω. *περιπτύσσομαι*=ἐναγκαλιζομαι, *συμπτύσσω*=1) μαζεύω, περιορίζω, 2) συντομεύω.

- **πυνθάνομαι**· ἀποθ.=1) ἐρωτῶ, ζητῶ νὰ μάθω, ἐξετάζω, 2) μανθάνω, πληροφοροῦμαι, 3) ἐξακριβώνω δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρεῦνης, 4) ἀκούω. πρτ. *ἐπυνθανόμην*, μέσ. μέλλ. *πεύσομαι*, καὶ δωρ. *πενσοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ἐπυνθόμην*, πρκ, *πέπυσμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπύσμην*.

Δι' ὁμόηχα βλέπε *πείθω*.

Ἀντικατάστασις μέσ. ἀορ β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐπυνθόμην	πύθωμαι	πυνθοίμην	πυθοῦ	πυθέσθαι	πυνθόμενος

ΠΑΡΑΓ. πύστις (= πληροφορία, ἐρώτησις), ἔκπυστος, [πύσμος, πυσματικός, πυστέον, πυστός πεύσις (= ἐρώτησις), πευθῆν (= ὁ κατάσκοπος)].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἀρχ. θ, πευθ- πεύθω, προέρχεται τὸ θ. πυθ- καὶ μετὸ ἐπένθημα -ν- πυ-ν-θ- καὶ τὸ προσφ. -αν, πυ-ν-θ-άν-ομαι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, διὰ, πρό. ἀναπυνθάνομαι (= ἐρωτῶ νά. ·)

μάθω κάτι με ἀκριβείαν, ἀνερευνῶ, προπυθάνομαι (=ἐξακριβώνω ἐκ τῶν προτέρων).

ΣΥΝΩΝ. ἐπερωτῶ, αἰσθάνομαι, μανθάνω, ἀκούω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. καὶ γεν. : οἱ ἔφοροι ἐπύθοντο αὐτοῦ & ἔλεγον (οἱ ἄλλοι)

2) με γεν. : ὧν ἡμεῖς πυθθανόμεθα.

3) με αἰτιατ. : ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐπύθοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι.

4) με ἀπαρ. : ἐπυθάνοντο πράσσειν τι αὐτόν.

5) με πлаг. ἐρωτημ. πρότ. : ἐπυθάνετο ποίοις οὐ χρηθῆριοις πελάζειν.

6) με κατηγ. μτχ. : ἐν οἷς ἄν ὄντα Φίλιππον πυθθάνονται:

7) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἐπειδὴν πύθωμαι παρ' ὧν προσήκει.

πωλῶ (έω) ἢ ἀποδίδομαι=πωλῶ. πρτ. *ἐπώλουν* ἢ *ἀπεδιδόμην*, μέλλ. *πωλήσω* ἢ *ἀποδώσομαι*, ἀόρ. *ἀπεδόμην* [καὶ ἐπώλησα], πρκ. *πέπρακα*, ὑπερσ. *ἐπεπράκειν*.

- Παθ. *πωλοῦμαι* ἢ *πιπράσκομαι*, πρτ. *ἐπωλούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. πωλήσομαι]. ἀόρ. *ἐπωλήθην* ἢ *ἐπράθην*, πρκ. *πέπραμαι*, ὑπερσ. *ἐπεπράμην*, τετελ. μέλλ. *πεπράσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. πώλησις, πωλητής, πωλητήριο, πωλητικός.[πώλημα, πωλητήρ] ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὴν ρίζαν πελ- (πέλω, πέλομαι). Τὸ μεταπτωτ. θ. πωλ- καὶ τὸ πρόσφ. -ε(η) πωλέ-ω-ῶ καὶ πωλ-ή-σω.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδίδομαι καὶ πιπράσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἀγοράζω, ὠνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. καὶ δοτ. ἢ με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐάν μὲν τις τὴν ὥραν πωλῆ τῷ βουλομένῳ.

2) με αἰτιατ. καὶ γεν. (τῆς ἀξίας) : τὰ ξύμπαντα τούτου ἐνός ἄν πωλοῖτο

Ν. ΕΛΛ. πωλῶ, πουλῶ καὶ πουλάω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) προδίδω. «ἐπώλησε τὴν πατρίδα εἰς τοὺς ἐχθρούς».

P

ῥαθυμῶ (έω)=1) εἶμαι ὀκνηρός, τεμπέλης, 2) ἀργῶ, 3) ἀμελῶ, ἀδιαφορῶ [πρτ. ἐραθυμῶν], μέλλ. *καταρραθυμήσω*, ἀόρ. *κατερραθυμήσα*, πρκ. *εραθυμήκα*.

- Παθ. μόνον ἢ μτχ. πρκ. *κατερραθυμημένα* (=τὰ χαμένα ἔνεκα ἀδιαφορίας).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. *ῥάθυμος* (ῥάδιος καὶ θυμός) θ. *ῥαθυμέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. ἀπορραθυμῶ (=παραμελῶ τι ἔνεκα ὀκνηρίας) καταρραθυμῶ (=1. εἶμαι πολὺ ἀμελής, 2. χάνω κάτι ἔνεκα ἀδιαφορίας).

ΣΥΝΩΝ. ἀμελῶ, ὀλιγωρῶ, ἀφροντιστῶ, ἀργῶ, ραδιουργῶ.

ΑΝΤΙΘ. πονῶ, ἐπιμελοῦμαι, κάμνω, μοχθῶ, ἀγωνίζομαι, ταλαιπωρῶ.
ΣΥΝΤΑΞ. ἀμιβ. : ἡ πόλις τὰ καλὰ ἐκτίησατο οὐ ραθυμοῦσα.

* *ῥάπτω*=1) *ῥάπτω*, 2) *κεντῶ*, 3) *μηχανεύομαι*, *σχεδιάζω*, *μηχανορραφῶ*, 4) *συναρμολογῶ*. Τὸ ρῆμα ἀπὸ τοῦς ἀττ. *πεξ*. χρησιμοποιεῖται σύνθετον μὲ τὰς προθ. *σύν* ἢ *ἀπό*. Ἐνεστ. *συρ-ῥάπτω*. μέλλ. *ἀπορ-ῥάψω*, [ἀόρ. *α΄* ἔρραψα *β΄* συν-έρραφον, πρκ. *ἔρραφα*, ὑπερσ. *ἔρραφήκειν*].

• Μέσ. καὶ Παθ. [*ῥάπτομαι*, παθ. μέλλ. *συρραφήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔρραψάμην*], παθ. ἀόρ. *ἔρραφην*, πρκ. *ἔρραμμαι*, [ὑπερσ. *συνε-ράμμην*].

ΠΑΡΑΓ. *ραπτός*, [ραφεύς, *ράμμα*, *ραφή*, *ραφίς*, *ράπτης*, *ράψις*]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *σραφ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-τ-* καὶ τροπὴν τοῦ *φ* εἰς *π* *σραφ-τ-ω*. Τὸ ἀρχ. *σ* ἐτρέπη εἰς *δασειαν ῥάπτω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : *σύν*, ἀπὸ καὶ *συν* *κατα-*.

ΣΥΝΩΝ *συνάπτω*, *συναρμόττω*, *συνδέω*, *συντίθημι*.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ *αἰτιατ.* : ὥστε ἀπορράψειν τὸ Φιλίππου στόμα.

Ν. ΕΛΛ. *ῥάπτω* καὶ *ῥάβω*=1) *ῥάβω*, 2) *κατασκευάζω ἐνδύματα*.

ῥαψωδῶ (έω)=1) *ἀπαγγέλλω ποιήματα*, 2) *ἀποστηθίζω*, 3) *ρητορεύω*, 4) *ἐγκωμιάζω*. [πρκ. *ἔρραψόδουν*], μέλλ. *ῥαψωδήσω*, ἀόρ. *ἀπερραψόδησα*, πρκ. *ἔρραψόδηκα*,

• Παθ. *ῥαψωδοῦμαι*, [πρκ. *ἔρραψωδούμην*, μέλλ. *ῥαψωδηθήσομαι*, ἀόρ. *ἔρραψωδήθην*, πρκ. *ἔρραψόδημαι*].

ΠΑΡΑΓ. [*ραψόδημα*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *ῥαψωδός* (*ῥάπτω* καὶ *ῥδή*) θ. *ῥαψωδέ-ω-ῶ*, παρσύνθ.

ΣΥΝΩΝ. *ἀπαγγέλλω*, *λαλῶ*, *ληρῶ*, *φλυαρῶ*.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : *ραψωδεῖς μὲν περιῶν τοῖς Ἑλλησιν*.

2) μὲ *αἰτιατ.* (*σπαν.*).

ῥέπω=1) *κλίνω*, *γέρνω*, 2) *πίπτω*, 3) *κατεβαίνω*, 4) *στρέφω*, 5) *ἔχω ροπήν εἰς κάτι*, 6) *ἐπικρατῶ*, *ὑπερισχύω*. [πρκ. *ἔρρεπον*, μέλλ. *ρέψω*], ἀόρ. *ἔρρεψα*.

ΠΑΡΑΓ. *ροπή*, *ἀντίρροπος*, *ἀμφίρροπος*, *ισόρροπος* *ρόκαλον*, [*ραπίς* *ρόπτερον*, *ἐπιρροπής*, *ἀμφίρροπος*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ῤεπ-* *ρέπ-* *ρέ-πω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἐπὶ καὶ *κατά*.

ΣΥΝΩΝ. κλίνω, βαρύνω.

ΑΝΤΙΘ. ὀρθῶ:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : εὐ ρέπει θεός.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : εἰς ἔν τι αἰ ἐπιθυμία. ἡ ἄδρα ρέπουσιν, ὧς σύνθ. με αἰτιατ. : καὶ τύχει καταρρέπει ὄν εὐτυχοῦντα.

Ν. ΕΛΛ. **ρέπω**=1) κλίνω, γέρνω. 2) (μτφ.) ἔχω τάσιν πρὸς κάτι. «ρέπει πρὸς τὴν χαρτοπαιξίαν»,

- * **ρέω**=1) ρέω, τρέχω, ἐκρέω, 2) κυλῶ, 3) πίπτω, σταλάζω, 4) χάνομαι, 5) λυώνω. πρτ. *ἔρρεον*, μέσ. μέλλ. με ἔνεργ. σημασ. *ρῆσομαι*, [καὶ ρεύσω ἢ ρεύσομαι ἢ ρευσσοῦμαι]. παθ. ἀόρ. β' με ἔνεργ. σημασ. *ἔρρῶν*. [καὶ ἔρρεσα], πρκ. *ἔρρῶκα*, ὑπερσ. *ἔρρῶκειν*.
- Παθ. μόνον τὸ γ' ἐνικ. τοῦ πρτ. *περιερρεῖτο*.

Ἀντικατάστασις ἀορ. β' (κλίνεται κατὰ τὰ εἰς-μι)

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔρρῶν	ῥῶ	ῥεῖν	—	ῥῶναι!	ῥεῖς

ΠΑΡΑΓ: ρεῦμα, ροή, ροῦς, ρύαξ, ρύμη, ρυθμός, ρύσις, ἀπόρρυτος, περιρρυτος, ἐπίρρυτος [ρεῖθρον, ρυτός, ρεῦσις, ρευστός, καταρροή, ἀπόρροια].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ρεF- ρεF- ρεF-ω ρέ-ω*. Ὁ χαρακτήρ *ε* συναϊρεῖται μόνον, δταν ἀκολουθῆ *ε* ἢ *ει*, ὅπως καὶ τὰ: **νέω**, **πνέω**, **πλέω**: ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, ἐπί, κατὰ, παρά, περι, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. χέομαι, ἀπόλλυμαι, διαφθείρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ. : διὰ μέσου δὲ τοῦ παραδείσου ρεῖ ὁ Μαϊάνδρος ποταμός.

2) με προληττ. κατηγ. τοῦ ὑποκ. : ὁ γάρ Ἄσωπος ποταμός ἐρρῶ μέγας.

Ν. ΕΛΛ. **ρέω** (ἐπὶ ρευστῶν)=1) μετακινῶμαι διὰ μέσου κάποιου, σχηματίζω ρεῦμα, 2) ἐκχύνομαι, ἐκρέω. «ἔρρεον δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της». **ἀπορρέω**=1) πηγάζω, 2) (μτφ.) προέρχομαι ἀπὸ κάπου: **διαρρέω**=1) ρέω διὰ μέσου, 2) (μτφ.) ἐκφεύγω, παρέρχομαι. «διέρρευσαν οἱ ὄπαδοί του». **καταρρέω**=1) ρέω πρὸς τὰ κάτω, 2) καταπίπτω, κρημνίζομαι, 3) φθείρομαι, ἐκπίπτω **συρρέω**=1) ρέω μαζί με ἄλλο, 2) (μτφ.) συναθροίζομαι, προστρέχω κ.λ.π.

- * **ρῆγνυμι**=1) συντριβῶ, σπάζω, κομματιάζω, 2) σχίζω, 3) διασπῶ: Τὸ ρῆμα εἰς τὸν ἐνεστώτα, χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀττ. πεζογράφους πάντοτε σύνθετον. πρτ. *ἔρρηγνυν*, καὶ *ἔρρηγνυον*, μέλλ. *ρῆξω*, ἀόρ. *ἔρρηξα*, [πρκ. ἔρρηχα].
- Μέσ. καὶ παθ. *ρῆγνυμαι*, πρτ. *ἔρρηγνύμην*, [μέσ. μέλλ. ρῆξομαι,

παθ. μέλλ. β' ρχηήσομαι], μέσ. άόρ. *έρρηξάμην* [παθ. άόρ. α' *έρρήχθην*], παθ. άόρ. β' *έρράγην*, ένεργ. πρκ. β' με μέσ. και παθ. σημασ. *έρρωγα*, [παθ. πρκ. *έρρηγμαί*], ένεργ. ύπερσ. β' με μέσ και παθ. σημασ. *έρρώγειν*.

Άντικατάστασις άορ. β':

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
έρράγην	ραγῶ	ραγείην	=	ραγῆναι	ραγεις

ΠΑΡΑΓ. ραχία, ράχισ, ρήγμα, άπορρώξ, [άρρώξ, ρηκτός, άρρηκτος, ράκος ρήξις, ρώξ, διαρρώξ, περιρρώξ, ραγή, ραγός, ρήκτης, ρηκίκε-
? ευθος, ρωγή, ρωγμός, άδιάρρηκτος, άμφιρρώξ, διάρρηξις].

ΕΤΥΜ 1) άπό τό θ. *Φρηγ-* (λατ. *Frango*=θραύω) *ρηγ-* και τό πρόσφ. *-νυ-* τό θ. τοῦ ένεστ. και πρτ. *ρηγ-νυ-μι*, 2) άπό τό θ. *Φρηγ-* και με μετάπτωσιν α) *Φραγ- ραγ- έρ-ράγ-ην*, β) *Φρωγ- ρωγ- έρ-ρωγ-α*.

ΣΥΝΘ με τας προθ.: άνά, άπό, διά, έκ, κατά, παρά, περί, ούν.

ΣΥΝΩΝ. θραύω, κλάω, διασπῶ, κατάγνυμι, συντρίβω.

ΣΥΝΤΑΞ. τό ένεργ. και μέσ. με αίτιατ : οὔδεις έτόλμησε ρήξαι φωνήν. τούς πέπλους κατερρηξάτο.

Ν. ΕΛΛ. *διαρρηγνύω*=1) σπάξω κάτι, σχίζω κάτι, 2) τρυπῶ, 3) (μτφ.) χα'ῶ, διακόπτω. <διέρρηξαν τας σχέσεις των>.

ρίγῶ (ώω)=έχω ρίγος, κρυώνω, είμαι παγωμένος, 2) άνατριχιάζω άπό φόβον. [πρτ. *έρρίγων*], μέλλ. *ριγῶσω*, [άόρ. *έρρίγωσα*, πρκ. *έρρίγωκα*].

Κλίσις ένεστ.

όριστ. ριγῶ-ῶς-ῶ-ῶμεν-ῶτε-ῶσι.

ύποτ. ριγῶ-ῶς-ῶ κλπ *εύκτ.* ριγῶην-ῶης-ῶη κλπ.

προστ. — *άπαρ.* ριγῶν. *μτχ.* ριγῶν-ῶσα-ῶν.

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. *ριγῶσ* και τό πρόσφ. *ι*, *ριγῶσ-ι-ω* *ριγῶ-ι-ω* *ριγῶ-ω-ῶ*. Τό ριγῶ κλίνεται κατά τὰ εἰς -οω άλλ' έπειδή έχει χαρακτῆρα *ω*, συ.ηρημένον έχει *ω* ή *ω*, όπου τὰ εἰς -οω έχουν *ου* ή *οι*. ΣΥΝΩΝ. πῆγνυμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. άιτιβ.: πεινήσουσι και διψήσουσι και ριγῶσουσι.

* *ρίπτω* και *ριπτῶ* (έω)=ρίπτω πρτ. *έρριπτον*, και *έρριπτουν*, μέλλ. *ρίψω*, άόρ. *έρριψα*, πρκ. *έρριψα*.

• Παθ. *ρίπτομαι* και *ριπτοῦμαι*, [παθ. μέλλ. α' ριφθῆσομαι, παθ. μέλλ. β' ριφήσομαι], παθ. άόρ. α' *έρριφθην* και β' *έρρίφην*, πρκ. *έρριμμαί*, [ύπερσ. *έρρίμην*].

ΠΑΡΑΓ. ρίψις, ρίψασπις, ριφοκίνδυνος, εῦριπος, [ριπτός, ριπή, ρίμμα].

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. *ριπ-* και τό πρόσφ. *τ*, *ριπ-τ-ω* ή τό θ. *ριπ-* και τό

προσφ. -τ- και -ε ριπ τ-έ-ω -ῶ. Τό ι εἶναι μακρόν πλην τοῦ παθ. μέλλοντος και ἀορίστου.

ΣΥΝΘ. με τὰς προσ : ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, μετά, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. βάλλω, ἴημι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. · οἱ μὲν δὴ τὰ ὄπλα ἔχοντες ἐρρίπτου (αὐτά).

Ν. ΕΛΛ. ρίπτω και ρίχνω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀνατρέπω. «ρίπτω τὴν κυβέρνησιν», 3) ραίνω. «ἐρρίξαμε ρύζι στοὺς νεόφυτους», 4) ἐκσφενδονίζω, πυροβολῶ: **ρίπτομαι και ρίχνομαι**=ἐπιτίθεμαι. σύνθ. **ἀπορρίπτω, καταρρίπτω.**

ῥυθμίζω=1) φέρω κάτι εἰς ρυθμόν, διευθετῶ, τακτοποιῶ, 2) ἐλέγχω. [πρτ. ἐρρῦθμιζον, μέλλ. ρυθμίσω και ρυθμιῶ], ἀόρ. **ἐρρῦθμισα.**

● Παθ. [ῥυθμίζομαι], πρτ. **ἐρρῦθμιζόμεν, ἀόρ. ἐρρῦθμισθην, πρκ. ἐρρῦθμισμαι.**

ΠΑΡΑΓ. ρυθμιστής, [ρυθμιστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εὐσιασ. ρυθμός και με τὴν κατάληξιν -ίζω ρυθμίζω, κατά τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικήληκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: διά, μετά.

ΣΥΝΩΝ. εὐπρεπίζω, διακοσμῶ, διατάττω, διατίθημι, συντίθημι, παρασκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : οἱ και τὰλλα ρυθμίζουσιν;

Ν.ΕΛΛ. ρυθμίζω=ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα. **διαρρῦθμίζω, μεταρρῦθμίζω.**

ῥυπαίνω=λερώνω, μολύνω. Ἐπὶ τοὺς ἀττ. πεξ. τὸ ρῆμα χρησιμοποιεῖται σύνθετον: **καταρρῦπαίνω**, [πρτ. ἐρρῦρπαινον], μέλλ. **καταρρῦπανῶ.**

● Παθ. **ρῦπαίνομαι**, [ἀόρ. ἐρρῦρπάνθην].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. ρύπος θ. ρυπαν- και τὸ πρόσφ. j, ρυπαν-j ω και με ἐπένθεσιν τοῦ j, ρυπαίνω.

ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΩΝ. μολύνω, μαιίνω, χραίνω.

ΑΝΤΙΘ. λαμπρύνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. : αἱ καταρρῦπαίνουσιν αὐτά:

Ν. ΕΛΛ. ρυπαίνω=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω.

* **ῥώννυμι και ρωννύω**=1) στερεώνω, δυναμώνω, 2) ἐνισχύω, ἐπιβεβαιώνω. [μέλλ. ἐπιρρώσω], ἀόρ. **ἐρρῶσα.**

● Παθ. [ῥώννυμαι, μέλλ. ἐπιρρωσθήσομαι], παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. **ἐρρῶσθην, πρκ. ἐρρῶμαι, ὑπερσ. ἐρρῶμην.**

ΠΑΡΑΓ. ρω.η. [ρῶσις, ἀνάρρωσις, ἐπίρρωσις, ἀρωστος, εὐρωστος];

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. ρωσ- και τὸ πρόσφ. -νυ- ρῶσ-νυ-μι. Τὸ σ ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ν, ρών-νυ-μι.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθέσεις: ἀνά και ἐπί.

ΑΝΤΙΘ. ἀρρωστῶ, ἀσθενῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τοὺς δὲ ἰδόντας πολλῶ μᾶλλον ἐπέρρωσεν.

Σ

- * σβέννουμι=1) σβήνω, ἐξαλείφω, 2) καταβάλλω, καταπνίγω, κατευνάζω. [πρτ. ἐσβέννουον, μέλλ. σβέσω], ἄορ. *ἔσβεσα*.
- Παθ. συνήθως σύνθ. με τὰς προθ. ἀπὸ και κατά πρτ. *ἔσβεν-νύμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *σβήσομαι*, [παθ. μέλλ. σβεσθήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἐσβεσάμην], παθ. ἄορ. α' *ἔσβεσθην*, ἐνεργ. ἄορ. β' με παθ. σημασ. *ἔσβην*, ἐνεργ. πρκ. με παθ. σημασ. *ἔσβηκα*, [παθ. πρκ. *ἔσβεσμαι*], ἐνεργ. ὑπερσ. με παθ. σημασ. *ἔσβήκειν*]:
'Αντικατάστασις ἄορ.

ὀριστ	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ:
ἔσβεσα	σβέσω	σβέσαιμι	σβέσον	σβέσαι	σβέσας
ἔσβην	σβῶ	σβείην	σβῆθι	σβῆναι	σβείς

ΠΑΡΑΓ. σβέσις, σβεστήριος, ἄσβεστος, [σβεστήρ].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὰ θ. σβες- και σβε-: 1) ἀπὸ τὸ θ. σβες- και τὸ πρόσφ. -νυ- ὃ ἐνεστ. σβέσ-νυ μι και με ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ -νυ- σβέν-νυ-μι. 2) ἀπὸ τὸ θ. σβε (σβη) οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΩΝ. ἀπαλείφω, μαραίνω, ξηραίνω, ἡσυχάζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνάπτω, αἶθω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ.: τὸ τὰ ἱππικὰ μανθάνειν ἀπέσβηκε.

Ν. ΕΛΛ. σβήνω και σβένω=1) σβήνω 2) (μτφ.) καταπραῶνω, κατακτώω. «σβήνω τὴ δίψα μου», 3) ἐξαλείφω, διαγράφω.

- σέβω και σέβομαι=1) ἐντρέπομαι, εὐλαβοῦμαι, 2) λατρεύω. [πρτ. ἔσεβον] και *ἔσεβόμην*, [παθ. μέλλ. β' σεβήσομαι], παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. *ἔσεφθην*.

ΠΑΡΑΓ. σεμνός, εὐσεβής, ἀσεβής, [σεπτός, σέβας, εὐσεβής, δυσέβημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σεβ- χωρίς πρόσφ. σέβ-ω, σέβ-ομαι-

ΣΥΝΩΝ. αἰδοῦμαι, εὐσεβῶ, λατρεύω, τιμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ.: θεοὺς μὲν σέβοντο.

2) με ἀπαρ.: ὕβριζειν ἐν κακοῖς οὐ σέβω.

3) με μτχ.: ὥστ' οὐ σέβεται προσορῶν.

Ν ΕΛΛ. σέβομαι=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἄρχαῖα, 2) τηρῶ κάτι με εὐλάβειαν, ὑπακούω. «σέβομαι τοὺς νόμους».

- σημαίνω=1) φανερώνω, δίδω σημεῖον, 2) γνωστοποιῶ, 3) δηλῶ, ἀγγέλλω, διακηρύσσω, ὑποδεικνύω, 4) σφραγίζω. πρτ. *ἔσήμαινον*,

- μέλλ. *σημανῶ*, ἀόρ. *ἐσήμηνα* [καὶ ἐσήμανα, πρκ. σεσήμαγκα],
 • Μέσ. καὶ Παθ. *σημαίνομαι*, πρτ. *ἐσημαινόμην*, μέσ. μέλλ. *σημανοῦμαι*, [παθ. μέλλ. *σημανθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐσημηνάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐσημάνθην*, πρκ. *σεσήμασμα*.

*Αντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. καὶ ἀορ.

	ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	σημαίνω	σημαίνω	σημαίνομι	σήμαινε	σημαίνειν	σημαίνων
μέλλ.	σημανῶ	—	σημανοῦμι	—	σημανεῖν	σημανῶν
ἀόρ.	ἐσήμηνα	σημήνω	σημήναμι	σήμηνον	σημήναι	σημήνας

Κλίσις πρκ:

ἄριστ. σεσήμασμαι-νσαι-νται-σμεθα-νθε-σεσημασμένοι εἰσί.

ἄπαρ. σεσημάνθαι. **μτχ.** σεσημασμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ: σήμαντρον. ἀσήμαντος, [σημαντήρ, σημαντήριον, σημάτωρ, σήμανοις, σημαντικός, σημαντός, σημασία].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **σημα** θ. **σημαν-** καὶ τὸ πρόσφ. -j, **σημάν-j-ω** καὶ μὲ ἐπένθεσιν τοῦ j, **σημαίνω**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, παρὰ, πρό, οὖν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. δείκνυμι, δηλῶ, φαίνω, εικάζω, τεκμαίρομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀπόλ.: πρὶν ἂν αὐτὸς σημήνην

2) μὲ αἰτιατ. · ἃ γινώσκω **σημανῶ**.

3) μὲ δοτ.: ὡς αὐτοῖς οἱ φρουκτωροὶ **ἐσήμαινον**.

4) μὲ δοτ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: καὶ μοι οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς **ἐσήμηναν**.

5) μὲ δοτ. καὶ ἄπαρ.: (Κῦρος) **ἐσήμηnen** αὐτοῖς μάχεσθαι.

6) μὲ πлаг. ἐρώτησ.: πέμπει **σημανοῦντα** ὅ,τι χρῆ ποιεῖν.

7) μὲ δοτ. καὶ κατηγ. μτχ.: **σημαίνουσί μοι** Κρέοντα προστείχοντα.

Ν. ΕΛΛ. **σημαίνω**=1) δίδω σήματα δι' ἤχων, ἤχῳ. «σημαίνουν τὰ σήμαντρα», 2) ἐννοῶ, 3) ἔχω σημασίαν, βαρύτητα.

- σιγῶ** (άω)=σιωπῶ, τηρῶ **σιγῆν**. πρτ. *ἐσίγων*, [μέλλ. *σιγήσω*], μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *σιγήσομαι*, ἀόρ. *ἐσίγησα*, πρκ. *σεσίγηκα*.
 • Παθ. *σιγῶμαι*, μέλλ. *σιγηθήσομαι*, ἀόρ. *ἐσιγήθην*, πρκ. *σεσίγημαι*, τετελ. μέλλ. *σεσιγήσομαι*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. **σιγή** θ. **σιγά-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις κατά, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. σιωπῶ, εὐφημῶ

ΑΝΤΙΘ. βοῶ, λαλῶ, λέγω, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀντιθ.: οἱ ἄλλοι τριάκοντα ὑπὸ τοῦ φθόνου οὐκ **ἐσίγων**,

Ν. ΕΛΛ. **σιγῶ**=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καταπαύομαι «ἐσίγησαν τὰ πάθη».

σιτωῶ (έω) = τρέφω. πρτ. *έσίτουν*, μέλλ. *σιτήσω*, άόρ. *έσίτησα*, πρκ. *σεσίτηκα*.

- Μέσ. *σιτοῦμαι* (=τρέφομαι, λαμβάνω τροφήν, τρώγω), πρτ. *έσιτούμην*, [μέλλ. *σιτήσομαι*, άόρ. *έσιτήθην*].

ΠΑΡΑΓ. σίτησις.

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσαισ. *σίτος* θ. *σιτέ-ω-ῶ*:

ΣΥΝΘ. ουσαιτώ.

ΣΥΝΩΝ. έσθίω, τρώγω, τρέφω, σιτίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ : ού παρά τῆ μητρὶ σιτοῦνται οἱ παῖδες.

2) μέ αίτιατ. : οἶδα έγω άνδρας έπιίδας σιτουμένους:

σιωπῶ (άω)=1) σιωπῶ, εἶμαι σιωπηλός, 2) τηρῶ κάτι μυστικόν πρτ. *έσιώπων*, μέσ. μέλλ. μέ ένεργ. σημασ. *σιωπήσομαι* [καὶ *σιωπήσω*], άόρ. *έσιώπησα*, πρκ. *σεσιώπηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *σιωπῶμαι*, παθ. μέλλ. *σιωπηθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έσιωπησάμην*, παθ. άόρ. *έσιωπήθην*, [πρκ. *σεσιώπημαι*].

ΠΑΡΑΓ. κατασιωπητέον, [σιώπησις, σιωπητέον].

ΕΤΥΜ. άπό τό ούσαισ. *σιωπή* θ. *σιωπά-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μέ τās προθ. : άπό, δια, κατά, ύπό.

ΣΥΝΩΝ. σιγῶ, εύφημῶ.

ΑΝΤΙΘ. βοῶ, λέγω, λαλῶ, φημί, φθέγγομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτβ. : ό δέ Λύσανδρος τότε μέν έσιώπησεν.

2) μέ αίτιατ. : σιωπῆς ά μή δεῖ λέγειν.

Ν. ΕΛΛ. *σιωπῶ* καὶ *σωπαίνω*=δ,τι καὶ εἰς τὰ άρχαῖα. ού.θ. *παρασιωπῶ*, *άποσιωπῶ*.

σκάπτω=σκάπτω, σκαλίζω. πρτ. *έσκαπτον*, μέλλ. *σκάψω*, άόρ. *έσκαψα*, πρκ. *έσκαφα*.

- Παθ. *σκάπτομαι*, πρτ. *έσκαπτόμην*, [μέλλ. β' *σκαφήσομαι*], άόρ. *έσκάφην*, πρκ. *έσκαμμαι*.

Ἐντικατάστασις παθ. άορ. β'

όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	πρστ.	άπαρ.	μτχ.
έσκάφην	σκαφῶ	σκαφεῖην	σκάφηθι	σκαψήναι	σκαφεῖς

ΠΑΡΑΓ. σκάμμα, σκαπτός, σκάφος, [σκαφεύς, σκαπάνη, σκαπτέον, σκάφη, κατασκαφή, σκέπαρνον, σκαφή]

ΕΤΥΜ. άπό τό θ. *σκαπ-* ἢ *σκαφ-* καὶ τό πρόσφ. -τ- *σκάπ-τ-ω*

ΣΥΝΘ. μέ τās προθ. : άνά, άπό, κατά.

ΣΥΝΩΝ. όρύττω.

ΣΥΝΤΑΞ. μέ αίτιατ. : ταφρον μέν κύκλω περί τό έερόν έσκαπτον.

Ν. ΕΛΛ. *σκάπτω*, *σκάπτω* καὶ *σκάβω*=1) δ,τι καὶ εἰς τὰ άρχαῖα, 2) γλώφω σκαλίζω. *ύποσκάπτω*=1) σκάπτω, *ύποσκάπτω*, 2) *ύπονομέω*, 3) (μτφ.) φθείρω. «ό κόπος καὶ ἡ πείνα *ύπέσκαψαν* τὴν *ύγεια* του»

σκεδάννυμι και **σκεδαννύω**=σκορπίζω, διασκορπίζω, διασπείρω.

Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἄττ. πεζ. σύνθ. κυρίως μὲ τὰς προθ. *διὰ* και *κατά*. πρτ. *ἔσκεδάννυν* και *ἔσκεδάννουσιν*, [μέλλ. σκεδάσω και σκεδῶ (ᾶ)], ἄορ. *ἔσκεδάσα*.

- Μέσ. και Παθ. *σκεδάννυμαι*, πρτ. *ἔσκεδαννύμην*, [παθ. μέλλ. σκεδασθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἔσκεδασάμην*, παθ. ἄορ. μὲ μέσ. *αἴμασ*. *ἔσκεδάσθην*, πρκ. *ἔσκεδάσμαι*, ὑπερσ. *ἔσκεδάσμεν*.

ΠΑΡΑΓ. σκεδαστός, [σκέδασις, σκεδαστής, σκεδασμός]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *σκεδα-* και τὸ πρόσφ. *-νυ-* *σκεδα-νυ-μι*· τὰ δύο ν ὀφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα συμφωνόληκτα εἰς *-μι* (*σβέσ-νυ-μι*) *σκεδάν νυ μι*.

ΣΥΝΘ. και μὲ τὰς προθέσεις: ἀπὸ και ἐπί.

ΣΥΝΩΝ διασπείρω, διαρρίπτω, διασχέω.

ΑΝΤΙΘ. ἀθροίζω, ἀλίζω, συλλέγω, συνάγω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. τῆς νυκτὸς διασκεδάσεν αὐτὰ πανταχῆ.

Ν. ΕΛΛ. *διασκεδάζω*=1) εὐφραίνω, ψυχαγωγῶ και εὐφραίνομαι, ψυχαγωγοῦμαι, 2) γλεντῶ: «διασκεδάζει μὲ τοὺς φίλους του»:

- * **σκευάζω**=1) παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, 2) προμηθεύω, ἐφοδιάζω. Τὸ ρ. ἀπὸ τοὺς ἄττ. πεζ. χρησιμοποιεῖται συνήθως σύνθ. πρτ: *ἔσκευάζον*, μέλλ. *σκευάσω*, ἄορ. *ἔσκεύασα*, πρκ. *ἔσκεύασκα*.

- Μέσ. και Παθ. *σκευάζομαι*, πρτ. *ἔσκευαζόμην*, παθ. μέλλ. *σκευασθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔσκευασάμην*, παθ. ἄορ. *ἔσκευασθην*, πρκ. *ἔσκευασμαι*, ὑπερσ. *ἔσκευασμεν*.

ΠΑΡΑΓ. σκευασία, σκευαστός, ἀουσκευάστος, ἐπισκευαστής, παρασκευαστέον, παρασκευαστής.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ *σκευή* θ. *σκευάδ-* και τὸ πρόσφ *j*, *σκευάδ-j-ω*. *σκευάζω* κατὰ τὰ ὀδοντικόληκτα εἰς *-άζω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπὸ, διὰ, ἐκ, ἐπί, κατὰ, μετὰ, παρὰ, σὺν.

ΣΥΝΩΝ ἐτοιμάζω. εὐτρεπίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. ἐνεργ. και μέσ. μὲ αἰτιατ.: δυναμένοις σκευάζειν παντοδᾶπᾶς ἥδονας. θρέφονται ἄλφιτα σκευαζόμενοι.

Ν ΕΛΛ: σὺνθ. ἀνασκευάζω, διασκευάζω, κατασκευάζω, παρασκευάζω, συσκευάζω.

- σκηνώ** (ᾶω)=1) στήνω σκηνάς, στρατοπευδεύω, 2) ζῶ ἢ διαμένω εἰς σκηνήν, καταλύω. πρτ. *ἔσκηνον*, μέλλ. *σκηνώσω*, ἄορ. *ἔσκηνωσα*, πρκ. *ἔσκηνωκα*.

- Μέσ. *σκηνοῦμαι*, ἄορ. *ἔσκηνωσάμην*, πρκ. *ἔσκηνώμαι*, ὑπερσ. *ἔσκηνώμην*. Ἀπαντᾷ ἐπίσης και τὸ ρ. *σκηνώ* (ᾶω) και *σκηνώ* (ἔω) μὲ τὴν ἴδιαν περίπου σημασίαν.

ΠΑΡΑΓ. σκῆνωμα, διασκηνωτέον, [σκῆνωσις, κατασκήνωσις, σκηνώτης, σκηνωτός].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὖσις. **σκῆνος** (=καλύβη, σκηνή), θ. **σκηνό-ω-ῶ**.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀπό, διά, κατά, παρά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀυλιζομαι, διαμένω, διατρίβω, στρατοπεδεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐσκήνουν μὲν δὴ οὕτω κατὰ τάξεις.

Ν. ΕΛΛ. κατασκηνώνω.

σκήπτω=1) ὑποστηρίζω, στερεώνω, στυλώνω, 2) ἐξακοντίζω, ἐκτοξεύω, 3) ὀρμῶ. Ἐπὶ τοὺς ἀττ. πεζ. τὸ ἐνεργ. χρησιμοποιεῖται πάντοτε σύνθ. **ἐπισκῆπτω** (=1) ἐπιβάλλω, 2) κελεύω, διατάσσω, δίδω αὐστηρὰν διαταγήν). πρτ. **ἐπέσκηπτον**, μέλλ. **ἐπισκῆψω**, ἀόρ. **ἐπέσκηψα**, [πρκ. ἐπέσκηφα].

• Μέσ. **σκήπτομαι** (=1) προσποιῶμαι, 2) δισχυρίζομαι, 3) δικαιολογῶμαι). πρτ. **ἐσκηπτόμην**, μέλλ. **σκήψομαι**, ἀόρ. **ἐσκηψάμην**, παθ. ἀόρ. **ἐσκήφθην**, πρκ. **ἐσκημμαι**.

ΠΑΡΑΓ. σκῆπτρον, σκηπτὸς (=κεραυνός) σκηπτοῦχος, σκῆψις (=πρόφασις, δικαιολογία).

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. **σκηπ-** καὶ τὸ πρόσφ. **τ σκήπ-τ-ω-**

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. ἀπό, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. 1) τοῦ ἐνεργ. τὰ : κελεύω, ἐντελλομαι, ἐπιπίπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω. 2) τοῦ μέσ. τὰ : αἰτιῶμαι, ἐπηρείδωμαι, προβάλλομαι, προφασίζομαι, συνηγορῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ : σκῆπτει τῷ συναδικοῦντι.

2) μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ προσδ. : ὁ δὲ ταῦτα ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς.

3) μὲ ἄπαρ. ἢ μὲ δοτ καὶ ἄπαρ : ὅτι αὐτὴν ἐλευθέραν ἐσκήπτετο εἶναι. ἐπισκῆπτουσί τε ὑμῖν μηδὲν νεωτερίζειν.

4) μὲ εἰδ. πρότασ σκηπτόμενος ὅτι ὀψέ εἶη.

Ν. ΕΛΛ. ἐνσκήπτω=ἐπιπίπτω αἰφνιδίως καὶ ὀρμητικῶς. «ἐνέσκηψε κακοκαιρία»:

***σκοπῶ** (έω) καὶ **σκοποῦμαι** (έομαι) (δὲν ὑπάρχει διαφορὰ σημασίας): =1) βλέπω πρὸς κάτι, θεῶμαι, παρατηρῶ, 2) ἐξετάζω, 3) ἀγρυνῶ, 4) προσέχω, σκέπτομαι, 5) ἐρουνῶ, ἐξακριβῶνω. πρτ. **ἐσκόπουν** καὶ **ἐσκοπούμην**, [μέλλ. σκοπήσω] καὶ **σκέψομαι**, (ἀόρ. ἐσκόπησα] καὶ **ἐσκεψάμην** [καὶ ἐσκοπησάμην, παθ. ἀόρ. ἀ' ἐσκέφθην καὶ β' ἐσκέπην], πρκ. **ἐσκεμμαι**, ὑπερσ. **ἐσκέμμην**, τετελ. μέλλ. **ἐσκέψομαι**:

Ἐντικατάστασις μέσ. ἀορ.

ὄριστ.	ὄπατ.	εἰδτ	προστ.	ἄπαρ.	μτχ.
ἐσκεψάμην	σκέψομαι	σκεψαίμην	σκέψαι	σκέψασθαι	σκεψάμενος

Κλίσις πρκ

δριστ. ἔσκεμμα-ψαι-πται-μμεθι-φθε-ἔσκεμμένοι εἰσί.

προστ. ἔσκεψο-φθω-φθε-φθων.

ἄπαρ. ἔσκέφθαι. **μτχ.** ἔσκεμμένος.

ΠΑΡΑΓ. σκοπή, σκοπιά, σκοπός, σκέμμα, σκεπτέον, διασκεπτέον, [σκόπησις, σκοπητέον], σκέψις

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. σκεπ- 1) μὲ μετάπτισιν σκοπ- καὶ τὸ προσφ. -ε-σσοπέ-ω-ῶ. 2) ἀπό τὸ θ. σκεπ- οἱ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς πρόθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, περί, πρό, οὖν:

ΣΥΝΩΝ. ἀθρῶ, βουλεύομαι, ἐνθυμούμαι, θεῶμαι, θεωρῶ, λογίζομαι:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: σκοπεῖτε παθλάν τινα αὐτῶν.

2) μὲ πлаг. ἐρωτ.: σκοπεῖθ' εἰς τί ποτ' ἔλπις ταῦτα τελευτήσαι.

ἀλλὰ σκοπῆς ὅπως οἱ ἄλλοι μὴδὲν ὀδικήσονται

3) μὲ ἔμπρ. προσδ.: περί ὧν νυνὶ σκοπεῖτε.

Ν. ΕΛΛ. σκέπτομαι καὶ σκέφτομαι=1) διανοοῦμαι, στοχάζομαι, ουλλογίζομαι, 2) σκοπεύω. «σκέφτομαι νὰ ταξιδεύσω». σύνθ **συσκέπτομαι**.

σκώπτω=ἐμπαίζω, χλευάζω. πρτ. **ἔσκωπτον**, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. **σκώψομαι**, ἄορ. **ἔσκωψα**.

- Παθ. **σκώπτομαι**, πρτ. **ἔσκωπτόμην**, [μέσ. ἄορ. ἔσκωψάμην] ἄορ. **ἔσκώφθην**, [πρκ. ἔσκωμμυ].

ΠΑΡΑΓ. σκῶμμα, [σκῶψις, σκῶπτῆς, σκωπτικός, φιλοσκώμμων]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. σκῶψ (=μικρὰ κουκουβαγιά) θ. σκῶπ- καὶ τὸ πρόσφ. -τ- σκῶπ-τ-ω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: διὰ καὶ ἐπί.

ΣΥΝΩΝ. παίζω, λοιδορῶ, καταγελῶ, χλευάζω, διασύρω.

ΑΝΤΙΘ: σπουδάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: οἱ παῖδες ἔσκωπτον αὐτόν.

Ν. ΕΛΛ. σκώπτω=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαία.

σπειρῶ (άω)=συστρέφω, σύμμαζεύω. Ἐπὶ τοὺς ἄττ. πεζ. χρησιμοποιοῦνται τὸ μέσ. σύνθ.: **συσπειρῶμαι** (=συσπειροῦμαι, κουλουριάζομαι).

- Παθ. ἄορ. **συνεσπειράθην**, πρκ. **συνεσπείραμαι**, [ὑπερσ. συνεσπειράμην].

ΠΑΡΑΓ. [σπείραμα, σπειρασις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ σπείρα θ. σπειρά-ω-ῶ.

ΣΥΝΩΝ. αὐστρέφομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. ἀμτβ: συνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνηχίαν.

Ν. ΕΛΛ. **συσπειρώνω** καὶ **συσπειρώνομαι**=ὄ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαία.

- * **σπείρω**=1) ρίπτω σπόρον, σπέρνω, 2) διασπείρω, 3) εξατλώνω. [πρτ. ἔσπειρον], μέλλ. *σπερῶ*, ἄορ. *ἔσπειρα*, [πρκ. ἔσπαρκα].
- Μέσ. και Παθ. *σπείρομαι*, πρτ. *ἔσπειρόμην*, [παθ. μέλλ. β' σπαρήσομαι, μέσ. ἄορ. α' ἔσπεύραμην, μέσ. ἄορ. β' ἔσπαρόμην και ἔσπερόμην], παθ. ἄορ. β' με μέσ. και παθ. σημασ. *ἔσπάρην*, πρκ. *ἔσπαρμαι*.

Ἀντικατάστασις ἐνεστ. μέλλ. και ἄορ. ἐνεργ. και παθ. ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	σπείρω	σπείρω	σπείρομι	σπείρε	σπείρειν	σπείρων
μέλλ.	σπερῶ	—	σπεροίμι	—	σπερεῖν	σπερῶν
ἄορ.	ἔσπειρα	σπείρω	σπείραμι	σπείρον	σπείραι	σπείρας
παθ. ἄορ	ἔσπάρην	σπαρῶ	σπαρείην	σπάρηθι	σπαρήναι	σπαρεῖς

ΠΑΡΑΓ. σπέρμα, σπαρτός, σπορά, σποράδην, σπερεύς, σπορητός, σπόριμος, σπῆρος, [σπαρτέον, σπορετός]

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *σπερ-* 1) *σπερ-* και τὸ προσφ. -j, *σπερ-j-ω* και ἀφομοίωσιν τοῦ -j- πρὸς τὸ ρ, *σπερ-ρω* και με ἀποβολὴν τοῦ ἑνὸς ρ και ἀναπλ. ἔκτασιν *σπείρ-ω* 2) ἀπό τὸ *σπερ-* και με μετὰπτωσιν *σπαρ-* ἄλλοι χρόνοι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. διὰ, ἐν, κατά, παρά

ΣΥΝΩΝ. σκεδάννυμι, διαδίδωμι

ἌΝΤΙΘ. θερίζω

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ. ὅς τῆν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα σπείρει.

Ν ἘΛΛ. *σπείρω* και *σπέρνω*=1) ὅ,τι και εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ) διαδίδω. «ἔσπειρε τὸν ποντικόν», 3) διδάσκ.) σύνθ. *διασπείρω*, *ἐνσπείρω*-

- * **σπένδω**=κάμνω σπονδῆν, χύνω κρασί ὡς προσφορὰν εἰς κάποιον θεόν. πρτ. *ἔσπενδον*, [μέλλ. *κατασπείσω*], ἄορ. *ἔσπεισα*, [πρκ. *κατέσπεικα*].

- Μέσ. *σπένδομαι* (=συνθηκολογῶ, κλείω εἰρήνην). πρτ. *ἔσπενδόμην*, μέλλ. *σπείσομαι*, ἄορ. *ἔσπεισάμην*, [παθ. ἄορ. ἔσπεισθην], πρκ. *ἔσπεισμαι*, ὑπερσ. *ἔσπείσμην*.

ΠΑΡΑΓ. σπονδή, σπονδαί, ἄσπονδος, ὑπόσπονδος, ἐνσπονδος, ἔσπενδος, ὁμόσπονδος, αὐσπονδος ἄσπειστος, [σπονδεῖος].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *σπενδ-ω* Τὸ θ. τῶν ἄλλων χρόνων *σπει-* προῖληθεν ἀπό ἀναπληρωτ. ἔκτασιν *ἔ-σπενδ σα*. Τὸ νδ ἀποβάλλεται με ἀναπληρωμ. ἔκτασιν *ἔσπεισα*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ὀπό ἐν, ἐπί, κατά, σύν, ὑπό

ΣΥΝΩΝ. τοῦ ἐνεργ. : τὸ λείβω, τοῦ μέσου : τὸ συντίθεμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με *δοτ.* : ὡς σπείσης Διὶ πατρί.

2) με αἰτιατ. σπονδάς τε ἔσπεισα.

- 3) με άπαρ· σφέδουσιν άναίρεισθαι τοὺς νεκρούς.
 τὸ μέσ. 1) με δοτ. ὅστις ἡμῖν σπείσεται.
 2) με δοτ. καί άπαρ. : σπένδονται Μαντινεῦσιν άποχωρεῖν
 κατὰ τάχος.
 3) με δοτ. καί αίτιατ. : άναχώρησιν δέ οὐκ έσπείσαντο άπασιν.
 4) με έμπρόθ. προσδ. : οὐδ' αὖ έσπένδοντο ὑπέρ τῆς εκείνων!

σπεύδω=1) θέτω εἰς κίνησιν, έπιταχύνω, 3) παροτρύνω, 4) έπιζητῶ
 κάτι, προσπαθῶ, άγωνίζομαι, 5) άνυπομονῶ. πρτ. *έσπευδον*,
 μέλλ. *σπεύσω*, άόρ. *έσπευσα*, [πρκ. *έσπευκα*].

ΠΑΡΑΓ. σπουδή:

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. *σπεύδ-ω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : αντί, άπό, έπί, κατὰ.

ΣΥΝΩΝ έπείγω, έπείγομαι, ταχύνω, έπιταχύνω. βιάζομαι, άναγκάζω
 κινῶ.

ΑΝΤΙΘ. βραβύνω, μέλλω, χρονίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. : ὁ δέ έσπευθε πεζῆ.

1) με αίτιατ. : άπερ καί οἱ έχθροί έσπευσαν.

2) με άπαρ. : έσπευθε έγκρατής γενέσθαι:

3) με έξηρτ. πρτ. : σπεύδοντα ὅπως μή τὸ νόσημα ὕπουλον
 τὴν ψυχὴν ποιήσει.

Ν. ΕΛΛ. *σπεύδω=1)* μεταβαίνω κάπυ ταχέως, 2) ένεργῶ έπειγόν-
 τως. σύνθ. *έπισπεύδω*.

σπουδάζω=1) σπεύδω, έπείγομαι, 2) εἶμαι πολυάσχολος, 3) εἶμαι
 σοβαρός, σοβαρολογῶ. πρτ. *έσπούδαζον*, μέσ. μέλλ. με ένεργ.
 σημασ. *σπουδάσομαι*, άόρ. *έσπούδασα*, πρκ. *έσπούδακα*, ὕπερσ.
έσπουδάκειν.

- Παθ. *σπουδάζομαι* (=επιδιώκομαι με ζῆλον), [μέλλ. *σπουδασθή-
 σομαι*, άόρ. *έσπουδάσθην*], πρκ. *έσπούδασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. σπούδασμα, σπουδαστέος, σπουδαστής, άξιοσπούδατος
 [σπουδαστής].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὐσιασ. *σπουδῆ* θ. *σπουδαδ-* καί τὸ πρόσφ. -j, *σπου-
 δάδ-j-ω σπουδάζω*, κατ' άναλογίαν πρὸς άλλα ὀδοτικὴλόηκτα.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις : διά, σύν:

ΣΥΝΩΝ. προθυμοῦμαι.

ΑΝΤΙΘ. παίζω, σκώπτω:

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : σπουδάξει ταῦτα Σωκράτης;

2) με άπαρ. . οὐ σπουδάζομεν λαμπρόν ποιείσθαι τὸν βίον.

3) με έμπρόθ. προσδ. : περί ἅ μάλιστα σπουδάζουσιν.

Ν. ΕΛΛ. *σπουδάζω=1)* άμτβ. άσχολοῦμαι με κάτι, καταγίνομαι.
 «σπουεάζει φιλολογίαν», 2) μτβ. =δαπανῶ διὰ νά σπουδάση κάποιος.
 «τὸν έσπούδασε ὁ άδελφός του».

* **σπῶ** (άω)=1) σύρω, 2) ἀποσπῶ, ἐκριζώνω, ἀποκόπτω, 3) σχίζω, 4) ἀρπάζω. πρτ. *ἔσπων*, [μέλλ. σπάσω], ἀόρ. *ἔσπασα*, πρκ. *ἔσπακα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. (πάντοτε σύνθετον). *σπῶμαι*, πρτ. *ἔσπώμην*, μέσ. μέλλ. *σπάσομαι*, παθ. μέλλ. *σπασθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔσπασάμην*, παθ. ἀόρ. *ἔσπασθην*, πρκ. *ἔσπασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. σπάσμα, σπασμός, ἀδιάσπαστος, ἀνάσπαστος, ούσπασις.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σπασ- σπάσ-ω σπά-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.· ἀνά, ἀπό, διά, ἐπί, κατά, παρά, περί, σύν, ὑπό. ΣΥΝΩΝ. ἔλκω, σύρω.

ΑΝΤΙΘ. ὠθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: σπῶσί τε ἡμᾶς.

Ν. ΕΛΛ. **σπῶ** καὶ **σπάω**=1) θραύω, συντριβῶ, 2) (μτφ.) καταρρίπτω, ὑπερβάλλω «ἔσπασε τὸ ρεκόρ». 3) παθαίνω κήλην; *ἀποσπῶ*, *ἀνασπῶ* *διασπῶ*, *συσπῶ*.

στασιάζω=1) ἐπαναστατῶ, 2) φιλονικῶ, 3) ὠθῶ εἰς ἐπανάστασιν. πρτ. *ἔστασιάζον*, μέλλ. *στασιάζσω*, ἀόρ. *ἔστασιάσα*, πρκ. *ἔστασίακα*.

• Παθ. (μόνον σύνθ.) *καταστασιάζομαι* (=καταβάλλομαι ἀπὸ τοῦς στασιαστὰς), ἀόρ. *κατεστασιάζθην*, πρκ. *κατεστασίασμαι*.

ΠΑΡΑΓ. στασιασμός, στασιαστικός, ἀστασίαστος, [στασιαστής].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στάσις* θ. *στασιάζ-* καὶ τὸ πρόσφ. -j, *στασιάζ-j-ω*, *στασιάζω*, κατὰ τὰ ὀδοντοκόληκτα εἰς -αζω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀντί, κατά, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμτβ μὲ ἐμπρόθ. προσθ.: ὅστις στασιάζει πρὸς ἄρχοντα.

2) μτβ. μὲ αἰτιατ.: τραπόμενοι στασιάζσαι τὴν πόλιν.

3) μὲ δοτ.: ἵνα ἀλλήλοις μὲν στασιάζοιεν.

Ν· ΕΛΛ. **στασιάζω**=κάνω στάσιν, ἀρνοῦμαι ὑπακοήν εἰς τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς νόμους. «ἔστασίασε τὸ ναυτικόν».

σταυρῶ (όω)=1) περιφράττω διὰ πασσάλων, 2) κατασκευάζω χαράκωμα πέριξ ἐνὸς τόπου. πρτ. *ἔσταύρουν*, ἀόρ. *ἔσταύρωσα*.

• Μέσ. καὶ Παθ [σταυροῦμαι], μέσ. ἀόρ. *ἔσταυρωσάμην*, παθ: ἀόρ. *ἔσταυρώθην*, πρκ. *ἔσταύρωμαι*.

Ἄπὸ τοὺς ἀττ. πεζ τὸ ρ. χρησιμοποιοεῖται σύνθ.

ΠΑΡΑΓ σταυρωμα, σταυρωσις, [σταυρωτής, σταυρωτός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *σταυρός* (ἴσθημι) θ. *σταυρό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ: μὲ τὰς προθέσεις: ἀνά, πρό, περί.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ πρῶτον μ-ν περιεσταύρωσαν αὐτοὺς τοῖς δένδροισι.

N. ΕΛΛ. σταυρώνω=1) καρφώνω κάποιον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, 2) βασιανίζω, τυραννῶ.

- * **στέλλω**=1) ἀποστέλλω, πέμπω, 2) τοποθετῶ, τακτοποιῶ, ἐτοιμάζω, 3) ἐξοπλίζω. πρτ. *ἔστειλλον*, μέλλ. *στελῶ*, ἄορ. *ἔστειλα*, πρκ. *ἔσταλκα*, ὑπερσ. *ἐστάλκειν*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *στέλλομαι*, πρτ. *ἔστελλόμην*, [μέσ. μέλλ. *στελοῦμαι*], παθ. μέλλ. β' *σταλήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔστειλάμην*, παθ. ἄορ. β' *ἐστάλην*, πρκ. *ἔσταλμαι*, ὑπερσ. *ἐστάλμην*.

Ἄντικατάστασις ἔνεργ. ἔνεστι, μέλλ. ἄορ. καὶ παθ. ἄορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔνεστ.	στέλλω	στέλλω	στέλλοιμι	στέλλε	στέλλειν	στέλλων
μέλλ.	στελῶ	—	στελοῖμι	—	στελεῖν	σελῶν
ἄορ.	ἔστειλα	στείλω	στείλαιμι	στείλον	στείλαι	στείλας
παθ. ἄορ.	ἐστάλην	σταλῶ	σταλείην	στάληθι	σταλήναι	σταλεις

ΠΑΡΑΓ. στόλος, στολή, ἐπιστολή, ἐπιστολεὺς.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *στέλ-* καὶ μὲ μετὰπτωσιν *σταλ-* καὶ *στολ-*. Ἀπὸ τὸ θ. *στέλ-* καὶ τὸ πρόσφ. -j, *στελ-j-ω* *στέλλω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀντί, ἀπό, διὰ, ἐπί, κατά, παρά, περί, πρός, σύν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. πέμπω, παρασκευάζω, στρατεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τριάκοντα ἔστειλαν.

N. ΕΛΛ. στέλλω καὶ στέλνω=ἀποστέλλω. «ἔστειλαν ἐνισχύσεις, σύνθ. ἀποστέλλω, ἀναστέλλω, καταστέλλω, συστέλλω κλπ.

στέργω=1) ἀγαπῶ, 2) ἀρκοῦμαι, 3) εὐχαριστοῦμαι. [πρτ. *ἔστεργον*], μέλλ. *στέρξω*, ἄορ. *ἔστερξα*, [πρκ. β' *ἔστοργα*].

- Παθ. *στέργομαι*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *στέρξομαι*, παθ. ἄορ. *ἔστέρχθην*, πρκ. *ἔστεργμαι*].

ΠΑΡΑΓ. στεργή, στερκτέον, [στέρξις, στερκτός, στερκτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *στεργ-* καὶ μὲ μετὰπτωσιν *στόργ-* *στέργ-ω*.

ΣΥΝΩΝ. ἀγαπῶ, φιλῶ, ἀρκοῦμαι, ἡδομαι χαίρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε.

N. ΕΛΛ. στέργω=δέχομαι, συγκατατίθεμαι, ἀνέχομαι. «δὲν στέργει νὰ συμφωνήσῃ».

* **στερῶ** (έω) καὶ **στερῖσκω**=1) στερῶ, ἀποστερῶ, ληστεύω, ἀπογυμνώνω, 2) ἀφαιρῶ. πρτ. *ἔστερουν*, μέλλ. *στερῆσω*, ἄορ. *ἔστερῆσα*, πρκ. *ἔστερῆκα*.

- Παθ. *στεροῦμαι* ἢ *στέρομαι* ἢ *στερῖσκομαι*, πρτ. *ἔστερούμην*,

καὶ *ἐστερῶμην*, μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. *στερῆσομαι*, παθ. μέλλ. *στερηθῆσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐστερηθῆην*, πρκ. *ἐστέρημαι*, ὑπερσ. *ἐστερήμην*, τετελ. μέλλ. *ἐστερήσομαι*.

ΠΑΡΑΓ. στέρησις, ἀποστερητής, [στέρημα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *στερ-* 1) *στέρ-ομαι*, 2) μὲ τὸ πρόσφ. *-ε- (-η)* *στερέ-ω* *στερῶ* *στερ-ή-σω*, κοί 3) μὲ τὸ πρόσφ. *-ισκ-* *στερ-ισκ-ω*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀπό, πρ' ὅπε, συν-απο-.

ΣΥΝΩΝ. δέομαι, ἀπορῶ, χρῆζω.

ΑΝΤΙΘ. δίδωμι, παρέχω.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. μὲ αἰτιατ. καὶ γεν.: αὐτὸν ἐστέρησαν τῆς πατρ' ἵδου.

β) τὸ μέσ. μὲ γεν.: ὅσοι τῆς ἑαυτῶν ἐτέροντο.

Ν ΕΛΛ. *στερῶ*=ἀφαίρω κάτι ἀπὸ κάποιου. σύνθ. ἀποστερῶ:

στεφανῶ (ῶ)=*στεφανώνω*. πρκ. *ἐστεφάνουιν*, μέλλ. *στεφανώσω*, ἄορ. *ἐστεφάνωσα*, πρκ. *ἐστεφάνωκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *στεφανοῦμαι*, πρκ. *ἐστεφανοῦμην*, παθ. μέλλ. *στεφανωθῆσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐστεφανωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἐστεφανώθην*, πρκ. *ἐστεφάνωμαι*, [ὑπερσ. *ἐστεφανώμην*].

ΠΑΡΑΓ. στεφάνωμα, στεφάνωσις, ἀστεφάνωτος, στεφανωτής, [στεφανωτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στέφανος* θ. *στεφανό-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπὸ καὶ κατὰ

ΣΥΝΩΝ. στέφω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ὁ πάππος ὁ ἐμὸς ἐστεφάνωσε τὴν πόλιν.

Ν ΕΛΛ. *στεφανώνω*=1) περιβάλλω κάτι μὲ στεφάνι, 2) θέτω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάποιου στέφανον, 3) ἐπιβραβεύω. «ἐστεφάνωσε τοὺς νικητὰς»

- * *στρατεύω*=1) ἐκστρατεύω, 2) εἶμαι στρατιώτης, ὀδηγῶ στρατὸν. πρκ. *ἐστράτευον*, μέλλ. *στρατεύσω*, ἄορ. *ἐστράτευσα*, [πρκ. *ἐστράτευκα*, ὑπερσ. *ἐστρατεύκειν*].

- Μέσ. *στρατεύομαι* (=ἐκστρατεύω), πρκ. *ἐστρατεύομην*, μέσ. ἄορ. *ἐστρατευσάμην*, [παθ. ἄορ. *ἐστρατεύθην*], πρκ. *ἐστράτευμαι*, ὑπερσ. *ἐστρατεύμην*.

ΠΑΡΑΓ. στρατεία, στρατεύμα, στρατεύσιμος, ἑστράτευτος, ἐκστρατευτέον, [στρατεύσις, στρατευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στρατὸς* θ. *στρατεύ-ω*

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀντί, ἐκ, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: εἰς δὲ Κύπρον ἐστρατεύοντο ναυσιδισκοσίαις. καὶ ἐστράτευσαν πρὸς Ἀβυδόν.

2) μὲ σύστ. ἀντικ. ἑστράτευμαι τὰς στρατείας.

Ν. ΕΛΛ. *ἐκστρατεύω*, *ἐπιστρατεύω*, *ἐπιστρατεύομαι*.

στρατηγῶ(έω)=1) εἶμαι στρατηγός, 2) πράττω τι ὡς στρατηγός, 3) ὑπερβάλλω κάποιον κατὰ τὴν στρατηγικὴν ἱκανότητα. πρτ. *ἔστρατηγουν*·, μέλλ. *στρατηγήσω*, ἀόρ. *ἔστρατηγήσα*, πρκ. *ἔστρατηγήμα*.

- Παθ. *στρατηγοῦμαι* (=διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι), [ἀόρ. *ἔστρατηγήθην*], πρκ. *ἔστρατηγήμα*.

ΠΑΡΑΓ. στρατήγημα, ἀστρατήγητος, στρατηγητέον, [στρατήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στρατηγός* (στρατός καὶ ἄγω) θ. *στρατηγέ-ω-ῶ*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ὑπό, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀρχῶ, ἡγοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : ἡ δὲ τύχη ἔστρατηγήσε κάλλιον.

2) μὲ γεν : ἔστρατηγεί δὲ τῶν νεῶν Ἄριστεύς.

3) μὲ αἰτιατ. (σύστοιχ.) : εἰ μὲν οὖν ἄλλο τι καλῶς ἔστρατηγήσεν, οὐ ψέγω :

στρατηγήσαντα ἐμὲ τχύτην τὴν στρατηγίαν.

στρατοπεδεύω = 1) (μετβ.) ἰδρύω στρατόπεδον, 2) (ἀμεταβ.)=ἐγκαθίσταμαι εἰς στρατόπεδον, καταλύω. πρτ. *ἔστρατοπέδευον*, [μέλλ. *στρατοπεδεύσω*], ἀόρ. *ἔστρατοπέδευσα*, [πρκ. *ἔστρατοπέδευκα*, ὑπερσ. *ἔστρατοπεδεύκειν*].

- Μέσ. *στρατοπεδεύομαι*, πρτ. *ἔστρατοπεδεύομαι*, μέλλ. *στρατοπεδεύομαι*, ἀόρ. *ἔστρατοπεδυσάμην*, πρκ. *ἔστρατοπέδευμαι*, ὑπερσ. *ἔστρατοπεδεύμην*.

ΠΑΡΑΓ. στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, [στρατοπέδευσις, στρατοπεδευτικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *στρατόπεδον* θ. *στρατοπεδέυ-ω*, κατὰ τὰ εἰς -εύω (βασιλεύς — βασιλεύω) :

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις : ἀντί, ἐν, κατὰ, περί.

ΣΥΝΩΝ. σκηνῶ, ἀλύζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀναζεύγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) ἀμιβ. : ὑπαίθριοι ἔξω ἔστρατοπεδεύετε.

2) μὲ αἰτιατ. : αὐτοὺς ἔστρατοπέδευσαν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.

Ν. ΕΛΛ. *στρατοπεδεύω*=ἔ, τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα :

- **στρέφω**=1) στρέφω, συστρέφω, γυρίζω, 2) μεταβάλλω, τροποποιῶ, 3) τυραννῶ, 4) (μτφ.) σκέπτομαι. πρτ. *ἔστρεφον*, μέλλ. *στρέψω*, ἀόρ. *ἔστρεψα*, [πρκ. *ἔστροφα*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *στρέφομαι*, πρτ. *ἔστρεφόμην*, μέσ. μέλλ. *στρέψομαι*, παθ. μέλλ. β' *στραφήσομαι*, παθ. ἀόρ. α' *ἔστρέφθην*, παθ. ἀόρ. β' *ἔστράφην*, πρκ. *ἔστραμμα*, ὑπερσ. *ἔστράμην*.

Ἐντικατάστασις παθ. ἀορ.

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἀορ. α'	ἔστρεφθην	στρεφθῶ	στρεφθεῖ- ην	στρέφθητι	στρεφθῆ- ναι	στρεφθεῖς
ἀορ. β'	ἔστράφην	στραφῶ	στραφείην	στράφθητι	στραφῆναι	στραφείς

Κλίσις Παρακειμένων

ὄριστ. ἔστραμμαι—ψαι—πται—μμεθα—φθε—ἔστραμμένοι εἰσι.

προστ. ἔστραψο—φθω,—φθε—φθων.

Ἄπαρ. ἔστράφθαι, **μτχ.** ἔστραμμένος, η, ον.

ΠΑΡΑΓ. στρέμμα, στρεπτός, στρόβιλος, στροφεῖον, στροφή, στρέφυξι
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θι, στρεφ- καὶ μετὰπτωσιν στραφ- καὶ στροφ- στρέ-
φ-ω, ἔ-στράφ-ην, ἔ-στροφ-α.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθέσιν: ἀνά, ἀπό, διδ, ἐπί, κατά, μετά, περί, σύν, ὑπό.
ΣΥΝΩΝ. κλίνω, τρέπω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αιτιατ.: διπλᾶ ἔστρεφε τὰ ἔρωτήματα.

Ν. ΕΛΛ. **στρέφω**=1) μετακινῶ κάτι ἐπὶ τόπου, 2) γυρίζω, 3) ἀλλάσσω κατεύθυνσιν. σύνθ. ἀποστρέφω, διαστρέφω, ἐπιστρέφω, καταστρέφω, περιστρέφω κλπ.

στρώννυμι καὶ **στρωννύω**, καὶ **στορέννυμι** καὶ **στόρνυμι**=1) στρώνω, ἀπλώνω, ἐκτείνω, 2) ἐξουδετερώνω, πρτ. **ἔστρώωννυ** καὶ [ἔστρώννυον, μέλλ. στορῶ, στορέσω, στρώσω, στρωννύσω], ἀορ. **ἔστῶρεσα**, [ἀορ. ἔστρωσα, πρτ. ἔστρωκα, ὑπερσ. ἔστρώκειν].

- Μέσ. καὶ Παθ. **στόρνυμαι**, [πρτ. ἔστορνύμην, μέσ. μέλλ. στρώσομαι, παθ. μέλλ. στρωθήσομαι, μέσ. ἀορ. ἔστορεσάμην καὶ ἔστρωσάμην, παθ. ἀορ. ἐστρώθη καὶ ἐστορήθη], πρτ. **ἔστρωμαι** [καὶ ἐστόρεσμαι, ὑπερσ. ἔστορέσμην καὶ ἐστρώμην].

ΠΑΡΑΓ. στρώμα. στρωμνή, ἀστρωτος, [στρωτός, στρώσις, στρωτήρ] ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θι, σταρ- προήλθεν τὸ θ. στορ- καὶ μετὰθεσιν στρο- καὶ μετὰθεσιν τοῦ ο εἰς ω στρω-. Ἐκ τὸ θ. στρω- καὶ τὸ πρόσφ. -νυ στρώ-νυ-μι· τὰ δύο ν ὀφείλονται εἰς ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα σιγμόληκτα εἰς -μι ρήματα.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὴν πρόθεσιν κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αιτιατ.: ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Ν. ΕΛΛ. **στρώνω**=1) ἀπλώνω κάτι ἐπὶ μιᾶς ἐπιφανείας, 2) καλύπτω «ἔστρωσαν τὸν δρόμον μετὰ ἀσφαλτον» στρώνομαι=1) κατακλίνομαι, 2) (μτφ.) ἐπιδίδομαι μετὰ ζῆλον εἰς κάτι. [σύνθ. ἐπιστρώνω, καταστρώνω]

συκοφαντῶ (ἔω)=1) κατηγορῶ κάποιον ψευδῶς, διαβάλλω, δυσφημῶ, κακολογῶ, δίδω ψευδεῖς πληροφορίες. πρτ. **ἔσυκοφάντου**, μέλλ. **συκοφαντήσω**, ἀορ. **ἔσυκοφάντησα**, πρτ. **σεσυκοφάντηκα**.

- Παθ. *συκοφαντοῦμαι*, πρτ. *ἔσυκοφαντούμην*, [παθ. μέλλ. *συκοφαντηθήσομαι*], ἀόρ. *ἔσυκοφαντήθη*, πρκ. *σεσυκοφάντημαι*: ΠΑΡΑΓ. *συκοφάντημα*, [*συκοφάντησις*]. ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. *συκοφάντης* (σῦκα καὶ φαίνω) θ. *συκοφαντέω*, παρασύνθετον. ΣΥΝΘ: διαβάλλω. ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: οὐ γὰρ ἔνεκα χρημάτων με συκοφαντεῖ. Ν. ΕΛΛ. *συκοφαντῶ*=δ.τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

συλῶ (άω)=1) ἀπογυμνῶνω νεκρὸν πολεμιστήν, 2) λεηλατῶ, λαφυραγωγῶ. [πρτ. *ἔσύλων*], μέλλ. *συλήσω*, ἀόρ. *ἔσύλησα*, πρκ. *σεσύληκα*.

- Παθ. *συλῶμαι*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *συλήσομαι* καὶ παθ. μέλλ. *συληθήσομαι*], ἀόρ. *ἔσυλήθη*, πρκ. *σεσύλημαι*, ὑπερσ. *ἔσεσυλήμην*.

ΠΑΡΑΓ. *σύλησις*, *ἄσυλον* καὶ *ἄσυλος*, *ἱερόσυλος*, [*συλήτωρ*, *σύλημα*, *σύλησις*, *συλητής*].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ *σύλον* ἢ *σύλη* (= τὸ δικαίωμα κατασχέσεως) θ. *συλάω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. ἀπό, περί.

ΣΥΝΩΝ. ἀρπάζω, κλέπτω, γυμνῶ, λεηλατῶ, λήζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ.: ἔάν τις συλῆ τὰ τοῦ θεοῦ.

- * **σφάλω**=1) κάμνω κάποιον νὰ πέσῃ, καταρρίπτω κάποιον, νικῶ, 2) ματαιῶνω, καταστρατηγῶ, 3) βλάπτω. μέλλ. *σφαλῶ*, ἀόρ. *ἔσφηλα*, [πρκ. *ἔσφαλκα*].

- Μέσ. *σφάλλομαι* (=κάμνω σφάλμα).

- Παθ. *σφάλλομαι* (=ἀποτυγχάνω, [πλανῶμαι]). πρτ. *ἐσφαλλόμην*, μέσ. μέλλ. *σφαλοῦμαι*, παθ. μέλλ. β' καὶ με μέσ. σημασ. *σφαλήσομαι*, [παθ. ἀόρ. α' *ἐσφάλθην*], παθ. ἀόρ. β' καὶ με μέσ. σημασ. *ἐσφάλην*, πρκ. *ἔσφαλμαι*, ὑπερσ. *ἔσφάλμην*.

Ἀντικατάστασις ἔνεργ: μέλλ. καὶ ἀορ. καὶ παθ. ἀορ.

	ἄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
μέλλ.	σφαλῶ	—	σφαλοῖμι	—	σφαλεῖν	σφαλῶν
ἔνεργ. ἀόρ.	ἔσφηλα	σφήλω	σφήλαιμι	σφήλον	σφήλαι	σφήλας
παθ. ἀόρ.	ἔσφάλην	σφαλῶ	σφαλείην	σφάληθι	σφαλήναι	σφαλεῖς

ΠΑΡΑΓ. *σφάλμα*, *σφαλερός*, *ἀσφαλής*, *ἐπισφαλής*, *σφάλτης*.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *σφαλ-* καὶ τὸ πρόσφ. -j, *σφάλ-j-ω*, *σφάλ-λω*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀπέ, διά.

ΣΥΝΩΝ. ἀμαρτάνω, ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, ἀτυχῶ.

ΑΝΤΙΘ. τοῦ σφάλλμαι: ἐπιτυγχάνω, κατορθῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. μὲ αἰτιατ.: τὸν ἀναβάτην ἐσφηλαν.

2) τὸ μέσ. μὲ γεν.: εὐκ ἐσφαλτοὶ τῆς ἀληθείας.

Ν. ΕΛΛ. σφάλλω=πταίω, κάνω λάθος, πλανῶμαι.

* σφάττω ἢ σφάζω (οὐδέποτε σφάσσω)=1) σφάζω, 2) θυσιάζω, 3) φονεύω. πρτ. *ἔσφαττον καὶ ἔσφαζον*, [μέλλ. σφάζω], ἄορ. *ἔσφαξα*, [πρκ. ἔσφακα, ὑπερσ. ἐσφάκειν].

• Μέσ. καὶ Παθ. *σφάττομαι καὶ σφάζομαι*, [πρτ. ἐσφαττόμην], παθ. μέλλ. *σφαγήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐσφαξάμην*, [παθ. ἄορ. α' ἐσφάχθην], παθ. ἄορ. β' *ἐσφάγην*, πρκ. *ἔσφαγμαί*.

ΠΑΡΑΓ. σφαγή, σφάγιον, σφαγεύς, [σφαγεῖσιν, σφαγίς, σφάγμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. σφαγ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, σφαγ-j-ω, σφάζ-ω ἢ σφάτ-τω.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀπό, ἐπί, κατά, πρό.

ΣΥΝΩΝ. ἀποκτείνω, φονεύω, θύω.

ΣΥΝΤΑΞ: μὲ αἰτιατ.: ἡ δὲ σφάττει ἑαυτήν.

Ν. ΕΛΛ. σφάζω.

σχίζω=1) σχίζω, διαιρῶ, διαχωρίζω. πρτ. *ἔσχιζον*, μέλλ. *σχίσω*, ἄορ. *ἔσχισα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *σχίζομαι*, πρτ. *ἔσχιζόμην*, παθ. μέλλ. *σχισθήσομαι*, παθ. ἄορ. *ἐσχίσθην*, πρκ. *ἔσχισμαι*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

σχίσω (μέλλ.)=τοῦ σχίζω.

σχίσω (μέλλ.)=τοῦ ἔλω.

ΠΑΡΑΓ. σχίσις, ἀσχιστος, [σχισμός, σχίζα, σχιστός, σχίσμα, πολυσχιδής (=ὁ πολυμερής)]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *σχινδ-* (λατ. scindo=σχίζω) προήλθε τὸ θ. *σχιδ-* καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, *σχιδ-j-ω* *σχίζω*

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις: ἀπό, διά, κατά, περί.

ΣΥΝΩΝ. διαιρῶ, διατέμνω, διαχωρίζω, τέμνω, ρήγνυμι.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: ξόλα τις σχισάτω.

Ν. ΕΛΛ. *σχίζω* καὶ *σκιζω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) διέρχουμαι|ταχέως ἀπὸ κάπου. «σχίζει τὸν ἄερα». σύνθ *διασχίζω* *ξεσχίζω*.

σχολάζω=1) δὲν ἔχω ἀσχολίαν, ἀπασχόλησιν, ἀναπαύομαι, 2) εὐκαιρῶ νὰ πράξω κάτι, 3) χρονοτριβῶ. πρτ. *ἐσχόλαζον*, [μέλλ. σχολάσω], ἄορ. *ἐσχόλασα*, πρκ. *ἐσχόλακα*.

ΠΑΡΑΓ. [σχόλασις, σχολασμός, σχολαστήριον, σχολαστής, σχολαστικός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὖσ. *σχολή* *σχολάζω*, ὅπως ἀπὸ τὸ *ἀγορά*, *ἀγοράζω*.

ΣΥΝΘ. με τήν πρόθεσιν σύν.

ΣΥΝΩΝ. άργω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. ή με τήν άπό και γεν. : οί Ἄρκάδες έσχόλασαν άπό τοῦ Κρώμου.

2) με δοτ. . πριν σχολάσαι αυτόν (ύποκ.) τοίς φίλοις.

3) με άπαρ. : ώς μή σχολάζωσι μήτε μένειν μήτε άναστρέφουσαι : ο Κῦρος οὐκ έσχόλαζεν. ύπακούειν :

4) με έμπρόθ. προσδ. : οὐδέ προς ταῦτα έσχόλασα.

Ν. ΕΛΛ. σχολάζω=1) άργω, άναπαύομαι. 2) παύω νά εργάζωμαι ή άπολύομαι άπό τήν εργασίαν. 3) τελειώνω τό μάθημα, τήν εργασίαν : «έσχόλασαν οί μαθηταί».

* σφίζω=1) σώζω, διασώζω, διατηρῶ, διαφυλάττω. πρτ. *έσφίζον*, μέλλ. *σώσω*, άόρ. *έσωσα*, πρκ. *σέσωκα*.

• Μέσ. και Παθ. *σφίζομαι*, πρτ. *έσφίζομην*, μέσ. μέλλ. *σώσομαι*; παθ. μέλλ. και με μέσ. σημασ. *σωθήσομαι*, μέσ. άόρ. *έσωσάμην*, παθ. άόρ. και με μέσ. σημασ. *έσώθην*, πρκ. *σέσωμαι και σέσωσμαι*, ύπερσ. *έσεσάμην και έσεσάσμην*.

ΠΑΡΑΓ. σωτήρ, σωος, τά σωστρα, σωωτος, [σωστέος, σωστις, σωσμα, σωστικός, σωστός].

ΕΤΥΜ. τό ρήμα σχηματίζεται άπό δύο θέματα. 1) άπό τό θ: σωιδ- και τό [πρόσφ. j, σωιδ-j ω σφζ- σφζ-ω. 2) άπό τό θ σασ- σω- σώ-σω κλπ.

ΣΥΝΘ. με τās προθέσεις άνά, άπό, διά, περί, έκ.

ΣΥΝΩΝ. διαφυλάττω, διατηρῶ, έλευθερῶ, άπαλλάττω, τηρῶ.

ΑΝΤΙΘ. άπόλλυμι, άποβάλλω, άναιρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αιτιατ. : τά δντα αυτός τε έσφίζομην και τόν πατέρα έσφίζον.

2) με αιτιατ. και γεν. ή με αιτιατ. και έμπρόθ. προσδ. κατά γενικήν : σφίζει αύτη έκ θανάτου τούς άνθρώπους.

Ν. ΕΛΛ. σώζω και σώνω=δ,τι και εις τά άρχαία. «ή παρέμβασίς του έσωσε τήν κατάστασιν». σύνθ. διασώζω, περισώζω.

Τ

* ταραττω και ταρασσω=διαταράσσω, προκαλῶ ταραχήν, 3) διεγείρω, 4) φοβίζω. πρτ. *έταραττον* και *έταρασσον*, μέλλ. *ταράξω*, άόρ. *έταράξα*, [πρκ *τετάραχα*, ύπερσ. *έτεταράχειν*].

• Μέσ. και Παθ. *ταράσσομαι* και *ταράττομαι*, πρτ. *έταραττόμην* και *έταρασσόμην*, μέσ. μέλλ. και με παθ. σημασ. *ταράξομαι*, [παθ. μέλλ. *τάραχθήσομαι*], παθ. άόρ. και με μέσ. σημασ. *εταράχθην*, πρκ. *τετάραγμαi*, ύπερσ. *έτεταράγμην*.

ΠΑΡΑΓ. ταραχή, τάραχος, ἀτάρακτος, [τάραγμα, ταραξίας, τάραξις, διαταραχή].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. *ταραχ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *ταραχ j ω* *ταράσσω* ττω.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθέσεις ἀνά, διά, ἐκ, σύν·

ΣΥΝΩΝ. κινῶ, ἐρεθίζω, παροξύνω, διεγείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ. : τοῦτο δὴ πρῶτον αὐτὸν ταραττει.

Ν. ΕΛΛ. *ταράττω* καὶ *ταράζω*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα. σύνθ. *διαταράσσω*, *συνταράσσω*.

- *τάττω* καὶ *τάσσω*=βάζω εἰς τάξιν, παρατάσσω, τακτοποιῶ, 2) ὀρίζω, 3) διατάσσω, παραγγέλλω, 5) προσδιορίζω. πρτ. *ἐταττον* καὶ *ἐτασσον*, μέλλ. *τάξω*, ἀόρ. *ἐταξα*, πρκ. *τέταχα*, ὑπερσ. *ἐτετάχην*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *τάττομαι* καὶ *τάσσομαι*, πρτ. *ἐταττόμην* καὶ *ἐτασσομένην*, μέσ. μέλλ. *τάξομαι*, παθ. μέλλ. *ταχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐταξάμην*, παθ. ἀόρ. *α'* καὶ μέσ. σημασ. *ἐτάχθην* [καὶ παθ. ἀόρ. *β'* *ἐτάγην*], πρκ. *τέταγμα*, ὑπερσ. *ἐτετάγμην*, τετελι μέλλ. *τετάξομαι*.

ΠΑΡΑΓ. τάγμα, ταγός (=ἄρχων ἐν Θεσσαλίᾳ), τακτέον, τακτός, τάξις, ἄτακτος, ἐπιτακτικός, [ταγή, διαταγή].

ΕΤΥΜ. ἀπο τὸ θ. *ταγ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *τάγ j ω* *τάττω*.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθέσεις ἀντί, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, μετὰ, πρό, πρόσ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. εὐτρεπίζω, διατίθημι, ἐξαρτύω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : ἔταξε τοὺς ὀπλίτας.

2) μετὰ αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. : εἰ δ' ὅμεις τάττετέ με ἡγεῖσθαι.

3) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ἐκέλευον τάξει τῷ ναύτῃ δραχμῆν

4) μετὰ ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ. : ἐτάχθησαν οὖν ἐπὶ τεττάρων.

Ν. ΕΛΛ. *τάζω*=ὀπλόχομαι. «τοῦ ἔταξα ἓνα δῶρο». σύνθ. *διατάζω*, *κατατάσσω*, *παρατάσσω*, *ὑποτάσσω*, *προστάζω* κλπ.

- * *τείνω*=1) *τεντώνω*, *ἐκτείνω*, *ἀπλώνω*, 2) *καταβάλλω* προσπαθείας. πρτ. *ἐτεινον*, μέλλ. *τενῶ*, ἀόρ. *ἔτεινα*, πρκ. *τέτακα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *τείνομαι*, πρτ. *ἔτεινόμην*, μέσ. μέλλ. *τενοῦμαι*, παθ. μέλλ. *ταθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔτεινάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐτάθην*, πρκ. *τέταμαι*, ὑπερσ. *ἐτετάμην*.

Ἐντικατάστασ ἐνεργ. ἐνεστ., μέλλ., ἀορ. καὶ παθ. ἀορ.

	ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τείνω	τείνω	τείνομι	τεῖνε	τείνειν	τείνων
μέλλ.	τενῶ	—	τενοῖμι	—	τενεῖν	τενῶν
ἀορ.	ἔτεινα	τείνω	τεῖναιμι	τεῖνον	τεῖναι	τεῖνας
παθ. ἀορ.	ἐτάθην	ταθῶ	ταθῆην	τάθητι	ταθήναι	ταθεις

Πρόσθετε τὰ ὁμόηχα

τείνω (ένεστ.), ἔτεινον (πρτ.)=τοῦ τείνω.

τίνω (ένεστ.), ἔτινον (πρτ.)=τοῦ τίνω.

ΠΑΡΑΓ. τάσις, ταινία, τένων, τόνος, ἀτενής, [έντατικός, τατός, έκτατός].
ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἀρχ: θ. **τεν-** (λατ: *teneo*=κρατῶ) προέρχονται τὰ θ.:
1) **τεν-** καί μετὸ πρόσφ. -j, **τεν-j-ω** **τέν-νω** **τείνω**. 2) ἀπό τὸ θ.
τεν- μετὰ πτώσιν τὰ θ. **ταν-** καί **τα-** **έ-τά-θην**.

ΣΥΝΩΝ. μετὰ πλείστας προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἀναπτύσσω.

ΑΝΤΙΘ. χαλῶ, παρήμι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετ. μετὰ αἰτιατ.: τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω έν ἀπέδοις

2) ἀμετ. μετὰ ἐμπρόθ. προσδ.: Ἐτεινον ἄνω πρὸς τὸ ὄρος:

Ν ΕΛΛ. **τείνω**=1) ὅ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) κατευθύνωμαι, ἀποβλέπω.
ἀποσκοπῶ σύνθ. **έκτεινώ** **έπιτεινώ**, **παρατεινώ**, **διατεινόμεαι**=ὑπο-
στηρίζω «διατείνεται ὅτι ἔχει δίκαιον» **συντεινῶ** κλπ.

τειχιζῶ=έγείρω **τείχος**, 2) ὀχυρώνω, περιτειχιζῶ, 3) οἰκοδομῶ πρτ.
έτειχιζον, μέλλ. *τειχιῶ*, ἄορ. *έτειχισα*, πρκ. *τετειχικα*.

- Μέσ. καί Παθ. **τειχιζόμεαι**, πρτ. *έτειχιζόμεην*, μέσ. μέλλ. *τειχιού-
μαι*, μέσ. ἄορ. *έτειχισάμεην*, παθ. ἄορ. καί μετὰ μέσ. σημασ. *έτει-
χίσθην*, πρκ. *τετειχισμαί*, ὑπερσ. *δτετειχίσμεην*.

Δι' ὁμόηχα βλ. **τυγχάνω**.

ΠΑΡΑΓ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ἀτείχιστος, [τειχιστής].

ΕΤΥΜ: ἀπό τὸ οὐσιασ. **τείχος** θ. **τειχιδ-** καί τὸ πρόσφ. -j, **τειχιδ-j-ω**
τειχιζῶ, κατὰ τὰ ὀδοντοκόληκτα εἰς **-ίζω**.

ΣΥΝΘ. μετὰ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, διά, **έκ**, **έν**, **έπί**, **περί**, **πρός**, **σύν**.

ΣΥΝΩΝ. ὀχυρῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μετὰ αἰτιατ.: *έτειχιζής τε* τὰ ἐρύματα.

τεκμαίρομαι ἀποθ.=δηλώνω, διατάσσω, ἀποφασίζω, 2) συμπεραί-
νω, εἰκάζω, 3) κρίνω. πρτ. *έτεκμαιρόμεην*, μέλλ. *τεκμαροῦμαι*,
ἄορ. *έτεκμηροάμεην*.

ΠΑΡΑΓ. τέκμαρσις, τεκμαρτός, τεκμήριον

ΕΤΥΜ. ἀπό οὐσιασ. **τέκμαρ** (=ὄρισμένον σημεῖον, τέρμα, σκοπός) θ.
τεκμαρ- καί τὸ πρόσφ. -j, **τεκμαρ-j-ομαι** **τεκμαίρομαι**.

ΣΥΝΘ. συντεκμασίρομαι.

ΣΥΝΩΝ. εἰκάζω, ὑποτεπῶ, συλλογίζομαι, ὑποπτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ.: πόθεν τοῦτο τεκμαίρει;

2) μετὰ αἰτιατ. καί δοτ. ὄργαν ἢ μετὰ αἰτ. καί ἐμπρόθ. προσδ.: τὰ
καινὰ τοῖς πάλασι τεκμαίρεται.
τεκμήριο δὲ ἄν τοῦτο καί ἀπὸ τῶν έν ταῖς ναυσίν.

3) μετὰ ἀπαρ. ἢ εἰδ: πρτ.: *έτεκμαίρετο* βέ τοῦτο οὕτως ἔξειν
έτεκμαίρετο ἔξ ὅτι οἱ ἵπποι ἀποπαύονται.

* **τελευτῶ** (άω)=1) τελειώνω, ἐκτελῶ, 2) ἀποθνήσκω. πρτ. *ἐτελεύτων*, μέλλ. *τελευτήσω*, άόρ. *ἐτελεύτησα*, πρκ. *τετελεύτηκα*, ύπερσ. *ἐτετελευτήκειν*.

• Μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *τελευτήσομαι*, [παθ. άόρ. *ἐτελευτήθην*]. ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὐσιασ. τελευτή θ *τελευτα-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις άπό, και, έν:

ΣΥΝΩΝ. παύω, περαίνω, τελῶ, ληγῶ, ἐξεργάζομαι, ἀποθνήσκω.

ΑΝΤΙΘ ἄρχομαι, ζῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) άμτιβ. : πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου ἐτελεύτα.

2) με αίτια : νοσήσας δὲ τελευτᾷ τὸν βίον.

3) με γεν. : ἐπειδάν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω.

* **τελῶ** (έω)=1) ἀποτελειώνω, 3) ἐκπληρώνω, 3) ἐκτελῶ, 4) πληρώνω. πρτ. *ἐτέλουν*, μέλλ. *τελῶ*, άόρ. *ἐτέλεσα*, πρκ. *τετέλεκα*, ύπερσ. *ἐτετελέκειν*.

• Παθ. *τελοῦμαι*, πρτ. *ἐτελούμην*, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *τελοῦμαι*], παθ. μέλλ. *τελεσθήσομαι*, μέσ. άόρ. *ἐτελεσάμην*, παθ. άόρ. *ἐτελεσθην*, πρκ. *τετέλεσμαι*, ύπερσ. *ἐτετελέσμην*.

Οἱ τύποι τοῦ ἔνεστ. και μέλλ. συμπίπτουν.

ΠΑΡΑΓ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός, ἀτέλεστος, ἡμιτέλεστος, [τελεστήριον, τελεστής, τελέστωρ, ἐπιτέλεις, ἀποτέλεσμα].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ οὐσιασ. τέλος θ. *τελέσ-ω*, *τελέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις άπό, δια, εις, ἐκ, ἐπί, πρό, πρόσ, σύν, ύπό:

ΣΥΝΩΝ. περαίνω, άνύτω, κατορθῶ, διαπράττομαι, ἐξεργάζομαι

ΣΥΝΤΑΞ 1) με αίτιατ. · ει ξενικά ἐτέλει.

2) με αίτιατ και δοτ : ὁ φόρος, ὃν τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσιν

τὸ σύνθετον *διατελῶ* εἶναι συνδεδεικν. άνυπόδητος και άχίτων διατελεῖς:

N. ΕΛΛ *τελῶ*=1) ἐκτελῶ, πραγματοποιῶ σύνθ *ἀποτελῶ*, *διατελῶ* ἐκτελῶ, *συντελῶ* κ. ᾱ

* **τέμνω**=1) κόπτω, σχίζω, 2) τραυματίζω, 3) δεινδροτομῶ, 4) διαιρῶ πρτ. *ἔτεμνον*, μέλλ. *τεμῶ*, άόρ. β' *ἔτεμον* [και ἔταμον], πρκ. *τέτμηκα*.

• Μέσ. και Παθ. *τέμνομαι*, πρτ. *ἐτεμνόμην*, μέσ. μέλλ. *τεμοῦμαι*; παθ. μέλλ. *τμηθήσομαι*, μέσ. άόρ. β' *ἐτεμόμην*, παθ. άόρ. *ἐτμήθην*, πρκ. *τέτμημαι*, ύπερσ. *ἐτετμήμην*, τετελ. μέλλ. *ἐκτετμήσομαι*.

Ἐντικατάστασις ἔνεργ. μέλλ. και ἔνεργ. και μέσ. άορ. β'

	όριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ
μέλλ.	τεμῶ	—	τεμοῖμι	—	τεμείν	τεμῶν
άορ. β'	ἔτεμον	τέμω	τέμομι	τέμω	τεμείν	τεμῶν
άορ. β'	ἐτεμόμην	τέμωμαι	τεμοίμην	τεμοῦ	τεμέσθαι	τεμόμενος

ΠΑΡΑΓ. τομέος, τομή, ταμίας, τέμαχος, τέμενος, τμήμα, τμήσις, τμη-
τέος, τομός, [τμητός, τόμος].

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, παρά, σὺν κ. ἄ.
ΣΥΝΩΝ. κατακόπτω, ἐκκόπτω, σχίζω, μερίζω, κείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ.: καὶ τὴν γῆν οὐκ ἔτεμνον.

2) με γεν. (διαιρητικήν): καὶ πλεύσαντες ἐς Λευκάδα τῆς
γῆς ἔτεμνον.

* τίθημι = 1) θέτω, τοποθετῶ, 2) ὀρίζω, κανονίζω, ἀποφασίζω, 3)
ἀπονέμω, 4) ἐκτιμῶ. πρτ. *τίθην*, μέλλ. *θήσω*, ἄορ. β' *έθηκα*,
πρκ. *τέθεικα* καὶ *τέθηκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *τίθεμαι*, πρτ. *τίθειμην*, μέσ. μέλλ. *θήσομαι*,
παθ. μέλλ. *τεθήσομαι*, μέσ. ἄορ. β' *έθέμην*, παθ. ἄορ. *έτέθην*,
μέσ. πρκ. *τέθειμαι*, παθ. πρκ. *κειμαι*, παθ. ὑπερσ. *έκειμην*.

Ἐντικατάτασις ἐνεστ. καὶ ἄορ:

	ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἐνεστ.	τίθημι	τιθῶ	τιθειν	τίθει	τιθέναί	τιθεῖς
ἄορ. β'	έθηκα	θῶ	θειν	θές	θείναι	θεις
ἐνεστ.	τίθεμαι	τιθῶμαι	τιθειμην	τίθεσο	τίθεσθαι	τιθέμενος
ἄορ.	έθέμην	θῶμαι	θειμην	θοῦ	θέσθαι	θέμενος

Πρόσεχε τὰ ὁμοῖα

θήσω—θήσομαι (μέλλ.), τέθεικα (πρκ.), = τοῦ τίθημι.

θύσω—θύσομαι (μέλλ.), τέθυκα (πρκ.), τοῦ θύω.

τέθειμαι (πρκ.), = τοῦ τίθεμαι.

τέθυμαι (πρκ.), = τοῦ θύομαι.

ΠΑΡΑΓ. θέσις, θέμις, θεσμός, θέμα, θέτης, θετέος, θήκη, θήμα, σύν-
θετος, ἐπίθετος, ἐγκάθετος.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ, θη- καὶ θε- καὶ με ἐνεστ. ἀναδιπλασμὸν **θη-θη-μι**
τί-θη-μι τί-θε-μαι.

ΣΥΝΘ. με ὄλος τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ενεργ. 1) με αἰτιατ.: Ξενίας ὁ Ἄρκας ἀγῶνα ἔθηκε.

2) με δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγορ. τῆς ἄλλης). καὶ ἐμὲ κοι-
νωνόν τῆς ψήφου τίθετε.

3) με αἰτιατ. καὶ γεν. κατηγ.: τὸ ἀπολωλεκέναι πολλὰ τῆς
ἡμετέρας ἀμελείας ἂν τις θεῖη.

4) με αἰτιατ. καὶ ἀπαρ.: καὶ τίθημι στασιάζειν αὐτούς.

τὸ μέσον 1) με αἰτιατ.: οὔτε ἂν τῷ ἄστει ἔθετο τὰ ὄπλα

2) με δύο αἰτιατ. (ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης): ἀντία τὰ ὄπλα ἔθετο.

Ν. ΕΛΛ. κυρίως τὸ μέσον σύνθετον διατίθεμαι, προτίθεμαι, θέτω=
1) βάζω, τοποθετῶ, 2) (μτφ.) προτείνω, ὑποβάλλω. «θέτω ὄρον» ἀνα-
θέτω. ἐκθέτω, διαθέτω, παραθέτω, ὑποθέτω.

τίκτω=1) γεννῶ, 2) παράγω, 3) (μτφ.) προξενῶ, προκαλῶ. πρτ. *ἔ-τικτον*, μέσ. μέλλ. *μὲ ἐνεργ.* σημασ. *τέξομαι*, ἄορ. β' *ἔτεκον* [καὶ *ἔτεξα*], πρκ. *τέτοκα*.

- Παθ. [*τίκτομαι*, πρτ. *ἔτικτόμην*, μέσ. μέλλ. *τεκοῦμαι*, παθ. μέλλ. *τεχθήσομαι*, μέσ. ἄορ. α' *ἔτεξάμην*, μέσ. ἄορ. β' *ἔτεκόμην*, παθ. ἄορ. *ἔτέχθην*, πρκ. *τέτεγμαι*].

ΠΑΡΑΓ. τοκεύς, τόκος, τέκνον, τέκτων, τέχνη.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *τεκ-* καὶ μὲ μετάπτωσιν *τοκ-* καὶ *τκ-*. Ἐκ τὸ θ. *τκ-* μὲ *ἔνεστωτ.* ἀναδιπλ. καὶ μὲ μετάθεσιν τῶν συμφῶνων *τκ* σχηματίζεται ὁ *ἔνεστ.* *τί κτ-ω*. Τὸ *ε* εἶναι *βραχύ*,

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀπό, ἐκ, ἐν, οὖν, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ: γεννῶ, φυτεύω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. : ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται.

* **τιμωρῶ** (έω) = 1) βοηθῶ, 2) ἐκδικουῖμαι. μέλλ. *τιμωρήσω*, ἄορ. *ἐτιμώρησα*, πρκ. *τετιμώρηκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *τιμωροῦμαι* (=τιμωρῶ, κολάζω). πρτ. *ἐτιμωροῦμην*, μέσ. μέλλ. *τιμωρήσομαι*, παθ. μέλλ. *τιμωρηθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτιμωρησάμην*, παθ. ἄορ. *ἐτιμωρήθην*, πρκ. *τετιμώρημαι*, ὑπερσ. *ἔτετιμωρήμην*.

ΠΑΡΑΓ. τιμώρημα, τιμώρησις, τιμωρητέος, [τιμωρητής]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθετον *τιμωρῆς* θ. *τιμωρέ-ω*, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀντί καὶ πρό.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ τιμωρῶ : βοηθῶ, ἀμύνω, ἀρήγω, ἐπικουρῶ. Τοῦ τιμωροῦμαι : κολάζω, ζημιῶ, δίκην λαμβάνω.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ *ἔνεργ.* 1) μὲ δοτ. : ἐκέλευον ἐλαύνειν τοῖς θεοῖς τιμωροῦντες

2) μὲ αἰτιατ. : εἰ τιμωρήσεις τὸν φόνον.

τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. : οὐδὲ ὡς ἐχθρόν ἐαυτοῦ με τιμωρεῖται.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. αἰτίας : ἐάν τούς παρόντας τῆς ἐξαπάτης τιμωρησώμεθα

3) μὲ ἔξηρτ. πρότ. : ἔξεστιν ὑμῖν τιμωρῆσασθαι εἰ τι ποτε ἠδίκηκασιν

Ν. ΕΛΛ. *τιμωρῶ*=ἐπιβάλλω τιμωρίαν. «θά σὲ τιμωρήσω διὰ τὴν ἀταξίαν σου».

τίνω=1) πληρώνω χρεός ἢ ἀποζημίωσιν, ἀποζημιώνω, 2) ἐκδικουῖμαι, πρτ. *ἔτινον*, μέλλ. *τίσω* καὶ *τείσω*, ἄορ. *ἔτισα* καὶ *ἔτεισα*, πρκ. *τέτικα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. [*τίνομαι*, μέλλ. *τίσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἐτισάμην* καὶ *ἔτεισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐτίσθην* καὶ *ἔτείσθην* πρκ. *τέτισμαι*, ὑπερσ. *ἔτετείσμην*.

Δι' ὁμότηα βλέπε *τείνω*

ΠΑΡΑΓ. τίσις, ἔκτισις, ἔκτισμα, [ἀπότισις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **τει-** μετάρπ. **τι-** και τὸ πρόσφ. **-ν-** **τί-ν-ω**. Τὸ **ι** εἰς τὸν ἔνεργ., **μέλλ.**, **ἀόρ.** και **πρκ.** εἶναι **μακρόν**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθέσεις : ἀπό, ἐκ.

ΣΥΝΩΝ. τιμωροῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : ἐκεῖνος δὲ **τείσει** τήνδε δίκην.

2) με αἰτιατ. και δοτ. : **οἶονται** δεῖν **τίνειν** και **μισθόν** αὐτοῖς (ιατροῖς).

3) με αἰτιατ και γεν. (αἰτίας). **τίσεις** δὲ αὐτῶν τὴν προσηκουσαν **τιμωρίαν**.

Ν. ΕΛΛ. **ἀποτίω** = πληρώνω κάτι ὡς χρέος ἢ ὡς φόρον ἢ ὡς ποινήν. «ἀποτίω φόρον τιμῆς». **ἐκτίω** = 1) πληρώνω, ἐξοφλῶ, 2) (μτφ.) ἐκτελῶ. «ἐκτίει ποινήν».

* **τιτρώσκω** = 1) πληγώνω, τραυματίζω, 2) βλάπτω. πρτ. **ἐτίτρωσκον**, μέλλ. **τρώσω**, ἀόρ. **ἔτρωσα**, [πρκ. **τέτρωκα**, ὑπερσ. **έτετρώκειν**].

● Παθ. **τιτρώσκομαι**, πρτ. **ἐτίτρωσκόμην**, [μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. **τρώσομαι**], παθ. μέλλ. **τρωθήσομαι**, παθ. ἀόρ. **ἐτρώθην**, πρκ. **τέτρωμαι**, ὑπερσ. **έτετρώμην**.

ΠΑΡΑΓ. τρωτός, ἄτρωτος, τραῦμα.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ς. **τρω-** και με ἔνεστ. ἀνοδιπλ. **τι-τρω-** και τὸ πρόσφ. **-σκ-** **τι-τρώ-σκ-ω**

ΣΥΝΘ. με τὰς τροθέσεις κατὰ και οὖν.

ΣΥΝΩΝ. πλήττω, τραυματίζω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αἰτιατ : και πολλοὺς ἐτίτρωσκον.

* **τρέπω** = στρέφω, ὀδηγῶ, διευθύνω πρὸς. πρτ. **ἔτρεπον**, μέλλ. **τρέψω**, ἀόρ. **ἔτρεψα** [και β' **ἔτραπον**], πρκ. **τέτρεφα**.

● Μέσ. και Παθ. **τρέπομαι**, πρτ. **ἔτρεπόμην**, μέσ. μέλλ. **τρέψομαι**, [παθ. μέλλ. β' **τραπήσομαι**], μέσ. ἀόρ. **ἀ' ἔτρεψάμην**, μέσ. ἀόρ. β' **ἔτραπόμην**, παθ. ἀόρ. **ἀ' ἐτρέφθην**, παθ. ἀόρ. β' **ἐτράπην**, πρκ. **τέτραμμαι**, ὑπερσ. **έτετράμμην**.

'Αντικατάστασις μέσ. και παθ. ἀορ. β'.

δριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ	ἀπαρ.	μτχ.
ἔτρεψάμην	τρέψομαι	τρεψαίμην	τρέψαι	τρέψασθαι	τρεψάμε- νος
ἔτραπόμην	τράπωμαι	τραποίμην	τραποῦ	τραπέσθαι	τραπόμε- νος
ἔτρέφθην	τρεφθῶ	τρεφθείην	τρέφθῃτι	τρεφθῆναι	τρεφθεῖς
ἔτράπην	τραπῶ	τραπέην	τράπητι	τραπῆναι	τραπεῖς

Πρόσεχε τὰ ὁμῶχηα

τέτροφα (πρκ.), τέτραμμαι (πρκ.)=τοῦ τρέπω
τέτροφα (πρκ.), τέθραμμαι (πρκ.)=τοῦ τρέφω

ΠΑΡΑΓ. τροπή, τρόπος, τροπαῖον, ἐπίτροπος, [ἐντροπή, ὑποτροπή].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ: **τρεπ-** **τρέπ-ω** καὶ μὲ μετάπτωσιν **τροπ-** καὶ **τραπ-**:
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθέσεις ἀνά, ἀπό, ἐκ, ἐν, ἐπί, παρὰ, περὶ, πρό, πρὸς.
ΣΥΝΤΑΞ. 1) τὸ ἐνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ἦν δέ τις αὐτῶν τρέψη
τὰς γνῶμας.

2) τὸ μέσον μὲ ἐμπρόθ. προσδ.: οἱ μὲν πελτασται εἰς ἀρπα-
γὴν ἐτρέποντο.

ΕΛΛ. **τρέπω**=κάμνω κάποιον νὰ στραφῆ, ἀλλάζω κάτι, μετοτρέπω.
οὐνθ. ἀποτρέπω, ἐπιτρέπω, προτρέπω, ἀνατρέπω.

- * **τρέφω**=παρέχω τροφήν, τρέφω, ἀνατρέφω, 3) ἐκπαιδεύω. πρτ. *ἔτρεφον*, μέλλ. *θρέψω*, ἄορ. *ἔθρεψα*, [πρκ. *τέτροφα*].
- Μέσ. καὶ Παθ. *τρέφομαι*, *ἐτρεφόμεν*, μέσ. μέλλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. *θρέψομαι*, παθ. μέλλ. β' *τραφήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐθρέψαμην*, παθ. ἄορ. α' *ἐθρέφθην*, παθ. ἄορ. β' *ἐτράφην*, πρκ. *τέθραμμαι*, ὑπερσ. *ἐτεθράμην*.

Ἐντικατάστασις μέσ. καὶ παθ. ἄορ.

ὀριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔθρεψά- μην	θρεψομαι	θρεψαίμην	θρέψαι	θρέψα- σθαι	θρεψάμε- νος
ἔθρεφθην ἐτράφην	θρεφθῶ τραφῶ	θρεφθείην τραφείην	θρεφθῆτι τράφῆτι	θρεφθῆναι τραφῆναι	θρεφθεὶς τραφεὶς

Δι' ὁμῶχηα βλέπε *τρέπω*.

ΠΑΡΑΓ. θρέμμα, τροφεῖα, τροφός, τροφή, τροφεύς, εὐτραφής, [θρέψις].
ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. **θρεφ-**, **τρεφ-**, **τρέφ-ω**. Ἐπὶ τὸ θ. **θρεφ-** **τρεφ-**
καὶ μὲ μετάπτωσιν **τραφ-** **ἐ-τράφ-** καὶ **τροφ-** **τέ-τροφ-**.
ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ ἐν, παρὰ, οὐν, ὑπό.
ΣΥΝΩΝ. σιτίζω:

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τοὺς δὲ Πλαταιῆς ἔτρεφον οἱ Πελοποννήσιοι.

Ν. ΕΛΛ. **τρέφω** καὶ **θρέφω**=1) διδω τροφήν, διατρέφω, 2) παχύνω.
διατρέφω.

τρέχω πρτ. *ἔτρεχον*, (βλέπε *θέω*).

- * **τριβω**=1) τριβω, ἀλέθω, 2) φθειρω, καταστρέφω. πρτ. *ἔτριβον*, μέλλ. *τρίψω*, ἄορ. *ἔτριψα*, πρκ. *τέτριφα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *τριβομαι*, πρτ. *ἐτριβόμεν*, μέλλ. *τρίψομαι*, [παθ. μέλλ. α' *τριφθίσσομαι*], παθ. μέλλ. β' *τριβήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐτρι-*

ψάμην, παθ. ἄορ. α' *ἐτριφθῆν*, παθ. ἄορ. β' *ἐτριβῆν*, πρκ. *τέτριμμα*. Τὸ ρ. χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἄττ. πεζ. συνήθως σύνθ. καὶ κυρίως μὲ τὴν πρόθ.: *διά* : *διατριβῶ* = 1) περνώ τὸν καιρὸν μου, χρονοτριβῶ, 2) ἀσχολοῦμαι μὲ κάτι.

ΠΑΡΑΓ: τριβή, τρίβων, τριμμός, περίτριμμα, ἐντριβής, τρίψις, ἐπίτριπτος (=ὁ δόλιος), παιδοτριβής, [τριπτήρ, τριπτήριον, τρίπτης, τριπτός, τρίμμα].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. τριβ- *τριβ-ω*. Τὸ ι εἶναι βραχὺ εἰς τὸν ἐνεργ. πρκ. εἰς τὸν παθ. ἄορ. καὶ εἰς τὰ σύνθετα.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρὸς, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀφανίζω, ἀναίρω, ἀπόλλυμι, λυμαίνομαι, φθείρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰται: ἔτριψε τὸ σκέλος τῆ χειρὶ (δοτ. ὄρυ.)

Ν. ΕΛΛ. *τριβῶ*=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) καθαρίζω. «*τριβῶ τὸ πάτωμα*». σύνθ. *συντρίβω*.

* *τυγχάνω*=1) ἐπιτυγχάνω, 2) κτυπῶ ἐπιτυχῶς, 3) εὗρισκω κατὰ τύχην, 4) συναντῶ, 5) ἀποκτιῶ. πρκ. *ἐτύγγανον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *τεύξομαι*, ἄορ. β' *ἔτυχον*, πρκ. *τετύχηκα* [καὶ *τέτευχα*], ὑπερσ. *τετυχηκῶς ἦν*.

• Μέσ. [ἄορ. *ἐτευξάμην* καὶ παθ. *ἐτεύχθην*, πρκ. *τέτευγμα*].

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔτυχον	τύχω	τύχοιμι	τύχε	τυχεῖν	τυχῶν

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα.

τετύχηκα (πρκ.) = τοῦ τυγχάνω καὶ τετείχηκα (πρκ.) = τοῦ τειχίζω

ΠΑΡΑΓ. τύχη, [ἀτύχης, εὐτυχής, ἀνεπίτευκτος ἐπίτευξις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ *τευχ-* καὶ μὲ μετάπτωσιν *τυχ-* *ἔ-τυχ-ον*. Ἄπὸ τὸ θ. *τυχ-* μὲ τὸ ἔνρινον ἐπένημα -ν πρὸ τοῦ χ καὶ τὸ πρόσφ. -αν- *τυ-ν-χ-αν-ω* — *τυγχάνω*. Ἄπὸ τὸ θ. *τευχ-* *τευχ-σσαι* *τεύξομαι*. Ἄπὸ τὸ θ. *τυχ-* καὶ τὸ πρόσφ. ε(η) *τυχ ε-* *τε-τύχ-η-κα*.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀπό, ἐν, ἐπί, παρά, περί, πρὸς, σύν.

ΑΝΤΙΘ. ἀμαρτάνω, σφάλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ γεν.: νίκης τε *τετυχήκαμεν* καὶ *σωτηρίας*.

2) μὲ αἰτιατ καὶ γεν.: ταῦτα δέ σου *τυχόντες*.

3) μὲ κατηγ. μτχ.: ὁ μὲν οὖν πρεσβύτερος παρὼν *ἐτύγγανεν*.

4) ὡς συνδεδ.: εἰ σὺ *τυγχάνεις* ἐπιστήμων τούτων.

Ν. ΕΛΛ. *τυχαίνω*=1) συναντῶ τυχαίως, 2) συμβαίνω, 3) παρευρίσκομαι. «*ἔτυχα* στὴ γιορτῆ *τεου*». *ἐπιτυγχάνω*, *πετυχαίνω*.

Υ

ὕβριζω=1) φέρομαι ὑβριστικῶς, εἶμαι ὑβριστής, 2) προσβάλλω, ἐνοχλῶ, κακομεταχειρίζομαι, 3) (ὡς νομικὸς ὄρος)=κακοποιῶ, δέρω; ἐπιτίθεμαι. πρτ. *ὕβριζον*, μέλλ. *ὕβριδῶ*, ἀόρ. *ὕβρισα*, πρκ. *ὕβρικα*, ὑπερσ. *ὕβρικειν*.

- Παθ. *ὕβριζομαι*, πρτ. *ὕβριζόμεην*, [μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. ὑβριοῦμαι], παθ. μέλλ. *ὕβρισθήσομαι*, καθ. ἀόρ. *ὕβρισθην*, πρκ. *ὕβρισμαι*, ὑπερσ. *ὕβρισμην*.

Πρόσεχε τὰ ὁμόηχα

ὕβρικα (πρκ.), ὑβρικειν (ὑπερσ.)=τοῦ ὑβρίζω
 ὑβρήκα (πρκ.), ὑβρήκειν (ὑπερσ.)=τοῦ εὐρίσκω

ΠΑΡΑΓ: ὑβρισμα, ὑβριστής. ὑβριστέος, [ὑβριστικός, ὑβρισμός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὕβρις θ. ὑβριδ- καὶ μὲ τὸ πρόσφ. -j, ὑβριδ-j-ω **ὕβριζω**, κατὰ τὰ ὁδοντικόληκτα εἰς **ίζω**:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἐξ, ἐπί, πρὸς.

ΣΥΝΩΝ. ἀδικῶ, κακῶς ποιῶ, λοιδορῶ, προπηλακίζω.

ΑΝΤΙΘ. εὖ λέγω, ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, εὐλογῶ, εὖ ποιῶ, σωφρονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. ἢ μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ.: ὅσα ὑβρίζει τις περὶ θεοῦς.

Ν. ΕΛΛ. ὑβρίζω καὶ βρίζω=διὰ λόγων ἢ πράξεων ἢ ἐκδηλώσεων προσβάλλω τὴν τιμὴν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν κάποιου. σύνθ. **ἐξυβρίζω**.

ὕμνω (έω)=ἐγκωμιάζω, ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ. 2) ψάλλω, διηγοῦμαι. πρτ. *ὕμνουν*, μέλλ. *ὕμνήσω*, ἀόρ. *ὕμνησα*, πρκ. *ὕμνηκα*.

- Παθ. *ὕμνομαι*, πρτ. *ὕμνούμην*, [μέλλ. ὕμνηθήσομαι], πρκ. *ὕμνημαι*.

ΠΑΡΑΓ. ὕμνητής, ὕμνητέον, [ὕμνητις, ὕμνητός, ὕμνητήρ]:

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. ὕμνος (ρίζ: ὑφ—ὑφαίνω) θ. ὕμνέ-ω-ῶ:

ΣΥΝΘ. ἐφουμνῶ (=ὕμνῶ διὰ κάτι, ἐξυμνῶ).

ΣΥΝΩΝ. ἐγκωμιάζω ἐπαινῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: ὕμνει τε αἰεὶ τοὺς θεοὺς.

2) μὲ δύο αἰτιατ.: ἄ μὲν τὴν πόλιν ὕμνησα.

3) μὲ εἰδ. πρὸτ.: πάντες ἐξυμνοῦσιν ὡς καλὸν (ἔστιν) ἢ σωφροσύνη,

Ν. ΕΛΛ. ἐξυμνῶ=ἐγκωμιάζω.

ὕπηρετῶ (έω)=1) κωπηλατῶ, 2) ἐκτελῶ βαρεῖαν ἐργασίαν, 3) ὕπη-

ρειῶ, ὑπακούω, 4) ὑποστηρίζω. πρτ. *ὑπηρέτουν*, μέλλ. *ὑπηρετήσω*, ἀόρ. *ὑπηρετήσα*, πρκ. *ὑπηρετήκα*.

- Παθ. *ὑπηρετούμαι*, [μέλλ. ὑπηρετηθήσομαι, ἀόρ. ὑπηρετήθην, πρκ. ὑπηρετήμαι].

ΠΑΡΑΓ. ὑπρέτημα, [ὑπρέτησις, ἐξυπρέτησις, ὑπρετητέον].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ εὐσιασ. ὑπρέτης (ὑπὸ καὶ ἐρέσσω=κωπηλατῶ) θ. ὑπρετέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΩΝ. ὑπουργῶ, διακονῶ, θεραπεύω

ΑΝΤΙΘ. προστάττω, ἄρχω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ δοτ.: τὸν ὑπηρετήσαντα τοῖς νόμοις.

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: ὅσα δοῦλοι δεσπότηις ὑπηρετοῦσιν

Ν. ΕΛΛ. ὑπρετῶ καὶ ὑπερετῶ=1) ἐργάζομαι ὡς ὑπρέτης, 2) ἔκτελλω ὑπηρεσίαν (δημοσίαν ἢ στρατιωτικὴν). «ὑπρετῶ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας», 3) ἐξυπρετῶ. σύνθ. *ἐξυπρετῶ*, *συνυπρετῶ*.

- * **ὑπισχνούμαι** (έομαι)· ἀποθ.=1) ὑπόσχομαι, 2) ἀναλαμβάνω, 3) διαβεβαιώνω. πρτ. *ὑπισχνούμην*, μέσ. μέλλ. *ὑποσχθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β' *ὑπεσχόμην*, πρκ. *ὑπέσχημαι*, ὑπερσ. *ὑπεσχήμην*.

Ἄντικατάστασις ἀορ. β'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὑπεσχό- μην	ὑπόσχωμαι	ὑποσχοί- μην	ὑπόσχου	ὑποσχέ- σθαι	ὑποσχόμε- τος

ΠΑΡΑΓ. ὑπόσχεσις.

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ θ. σχ- (ἔ-σχον τοῦ ἔχω) καὶ μὲ ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν καὶ τὴν πρόθ. ὑπο, ὑπο-σι-σχ- καὶ τὸ πρόσφ. -νε, ὑπο-σι σχ-νε-ομαι ὑπισχνέομαι, ὑπισχνούμαι.

ΣΥΝΩΝ. ἐπαγγέλλομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: ἐλευθέρωσιν γὰρ ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς.

2) μὲ δοτ. καὶ ἀπαρ.: ὑπισχνούμαι δ' ὑμῖν χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν.

Ν. ΕΛΛ. ὑπόσχομαι=δ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα.

ὑποπτεύω=ἔχω ὑποψίαν, ὑποπτεύομαι, ὑποψιάζομαι, δυσπιστῶ. πρτ. *ὑπόπτευον*, [μέλλ. ὑποπτεύσω], ἀόρ. *ὑπόπτευσα*, [πρκ. ὑπόπτευκα].

- Παθ. *ὑποπτεύομαι* (=εἶμαι ὑποπτος, μὲ ὑποπτεύονται). πρτ. *ὑποπτευόμην*, ἀόρ. *ὑποπτεύθην*.

ΠΑΡΑΓ. [ὑπόπτευσις, ὑποπτευτέον, ὑποπτευτής].

ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ ἐπίθ. ὑποπτος (ὑπὸ καὶ οπ=ὀρω) θ. ὑποπτεύ-ω, κατὰ τὸ βασιλεύς — βασιλεύω.

ΣΥΝΩΝ. εἰκάζω, ὑπονοῶ, τεκμαίρομαι, ὑποτοπῶ.

- ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : ὑπώπτευσ τελευτήν τοῦ βίου;
 2) με αίτιατ. καί ἀπαρ. : εἰ μὴ ὑπώπτευσον ὑμᾶς μεμονωσθαι;
 3) με ἐνδ. πρότ. : ὑποπτεύομεν καί ὑμᾶς μὴ οὐ κοινοὶ ἀποβῆτε
- Ν. ΕΛΛ. ὑποπτεύομαι=δ,τι καί εἰς τὰ ἀρχαῖα. «τὸν ὑποπτεύεται».

ὑφαίνω=1) ὑφαίνω, 2) μηχανεύομαι, ἐφευρίσκω, μηχανορραφῶ, 3) κατασκευάζω. πρτ. *ὑφαινον*, [μέλλ. ὑφανῶ], ἀόρ. *ὑφηναι* [καὶ ὑφανα, πρκ. ὑφαγκα].

- Μέσ. καὶ Παθ. *ὑφαίνομαι*, μέσ. ἀόρ. *ὑφηνάμην*, παθ. ἀόρ. *ὑφάνθη*, πρκ. *ὑφασμαι*, [ὑπερσ. ὑφάσμην].

Ἄντικατάστασις ἀορίστων

ἀορίστ.	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ὑφηναι	ὑφῆνω	ὑφῆναιμι	ὑφηνον	ὑφῆναι	ὑφῆνας
ὑφηνάμην	ὑφῆνωμαι	ὑφηνάμην	ὑφηναι	ὑφῆνασθαι	ὑφηνάμενος
ὑφάνθη	ὑφάνθῶ	ὑφάνθειην	ὑφάνθητι	ὑφάνθηται	ὑφάνθεις

ΠΑΡΑΓ. ὑφάντης, ὑφαντός, ὑφασμα, συνύφανοις, [ὑφανοῖς, ὑφαντέον].
 ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ *υφ-* (ὑφος) καὶ τὰ προσφ. *αν-* καὶ *-j*, *υφ-αν-j-ω*
 καὶ με ἐπιθεσίην τοῦ *-j*, *ὑφαίνω*.

ΣΥΝΤ. μετὰ ἄς προθ. : ἀνά, ἐκ, ἐν, παρά, πρό, σύν.

ΠΡ. ἐκ τῶν κω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατασκευάζω, ὑπώπτεω.

ΕΠΙΜ. ἐκ τῶν κω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατασκευάζω, ὑπώπτεω.

ΕΠΙΜ. ἐκ τῶν κω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατασκευάζω, ὑπώπτεω.

ΕΠΙΜ. ἐκ τῶν κω, ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, μηχανῶμαι, τεχνῶμαι, κατασκευάζω, ὑπώπτεω.

φραίνω=1) φέρω καὶ εἰς φῶς, 2) ἐπιδεικνύω, φανερώνω, γνωστοποιῶ, 3) ἀποκαλύπτω, 4) μηνύω, καταγγέλλω. πρτ. *ἔφαινον*, μέλλ. *φανῶ*, ἀόρ. *ἔφηναι*, πρκ. *πέφαγκα*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *φαινομαι*, *φαινόμην*, μέσ. μέλλ. *φανοῦμαι*, [παθ. μέλλ. *ἀ' φανθήσομαι*], παθ. μέλλ. *β' με μέσ. σημασ. φανήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἀ' ἐφηνάμην*, παθ. ἀόρ. *ἀ' ἐφάνθη*, παθ. ἀόρ. *β' με μέσ. σημασ. ἐφάνην*, πρκ. *β' με μέσ. σημασ. πέφηναι* καὶ παθ. πρκ. *πέφασμαι*.

* Αντικατ. ένεργ. ένεστ., μέλλ. άορ. και παθ. άορ.

διρατ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
φαίνω	φαίνω	φαίνοιμι	φαίνε	φαίνειν	φαίνων
φανῶ	—	φανοίμι	—	φανείν	φανῶν
έφηνα	φήνω	φήναιμι	φήνον	φήναι	φήνας
έφάνθην	φανθῶ	φανθείην	φάνθητι	φανθήναι	φανθείς
έφάνην	φανῶ	φανείην	φάνηθι	φανήναι	φανείς

Κλίσις πρκ:

διρατ. πέφασμαι-νσαι-νται, σμεθα-νθε-πεφασμένοι εισί.

άπαρ. πεφάνθαι. **μτχ:** πεφασμένος.

ΠΑΡΑΓ. φάσις, άπόφασις, έμφοις, έπίφασις, καταφανής, έπιφανής κλπ. φανός, φάσμα, συκοφάντης, [φαντός, άφαντος, φάνοις, άπόφανοις, άποφαντικός]:

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. φαν- και τὸ πρόσφ -j, φαν-j-ω και έπένθεσιν τοῦ -j, φαίνω.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άνά, έπί, κατά, παρά, ύπό, κλπ.

ΣΥΝΩΝ: δηλῶ, άποδεικνυμι, καταγγέλλω, μηνύω, έλέγχω.

ΣΥΝΤΑΞ: τὸ ένεργ. 1) με αίτιατ. . φρουράν φαίνουσιν έπί τοῦς Θηβαίους

2) με αίτιατ. και δοτ. : ὅσα ήμίν ὁ θεός φανεί:

2) με μέσ. 1) με άπαρ : ὁ νόμος φαίνεται ήμᾶς βλάψειν.

2) με κατηγ. μτχ. : Κλέαρχος έπιορκῶν έφάνη.

3) ὡς συνδεικόν: ὁ 'Αγησίλαος ιδιώτης έφαινετο.

N. ΕΛΛ. φαίνομαι=1) είμαι ὁρατός ή γίνομαι ὁρατός, 2) παρουσιάζομαι, 3) έκδηλώνομαι 4) προμηνύομαι, 5) θεωρούμαι και ὡς άπρόσωπον φαίνεται. «φαίνεται ὅτι θα βρέξη». σύνθ. άποφαινομαι, διαφαινομαι, καταφαινεται.

φείδομαι: άποθ =1) μεταχειρίζομαι με οικονομίαν, λυπούμαι, 2) άποχωρῶ, 4) άποφεύγω. πρτ. έφειδόμην, μέλλ. φείσομαι, άόρ. έφεισάμην, [πρκ. πέφεισμαι].

ΠΑΡΑΓ. φειδώ άφειδής, φειδωλός, φειστέον.

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. φειδ- φείδ-ομαι.

ΣΥΝΘ. ύποφείδομαι (=είμαι ὀλίγον φειδωλός).

ΣΥΝΩΝ. σώζω, άπέχομαι ταμείομαι.

ΑΝΤΙΘ. άναλίσκω, δαπανῶ, άφειδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. : 'Αγησίλαος οὐ χρημάτων έφειδετο.

2) με άπαρ. : μη φείδου, εί τι έχεις διδάσκειν

* **φέρω**=1) βαστῶ, σηκώνω, 2) ύποφέρω, ύπομένω, 3) προσκομίζω, προσφέρω, δίδω, 4) προξενῶ, προκαλῶ, 5) πληρώνω, 6) παράγω,

7) ἀπομακρύνω, 8) κατορθώνω, 9) ὀδηγῶ κάπου. πρτ. *ἔφερον*, μέλλ. *οἴσω*, ἄορ. α' *ἤνεγκα* καὶ β' *ἤνεγκον*, πρκ. *ἐνήνοχα*, ὑπερσ. *ἐνηνόχειν*.

- Μέσ. καὶ Παθ. *φέρομαι*, πρτ. *ἐφερόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημασ. *οἴσομαι*, παθ. μέλλ. *οἰσθήσομαι* καὶ *ἐνεχθήσομαι*; μέσ. ἄορ. α' *ἤνεγκάμην*, παθ. ἄορ. καὶ με μέσ. σημασ. *ἤνέχθην*, πρκ. *ἐνήνεγμαι*, ὑπερσ. *ἐνηνέγμην*.

Ἐντικατάστασις ἄορ.

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἤνεγκα	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἐνεγκάτω ἐνέγκατε	—	ἐνέγκας
ἤνεγκον	ἐνέγκω	ἐνέγκαιμι	ἔνεγκε	ἐνεγκεῖν	ἐνεγκῶν
ἤνεγκάμην	ἐνέγκομαι	ἐνεγκαί- μην	ἐνεγκοῦ	ἐνέγκα- σθαι	ἐνεγκάμε- νος
ἤνέχθην	ἐνεχθῶ	ἐνεχθείην	ἐνέχθητι	ἐνεχθῆναι	ἐνεχθεῖς

ΠΑΡΑΓ. φερνὴ, φορὰ, φαρέτρα, φερετρον, φόρημα, φορμός, φόρος, φῶρ, δίφρος, διηνεκίης, οἰστός, οἰστέον, [διένεξις].

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ θ. φερ- φέρω, 2) ἀπὸ τὸ θ. οἰ- οἴ-σω, 3) ἀπὸ τὸ θ. ενεκ- ἢ ενεγκ- ἤνεγκ-ον, ἐνήνοχα.

ΣΥΝΘ. με ὅλας σχεδὸν τὰς προθέσεις.

ΣΥΝΩΝ. ἄγω, κομίζω, ἀνέχομαι, καρτιερῶ, ὑπομένω, ἔχω

ΣΥΝΤΑΞ τὸ ενεργ. 1) με αἰτιατ. : ἦν (ἐπιστολήν) ὁ Πέρσης ἤνεγκε.

2) με αἰτιατ. καὶ δοτ. : ὁ ἀνὴρ, ᾧ τὸν μισθὸν φερεῖς.

3) με ἐμπρόθ. ἢ ἐπιρρ. προσδ. : ὁ βορέας εἰς τὴν Ἑλλάδα φέρει τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ. : ὥστε οὐ μικρὸν ἄθλον φέρονται.

2) με ἐμπρόθ. προσδ. : ἀπρονοήτως ἐπὶ τοῦτο φέρονται.

Ν. ΕΛΛ. φέρω καὶ φέρνω=1) σηκώνω, βασιτάζω, 2) φορῶ, 3) ὀδηγῶ, καλῶ, 4) εἰσάγω, 5) προξενῶ, προσκαλῶ, 6) προβάλλω «οὐνεχὼς φέρει ἀντιρρήσεις». *φέρομαι* καὶ *φέρνομαι*=συμπεριφέρομαι «δὲν ξμαθὸν νὰ φέρεται». σύνθ. με ὅλας τὰς προθέσεις.

- * *φεύγω*=1) φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγὴν, 2) ἀποφεύγω, διαφεύγω, 3) κατηγοροῦμαι, 4) ἐξορίζομαι. πρτ. *ἔφευγον*, μέσ. μέλλ. με ενεργ. σημασ. *φεύξομαι* καὶ ὄωρ *φευξοῦμαι*, ἄορ. β' *ἔφυγον*, πρκ. *πέφευγα*, ὑπερσ. *ἐπεφεύγειν*.

Ἐντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ	ὑποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔφυγον	φύγω	φύγοιμι	φύγε	φυγεῖν	φυγῶν

ΠΑΡΑΓ. φυγας, φυγή, φευκτός, φευκτέος, διὰφευξις, ἄφυκτος, [φευ-ξις ἄφυκτος, φεῦξιμος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ [σχυρ. θ. φευγ- φεύγ-ω καὶ με μετάπτ. φυγ- ἔ-φυγ-ον

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, δια, ἐκ, κατά, περί, ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιδράσκω, ἀπέρχομαι, ἀπαλλάττομαι.

ΑΝΤΙΘ. διώκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : φοβούμενοι μὴ φύγωσι πατρίδα.

2) μὲ γεν. : καὶ ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελήτου.

3) μὲ ἐμπροσθ. προσδ. : ἔφευγον οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ δρος :

4) μὲ ἀπαρ. : καὶ διδάξαι ἔφυγε

Ν. ΕΛΛ. φεύγω=1) φεύγω, ἀναχωρῶ, 2) δραπετεύω. σύνθ. ἀποφεύγω
ἐκφεύγω καὶ ξεφεύγω, διαφεύγω, καταφεύγω.

- * **φημί**=1) διακηρύσσω, γνωστοποιῶ, φανερόνω, 2) ἐκθέτω τὰς σκέψεις μου, 3) διισχυρίζομαι, διαβεβαιῶ, πιστεύω, εἶμαι τῆς γνώμης. πρτ. *ἔφην*, μέλλ. *φήσω*, ἄορ. *ἔφησα*.

Κλίσις ἔνεστ. καὶ πρτ.

ὄριστ. φημί, φῆς ἢ φῆς, φησί, φαμέν, φατέ, φασί.

ὕποτ. φῶ, φῆς, φῆ, φῶμεν, φῆτε, φῶσι.

εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη, φαίημεν-φαίμεν, φαίητε-φαίτε, φαίησαν-φαίεν.

προστ. φάθι, φάτω, φάτε, φάντων.

ἀπαρ. φάναι. **μτχ.** φάσκων, φάσκουσα, φάσκον.

πρτ. ἔφην, ἔφησθα-ἔφης, ἔφη, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

Δι' ὁμόηχα βλέπε *φύω*.

ΠΑΡΑΓ. φάσις, φήμη, προφήτης, ὑπεφήτης, φατέον :

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἰσχυρόν θ. **φη- φη-μί** καὶ τὸ ἀσθενές **φα- φα-μέν** :

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἀπό, κατά, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λέγω, φράζω, φάσκω.

ΑΝΤΙΘ. ἀνοῦμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ ἀπαρ. (εἰδικ.) : Θηβαῖοι ἐπομόσαι φασίν αὐτούς.

- * **φθάνω**=1) πρᾶττω κάτι τι πρῶτος, 2) ἔρχομαι πρῶτος, προφθάνω. πρτ. *ἔφθανον*, μέσ. μέλλ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *φθήσομαι*, ἄορ. *ἔφθασα* καὶ β' *ἔφθην*, [πρκ. *ἔφθακα*, ὑπερσ. *ἔφθάκειν*].
• Παθ. [φθάνομαι, πρτ. *ἐφθανόμην*, μέσ. ἄορ. *ἐφθασάμην*, παθ. ἄορ. *ἐφθάσθην*].

Ἀντικατάστασις ἄορ. β'

ὄριστ.	ὕποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ.	μτχ
ἔφθην	φθῶ	φθαίην	—	φθῆναι	φθᾶς

ΕΤΥΜ: 1) ἀπὸ τὸ θ. **φθα-** καὶ τὸ πρόσφ. **-ν- φθά-ν-ω**, 2) ἀπὸ τὸ θ. **φθη- ἔ-φθη-ν**.

ΣΥΝΘ. προφθάνω.

ΣΥΝΩΝ. ἀφικνοῦμαι, ἔρχομαι, παραγίγνομαι.

ΑΝΤΙΘ. ὑστερῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : και φθάνουσι τούς πολεμίους.

2) με έπιρρ. ή έμπροθ. προοδ. : οί δε φθάσαντες εις πόλιν τινά

3) με κατηγ. μη. : Κόνων δε ώς έφθη κατακώλυθεις.

Ν. ΕΛΛ. φθάνω και φτάνω=1) έρχομαι, 2) (μηφ.) έπιτυγχάνω, 3) καταντῶ, 4) εκτείνομαι, 5) επαρκῶ. σύνθ προφθάνω, καταφθάνω:

φθέγγομαι· αποθ.=όμιλῶ δυνατά και καθαρά, λαλῶ. πρτ. *εφθειγ-
γόμην*, μέλλ. *φθέγξομαι*, άορ. *εφθειγξάμην*, πρκ. *εφθειγμαι*:

ΠΑΡΑΓ. φθέγμα, φθόγγος, [φθογγή, φθεικτός, φθειγεις, έπιφθειγμα].

ΕΤΥΜ. από τῶ θ. φθειγ- και τῶ πρόσφ. -j, φθειγ-j-ομαι φθέγγ-ομαι:

ΣΥΝΘ. με τās προθ.· έπί, παρά, πρόσ, ύπό,

ΣΥΝΩΝ. λέγω, βοῶ, άλαλάζω, κράζω, φημί, φράζω, φωνῶ.

ΑΝΤΙΘ. σιωπῶ, σιγῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. άμτβ. : και άμα εφθέγγαντο πάντες.

* **φθειρω**=1) καταστρέφω, άφαιρίζω, 2) διαρπάζω, 3) φονεύω. πρτ: *εφθειρον*, μέλλ. *φθερῶ*, άορ. *εφθειρα*, πρκ. *εφθαρκα* [και β' διεφθορα=είμαι χαμένος].

● Παθ. *φθειρομαι*, πρτ. *εφθειρόμην*, μέσ. μέλλ. με παθ. σημασ. *φθεροῦμαι*, παθ. μέλλ. β' *φθαρήσομαι*, παθ. άορ. β' *εφθάρην*, πρκ. *εφθαρμαι*, ύπερσ. *εφθάρμην*.

*Αντικαταστασις ένεργ. ένεστ μέλλ. άορ. και παθ. άορ.

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μηχ.
φθειρω	φθειρω	φθέροιμι	φθειρε	φθειρειν	φθειρων
φθερῶ	—	φτεροίμι	—	φθερεϊν	φθερῶν
εφθειρα	φθειρω	φθειροαμι	φθειρον	φθειραι	φθειας
εφθάρην	φθαρῶ	φθαρίην	φθάρηθι	φθαρῆναι	φθαρεις

ΠΑΡΑΓ. φθορά, φθόρος, άδιαφθαρτος, άδιάφθορος. [φθαρμα, φθάρσις, φθαρτός, φθορεϊς].

ΕΤΥΜ. από τῶ θ. φθερ- και τῶ πρόσφ. -j, φθερ-j-ω φθέρρω, φθειρω.

Τῶ θ. φθερ- με μετάπτ. γίνεται φθαρ- ε-φθάρ-ην και φθορ- ε-φθορα.

ΣΥΝΘ. με τās προθ. : από, διά κατά.

ΣΥΝΩΝ. άφαιρίζω, άπόλλυμι, λωβῶμαι, λυμαίνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ με αίτιατ. : εφθειρον τούς έν τῇ πόλει.

Ν. Ε ΛΛ: φθειρω=1) βλάπτω. «φθείρει την ύγειαν του», 2) (μηφ) διαφθειρω. σύνθ. διαφθειρω.

* **φοβῶ** (έω)=1) εκφοβίζω, τρομοκρατῶ, 2) αποθαρρύνω. πρτ. *εφόβου-
βονν*, μέλλ. *φοβήσω*, άορ. *εφόβησα*.

● Μέσ. *φοβοῦμαι*, πρτ. *εφοβούμην*, μέσ. μέλλ. *φοβήσομαι*, [παθ. φοβηθήσομαι, μέσ. άορ. *εφοβησάμην*], παθ. άορ. με μέσ. σημασ. *εφοβήθην*, πρκ. *πεφόβημαι*, ύπερσ. *επεφοβήμην*.

ΠΑΡΑΓ: φόβητρον, φοβητέον, [φόβηγμα, φοβητός, ἐκφόβησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιᾶσ. φόβος θ. φοβέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἐκ, κατά, σὺν, ὑπέρ.

ΣΥΝΩΝ. τοῦ φοβοῦμαι: δέδοικα, ὄκνῶ.

ΑΝΤΙΘ. θαρρῶ, τολμῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. α) τὸ ἔνεργ. μὲ αἰτιατ. . αἱ μὲν κάμηλοι ἐφόβουν τοὺς ἵππους'

β) τὸ μέσ. 1) μὲ αἰτιατ. : τὰς σπονδὰς μᾶλλον ἐφοβοῦμην.

2) μὲ ἐμπρόθ. προσθ.: ἀλλὰ φοβεῖται καὶ περὶ ἐμοῦ καὶ περὶ γυναικός.

3) μὲ ἀπαρ.: φοβοῦμαι διελέγχειν σε.

4) μὲ ἔνδοιαστ. πρότ. . νῦν δὲ φοβοῦμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἅμα ἡμάρτηκαμεν.

Ν. ΕΛΛ. φοβοῦμαι καὶ φοβᾶμαι=κατέχομαι ἀπὸ φόβον, τρομάζω ἀνησυχῶ. «φοβοῦμαι μὴ κρῶσῃ».

φράζω=1) ὑποδεικνύω, δηλώνω, 2) λέγω, 3) συμβουλεύω. πρτ. *ἔφραζον*, μέλλ. *φράσω*, ἀόρ. *ἔφρασα*, πρκ. *πέφρακα*.

- Μέσ. καὶ Παθ *φράζομαι* (=σκέπτομαι, νομίζω, σχεδιάζω). [πρτ. *ἐφραζόμην*, μέσ. μέλλ. *φράσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐφρασάμην*, παθ. ἀόρ. μὲ μέσ. σημασ. *ἐφράσθην*], πρκ. *πέφρασμα*.

ΠΑΡΑΓ φράσις, φραστήρ, φραστέον, εὐφραδής, [ἄφραστος, φραστικός, ἀνέκφραστος].

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ θ. φραδ- καὶ τὸ πρόσφ. -j, φραδ-j-ω φράζω.

ΣΥΝΩΝ λέγω, φημί, φάσκω, φθέγγομαι, δείκνυμι, φαίνω, διδάσκω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ.: καὶ φράζουσι & λέγει

2) μὲ δοτ. καὶ αἰτιατ.: τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς φράζουσι

3) μὲ δοτ. καὶ εἰδ. ἀπαρ.: ἀλλὰ ἐκέλευε φράσαι τοῖς ἑαυτοῦ ἰππεδοῖν ὑποδέχεσθαι.

4) μὲ εἰδ. πρώτασιν: φράζε Λυσίᾳ ὅτι ἠκούσαμεν λόγων

φράττω ἢ φράσσω=1) περικλείω διὰ φραγμοῦ, περιφράσσω, 2) ἀσφαλίζω, προστατεύω, ὀχυρώνω. πρτ. *ἔφραττον* ἢ *ἔφρασσον*, μέλλ. *φράξω*, ἀόρ. *ἔφραξα*, [πρκ: *πέφραγα*, ὑπερσ. *ἐπεφράγην* καὶ *ἐπεφράκειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. [μέσ. μέλλ. *φράζομαι* καὶ παθ. μέλλ. α' *φραχθήσομαι*, β' *φραγήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἔφραξάμην*, παθ. ἀόρ. α' *εφράχθην*, παθ. ἀόρ. β' *εφράγην*], πρκ. *πέφραγμα*.

ΠΑΡΑΓ. φράγμα, ἄφρακτος, ἀπόφραξις, διφρακτικόν, [φραγμός, φράκτης]

ΕΤΥΜ ἀπὸ τὸ ἀρχικόν θ. φρακ- καὶ μὲ μετὰθεσιν φραγ- καὶ τὸ πρόσφ -j, φράγ-j-ω φράττω

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ.: ἀντί, ἀπό, διὰ, ἐν, περί, σὺν.

ΣΥΝΤΑΞ. ἔνεργ. καὶ μέσον μὲ αἰτιατ.: ἐφράξαντο τὸ τεῖχος.

Ν. ΕΛΛ. φράζω=1) κατασκευάζω φραγμόν, περικλείω μὲ φράκτην, 2) ἀποφράσσω.

- * **φροντίζω**=1) σκέπτομαι, μελετώ, μεριμνῶ, προσέχω. 2) εξετάζω: πρτ. *ἐφροντίζον*, μέλλ. *φροντιῶ*, ἄορ. *ἐφροντίσισα*, πρκ. *πεφρόντισμαι*.
- Παθ. *φροντίζομαι*, [μέσ. μέλλ. φροντιοῦμαι, πρκ. πεφρόντισμαι].
 ΠΑΡΑΓ. φροντιστής, ἀφρόντιστος, φροντιστέον.
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. φροντίς -ίδιας θ. φροντίδ- καὶ τὸ πρόσφ. j, φροντίδ-j-ω, φροντίζω.
 ΣΥΝΘ. με τὴν πρόθεσιν ἐκ.
 ΣΥΝΩΝ. ἐπιμέλομαι, κήδομαι, μεριμνῶ, προμηθοῦμαι, προνοῶ.
 ΑΝΤΙΘ. ἕμελω, ὀλιγωρῶ.
 ΣΥΝΤΑΞ. 1) με γεν. ἢ με ἐμπρόθ. προσδ. εἰς γεν.: πρῶτον μὲν οὐ πό-
 λέμων φροντιεῖς.
 2) με αἰτιατ.: ὁλλὰ καὶ τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα.
 3) με ἐξηρητ. πρότασιν: ἀλλὰ φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι.
 Ν. ΕΛΛ. φροντίζω = μεριμνῶ, ἐπιμελοῦμαι. «φροντίζει πολὺ τὴν
 ὄγειαν του».

- * **φυλάττω ἢ φυλάσσω**=1) φυλάττω, 2) ἀγρυπνῶ, 3) προσέχω, 4) προστατεύω, ὑπερασπίζω, 5) παραφυλάττω, καρδοκῶ. πρτ. *ἐφύ-
 λαττον* καὶ *ἐφύλασσον*, μέλλ. *φυλάξω*, ἄορ. *ἐφύλαξα*, πρκ. *πε-
 φύλαχα*.
- Μέσ. καὶ Παθ. *φυλάττομαι* καὶ *φυλάσσομαι*, πρτ. *ἐφυλαττόμην*
 καὶ *ἐφυλασσόμην*, μέσ. μέλλ. καὶ με παθ. σημασ. *φυλάξομαι*,
 [παθ. μέλλ. φυλαχθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐφυλαξάμην*, παθ. ἄορ. *ἐ-
 φυλάχθην*, πρκ. *πεφύλαγμα*, [ὑπερσ. ἐπεφυλάγμην].
 ΠΑΡΑΓ. φυλακὴ, φυλακτήριος, φυλακτέος, ἀφύλακτος, [φυλακτήρ,
 φυλάκτωρ, φυλάκτης, φύλαγμα, φυλακτεῖον].
 ΕΤΥΜ. ἀπό τὸ οὐσιασ. φύλαξ θ. φυλακ- καὶ τὸ πρόσφ. -j φυλακ-
 j-ω φυλάττω.
 ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, διά, παρὰ, πρό, σύν.
 ΣΥΝΩΝ. φρουρῶ, τηρῶ
 ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) με αἰτιατ.: τῶς γε μὴν πολεμίους ἰπτεῖς φυ-
 λάττουσι
 2) με αἰτιατ. καὶ τελ. ἀπαρ.: ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ
 Κορίνθου περαιουθῆναι.
 3) με ἐμπρόθ. προσδ.: ἐφύλαττον περὶ τὰ βασιλεία.
 4) με ἐξηρητ. πρότασ.: ἐφύλαττε μὴ λάθοι αὐτὸν ὁ πατήρ
 ἐξελεῶν
 τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ.: ὄρω σὲ φυλαττόμενον ἡμᾶς.
 2) με γεν.: φυλασσομένους τῶν νεῶν.
 3) με ἐξηρητ. πρότ.: φυλάττου ὅπως μὴ ποιήσης.
 Ν. ΕΛΛ. φυλάττω, φυλάσσω καὶ φυλάω ἢ φυλάγω=1) προσέχω,
 φρουρῶ, 2) διατηρῶ, 3) ἐνεδρεῦω. σύνθ. διαφυλάττω, παραφυλάττω,
 προφυλάσσω.

- * **φύω**=γεννῶ, παράγω, κάνω νὰ φυτρώσῃ κάτι. πρτ. *ἔφυον*, [μέλλ.
 φύσω καὶ φυήσω], ἄορ. *ἔφυσα*.

- Μέσ. και Παθ. φύομαι, πρτ. *ἐφυόμην*, μέσ. μέλλ. *φύσομαι*, παθ. μέλλ. β' *φύησομαι*, ενεργ. άόρ. β' με μέσ. και παθ. σημασ. *ἔφυν* (=ἐγεννήθην), [παθ. άόρ. β' ἐφύην], ενεργ. πρκ. με μέσ. και παθ. σημασ. *πέφυκα* (=ἔχω γεννηθῆ, εἶμαι), ύπερσ. *ἔπεφύκειν*.

*Αντικατάστασις άορ. β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἔφυν	φύω	φύοιμι	—	φῦναι	φύς

Πρόσεχε τὰ όμόηχα

ἔφυν (άόρ.), ἔφουσα (άόρ.)=τοῦ φύω. ἔφην (πρτ.), ἔφησα (άόρ.)=τοῦ φημι

ΠΑΡΑΓ. φύμα, φύλον, φυλή, φύσις, φυτόν, ἔμφυτος, [φύη, εύφύης, φύλλον, φώς=άνθρωπος].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. φυ- και τὸ πρόσφ. -j, φύ j-ω φύω. Τὸ υ εἶναι άλλοτε μακρόν και άλλοτε βραχύ.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : άνά, έκ, έν, μετά, περί, πρόσ, σύν.

ΣΥΝΩΝ. γεννώ, τίκτω, έναδιδομι, γίγνομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ενεργ. : 1) με αίτιατ. : σοφοῦς υλεῖς ἔφυσεν.

τὸ μέσ. 1) με έμπρόθ προσδ. : ώρμησε φύεσθαι άπό τῆς ρίζης.

2) με γεν. : τῆς γάρ πέφυκα μητρός.

3) με άπαρ. : πεφύκασι γάρ ύπό τούτων κρατεῖσθαι.

Ό άόρ, ἔφυν και ό πρκ. *πέφυκα* χρησιμοποιοῦνται και

ώς συνδετικά και λαμβάνουν κατηγορούμενον. :

οἱτοι πεφύκασι κακονούστατοι.

Χ

- * **χαίρω**=1) κατέχομαι άπό χαράν, εἶμαι εύχαριστημένος. πρτ. *ἔχαιρον*, μέλλ. *χαιρήσω* [και χαρῶ, άόρ. *ἐχάιρησα*], παθ. άόρ. β' με ενεργ. σημασ. *ἐχάρην*, [πρκ. *κεχάρηκα*].

*Αντικατάστασις άορ.β'

δριστ.	ύποτ.	εύκτ.	προστ.	άπαρ.	μτχ.
ἐχάρην	χαρῶ	χαρεῖην	—	χαρήναι	χαρεῖς

ΠΑΡΑΓ. χάρις, χαρά, χαρτός, [χάρμα].

ΕΤΥΜ. άπό τὸ θ. χαρ- (*ἐ-χάρ-ην*) και τὸ πρόσφ. -j, χαρ-j-ω και με έπένθεσιν τοῦ -j, **χαίρω**. Άπό τὸ θ. χαιρ- και τὸ πρόσφ ε (η) **χαιρ-ή-σω**.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : επί πρό, σύν, ύπέρ.

ΣΥΝΩΝ. άγάλλομαι. εύφραίνομαι, ἤσομαι, τέρπομαι, γέγηθα.

ΑΝΤΙΘ. λυποῦμαι, άλγῶ

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: ἤκιστα χαίρουσι ταύτη τῇ καταστάσει.

2) με αιτιατ.: τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θηήσκοντας οὐ χαίρουσιν:

3) με κατηγ. μτχ.: οἱ νέοι χαίρουσιν ἀκούοντες ἐξεταζομένων τῶν ἀνθρώπων.

Ν. ΕΛΛ. χαίρω καὶ χαίρομαι=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) (μτφ.) ἀπολαμβάνω. «χαίρεται τῇ ζωῇ του». σύνθ. συγχαίρω.

χαλεπαίνω=1) ἀγριεύω, 2) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ πολύ. πρτ. *εχαλέπαινον*, μέλλ. *χαλεπανῶ*, ἀόρ. *εχαλέπηνα*.

• Μέσ. [*χαλεπαίνομαι* (οὐδεμία διαφορὰ σημασίας ἀπὸ τὸ ἐνεργ.)]. παθ. ἀόρ. με μέσ. σημασ. *εχαλεπάνθη*.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ ἐπίθ. *χαλεπός* θ. *χαλεπαν-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *χαλεπαν-j-ω* *χαλεπαίνω*, ὅπως ἀπὸ τὸ μέλας *μελαίνω*.

ΣΥΝΩΝ. ἀγανακτῶ, θυμοῦμαι, ὀργίζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἀσπάζομαι, φιλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ.: καὶ ἡμεῖς σοι χαλεπανοῦμεν.

2) με ἐμπρόθ. προσδ.: ὄρων αὐτοὺς τὰ παρόντα γαλεπαίνοντας:

* **χαρίζομαι** ἀποθ.=1) κάμνω τὸ χατήρι κάποιου, δεικνύω εὐνοίαν εἰς κάποιον, *χαρίζομαι*, 2) δίδω προθύμως, 3) ὑποχωρῶ. πρτ. *εχαρίζομαι*, μέσ. μέλλ. *χαρισθῆμαι* [καὶ *χαρισσομαι*, παθ. μέλλ. *χαρισθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *εχαρισάμην*, [παθ. ἀόρ. *εχαρίσθη*], πρκ. *κεχάρισμαι*, [ὑπερσ. *ἐκεχαρίσμη*].

ΠΑΡΑΓ. *χαριστήριος*, *χαριστέον*, *ἀχάριστος*, *εὐχάριστος*, [*χάρισμα*, *χαρισμός*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *χάρις* θ. *χαριτ-* καὶ τὸ πρόσφ. *-j*, *χαριτ-j-ομαι* *χαρίζομαι*.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ.: ἀντί, ἐπί, κατά, πρὸς.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με δοτ. ἦν δὲ τῷ θυμῷ χαρίζομεθα.

2) με δοτ. καὶ αιτιατ.: τάδε οὖν μοι ἐκ τοῦ λοιποῦ χάρισαι:

Ν. ΕΛΛ. *χαρίζω*=1) δίδω εἰς κάποιον δῶρον, 2) ἀπαλλάσσω «τοῦ χάρισαν τὴν ποινὴν». *χαρίζομαι*=1) κάμνω χάριν εἰς κάποιον, εὐνοῶ κάποιον, 2) μεροληπτῶ.

χειροῦμαι (δομαι) ἀποθ.=καταβάλλω, νικῶ, ὑποτάσσω. πρτ. *εχειροῦμαι*, μέσ. μέλλ. *χειρώσομαι*, παθ. μέλλ. *χειρωθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *εχειρωσάμην*, παθ. ἀόρ. *εχειρώθη*, πρκ. *κεχειρωμαι*.

ΠΑΡΑΓ. *χειρώσις*, *ἀχειρωτος*, *χειρωτικός*, [*χειρωμα*, *χειρωτής*].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. *χειρ* θ. *χειρό ω-ῶ*, κατ' ἀναλογίαν πρὸς ἄλλα ῥήματα εἰς *-ύω*.

ΣΥΝΩΝ. αἰρῶ, δουλοῦμαι, λαμβάνω, καταστρέφεμαι, παρίσταμαι.

ΣΥΝΤΑΞ. με αιτιατ.: τούτους ἐχειρώσατο ἐν τρισὶν ἡμέραις.

* **χέω**=1) χύνω, ἀφίνω κάτι νὰ ρεύσῃ (ἐπὶ ὑγρῶν), 2) διασπείρω (ἐπὶ στερεῶν). ἔνεστ. (πάντοτε σύνθετος) *ἐγχεώ*, πρτ. *ἐνέχεον*, μέλλ. μόνον τὸ γ' ἐν. *ἐγχεῖ*, ἀόρ. *ἐχεα* [καὶ *ἐχουσα* ἢ *ἐχευσα*, πρκ. *κέχουκα*].

• Μέσ. καὶ Παθ. *χέομαι*, πρτ. *ἐχεόμην*, μέσ. μέλλ. *χέομαι*, παθ. μέλλ. *χυθήσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐχεάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχύθη*, πρκ. *κέχουμαι*, ὑπερσ. *ἐκεχύμην*.

Ὁ ἔνεστ. καὶ μέλλ. ἔνεργ. καὶ μέσ. συμπύπτουν.

ΠΑΡΑΓ. χοή, χόθην, χῶμα, χυμός, χυλός, χυτός, χύτρα, οἰνοχόος, [χεῦμα, χοός, χυδαίος, χύσις, χότης].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. χεF- χεF-ω, χέω· ἀπὸ τὸ θ. χεF- καὶ μετὰπτώσιν *χυ-* ἢ *χύ-*θην.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. : ἀντί, διὰ, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, σὺν.

ΣΥΝΩΝ σπεύδω :

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : ὅταν βορέας χιούνα χέῃ.

2) μετὰ δοτ. καὶ αἰτιατ. : ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην.

Ν ΣΛΑ. χύνω=1) ὅ,τι καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα, 2) λυώνω. «χυνω μολόβι». χύνομαι=1) διασκορπίζομαι, 2) ἐμβάλλω, 3) (μτφ.) ἐπιτίθεμαι.

χορηγῶ (έω)=1) ὀδηγῶ χορόν, 2) καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ χοροῦ, 3) (μτφ.) παρέχω τὰ μέσα, διευκολύνω. πρτ. *ἐχορήγουν*, μέλλ. *χορηγήσω*, ἀόρ. *ἐχορήγησα*, πρκ. *κεχορήγηκα*.

• Μέσ. καὶ Παθ. *χορηγοῦμαι*, [παθ. ἀόρ. ἐχορηγήθην, πρκ. κεχορήγημαι].

ΠΑΡΑΓ. χορήγιον, [χορήγημα, χορηγητής, χορήγησις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιασ. χορηγός θ. χορηγέ-ω-ῶ, παρασύνθετον.

ΣΥΝΘ. μετὰς προθ. : ἀντί καὶ κατά.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μετὰ αἰτιατ. : καὶ δοτ. : ἀλλὰ καὶ βασιλέα χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προτρέφονται.

2) μετὰ δοτ. : χορόν. ᾧ χορηγοῖην

Ν. ΕΛΛ. χορηγῶ=παρέχω κάτι, καταβάλλω τὴν δαπάνην διὰ κάτι. σύνθ. ἐπιχορηγῶ.

* **χῶ** καὶ **χώννυμι** καὶ **χωννύω**=1) συσσωρεύω χῶμα, 2) σκεπάζω μετὰ χῶμα, 3) κατασκευάζω πρόχωμα, 4) ἐγειρω τύμβον. πρτ. *ἐχουν* καὶ *ἐχώννυσον*, μέλλ. *χῶσω*, ἀόρ. *ἐχουσα*, πρκ. *κέχουκα*.

• Παθ. [χώννυμαι καὶ προσχοῦμαι], πρτ. *ἐχούμην*, [παθ. μέλλ. χωθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχουσάμην], παθ. ἀόρ. *ἐχῶσθην*, πρκ. *κέχουσαι*.

ΠΑΡΑΓ. χῶμα, χῶσις.

ΕΤΥΜ. 1) ἀπὸ τὸ θ. χο- χῶ. 2) ἀπὸ τὸ θ. χωσ- καὶ τὸ πρόσφ. νυ χῶσ-νυ-μι χών-νυ-μι.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἀνά, ἀπό, κατά, πρό, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. σκεπάζω, κρύπτω, καλύπτω, κατορύσσω, θάπτω.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αίτιατ. : καί τό μνημα πολλοί χώσοοι.

2) ἀπολύτως (έννοουμένου τοῦ συστοίχου ἀντικ.) : ἡμέρας
ἔχου ἐβδομήκοντα.

Ν. ΕΛΛ. χώνω=1) σκεπάζω με χῶμα, θάπτω, 2) (μτφ.) κρύπτω.

* **χρή** (ἀπόρσ.)=εἶναι περρωμένον, εἶναι ἀναγκαῖον, εἶναι ἀνάγκη.
πρτ. *χρῆν* καί *ἐχρῆν*, μέλλ. *χρήσει*.

Ἄντικατάστασις ἔνεστ.

ὀριστ.	ὀποτ.	εὐκτ.	προστ.	ἀπαρ	μτχ
χρή	χρῆ	χρείη	—	χρήναι	χρεών

ΕΤΥΜ: ἀπό τό ἀχρηστον οὐοιασ. *χρή* (=ἀνάγκη) καί τό ρ. ἔστι· τό ἔστι παραλείπεται καί οὕτως ἡ λέξις *χρή* ἔγινε ρῆμα. Οἱ ἄλλοι τύποι τοῦ ἔνεστ. προήλθον ἀπό συνεκφορὰν καί συγχώνευσιν τοῦ *χρή* με τοὺς ἀντιστοίχους τύπους τοῦ εἰμί. Π.χ πρτ. *χρή* + *ῆν* = *χρῆν*, ὀποτ. *χρή* + *ῆ* = *χρῆ*, εὐκτ. *χρή* + *εἶη* = *χρείη*, ἀπαρ. *χρή* + *εἶναι* = *χρήναι*, μτχ. *χρή* + *ῶν* = *χρεών*.

ΣΥΝΩΝ. δεῖ, πρέπει, προσήκει, ἀρωόττει

ΣΥΝΤΑΞ. με ἀπαρ· ὡς ὑποκ. ὅπως τὰ ἄλλα ἀπόρσωπα : ἐβουλεύοντο τί *χρή* ποιεῖν

χρίω=1) ἀλείφω, ἐξαλείφω, 2) χρωματίζω. [πρτ. ἔχριον, μέλλ. χρίσω, ἄορ. ἔχρισσα, πρκ. κέχρικα].

- Μέσ. *χρίσμαι*, πρτ. *ἐχρίσμην*, [μέσ. μέλλ. χρίσμαι, παθ. μέλλ. χρισθήσομαι], μέσ. ἄορ. *ἐχρισάμην*, [παθ. ἄορ. ἐχρισθην], πρκ. *κέχρικα* [καί κέχρισμαι], ὑπερσ. *ἐκεχρίσμην* [καί ἐκεχρίσμην].

Δι' ὁμότηχα βλέπε *χρῶμαι*

ΠΑΡΑΓ. χρίμα, [χριστός, χρίσμα, χρίσις, χριστέον, χριστής].

ΕΤΥΜ: ἀπό τό θ. *χρισ-* *χρισ-ω-χρίω*. Τό *ι* εἶναι μακρόν.

ΣΥΝΘ. με τὰς προθ. : ἐν καί ὑπό.

ΣΥΝΩΝ. ἀλείφω, χραίνω.

ΣΥΝΤΑΞ. με αίτιατ. (ἐνεργ. καί μέσ.) : τὸν ἐνδυτήρα πέπλον ἔχριον.

Ν ΕΛΛ. *χρίω* καί *χρίζω* = 1) ἀλείφω. 2) ἀναγορεύω, ἀνακηρύσσω, «τὸν ἔχρισαν ὑποψήφιον».

χρῶ, **χράω** καί **χρήω**=1) χορηγῶ πᾶν τό ἀναγκαῖον, 2) δίδω χρησμόν, ἀποφαίνομαι, διακηρύσσω. [πρτ. ἔχρων, μέλλ. χρήσω], ἄορ. *ἐχρησα*.

- Μέσ. *χρῶμαι* (=1) συμβουλεύομαι κάποιον θεόν ἢ μαντεῖον, 2) ἐρωτῶ τὸν θεὸν ἢ τὸ μαντεῖον).

- Παθ. *χρῶμαι* (=χρησιμοδοτοῦμαι, παρέχομαι ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ θεοῦ). πρτ. *ἐχρῶμην*, [μέσ. μέλλ. *χρήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐχρησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχρησθήην*, [πρκ. *κέρημαι* καὶ *κέρησμαι*; ὑπερσ. *ἐκεχρήμην* καὶ *ἐκεχρήσμην*].

Δι' ὁμότηα βλέπε *χρῶμαι*.

ΠΑΡΑΓ. χρησμός, χρηστήριον, πειθόχρηστος, [χρηστήρ, χρήστης, χρησμοφδός].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *χρη-* *χρήω*.

ΣΥΝΩΝ. μαντεύομαι, προλέγω, προφητεύω, χρησμοφδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἐνεργ. 1) μὲ ἀιτιατ. καὶ δοτ. : *χρηζόν μοι τὴν ἰουγυα*.

ὁ θεὸς τόν τε τάφον ὑστερον ἐχρησε τοῖς Λακεδαιμονίοις μετενεγκεῖν.

2) μὲ ἀιτιατ. : σοὶ δὲ δρᾶν ἐξεστίν, ἃ χρῆς.

- * *χρῶμαι* (*χρήομαι*)· ἀποθ.=1) χρησιμοποιοῦ, ἔχω σχέσεις. πρτ. *ἐχρῶμην*, μέσ. μέλλ. *χρήσομαι*, [παθ. μέλλ. *χρησθήσομαι*], μέσ. ἀόρ. *ἐχρησάμην*, παθ. ἀόρ. *ἐχρησθήην*, πρκ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *κέρημαι*, ὑπερσ. μὲ ἐνεργ. σημασ. *ἐκεχρήμην*.

Κλίσις ἐνεστ. καὶ πρτ

ὄριστ. καὶ *ὑποτ.* *χρῶμαι*, *χρηῖ*, *χρηῖται*, *χρώμεθα*, *χρησθε*, *χρῶνται*

εὐκτ. *χρώμην*, *χρῶο*, *χρῶτο*, *χρώμεθα*, *χρῶσθε*, *χρῶντο*.

πρσστ. *χρῶ*, *χρήσθω*, *χρησθε*. *χρήσθων*.

ἀπαρ. *χρησθαι*. *μτχ.* *χρώμενος*.

πρτ. *ἐχρῶμην*, *ἐχρῶ*, *ἐχρητο*, *ἐχρώμεθα*, *ἐχρησθε*, *ἐχρῶντο*.

Πρόσεχε τὰ ὁμοιὰ

χρήσομαι-χρησθήσομαι (μέλλ.), *ἐχρησάμην-ἐχρησθήην* (ἀόρ), *κέρημαι* (πρκ), *ἐκεχρήμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *χρῶμαι*.

χρήσομαι-χρησθήσομαι (μέλλ.), *ἐχρησάμην-ἐχρησθήην* (ἀόρ), *κέρημαι* (πρκ), *ἐκεχρήμην* (ὑπερσ.)=τοῦ *χρήομαι*

ΠΑΡΑΓ. χρῆσις, χρῆμα, χρηστέον, χρηστός, ἀχρηστος.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *χρήομαι*—*ῶμαι*. Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὰ εἰς -*ᾶω*, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἔχει χαρακτηῖρα *η* ἔχει *η* ἢ *η*, ὅπου τὰ εἰς -*ᾶω* ἔχουν *α* ἢ *ε*.

ΣΥΝΘ μὲ τὰς προθ : ἀπό, διά, ἐπί, κατά, πρὸς.

ΣΥΝΩΝι μεταχειρίζομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ δοτ. : *χρῶνται* δὲ αἱ ἀρχαὶ τοῖς μένουσι τῶν ἐφήβων.

2) μὲ δύο δοτ. (ἐκ τῶν ὁποίων ἢ μία κατηγ. τῆς ἄλλης),

οὔτε φίλω οὔτ' ἐχθρῶ πῶποτ' ἐχρησάμην αὐτῶ.

χωρῶ (ἔω)=*παραχωρῶ* τὴν θέσιν μου, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπι-

σθοχωρῶ, 2) προβαίνω, προχωρῶ, συνεχίζω, 3) ἐπιτυγχάνω. πρτ. *ἐχώρου*, μέλλ. *χωρήσω* καὶ μέσ. μέλλ. με ἐνεργ. σημασ. *χωρήσομαι*, ἄορ. *ἐχώρησα*, πρκ. *κεχώρηκα*, ὑπερσ. *ἐκεχωρήκειν*.

- Παθ. [χωροῦμαι], πρτ. *ἐχωρούμην*, [μέλλ. *χωρηθήσομαι*], ἄορ: *ἐχωρήθην*, πρκ. *κεχώρημαι*.

Πρόοιχε τὰ ὁμόηχα

<p>ἐχώρησα (ἄορ.), κεχώρηκα (πρκ.), χωρηθήσομαι (μέλλ.), ἐχωρήθην (ἄορ.), κεχώρημαι (πρκ.)=τοῦ χωρῶ. ἐχώρισα (ἄορ.), κεχώρικα (πρκ.), χωρισθήσομαι (μέλλ.), ἐχωρίσθην (ἄορ.), κεχώρισμαι (πρκ.)=τοῦ χωρίζω.</p>
--

ΠΑΡΑΓ. ἀναχώρησις, ὑποχώρησις, ἀναχωρητέον, [χώρημα, ἀναχώρημα, χώρασις].

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ οὐσιαστ: *χώρος* θ. *χωρέ-ω-ῶ*.

ΣΥΝΘ. με πολλὰς προθ. : *ἐγ-χωρεῖ* (ἀπρόσ.)=εἶναι δυνατόν, εἶναι ἐπιτετραμμένον.

ΣΥΝΩΝ. προβαίνω, προπορεύομαι, προέρχομαι.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με ἐμπρόθ. προσδ καὶ ἐπιρρ. προσδ. : Ἐπειτα ἐχώρου κατὰ τὴν ἀμαξίτον. ὁμοσε χωροῦσιν οἱ Συρακόσιοι:

2) σπανίως με αἰτιατ. : οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνηλθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις.

N: ΕΛΛ. *χωρῶ* καὶ *χωράω* = 1) δύναμαι νὰ περιλάβω, 2) εὐρίσκω *χώρον*. συνθ. *ἀναχωρῶ*, *ἐκχωρῶ*, *παραχωρῶ*, *ὑποχωρῶ* κλπ.

Ψ

ψέγω=κατακρίνω, κατηγορῶ. πρτ. *ἔψεγον*, μέλλ. *ψέξω*, ἄορ. *ἔψεξα*.

- Παθ. *ψέγομαι*, [πρκ. *ἔψεγμα*].

ΠΑΡΑΓ. ψόγος, ψεκτός, ψέκτης.

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. *ψέγ- ψέγω*.

ΣΥΝΘ. διαψέγω

ΣΥΝΩΝ. αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, κατηγοροῦ, ἐπιτιμῶ, μέμφομαι, λοιδορῶ, ὀνειδίζω.

ΑΝΤΙΘ. ἐπαινῶ, εὐλογῶ, ἐγκωμιάζω

ΣΥΝΤΑΞ. 1) με αἰτιατ. : τούτους ψέξουσι.

2) με δύο αἰτιατ. : ἃ ψέγομεν τὸν ἔρωτα.

3) με αἰτιατ. καὶ ἐμπρόθ. προσδ. : ἐπὶ ταύτῃ τῇ διατριβῇ *ἔψεγεν* αὐτόν.

ψεύδω=1) ἔξαπατῶ κάποιον με ψευδολογίες, 2) διαψεύδω, 3) παραιοῦ. πρτ. *ἔψευδον*, μέλλ. *ψεύσω* καὶ δωρ. *ψευσῶ*, ἄορ. *ἔψευσα*.

- Μέσ. *ψεύδομαι* (=1) λέγω ψεύδη, ψευδολογῶ, 2) προσποιοῦμαι

3) *πλανῶμαι*). πρτ. *ἔψευδόμην*, μέσ. μέλλ. *ψεύσομαι*, [παθ. μέλλ. *ψευσθήσομαι*], μέσ. ἄορ. *ἔψευσάμην*, παθ. ἄορ. και με μέσ. σημασ. *ἔψευσθην*, πρκ. *ἔψευσαι*, ὑπερσ. *ἔψευσμην*.

ΠΑΡΑΓ. ψευδής, ψεῦδος, ψεῦδομα, [ψεῦδοτης, ψεῦμα, διάψευσις].

ΕΤΥΜ. ἀπό τό θ. ψευδ- ψεύδ-ω.

ΣΥΝΘ: με τὰς προθ.: διά, ἐπί, κατά.

ΣΥΝΩΝ. ἀπατῶ, φενακίζω, ψευδολογῶ.

ΑΝΤΙΘ. ἀληθεύω, ὄψευδῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ: με αἰτιατ. και γεν.: και με ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ τὸ μέσ. 1) με γεν.: ἐψέλοσσο τῶν ἐλπίδων.

2) με αἰτιατ.: & ὤμοσεν ἔψέλοσσο.

Ν. ΕΛΛ. διαψεύδω=ἐμφανίζω ἢ ἀποδεικνύω κάποιον ψεύτην. ψεύδομαι, διαψεύδομαι.

* *ψηφίζω*=λογαριάζω ἢ ἀριθμῶ με ψηφίδας (χαλίγια). Ἐπὸ τοὺς ἀττ: πεξ: χρησιμοποιεῖται μόνον σύνθετον: *ἐπιψηφίζω*=θέτω κάτι εἰς ψηφοφορίαν. πρτ. *ἐπεψήφισον*, μέλλ. *ἐπιψηφιδῶ*, ἄορ. *ἐπεψήφισα*, πρκ. *ἐπεψήφισα*, ὑπερσ. *ἐπεψηφικῶς ἦν*.

● Μέσ. *ψηφίζομαι* (=1) δίδω τὴν ψῆφον μου, ψηφίζω, ψηφοφορῶ 2) ἐγκρίνω, ἀποφασίζω με τὴν ψῆφον μου).

● Μέσ. *ψηφίζομαι* (=ἀποφασίζομαι διὰ ψηφοφορίας, ἐπιδοκιμάζομαι). πρτ. *ἐψηφισάμην*, μέσ. μέλλ. *ψηφισθῶμαι*, παθ. μέλλ. *ψηφισθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἐψηφισάμην*, παθ. ἄορ. *ἐψηφισθην*, πρκ. *ἐψηφισμαι*, ὑπερσ. *ἐψηφισμην*.

ΠΑΡΑΓ: καταψήφισις, διαψήφισις, ἀποψήφισις, ψήφισμα, [ἐπιψήφισις, ψηφισμός, ψηφιστός].

ΕΤΥΜ: ἀπό οὐσιασ. ψῆφος θ. ψηφιδ- και τὸ πρόσφ: -j, ψηφιδ-j-ω — ψηφίζω, κατά τὰ εἰς -ίζω ὀδοντικὸλῆκτα.

ΣΥΝΘ: ἀποψηφίζομαι (=ἀθαῶνω), καταψηφίζομαι (=καταδικάζω) ἀναψηφίζω =θέτω πάλιν ζήτημα πρὸς ψηφοφορίαν) ἐπιψηφίζω (=θέτω εἰς ψηφοφορίαν), διαψηφίζομαι (=ἀποφασίζω με τὴν ψῆφον μου).

ΣΥΝΩΝ. ἐπιχειροτονῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. τὸ ἔνεργ. με αἰτιατ.: και οὐ ἐπιψήφισε ταῦτο:

τὸ μέσ. 1) με αἰτιατ.: ψηφισσῶμαι μὲν ἤδη τὴν βοήθειαν.

2) με αἰτιατ. και δοτ.: τὸν κλῆρον ὃν ὑμεῖς αὐτῇ ἐψηφισασθε.

3) με ἀπαρ.: ἐψηφισαντο βοθεῖν πανδημεί.

Ν. ΕΛΛ. ψηφίζω=ψηφοφορῶ, δίδω ψῆφον. καταψηφίζω=ἀπορρίπτω διὰ τῆς ψήφου μου.

ψύχω=1) πνέω, φυσῶ, 2) δροσίζω, 3) στεγνώνω [πρτ. *ἔψυχον*, μέλλ. *ψύξω*], ἄορ. *ἔψυξα*, [πρκ. *ἔψυχα*].

● Παθ. *ψύχομαι*, [παθ. μέλλ. α' ψυχθήσομαι και β' ψυχθήσομαι ἢ

ψυγήσομαι], παθ. ἄορ. α' *ἐψύχθην*, παθ. ἄορ. β' *ἐψύχην* [καὶ ἐψύγην], πρκ. *ἐψυγμαι*.

ΠΑΡΑΓ. ψυκτήρ, [ψυκτήριον, ψυχή, ψυχος, ψυχρός, ψυκτος, ψυγμα, ψυγμός, ψυκτικός, ψύξις]

ΕΤΥΜ. ἀπὸ τὸ θ. ψυχ- ψύχω:

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά.

ΣΥΝΩΝ. πήγνυμι, ζηραίνω.

ΑΝΤΙΘ. θερμσίνω, θάλλω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: τὰς μὲν οὖν ναυς οὐκ ἔστιν διαψόξαι.

Ω

ὠθῶ (έω)=1) σπρώχνω, μετακινῶ, ἀπομακρύνω, 2) ἀποκρούω, 3) ἐξορίζω, ἐκδιώκω. πρτ. *ἔωθουν*, μέλλ. *ὄσω* [καὶ ὠθήσω], ἄορ. *ἔωσα* [καὶ ὄθησα, πρκ. *ἔωκα*, ὑπερσ. *ἔώκειν*].

- Μέσ. καὶ Παθ. *ὠθούμαι*, πρτ. *ἔωθούμην*, μέσ. μέλλ. *ὄσομαι*, παθ. μέλλ. *ὠσθήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔωσάμην*, παθ. ἄορ. *ἔωσθην*, πρκ. *ἔωσμαι*.

Ἐντικατάστασις ἄορ. α'

ὄριστ.	ὑποτ.	εὐκτ	προστ.	ἀπαρ.	μτχ.
ἔωσα	ὄσω	ὄσαιμι	ὄσον	ὄσαι	ὄσας

ΠΑΡΑΓ. ὠθισμός, ἄπωοις, ἐξώστης, [ἀπωστέυς, ἀπωστέα, ὄθημα, ὄθησις, ὄσις, ἄνωσις].

ΕΤΥΜ. πὸ τὸ θ. Fωθ- καὶ τὸ πρόσφ ε (η), Fωθ-ε ω ὠθέ-ω-ὠθῶ, ἢ σὺλλ. αἰθῆσις ε ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικὸν F.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ.: ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ, σὺν κλπ.

ΣΥΝΩΝ. ἀποδιώκω, ἀποκρούω βιάζομαι.

ΑΝΤΙΘ. ἔλκω, ἐπισπῶμαι σύρω.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ.: καὶ ἔωθαι με εἰς τὰς λιθοτομίας.

Ν. ΕΛΛ. ὠθῶ=1) σπρώχνω, 2) ἐπισπεύδω. σὺνθ. ἀπωθῶ, ἐξωθῶ, πρρωθῶ

- * ὠνούμαι (έομαι)· ἀποθ.=1) ἀγοράζω, 2) ἐνοικιάζω, 3) δωροδοκῶ. πρτ. *ἔωνούμην*, μέσ. μέλλ. *ὠνήσομαι*, [παθ. μέλλ. ὠνηθήσομαι], μέσ. ἄορ. α' *ἐπριάμην* [καὶ ἔωνησάμην καὶ ὠνησάμην], παθ. ἄορ. *ἔωνήθην*, πρκ. *ἔώνημαι*, ὑπερσ. *ἔωνήμην*.

Ἐντικατάστασις ἀορ.

ὄριστ. ἐπριάμην	ὑποτ. πρίωμαι	εὐκτ. πριαίμην	προστ. πρίω ἢ πρίασο	ἀπαρ. πρίασθαι	μτχ. πριαίμενος
--------------------	------------------	-------------------	----------------------------	-------------------	--------------------

ΠΑΡΑΓ. ὠνή, ὠνησις, ὠνητέος, ὠνητής, ὠνητός, ἀργυρώνητος, [ὠνημα, ὠνήτωρ, ὠνιος].

ΕΤΥΜ. ὀπό τὸ θ. *Ῥων-* καὶ τὸ πρόσφ. *-ε (η)*, *Ῥων-ε ομαι ὠνέ-ομαι ὠνοῦμαι* καὶ *ὠν-ή-σομαι*. Ἡ ἀΰξησις *ε* ὀφείλεται εἰς τὸ ἀρχικόν *Ῥ*: *ΣΥΝΘ.* μὲ τὰς προθ. : ἀντί, ἔξ, πρός, σύν.

ΣΥΝΩΝ. ἀγοράζω.

ΑΝΤΙΘ. ἀποδίδομαι, πιπράσκω, πωλῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. 1) μὲ αἰτιατ. : εἴ τις ἐν Πελοποννήσῳ τινὰς ὠνεῖται.

2) μὲ αἰτιατ. καὶ γεν. (ἀξίας) : ὅστις ἀργύρου με ὠνήσεται.

3) μὲ αἰτιατ. καὶ ἐμπροθ. προσδ. : καὶ οἰκίας καὶ τέλη ὠνοῦνται παρὰ τῆς πόλεως.

* ὠφελῶ (έω)=1) βοηθῶ, ὑποστηρίζω, 2) ὠφελῶ, εἶμαι χρήσιμος: *πρτ. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελήσω, ἀόρ. ὠφέλησα, πρκ. ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν.*

• Μέσ. καὶ Παθ. *ὠφελούμαι, πρτ. ὠφελούμην, μέσ. μέλλ. καὶ μέ παθ. σημασ. ὠφελήσομαι, παθ. μέλλ. ὠφελήθησομαι, παθ. ἀόρ. ὠφελήθηην, πρκ. ὠφέλημα, ὑπερσ. ὠφελήμην.*

ΠΑΡΑΓ: ὠφέλημα, ὠφελητέος, ἀνωφέλητος, [ὠφέλησις, ἀνωφελής].

ΕΤΥΜ: ἀπὸ τὸ ἀχρηστον ἐπίθ. : ὠφελής θ. ὠφελεσ-ω ὠφελέ-ω-ῶ.

ΣΥΝΘ. μὲ τὰς προθ. . ἀντί, ἐπί, σύν.

ΣΥΝΩΝ. λυσιτελεῶ, ὀνίνημι, εὖ ποιῶ.

ΑΝΤΙΘ. αἰκίζω, βλάπτω, ζημιῶ.

ΣΥΝΤΑΞ. μὲ αἰτιατ. . καὶ ὠφέλει τοὺς Ἕλληνας.

Ν. ΕΛΛ. ὠφελῶ=παρέχω ὠφέλειαν, ἐξυπηρετῶ, κάμνω καλόν. «δὲν μὲ ὠφέλησε τὸ φάρμακον». σύνθ. *ἐπωφελούμαι.*

Α Ν Ω Μ Α Λ Α Ο Ν Ο Μ Α Τ Α

ἄλας (ό, ή), 1) ὁ ἄλατι, 2) ἡ ἄλας=ἡ θάλασσα. ἄλός, ἀλί, ἄλα
δοτ. πληθ. ἄλασι, τὰ λοιπὰ ὀμαλῶς.

ἀμνός (ό), ἀμνοῦ καὶ ἀρνός, ἀρνί, ἀρνα. ἀρνες, ἀρνῶν, ἀρνάσι, ἀρνας.

Ἀπόλλων (ό), Ἀπόλλωνος, Ἀπόλλωνι, Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω,
Ἀπολλον.

ἄστυ (τό), (=ἡ πόλις), ἄστεως, ἄστει, ἄστυ. πληθ. ἄστη, ἄστεων, ἄστε-
σι, ἄστη

* **βορρᾶς** (ό), βορέου καὶ βορρᾶ, βορρᾶ, βορράν, βορρά.

βοῦς (ό, ή), βοός, βοῖ, βοῦν, βοῦ, πληθ. βόες, βοῶν, βουσί, βοῦς, βόες.

γέρας (τό), (=τό βραβεῖον), γέρως, γέρα, γέρας, γέρας. πληθ. γέρα,
γερῶν, γέρασι, γέρα, γέρα.

γῆρας (τό), γήρως, γήρα, γῆρας, γῆρας. πληθ. δὲν ἔχει.

γυνή (ή), γυναικός, γυναικί, γυναικίκα, γύναι. πληθ. γυναικίκες, γυναικῶν,
γυναιξί, γυναικίκα, γυναικίκες.

δάς (ή), (=ἡ δᾶδα), δαδός, δαδί, δᾶδα, δᾶς. πληθ. δᾶδες, Εἰδῶν, δασι
δᾶδας. δᾶδες.

Δημήτηρ (ή), Δήμητρος, Δήμητρι, Δήμητρα, Δήμητερ.

ἔγχελος ἢ **ἔγχέλυς** (ή), (=τό χέλι), ἐγγέλυος καὶ ἐγγέλεως, ἐγγέλυι καὶ
ἐγγέλει, ἔγγελον, ἔγγελου. πληθ. ἐγγέλεις καὶ ἐγγέλυες, ἐγγέλεων-ἐγ-
χελέων καὶ ἐγγελύων, ἐγγέλεισι καὶ ἐγγέλυσι, ἐγγέλεις καὶ ἐγγέλυς,
ἐγγέλεις καὶ ἐγγέλυες.

Ζεὺς (ό), Διός, Δί, Δία, Ζεῦ. Εἰς τοὺς ποιητὰς καὶ Ζήν, Ζηνός, Ζηνί
Ζῆνα.

ἦπαρ (τό), (=τό συκώτι), ἦπατος, ἦπατι, ἦπαρ. πληθ. ἦπατα, ἦπάτων,
ἦपाσι, ἦπατα.

ἦώ (ή), (=ἡ αὐγή), ἦοῦς, ἦοί, ἦω, ἦως.

Θαλής (ό), Θαλοῦ καὶ Θάλεω, Θαλή, Θαλήν, Θαλή. Εἰς τοὺς ποιητὰς
κυρίως μεταγενεστ. καὶ Θάλητος, Θάλητι, Θάλητα.

θέμις (ή), (=ἡ δικαιοσύνη), θέμιδος, θεμιδι, θέμιν, θέμι.

θρίξ (ή), τριχός, τριχί, τρίχα, θρίξ. πληθ. τρίχες, τριχῶν, θριξί, τρίχας,
τρίχες.

ἶρις (ή), (=τό οὐράνιον τόξον), ἶριδος, ἶριδι, ἶριν, ἶρι.

ἶς (ή), (=ἰσχύς, δύναμις, νεῦρον), ἶνός, ἶνί, ἶνα. πληθ. ἶνες, ἶνῶν, ἶνεσι,
ἶνας.

κέρας (τό), κέρως, καὶ κέρατος, κέρα καὶ κέρατι, κέρας. πληθ. κέρα,
κέρατα, κερῶν, κέρασι, κέρα.

κύων (ό,ή), κυνός, κυνί, κύνα, κύον. πληθ. κύνες, κυνῶν, κυσί, κύνας,
κύνες.

λαγῶς ἢ **λαγῶς** (ὁ), λαγῶ ἢ λαγῶ, λαγῶ ἢ λαγῶ, λαγῶν ἢ λαγῶν ἢ λαγῶ, λαγῶς ἢ λαγῶς. πληθ. λαγῶ. λαγῶν ἢ λαγῶν, λαγῶς, λαγῶς, λαγῶ.

λεχῶ (ἡ), λεχῶς, λεχοῖ, λεχῶ, λεχοῖ. πληθ. λεχοῖ, λεχῶν, λεχοῖς, λεχούς, λεχοῖ.

μάρτυς (ὁ, ἡ), μάρτυρος, μάρτυρι, μάρτυρα-μάρτυν, μάρτυς· πληθ. μάρτυρες, μαρτύρων, μάρτυσι καὶ μάρτυροι, μάρτυρας, μάρτυρες.

ναῦς, (ἡ) νεῶς, νηί, ναῦν, ναῦ· πληθ. νῆες, νεῶν, ναυσί, ναῦς, νῆες·

δνειρον (τό), καὶ δνειρος (ὁ), δνειρου καὶ οὔτω καθ' ἐξῆς, κατὰ τὴν β' κλίσιν ἀλλὰ καὶ δνειράτος, δνειράτι, κατὰ τὴν γ' κλίσιν· πληθ. δνειράτα, δνειράτων, δνειρασι, δνειράτα (γ' κλίσις):

ὄος (τό), (=τό αὐτί), ὠτός, ὠτί, οὔς, οὔς. πληθ. ὄτα, ὄτων, ὠσί, ὄτα.

Πνύξ (ἡ), (=Πνύκα), Πυκνός, Πυκνί, Πύκνα, οἱ τύποι: Πνυκός, Πνυκί, Πνύκα, εἶναι μεταγενέστεροι.

Ποσειδῶν (ὁ), Ποσειδῶνος ἢ Ποσειδῶ, Ποσειδῶνι, Ποσειδῶνα ἢ Ποσειδῶ, Πόσειδον.

πρεσβευτής (ὁ), πρεσβευτοῦ, πρεσβευτῆ πρεσβευτήν, πρεσβευτά, (α' κλίσις). πληθ. πρέσβεις, πρέσβων, πρέσβεισι, πρέσβεις, πρέσβεις, (γ' κλίσις).

πῦρ (τό), πυρός, πυρί, πῦρ, (γ' κλίσις). πληθ. πυρά, πυρῶν, πυροῖς, πυρά (β' κλίσις).

σκότος (ὁ), σκότου, σκότῳ, σκότον (β' κλίσις).

σκότος (τό), σκότους, σκοτει, σκότος (γ' κλίσις).

τύραις (ἡ, (=όχυρόν, πύργος), τύρσιος, τύρσι, τύρσιν. πληθ. τύρσεις, τύρσεων, τύρσεισι, τύρσεις ἢ τυρσιας

υἰός (ὁ), υἰοῦ, υἰῶ, υἰόν, υἰέ, (β, κλίσις), καὶ υἰέος, υἰεῖ. (γ' κλίσις), πληθ. υἰεῖς, υἰέων, υἰεῖσι, υἰεῖς (γ' κλίσις).

φῶς (τό), φωτός, φωτί, φῶς, φῶς. πληθ. φῶτα, φῶτων, φωσί, φῶτα.

χεῖρ (ἡ) χειρός, χειρί, χεῖρα, χεῖρ· πληθ. χεῖρες, χερῶν, χερσί, χεῖρας, χεῖρες.

χοῦς (ὁ ἢ ἡ), (=μέτρον διὰ τὰ ὑγρά, χόος, χοῖ, χόα ἢ χοῦν, χοῦ· πληθ. χόες, χοῶν χουσί, χόας ἢ χους, χόες.

χρῶς (ὁ), (= τὸ δέσμα) χρωτός, χρωτί, χρῶτα. (γ' κλίσις) καὶ χρῶ (δοσι) χρῶ ἢ χρῶν (αἰτιατ) (κατὰ τὰ ἀπτικόκλιτα).

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Οι Εκθεσούλες μου, Δημ. Σχολ.
Εκθέσεις για το Γυμν.
Εκθέσεις για το Λύκειο
Εκθέσεις Τεχνικές
333 Εκθέσεις

γυμνάσιο

Αναλύσεις Νεολλ. κειμένων
Ανάλυση της Οδύσσειας Α—Λ
Ανάλυση της Οδύσσειας Μ—Ω
Ξενοφώντος (Κάθοδος μυρίων)
Λουκιανού εκλογές
Ηρόδοτου Ιστορία
Αναλύσεις Νεοελ. κειμένων
Ανάλυση της Ιλιάδας, Α—Ο
Ανάλυση της Ιλιάδας, Π—Ω
Αττικοί Ρήτορες
Βατραχομομαχία
Πλουτάρχου βίοι: Σόλων Θεμιστοκλή
Πλουτάρχου βίοι: Περικλής Φωκίων
Αναλύσεις Νεοελ. κειμένων
Θουκυδίδη, Σικελικά Βιβλίο 6
Θουκυδίδη, Σικελικά Βιβλίο 7
Ευριπίδη, Ιφιγένεια η εν Ταύροις
Πλάτωνα, Απολογία Κρίτων
Πλάτωνα, Φαίδων Νικομάχεια
Ανθολόγιο Λυρικής Ποιήσεως

λύκειο

Αναλύσεις Νεοελλ. κειμ.
Αρχαία Ελληνικά, τεύχος Α΄
Αρχαία Ελληνικά, τεύχος Β΄
Αναλύσεις Νεοελλ. κειμ. Α΄ τεύχ.
Αναλύσεις Νεοελλ. κειμ. Β΄ τεύχ.
Λυσίου Λόγος Υπέρ Αδυνάτου
Σοφοκλή Αντιγόνη
Πλάτωνα Πρωταγόρας
Θουκυδίδη
Αναλύσεις Νεοελλ. κειμ. Α΄ τεύχ.
Αναλύσεις Νεοελλ. κειμ. Β΄ τεύχ.
Ομήρου Ιλιάδα Ραψωδία ΑΖΩ
Οιδίπους Τύραννος
Θουκυδίδη - Επιτάφιος Περικλέους
Ανθολόγιο Αρχαίων
Κοινωνιολογία σε ερωτήσεις
Λεξικό Ανώμαλων Ρημάτων
Ορθογραφικό και ερμην. λεξ. Δημοτικής
Το Λεξικάκι της Δημοτικής (τσέπης)
Ορθογραφικό Γ. Βασδέκη
Ορθογραφικό λεξικό Δημ. (τσέπης)
Ορθογραφικό Καθαρεύουσας
Λεξικό της αρχαίας Α.Κ.
Λεξικό της Αρχαίας (Κ-Ω)
Συντακτικό της Νεοελληνικής
Συντακτικό αρχαίας
Συντακτικό Λατινικής
Μέθοδος Λατινικής
77 Λατινικά Θέματα
Εισαγωγή στην Κοινωνιολογία
Η ξενιτιά στη ζωή του λαού μας
Ανθολογία Σατυρικών Ευθυμογράφων

Μεταφράσεις με το παλιό εκπαιδευτικό σύστημα:

Ζούκη - Ξενοφώντα - Αρριανό - Λυσία - Ισοκράτη - Δημοσθένη -
Θουκυδίδη - Όμηρο - Πλάτωνα - Ευριπίδη - Σοφοκλή - Ηρόδοτο.